A! Kim Dạ Na Lý Hữu Quỷ| Wow! Đêm Nay Nơi Nao Có Ma!

Contents

A! Kim Dạ Na Lý Hữu Quỷ| Wow! Đêm Nay Nơi Nao Có Ma! 1

1. Quyển 1 - Chương 1: Quyển 1: Wow! Đêm Nay Nơi Nao Có Ma . . . 2
2. Quyển 1 - Chương 2 . . . 27
3. Quyển 1 - Chương 3 . . . 54
4. Quyển 1 - Chương 4 . . . 81
5. Quyển 1 - Chương 5 . . . 107
6. Quyển 1 - Chương 6 . . . 134
7. Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2: Suỵt! Đêm Nay Nơi Nao Có Quỷ . . . 161
8. Quyển 2 - Chương 2 . . . 187
9. Quyển 2 - Chương 3 . . . 215
10. Quyển 2 - Chương 4 . . . 241
11. Quyển 2 - Chương 5 . . . 266
12. Quyển 2 - Chương 6 . . . 291
13. Quyển 3 - Chương 1: Quyển 3: Hắc! Đêm Nay Nơi Nao Có Quỷ . . . 317
14. Quyển 3 - Chương 2 . . . 345
15. Quyển 3 - Chương 3 . . . 373
16. Quyển 3 - Chương 4 . . . 400
17. Quyển 4 - Chương 1: Quyển 4: Ha! Đêm Nay Ở Đâu Có Quỷ (kết Cục 1) . . . 427
18. Quyển 4 - Chương 2 . . . 433
19. Quyển 4 - Chương 3 . . . 445
20. Quyển 4 - Chương 4 . . . 458
21. Quyển 4 - Chương 5 . . . 468
22. Quyển 4 - Chương 6 . . . 478
23. Quyển 4 - Chương 7 . . . 488
24. Quyển 4 - Chương 8 . . . 496
25. Quyển 4 - Chương 9 . . . 507
26. Quyển 4 - Chương 10 . . . 518
27. Quyển 4 - Chương 11 . . . 528

A! Kim Dạ Na Lý Hữu Quỷ| Wow! Đêm Nay Nơi Nao Có Ma!

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, kinh dị, trừ quỷ, thiên sư công, chế tác thụ, hài. CP: Ân Kiên X Hà Bật Học Dị

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/a-kim-da-na-ly-huu-quya-wow-dem-nay-noi-nao-co-ma

1. Quyển 1 - Chương 1: Quyển 1: Wow! Đêm Nay Nơi Nao Có Ma

Hà Bật Học quay đầu qua, cùng lúc cảm thấy sửng sốt, vội vàng tháo kính đen. Cậu vừa rồi không phải bị hoa mắt đó chứ? Như thế nào giống như nhìn thấy vài sợi tóc phất phơ tung bay ngoài cửa sổ xe vậy.

Hít một hơi, hít hai hơi, Hà Bật Học trong lòng mặc niệm, không phải cậu hoa mắt, thật sự có tóc vẫn đang buông xuống, thật giống như… Thật giống như trên nóc xe có người nằm úp sấp, thò đầu dòm vào xe bọn họ ấy…

Châm thuốc, diêm bùng cháy, phả một hơi khói thuốc, thở dài.

Hắn nhặt về được một thứ phiền hà, hiện tại cái thứ phiền hà ấy mặc T-Shirt của hắn, quần sóoc của hắn, đang ngủ yên trên giường của hắn nữa chứ, shit…

Ân Kiên không phải loại người lạnh lùng hà khắc, ít nhất, hắn tự vấn thấy bản thân không phải như thế, chỉ là sinh ra là một thanh niên thế kỉ 21 có lý tưởng, có khát vọng còn có thể nộp thuế đúng hạn, muốn gì thì nhiệt huyết sôi sùng sục cũng chỉ có hạn. Giống như hắn là kiểu người đun mãi cũng không ra nước ấm, cự nhiên lại nhặt phiền hà về nhà sao? Vậy thì cái sự phiền hà ấy đúng là đã phiền hà hơn một chút.

Ngược về một tuần trước, buổi chiều ngày 19 tháng 3, ngày hôm đó mưa dầm mưa dề rả rích, thời tiết ẩm ướt và lành lạnh khiến cho người ta chịu không nổi mà nghi ngờ bản thân có phải hay không đã sắp mốc meo rồi.

Địa điểm là một quán cafe có một không gian thưởng thức không tồi. Chính là thưởng thức không tồi, cho nên cafe không nhất thiết phải ngon, nhưng nhất định rất đắt.

Ân Kiên tới là do có hẹn, hẹn với hắn chính là một người đẹp, bởi vì hắn là một gã đàn ông đẹp trai cau có, từ trước đến nay, gã đẹp trai hẹn hò người đẹp hay là người đẹp hẹn hò gã đẹp trai, cũng đều là chuyện tình hiển nhiên, cho nên hắn đã có một cuộc hẹn.

Đương nhiên, nếu là bởi đối phương nóng bỏng xinh đẹp mà ngồi xuống ghế, thì chuyện tình này nghe nông cạn quá, bọn họ gặp nhau, là vì việc công, CK là người tổ chức sản xuất chương trình truyền hình, mà Ân kiên, lại là khách mời của cô.

[Wow! Đêm nay nơi nao có ma?] tên chương trình gì mà nghe khắm vậy? Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Ân Kiên.

Ở Đài Loan, các tiết mục thần bí nhiều đến mức khiến người ta có ảo giác là mình đang sống trong bãi tha ma. Mở TV lên, mặc kệ là kênh nào, chỉ cần có lòng, nhật định sẽ tìm được người nào đó đưa bạn đi tìm nhà ma, người nào đó sống trong ngôi nhà có phong thủy xấu, mỗi tuần đều có thể nhìn thấy những tấm hình thần bí khác nhau, rồi thì giếng hoang, rồi thì nhà hoang, khiến cho cái đảo nhỏ này giống như là chỗ quái nào cũng có thể thấy ma được ấy.

Đó hết thảy với Ân Kiên mà nói đều thật nực cười, nhưng về mặt lợi ích mà nói, như vậy cũng có lợi cho hắn, bởi vì nghề của hắn là thiên sư, đương nhiên, bạn cũng thể gọi hắn là cư sĩ*. Pháp luật không có quy định, rằng một kẻ đường đường tốt nghiệp thạc sĩ, body chuẩn, khuôn mặt đẹp trai cau có không thể làm công việc này, cho nên Ân Kiên thật sự vui vẻ, nhất là khi đây còn là một chương trình thần bí phổ biến trong thời đại này, hắn thậm chí không cần phải đi bắt ma thật, đã có thể thu được món lợi kếch xù.

*Cư Sĩ: Người tu tại gia

Không có cách mà, ai bảo hắn đẹp giai vậy chứ? Từ trước đến nay, người dễ nhìn có vẻ được ưa chuộng nhiều hơn…

"Ân tiên sinh, ngại quá…" Người đẹp gọi là CK kia mạnh bạo mà cầm tay Ân Kiên, kẻ sau khi lịch sự đáp lại, thì cảm thấy có chút đáng tiếc, cô gái xinh đẹp đến vậy, lại là hoa đã có chủ, đàn ông bình thường như hắn đều phải thấy tiếc đúng không?

Bạn trai CK, là chỉ đạo sản xuất chương trình của cô. Từ góc độ của Ân Kiên mà xem xét, thì gã đó lùn hơn hắn một tí, xấu giai hơn hắn một tẹo, đứng ở cạnh Ck, có điểm giống chị em, đương nhiên, đây không phải lỗi của người đẹp CK, mà là lỗi của bạn trai cô, một anh con trai mặt tròn tròn, mắt to to, đúng là chết tiệt mà.

Ân Kiên phải chú ý đến bạn trai Ck, ngoại trừ việc cậu ta là người chỉ đạo sản xuất của chương trình thần bí đang thành công, còn có chút đặc biệt, buổi chiều cùng ngày, cùng lúc CK gấp rút mời Ân Kiên tham gia chương trình, bạn trai cô đang xem một loạt ảnh siêu nhiên cùng nhân viên, trong cái giả có cái thật, khiến cho Ân Kiên cảm thấy bất ngờ nhất chính là, những thứ nhà sản xuất trẻ lựa chọn.

"Ân tiên sinh?" CK chau đôi mày mảnh hoàn mỹ đã khiến bao người ghen tị, lần đầu tiên có người đàn ông cùng cô nói chuyện mà không nhìn đến cô, lại đi ngắm bạn trai cô như thế kia? Cái người đeo kính đen sùm sụp, giống như cậu sinh viên lù đù ấy thì có cái gì hay mà ngắm?

Nhân viên vốn đang ở một bên khe khẽ thảo luận toàn bộ đều im lặng, CK khi nói chuyện nếu đã hạ giọng như thế, thì chứng tỏ nữ vương đại nhân đã mất hứng rồi đấy.

"Ngại quá, tôi chỉ là cảm thấy mấy tấm ảnh kia thật thú vị!" Ân Kiên chỉ chỉ đám ảnh trên tay bạn trai CK.

"Anh cũng thấy chúng rất kinh khủng đúng không? Hay chúng ta sẽ sử dụng số ảnh này nhé?" Như là được cổ vũ, bạn trai CK ánh mắt sáng lên, cười vui vẻ như tìm thấy kho báu, Ân Kiên lúc này mới chú ý, cậu ta hình như có cả lúm đồng tiền?

"Tôi cảm thấy thú vị chính là ở chỗ những thứ cậu cầm trên tay… Tất cả đều là thật!" Ân Kiên chỉ rõ, bạn trai CK sững sờ một chút, giây tiếp theo đem hết đám ảnh quăng tiệt ra ngoài, cậu sản xuất chương trình thần bí không có nghĩa là cậu chấp nhận thứ đó.

“Anh… Nói đùa hả?” Không biết là nhân viên nào, nhỏ giọng hỏi một câu.

“Đạo đức nghề nghiệp không cho phép tôi nói đùa, tôi là một thiên sư, tôi tên Ân Kiên.”

“Ậy… Tôi là sản xuất chương trình… Tôi là Hà Bật Học.”

Đầu ngón tay khẽ nhịp nhịp trên tay lái, đàn bà chính là rắc rối, ra ngoài mà không đi WC lấy một lần thì giống như gặp ngày tận thế ấy. Hà Bật Học ngẩn người trên ghế lái, bên ngoài mưa lất phất khiến cho tâm tình cậu rất xấu… Được rồi! Cậu thừa nhận, cậu đã bị mấy lời Ân Kiên nói làm cho dựng tóc gáy đó.

“Học trưởng, ảnh này giờ sao đây?” Phụ tá Trương Chính Kiệt ngồi bên giơ đám ảnh lên, cậu ta cùng Hà Bật Học hai người là khóa trước khóa sau của trường Nhiếp ảnh, Hà Bật Học hơn cậu ta hai khóa, nhưng mà khi hai người ra ngoài, bị coi là đàn anh luôn là cậu ta, hói đâu có phải lỗi của cậu ta đâu chứ…

“Vứt đi…” Hà Bật Học gầm ghè (tỏ thái độ thù địch, ở tư thế vừa giữ miếng vừa sẵn sàng gây sự), trong lòng giật thột (giật mình), không tự chủ mà rùng mình một cái.

Chiều nay, Ân Kiên cư nhiên dùng cách nói vô cùng khâm phục khen đám ảnh siêu nhiên trong tay cậu là thật. Ông trời ôi, có nên tự hào về điều này không đây? Ân Kiên còn giậu đổ bìm leo* nhắc nhở một câu, rằng chương trình của bọn họ sở dĩ được hoan nghênh, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì sản xuất chương trình của bọn họ có bát tự nhẹ* hiếm thấy, thật sự là kẻ người gặp người thích, quỷ gặp quỷ đeo! Có thể thấy khi bọn họ thu hình đã có biết bao nhiêu là náo nhiệt!

*Giậu đổ bìm leo: lợi dụng người ta gặp điều không hay hoặc khó khăn, hoạn nạn để lấn lướt, áp đảo.

*Bát tự: Tám chữ (giờ ngày tháng năm viết theo Thiên can và Địa chi) là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy đều bị Thiên can Địa chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán vận mệnh của một con người.

*Có lẽ ý của Ân tiên sinh là bạn Học có bát tự nhẹ, có thể nói là người nhẹ vía, dễ thu hút ma quỷ

Vốn, Ân Kiên nói chỉ là nói mà thôi, Hà Bật Học hoàn toàn có thể không cần lo lắng, nhưng mà tổ sản xuất chết tiệt lại thật sự tranh nhau thảo luận, rằng khi thu chương trình phát sinh không ít chuyện đặc biệt, sau đó không hẹn mà cùng nhau liếc về Hà Bật Học, trách cậu á?

“Tôi… Bát tự của tôi nhẹ ấy hả?… Nhưng mà tôi cho đến giờ cũng chưa từng gặp qua… Gặp qua cái… cái… ” Hà Bật Học nuốt nuốt nước bọt, cậu tuy muốn phản bác, nhưng lại không đủ kiên cường, có một số việc, không nói có lẽ sẽ không phát sinh gì, nhưng nói, vạn nhất xảy ra thì biết làm nào đây? Cậu tuyệt đối cảm thấy gan mình không đủ to đâu à!

“Ờ? Rất nhanh cậu sẽ gặp được thôi!” Ân Kiên trả lời đơn giản, cuối cùng còn he he hai tiếng. Hai tiếng

ấy, Hà Bật Học cảm thấy mình như bị người ta giết ngay tại trận vậy.

"Học trưởng… Ảnh mà vứt đi thì chương trình sẽ đóng cửa mất!" Trương Chính Kiệt tức giận. Từ thời còn đi học, cậu ta đã kiên quyết cho rằng Hà Bật Học có thể sống tốt đến tận bây giờ, hoàn toàn là bởi cậu có đủ vận khí. Người này luôn quên trước quên sau, trong đầu không chứa nhiều thứ cho lắm, cách suy nghĩ thẳng tưng khiến cho người ta thường thường nhịn không được mà phải lau mồ hôi lạnh, nhưng cũng không làm mất lòng một ai, ngây ngây ngô ngô mà tốt nghiệp, lù đà lù đù mà quơ được hoa khôi của trường, là người đầu tiên nhận chương trình mà nổi tiếng ngay lập tức đúng không? Người này còn sống quả thực là sai lầm!

Hà Bật Học quay đầu qua, đang muốn cãi lại thì đúng lúc cảm thấy sửng sốt một chút, vội vàng tháo kính đen. Cậu vừa rồi không phải bị hoa mắt đó chứ? Như thế nào giống như nhìn thấy vài sợi tóc phất phơ tung bay ngoài cửa sổ xe vậy?

"Học trưởng?" Trương Chính Kiệt đưa tay hươ hươ trước mặt cậu, có đánh chết cũng không dám quay đầu dòm cửa kính xe lần nữa, Hà Bật Học mắt vốn đã to lắm rồi, nay sợ quá mà tròng mắt muốn rơi ra ngoài luôn.

Hít một hơi, hít hai hơi, Hà Bật Học trong lòng mặc niệm, không phải cậu hoa mắt, thật sự có tóc vẫn đang buông xuống, thật giống như… Thật giống như trên nóc xe có người nằm úp sấp, thò đầu dòm vào xe bọn họ ấy… Hà Bật Học cố sức nhắm mắt lại, áp lực lớn, cậu chính là bị áp lực quá lớn, nên xuất hiện chứng hoang tưởng mà thôi, mở mắt ra chuyện gì cũng chưa xảy ra… Hà Bật Học hít sâu một hơi mở mắt ra, sau đó bị thứ bên ngoài cửa làm cho kinh hãi.

"Học trưởng?" Trương Chính Kiệt gần như nghẹn ngào lại gần, hơn nửa đêm rồi, mưa phùn gió bấc, đang ở một trạm xăng vùng quê đúng không? Này không phải đã thể hiện rõ là gặp phải quỷ sao?

"Đừng quay đầu lại…" Hà Bật Học run rẩy nhắc nhở, cố nói cho dù hai mắt nhắm tịt, nhưng vẫn đang trừng trừng ngoài cửa sổ xe kia là… là cái thứ ấy.

Một người con gái, người con gái mặt trắng bệch không chút máu, đang dốc ngược đầu theo dõi cậu, không quên ngoác miệng ra cười. Theo như phán đoán của Hà Bật Học, người con gái này đúng là nằm úp sấp trên nóc xe bọn họ, ông trời, vì cái gì lại chọn đúng cậu chứ hả?

Đột nhiên, Trương Chính Kiệt kinh hãi lui về sau một chút, Hà Bật Học vội vàng muốn giữ chặt cậu ta lại, hướng ấy không phải là lui về phía người con gái kia sao? Tay mới đưa được nửa đường, tim ngừng đập, có thể khiến Trương Chính Kiệt ngay cả sau lưng có quỷ cũng không thèm quan tâm, là sao đây? Hà Bật Học vội quay đầu, một bàn tay đập đập cửa kính xe, lộ ra gương mặt cô gái đang dán chặt vào kính, Hà Bật Học cảm thấy trong nháy mắt hồn mình đại khái bị dọa chạy mất tiêu luôn.

"Này! Hai người các anh đang làm gì hả?" CK hung hăng đạp một phát vào lốp xe, Hà Bật Học lại dám khóa cửa bỏ cô ngoài xe? Mưa phùn lất phất khiến tóc cô dính bết vào mặt vào người, lớp trang điểm tỉ mỉ đại khái đã trôi hết.

Hà Bật Học nhìn cô một cái, mở khóa, cậu thề, sau này khi mà hai người cùng giường cùng gối, ngàn vạn lần đừng nửa đêm tỉnh giấc, bằng không sẽ bị khuôn mặt sau khi tẩy trang kia dọa chết mất.

"Sao vậy? Gặp quỷ à? Sắc mặt sao lại bợt như này?" CK đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt bạn trai, cái mặt tròn tròn này thật muốn bắt nạt ghê đi, Hà Bật Học liếc xéo cô một cái, nếu mà nói ra thứ vừa mới nhìn thấy, khẳng định sẽ dọa chết cô mất.

Có khi, lúc bạn nghĩ không có chuyện gì xảy ra, thì từng chuyện từng chuyện lại phát sinh ngay sau đó. Giống như bây giờ, Hà Bật Học hơi quay đầu nhìn CK một cái, chỉ một cái liếc mắt ấy, đập vào khóe mắt là hình như phía sau xe có cái gì đó… có một người con gái đang chạy giữa đường quốc lộ, chuyện này cũng không đáng kể, đám người vì yêu mà ngày mưa nổi điên chạy long nhong ngoài đường cũng không liên quan đến cậu. Nhưng mà… Chị à… Chị có thể hay không đừng chạy nhanh như vậy chứ?

"Học trưởngggggg!" Đây chính là tiếng kêu thảm thiết của Trương Chính Kiệt, cậu ta nhìn qua gương chiếu hậu thấy được, xe chạy 100km/h lại không thắng nổi người con gái chạy bằng hai chân? A! Sai rồi, cô ta dùng hắn tứ chi để lao đến đó, Trương Chính Kiệt hú lên còn thảm hơn.

CK khó hiểu, quay đầu lại nhìn, vừa vặn đúng lúc người con gái kia nhào lên xe cùng cô đối mặt, gương mặt trắng bệch, mắt trợn to, còn có cái miệng ngoác ra cười.

CK hét lên chói lói khiến cho xe loạng choạng một chút, Hà Bật Học cố khống chế xe, còn chưa kịp phản ứng, rầm rầm, rầm rầm tiếng động từ nóc xe truyền đến, có người hiện đang trên nóc xe, sau đó bộp một tiếng dán lên lớp kính phía trước xe. Vậy nên, xe thật sự khống chế không nổi mà lao khỏi đường, đâm mạnh vào vách núi, lật hai vòng.

Không biết qua bao lâu, Hà Bật Học mới tỉnh lại, trán đau nhức, lúc xe gặp tai nạn cậu bị mất lái, chỉ thấy trước mắt một màn đen.

"A Học…" CK kêu lên, Hà Bật Học cố cởi dây an toàn, Trương Chính Kiệt bên cạnh sớm đã ngất xỉu, điểm không yên tâm chính là CK ở ghế sau.

"A Học…" Tay Ck đầm đìa máu nắm lấy cậu, sau đó trên cổ Hà Bật Học có chút lực đè lên.

"…Ấu… Ấu Đình, làm vậy anh khó chịu lắm…" Hà Bật Học giãy giụa, quay đi…

Người con gái kia, mặt trắng bệch, mở to đôi mắt, cái miệng ngoác cười với cậu, Hà Bật Học nhớ rõ bản thân ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không thốt lên được…

"A Học, A Học!" CK đè Hà Bật Học đang giãy giụa, người sau đó cuối cùng cũng bừng tỉnh, sợ đến ra một thân mồ hôi lạnh. Ngỡ ngàng nhìn bốn phía, Trương Chính Kiệt nằm giường bệnh bên cạnh cậu, còn CK tay quấn băng, bản thân thì đầu đau nhức.

"Ậy… Tôi đã nói rồi! Cậu sẽ sớm gặp được quỷ…" Ân Kiên châm thuốc, nhàn nhã đứng một bên.

Nhìn chằm chằm Ân Kiên, gã đàn ông đó vẫn rất nhàn nhã mà rít thuốc, Hà Bật Học rất muốn nhướn mày, đáng tiếc đầu đau gần chết chỉ có thể nhăn mặt, người này có biết ở đây là bệnh viện hay không?

"Anh nói A Học gặp phải… Cái đó? Nhưng mà anh ấy từ nhỏ đến lớn chưa từng xảy ra chuyện như này, vì cái gì…" CK bĩu môi, tuy lòng còn sợ hãi, nhưng sợ hãi không đọ nổi sự yêu cái đẹp, so chuyện gặp quỷ với chuyện nhan sắc bị tàn phá, thì cái thứ hai tính chất nghiêm trọng hơn. Cô bị tai nạn, cô lại thiếu chút nữa bị hủy hoại dung nhan, tội này quả thật không thể tha thứ, cho dù là quỷ cũng không thể làm càn đến vậy được!

"Chuyện gì cũng có lần đầu tiên, quen dần đi là vừa!" Ân Kiên nói rất nhẹ nhàng, giọng điệu thậm chí còn có chút ý tứ [Cậu ngày sau còn có thể gặp nữa], Hà Bật Học kích động đến muốn chết, vì cái gì lại là cậu hả? Bị dọa một lần còn chưa đủ hả? Còn nữa ấy hả?

"Bát tự của Hà tiên sinh thật sự…. nhẹ hiếm có…" Ân Kiên cảm thấy rất thú vị, người như thế này thế mà lại không chết non? Sống được đến giờ mà nửa chuyện kì quái cũng chưa từng gặp qua, thật sự không thể không khâm phục cậu ta.

"Không thể… Bát tự nhẹ… Quan trọng nhất không phải là bát tự nhẹ, tôi trước kia đều chưa có gặp qua…" Hà Bật Học còn chưa nói hết, CK vội liếc cậu một cái, có một số từ không được nói ra à nha!

"Đừng nói chính xác cái chữ đó!… Phiêu phiêu, dùng phiêu phiêu thay vào đi!" CK ra lệnh mà không để cho người ta cãi lại, hai người đàn ông chính là nhìn cô một cái, cô gái này thật sự là khờ đến đáng sợ.

"Trời mới biết chăng?" Ân Kiên khóat tay, nói thật, tìm hắn xử lý mấy việc đó là phải mất tiền đó…

Làm xong thủ tục xuất viện, về nhà thì trời đã tối, Hà Bật Học nằm dài trên sofa, nhìn chằm chằm TV. Ân Kiên muốn bọn họ đừng lo lắng, gặp quỷ cũng có nhiều loại cấp bậc, có loại chỉ đi ngang qua, có loại tới trả thù, có loại là tìm người chết thay. Cuộc sống Hà Bật Học quanh đi quẩn lại cũng rất đơn giản, đối nhân xử thế ôn hòa cùng tính tình tốt, cho nên cơ hội đắc tội với người ta không nhiều lắm, việc thương tổn người khác để đến nỗi đối phương chết rồi mà phải quay về báo thù thì xác suất còn âm nữa kìa; Ân Kiên phỏng đoán, có lẽ bọn họ đơn giản chỉ là gặp phải một nữ quỷ muốn tìm người chết thay, hoàn hảo đụng tới Hà Bật Học bát tự nhẹ đến bất ngờ.

Sự kiện chỉ đơn giản như thế, việc bất thường, người bất thường, vừa vặn xảy ra đúng thời gian bất thường mà thôi.

"A Học, phòng tắm có dầu hương bưởi*, nhớ lấy để tắm nhé." CK sửa sang cái gì đó, đừng thấy vị đại tiểu thư này hiện đại mà lầm, chuyện mê tín gì cô tuyệt đối đều làm được.

*Dầu Bưởi: Tắm có thể trừ ma

"Ôi…" Hà Bật Học lên tiếng, lục quần áo sạch đi vào phòng tắm, mùi nước khử trùng ở bệnh viện dính trên người, cho dù không bệnh thì ngửi lâu cũng khó chịu.

"A Học, cửa đừng khóa nhé!" CK cho mấy hộp thực phẩm đông lạnh vào lò vi sóng, xếp hai chai bia lên bàn trà, thò cái chân dài ra nhấn điều khiển.

"Hả?" Ai đi tắm lại không khóa cửa chứ hả?

"Não anh bị chấn động đó! Làm ơn, thấy váng đầu thì phải kêu lên một tiếng nghe chưa!" CK hì hì hai tiếng, hình như chương trình TV rất đúng sở thích của cô.

"Ậy…" Hà Bật Học thử độ ấm nước, giây tiếp theo bị CK ở cạnh cửa làm cho sợ phát khiếp.

"Đi ra ngoài!" Hà Bật Học tức giận, dừng sức kéo rèm phòng tắm, CK giả bộ thở dài một tiếng, lỡ mất trò hay rồi.

Hai người gần như là quen nhau từ mẫu giáo, so với thanh mai trúc mã còn thân hơn. Những người khác có thể không biết, tưởng Hà Bật Học vận may mới tóm được hoa khôi của trường đại học Cam Ấu Đình; nhưng mà nội tình chính xác là, hoa khôi của trường đại học chớp mắt từ một cô bé con thành một cô gái mười tám, hoàn toàn thay đổi, nhưng còn Hà Bật Học, người này từ nhỏ đến lớn đều một kiểu, một chút thay đổi cũng không có. Cam Âu Đình bé con khi đó còn có một giấc mộng bự, là cô phải làm vợ một người dễ nhìn xíu, tốt nhất là người dễ nhìn mà có tiền ấy. Cứ như vậy, Hà Vật Học với khuôn mặt được, dáng người đẹp, gia thế không tệ lắm cứ thế mà lù đà lù đù theo đuổi cô.

Nhớ rõ bọn Trương Chính Kiệt không chỉ một lần oán giận vì những gì có ở Hà Bật Học, cậu kì thật bộ dạng không tồi, cố tình mặc áo cũ đã giặt đến trắng phớ cùng với quần jeans rách, trên mặt thì vác kính đen, nhìn qua thì chữ đẹp giai còn phải xa đến cả vạn dặm. Bọn Trương Chính Kiệt ngấm ngầm mưu toan muốn mượn bộ dạng của Hà Bật Học để đi cua mấy em xinh đẹp mỹ miều, nhưng do sự ngăn chặn của CK, chưa một lần thành công. Đối với CK mà nói, bạn trai cô đẹp giai là chuyện nhà cô, liên quan gì đám người kia hả?

Bọt nước rơi xuống, Hà Bật Học rùng mình, trước khi tắm không đến, muộn không đến, sao lại vào lúc này chứ? Đang muốn gọi người, qua rèm phòng tắm nhìn thấy cửa khép hờ, không tự chủ được mà căng thẳng, sau lại cảm thấy bản thân thật đa nghi. Lại nói tiếp đến sự buồn cười là, một mình ở trong phòng kín cảm thấy sợ còn được, đây giờ cửa đang mở lại còn thấy kinh khủng hơn là sao?

Vốn không để ý, cửa vốn là không khóa, có thể là do CK không đóng nên gió làm mở ra; giây tiếp theo, một bàn tay sờ vào cánh cửa nhẹ đẩy ra, qua lần rèm tắm chỉ có thể thấy đó là bóng người con gái, chậm rãi đi lại gần, ở phía bồn rửa tay trước mắt Hà Bật Học ngừng trong chốc lát rồi từ từ đi đến bên bồn cầu ngồi xuống.

Tiếng TV trong phòng khách còn đang nói léo nhéo, Hà Bật Học trong nháy mắt cảm thấy tức đến mất lí trí. Ai cũng bảo cậu số tốt, quen được một người bạn gái xinh đẹp đến vậy, nào có ai biết bộ mặt thật của Cam Ấu Đình không? Sẽ không phân tích lại về việc cô có tính sở hữu quá mạnh, ghen tuông trầm trọng,

mà chỉ riêng vấn đề thần kinh cũng đủ làm Hà Bật Học chịu không nổi, có cô gái nào đúng lúc bạn trai mình tắm thì cửa cũng không gõ một tiếng đã chạy vào WC không?

Đáng thương cho trái tim yếu ớt của cậu vừa mới trải qua một bài học kinh dị, cậu đã sợ muốn chết rồi, tiền bảo hiểm Cam Ấu Đình sẽ lĩnh không ít đâu đó! Cái này là có ý đồ mưu sát à nha!

Dỗi nên cứ tiếp tục tắm mà không để ý người kia nữa, nhưng mà cái cô này thực sự là đã quá siêu việt vượt qua giới hạn mà Hà Bật học chịu được, định xem xem cậu tắm bao lâu, cô cũng sẽ ngồi đó bấy lâu sao? Qua rèm tắm, nhìn chằm chằm bóng người, Hà Bật Học giận không thể nén nổi.

"Cam Ấu Đình! Em ở đó làm gì vậy?" Hà Bật Học quát tướng lên.

"Sao thế?" CK bất mãn trả lời, giọng truyền đến từ phòng khách, hơn nữa là không thể nào từ từ bình tĩnh lại gần phòng tắm được.

Trong nháy mắt, Hà Bật Học cảm thấy nước lạnh hơn mấy độ, qua rèm tắm, cậu còn thấy bóng người con gái kia ngồi trên bồn cậu, còn nữa, CK đang bất mãn đẩy cửa ra…

"A Học, anh đừng làm em sợ…" CK cầm khăn tắm thay Hà Bật Học lau tóc ướt, người này cứ đứng ngây ra dưới vòi hoa sen hứng nước lạnh đến môi tím ngắt rồi.

"Em… Khi em vào có thấy gì không?" Hà Bật Học không biết mình vì lạnh mà run hay là bị dọa đến phát run. CK còn chưa có bỏ ý định thử độ ấm nước, chờ Hà bật Học ra khỏi phòng tắm, nước vốn đang lạnh, đột nhiên nóng lên, thiếu chút nữa làm cô bị bỏng.

"Anh… Anh đừng làm em sợ…" CK căng thẳng nhìn đông ngó tây, bếp tối om, phòng làm việc cũng tối om, cô hiện giờ cảm thấy đột nhiên xuất hiện cái gì đấy. Đợi thêm một lúc, đèn đang sáng bỗng chập chà chập chờn.

Đương nhiên, ông trời cũng không tàn nhẫn như vậy, đèn tự nhiên chập chà chập chờn hù bọn họ, chẳng qua là do dây tóc chuẩn bị cháy, hơn nữa không phải chỉ mỗi một cái, đèn trong phòng tất cả đều dần tắt, một màn đêm đen.

"A Học…" CK đột nhiên nắm tay khiến Hà Bật Học dựng hết lông tóc, phải biết là, giờ đang quấn lấy cậu là một nữ quỷ, trời mới biết được trong bóng tối thế này cái tay đang thò tới có phải tay CK hay không?

"Bình… Bình tĩnh…, chúng ta đi tìm anh Kiên…" Hà Bật Học cười gượng, dắt CK chậm rãi rời khỏi nhà, giống như không chạy thì quỷ sẽ không đuổi theo, ai đã nói thế nhỉ?

Ân Kiên cuốn thuốc sợi, nghe xong CK giải thích những chuyện đã xảy ra, đột nhiên có loại kích động muốn cười to, mấy người này lần đầu gặp quỷ mà dũng cảm quá đi. Đương nhiên, hắn không thể cười ra tiếng, đây là đạo đức nghề nghiệp mà.

"Nếu đã theo cậu về tận nhà, vậy chứng tỏ nữ quỷ kia muốn… ám cậu rồi!" Ân Kiên rất thận trọng trả lời, Hà Bật Học thiếu chút nữa vớ lấy gạt tàn hướng cái đầu kia mà nện một cú, lý trí lại báo cáo với cậu là, cái mạng cỏn con này còn phải dựa vào người kia cứu giúp, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.

"Thật sự là giải thích thấu đáo quá… Ai mà chẳng biết nữ quỷ kia ám học trưởng chớ?" Trương Chính Kiệt tức giận, Hà Bật Học lại tuyệt không cảm kích mà liếc xéo cậu ta một cái.

Nhận được điện thoại của CK, biết chuyện Hà Bật học lại bị quỷ quậy, Trương Chính Kiệt gọi hết cả nhóm đến, không phải vì có nghĩa khí muốn cứu Hà Bật Học, mà vì muốn chụp được bức ảnh đầu tiên về nữ quỷ. Hà Bật Học nhìn thấy hai cái máy ảnh, thiếu chút nữa ngất xỉu, thật sự là đàn em tốt mà.

"Vậy nói kiểu khác nhé, cứ cho là không thể loại bỏ quỷ tiểu thư ấy bởi vì cô ta ngứa mắt Cam tiểu thư nên mới đi theo, nhưng nếu ngay cả phòng tắm cũng không buông tha, tôi nghĩ… Tôi thấy có giả thiết cực lớn, là nữ quỷ kia thật ra có hứng thú với Hà tiên sinh?" Ân Kiên giải thích rất nghiêm túc, nhưng Hà Bật Học càng nghe càng bị thôi thúc muốn giết người, nhóm của cậu cũng gật lia lịa đồng ý, đúng là thoái hóa đạo đức mà.

"Này… Ai quan tâm cô ta có hứng với ai chứ? Có một con quỷ ở trong nhà ra ra vào vào, ai chịu nổi?" Hà Bật Học rùng mình, cậu không muốn nghĩ nửa cuộc đời còn lại không được tắm nước ấm đâu.

"Hà tiên sinh, cậu nên tự hỏi, cậu có làm cái gì có lỗi với người ta không? Để đối phương đến chết cũng không siêu sinh nổi mà phải đi theo cậu như thế?" Ân Kiên bóng gió hỏi một câu, Hà Bật Học điên cuồng lắc đầu, có bạn gái ưa sở hữu như Cam Ấu Đình, dám liếc mắt ngó em nào khác, cam đoan cô sẽ chọc đui mắt ngay ấy chứ.

Thành viên tổ sản xuất nhìn Hà Bật Học, lại nhìn CK, rất đồng tình mà giúp Hà Bật Học giải thích. Có cô bạn gái xinh đẹp không phải không tốt, nhưng phải cái xinh đẹp mà ghen kinh khủng, ý muốn độc chiếm cũng rất kinh dị, Hà Bật Học với CK ba ngày hai bận đều vì vấn đề này mà cãi nhau. Chính xác mà nói, là CK đơn phương phát điên, kỳ thật ai ở đài truyền hình cũng biết, Hà Bật Học không hề có ý trêu hoa ghẹo nguyệt, là do mắt to dưng mà thị lực kém, nhìn người còn không rõ, không may, lại có khá nhiều cô bé thích cái kiểu như vậy…

"Tôi căn bản còn không quen đối phương…" Hà Bật Học nản chí mà thở dài.

"Đôi khi, vô ý làm tổn thương người khác mới lợi hại nhất, xem ra, cậu thực sự đã khiến người ta oán hận rồi!" Có lẽ bất hạnh của người khác lại là cơ hội để Ân Kiên kiếm tiền, nên lâu ngày, cách Ân Kiên nói đã có thể khiến người ta căm đến nghiến răng nghiến lợi kèn kẹt.

"Thế thì học trưởng có bị nguy hiểm gì không?" Trương Chính Kiệt hỏi một câu, Hà Bật Học tối nay lần đầu tiên cảm thấy anh em quen nhau không uổng, tuy ngày thường có láo xíu, nhưng nghĩa khí thì vẫn có.

"Nếu anh ấy không chết, chỉ cần mở một chương trình đặc biệt về nữ quỷ này chắc hẳn sẽ xếp hạng cao lắm đây!" Trương Chính Kiệt nói xong, Hà Bật Học thực sự đã vồ lấy cái gạt tàn. Nhưng cậu lại không nện xuống, ngược lại còn nghiêm túc ngắm nghía nó.

"A Kiệt… Ý tưởng này cũng không tồi đâu! Có thể cân nhắc!" Hà Bật Học lại có thể đem chuyện bị nữ quỷ dọa chết khiếp quên sạch bách, còn nghiêm túc cùng tổ sản xuất thảo luận, rằng nên tiến hành như thế nào để tạo bầu không khí, nên mời người nào tham gia. Ân Kiên ở cạnh bên thấy rất thú vị, Hà Bật Học này thực sự là một người đặc biệt, hoàn toàn không biết sống chết là gì, chả trách cậu ta có thể khiến chương trình vừa ra mắt đã trở nên nổi tiếng, người này dây thần kinh căn bản lắp sai chỗ mà.

"Ngại quá, mọi người thảo luận vui vẻ như này, tôi thật không muốn quấy rầy, nhưng mà, nói chuyện với tôi là phải trả tiền, hết giờ rồi!" Ân Kiên cười híp mắt, chỉ chỉ đồng hồ trên bàn, muốn nói chuyện với người có chữ sư ở phía sau là rất đắt đó! Mặc kệ là luật sư, y sư hay thiên sư, giống nhau tuốt thôi.

"Sao lại thế? Nữ quỷ kia còn ở nhà tôi mà…" Hà Bật Học tâm trí rốt cuộc cũng quay về.

"Sao? Tôi thấy cậu ở cạnh nhóm của mình cũng ổn, không phải cậu còn muốn mời cô kia tham gia chương trình sao?" Ân Kiên cười hắc hắc hai tiếng.

"Anh Kiên… Đừng trêu tôi…" Hà Bật Học cười gượng, mời nữ quỷ tham gia chương trình với con quỷ cái ở trong nhà mình lang tha lang thang, là khác nhau rất lớn đó.

"Nghe cho rõ! Đừng cố làm trò vô vị, đối với thứ bí ẩn này nên biết sợ! Còn nữa… Gặp quỷ cũng giống hỏa hoạn, đừng có đi thang máy…"

Tự bản thân không biết tại làm sao cuối cùng cũng thoát được đám sản xuất chương trình thần bí kia, Ân Kiên rít thuốc, ngắm ngắm căn hộ của Hà Bật Học, cũng chỉ là một căn hộ trong một cao ốc rất bình thường. Nếu lấy tiền Hà Bật Học, hắn phải xử lý việc này cho tốt; cho dù có lột hết tiền của cậu ta thì làm gì cũng phải có luật lệ, hết lần này đến lần khác gây nguy hiểm cho tính mạng người sống, cho dù hắn với Hà Bật Học căn bản không biết nhau cũng không thể làm như không thấy.

Búng điếu thuốc ra cửa, lỗ khóa thoáng lóe một cái bóng, Ân Kiên cười lạnh, có chút hứng thú!

"Nếu muốn chạy, bây giờ cô còn cơ hội a…"

Đứng trong phòng khách, Ân Kiên châm thuốc nhìn quanh, căn phòng rất sạch sẽ, không trang hoàng gì nhiều cho lắm, phong cách rất đơn giản.

Ân Kiên ngồi trên sofa hút thuốc, tựa vào gối dựa nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng bất giác hơi cong lên, bắt đầu kịch hay rồi. Nhắm mắt lại, Ân Kiên cảm giác càng nhạy bén, không có cách, hắn dựa vào cái đó để kiếm cơm mà. Loáng thoáng, giữa khe hở nhỏ chỗ tủ TV, một đôi mắt trừng to nhìn Ân Kiên. Hắn ngầm cười trong bụng, nếu là Hà Bật Học cùng Cam tiểu thư cùng ngồi trong phòng này, nhất định sẽ bị nữ quỷ tiểu thư kia làm cho sợ đến cuống cà kê, nhưng đối với hắn mà nói, chuyện này cũng chả hơn gì một bữa ăn sáng.

Ân Kiên tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, hắn không giống mấy cái người thiên sư nổi tiếng, đại sư bắt quỷ gì đó, vừa vào cửa chính đã đốt bùa tùm lum, diễn hơi bị thái quá, Ân Kiên rất ghét cái kiểu đó, hắn cả

người mặc toàn hàng hiệu,, trong trong ngoài ngoài đều toát lên hai chữ thanh niên, nói cái gì cũng không thể làm chuyện như thế. Quan trọng hơn, Ân Kiên tin tưởng có thiện thiện báo, có ác ác báo, nếu ông trời không nhận cô ta, ngược lại còn khiến cô bơi qua bơi lại bên cạnh Hà Bật Học, thì chắc chắn Hà Bật Học ít nhiều gì cũng đã có lỗi rồi, hắn cũng không cần mạnh tay cho lắm.

Tiếng động loẹt xà loẹt xoẹt tới gần bên chân, Ân Kiên hé mắt, bàn tay trắng bệch chậm rãi lại gần, không khỏi nhăn đôi mày thanh tú, là ai quy định quỷ phải bò bò trên mặt đất vậy? Cái tay kia cố hết sức tóm lấy ống quần Ân Kiên, cô ta leo lên đùi, mắt trố ra, cái miệng ngoác cười trên cái đầu nghiêng nghiêng tựa vào chân hắn, Ân Kiên phải thừa nhận, cô ta khi chết khó coi quá, đối mặt gần như này, cũng khó trách Hà Bật Học bị dọa thành như kia.

"Tiểu thư… Tư thế này của tôi với cô rất bất lịch sự đó!" Ân Kiên búng điếu thuốc về phía cô ta, nữ quỷ thét lớn, miệng càng nứt to, bò ngược từ tường lên trên trần nhà, nhanh chóng chui vào lỗ thông gió.

Ân Kiên thở dài, có chút khó giải quyết rồi đây. Xem ra còn phải ở lại nhà Hà Bật Học một lúc nữa…

Cúi đầu cuốn thuốc, tờ giấy mỏng Ân Kiên dùng để cuốn mặt trái chi chít chữ, trên thế giới này dùng bùa để cuốn thuốc lá, đại khái có hắn là kẻ đầu tiên.

Bình thường, điếu thuốc cuốn bùa màu bạc trong hộp của hắn, uy lực không lớn cũng không nhỏ, chống lại ác linh rất có hiệu quả, một hơi thuốc nếu phun ra không thể khiến bọn chúng hồn bay phách tán, thì cũng có thể đuổi bọn chúng đi xa. Nhưng mà rất dễ nhận thấy, con quỷ cái kia oán khí rất nặng, nặng đến mức hắn chỉ có thể bức cô ta vào lỗ thông gió, cũng không thể khiến cô ta rời đi, đó là oán, là cố chấp, khó giải quyết lắm.

Tự đẩy cửa chính ra, Ân Kiên thực đã khiến cô gái áo đỏ tóc xoăn dài trong phòng khách hoảng sợ, tóc tai CK bù xù, vẻ mặt chăm chú nhìn chằm chằm Hà Bật Học đang nằm trên sofa, người này quấn chăn lông ngủ rất say. CK nghiêm mặt liếc Ân Kiên một cái, im hơi lặng tiếng đi về phòng, cô cùng con quỷ cái kia khác nhau duy nhất ở chỗ cô mặc đồ đỏ.

Ân Kiên nhìn nhìn Hà Bật Học ngủ đến trời sụp cũng không sợ, người này là một nhân vật kinh điển đây, cao gầy nhưng rắn chắc, có thể vấn đề là ở diện mạo, rất dễ khơi gợi mong muốn bảo vệ từ phụ nữ. Ân Kiên nhìn cậu ta khẽ cười hai tiếng, Hà Bật Học tốt nhất nên mỗi ngày đều cầu trời khấn Phật phù hộ cho bạn gái ngàn vạn lần đừng chết sớm hơn cậu ta, nếu không đi theo sau lưng cậu ta nhất định sẽ nhiều hơn một đó.

Nói thì cũng phải có đầu đuôi, điếu thuốc kia của Ân Kiên giúp Hà Bật Học có vài ngày an phận, nhưng cũng chỉ cần duy trì được vài ngày, chương trình thần bí của cậu lại tiếp tục sản xuất và phát sóng, thu được những đánh giá cao không kém gì lúc trước.

"Anh Học… Anh đồng ý cho em đi ngoại cảnh đi!" Lily đi guốc đế nhọn cực cao, cả người dán vào Hà Bật Học cọ qua cọ lại. Cô sắp tới được thăng lên làm nữ chỉ đạo, toàn tâm toàn ý muốn được như CK đến tím tái mặt mày, cuối cùng cho rằng tham gia vào chương trình của Hà Bật Học là có thể tăng mạnh độ nổi tiếng của mình lên. Thử hỏi, có người đàn ông nào không thích nhìn người đẹp ăn mặc tiết kiệm vải hét lên trong ngôi nhà ma ám chứ?

"Lily, tôi đã nói chương trình của tôi rất nguy hiểm!" Hà Bật Học tức giận, mỗi khi đi quay ngoại cảnh đều là tổ sản xuất nhỏ của cậu mạo hiểm sinh mạng đi quay, có lần nào trở về mà không mang thương tích chưa?

"Anh Học anh thật thú vị! Trên đời này làm gì có quỷ?" Lily cười ngọt ngào, đôi môi đỏ mọng cơ hồ sắp dán lên miệng Hà Bật Học.

Tay Hà Bật Học không biết nên để đâu, lại càng không dám đẩy người kia ra, đang lúc Lily sắp thực hiện được ý đồ, đột nhiên cả người lật ra sau thiếu chút nữa là ngã lăn.

"Ai kéo tóc tôi đó?" Lily sợ hãi kêu lên, Hà Bật Học vô tội huơ tay, phòng chụp người ra người vào, nhưng gần cô nhất chỉ có Hà Bật Học, người này nói kiểu gì cũng không dám bất lịch sự với con gái như thế.

Lily trừng to mắt nhìn trái ngó phải, vẻ mặt đề phòng, cô biết giới giải trí thường lục đục với nhau, nhất định có người thấy cô may mắn nên không cam lòng, cho nên cố ý hù cô chơi. Có khả năng nhất chính là CK, cái cô này có tiếng là bình dấm chua, còn thiếu mỗi nước đem xích xích bạn trai lại bên cạnh mình thôi. Tóc lại căng ra, Lily cười lạnh một tiếng, đưa tay tóm lấy.

"Là ai?" Tiếng cười của Lily đột nhiên cất cao thành tiếng thét, cô quả thật đã bắt được cái tay kéo tóc cô, nhưng mà, chỉ có mỗi một cái tay trắng bợt mà thôi.

Hà Bật Học sợ đến ngây người, cái tay trăng bợt ấy trong không khí kéo tóc mái tóc dài của Lily. Cậu vừa không ngừng nhắc bản thân, lúc này cậu phải chạy cho nhanh; nhưng mặt khác, lại cảm thấy như thế thì không nghĩa khí tí nào cả.

Con người thường hay bốc đồng, nhất là người không dùng nhiều đến não như Hà Bật Học, khi cậu nhận ra mình đang làm gì, thì tay cậu đã giữ chặt lấy Lily, tay kia tóm lấy cánh tay trắng nhợt trong không khí, muốn tách bọn họ ra xa nhau.

"Anh Học…" Lily không ngừng kêu lên thảm thiết, da đầu cô cơ hồ bị cái tay kia giật tung ra, người xung quanh toàn bộ chạy lại gần, nhưng bị cảnh đáng sợ này làm cho không dám nhúc nhích.

Đột nhiên, năm ngón tay trắng bệch buông ra, những sợi tóc đứt bay lả tả. Hà Bật Học vừa thấy cái tay ấy rời khỏi, hiển nhiên muốn mang Lily tránh ra cho xa, nào biết khi vừa quay người lại, cậu muốn động đậy cũng không được.

"Học trưởng…" Trương Chính Kiệt mặt cắt không còn hột máu nhìn chằm chằm Hà Bật Học, người sau đó cúi đầu nhìn, thấy người con gái mắt trợn to, miệng ngoác cười đang ôm lấy đùi mình.

CK cẩn thận dán lông mi giả, tiếng Hà Bật Học hét lên thảm thiết thiếu chút nữa khiến lông mi cô cái cao cái thấp, rút khăn giấy lau lau, tức giận không thôi định qua phòng chụp gào rú một phen, thì đột nhiên một bóng người vụt qua phía sau cô, CK ngừng một chút, qua gương phản chiếu lại thấy một người con gái, một người con gái áo trắng tóc dài.

Bĩu môi lơ đễnh, phòng chụp với phòng hóa trang vốn người qua người lại, hơn nữa đều là quay chương trình thần bí, một hai người hóa trang thành nhân vật quỷ đi tới đi lui cũng là tình huống bình thường, CK đạp giày cao gót quay đầu bước đi.

"Tôi sẽ không thua cô…" Không biết từ đâu truyền đến một câu như vậy, CK quay ngoắt người lại. Phòng hoá trang không có ai, ngược lại toàn bộ cửa tủ, ngăn kéo đều mở toang, không bất ngờ lắm, lại là một tiếng thét chói tai khác.

Chờ được Ân Kiên nhận điện thoại, nghe rõ đầu bên kia đến tột cùng là nói cái gì, lại lái xe đến trường quay thì đã qua ba mươi lăm phút. Ba mươi lăm phút này Hà Bật Học như thế nào mà sống, nói thật, chính cậu cũng không biết.

Hết thảy xảy ra quá đột ngột, cũng chấm dứt quá đột ngột. Nữ quỷ trợn to mắt, miệng ngoác cười kia ôm đùi cậu, tiếp theo vì cậu đã chết khiếp, mất trọng tâm mà ngã ngồi xuống đất, tự nhiên lại càng gần nữ quỷ đó hơn, gần đến mức ngửi thấy mùi hôi trên người cô ta. Có lẽ là do ảnh hưởng tâm lý? Một nữ quỷ trắng bệch lộ ra hồ máu tử thi*, trên người hẳn là có mùi hôi thối ha?

*Hồ máu tử thi: Máu dồn xuống tạo thành các hồ ở phần thấp của xác (theo trọng lực) gọi là hồ máu tử thi (livor mortis) trong vòng 30 phút và bắt đầu đông lại.

Đang lúc nữ quỷ kia nhân cơ hội leo lên cậu, cùng lúc đang nghĩ xem mình sẽ ra sao, CK bên kia lại truyền đến tiếng thét chói tai, tiếp theo tựa như chưa có xảy ra bất kì chuyện gì. Mọi người chỉ ngốc nghếch đứng đó, ngoại trừ Hà Bật Học. Cậu sợ tới mức chân nhũn không đứng dậy nổi.

"Xác định là cùng một… con?" Ân Kiên suy nghĩ thật lâu, không biết nên dùng cách nói nào hợp lý hơn.

"Anh cho tôi là loại người gì?" Hà Bật Học tức giận.

"Số của cô ta thật xui xẻo…" Ân Kiên thực thận trọng trả lời, Hà Bật Học nếu muốn tốt cho mình, vẫn là đừng nên giao an toàn cho bạn gái.

"Chương trình của cậu còn phải tiếp tục? Không ngại tôi đi loanh quanh một tí chứ?" Ân Kiên nhìn nhìn bài trí chung quanh, Hà Bật Học này quả thật thần kinh phát triển nhầm mà, trong trường quay ma quỷ lộng hành khiến gà bay chó sủa, cậu ta còn kiên trì muốn tiếp tục thu chương trình, nên bảo cậu ta quá trách nhiệm hay là quá liều lĩnh?

"Xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên!" Hà Bật Học cung kính khoát khoát tay, có một đại sư đi lại ngay cạnh, trong lòng ít nhất sẽ không kinh hoảng nữa.

Ân Kiên đi dạo xung quanh, trong trường quay rất u ám, đại khái do liên quan đến kiến trúc, chỗ này muốn có ánh mặt trời cũng rất khó khăn. Hắn đến, là bởi vì hắn có nghi vấn. Vị nữ quỷ tiểu thư kia đã không chỉ một lần xuất hiện ở bên cạnh Hà Bật Học, thậm chí, không chỉ một lần dính trên người Hà Bật Học. Chính là cô ta không có giống lệ quỷ khác bóp chết Hà Bật Học, vặn gãy cổ cậu ta, trái lại, cô ta thân thiết

ôm cổ người ta; đương nhiên, nếu lực tay không mạnh được như đã nói phía trước, coi như là ôm đi? Còn không thì lại xông vào trong phòng tắm người ta, giờ thì đến đùi cũng ôm? Này xem là gì đây?

"Quấy rối tình dục… Nữ quỷ cũng không có quyền được miễn…" Ân Kiên gẩy gẩy thuốc.

Chương trình kì này là thảo luận về vụ án giết người phanh thây kì lạ chưa từng có, khách mời thì tranh luận búa xua, mà những người ở phía trong phòng ghi hình thì cảm thấy bất an. Hà Bật Học vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm màn hình, con người có khi chính là như thế, bạn càng không muốn nhìn thấy cái gì, bạn sẽ lại càng chú ý cái ấy. Giống như cậu ta bây giờ, nhìn chằm chằm màn hình, rất sợ không cẩn thận sẽ thấy bóng dáng ma quỷ gì đó.

"A Học… Cậu tiếp tục nhìn CK chằm chằm, con ngươi sẽ rơi ra mất." Đạo diễn cười cười đi lại bên Hà Bật Học, vỗ vỗ vai cậu, cũng học theo cậu nhìn lom lom màn hình, Hà Bật Học có chút không tự nhiên, nhưng lại ngượng ngùng muốn anh ta bỏ tay ra.

Ước chừng là không thể nào suôn sẻ thu được, đạo diễn rời khỏi cậu, mở microphone chỉ thị.

Hà Bật Học ló đầu nhìn nhìn, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, tất cả mọi người trong phòng ghi hình đều đang chen chúc cạnh cửa, cái thằng oắt Trương Chính Kiệt đáng chết không lương tâm còn rất không khách khí mà tóm lấy cái ghế trên tay, rất giống như là nếu cậu dám đi đến bên cạnh bọn họ, cậu ta sẽ quăng ngay ghế sang vậy.

Ước chừng là bị quỷ doạ quá nhiều, thần kinh Hà Bật Học đều đứt phựt, cúi đầu cười khổ hai tiếng.

"Ai… Đi mời anh Kiên đến đây a…" Hà Bật Học yếu ớt nói hai câu, chết cũng không dám quay đầu lại, đạo diễn đi rồi, thế thì cái tay đang nắm vai cậu là ai?

Ân Kiên bước hai bước xông vào phòng ghi hình, vừa lúc thấy Hà Bật Học nhắm tịt mắt kiểu chờ chết, một cái tay trắng bệch nắm chặt bờ vai cậu ta, cái khác thì vòng qua cổ. Một giây sau, cả người cậu bị kéo văng ra ngoài, đụng vỡ kính rơi xuống bên dưới.

"A Học!" CK ở trường quay phía dưới, nhìn thấy Hà Bật Học đụng vỡ cửa kính rơi xuống, không chịu được mà hét lên.

May mà, cao nhân mặc kệ ở thời đại nào cũng đều là cao nhân. Ân Kiên phản xạ thần kinh từ trước đến nay luôn nhanh hơn người bình thường, khi Hà Bật Học như bị ai kéo về phía sau, hắn đã bước một bước dài tới, trong nháy mắt khi kính vỡ tung, hắn đã nắm được tay Hà Bật Học. Cho nên khi mọi người nghĩ Hà Bật Học rơi xuống thì kì thật cậu và Ân Kiên đang treo bên cửa sổ.

"Anh Kiên!" Hà Bật Học đang muốn cảm kích ơn cứu mạng của đối phương, nhưng mà còn chưa nói ra miệng, đã bị cảnh trước mặt làm cho sợ tới mở to mắt.

Ân Kiên ngẩng đầu, liền thấy nữ quỷ kia chúc đầu dán trên bờ tường, hướng về phía bọn họ. Ân Kiên nhướng nhướng mày, thật sự là chưa bỏ ý định, nhẹ buông tay, hai người rơi xuống, khắt khe mà nói, Hà Bật Học là rơi xuống, còn hắn thì rất anh tuấn mà nhảy xuống.

"Đây là mưu sát…" Hà Bật Học ai oán nói, Ân Kiên chỉ là nhìn cậu một cái. Từ chỗ cao như vậy rơi xuống, còn có thể đủ sức kêu la như thế, xem ra cũng là cao thủ giấu nghề đi!

"Giả chết cô ta cũng không xem cậu là đồng loại đâu! Còn không mau đi? Đừng đợi ở chỗ này! Chỗ này nhiều người!" Ân Kiên kéo Hà Bật Học, ra lệnh khiến người ta không thể phản đối lại.

CK không vui nổi, bạn trai mình dính lấy người kia còn hơn dính lấy cô đã muốn khó chịu rồi, sao có thể vui chứ. Tuy ăn dấm chua với Ân Kiên thật vô vị, nhưng nhìn thấy Hà Bật Học xoay xoay bên cạnh anh ta, cứ anh Kiên dài, anh Kiên ngắn cũng chả thú vị gì.

"Bạn Hà… Qua bên kia ngồi đi!" Ân Kiên chỉ chỉ sô pha. Hà Bật Học bĩu môi, cậu chăm chỉ quấn lấy Ân Kiên như thế, đó là bởi vì với ăng ten chuyên nghiệp của cậu, người này tuy bộ dạng có chút hơi bị đẹp trai, có chút lưu manh, nhưng tuyệt đối là thiên sư nhất đẳng! Cái nhìn của CK thật tốt, người này không chỉ nên mời vào chương trình, còn nên trở thành khách mời cố định mới đúng! Nước phù sa không chảy ruộng ngoài*, ngàn vạn lần đừng làm lợi cho những chương trình khác!

*Nước phù sa không chảy ruộng ngoài- Phì thủy bất lạc ngoại nhân điền: xuất hiện trong điển tích "bái hôi-lau bụi", các bạn có thể tra gugồ a~

"Cậu cẩn thận nhớ lại xem, cậu thật sự không quen đối phương? Còn nữa, cậu là từ lúc nào đụng phải quỷ?" Ân Kiên tò mò hỏi, vị nữ quỷ tiểu thư kia sao lại theo sát Hà Bật Học như thế, khiến hắn trước sau đều cảm thấy không hợp lý, kì thật, hắn không cảm thấy đối phương có địch ý.

"Ừm… Từ khi nào lại xui như vầy nhỉ?" Hà Bật Học hỏi CK, sau cũng cùng nhớ lại.

"Hình như là bắt đầu từ lần chúng ta đi chọn ngọc bội? Anh trở về thì nói không thoải mái."

"Đều tại em… Làm mất hồ lô của anh…"

"Mượn đeo chút thì sao? Cũng nói là sẽ đền cho anh cái khác rồi mà!"

"Không giống nhau… Đó là thứ anh mang từ nhỏ đến lớn…"

"Hai người ồn đủ chưa? Ồn đủ rồi thì cảm phiền biết điều mà NHỚ.LẠI.TỬ.TẾ. ĐI!"

Ân Kiên cùng Hà Bật Học đi loanh quanh. Người không có khả năng vô duyên vô cớ lại đụng phải quỷ, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó hoặc đi qua nơi nào đó, cho nên bọn họ quyết định lần ngược lại từ

hôm ngã xuống từ mép cửa mà truy cứu, Hà Bật Học cùng CK quá khứ chọn ngọc bội xong thì thấy không hợp lý, Ân Kiên hoài nghi cửa hàng bán ngọc bội đó có vấn đề. Vì vậy hai người hẹn nhau cùng đi xem.

"Cái ngọc bội này có vấn đề à?" Hà Bật Học lấy ra ngọc bội trên cổ, Ân Kiên liếc nhìn.

"Nếu đồ giả cũng được coi như là một vấn đề, ừm thì… rất nghiêm trọng!" Không biết ai đã quy định, đợt này sư môn hơn phân nửa là người giám định cổ ngọc, nhất là Ân Kiên, tại phương diện này quả thực không có ai thích hợp hơn.

"Oh cảm ơn…" Hà Bật Học kêu lên, cậu đã biết không thể tin tưởng con mắt của CK mà.

"Đừng khách sáo." Ân Kiên đáp qua loa hai tiếng, ánh mắt lại ngắm nghía đám nữ sinh đại học đang tụm năm tụm ba, nhìn các cô tuổi xuân phơi phới, luôn thì thà thì thầm với nhau, nghe các cô cười khe khẽ, thực sự là… Cuộc sống quá đẹp a!

"Này… Anh không chỉ là đồ nghiện thuốc, còn là đồ vô lại đó!… Áo xanh kia cũng không tệ, dáng người thật đẹp!" Hà Bật Học đầu tiên là lườm nguýt Ân Kiên, bất quá lực chú ý lập tức bị đám con gái lôi đi. Cậu vô cùng thích đi loanh quanh chỗ này, chỗ này là khu trường học, có trường đại học, ở giữa hai trường trung học, trọng điểm là, còn có một trường kinh tế, con gái nhiều lắm a…

"Tôi thích kiểu dễ thương!" Ân Kiên nhả điếu thuốc ra, Hà Bật Học nhíu mày, hai người cùng liếc nhau, cười to.

Bộp một tiếng, một quả bóng rổ đụng vào rào chắn, Ân Kiên căm ghét mà nhăn mày, chỗ có con gái đẹp, nam sinh luôn luôn đặc biệt thích khoe khoang, trên sân bóng đều là áo may ô, quần soóc tuôn mồ hôi, con trai tuổi trẻ nhiệt tình, Ân Kiên cũng rất khó hiểu, nhiều người như vậy tranh nhau một quả bóng có cái gì hay?

"Đừng nói với tôi, cậu trước đây cũng chơi ở cái chỗ này nhé?" Ân Kiên hồ nghi nhìn Hà Bật Học, người này quen thuộc vùng này như thế, không cần đoán, cậu ta nhất định lăn lộn ở đây cho đến lớn.

"Tôi học ở đây a! Ấu Đình cũng thế!" Hà Bật Học giải thích.

"Chỗ bán ngọc ở dưới cầu vượt… Đúng rồi! Tôi phải đi mua cục pin với ổ cứng…, chờ tôi một lát rồi sẽ quay lại tìm anh!" Hà Bật Học ném lại những lời này, người đã chui vào cửa hàng, Ân Kiên chỉ có thể nhìn bóng lưng cậu ta mà thở dài. Người này giỏi nhất ở cái cách suy nghĩ nhảy vọt như thế, Hà Bật Học nói luôn là câu trước câu sau không liên quan gì đến nhau, thiên tài mới hiểu cậu ta đang nói cái gì. Ân Kiên tiếp tục thưởng thức vẻ đẹp của tuổi trẻ, tùy ý đi dạo khắp, đột nhiên có một cảm giác khác thường nảy lên, Ân Kiên chau mày, sẽ không phải lần nữa đấy chứ? Chuẩn vậy sao?

Đốt thêm một điếu thuốc, Ân Kiên nhìn bốn phía, giữa đường một bóng trắng hiện lên, bóng trắng này giật giật khác thường, dần dần hình thành một cái tay, tiếp theo cánh tay là vai, cô gái kia nằm úp sấp trên đường với tư thế cực kì lạ lùng, Ân Kiên chỉ nghĩ được, cô ta hẳn là xương cốt toàn thân lệch vị trí,

mới có thể vặn vẹo thành cái dạng đó.

"Anh Kiên!" Hà Bật Học chạy chậm tới, mới bước được hai bước, đường nhìn đột nhiên tối sầm rồi lại khôi phục, thật giống như chuyển kênh TV.

Hà Bật Học sửng sốt, Ân Kiên bốn ở trước mặt cậu không thấy đâu, ánh mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu cũng biến mất, trở thành sáng sớm mát mẻ. Hà Bật Học nhìn quanh bốn phía, từng tốp nữ sinh nhỏ tuổi lướt qua, sân bóng vẫn là vài cậu trai đang tranh nhau quả bóng cam. Duy nhất khiếnHà Bật Học khiếp sợ chính là, cậu lại thấy chính mình? Thời học sinh của cậu ư?

Hà Bật Học trên sân bóng, tóc ngắn gọn gàng, cười cực kì cởi mở, kĩ thuật bóng tuy bình bình, nhưng ngoại hình thực sự khá đẹp, động một tí là khiến đám con gái chung quanh cất giọng hò hét, trong đó cố sức nhất chính là bạn gái bây giờ của cậu Cam Ấu Đình.

Hà Bật Học từ ngoài hàng rào nhìn thấy màn này, thật là khó tin, cũng rất nhung nhớ quãng thời gian ấy, chỉ là… Vì sao lại thấy? Một cái tay trắng nhỏ lướt qua hàng rào Hà Bật Học đang chạm vào, Hà Bật Học lại càng hoảng sợ quay đầu, một cô gái có mái tóc dài thẳng, dung mạo vô cùg thanh tú vẻ mặt chăm chú nhìn người trên sân bóng, Hà Bật Học rất kinh ngạc, hai người đứng sát sạt nhau, cô gái kia lại như không nhìn thấy cậu. Cẩn thận nhìn kĩ một lát, Hà Bật Học đưa ra một kết luận vô cùng kinh khủng, cậu đã từng gặp nữ sinh này, là nữ quỷ với khuôn mặt trắng bệch, mắt trợn to, cười ngoác miệng kia sao?

Cảnh thay đổi, giống như là phim, vẫn là cô bé kia, nhưng trong đám nam sinh trẻ tuổi trên sân bóng, lúc này đã thiếu chính cậu, Hà Bật Học kinh ngạc, có khi nào bản thân cậu trong lúc vô tình nào đó đã tổn thương nữ sinh này không?

"A… Xin lỗi!" Một cậu trai vóc người cao ráo đụng phải nữ sinh kia, lập tức xin lỗi rồi vội thay cô nhặt sách vở rơi tản mát trên mặt đất, nụ cười ngại ngùng của cậu trai lại khiến cô gái càng thêm mất tự nhiên, hai gò má ửng hồng mà cúi đầu xuống. Vừa nhìn thấy cảnh đó trong đầu Hà Bật Học gào lên chói lói, không phải chứ? Cũng không phải đóng phim, sẽ không phải vì lúc đó cậu không cẩn thận đụng phải cô ta có chút xíu mà cô ta oán đến tận hôm nay đó chứ?

Cảnh lại chuyển, chính là cô gái kia, cô ta ngày hôm nay rất khác, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, lại mơ hồ lộ ra hưng phấn, ở bên kia đương đối diện sân bóng nhìn nhìn, rốt cuộc tìm thấy mục tiêu của mình, ngũ quan từ ảm đạm chuyển dần sang sáng sủa, cả người như sống lại, đang muốn đi qua đường bên kia, thì một giây sau khi đèn vừa đỏ, cô đụng phải một chiếc xe tải thành một đám hỗn độn…

Hà Bật Học khiếp sợ trừng mắt nhìn cảnh đó, không kịp hoàn hồn, một đám thịt giật giật giữa đường, giãy giụa hướng qua phía Hà Bật Học, muốn hét lên nhưng không phát ra tiếng, bởi vì nữ quỷ khuôn mặt trắng bệch, mắt trợn to kia, đang bóp cổ cậu, ngoác miệng cười.

"Bạn Hà?" Cổ áo thít chặt, Hà Bật Học cả người ngã về phía sau, ập vào lòng Ân Kiên.

"Cái… Cái kia…" Hà Bật Học muốn nói cho Ân Kiên cậu thấy cái gì, người sau đó chỉ cẩn thận kiểm tra vết bầm nhạt trên cổ cậu.

Hai người cao hơn mét tám lại đẹp trai ở trong góc tối trên đường, đám nữ sinh đi qua không khỏi ghé tai nhau, thậm chí loáng thoáng nghe thấy tiếng cười kì quái, Ân Kiên thở dài thườn thượt, thực sự là thoái hoá đạo đức mà…

"Tôi biết rồi, cô ta chết ở đây." Ân Kiên lấy từ trong họp ra một điếu thuốc, rít một hơi rồi tới bên đường. Cô gái kia trước khi chết ý niệm sau cùng là muốn tới bên cạnh Hà Bật Học, chính là cái phần chấp niệm này đã khiến cô ta không cách gì rời khỏi thế giới này, cô ta cũng không muốn thương tổn Hà Bật Học. Sau cùng hành vi chệch đường ray, hơn phân nửa là bởi vì sự xuất hiện của bản thân khiến cô ta cảm thấy nguy cơ, mới bắt đầu chuyển sang công kích."Tôi… Tôi căn bản không nhận ra cô ấy…" Hà Bật Học có chút ngỡ ngàng, Ân Kiên nhìn cậu một cái, hay là chính vì thế, nên cô gái kia mới luôn theo cậu ta. Chết thảm ở đây, đối phương lại không nhận ra cô, vài năm sau Hà Bật Học lần thứ hai đến chỗ này, cô sao có thể không theo sát đây?

"Anh Kiên… Anh có thể giúp cô ấy không?" Hà Bật Học nhỏ giọng hỏi, cậu không hề sợ cô, thậm chí, bắt đầu nghĩ có chút đồng cảm.

"Bạn Hà, cậu xem tôi là cái kiểu người biết niệm kinh à?" Ân Kiên tức giận, Hà Bật Học thừa nhận mình vừa hỏi một câu ngớ ngẩn.

"Về trước đi! Tôi sẽ nghĩ biện pháp, nhưng mà… Tiền thì vẫn phải thanh toán đó!"

"Thế cô ta là ưa rình rập hay là ưa theo đuôi?" CK nhướn cao một bên mày, có một cô gái lẽo đẽo từ thời đi học cứ dòm chòng chọc bạn trai mình, đã chết mà vẫn muốn quấn lấy anh ta, bạn gái chính thức là cô có quyền mất hứng đúng không?

"Này… Anh Kiên đã nói rồi, đối với thứ bí ẩn nên biết sợ, em đừng có nói linh tinh!" Hà Bật Học nhanh chóng che miệng cô lại rồi nhìn trái nhìn phải, vị nữ quỷ tiểu thư này tự do ra vào nhà cậu, trời biết được hiện giờ có ở đây hay không?

"Em nói sai sao? Anh á! Anh…" CK giãy ra, rất muốn mắng vài câu, bất quá Hà Bật Học vô cùng nhanh trí, vội bày ra dáng vẻ vô tội cực điểm, thực sự không liên quan đến cậu mà!

"Ân tiên sinh có nói sẽ giải quyết thế nào không?" CK dẩu môi, thành thật mà nói, cô cũng không thích Hà Bật Học ngày nào cũng đi theo bên cạnh Ân Kiên, tuy biết mình có thói xấu là ăn dấm chua, thế nhưng cô không sửa nổi a!

"Ừm… Anh ấy muốn chúng ta mua hoa lễ cô ấy, còn lại thì anh ấy sẽ mời người giải quyết!" Hà Bật Học nhìn chằm chằm màn hình vi tính, xem các phiên bản ma, hay là số đặc biệt lần sau nên đến mười căn nhà ma nhỉ?

"Mời người giải quyết? Em tưởng anh ta là thiên sư chứ?" CK lầu bầu hai tiếng.

"Anh ta hả… Chỉ là, người rất có phong cách thiên sư thôi… Ngọc bội là giả, chúng ta lại chọn cái khác vậy?"

Hà Bật Học vừa nhìn chằm chằm màn hình, vừa ghi lại xem chỗ nào có nhà ma, nhà quỷ.

Một đôi cánh tay mảnh khảnh quây lấy cậu, Hà Bật Học tịnh không để ý tới, đã quen chuyện khi làm việc thì CK thường động chân động tay.

"Vẫn chọn ấy hả? Tìm không được cái hồ lô nào giống như thế nữa đâu!" Tiếng CK làm nũng truyền đến, tiếng bước chân cô từ phòng khách đi vào phòng ngủ, thậm chí còn suồng sã mà cầm áo ném lên đầu Hà Bật Học.

Hà Bật Học sửng sốt nửa giây, nhanh chóng lôi cái áo xuống xoay người sang chỗ khác, trong phòng chỉ có mình cậu, CK chỉ mặc mỗi Bra khêu gợi đứng ở phòng khách cười giòn tan, Hà Bật Học bước ba bước vọt ra phòng khách, ném trả cái áo.

"Thế nào? Anh cũng bắt đầu xem mấy chương trình tạp kĩ này à?" CK ngắm Hà Bật Học đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, hì hì hai tiếng, trông vừa đáng yêu lại khiêu khích.

"Ấu Đình, không bằng chúng ta đi tìm anh Kiên…" Hà Bật Học nói chưa xong, CK liền lại gần, không chỉ vậy, cô thậm chí cả người áp trên Hà Bật Học.

"Suỵt… Lúc này anh lại gọi tên người khác, mặc kệ là nam hay nữ, em cũng sẽ giận đó…"

CK nhẹ tay nhẹ chân chuồn vào phòng tìm quần áo sạch, cảm thấy mỹ mãn mà hôn hít Hà Bật Học đang nằm trên sô pha say ngủ, quan hệ của hai người bọn họ kỳ thực duy trì rất ổn định, CK tính toán rồi, có thể mấy năm nữa, bọn họ sẽ kết hôn, thế nhưng hiện tại không vội…

Khẽ hát một bài, CK thử độ ấm của nước, bọt nước từ vòi sen làm cho thoải mái, CK đưa về phía mái tóc dài, đột nhiên cảm thấy âm thanh truyền đến từ bồn rửa tay, hoài nghi mà giật rèm tắm ra, Hà Bật Học tương đối bảo thủ, cho nên nhất định không dám xông vào lúc cô đang tắm, quả nhiên, trong phòng tắm chỉ có mình cô, thế nhưng vòi nước bồn rửa đang mở.

CK chau mày vặn chặt vòi nước, đưa tay lau cái gương, một bóng người từ phía sau thoảng qua, CK quay phắt người lại, trong phòng tắm như trước chỉ có mình cô.

"A Học! A Học…" CK hô hai tiếng, không ai đáp lại, lúc này phía trong rèm tắm truyền ra tiếng động, nước bung ra càng mãnh liệt, một thoáng hơi nước đã tràn ngập.

CK hơi sợ lui một bước nhỏ, to gan giật rèm ra, không một bóng người. Giữa lúc CK tưởng đã yên, thì một cánh tay trắng bệch bám bên mép bồn tắm lớn, một cô gái vặn vẹo dựa ở đó, miệng ngoác cười, trừng to mắt nhìn CK.

"A Học…" CK kêu thảm một tiếng, làm Hà Bật Học tỉnh lại, ra sức phá cửa phòng tắm, thì thấy CK ngã một bên, mà cô gái kia đang lồm cồm bò khỏi bồn tắm.

"Shit!" Hà Bật Học thầm rủa một tiếng, dắt CK rời khỏi phòng tắm, giây tiếp theo, cô gái kia đã bò đến trước mặt rồi.

"Không… Không công bằng! Chơi gian a!!!" Hà Bật Học kêu lên thảm thiết, thế nào lại có thể bò nhanh như vậy? Phim cũng không diễn nổi như này!

Hà Bật Học lôi CK ra khỏi cửa, tuy cậu rất muốn đồng cảm với cái cô kia, nhưng mà thực sự chạm mặt thì, vẫn sẽ không nhịn được mà sợ a! CK chạy hai bước sau đó cuống cùông kéo Hà Bật Học, đùa à? Cô chỉ quấn có mỗi cái khăn tắm thôi đó!

"Em sẽ không muốn anh quay lại tìm quần áo cho em đó chứ?" Hà Bật Học cười khổ, CK không nghĩ ngợi mà gật đầu, hai người cùng quay đầu lại nhìn, vừa vặn cái tay trắng bệch kia kéo cửa ra, cái đầu với cái miệng ngoác của cô gái thò ra dò xét, loẹt xoẹt bò tới.

"Mau… Đi mau, đi mau!" CK đẩy mạnh Hà Bật Học, hai người mới xoay người chạy hai bước, cửa thoát hiểm hé ra, một cái tay lấm tấm hồ máu tử thi mò mẫm, Hà Bật Học thiếu chút nữa chộp phải, quả tim suýt nữa ngừng đập.

"A Học!" CK nhanh nhẹn kéo người trở về, Hà Bật Học không biết nên khóc hay cười, vì sao hoàn toàn không theo quy tắc gì thế kia? Thế nào có thể trong nháy mắt di chuyển như thế hả!

Hai người chạy đến cửa thang máy, CK điên cuồng nhấn nút, mắt thấy vị nữ quỷ tiểu thư kia càng bò càng gần, CK gấp đến độ khóc đến nơi rồi.

Đing một tiếng, cửa thang máy mở, CK không chút nghĩ ngợi mà vọt vào, Hà Bật Học đang muốn theo, đột nhiên nhá lên một ánh chớp nên dừng lại.

"Ấu Đình… Anh Kiên nói không nên đi thang máy…" Hà Bật Học đưa tay kéo CK, cô đang muốn bước về, đột nhiên biến sắc.

"A Học…" CK cúi đầu nhìn thoáng qua, một đôi cánh tay trắng bệch vây chặt quanh eo cô, CK thét lên, liều mạng giãy giụa muốn thoát, Hà Bật Học càng túm chặt tay cô, muốn kéo người ra, ngay trong một cái chớp mắt, cửa thang máy vèo một tiếng đóng lại, chấn động đột ngột khiến Hà Bật Học ngã sang một bên.

"A Học…" CK cũng ngã, giãy giụa muốn đứng lên, nhưng lại trượt xuống bởi một chất lỏng không biết tên.

"Ấu Đình?" Hà Bật Học trợn trắng mắt nhìn cô, lượng lớn máu tươi lênh láng bên chân cậu, CK nhìn cậu, nhìn đám máu kia, rốt cuộc không khống chế nổi mà hét lên, cửa thang máy nhanh dị thường chẹt ngang eo cô.

Hà Bật Học cật lực bò sang chỗ khác, vừa nhìn chằm chằm cảnh kia, máu tươi đầy đất, tiếng kêu chói tai, lý trí còn sót lại của Hà Bật Học toàn bộ đứt tung…

Khi Ân Kiên thấy tin tức trên TV, chỉ biết đại sự không ổn, nữ chỉ đạo chương trình thần bí nổi tiếng đột nhiên chết trong thang máy toà nhà bạn trai ở, hơn nữa còn cực thảm, cái loại tin tức khát máu này sao có thể không lan truyền, đầu tiên là tung tin giật gân câu khách, sau đó là tin theo dõi hai tư tiếng không ngừng nghỉ, thời gian này chương trình thần bí "Wow! Đêm nay nơi nao có quỷ" vô cùng nổi tiếng.

Mặc kệ có phải là bạn hay không, dựa vào đạo nghĩa, đạo đức nghề nghiệp, Ân Kiên không thể không can thiệp, thế nhưng bất luận hắn có gọi thế nào, điện thoại của Hà Bật Học từ đầu đến cuối vẫn không thông. Nhà sản xuất chương trình nổi tiếng này đột nhiên như bốc hơi, Ân Kiên không khỏi không lo lắng.

Giữa lúc Ân Kiên định dùng "cách của hắn" tìm Hà Bật Học, người nọ lại ba hồn mất đến bảy phách ngồi xổm bên ngoài cửa chính nhà Ân Kiên, vội vã kéo người vào trong phòng, Ân Kiên mới giật mình nhận ra Hà Bật Học cả người ướt đẫm, sắc mặt quá nhợt, toát mồ hôi lạnh, ống quần còn dính vết máu của CK, Hà Bật Học làm thế nào bình an vô sự chạy đến trước cửa nhà hắn, quả thật là câu đố không thể tưởng tượng nổi.

"Ấu… Đình… Ấu Đình…" Hà Bật Học kéo tay áo Ân Kiên thì thào tự nói, người sau đó vùng xung quang chân mày căng thẳng, người này kinh hãi quá độ, cậu ta nói không chừng sẽ bị điên, điên e đã đủ thảm rồi, nên sợ là nếu lại kích động nữa, Hà Bật Học sẽ bị hù chết tươi luôn.

"Tôi biết rồi, đừng nói! Cậu đang rét run này." Ân Kiên kéo người vào phòng tắm, tắm nước nóng xong, uống cốc sữa ấm, rồi để Hà Bật Học ngủ một giấc thật là yên ổn, sẽ có ích với trạng thái tinh thần của cậu ta.

Bật nước nóng, Ân Kiên định xoay người rời đi, Hà Bật Học lại cấp bách kéo ống tay áo hắn, cánh tay không chút máu nhịn không được mà run rẩy. Ân Kiên thở dài, quả thật là đã bị doạ đến triệt để, thần kinh Hà Bật Học có to đến đâu, cũng không chịu nổi giày vò hết lần này đến lần khác như thế.

"Ok… Tôi ngồi ở đây, cậu từ từ ngâm đi…" Ân Kiên lôi cái ghế đến, thở dài, hắn từ khi nào đổi qua nghề bảo mẫu vậy? Cư nhiên ngồi dòm một gã đàn ông tắm? Cái loại hình ảnh này một chút mỹ cảm cũng không có…

Ân Kiên châm thuốc, diêm bùng cháy, phả một hơi khói thuốc, thở dài.

Hắn nhặt về được một thứ phiền hà, hiện tại cái thứ phiền hà ấy mặc Tshirt của hắn, quần sóoc của hắn, đang ngủ yên trên giường của hắn nữa chứ, shit….

Hắn không ngờ CK miệt mài theo đuổi rốt cuộc lại phạm phải mấy cái chuyện ngu xuẩn chọc giận vị nữ quỷ tiểu thư kia, nói chung án mạng đã xảy ra, thì cho dù vị nữ quỷ tiểu thư kìa động cơ có đơn giản đến đâu, hắn cũng không chấp nhận sự biện minh của cô ta, cho dù không có tiền cũng phải làm, cái này gọi là chuyên nghiệp.

Ân Kiên tự vấn tâm địa mình coi như là thiện lương đi, đạo thuật nhà họ Ân hắn kỳ thực học cũng không tốt lắm, bắt yêu, đuổi ma, siêu độ hắn cũng bình thường, duy độc có một việc có thể khẳng định, hắn chỉ cần ra tay, tuyệt đối là hồn bay phách tán. Sở dĩ hắn có lúc cảm thấy vị nữ quỷ tiểu thư kia có địch ý,

cũng không phải quá muốn gây khó khăn cho cô ta, đáng tiếc cô ta tự tuyệt đường sống của mình… Ây… Bằng cách càng ngày càng nguy hiểm cho mạng sống con người, hắn không thể không nhúng tay, làm gì cũng phải có luật lệ.

Tiếng phong linh vang lên, Ân Kiên cười nhạt hai tiếng, quả nhiên cô ta chưa từ bỏ ý định, nữ quỷ tiểu thư chấp nhấp kia a! Đến cả nhà hắn mà cũng dám tới?

"Ai… Tôi rất muốn thương hoa tiếc ngọc a…" Nói rồi Ân Kiên nở nụ cười, rít một hơi thuốc dài, đẩy cửa thong thả bước vào nhà bếp.

Hà Bật Học ngủ không yên, nhíu nhíu mày, không tình nguyện mà mở mắt ra, một gian phòng xa lạ. Hà Bật Học quan sát hồi lâu, rốt cuộc nhớ đây là phòng ngủ của Ân Kiên, bản thân đang mặc quần áo của anh ta, này có tính là trong hoạn nạn thấy được chân tình không? Nếu không phải Ân Kiên giữ cậu lại, thực sự không biết còn có thể đi đâu? Tắm nước nóng một chút, Hà Bật Học thần trí cuối cùng cũng khôi phục một ít, chờ một chút… Tắm nước nóng? Cậu trước mặt Ân Kiên cởi hết mà tắm? Ông giời… Thực sự là một chút mỹ cảm cũng không có…

Độ ấm trong phòng đột nhiên hạ, Hà Bật Học cảnh giác đứng dậy, cảm giác này xuất hiện, cũng giống như trong phòng tắm nhà cậu, mà khi đó, có phần…

Hà Bật Học căng thẳng nhìn bốn phía, cuối giường một bóng mờ vặn vẹo tới gần, lòng mau chóng nhảy dựng lên, không phải chứ? Vì sao đến tận nhà Ân Kiên rồi mà còn có chuyện xảy ra?

Lui cũng không lui được, Hà Bật Học trừng mắt nhìn đầu giường, cánh tay trắng bệch lốm đốm hồ máu tử thi kéo kéo chăn, một cánh tay hướng về người cậu, lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt, một đôi mắt trừng to, còn có cái miệng cười ngoác cực quỷ dị.

Tim đập quá nhanh, quá nhanh, Hà Bật Học nghĩ hô hấp của mình bắt đầu trở nên khó khăn, tứ chi không tự chủ mà cứng ngắc. Rất không hay, thực sự rất không hay, đầu óc Hà Bật Học thanh tỉnh, thế nhưng cậu không khống chế được phản ứng cơ thể, loại cảm giác này rất quỷ dị, tựa như bạn mắt mở to nhìn bản thân sắp chết mà không cách nào ngăn cản, cậu cư nhiên cũng bị hù cho chết tươi? Kết cuộc của người sản xuất chương trình thần bí nổi tiếng, thật không biết là nên khóc hay cười?

Nữ quỷ kia lôi cơ thể với những khớp xương vặn vẹo không quy tắc, không suôn sẻ mà hướng qua Hà Bật Học, người sau đó chỉ có thể cứng ngắc không động đậy, muốn cất giọng cầu cứu nhưng phát không ra âm thanh nào. Những ngón tay mảnh bóp lấy đùi Hà Bật Học, nữ quỷ bắt đầu leo lên. Đến gần quá, Hà bật Học có thể ngửi thấy mùi tanh tưởi của máu khô trên người cô ta, bàn tay nhào đến cái cổ của cậu, Hà Bật Học chỉ có thể trừng mắt nhìn cô càng lúc càng gần…

"Cút… Tránh ra…" Tiếng nói âm âm từ phía sau Hà Bật Học vang lên, một cánh tay còn đang nhỏ giọt máu tươi đột nhiên xuất hiện đẩy nữ quỷ ra, một cánh tay khác vòng lên vai Hà Bật Học.

"A Học…" Khi Hà Bật Học nhìn thấy CK ghé trên lưng cậu thì, rốt cuộc không chỉ lý trí cậu đứt phựt, mà tim cậu cũng ngừng đập luôn.

Khi Ân Kiên vào nhà bếp, thì cửa phòng ngủ đột nhiên vang lên tiếng đóng lại. Bước dài về phía cửa, phát hiện đẩy không ra, Ân Kiên đầy một nùi thuốc súng, điệu hổ ly sơn? Fuck…

"Lâm. Binh. Đấu. Giả. Giai. Trận. Liệt. Tại. Tiền*… Phá!" Ân Kiên hạ giọng đọc rõ khẩu quyết, bắt tay làm ấn, ngón tay bật ra, cửa phòng lập tức mở.

*Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền- : Câu thần chú rất linh nghiệm, và không ít các thầy pháp hay cao tăng,ai cũng biết câu thần chú này, khi đọc 9 chữ này,mỗi 1 chữ phải có 1 tư thế chỉ tay bắt ấn riêng,tổng cộng 9 tư thế bắt ấn tay + kết hợp đọc thần chú, 9 chữ này thần lực cực kỳ mạnh mẽ,khi đã thành thạo đọc chú bắt ấn,nếu gặp ma quỷ,hoặc buổi tối đi vào những nơi cảm thấy bất an, đọc chú lên,ma quỷ ko dám đến gần.Còn 1 cách khác nữa là: khắc 9 chữ này lên mặt dây chuyền đeo cổ (mặt trước hay sau tùy ý), sau đó mang mặt dây chuyền đó nhờ các nhà sư trấn yểm vào đó cho,sau đó đeo vào người thì luôn luôn không còn cảm giác bất an do ma quỷ quấy nhiễu nữa.

"Vạn lần thử vạn lần linh a!" Ân Kiên hừ lạnh, hắn tự vấn mình là một người theo chủ nghĩa hoà bình, chỉ là vạn lần đừng có khảo nghiệm tính tình của hắn.

Ân Kiên sải bước vào phòng thì nhìn thấy một màn quá là kinh điển khiến hắn muốn cười, Hà Bật Học thực sự có diễm phúc quá đi!

Một hơi khói trắng bức lui CK, tàn thuốc bắn về phía nữ quỷ, đưa tay kéo Hà Bật Học ra khỏi cơn shock, động tác liên tục.

"Thật chả muốn làm như này, một chút mỹ cảm cũng không có…" Ân Kiên miễn cưỡng tiến lại gần, nếu như đối phương là mỹ nữ, có phải làm CPR (Hô hấp nhân tạo) thì tâm tình đại khái cũng sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Xác định là tim Hà Bật Học đã đập lại, hô hấp tốt, Ân Kiên vểnh tai lên hóng, nhướn mi hút điếu thuốc, bước thong thả về phòng dựng giá ba chân, bố trí ổn DV (Digital Video), nếu đánh trong phòng hắn, thì trận đấu vật nữ phiên bản thần bí ngàn vạn lần không thể bỏ qua, hắn là có thể bán được giá hời…

Chờ cho Hà Bật Học tỉnh lại dưới ánh mặt trời, thì đã là sáng sớm ngày thứ hai, tuỳ tiện ngủ trên sàn phòng khách cả đêm, cả người đau nhức. Mơ mơ màng màng bò dậy, đầu chưa có vận hành hoàn toàn, Ân Kiên lại rất nhàn nhã vẫy vẫy cậu, mời cậu đi qua phòng ăn ăn sáng.

"Chào…" Ân Kiên cắn một miếng trứng rán, đưa cho Hà Bật Học một cốc cà phê nâng cao tinh thần.

"Chào… Tôi sao lại ngủ ở phòng khách nhà anh nhỉ?" Hà Bật Học gãi gãi đầu, Ân Kiên liếc nhìn, quá sợ hãi nên mất trí à?

"Không nhớ gì à? Này… Mấy người các người, đừng vội cắt ghép gì hết, đưa cuốn phim cho bạn Hà nhà mấy người liếc một cái, để cậu ta nhớ lại, nhớ lại đã gây cho tôi phiền phức gì!" Ân Kiên độ nhiên cất giọng, Hà Bật Học mới nhận ra toàn bộ tổ sản xuất đang chen chúc trong phòng ngủ bị huỷ quá nửa của Ân Kiên, ghé vào TV to nhỏ, rồi còn xen vào những tràng cười đầy kinh hỉ.

"Anh Kiên, giỏi quá! Sao những chuyện kinh khủng như thế anh lại có thể xử lý một cách hài hước như vậy? Quá thủ đoạn! Cái này tàn bạo quá đi!" Trương Chính Kiệt ôm DV vọt ra, cuộc chiến của đám phụ nữ thần bí, cái này thật giống như Sadako đột nhiên từ trong TV vọt ra vậy, không khỏi tạo ra cảm giác hưng phấn đến nhiệt huyết sôi trào.

"Chuyện gì?" Hà Bật Học nhận DV, không xem còn đỡ, vừa xem thì máu trên mặt cậu lui quá nửa, rốt cuộc nhớ lại đêm qua xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày tiếp theo Hà Bật Học vô cùng không tốt. Thứ nhất, cậu không phải người ý chí sắt đá gì, chờ đến khi cậu minh bạch Ân Kiên nếu đã ra tay, nhất định kết cuộc là hồn bay phách tán, cậu cũng không dám yêu cầu Ân Kiên xử lý chuyện hai nữ quỷ nhà cậu, giải quyết CK hay là vị kia cậu cũng không nhẫn tâm; thứ hai, Ân Kiên dù đã động tay động chân trên người cậu, đảm bảo hai vị nữ quỷ tiểu thư kia muốn tới gần cậu cũng không được, nhưng ai mà chịu nổi hai nữ quỷ bên kia bò qua bò lại oánh nhau chứ?

Cậu là nhà sản xuất chương trình thần bí nổi tiếng, nhưng không có nghĩa thần kinh cậu đủ to, huống hồ, hai vị kia chết vô cùng xấu xí, ở lâu bên cạnh khiến Hà Bật Học tinh thần suy sụp. Một chương trình thần bí có thể làm nữ chủ trì chết thảm, nhà sản xuất suy sụp tinh thần, thực sự là không muốn nổi tiếng cũng khó!

"Anh Kiên, thực sự không có biện pháp xử lý hả?" Trương Chính Kiệt nghi hoặc, Ân Kiên hút thuốc lắc lắc đầu, cũng không phải hắn không múôn xử lý, mà người hắn nhờ đến xử lý vẫn chưa gửi cậu trả lời.

"Như thế mãi không được, học trưởng phải đi cấp cứu rồi! Chương trình cũng bị dừng lại rồi!" Trương Chính Kiệt thật sự sốt ruột chính là diễn biến tiếp theo của sự kiện kia.

"Bạn Hà tự tử?" Ân Kiên rất kinh ngạc, Hà Bật Học thực sự không giống kiểu người sẽ đi tìm cái chết.

"Không phải, học trưởng chỉ là ngủ không yên, uống thuốc ngủ quá liều, là hiểu lầm thôi!" Trương Chính Kiệt cười gượng hai tiếng, tai nạn này khiến cho hiểu lầm về tính mạng Hà Bật Học còn rất nhiều, thực sự không cần phân tích nữa.

"Mấy người thực sự không nên quá hứng thú, mặc kệ Cam tiểu thư hay vị nữ quỷ tiểu thư kia, đối với bạn Hà đều chấp nhất không gì sánh nổi, tôi thấy bạn Hà chống đỡ không được bao lâu nữa cũng sẽ bị các cô ấy kéo đi cùng thôi." Ân Kiên lắc đầu, Trương Chính Kiệt rất do dự, dù sao CK cũng là bạn, nếu để cô hồn bay phách tán thì không nỡ, nhưng giống như Ân Kiên nói, để cô tiếp tục, chống đỡ không nổi trước tiên sẽ là Hà Bật Học.

"Thực sự có thể? Anh không phải nói vị nữ quỷ tiểu thư kia rất mạnh?" Hà Bật Học nhướn mày nghi hoặc, thành thật mà nói, cứ đứng giữa phòng khách kì thực rất nổi da gà, nhưng mà Ân Kiên nói, vị nữ quỷ tiểu thư kia ở chỗ này oán khí nặng nhất, dễ hiện thân nhất.

"Cô ta sở dĩ mạnh, là bởi vì oán, bởi vì chấp nhất, bỏ đi oán niệm, chấp niệm của cô, kì thực chỉ là linh hồn mà thôi, đến lúc đó muốn bắt, muốn diệt đều rất dễ." Ân Kiên cười trả lời, thuận tay lấy đi cái nhẫn bạch kim trên ngón giữa của Hà Bật Học, người sau đó mới giật mình nhận ra trên tay có đeo thứ như vậy.

“Kinh ngạc à? Cậu cho các cô ấy vì sao không dám đến gần cậu?” Ân Kiên liếc mắt, cái nhẫn là của hắn, trên đó hẳn nhiên có mùi của Ân Kiên, đối với Hà Bật Học mà nói, là bùa hộ mệnh cũng không sai.

“Nhẫn bạch kim? Ân lão sư, Ân đại sư…., anh có thể dùng cái gì đó truyền thống một chút được không?… Cái này căn bản là nhẫn cưới mà?” Hà Bật Học tức giận, Ân Kiên khiêu khích mà nhướn nhướn mày, cái miệng không tiếng động nói ra ba chữ, Hà Bật Học tức thì hung ác nheo mắt lại.

“Bạn Hà, đứng nghiêm nào! Trò hay bắt đầu rồi…” Ân Kiên ngầm nở nụ cười.

Đúng như Ân Kiên tuyên bố, khi hắn lấy đi cái nhẫn của Hà Bật Học cùng tắt cây nên trong phòng, Hà Bật Học trong nháy mắt cảm thấy độ ấm trong phòng đổ nhiên giảm, sau lưng nổi da gà.

“Ân… Ân… Ân Kiên!” Hà Bật Học không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu, một đùm vặn vẹo trong bóng tối dần tiến lại gần cậu, rốt cuộc là cái tên khốn nạn chết tiệt nào quy định nữ quỷ lên sân khấu phải bò như vậy hả? Bò doạ người như thế hả?

“Sợ cái gì? Cô ta chết như vậy, không bò thì bay chắc?” Ân Kiên hạ giọng cười, một người bị đâm đến chỉ còn là đống thịt, một người bị thang máy kẹp thành hai đoạn, nguyện vọng của Hà Bật Học quả thật cao quá đi!

Nhưng Ân Kiên từ trước đến nay đều hảo tâm, châm thuốc, khói lởn vởn quanh vị nữ quỷ tiểu thư kia. Khói tan, đứng ở trước mặt Hà Bật Học chính là phía ngoài sân bóng lúc đó, nhìn thấy giai nhân đáng yêu kia.

Loại quỷ này, quả nhiên là để ý đếnngoại hình a! Sadako của The Grudge quả nhiên là khác một trời một vực mà, nguyên bản tâm tình đang rất sợ thoáng chốc biến mất, tâm tình trở nên lơ lửng, Hà Bật Học nghĩ có khi cái kiểu choáng váng hoa mắt này chính là cảm giác vui sướng.

“Rất xin lỗi… Làm anh sợ rồi…” Vị nữ quỷ tiểu thư cả nói cũng nhẹ nhàng thanh thoát, nếu không phải chết quá khó nhìn, hẳn là đã thành đối tượng mà đàn ông cực kì mơ ước.

“A… Không sao, không sao…” Hà Bật Học gãi đầu, rất khó tưởng tượng cô chính là vị nữ quỷ tiểu thư có thể khiến gà kêu mèo gào lúc trước.

“Em… Em chỉ muốn nói với anh một câu… Em rất thích anh…” Vị nữ quỷ tiểu thư nói xong cư nhiên còn đỏ mặt? Này có phải là được nhiều người yêu quá mà vừa mừng vừa lo không? Đã gần như bị cô hù chết khiếp rồi ấy chứ.

“Nói xong chưa? Nói xong cô có thể ngủ yên! Tôi là cái khiên của bạn Hà đó!” Ân Kiên thình lình chen vào một câu, nữ quỷ tiểu thư kia thần sắc phức tạp nhìn hắn, lặng lẽ biến mất, Ân Kiên cười nhạt mấy tiếng, rất giỏi nhìn sắc mặt người mà! Một nữ quỷ dám giết người, tuyệt không ngây thơ như bề ngoài của cô ta, chỉ có Hà Bật Học ngốc nghếch kia mới không phòng vệ gì.

"Việc đã xong!" Ân Kiên vỗ vỗ tay, hắn vẫn là định tự thân xuất mã, nếu chấp niệm của vị nữ quỷ tiểu thư kia nhạt đi rõ ràng, vậy để người khác đến siêu độ cho cô ta sẽ đỡ hơn nhiều.

"Việc đã xong?" Hà Bật Học sắc mặt trắng bệch, cúi đầu nhìn, CK chỉ còn nửa người quỳ rạp trên đất, mặt không biểu tình nhìn cậu, bàn tay máu tươi nhỏ giọt nắm lấy cổ chân Hà Bật Học không buông...

Hết Chương 1 của Quyển 1

2. Quyển 1 - Chương 2

Mái tóc ngắn mất trật tự thò ra khỏi chăn, Hà Bật Học ưm ưm ư ư duỗi lưng. Từ khi Ân Kiên giải quyết vị nữ quỷ tiểu thư kia, Hà Bật Học qua được vài ngày an lành thoải mái, tuy rằng chương trình bị ngừng, nhưng chương trình mới đang trong vòng đàm phán, cuộc sống tốt đẹp đến mức cậu sắp rên lên được rồi. Nhưng mà, kế tiếp cậu đột nhiên cất cao chất giọng không thể nói là rên được, nghiêm khắc mà nói, tương đối giống với thét chói tai hơn.

Lúc mới vừa mở mắt tỉnh ngủ, đã thấy bên giường nằm úp sấp một cô gái, mặt không biểu tình nhưng ánh mắt chăm chú nhìn mình, lại còn hé miệng gọi một tiếng "A Học", lượng lớn máu tươi ồ ạt tuôn ra, chả ai trong cái tình huống kích động mất tự nhiên này lại không hét lên chói tai cả. Hà Bật Học không chỉ thét chói tai, mà còn vội đứng bật dậy, cả người lật xuống giường. Chợt nghe thấy tiếng sột sột xoạt xoạt truyền đến, CK vất vả từng bước một bò về phía Hà Bật Học, cô kì thật không muốn bản thân giống như bò sát thế này, cũng không có ai quy định nữ quỷ nhất định phải bò sát hoá, chỉ là cô bị cái thang máy dã man chém ngang eo, chừa lại có mỗi nửa người trên, thực sự là muốn đứng cũng không đứng lên được.

Hà Bật Học vừa xoa đầu, vừa vội vàng nhón quần áo bên cạnh, tròng vội lên người, tài tình mà nhanh nhẹn nhảy qua giường, bước dài thẳng đến cửa chính. Ân Kiên chết tiệt, có người nào bắt quỷ lại bắt nửa mùa thế không?

"Rầm" một tiếng, Hà Bật Học một cước đá văng cửa chính nhà Ân Kiên. Đương nhiên, đều không phải cậu có thần lực trời sinh, mà là Ân Kiên trước đó đã đưa chìa khoá cho cậu, người đang sốt ruột, mở khoá với đá cửa ra đương nhiên tiến hành cùng lúc.

"Ân Kiên! Anh là đồ khốn! Anh nhất định sẽ xuống địa ngục!" Hà Bật Học đẩy đẩy kính đen, tức giận không thôi mà ào ào vào phòng Ân Kiên, không chút nghĩ ngợi mà bước lên giường túm người kia lên. Thực là hay ho chưa, để cậu một mình ở nhà có quỷ, người này cư nhiên còn có gan ngủ ngon?

"Địa ngục? Cậu cho là ở đây với đó có khác gì nhau?" Ân Kiên lạnh nhạt cười, Hà Bật Học dòm lom lom hắn, vô thức buông tay, Ân Kiên nặng nề mà ngã trở lại giường.

"Câu này ác đây! Chép lại đã, sau này có thể dùng…" Hà Bật Học bày ra cái kiểu đang suy ngẫm khiến Ân Kiên há hốc mỏ, xoa xoa đầu, nhìn người kia thực sự lấy cuốn sổ nhỏ ra chăm chú ghi lại, Ân Kiên chỉ biết bất đắc dĩ đảo mắt.

"CK xuất hiện?" Ân Kiên châm thuốc, thở dài một hơi. Hà Bật Học liếc hắn, gật đầu.

"Đã sớm nói với cậu rồi, không nghe cơ." Ân Kiên hừ lạnh hai tiếng, hắn đã hảo tâm định giữ Hà Bật Học lại, cái tên ngốc này cư nhiên lại không cảm kích tí nào!

"Tự tôi cũng có nhà a! Làm sao phải ở cùng anh chứ?" Hà Bật Học nói nhỏ, âm lượng càng ngày càng thấp. Ân Kiên nhướn cao mày nhìn cậu, gì chứ? Giờ lại hồi tâm chuyển ý đến cầu xin hắn hả? Thực sự rất muốn xấu bụng mà đá người này ra cửa.

"Anh Kiên, đừng nhỏ mọn vậy mà." Hà Bật Học trên mặt là nụ cười đầy nịnh nọt, cậu hiện tại sống chết gì cũng không quay về nhà đâu.

Hà Bật Học ồn ào như vậy, có muốn ngủ cũng ngủ không nổi, Ân Kiên vốn là con cú ngủ rất ít, cho nên chuồn lên sân thượng hút thuốc. Hắn kì thực không thích hút thuốc, nhưng mà không hút thì sẽ chết…

Tiếng chuông cửa quỷ dị vang lên, Ân Kiên hồ nghi một hồi. Vào cái lúc bầu trời xanh xanh xám xám, sẽ không có nhiều người bình thường đến nhà thăm hỏi đúng không? Còn nếu không phải người bình thường, vậy hắn lại càng có lý do để mở rộng cửa rồi.

"Như thế nào vội vàng call tôi về, có việc?" Một người phụ nữ cao gầy chợt hiện vào, trên người mặc cái áo đen thẫm bó sát, quần đen thẫm, nửa đêm ăn mặc cái kiểu cá tính như vậy đi trên đường, không bị xe đâm chết mới là lạ!

"Ừm." Ân Kiên ngậm điếu thuốc, cầm DV ghi lại tiết mục đặc sắc lần trước cho người phụ nữ chân dài mà ngực phẳng kia. Cô mặt mũi coi như thanh tú, nếu không phải vì cách trang điểm của cô bị người người oán thán như này, thì cũng coi là một người đẹp đi.

"Yo! PK* a? Cái này kinh điển đây." Người phụ nữ nhìn DV, vừa cười khanh khách không ngừng, tiếp theo từ trong cái túi màu đen lấy ra một hộp thuốc đưa cho Ân Kiên.

*PK:*gãi cằm* Đi nghiên cứu trên baidu, có lẽ đây là viết tắt của Psychokinesis, có nghĩa là sức mạnh ý chí. Trong học thuyết thần bí, có thể coi như niệm lực (psychokinesis, sức mạnh ý chí, chỉ bằng vào ý chí mà di chuyển đồ vật.v.v.)

"Hút tiết kiệm a! Cháu trai." Ân Lâm nháy nháy hàng lông mi giả quá dài, tựa như tên cô là "Âm Linh*" mà cười khẽ hai tiếng đầy quỷ dị.

*Ân Lâm vs Âm Linh: Ân và Âm đều phát âm là [yīn], Lâm [lín] và Linh [líng] nghe từa tựa nhau:")

Chờ cho Hà Bật Học ngủ no rồi lắc lư đi vào nhà bếp, mới giật mình phát hiện trong phòng không chỉ có mình mình, chính là có một người đẹp mặc đồ như đồ liệm đi loanh quanh, trong lúc nhất thời liền rất hoài nghi không biết đối phương đến tột cùng có đúng là người hay không?

"Ân Lâm, cô." Ân Kiên giới thiệu đơn giản, Hà Bật Học chỉ gãi gãi đầu. Đầu năm nay việc lạ gì cũng xảy ra, cô cháu tuổi sêm sêm nhau có cái gì kinh ngạc chứ.

"Là cậu ta?" Ân Lâm hiếu kì đánh giá Hà Bật Học. Người thanh niên này chắc là mới tỉnh ngủ, còn có chút lơ mơ, cao không kém Ân Kiên là mấy, tướng mạo ư, nói cậu ta đẹp giai không bằng nói là đáng yêu.

"Khổ chủ." Ân Kiên cười nhạt hai tiếng, nghe ra có chút hả hê, nhưng mà hắn không phải cố ý.

"Tôi phải qua đài truyền hình một chuyến, buổi tối có thể về ngủ không?" Hà Bật Học tự rót sữa tươi, nướng bánh mì, ở chỗ này nhiều đêm rồi, thực sự quen thuộc vô cùng.

"Qua đài truyền hình? Chương trình của cậu không phải dừng rồi à?" Ân Kiên cũng lắc lư đi vào nhà bếp đun cà phê, hai người cao hơn mét tám, chen nhau ở đây có vẻ chật chội.

"Tôi là nhà sản xuất nổi tiếng a! Sao lại không mở được chương trình mới chứ? Giới thiệu mười căn nhà có ma đó!" Hà Bật Học đắc ý nhướn nhướn mày, kính đen trễ xuống chóp mũi.

"Bình cũ giả rượu mới, một điểm sáng tạo cũng không có!" Ân Kiên vô cùng coi thường.

"Nói chung tôi buổi tối còn về ngủ nhiều!" Hà Bật Học hừ hai tiếng, cắn bánh mì nướng ôm một chồng tài liệu lớn chuẩn bị rời đi.

"Này! Phải trả tiền đó!" Ân Kiên tức giận, hắn chính là thiên sư át chủ bài đó, phút nào phút nấy cũng có thể coi là tiền đó!

"Đừng như vậy! Hai chúng ta có giao tình mà!" Hà Bật Học hì hì hai tiếng, chương trình còn chưa mở, cậu không nên phung phí tiền đúng không?

"Tôi với cậu chả có tình cảm gì cả, nói chuyện tiền bạc hình như thực tế hơn."

"Anh Kiên~"

"Chàng trai này rất thú vị!" Ân Lâm lật xem một quyển tư liệu Hà Bật Học bỏ quên, tư liệu về nhà ma rất dày, từ ảnh chụp đến sự kiện cắt từ báo ra rất đầy đủ, nhìn ra được Hà Bật Học là một người rất cẩn thận lại nghiêm túc.

"Có ý gì?" Ân Kiên liếc Ân Lâm. Nhà họ Ân bọn họ rất ít giao tiếp với người bên ngoài, chứ đừng nói là đối với người khác cảm thấy hứng thú.

"Nhìn a! Xuất hiện quanh nhà cậu ta, tất cả đều đích xác là có vấn đề, rađa cũng chưa từng chuẩn như thế, tỷ lệ là trăm phần trăm đó!" Ân Lâm cười khanh khách. Họ Ân bọn họ sở dĩ có thể không thiếu cơm áo, đều không phải hoàn toàn là do bất yêu, trừ quỷ gì gì đó, người đâu có đụng được nhiều quỷ đến vậy, mà là thay người ta xem phong thuỷ, dương trạch, âm trạch*, rất được ngưỡng mộ, ngươi càng có tiền càng mê tín.

*Dương trạch, âm trạch: Âm trạch là đất dùng để chôn người chết, còn gọi là mồ mả. Phong thủy cho rằng, nếu người chết được chôn vào một cuộc đất tốt về phong thủy thì sẽ truyền được phúc đức cho con cháu đời sau. Dương trạch là đất được dùng vào mục đích làm nhà cửa, đình, chùa, miếu mạo, thôn xóm, làng mạc, thị trấn, thành phố. Dương trạch phải hài hòa với thiên nhiên, có môi trường tốt đẹp, làm cho con người thấy vui tươi, mạnh khỏe, hạnh phúc. Dương trạch tốt tức là môi trường tốt. (theo wiki)

"Cháu trai, cháu đối với người ta tốt như vậy, có rắp tâm gì khác a?" Ân Lâm lầm bầm hai tiếng, lé mắt dòm Ân Kiên. Người sau đó chỉ một thoáng đã hiểu rõ nguyên nhân đích thực khiến người phụ nữ này không kết hôn, không có người đàn ông nào đủ can đảm cưới một người vợ có vẻ bề ngoài như quỷ hồn thế này, cho dù có đẹp hơn nữa, thì luồng khí âm trầm dày đặc kia cũng khiến người ta đành phải nhượng bộ lui binh.

"Cô quản in ít thôi, chuyện ma quái nhà cậu ta, đi thu dọn đi!" Ân Kiên tức giận. Ân Lâm lần thứ hai nhìn DV một chút, oán niệm nặng như vậy, xem ra cô có thể làm ra một hộp thuốc lớn cho Ân Kiên rồi!

Chạy cả buổi sáng, Hà Bật Học mệt đến mức ngồi phịch trên ghế trợ lý, để sản xuất chương trình mới, thân là nhà sản xuất, đương nhiên phải làm gương cho binh sĩ. Cùng Trương Chính Kiệt đi khắp nơi xem xét tình hình, nhà ma có thì không đủ khủng bố, đủ khủng bố thì lại lo lắng người chủ trì sẽ gặp nguy hiểm. Cậu đã hại chết một nữ chủ trì, lại thêm người nữa, cậu sợ tim cậu chịu không nổi.

"Học trưởng, anh sao không nghĩ tới tìm nam chủ trì đi? Như vậy tương đối không cần lo về an toàn của anh ta!"

Trương Chính Kiệt lúc lắc cổ, bận bịu một buổi sáng, Hà Bật Học mới có chút hài lòng, một căn nhà ma nhìn qua có chút u ám, cậu ta lại không thích nó đến gần chết, nói thẳng bên trong nhất định không có việc gì, hướng hàng xóm bốn phía hỏi thăm, thực sự cũng chỉ là nghe người ta đồn, cũng không có chân chính phát sinh chuyện gì, Trương Chính Kiệt rất bội phục Hà Bật Học có thể chất gặp quỷ.

"Thứ nhất, một người đàn ông gào rú trong nhà ma, còn có mặt mũi để gặp người khác nữa sao? Thứ hai, đàn ông cũng là người, vạn nhất có chết thì cũng là quỷ, tôi thích mỹ nữ quỷ bò qua bò lại trong nhà như CK hơn…" Lý do của Hà Bật Học rất là đúng đắn, rất là lợi hại.

"Nhưng thật ra em nghĩ học trưởng có thể tự làm đấy, dù sao người đầu tiên gặp phải quỷ không phải chính là anh ấy sao? Nếu không thì, mời Ân lão sư đến a! Ân lão sư rất tuấn tú, thiếu nữ, bà nội trợ nào cũng gục hết!" Lily ngồi phía sau đưa ra chủ ý, cô rốt cuộc như ý mà mãn nguyện chuyển tới tổ sản xuất của Hà Bật Học.

"Anh Kiên á? Anh ta quá đắt!" Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt đối mắt nhìn nhau, không khỏi thở dài. Bằng ăng ten của nhà sản xuất nổi tiếng của cậu, đâu có thể không có ý nghĩ đem Ân Kiên bên mình, nhưng mà tên kia thu phí quá cao a, chương trình nhỏ không đủ sức.

"Này! Đến rồi! Đến rồi!" Cao Hiểu Hoa cùng ngồi phía sau vỗ vỗ vai Trương Chính Kiệt, một căn nhà lớn phủ đầy dây leo sừng sững trước mắt.

"Bingo!" Hà Bật Học mắt to sáng rực lên, trực giác của cậu nói cho cậu là, căn nhà này nhất định có ma quái lộng hành!

Hai chiếc xe, tám người, Hà Bật Học dẫn theo cả tổ. Cậu sản xuất chương trình rất chặt chẽ cẩn thận, chả trách có tỉ suất người xem cao như vậy, có cái ảnh thần bí nào cậu chọn ra là giả không? Ngay cả nhà ma cũng kinh khủng hơn nhà người khác.

"Có thật ở đây không?" Trương Chính Kiệt cũng không phải là nghi ngờ uy tín của Hà Bật Học, chỉ là toà nhà này, ngoại trừ có chút cũ kĩ, bỏ hoang lâu nên cỏ dại mọc thành đám, thực sự nhìn không ra ở đâu có quỷ. Hơn nữa, sân vườn vẫn còn đài phun nước khô cạn lộ ra. Nói đơn giản, căn nhà này nếu tu sửa thì có thể bán giá tốt.

"Là nó!" Hà Bật Học hưng phấn nở nụ cười, nếu không phải cậu ban ngày ra ngoài đã quên một quyển ghi chép, cậu sao phải dùng hết trí nhớ tìm kiếm vất vả như này? Căn nhà này thật là khéo, nhất định là gà bay chó sủa rất kịch liệt!

"Này! Đại Minh, Tiểu Minh, mấy cậu đi trước xem manh mối thế nào, bọn tôi qua phòng khách xem cái đồng hồ lớn một chút nhé." Hà Bật Học chỉ thị. Được gọi Đại Minh, Tiểu Minh chính là Minh Vu Đạt, Minh Vu Hoan- hai anh em vội vàng chạy đi xem vị trí, làm kí hiệu, lúc đó đèn, máy ghi âm, máy ảnh của bọn họ chạy hết công suất.

"Tiểu Giai với Tiểu Nam qua bên kia hỏi một chút, xem ở đây đã xảy ra chuyện gì!" Nghe thấy Hà Bật Học sai, Tưởng Giai Linh cùng Trương Anh Nam hai người liền chắp tay, thì thầm cười đùa không ngừng rồi đi ra ngoài.

"Học trưởng, toàn bộ đi hết, có được không vậy?" Trương Chính Kiệt trái nhìn phải ngó, căn nhà tuy có ánh sáng, nhưng cậu ta đột nhiên có ảo giác bốn phía dần u ám lên.

"Cậu không phải vẫn còn hoài nghi chỗ này đó chứ?" Hà Bật Học cười khẩy hai tiếng, đi dạo chung quanh, thật không hổ là căn nhà ma cậu chọn, khiến tóc gáy cậu toàn bộ dựng đứng lên rồi này.

"Ân lão sư đã dạy, muốn biết căn nhà có vấn đề hay không, dùng máy ảnh Polaroid* chụp là biết!" Cao Hiểu Hoa vô cùng lí trí mà đem máy ảnh đưa vào tay Hà Bật Học, ở đây có người nào thích hợp với chuyện này hơn anh ta không hả?

*Máy ảnh Polaroid: máy ảnh chụp lấy ngay

“Cậu là có ý gì?” Hà Bật Học lườm cậu ta rồi nhận máy ảnh.

“Có ý gì đâu, chỉ là anh Kiên luôn nhắc, nói đến gặp quỷ, học trưởng so với rađa còn chuẩn hơn, nhất định phải thử một lần! Bọn em không muốn lãng phí phim*, không thích hợp!” Trương Chính Kiệt đẩy đẩy Hà Bật Học, lúc này không còn ý định tranh cãi gì, dựa vào tiết mục mới mà đổi đời mới là chính đạo a!

*Phim: ở đây là phim chụp máy ảnh cơ nhé, ko phải bộ phim đâu nhé

Hà Bật Học bị đẩy lên trước, liếc mắt trừng về phía sau, trong miệng lầm bầm nửa ngày, ngắm cái máy Polaroid, sau đó tìm một chỗ cậu tự cho là có vấn đề, cửa trập* không chút nghĩ ngợi mà hạ xuống.

*Cửa trập: tấm màn trước ống kính, bình thường thì che ống kính, nhưng khi nhấn nút chụp, nó sẽ nhanh chóng mở ra rồi lại sập xuống:”)

“Thế nào? Thế nào?” Trương Chính Kiệt, Cao Hiểu Hoa cùng Lily tất cả đều xúm vào, Hà Bật Học cố sức lắc lắc phim, liếc mắt nhìn mấy khuôn mặt đang cười thì bỗng hoá cứng đờ.

“Đ*t! Sao lại chuẩn như thế chứ?” Trương Chính Kiệt liếc cái góc kia, lại nhìn ảnh chụp, chỗ vốn không có một bóng người lại thấp thoáng một bóng đàn ông.

“Hay chỉ là cái bóng phản chiếu gì đó, học trưởng anh thay góc khác xem.” Cao Hiểu Hoa bình tĩnh đề nghị, hầu hết mọi người đều bị doạ, có một số việc vẫn nên xem xét kĩ.

Hà Bật Học gật đầu, thở sâu bấm máy, ba người kia liền xúm lại, sắc mặt họ liền trắng bệch.

“Cái này… Mấy người không cảm thấy, bóng đen hình như lại rõ lên à?” Lily sợ hãi, cười gượng.

“Không phải là rõ lên, mà… ”hắn” đến gần hơn.” Trương Chính Kiệt rất đáng chết mà sửa lại.

“Cứ tiếp tục, tiếp theo sẽ là đặc tả chính diện.” Cao Hiểu Hoa cười không nổi.

“Tôi có nên chụp tiếp hay không đây?” Hà Bật Học không biết là nên khóc hay cười, máy ảnh cậu cầm trên tay, tiếp theo nếu thực sự là đặc tả chính diện, chẳng phải là có cái gì gì đó đứng trước mặt cậu sao? Đột nhiên “tách” một tiếng, cửa trập máy ảnh tự động sập xuống…

Điều này là cực kì bất ngờ, bốn người đờ đẫn nhìn chằm chằm bức ảnh rơi trên mặt đất, nó cũng rất vui tính mà lộn mặt trái trên đất. Trương Chính Kiệt thở sâu, là đàn ông lúc này nên cố lấy dũng khí mà nhặt nó lên.

“Sao… Thế nào a?” Lily lắp bắp hỏi, Trương Chính Kiệt cẩn thận lật ảnh lại, chả chụp ra cái gì, chỉ có

khoảng không.

"A! Tôi đã nói mà! Sẽ không xấu như vậy đâu.." Trương Chính Kiệt thở dài thật là dài, cười chế giễu bọn họ không có lý do gì mà cũng căng thẳng.

Nhưng mà, bầu không khí tựa hồ không dễ chịu như Trương Chính kiệt tưởng tượng, vốn tưởng những người khác sẽ cùng cậu ta pha trò, nhưng rất hiển nhiên là không như vậy.

Trương Chính Kiệt ngắm mọi người, Lily, Cao Hiểu Hoa hai người liên tục nháy mắt với cậu ta, chỉ một thoáng trái tim cậu ta điên cuồng đập như đánh trống.

Ảnh chụp không có gì khác thường, thế nhưng người thì rất không ổn.

"Học trưởng..." Trương Chính Kiệt không để ý hình tượng nữa mà kêu lên thảm thiết, cậu ta đoán có sai đâu, để người ta bóp cổ mạnh thế lại còn kêu được ra tiếng.

Hà Bật Học màu da rõ ràng bợt đi rất nhiều, gần đến màu xám, màu xám không sinh khí, gương mặt và cái cổ hoàn toàn nổi gân xanh, đôi mắt to vốn đen trắng rõ ràng, giờ nhìn qua kinh khủng cực kì. Hoá ra, cùng một khuôn mặt tươi cười chỉ thay kiểu ánh mắt khác, sẽ có hiệu quả cũng khác luôn.

"Học trưởng!" Lily cùng Cao Hiểu Hoa cùng nhau ngăn Hà Bật Học với Trương Chính Kiệt. Hà Bật Học không hiểu là lấy sức lực từ đâu, bóp Trương Chính Kiệt đến trợn trắng mắt, còn tiếp tục, cậu tuyệt đối có thể tay không bóp chết con người đáng thương kia.

"Shit!" Trương Chính Kiệt ho khan vài tiếng nhào lên, cố đè xuống Hà Bật Học đang muốn thoát khỏi Lily cùng Cao Hiểu Hoa. Hà Bật Học ánh mắt này, biểu tình này, không phải người mà Trương Chính Kiệt quen.

"Mau! Mau gọi điện!" Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa cố sống cố chết đè Hà Bật Học, Lily nhân cơ hội đó cướp lấy điện thoại trong túi Hà Bật Học, chạy đến bên cửa gọi điện thoại cầu cứu.

Ân Kiên phải thừa nhận, vận đen của Hà Bật Học nằm ngoài dự liệu của hắn, trong khi còn chưa giải quyết xong chuyện nữ quỷ, cậu cư nhiên chọc đến phiền phức khác.

Ném mẩu thuốc đã hút gần hết, Ân Kiên hơi nhíu mày. Căn nhà lớn này rất không đơn giản a! Phong thuỷ, kết cấu không có chỗ nào là tốt cả, xem ra chủ nhà cùng chủ thầu có thù với nhau rồi. Người ở chỗ này nhất định là không chết cũng phát điên, căn nhà này nếu không có chuyện gì, cái tên Ân Kiên của hắn có thể viết ngược lại!

"Ân lão sư~" Lily chạy vội tới bên hắn, tay kéo, kéo Ân Kiên cao hơn cô rất nhiều đi vào trong phòng, người sau đó lần thứ hai chau mày. Đài Loan từng bị Hà Lan, Nhật Bản chiếm đóng, cho nên các toà nhà thường thường có sự pha trộn phong cách giữa Đông và Tây, nhưng như cái nhà này thì thật đúng là hiếm thấy,

nhìn qua thì đẹp, nhưng ẩn giấu bí ẩn.

Ân Kiên sải bước vào cửa chính. Phải nói là gió lạnh phả vào mặt nhỉ? Nhiệt độ phòng rất thấp, không khí thoảng mùi ẩm mốc đã lâu không có người ở, từ lối vào thấy một cái đồng hồ quả lắc cổ, còn có một cầu thang dài đi lên tầng hai. Ân Kiên đem sự chú ý quay về trên người Hà Bật Học, người này bị vài người áp chế trên mặt đất vẫn không ngừng giãy giụa, nhìn xem, còn tiếp tục, nếu những người kia không để cậu ta vùng thoát ra, nhất định Hà Bật Học gắng sức quá độ, khớp xương sẽ gãy.

"Ân lão sư!" Tưởng Giai Linh, Trương Anh Nam cùng Lily rất căng thăng trốn tiệt phía sau Ân Kiên. Trong phim thấy người bị quỷ ám là một chuyện, mới nãy tận mắt thấy bạn mình bị trúng tà lại là chuyện khác.

"Quỷ ám a? Thực sự là..." Ân Kiên hừ lạnh một tiếng, hắn thực sự ghét xử lí cái loại chuyện này, ác quỷ có thể ám lên người hơn phân nửa rất khó ứng phó. Quả nhiên, Hà Bật Học im lặng, ngấm ngầm nhìn Ân Kiên, sau đó phát ra một chuỗi âm tiết không cách gì phân biệt, Ân Kiên nhướn nhướn mày.

"Có ghi âm được cậu ta vừa nói gì không? Phát lại đi." Ân Kiên bình tĩnh chỉ thị, Đại Minh gật đầu, lập tức điều chỉnh máy, loa truyền ra âm thanh cực âm trầm quỷ dị.

"Trước- khi- trời- sáng- không- ai- ra- khỏi- đây- được."

Nghe thấy mấy lời này, mọi người im lặng, chỉ có tiếng máy ghi âm không ngừng quay xoèn xoẹt, còn có tiếng cười có chút khàn nhưng vẫn trầm thấp dễ nghe như trước của Hà Bật Học, tuy bây giờ nghe thấy có chút sởn tóc gáy.

"Nói hết chưa? Nói xong có thể đi đi! Chết cái kiểu nhìn qua phát ghét!" Ân Kiên vẩy tàn thuốc. Hà Bật Học khinh thường mà cười khanh khách, màu da cậu càng thêm xám ngắt, gân đã chuyển dần về màu xanh sẫm, khuôn mặt vốn sáng sủa tươi tắn, nay đầy hồ máu tử thi, gân xanh, thực sự rất khó coi, con ngươi nơi cặp mắt to càng ngày càng biến thành sắc tro tàn, thực sự thấy buồn nôn.

"Tôi rất không thích dùng chiêu này a..." Ân Kiên rít mạnh một hơi thuốc, túm lấy áo Hà Bật Học, với tốc độ nhanh như chớp, nhả vào cái miệng kia một ngụm khói. Trương Chính Kiệt chờ đợi một bên, còn rất phối hợp mà "a" lên một tiếng, tuy nói thời đại mở cửa, nhưng nhìn qua vẫn có điểm chấn động.

Hà Bật Học ngã lại xuống đất, màu da xám ngắt dần dần quay lại màu tiểu mạch, con ngươi đầu tiên là một khoảng mờ mịt, rồi nhanh chóng hồi phục. Cậu không tự chủ được mà ho sặc sụa, thuốc của Ân Kiên, thật không phải cho người hút mà.

"Hồn quay về rồi hả? Bạn Hà." Ân Kiên kéo cậu, Hà Bật Học còn đang ho. Đột nhiên đồng hồ lớn vang lên, mọi người bị doạ đến nhảy dựng, toàn bộ chạy hết về phía lối vào. Cái đồng hồ quả lắc cổ kia không ngừng vang vang, từng tiếng rồi lại từng tiếng, bing bing boong boong đặc biệt quỷ dị.

"Chúng ta... Chúng ta về nhé?" Con gái lá gan tương đối nhỏ, cho dù không sợ, cũng phải giả vờ sợ, Lily

giơ tay lên đề nghị.

Trương Chính Kiệt đặc biệt tán thành với cô, đầu tàu gương mẫu mà giật cửa lớn đi ra ngoài, không đến một giây, cậu ta cư nhiên đi vào từ sau cánh cửa đã khoá trước mắt mọi người.

"Cánh cửa thần kì*?" Hà Bật Học nở nụ cười, hình như cảm thấy vô cùng thú vị cũng muốn thử một lần, Ân Kiên kéo lấy kéo để áo cậu, lôi cậu về, thực sự là không biết sống chết mà.

*Cánh cửa thần kì: chính là đang nói đến cửa thần kì cửa Doraemon đó ;))

"Căn phòng này có điểm kì dị." Ân Kiên nhìn cái đồng hồ một chút, kim dài chỉ 0 giờ 20 phút, kim giây không ngừng rung động, tiếng kèn kẹt vang lên nhưng không có cách nào tiến tới, thật giống như thời gian đóng băng tại 0 giờ 20 phút.

"Không có gì phải sợ, đúng không? Có anh Kiên ở đây mà!" Trương Chính Kiệt cười gượng hai tiếng. Kì thực không ai kinh sợ hơn cậu ta ha? Cho rằng đã đi ra khỏi cửa, cư nhiên quay lại lối vào.

"Nếu như tôi ở bên ngoài phòng, tôi có thể giải quyết, hiện tại… Cả tôi cũng bị nhốt ở trong." Ân Kiên duyên dáng gẩy thuốc.

Đoàn người thử đi thử lại, thực sự không đi ra khỏi căn nhà này được, lẽ nào đây là bức tường ma* trong truyền thuyết? Hà Bật Học không ngừng chỉ huy Đại Minh, Tiểu Minh tiến hành quay phim. Ân Kiên không khỏi bội phục cậu, người bình thường năng lực thích ứng không mạnh bằng người này được, người bình thường tại nhà có quỷ còn có thể cảm thấy vui vẻ e rằng không nhiều lắm đúng không?

*Bức tường ma – quỷ đáng tường: theo mê tín thì là đi vòng quanh một chỗ, không thoát khỏi, giống như chỗ đó có quỷ, như là không gian bịt kín…

"Anh Kiên, nói thật, có anh ở đây khiến người ta rất yên tâm đó! Học trưởng không có dây thần kinh, là anh đáng tin hơn!" Cái gọi là thứ gì cũng vô dụng, chỉ có vuốt mông ngựa là hữu dụng*, huống chi Ân Kiên thực sự có bản lĩnh, những lời này, Trương Chính Kiệt có nói nữa cũng không hao chút sức nào.

Thứ gì cũng vô dụng, chỉ có vuốt mông ngựa là hữu dụng-Thiên mặc vạn mặc, mã thí không mặc: điều gì cũng vô dụng, chỉ có tâng bốc là luôn có tác dụng.

"Mọi người nghĩ dễ dàng quá đấy." Ân Kiên đi lòng vòng quanh phòng, hiện tại bên ngoài còn có ánh mặt trời, chờ đến khi trời tối mới đặc sắc.

"Chờ một chút! Anh không phải là đem ác quỷ kia đuổi đi rồi sao?" Tư duy của Hà Bật Học có lúc cũng rất thuận lợi mà nảy ra, một giây trước còn cùng Tiểu Minh thảo luận chụp ảnh như nào, một giây sau đã có thể lập tức xen vào bọn Ân Kiên đang nói chuyện bên kia.

“Ai nói tôi đem hắn đuổi đi? Tôi chỉ đem hắn đuổi khỏi người cậu thôi, hắn vẫn còn lởn vởn quanh đây.” Giọng điệu Ân Kiên bình thường đến không thể bình thường hơn, thế nhưng toàn bộ người nghe đều tĩnh lặng, ngây dại nhìn chằm chằm hắn.

“Hắn còn ở đây?” Hà Bật Học đề phòng nhìn bốn phía một chút. Ân Kiên thấy rất thú vị, Hà Bật Học tuy mắt thường nhìn không thấy, nhưng bằng cảm giác luôn có khả năng tìm được chính xác phương hướng, người như thế không đi bắt yêu thật quá lãng phí, quả thực giống như một cái rađa thần bí đang rà đi rà lại vậy!

“Đúng thế! Tôi nghĩ… Hắn dự định ”bắt thay thế*“.” Ân Kiên suy đoán đơn giản, thì thấy một đám trẻ em thành phố mặt đang đần ra.

*Bắt thay thế- Trảo giao thế: Dân gian lưu truyền là người chết đột ngột sẽ biến thành quỷ hồn, vì chết đột ngột nên phải ở chỗ mình chết chờ bắt được người thay thế mình thì mới có thể đầu thai được, mà người bị bắt lại tiếp tục bắt người khác, loại hành vi này gọi là bắt người chịu tội thay hay bắt thay thế.

“Giải thích đơn giản, chính là một cây củ cải một cái hố*, hắn chỉ là một ác quỷ củ cải muốn rời khỏi cái hố ở trong căn nhà này, phải bắt cái tên xui xẻo cậu nhét vào hố làm quỷ củ cải á.” Ân Kiên cười trả lời, hắn trông đẹp trai, người lại cao ráo, nói thật, với cái giọng trẻ con quả thực không hợp để trả lời câu hỏi, khiến cho càng thêm ớn lạnh.

*Một cây củ cải một cái hố- nhất cá la bặc nhất cá khanh: ý nói ai cũng có vị trí của mình, không dư thừa.

“Đừng dùng củ cải với hố được không?” Hà Bật Học ai oán nhìn bốn phía, chỉ thấy một đám vĩnh viễn không biết hai chữ “nghĩa khí” viết thế nào đang vô liêm sỉ mà trốn đằng xa, rất sợ không cẩn thận bị cậu ảnh hưởng đến.

“Có thể! Tuỳ ý cậu dùng rau dưa hoa quả gì cùng được, chỉ là có cây củ cải cậu ở đây, chọn cái khác làm gì? Cậu cũng không phải không biết cậu thực sự là số con rệp.” Ân Kiên quả nhiên là kẻ ngay cả kể lại câu chuyện rất đơn giản cũng có thể nói như là cười trên nỗi đau của người khác vậy, cao thủ thiên hạ căm ghét mà.

“Kiên… Anh Kiên, vậy anh có thể tiêu diệt hắn trước khi hắn tìm tới cửa không?” Trương Chính Kiệt đề nghị, mọi người gật đầu liên tục. Ân Kiên tốt xấu gì cũng là một thiên sư lợi hại ha? Không lý nào lại để ác quỷ này hung hăng càn quấy.

“Không thể! Vì hắn đã bám trên người ai đó rồi!”

Ân Kiên nói lời khủng khiếp này, mấy người vốn chen chúc ở một chỗ, tất cả đều nhảy tung ra như bom nở hoa, cảnh giác dò xét lẫn nhau, chỉ e có một biến động nhỏ thôi cũng sẽ dẫn đến trận đại hỗn chiến.

“Anh Kiên, anh Kiên! Anh biết là ai không?” Hà Bật Học đè thấp âm lượng. Thật sự là làm điều thừa, tất cả mọi người ở cùng một chỗ, âm lượng có đè thấp đến đâu ai cũng nghe thấy cả.

"Không thể!" Ân Kiên nhún nhún vai. Hà Bật Học đảo cặp mắt trắng dã, có lúc cậu thực sự hoài nghi, Ân Kiên có phải là chỉ biết hút thuốc hay không, căn bản là chưa từng thấy qua anh ta thực sự ra tay hàng yêu phục ma mà!

"Vậy làm sao bây giờ?" Tưởng Giai Linh giọng run rẩy, con gái sức lực không nhiều, vạn nhất ác quỷ tìm tới cô, hết quả không phải chết thảm thì còn là cái gì đây? Cô cũng không muốn bị nhốt trong cái phòng đáng sợ không thoát ra nổi này.

"Rất đơn giản. Tôi lúc trước đã dạy, đối mặt với thứ hư vô này nên biết sợ, nhưng mà nếu có lúc gặp phải, thật sự gặp, thì phải lấy dũng khí ra đối mặt, chỉ cần cô không sợ hắn, hắn sẽ không thương tổn được cô." Ân Kiên mỉm cười giải thích.

"Nói sao dễ dàng… Làm sao không sợ được chứ?" Hà Bật Học nhỏ giọng phản bác, cậu chính là chịu đủ khổ rồi, trái tim một tẹo nữa thôi là hết đập luôn.

"Nà, đổi qua hướng khác đi a! Bám vào người ta là ta giết mi, vẫn bám vào người ta là ta giết mi, như thế có thả lỏng chút nào không?"

"Cũng có… Thế nhưng… Anh Kiên, anh có thể hay không đừng cầm rìu mà nói những lời này không?"

Bằng bản lĩnh của Ân Kiên, hắn cũng không tìm ra ác quỷ bám trên người ai. Lại nói tiếp cũng rất có hứng thú, bàn về năng lực cảm ứng, khả năng của hắn còn không bằng rađa thần bí lợi hại của Hà Bật Học. Sau cùng, hắn nói ra một kiến nghị trước mắt là hợp lý nhất, căn nhà lớn, phòng nhiều, mỗi người tìm một phòng trốn đi, chờ đến bình minh sẽ không sao. Con ác quỷ kia đã định ra quy tắc cho trò chơi, trước hừng đông không ai có khả năng rời khỏi căn nhà này, sau bình minh, tự nhiên có thể thoải mái ra ngoài.

"Anh Kiên, anh tìm rìu ở đâu vậy?" Hà Bật Học đi theo sau Ân Kiên. Tất cả mọi người đều tự tìm một phòng ẩn thân, vì sao lại muốn cậu đi theo cạnh Ân Kiên?

"Chỗ cửa chính. Hẳn là trước đó cũng có người đi vào, là họ để lại!" Ân Kiên mang theo Hà Bật Học vào một phòng, đại khái là phòng ngủ chính, nhưng phong cách phương Tây không phù hợp khiến hắn rất phản cảm.

"Tôi có nên tự tìm phòng để trốn không a?" Hà Bật Học nhắc nhở, sau đó hồ nghi trừng mắt nhìn Ân Kiên, vạn nhất người này bị ác quỷ bám, còn cầm theo rìu, thế không phải là cậu rất thảm sao?

"Trốn tìm? Cậu ấu trĩ quá đấy!" Ân Kiên tức giận. Hắn mang Hà Bật Học theo vì cả hai bọn họ sẽ không bị ác quỷ bám, nhờ thuốc lá của hắn. Quan trọng hơn, thể chất đáng sợ này của Hà Bật Học, so với hắn cậu ta dễ dàng tìm thấy ác quỷ đến tột cùng trốn ở đâu hơn. Thuốc hắn mang theo cũng không nhiều, có thể chống cự được đến bình minh hay không chính là vấn đề.

Ân Kiên dò xét gian phòng từng chút một, giật mở cửa tủ âm tường, bên trên tủ âm tường thiếu một ngăn, hai người đối mắt không nói gì.

"Đừng leo lên trên... Phim đều diễn biến như thế này, phía trên nhất định có ẩn giấu cái gì đó..." Hà Bật Học lui nhanh lại, biết rõ núi có hổ lại cứ hướng hổ sơn mà đi không phải là nguyên tắc làm người của cậu.

"Nói không chừng có người đã từng từ nơi này bò ra ngoài đó! Cậu không cược sao?" Ân Kiên nhướn nhướn mày, Hà Bật Học nhìn hắn một cái, khẽ cắn môi, có nên cược một phen không?

"Shit!" Hà Bật Học mới bò lên trên phân nửa, thì vừa vặn đối diện với một cái xác khô trừng to mắt, sợ đến mức cậu giẫm trượt mà ngã xuống, trúng Ân Kiên.

"Này! Tôi không thích kiểu cưỡi, phiền cậu đứng lên đi." Ân Kiên xoa xoa cái đầu đau, đẩy Hà Bật Học đang vắt ngang qua người hắn. Cái xác khô có thể đã bị chấn động, rất không khách khí mà rơi xuống cạnh bên bọn họ, chia năm xẻ bốn.

"Là cái gã kia!" Hà Bật Học vội vàng lấy ảnh ra cho Ân Kiên, tuy đã không còn hình người, nhưng mơ hồ còn có thể nhận ra đấy chính là con ác quỷ.

"Hoá ra cũng là người bị hại a? Tuyệt chưa, ngõ cụt rồi."

Ân Kiên đếm đếm số thuốc bên trong hộp, đôi mày đẹp cau có không khỏi nhăn lại. Khi hắn bị Hà Bật Học gọi đến cứu viện, hoàn toàn không ngờ bản thân cũng sẽ bị nhốt ở chỗ này, thuốc thiếu nhiều, đây không phải dấu hiệu tốt.

"Bạn Hà! Đừng có chui ra chui vào chỗ cửa sổ như thế!" Ân Kiên chán ghét cảnh cáo một câu, tâm tình hắn cực kém, Hà Bật Học thế mà lại còn có hứng ở chỗ kia chơi trò chơi.

"Tôi tưởng là có thể đi ra ngoài từ cửa sổ mà." Hà Bật Học lẩm bẩm, cửa chính không được, thử cửa sổ thì có gì kì lạ?

"Điện thoại cậu có tín hiệu không?" Ân Kiên liếc màn hình điện thoại mình, vốn định tìm Ân Lâm cầu cứu, đáng tiếc một chút tín hiệu cũng không có. Hà Bật Học lấy điện thoại ra xem, đen như nhau.

"Chết tiệt!" Ân Kiên hạ giọng mắng một câu. Hà Bật Học hồ nghi theo dõi anh ta, cậu chính là lần đầu tiên thấy Ân Kiên cáu kỉnh tức giận như thế.

"Anh Kiên, anh có sao không?" Hà Bật Học quan tâm hỏi một tiếng. Mọi người quen nhau cả, cần quan tâm lẫn nhau, huống hồ, cậu vẫn muốn tiếp tục "ở nhờ" nhà Ân Kiên mà.

"Thuốc của tôi không đủ." Ân Kiên vừa đi vừa nói, bắt đầu xem chung quang căn phòng, Hà Bật Học vội vã đuổi theo. Anh ta không phải nói không nên chạy loạn trong phòng? Rốt cuộc chính anh ta hoàn toàn không tuân thủ quy tắc.

“Anh Kiên, anh thực sự hút nhiều thuốc lắm rồi! Như vậy không tốt với cơ thể, cẩn thận ung thư phổi.” Hà Bật Học nhỏ giọng than phiền. Ân Kiên căn bản là người nghiện thuốc hả? Từ đầu đến chân đều sặc mùi khói, ở trên giường anh ta lăn một vòng, đảm bảo có khả năng dính mùi thuốc đầy ngươi.

“Không hút sẽ chết.” Ân Kiên lãnh đạm trả lời.

Ân Kiên tuy nói muốn mỗi người tự tìm lấy một gian phòng trốn đi, nhưng không có nghĩa là chính hắn sẽ tuân thủ, càng không thể đảm bảo người lắm chuyện như Hà Bật Học sẽ không lảng vảng quanh hắn.

Căn nhà này rất lớn, thông thường nhà mà quá lớn thường có vẻ âm u. Người ngày trước giải quyết vấn đề lấy ánh sáng này bằng cách rất đơn giản trực tiếp, để một cái sân vườn trong phòng. Tuy rằng lãng phí không gian với đất, thế nhưng ánh mặt trời có thể lọt qua giếng trời, trong phòng tự nhiên sẽ không u ám. Không ngờ, căn nhà lớn như này lại có thiết kế như vậy. Đáng tiếc chính là, kiểu lấy ánh sáng này là thiết kế hay, bình thường cũng đi đôi với vấn đề phát triển cây cối, kiên trì sửa sang,sân vườn sẽ thành một hoa viên nhỏ, nhưng với cái loại nhà cũ kĩ vứt đi này, sân vườn tự nhiên thành cỏ dại mọc đầy, thế nào cũng thấy âm trầm.

“Anh Kiên?” Hà Bật Học theo sát sau Ân Kiên, nhỏng tai lên nghe trộm. Nếu cậu đoán không sai, kì thật trong nhà có một đống người ở chỗ nào đó chạy qua chạy lại với cả quỷ rống quỷ kêu.

“Đừng đa nghi, tám phần là ai đó bị ác quỷ bám lên người rồi. Tôi đã bảo mấy người đều phải tự trốn đừng chạy loạn, không nghe!” Ân Kiên tức giận. Hà Bật Học ở sau hắn trợn mắt, nói dễ nhỉ, chỉ cần trốn? Đây là nhà có ma đó! Trời sắp tối, hai người nắm tay nhau còn muốn sợ, lại còn đơn độc một mình trốn ư?

“Người bị nhốt ở đây không chỉ có mình chúng ta, mọi người thần kinh có chút căng thẳng rồi…”

Đôi mắt to của Tưởng Giai Linh liếc trái liếc phải, con gái nhát gan, sao có thể đơn độc một người ở chỗ này, tự nhiên là sẽ tụ lại với nhau. Góc trái phòng là Lily, góc phải phòng là Trương Anh Nam, ba người đều tự tìm một góc trong phòng trốn, mắt to trừng mắt nhỏ. Có bạn bè ở cùng một chỗ tương đối yên tâm hơn một chút, thế nhưng bạn bè có thể phản bội bạn hay không lại là chuyện khác.

“Làm sao bây giờ…” Tưởng Giai Linh giọng muốn khóc, cô mới vừa tốt nghiệp không bao lâu, chỉ là ham vui vào đài truyền hình, chưa bao giờ nghĩ môi trường làm việc của mình lại nguy hiểm như thế.

“Làm sao vậy?” Trương Anh Nam đánh bạo hỏi, nhìn Tưởng Giai Linh cùng Lily một chút, hai người này ngoại trừ sợ quá ra, không thể là bị quỷ bám.

“Tớ muốn đi WC…” Tưởng Giai Linh có chút ngại, Lily cũng gật đầu. Trốn ở đây lâu như vậy, nên đều nảy sinh phản ứng sinh lý cả.

“Cùng đi?” Trương Anh Nam đề nghị. Con gái đều thế, nắm tay nhau cùng đi WC tựa hồ là chuyện cực kì bình thường. Ba người nhìn thoáng qua, giữ cự li với nhau, nối đuôi đến gần phòng tắm.

"Ưm… Mấy em phải chờ chị nha." Lily chơi Mora* thắng nên đi vào trước, cửa không dám khoá lại, thậm chí mở hé, Tưởng Giai Linh cùng Trương Anh Nam chờ ngoài cửa.

*Mora: hay là chơi đoán số, một trò chơi của Trung Quốc, gần giống "Oẳn, tù, tì"

"Nếu học trưởng ngay từ đầu bị bắt đi, có phải sẽ không có chuyện gì nữa?" Tưởng Giai Linh rầu rĩ hỏi một câu, mục tiêu đầu tiên của con ác quỷ kia là Hà Bật Học, nếu anh ta chết, có thể những người khác sẽ rời đi được.

"Đừng nói lung tung! Ân lão sư nói đến bình minh sẽ không sao!" Trương Nam Anh hạ giọng cảnh cáo một câu, Tưởng Giai Linh oan ức liếc cô một cái, không nhìn còn đỡ, sau khi nhìn thiếu chút nữa nhảy lên, có bóng người từ một căn phòng đi tới. Trương Anh Nam vừa thấy mặt cô biến sắc, lập tức nhận thấy phía sau mình có người lại gần.

Tưởng Giai Linh lôi Trương Anh Nam, lắc mình trốn vào góc phòng. Trương Anh Nam muốn quay ra cảnh cáo Lily, Tưởng Giai Linh lại liên tục hướng cô lắc đầu, giờ đi ra ngoài không phải tìm đường chết sao? Cô cố sống cố chết túm Trương Anh Nam không buông tay.

"Này! Mấy đứa có ở đó không?" Lily đột nhiên cất giọng, Trương Anh Nam sợ đến suýt chút nữa sợ đến nhảy lên, cô không phải đang tự hại mình đó chứ? Trương Anh Nam bất chấp Tưởng Giai Linh nắm tay mình, vùng ra chạy.

Tưởng Giai Linh vừa lo vừa tức, bĩu môi chuyển hướng bên kia, cô không còn sức tức giận vấn đề nghĩa khí hay không nghĩa khí nữa, nói chung cứ chạy trước quan trọng hơn.

Vừa mới quay về nhà bếp, nhà bếp vắng vẻ lại vang lên một tiếng thét chói tai khó hiểu, Tưởng Giai Linh phản xạ tông cửa xông vào, hoảng loạn thấy cửa phòng thì vội giật ra tiến tới, nhưng ai ngờ mới lên cầu thang nối từ cửa xuống tầng hầm, cô chênh vênh mất trọng tâm lao xuống dưới.

"Mọi người… Có nghe thấy âm thanh gì không?" Lily nhỏ giọng hỏi, sống chết níu tay áo Hà Bật Học. Trương Anh Nam xông lại tìm cô, vừa lúc đón đầu Ân Kiên đi đến. Hoá ra bóng người vừa nãy là hắn cùng Hà Bật Học, hai người còn đang đảo quanh nhà, muốn tìm xem có cửa ra hoặc góc nào đó bắt được tín hiệu điện thoại không, đáng tiếc trời không chiều lòng người.

"Thời gian, không gian trong nhà không bình thường, bị nhốt ở đây không chỉ có chúng ta, tự chú ý một điểm là đừng chạy loạn thì sẽ không có việc gì." Ân Kiên không muốn bọn họ đi loạn, chính là xuất phát từ nguyên nhân này. Hắn có một loại cảm giác không nói lên lời, cái kim đồng hồ cổ kia, kim phút không cách gì chạy, không giống máy móc bị trục trặc đơn thuần.

"Tôi phải đi tìm Giai Linh, cô ấy chưa quay lại." Trương Anh Nam vượt lên trước một bước, trong bếp không một bóng người, cô nghi hoặc nhìn Ân Kiên cùng Hà Bật Học.

Lại là một tiếng thét chói tai từ lối vào truyền đến, sắc trời rốt cuộc tối sầm…

Mọi người vọt tới lối vào, mắt to trừng mắt nhỏ với nhau, bọn họ tất cả đều là vì tiếng hét chói tai mà tới, nhưng hết lần này đến lần khác đều không thấy bóng ai.

"Có ai thấy Giai Linh không?" Trương Anh Nam vội hỏi. Đại Minh, Tiểu Minh từ trên tầng vọt xuống, Cao Hiểu Hoa cùng Trương Chính Kiệt từ phòng khách thoát ra, bọn Ân Kiên từ nhà bếp tới, không ai thấy Tưởng Giai Linh cả.

"Căn nhà này thực sự có chuyện, luôn nghe thấy tiếng thét chói tai, không thì là tiếng bước chân." Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa hai người tớ một lời cậu một câu, Đại Minh, Tiểu Minh liên tục gật đầu, "Có lúc thậm chí có thể thấy bóng người, nói chung sắc trời càng tối, "người" trong phòng hình như càng nhiều."

"Nơi này là nhà ma a! Phát sinh việc này có cái gì hiếu kì?" Ân Kiên trả lời bình thản, những người còn lại tận đáy lòng thầm mắng hai tiếng, anh ta là thiên sư đương nhiên quen rồi, những người khác chỉ là dân chúng thiện lương bình thường thôi a!

"Nếu tôi đoán không sai, ác quỷ trong phòng này chỉ có một con, mấy người nghe thấy tiếng bước chân, tiếng thét chói tai, thật ra là "những người khác"." Ân Kiên nhìn đồng hồ của mình một chút, kim đồng hồ quả nhiên quay lung tung, chứng thực suy đoán của hắn.

"Không hiểu cho lắm…" Hà Bật Học giơ tay hỏi. Ân Kiên nhìn cậu một cái, cậu ta quả là không phụ lòng nickname* cùng ngoại hình của mình, cho cậu ta đeo túi sách quay về trường học, thì y xì sinh viên.

*Nickname của bạn Hà là "Hà đồng học", cũng có thể là "bạn Hà"

"Thời gian, không gian ở đây rất loạn, tôi tin mọi người nghe được tiếng thét chói tai cùng nhìn thấy bóng người, hẳn đó là những người đến thám hiểm căn nhà ma này vào một lúc nào đó. Mọi người bị bọn họ doạ chết khiếp, tương tự, bọn họ cũng bị mọi người doạ chết khiếp. Cho nên mới nói vầy a, người doạ người thực sự là có khả năng doạ chết người mà." Ân Kiên sắc mặt trở nên bợt một chút, hắn vội châm thuốc rít hai hơi.

"Cho nên, ở đây chỉ có một con ác quỷ, chờ đến bình minh sẽ không sao." Trương Chính Kiệt thay Ân Kiên kết luận, chỉ biết là vị đại sư này rất đáng tin cậy.

"Vốn là như thế, nhưng mà kế hoạch có biến." Ân Kiên cười khổ, chờ đến bình minh đích xác sẽ không sao, vấn đề chính là… Hắn không chống đỡ được đến bình minh a!

Đại Minh, Tiểu Minh cùng Trương Chính Kiệt mấy người đàn ông bê đến một cái cối đá. Cái này vốn là đồ trang trí từ xưa ở sân vườn, Ân Kiên chạy đến đây thì đột nhiên lòng sinh ra một kế.

"Tiền có thể khiến quỷ đẩy cối xay*? Không phải trò đùa chứ?" Hà Bật Học trợn trừng mắt, nhìn Ân Kiên giao cho cậu một tệp vàng mã, thực sự… Như đùa ấy.

*Tiền có thể khiến quỷ đẩy cối xay: giống như câu "tiền có thể sai khiến mọi thứ" ở Việt Nam

"Bạn Hà, thực sự rất có hiệu quả đó!" Ân Kiên nở nụ cười, so với việc không biết hắn bám trên người ai, còn không bằng kiếm cho hắn một việc bận rộn một chút, càng bận rộn bình minh càng nhanh tới.

"Đốt từng tờ từng tờ thôi, cối đá nếu di chuyển, thì chứng minh ác quỷ tiên sinh đang bận đẩy cối xay, cậu cũng không cần lo hắn sẽ bám trên người để giết cậu a!" Ân Kiên đơn giản giải thích. Vốn mọi người chỉ cười trừ, thế nhưng khi Hà Bật Học đốt tờ tiền giấy thứ nhất, cối đá thực sự khẽ giật, đốt đến tờ thứ hai thì, cối đá bắt đầu quay tít, mọi người liền rét run.

"Ngây ra ở đây làm gì? Thừa dịp này còn không đi tìm cô kia! Nhớ kỹ, chạy quanh trong nhà này không chỉ có mọi người, còn có "người" chạy tới thám hiểm ở một thời gian khác, cho nên không cần sợ, chú ý tìm người là được." Ân Kiên ra lệnh, mọi người không thể làm gì khác hơn là tốp năm tốp ba họp lại đi tìm Tưởng Giai Linh, mà Ân Kiên lưu lại giúp Hà Bật Học hóa vàng mã.

"Anh Kiên… Như này thực sự rất quỷ dị." Mặt Hà Bật Học được ánh lửa yếu ớt chiếu rọi, đôi mắt to có thần vốn lấp lánh, giờ nhìn qua rất âm trầm.

"Đừng nói! Đốt tiền vàng của cậu đi!" Ân Kiên nhìn bốn phía, không hiểu sao, hắn nghĩ thấy không hợp lý, tựa hồ đã quên cái gì.

"Anh Kiên, còn tiền không? Như thế này một chốc là đốt xong." Hà Bật Học nhìn đám tiền vàng không còn nhiều lắm trên tay hỏi một câu. Ân Kiên nhún nhún vai, hắn nhìn qua giống người sẽ mang theo một đống tiền giấy chạy trên phố à?

"Không phải chứ? Đốt hết thì sao đây?" Hà Bật Học choáng váng, sao lại có người vô trách nhiệm như này a?

"Sợ cái gì? Bám vào người ta là ta giết mi, bám vào người ta là ta giết mi a!" Ân Kiên nở nụ cười, Hà Bật Học tức giận, vốn định há mỏ mắng hai tiếng, vậy mà Ân Kiên lại đột nhiên lại gần chạm môi phun vào miệng cậu một đống khói, khiến Hà Bật Học nước mắt lưng tròng.

"Làm gì đó?" Hà Bật Học rống giận, tuy cậu không phải người có tiết tháo cho lắm, nhưng không thể tuỳ tiện một lần rồi một lần rồi một lần nữa để một người đàn ông hôn mà lại cho là không có gì được.

"Cậu không phải rất lo bị bám vào người sao?" Ân Kiên lầm bầm, Hà Bật Hoc ngấm ngầm lườm hắn.

"Anh không trực tiếp đưa thuốc cho tôi hút được sao? Tôi không làm Gay!" Mắng xong câu này, Hà Bật Học bắt đầu hoài nghi, lẽ nào Ân Kiên là đồng tính? Anh ta một mực dùng phương thức này để ăn đậu hũ sao? Thực sự là kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục!

"Ai nói với cậu thuốc của tôi cậu có thể hút?" Ân Kiên hừ lạnh, nếu có thể, hắn sao phải nhàm chán mà

hôn một gã đàn ông chứ?

Hà Bật Học còn muốn biện giải, Ân Kiên thở dài một tiếng, hai người im lặng, không cần nói ra lời, hai người cùng cảm thấy có một loại cảm giác không thể nói tới, rất không hay, rất không thích hợp.

Lily chăm chú dán sau Trương Chính Kiệt. Nếu như bình thường, Trương Chính Kiệt nhất định rất ưa cái cảm giác này, nhưng cảnh chuyển qua nhà ma, người đẹp phía sau còn dùng cái loại móng tay nhọn đến hù chết người liều mạng bóp bạn, thực sự hài lòng không nổi.

"Giai Linh… Giai Linh…" Lily kêu hai tiếng như mèo, Trương Chính đảo cặp mắt trắng dã, như này người khác nghe thấy mới là có quỷ. Bất quá nơi này là nhà ma a, cho dù chuyện không thể nào cũng thành có thể, hai người cùng lúc nghe thấy giọng Tưởng Giai Linh, trầm, nặng, như là thoát không ra.

"Giai Linh! Giai Linh em ở đâu? Có bị thương không?" Lily cất cao âm lượng, khiến cho Trương Chính Kiệt cũng căng thẳng theo. Nghe âm thanh kia, Tưởng Giai Linh hình như thực sự bị thương mà cầu cứu.

"Em… Ở đây…" Cánh cửa bên cạnh Lily hé ra, Tưởng Giai Linh lết lết tới. Cô ngã thực sự nghiêm trọng, tứ chi gãy không nói, đến cái cổ cũng bị chặt đứt phân nửa, cái đầu cong vẹo lật một bên, con mắt thật to trừng Lily, tựa hồ rất không hiểu, bọn họ vì sao đẩy cô?

Trương Chính Kiệt kéo Lily đang vừa la hét vừa quẫy giẫy chạy trối chết, vừa vặn gặp hai anh em Đại Minh, Tiểu Minh, hai người này vừa thoáng thấy Tưởng Giai Linh phía sau họ, hú lên thảm không thua ai đó. Mấy người hoảng loạn trốn vào một phòng, căn phòng mờ mờ ảo ảo giống như nhà kho, bất quá không có cái gì cả. Tưởng Giai Linh vẫn ở ngoài điên cuồng đập cửa muốn vào, bốn người này sống chết giữ cửa, Tiểu Minh cùng Lily thấy sau nhà kho có tấm ván gỗ, kiên quyết muốn giật ra để chèn cửa, sau khi giật mới phát hiện đằng sau tấm ván gỗ cũng là cánh cửa. Đóng tấm ván gỗ ở chỗ này?

"Shit-" Trương Chính Kiệt dùng lưng giữ cửa, con mắt lại nhìn chằm chằm cửa sau nhà kho. Tấm ván gỗ đóng ở chỗ đó rất quái dị, không nên nói với cậu ta, phía sau cánh cửa đó còn yêu ma quỷ quái gì đó.

"Đừng tự doạ mình, đừng tự doạ mình…" Lily tuy miệng nói vậy, nhưng thân thể vẫn lùi lại lách vào giữa ba người đàn ông, tận lực đem giấu mình đi.

"Không phải chứ-" Đại Minh kêu thảm một tiếng, cánh cửa sau nhà kho mở, năm sáu người từ từ đi ra, nếu như mấy người này được coi là người. Đi một bước, thịt rữa lại rơi xuống một miếng, coi như là zombie trong phim, cũng không buồn nôn như này a!

"Muốn… đi không?" Không biết là người nào, có khả năng nhất chính là cái kẻ há miệng đến sắp rớt quai hàm hỏi một câu như thế. Chúng càng lúc càng tới gần, bọn Trương Chính Kiệt càng sát cửa hơn, Tưởng Giai Linh với cái cổ bị chặt đứt vẫn ở ngoài cửa, tiến không được, lui không xong, có bi thảm không hả?

Ông trời hình như rất nể mặt mũi họ, ngoài cửa truyền đến tiếng thét của Trương Anh Nam, hiển nhiên Tưởng Giai Linh chuyển mục tiêu, chợt nghe thấy tiếng Trương Anh Nam cùng Cao Hiểu Hoa hai người

vừa hét vừa chạy loạn nhà. Trương Chính Kiệt cũng không dám bỏ qua cơ hội tốt này, kéo mạnh cửa, vừa lúc cùng cái đầu lật một bên của Tưởng Giai Linh mắt to trừng mắt nhỏ, lại tiếp tục một tiếng kêu thảm thiết rối loạn nữa.

"Sao thế… Hình như rất náo nhiệt?" Hà Bật Học một mực an phận hoá vàng mã, bị những tiếng thét vọng đến làm cho căng thẳng. Nhưng mà ở đây thực ra là nơi an toàn nhất, ác quỷ tiên sinh đang rất chăm chỉ đẩy cối xay, lại còn có một Ân Kiên rất lợi hại ở bên cạnh.

"Ân lão sư! Ân lão sư-" Trương Anh Nam cùng Cao Hiểu Hoa hai người gần như lộn nhào vào phòng bếp, thấy cái cối xay kia tự chuyển động thì nhịn không được mà lui lại, thế nào lại quên ở đâu còn có một con ác quỷ chứ?

"Tìm được người?" Ân Kiên sắc mặt thêm bợt, hắn vừa hút xong hai điếu thuốc, nếu không nghĩ biện pháp rời đi, không cần đợi đến bình minh hắn sẽ say goodbye đầu tiên mất.

"Nếu coi là tìm được…"Cao Hiểu Hoa trả lời, vừa nghĩ đến cái hình ảnh kia- Tưởng Giai Linh cái cổ bị chặt đứt, tứ chi gãy khúc, đầu lật môt bên điên cuồng đập cửa, trong miệng vẫn ầm ĩ nói vì sao lại đẩy cô, Cao Hiểu Hoa nhịn không được mà lưng điên cuồng phát lạnh.

Ân Kiên không hiểu, ló đầu nhìn một chút, thì thấy bọn Trương Chính Kiệt bay vọt về, thấy rõ ràng phía sau bọn họ có cái gì, thì Ân Kiên giật nảy mình.

"Shit!" Vội kéo cửa, Ân Kiên sắc mặt lại trắng thêm.

"Này… Là cái gì?" Tiểu Minh hít lấy hít để, tuy bọn họ là tổ sản xuất của chương trình thần bí, nhưng nhận thức về zombie các loại, hoàn toàn chỉ dừng lại ở mức phim ảnh, ai sẽ tin đầu năm nay lại có cái loại đó ở bên ngoài đi tới đi lui a?

"Xác sống… Nói đúng hơn, là những người chết không biết mình đã chết." Ân Kiên hơi nhíu mày giải thích, tuy thời gian, không gian ở đây rất loạn, nhưng hắn cũng không ngờ sẽ loạn đến mức cả quy luật sống chết cũng không có tác dụng.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Trương Anh Nam cuống đến sắp khóc, cô cùng Tưởng Giai Linh tình cảm tốt, đối phương đột nhiên chết thảm, chết rồi vẫn liên tục hỏi mình vì sao đẩy cô, nói không buồn là gạt người.

"Chúng ta có thể ở mãi đây chờ bình minh không?" Trương Chính Kiệt nhỏ giọng hỏi, tuy trời một chút cũng không có ý muốn sáng lên.

"Không thể!" Trả lời cậu ta cư nhiên là Hà Bật Học, hơn nữa ngữ khí còn như đinh đóng cột, mọi người giật nảy mình, tiếp theo thấy người nọ bày ra vẻ mặt đau khổ giơ giơ hai tờ tiền giấy còn sót trên tay.

“Ha ha, không phải chứ…” Đại Minh không biết có phải hãi quá hay không, vào lúc này vẫn còn cười được.

Ân Kiên nhìn chằm chằm điếu thuốc còn sót lại trong hộp, xem ra phải đánh cược lần cuối một phen.

Thiên sư, quả nhiên là loại nghề người bình thường không thể lý giải a! Bên ngoài một đám người chết không biết mình đã chết đập cửa muốn vào, bên trong có một con quỷ đẩy cối xay đẩy đến không thể bình tĩnh hơn, bất kì lúc nào cũng có thể xồ tới, lúc này Ân Kiên còn có lòng chơi trò chơi?

“Square, nghe nói chưa? Chính là bốn người đứng ở bốn góc phòng, A đi đến vỗ vai B, B đi đến vỗ vai C, C đi đến vỗ vai D, sau đó D đi đến vỗ vai A, cứ liên tục như vậy.” Ân Kiên ngữ khí bình thường giải thích, mọi người nghe không hiểu ra sao, trò chơi này với tình cảnh hiện nay của bọn họ có gì liên quan? Tiền giấy cháy sạch chỉ còn le lói, ánh lửa từ từ tối dần.

“Anh Kiên, có sơ hở! D thế nào lại vỗ vai A được? A đứng ở vị trí của B mà.” Hà Bật Học lần thứ hai giơ tay đặt câu hỏi, Ân Kiên rất tán thưởng mà nở nụ cười, mọi người lúc này mới chính thức lạnh run. Trọng điểm của trò chơi này là cần năm người mới chơi được, “người” xuất hiện ở giữa D với A mới là diễn viên a!

“Đó là lí do! Chờ lửa tắt một lúc, mọi người bắt đầu chơi, cùng ”hắn” chơi đến bình minh là được rồi!” Ân Kiên ung dung đến mức sắp cười đến nơi, những người còn lại sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu là có bấy nhiêu khó coi, ai sẽ tự nguyện chơi cái trò này chứ?

“Bạn Hà, bạn làm người đầu tiên đi!” Ân Kiên lôi kéo cậu đến một góc.

“Vì sao?” Hà Bật Học không phục. Người đầu tiên? Thế chả khác nào cứ thế vị ác quỷ tiên sinh kia sẽ vỗ vai cậu? Chuyện nguy hiểm như thế muốn cậu làm ấy hả?

“Bởi vì cậu may* a! Cậu chơi, hắn không nhất thiết chơi với cậu; nhưng cậu không chơi, hắn nhất định sẽ không chơi. Người khác mới là mục tiêu bị giết cơ!” Ân Kiên trả lời bình thường, ánh mắt làm hiệu cho Trương Chính Kiệt ra một góc.

*may- môi-[méi] - : từ này có nghĩa riêng đại khái là nấm mốc, nhưng có vẻ nó cũng được dùng như nghĩa may mắn, vì cụm từ “đảo môi-[dǎoméi]- có nghĩa là ko may, xui xẻo. Mình nghĩ ý Ân Kiên dùng ”may” ở đây là châm chọc Hà Bật Học vốn “đen đủi” luôn gặp phải quỷ.

“Không phải chứ? Như này tôi sẽ vỗ… Vỗ cái vai kia mất.” Trương Chính Kiệt phản bác, ngẫm nghĩ rõ thì hãi hết cả người, nào còn có dũng khí tiến lên phía trước vỗ vai người kia, nhất là khi biết rõ đó không phải là người.

“Đừng lo lắng như thế, cậu cũng có khả năng vỗ vào không khí, vậy thể hiện ác quỷ tiên sinh cũng không muốn tham dự trò chơi này. Đương nhiên, nếu như vỗ rồi, có muốn lo cũng là bạn Hà kìa!” Ân Kiên ra sức vỗ vỗ Trương Chính Kiệt, đáng tiếc một chút giúp đỡ cũng không có. Lửa, rốt cuộc tắt.

Hà Bật Học hít sâu mấy hơi, dọc theo tường, từng bước một tiến tới. Bên ngoài nhà bếp cỏ dại mọc rất cao, che ánh trăng yếu ớt. Càng buồn cười là, giống như thông đồng, dưới tình huống như thế, đèn pin nhất định không hoạt động, đưa tay bốn phía cũng không thấy năm ngón tay. Hà Bật Học đi tới, vỗ vai Cao Hiểu Hoa ở phía trước, người nọ hoảng sợ hơn, nhưng ngay sau đó cũng bước nhanh về trước, tiếp theo chợt nghe tiếng Trương Anh Nam hít vào, sau đó là tiếng cô bước khe khẽ, đi chưa được vài bước cô liền tới sau Trương Chính Kiệt, Trương Chính Kiệt bắt đầu lo lắng đi từng bước một lên phía trước…

Tiếng bước chân Trương Chính Kiệt càng ngày càng tới gần chỗ Hà Bật Học đứng ban đầu, lòng mọi người không khỏi nảy lên. Cái góc kia không nên có người, nếu như Trương Chính Kiệt vỗ vai xong… Hít mạnh một hơi, Trương Chính Kiệt trái tim thiếu chút nữa nhảy ra, cậu ta có thể hết sức khẳng định vừa có một người đàn ông đứng trước mình, hơn nữa còn là một người đàn ông cực kì cao to, bờ vai rắn chắc như một bức tường. Đột nhiên có một loại ảo giác, người đàn ông đi ra phía trước không đơn giản là chỉ cần vỗ vai người ta, hắn có thể tay không vặn gãy cổ Hà Bật Học, sau đó đại công cáo thành, tất cả mọi người có thể rời khỏi căn nhà ma này, chỉ còn linh hồn Hà Bật Học lẻ loi bị nhốt ở đây.

Tiếng bước chân càng gần, mọi người càng thay Hà Bật Học lo lắng. Người này tuy luôn quên trước quên sau, nói thường xuyên đầu đuôi không liên quan, tuyệt đại đa số thời gian chỉ biết tìm một đống phiền phức về, nhưng tóm lại vẫn là người tốt, cứ như vậy mà chết mất xác thì rất đáng thương.

Mọi người còn chưa kịp biểu hiện dũng khí hay nghĩa khí, người kia đã chạy tới sau Hà Bật Học. Không biết có liên quan đến việc thần kinh quá căng thẳng hay không, mọi người cư nhiên nghe được tiếng cười nhạt. Vốn tưởng rằng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hà Bật Học, nhưng sự tình cũng không như mong đợi, trái lại trở thành là tiếng cười nhạt của Ân Kiên.

"Rốt cuộc gặp nhau rồi!" Ân Kiên cười nhạt hai tiếng, rít một hơi, phun ra một luồng khói trắng, con ác quỷ trong thoáng chốc tán đi, tiếng tru kích động không hình dung nổi vang lên trong nhà bếp, đồ đạc bốn phía xủng xà xủng xoẻng rơi xuống đất. Cửa đột nhiên mở rộng ra, xác sống vốn muốn vào lại bị thứ vô hình gì đó làm bật ra ngoài, ngã xuống đất.

"Shit!" Ân Kiên ngậm thuốc đuổi theo. Thuốc chỉ còn nửa đoạn, hắn phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

"Cửa! Mau ra cửa xem!" Lily không khống chế được mà thét lên, Tiểu Minh cùng Cao Hiểu Hoa hai người lao vọt đến bên cửa, đạp một cước vào đám xác sống ngã ở cửa, sống chết giữ lấy. Ác quỷ đi, thế nhưng Ân Kiên cũng đuổi theo, hiện giờ chỉ còn bọn họ bị đám xác sống kia vây ở nhà bếp.

"Học trưởng!" Trương Chính Kiệt khua khua Hà Bật Học ở một bên. Có thể thấy việc đụng quỷ nhiều cũng không thể quen được, Hà Bật Học trước kia bị hai nữ quỷ làm cho sợ đến gà bay chó sủa, dũng khí cũng không có lớn hơn là bao.

"Anh Kiên…" Hà Bật Học còn chưa có phục hồi tinh thần lại.Vừa nãy trong bóng đêm cậu chỉ nghe thấy tiếng bước chân hướng tới gần mình, ngay lúc đó phản ứng tự nhiên là sợ đến cứng ngắc, nhưng mà đột nhiên Ân Kiên đưa tay ra sức nắm lấy cậu, không hiểu sao không nói lên lời, nói chung là bỗng nhiên an tâm hơn, đi qua Ân Kiên, hai người trao đổi vị trí. Nói đúng mà, trò chơi nguy hiểm như thế đương nhiên không thể thiếu thiên sư đẹp giai lại lợi hại tham dự mà!

"Không tốt! Anh Kiên rất không tốt a!" Hà Bật Học chằm chằm nhìn tay một chút, xúc cảm còn đây, tay Ân Kiên rất buốt, rất lạnh.

"Này này này này này… Học trưởng muốn gì hả?" Trương Chính Kiệt nhanh nhạy túm lấy Hà Bật Học, người này muốn mở cửa ra ngoài? Sợ đến điên à? Có biết hay không bên ngoài chờ là cái gì?

"Làm sao vậy?" Nhưng Cao Hiểu Hoa tương đối bình tĩnh, cậu ta chú ý khí sắc không tốt của Ân Kiên, nếu không phải tình huống bên ngoài vượt quá tưởng tượng của cậu ta, hẳn là cậu ta cũng sẽ theo sau trông chừng.

"Anh Kiên nhất định có chuyện!" Hà Bật Học khẳng định, cũng không biết vì sao lại khẳng định như vậy, nói chung ngữ khí cậu không được phủ định.

"Không thể mở cửa a!" Lily nhỏ giọng nhắc. Hà Bật Học khẽ cắn môi.

"Đừng lo, tốc độ xác sống chậm, sau khi tôi rời khỏi đây mọi người mau mau đóng cửa lại sẽ không sao!" Hà Bật Học rất nghiêm túc. Lily nhìn cậu có chút ngẩn người, người nọ luôn đeo kính đen, cũng không biết đã rơi ở đâu, nói chung hiện giờ anh ta thoạt nhìn đẹp trai dị thường, nhất là ánh mắt nghiêm túc đó.

"Vậy anh làm gì bây giờ?" Đại Minh vừa hỏi vừa đưa đèn pin qua, loại đèn pin chuôi dài này thật không tệ, không sáng nhưng dùng để làm vũ khí cũng được.

"Đừng coi thường tôi a! Tôi trước đây trong đội điền kinh đó!" Hà Bật Học nhướn nhướn mày, thở sâu, gật đầu, Tiểu Minh cùng Cao Hiểu Hoa liền giật cửa ra, Hà Bật Học liền xông ra ngoài.

Trong phòng chỉ có tiếng bước chân quanh quẩn của Ân Kiên, hắn đuổi rất gấp, con ác quỷ thoát rất nhanh, dọc theo đường đi đụng rất nhiều thứ. Ân Kiên chỉ nhớ rõ một việc, thuốc của hắn tắt, thời gian còn thừa của hắn không nhiều lắm, không thể để mấy kẻ ấu trĩ lại vô liêm sỉ kia chết ở chỗ này, đây là đạo đức nghề nghiệp của người thân là thiên sư như hắn.

Vừa chạy vừa lục túi áo vest hàng hiệu của mình, không phải tìm hộp thuốc của hắn, mà là cái bút máy không hay dùng đến cho lắm, hình dạng rất bình thường, thế nhưng mực bên trong rất có lai lịch, bút máy của ai có thể đổ đầy thuỷ ngân cùng máu chó đen như này a?

"Còn chạy?" Xoay tay ném cái bút qua, ác quỷ tru lên một tiếng, một đám sương đen ngã xuống đất, bút máy cắm ở chỗ hốc mắt hư hư thực thực.

"Mi thật bản lĩnh, muốn ta đuổi mi như vầy…" Ân Kiên vốn định đi lên trước, đột nhiên dừng lại, trước mắt tối sầm, cả người như con rối gãy khúc ngã một bên.

Đám sương đen kia tận dụng thời cơ, cố sức lắc lắc; bút máy chấn động rơi xuống, lăn vài vòng cạnh Ân Kiên; "vèo" một tiếng chui vào trần nhà.

Hà Bật Học lần đầu tiên cảm tạ cái thị lực kém vô địch của mình, kính rơi, trước mắt cậu tự nhiên là không rõ cái gì hết, như vậy ngược lại sẽ không sợ đám xác sống phế nhân ngoài cửa nữa. Tựa như chính cậu tuyên bố, bản lĩnh của đội điền kinh không thể cứ như vậy tuỳ tiện khoác lác, mở rộng cửa, đuổi người, chạy trốn, động tác liên tục, tay dài chân dài nên cậu chạy một trăm mét đương nhiên không thể coi thường.

Bước hai bước dài xông lên tầng, vừa vặn thấy Ân Kiên ngã xuống, trong nháy mắt đáy lòng chuông báo động vang lớn, nhìn đám sương đen vòng quanh Ân Kiên, đâu còn lo sợ, trước tiên tiến lên cứu người đã.

"Anh Kiên!" Hà Bật Học đưa tay vỗ vỗ mặt Ân Kiên, sờ lạnh lẽo đến doạ người, có một loại dự cảm không tốt nổi lên dưới đáy lòng.

"Anh Kiên! Anh đừng làm tôi sợ a!" Hà Bật Học lắc lắc Ân Kiên, người sau đó không có chút phản ứng, dư quang khoé mắt thấy Tưởng Giai Linh vẹo đầu đến, hai chân còn cà nhắc cà nhắc. Shit! Đám xác sống kia bị cậu kéo đến nhiều hơn, thực sự là chết tiệt mà!

"Anh Kiên…" Hà Bật Học cật lực kéo Ân Kiên, bọn họ hai người cao tương tự nhau, thể trọng chừng như không khác lắm, hao hết khí lực cũng không đi được xa.

Thật vất vả đem người kéo vào phòng, đóng cửa lại, bọn Tưởng Giai Linh đã tới ngoài cửa. Hà Bật Học nhìn thoáng qua gian phòng, phòng trẻ con nho nhỏ, thực sự là đủ may mắn ná! Hà Bật Học cười khổ hai tiếng, đem giường trẻ con kéo đến ngăn cửa, có thể chống đỡ bao lâu thì chống đỡ bấy lâu, cậu còn phải nghĩ cách cứu Ân Kiên tỉnh lại a!

"Anh Kiên!" Hà Bật Học cố lắc qua lắc lại Ân Kiên, người sau đó một chút phản ứng cũng không có. Đột nhiên có một dự cảm không tốt mạnh mẽ nảy lên, Hà Bật Học bò tới, tiến đến ngực Ân Kiên, trời hỡi! Tim ngừng đập?

"Đừng đùa chứ, trái tim anh bên phải đúng không?" Hà Bật Học tự an ủi mình. Cậu đều không phải chưa thấy qua người chết, từng một lần nhìn thấy thang máy kẹp CK thành hai đoạn, thế nhưng… Cái này là Ân Kiên a! Anh ta sao lại chết? Mà còn là bị ác quỷ hại chết nữa?

Dán trên ngực Ân Kiên nghe ngóng, nguy hiểm là nghe không thấy nửa điểm tiếng tim đập, cậu lại sợ hãi mà đưa tay dò xét hơi thở Ân Kiên, cũng không có hô hấp! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tư duy Hà Bật Học vốn cũng đã nhảy ra nhưng giờ lại càng hỗn loạn, hoàn toàn không biết trong đầu bản thân đang nghĩ cái gì.

"Đừng lo, đừng lo! Cấp cứu, cấp cứu!" Hà Bật Học lẩm bẩm. Trong TV không phải đều diễn như này à? Người nếu như sau khi ngừng thở, vẫn cứu được mà! Bất quá Hà Bật Học thật ra đã quên, trong TV cũng có diễn, nếu bạn một chút cũng không hiểu gì về CPR, phiền bạn đừng cứu bậy…

Hà Bật Học do dự nửa ngày, tuy cũng không phải lần đầu cùng Ân Kiên hôn môi, đương nhiên, không thể xem là hôn môi, nhưng nghĩ mãi thấy có gì đó không hợp lí, bởi vì, lần này là chính cậu chủ động tiến tới. Môi mỏng nhẹ dán lên đôi môi hơi lạnh của Ân Kiên, ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc của anh ta còn có mùi bạc hà mát mẻ. Được rồi! Trên người cậu cũng có, đó là kem cạo râu Ân Kiên hay dùng, sáng sớm

trước khi ra cửa liền dùng một chút, chờ một tí… Cậu đang nghĩ gì đó? Cậu hẳn là phải cứu người mới đúng! Mình xin mình, đừng nghĩ lung tung nữa!

Từng hơi từng hơi theo quy luật thổi khí vào trong miệng Ân Kiên, tâm tư lại không khỏi hướng sang chỗ khác, vạn nhất Ân Kiên vẫn bất tỉnh, vậy cậu giờ đang hôn cái gì a? Giữa lúc cậu còn chưa kịp cho ra kết luận thì, ngón tay Ân Kiên giật giật, giây tiếp theo như sét đánh nắm chặt lấy gáy Hà Bật Học không cho cậu rời. Hà Bật Học phản xạ muốn giãy giụa, thế nhưng không ngờ tay Ân Kiên nhiều sức như vậy, người này một giây trước không phải đã chết sao?

"Kiên… Anh Kiên!" Hà Bật Học nghĩ đầu óc có chút váng vất thiếu dưỡng khí, dùng hết tia khí lực cuối cùng đẩy Ân Kiên ra, cả người cậu ngã quỵ một bên.

"Oa… Chóng mặt, chóng mặt…" Hà Bật Học trừng đôi mắt to nhưng hoàn toàn không lo lắng, chỉ một thoáng nghĩ trời đất nghiêng ngả.

Ân Kiên đứng lên thở gấp mấy hơi, sắc mặt trắng bệch như trước, nhưng đa phần là do bị Hà Bật Học doạ, cậu ta có biết mình đang làm gì không?

"A… Tôi, tôi là lần đầu tiên… Hôn đến như linh hồn xuất khiếu…" Hà Bật Học ngã ngồi một bên lắc mạnh đầu, trước mắt vẫn là màn sương mờ, thậm chí còn có chút khó thở. Vậy cũng quá mất mặt rồi, bị một người đàn ông hôn đến nhũn cả chân?

"A Học? A Học! Cậu không sao chứ?" Ân Kiên vẫn rất căng thẳng theo dõi cậu, nhìn thấy Hà Bật Học mắt to cuối cùng cũng một lần nữa bắt đầu tập trung, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Có hay không hẳn phải hỏi chính anh chứ? Tim đình công là anh đó…" Hà Bật Học phô trương thanh thế hai câu, trên thực tế đầu cậu vẫn váng, nhất thời nửa khắc cũng không đứng dậy nổi.

"Mặc kệ tốt như thế nào, lần sau đừng làm như vậy nữa, bạn Hà! Như vậy thực sự nguy hiểm." Ân Kiên thở dài xả giận, khí sắc hắn chuyển biến khá hơn rất nhiều, trái lại gò má Hà Bật Học nhợt đi không ít.

"Anh Kiên… Tôi hôn anh thì sao?"

Ân Kiên còn chưa hoàn toàn khôi phục, mà Hà Bật Học căn bản không đứng dậy nổi, hai người chỉ có thể kề vai sát cánh ngồi chờ trên cái giường trẻ con, ngoài cửa là Tưởng Giai Linh cùng mấy xác sống, mà vị ác quỷ tiên sinh kia không hiểu đã chạy đi đâu, thuốc hút hết, hiện tại thật cảm thụ cái cảm giác hết đạn cạn lương chờ chết.

"Anh Kiên… Ngại quá, liên luỵ anh rồi." Hà Bật Học rầu rĩ nói. Ân Kiên nghiêng đầu qua, kỳ thực khuôn mặt nghiêng của tên kia cũng không non cho lắm, nhìn sáng sủa như vậy, là kiểu người hành động với khuôn mặt không hợp nhau.

“Không có gì, dù sao tôi cũng sẽ lấy tiền.” Ân Kiên lầm bầm hai tiếng.

“Hoá vàng mã cho anh a? Anh Kiên không những là người nghiện thuốc, quỷ háo sắc, còn là quỷ hám tiền.” Hà Bật Học lườm anh ta một cái. Cậu rất nghiêm túc muốn xin lỗi Ân Kiên, nếu như không phải vì cậu, Ân Kiên cũng sẽ không đến nhà quỷ này rồi toi mạng, kết quả Ân Kiên trả lời sao? Đến mức này rồi còn tính toán tiền?

“Rất thảm a… Bị nhốt ở chỗ này. Vầy có tính là sống cùng giường, chết cùng huyệt không? Giường anh tôi cũng chưa ngủ nữa đó!” Hà Bật Học bản lĩnh lớn nhất là lời mở đầu vĩnh viễn không giống lời cuối, cư nhiên còn bắt đầu hối hận, nói cái gì tốt xấu gì cũng muốn chết cùng một người đẹp.

“Bạn Hà! Cậu chuẩn bị chết ở đây đi! Đứng lên được chưa? Đứng lên được rồi thì đừng giả chết trên đất nữa!” Ân Kiên kéo mạnh người kia lên. Trời đã sáng!

Cố sức kéo cửa sổ, bầu trời xanh xám hiện giờ nhìn rất mê người. Tuy bên ngoài vẫn âm u như trước, thế nhưng mặt trời đã bắt đầu mọc lên, cho nên kẻ đề ra quy tắc nhất định sẽ tuân thủ.

“Giờ đi ra chưa?” Hà Bật Học dựa vào Ân Kiên ló đầu ra ngoài. Tầng hai a! Tuy không cao lắm, nhưng đầu cậu còn váng, có khả năng phải lo đến việc bị ngã chết.

“Cậu leo xuống dưới nhé?” Ân Kiên đưa tay đỡ lưng Hà Bật Học, người này choáng lợi hại hơn hắn tưởng tượng nhiều.

“Cậu ở chỗ này ngoan ngoãn đợi, đeo nhẫn đi!” Ân Kiên rốt cuộc nhớ lại, trên người Hà Bật Học có cái nhẫn bạch kim của hắn, trên lý thuyết hắn sẽ không bị quỷ bám mới đúng, người này quả nhiên là quăng đi lung tung rồi.

“Rất giống nhẫn cưới, đeo ở tay rất quái mà!” Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, kì thật cậu sáng sớm khi tắm, để quên nhẫn ở phòng tắm nhà Ân Kiên, loại chuyện này cũng không phải lần đầu xảy ra, không cần ngạc nhiên.

“Hà Bật Học! Lần tới lại để quỷ quái gì đó làm sợ đến kêu oai oái thì đừng gọi điện cầu cứu tôi nhé!”

Không thèm để ý mà đẩy Hà Bật Học, Ân Kiên nhẹ nhảy xuống từ cửa sổ, độ cao như thế thực không làm khó được hắn. Vừa rời khỏi phòng, kim đồng hồ quay loạn trên tay liền khôi phục bình thường, từng vạch từng vạch tiến lên, lấy ra điện thoại, tín hiệu căng đầy, quả nhiên thoát khỏi thời không hỗn loạn rồi. Ân Kiên gọi điện nói qua vài câu.

Không ngờ thiếu chút nữa thua bởi thứ trong căn nhà ma, Ân Kiên có chút buồn bực, bất quá chạy trốn không phải phong cách của hắn, huống hồ Hà Bật Học cái tên ngu ngốc này tuy một mực tìm phiền toái, nhưng cậu ta chính là cứu mình một mạng, để cậu ta trong nhà, tình trạng của cậu ta nhất định rất thảm, nếu không thì những người khác trong đó cũng sẽ thảm. Ân Kiên thở dài, té ra bản thân mình lòng dạ yếu mềm quá đi! Nhẹ tay nhẹ chân đi qua sân, nếu xác sống đều bị Hà Bật Học thu hút, vậy hắn đi tìm những

người khác về là được rồi.

Chờ Ân Lâm nhận được điện thoại, không nhanh không chậm chạy tới vào lúc-nghiêm chỉnh mà nói thêm, cô tương đối có vẻ "tiện đường" qua đây – vào lúc nhà ma đã ồn ào gà bay chó sủa.

"Này! Cháu trai, cô đã đến ngoài cửa." Ân Lâm rống vào điện thoại, ngoài ra còn có tiếng kêu gào rối loạn nữa, nhìn ra được, bên trong rất đặc sắc ha!

"Nhà quỷ khí dày đặc như thế này còn không phá? Thật không biết chủ nhà nghĩ cái gì." Ân Lâm ngắm căn nhà cũ, cười nhạt hai tiếng. Thông thường, loại phong thuỷ kết cấu không tốt cùng phòng ở bên trong quấy phá tính mạng con người, mặc kệ bạn có mời đại sư đến giải quyết nhiều hay ít, cũng vẫn xảy ra chuyện. Phương pháp tốt nhất là phá nó đi, mặc kệ khó khăn đến đâu, dỡ toà nhà xuống, để ánh mặt trời rọi nó mười ngày nửa tháng, đảm bảo tà khí ở đây toàn bộ bị diệt sạch. Nếu luyến tiếc, vậy đập vỡ trần nhà để ánh nắng chiếu vào, hiệu quả cũng thế.

"Cô!" Ân Kiên ở tầng hai kêu hai tiếng, thuận tiện nhảy xuống, thường ngày hắn khẳng định không chịu thua, bất quá tình trạng bây giờ không cho phép, khiến hắn tránh không được mà thở hổng hộc.

"A, cháu thật đúng là đủ chật vật!" Ân Lâm cười cười đưa hộp thuốc lá cho hắn, Ân Kiên vội nhận lấy, cuộn thuốc rít một hơi.

"Dù là thuốc của cháu hết, cũng sẽ không thê thảm như vầy chứ? Đối phó với ác quỷ cháu đều không phải là có một đại tuyệt chiêu, trực tiếp diệt nó không phải sao? Giả bộ tốt bụng cái gì?" Đại khái là đặc điểm của nhà họ Ân, Ân Lâm nói cũng như là châm chọc khiêu khích rất lợi hại.

"Cô nghĩ cháu không muốn sao? Con ác quỷ này bám trên người Hà Bật Học ngu ngốc!" Ân Kiên khí sắc dần tốt lên, chỉ là sắc mặt hắn nhìn càng tốt, tính tình hắn lại càng kém, bực bội cả buổi tối cũng đủ với hắn rồi.

"Giờ thế nào?" Ân Lâm lơ đễnh.

"Thể lực A Học rất yếu, cháu sợ ác quỷ còn chưa bị diệt, cậu ta sẽ bị cháu hại chết đầu tiên..." Ân Kiên rầu rĩ trả lời. Ân Lâm không khỏi nhướn cao một bên mày, sợ hại chết cái cậu học trò mặt tròn tròn, mắt to to? Ân Kiên lúc nào trở nên tốt bụng như vậy?

Hai cô cháu nhà họ Ân ở bên ngoài nhà trò chuyện rất hăng say, người trong phòng bị ác quỷ, xác sống truy sát rất mệt mỏi.

"Mẹ ơiiiiiiiii" Trương Chính Kiệt đầu tàu gương mẫu lao xuống tầng. Tưởng Giai Linh cùng đám xác sống kia còn dễ đối phó, tuy rằng buồn nôn một chút, nhưng nhìn mãi cũng quen. Hơn nữa, những cái xác sống này ngoại trừ nhìn qua rất buồn nôn, vẫn cứ truy vấn vì sao đẩy họ, kì thực cũng không có sức sát thương gì quá lớn. Quan trọng là, bọn chúng đi rất chậm, đụng trúng thì, đánh bạo tung một cước, kì thực rất vui.

Phiền toái nhất chính là Hà Bật Học, Ân Kiên rời đi chưa bao lâu, người này đã bị quỷ ám. Quỷ ám thì thôi đi, cậu lại không hiểu đi đâu mà kiếm ra cái rìu Ân Kiên mang vào nhà, đừng xem cậu thường ngày ngốc nghếch ngờ nghệch, một thành viên đội điên kinh chạy một trăm mét trong nhà tay cầm rìu truy sát người khác rất đáng sợ đó! Ghét nhất chính là, bạn lại không có ý muốn đá cậu ta…

"Ân lão sư-" Bọn Trương Chính Kiệt nhào ra khỏi nhà, toàn bộ anh đẩy tôi chen rúc vào bên chân Ân Kiên, Ân Lâm.

"Oa! Hà tất lại làm đại lễ như thế?" Ân Lâm nở nụ cười, Ân Kiêm lườm cô, họ Ân bọn họ nói đùa có phải hay không đều lạnh như vậy?

Hà Bật Học đuổi tới, thế nhưng cậu không ra khỏi nhà được, cả người như bị bức tường cứng ngắc cản lại, ngã sấp xuống, cái gáy chạm đất đầu tiên, thực sự có chút mạnh, khiến người ngoài căn nhà không khỏi lo lắng cậu có bị gì không.

"A Học, bạn Hà." Ân Kiên hơi nhíu mày. Ác quỷ sở dĩ chọn Hà Bật Học, đó là bởi vì cậu vốn có bát tự nhẹ, lại do sức lực giảm, nên muốn bám lên người cậu ta quả thực so với ăn cơm uống nước còn dễ hơn. Bất quá hiện tại trong nhà ngừoi còn sống chỉ có mỗi Hà Bật Học, hại chết cậu, ác quỷ không có khả năng thoát ra khỏi căn nhà.

"Ha ha, ha ha." Hà Bật Học âm âm cười, bò lên, Ân Kiên thầm mắng một câu thô tục, cậu ta quả nhiên chuyển rìu qua cổ mình.

"Thả cậu ta, mi không có phần thắng đâu!" Ân Kiên ngâm thuốc, lạnh lùng nói. Ân Lâm nghiêng đầu nhìn hắn một cái, nên nói thế nào nhỉ? Ân Kiên rất ít tức giận, chuẩn xác mà nói, là rất ít tức giận vì người khác, lúc này đây thực sự rất đặc biệt.

Hà Bật Học chỉ ngấm ngầm nhìn hắn, rìu hoa lên trên cổ, máu tươi ồ ạt trào ra. Mấy cô gái nhát gan bên Lily nhịn không được hét ầm lên. Ân Kiên "vèo" một tiếng bước dài vào, cướp lấy rìu trên tay Hà Bật Học, vững vàng ép người kia dưới thân.

"A Học! A Học, cậu tỉnh lại đi!" Ân Kiên mạnh mẽ bịt cái cổ Hà Bật Học, nỗ lực làm đối phương tỉnh lại. Đây là cơ hội tốt nhất để hắn tiêu diệt con ác quỷ, chỉ cần hắn dùng tuyệt chiêu kia, nhưng Ân Kiên cũng không dám thử, nói thế nào đi nữa, Hà Bật Học cũng là bạn, thậm chí còn cứu mình một mạng, hắn không muốn mang mạng đối phương ra mạo hiểm.

"Cháu trai, cháu bóp cậu ấy như vậy, con quỷ kia cũng không buông tay!" Ân Lam cũng theo vào, mùi xác thối đập vào mặt, khiến khuôn mặt cô vốn vô cùng thanh tú lại âm trầm không khỏi méo mó.

"Vào lúc này, sẽ học theo cổ nhân là dùng người ngoài trị người ngoài thôi." Ân lâm nhìn thấu nguyên nhân Ân Kiên chậm chạp không dám ra tay, lầm bầm cười kéo Ân Kiên ra, Hà Bật Học hung ác nhưng không hiểu gì mà đứng đó nhìn hai người, đáng tiếc cậu không cách nào ra khỏi đại môn.

"Quỷ tiên sinh, oán niệm của mi xem ra còn chưa đủ." Ân Lâm cười ngây thơ, đưa tay chỉ chỉ, cảm giác lạnh lẽo đảo qua chân Hà Bật Học, một bóng đen không rõ loẹt xà loẹt xoẹt bò sau Hà Bật Học.

"A Học…"

Chờ Hà Bật Học tỉnh táo thì, cậu đã nằm ở trong phòng bệnh, mùi thuốc tẩy trùng khiến cậu buồn nôn, nhớ lại rồi choáng váng hoa mắt, sao vàng bay bốn phía.

"Học trưởng! Anh tỉnh rồi? Ha ha ha! Chương trình của chúng ta thu được tỉ suất rất cao." Trương Chính Kiệt đẩy cửa ra, mừng rỡ nhào đến bên cạnh Hà Bật Học quang quác kêu loạn lên. Nhà ma thu được tỉ suất ngoài dự đoán, bọn họ có thể mở một chương trình mới gọi là "Wow! Đêm nay nơi nơi có quỷ!" rồi.

"Tôi làm sao vậy?" Hà Bật Học cào tóc, ký ức cậu chính là dừng lại lúc cùng Ân Kiên bị nhốt ở trong phòng trẻ con, còn lại đều không nhớ rõ.

"Cậu bị quỷ bám, cầm rìu muốn cắt đầu mình." Tiếng Ân Kiên trầm thấp truyền đến, Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt thiếu chút nữa bị doạ đến hồn bay phách tán, người này vẫn luôn ở trong phòng bệnh hả? Quá mờ ám rồi.

"Sau thì sao?" Hà Bật Học nuốt nước bọt, cậu có thể tưởng tượng lúc đó có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng có anh Kiên mà! Không có gì đáng sợ cả!

"Sau đó? Sau đó phát lệnh triệu hồi a. CK của cậu thật không hổ là nữ vương đấu vật thế giới thần bí oán niệm rất nặng đó!" Ân Kiên cười, đáng tiếc nhà họ Ân bọn họ nói đùa đều rất lạnh, Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt hai người không khỏi lạnh lưng.

"CK… CK còn ở đây a?" Hà Bật Học cười gượng hai tiếng. Cậu cho rằng cô Ân Kiên đã giải quyết vấn đề rồi, xem ra, cậu chính là quá ngây thơ.

"Bắt lại rồi a! Dù sao cũng không có khả năng đến đây đúng không? CK không thể gây hại nữa đâu!" Ân Kiên nhún nhún vai. Tai hại, cũng chỉ là nói riêng Hà Bật Học thôi, nếu người này không chết, thì chỉ có thể… Cố gắng thôi nhỉ?

"Anh Kiên… Tôi đến nhà anh ở được không?"

"Được! Tôi thu tiền đó!"

"Đừng như vậy mà… Với giao tình của hai chúng ta…"

"Bạn Hà, ai nói chuyện tình cảm với cậu a? Trả tiền! Tôi ra giá rất cao đó!"

Hết Chương 2 Quyển 1

3. Quyển 1 - Chương 3

Tiếng chuông cửa dồn dập như đòi mạng điên cuồng vang lên, Ân Kiên tức giận giật cửa. Kẻ thô lỗ, vô văn hoá dùng sức nhấn chuông cửa như vậy không có người thứ hai, duy nhất chỉ có Ân Lâm.

"Mệt chết tôi." Ân Lâm ném túi lớn túi nhỏ lên sô pha, đặt mông an vị trên cái ghế kiểu cũ, đá bay giày cao gót, động tác như nước chảy mây trôi. Phụ nữ, vĩnh viễn chỉ có đi dạo hết chợ, mua hết chiến lợi phẩm xong mới có thể cảm thấy mệt mỏi.

Ân Kiên không để ý tới cô, đã quen việc người phụ nữ này coi nhà hắn như trạm nghỉ ngơi, tiếp tục vùi đầu vào la bàn, phải biết rằng, tuyệt đại đa số tài sản của hắn đến từ chính việc mê tín nhưng ra tiền là xem phong thuỷ âm trạch dương trạch cho người ta.

Ân Lâm cũng quen việc Ân Kiên xem cô như không tồn tại, bất quá lúc này khiến cô cảm thấy hứng thú không phải là Ân Kiên, mà là người khác trong phòng, cậu nam sinh cao cao gầy gầy, mặt tròn tròn, mắt to to -Hà Bật Học!

Người nọ vừa ngủ dậy nên tóc rối bời, đuôi tóc không dài không ngắn còn hơi vểnh, toàn thân trên dưới cũng chỉ mặc một cái quần jeans cạp trễ, như du hồn nhẹ nhàng đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh, rót đầy nước trái cây. Ân Lâm phải thừa nhận, đi dạo cả ngày, trước cơm tối còn có thể nhìn thấy "cảnh sắc" như vậy, kì thực rất vui vẻ. Nhẹ liếc mắt Ân Kiên, người này xem ra cũng rất quen việc trong phòng có hơn một người.

"Này? Quần áo tôi đâu?" Hà Bật Học từ nhà bếp ôm một chồng tư liệu đi ra, tìm đông tìm tây mà chui về phòng ngủ, loẹt xà loẹt xoẹt giống như đang lục tung không ít thứ.

"Trong máy giặt." Ân Kiên thở dài, từ phòng sách dọn ra không ít sách cho Hà Bật Học.

Người này thói quen sinh hoạt thực sự kém đến ghê gớm, thường thường ôm tư liệu đi lung tung, đi tới chỗ nào là ném ở chỗ đấy, gần đến giờ thì lại chả tìm được gì.

"Toàn bộ giặt sạch? Trong tủ thì sao?" Hà Bật Học kêu oai oái. Ân Lâm thò đầu ra nhìn, xem hai người bọn họ chơi đùa với nhau, thằng con trai bẩn đến mức này cô rốt cuộc cũng được diện kiến, xem ra cháu trai cô quả nhiên không phải người bình thường.

"Bạn Hà, tôi nghiêm khắc cảnh cáo cậu, còn dám mang quần áo bẩn nhét vào tủ quần áo, tôi sẽ đem cậu

ném xuống tầng!" Sức nhẫn nại của Ân Kiên hiển nhiên cũng đã đến điểm tới hạn, bản thân hắn cũng không có ưa sạch đến quá nghiêm trọng, nhưng đáng tiếc, thói quen sinh hoạt của Hà Bật Học vẫn vượt qua phạm vi chịu đựng của hắn.

"Anh Kiên thực sự là bà mẹ tốt đó. A? Cô cũng tới rồi à?" Hà Bật Học nói nhỏ, vừa đi vừa tròng cái áo cổ chữ V, rất kinh ngạc phát hiện Ân Lâm ngồi trên ghế.

"Cậu rốt cuộc cũng thấy tôi?" Ân Lâm ha ha cười, Hà Bật Học cũng cười đáp lại, lưng đeo balô ra cửa.

"Cháu trai… Các cháu ở chung a?" Ân Lâm nhướn nhướn hàng mi vừa mảnh vừa dài, Ân Kiên cho tới bây giờ cũng không quen bạn bè nào, lần đầu tiên có người có thể thành công vượt qua Lôi Trì, xông vào cuộc sống của hắn.

"Cháu là chủ nhà của cậu ta." Ân Kiên mặc kệ cô, tiếp tục quay về tính toán phương hướng, Ân lâm không có ý tốt mà theo sát.

"Chủ nhà? Căn nhà nhỏ của cháu chỉ có một phòng khách, một nhà bếp, một nhà tắm cùng một phòng ngủ, từ lúc nào nghe nói chủ nhà cùng khách trọ ngủ chung giường vậy?" Ân Lâm hắc hắc hai tiếng.

"Sô pha! Người này căn bản không cần giường, cậu ta ngày đêm đảo lộn, mệt thì sàn nhà cũng có thể nằm, cho cậu ta giường ngủ quá lãng phí." Ân Kiên đầu cũng không ngẩng lên, Ân Lâm gật đầu biểu thị đồng ý. Hà Bật Học là nhà sản xuất chương trình thần bí nổi tiếng, tuyệt đại đa số thời gian của cậu ta đều là mang theo tổ sản xuất lên núi xuống biển thám hiểm nhà ma, tự nhiên sẽ không xuất hiện giữa ban ngày. Chương trình thu kết quả không tệ, đã sản xuất đến mùa thứ hai, chương trình đã đổi tên thành "Wow! Đêm nay ai đang làm trò quỷ!", Ân Kiên rất không có khả năng tiếp thu, thực sự một câu cũng không nuốt nổi.

"Thế cũng là do cô ban tặng. Nếu như không phải cô bắt quỷ không hiệu quả, cậu ta cũng sẽ không chịu cảnh có nhà mà không về được, để đó nuôi muỗi." Ân Kiên lạnh lùng quét mắt về Ân Lâm.

"Không phải nuôi muỗi, là nuôi quỷ! Chính là nữ quỷ lợi hại nhất!" Ân Lâm he he cười, Ân Kiên lườm cô trắng mắt.

"Cháu trai, nói thật… Nhìn cháu quen bạn bè cô rất vui vẻ thay cháu, nhưng mà cháu phải nhận rõ thân phận mình, cháu không thể quen bạn được… Để tốt cho nam sinh kia, các người tốt nhất là không nên ở chung."

Chờ Hà Bật Học về đến nhà thì trời đã tảng sáng. Để thu kết quả cao hơn, bọn họ đã vắt hết óc, thế nhưng không phải ngày nào cũng gặp quỷ. Huống hồ, từ khi cậu đeo lên cổ cái nhẫn bạch kim bùa hộ mệnh Ân Kiên đưa, cuộc sống cậu liền thuận lợi hơn nhiều. Đối với cậu mà nói, cuộc sống thuận lợi là chuyện tốt, nhưng với chương trình mà nói, thì rất không ổn.

"Ây? Anh Kiên, anh chưa ngủ à? Có muốn ăn đêm không?" Hà Bật Học giơ giơ cháo bóng cá trong tay.

Tuy trước khi ngủ mà ăn đêm với cơ thể không tốt, lại sẽ bị béo, nhưng đối với Hà Bật Học ba bữa không ổn định thì, có lúc thậm chí đến nước cũng không thấy khát, thực sự là muốn béo cũng béo không được.

"Ngủ? Là rời giường chứ? Hiện giờ ăn có hơi sớm." Ân Kiên thay cậu lấy bát đũa. Hà Bật Học sáng sớm mới về, khiến cho đôi mắt to có quầng xanh đen, để lâu chút nữa, cùng xác sống ở nhà ma giống nhau như đúc.

Ân Kiên châm thuốc, nhìn Hà Bật Học ngồi ăn cháo bên bàn trà, nhăn mày. Về lý, hắn cũng biết bản thân không thích hợp cùng tên kia thân cận, thân phận của hắn, thể chất của Hà Bật Học, căn bản như củi khô gặp lửa bốc, không cẩn thận là sẽ cháy sạch không còn hài cốt. Hà Bật Học gặp chuyện không may, đều không phải lỗi của cậu ra! Chính bởi vì thế, cho nên hắn mới càng giữ cự ly giữa hai người, mà không phải là một mình dưới mái hiên. Chỉ là về tình, rốt cuộc tình cảm này là sao? Hắn thấy cùng Hà Bật Học ở chung rất thoải mái. Loại cảm giác này rất xa lạ, dù sao, Ân Kiên chưa bao giờ tới gần người không quen biết, cũng đừng nói để một người không quen biết đi vào cuộc sống của hắn.

"Anh Kiên, anh không ăn hử?" Hà Bật Học giải quyết xong một bát, nhìn chằm chằm cái bát khác. Ân Kiên tiện tay đưa cho cậu, thực sự là ngu mà, biết rõ tên kia rất không hảo tâm khi chia một nửa cho hắn mà.

"Ừm… Tôi có lời muốn nói với cậu." Ân Kiên gẩy thuốc, Hà Bật Học hồ nghi nhướn nhướn mày. Mỗi khi Ân Kiên dùng cái giọng rất thấp, rất thấp này, thì chứng tỏ lập tức sẽ có đại sự phát sinh, hơn nữa rất không hya.

"Cậu nhớ chuyện xảy ra lần trước ở nhà ma không?" Ân Kiên nhìn đối phương. Từ góc này nhìn Hà Bật Học ngồi trên sàn nhà, con mắt quá to, quá sáng phối hợp với vành mắt đen do mấy ngày nay ngủ không đủ, thực sự giống quỷ hơn là giống người.

"Anh nói tới chuyện tim anh ngừng đập hả? Đương nhiên nhớ a! Hù chết luôn…" Hà Bật Học le lưỡi, rồi lại nghĩ tới "nụ hôn" giữa bọn họ, không khỏi đỏ mặt, hôn một người đàn ông đến linh hồn xuất khiếu quả thực có chút mất mặt.

"Tim không phải là ngừng đập, mà là nó chưa từng đập…" Ân Kiên trầm ngâm thật lâu, cuối cùng rốt cuộc nói ra miệng.

"Anh Kiên, anh có phải tim không khoẻ hay không, có muốn mua tim lợn về bồi bổ hay không… Chờ một chút! Anh vừa nói cái gì?" Hà Bật Học lầm bầm mãi, suy nghĩ nảy ra rất lợi hại, đột nhiên mới giật mình nhận ra bản thân vừa nghe cái gì- tim chưa từng đập?

"Đưa tay đây!" Ân Kiên thò tay nắm lấy Hà Bật Học, người sau đó còn la hét rất buồn nôn, qua vài giây sau sắc mặt lặp tức thay đổi, một bàn tay vuốt lung tung trên ngực Ân Kiên, cuối cùng thậm chí cả người úp tới, thật là một tiếng vang cũng không nghe thấy.

"Kiên, anh Kiên, anh có muốn tìm một bác sĩ kiểm tra hay không?" Hà Bật Học rất căng thẳng theo dõi hắn. Nhiệt độ cơ thể có chút thấp, có thể là do trời sinh, hơi thở có chút khẽ, đây có lẽ là do luyện tập,

nhưng mà tim không đập, trái với tự nhiên ha?

"Kiểm tra cái gì? Nó cho tới bây giờ chưa từng đập, cũng không phải ngày đầu tiên." Ân Kiên cười khổ. Hà Bật Học không biết là thần kinh quá to hay là lá gan bị doạ quá mức, nói chung cậu ta không phản ứng lại khiến Ân Kiên có một cảm giác không nói lên lời, cậu ta là người đầu tiên biết chuyện này, cậu ta hoàn toàn có thể xoay người tông cửa chạy đi.

"Tôi không có bạn, tôi cũng không thích hợp quen bạn bè…" Lời mào đầu của Ân Kiên khiến Hà Bật Học sửng sốt một chút.

"Chuyện tôi muốn nói với cậu, đối với tôi mà nói là bí mật lớn, bất quá cũng không sợ cậu nói ra ngoài, hẳn là không ai tin cậu đâu." Ân Kiên dụi tắt thuốc, thở sâu.

"Tục gọi tôi là thai chết lưu, hay là đứa trẻ còn chưa sinh ra đã chết non…" Ân Kiên thong thả nói, Hà Bật Học nghe rất chăm chú, có phần là để thoả hiếu kì, còn phần lớn là bởi cậu nghĩ… Bây giờ Ân Kiên thoạt nhìn tuyệt không mạnh mẽ, cô đơn đến thật đáng thương.

"Cha tôi là thiên sư rất lợi hại của nhà họ Ân, ông không chấp nhận được việc đứa con còn chưa sinh ra đã chết, cho nên dùng đạo thuật nhà họ Ân cấm dùng- phản hồn chú, đem tôi từ cõi âm gọi trở về. Tôi nghĩ, nguyên nhân vì sao tôi gọi là "cõi âm", là do tôi căn bản không phải người sống…"

"Thành công không? Ông ấy thành công đúng không?"

"Câu hỏi của cậu có chút ngu đó! Thành công thì sao tim tôi lại không đập?"

"Đạo thuật này bị cấm dùng vì, không ai có khả năng bảo đảm vong linh được gọi về kia căn bản là cái gì, đặc biệt đối tượng thực hiện thuật là một thai chết lưu còn chưa sinh ra."

"Thế nhưng… Thế nhưng anh không phải đang sống sao? Anh còn có thể ăn mà!"

"Đừng ngắt lời! Phản hồn chú thất bại! Đứa bé sinh ra là quái vật cần ăn linh người khác để sống, thậm chí ngay cả tôi từ đâu tới cũng không rõ ràng, cho nên khẳng định, tôi không phải Ân Kiên con ông ấy." Ân Kiên im lặng rồi, Hà Bật Học nhìn hắn không dám nói. Tuy nghe rất đáng sợ, thế nhưng trên thực tế Ân Kiên cũng không xấu, coi như là vong linh bị gọi nhầm trở về, anh ta cũng chưa từng làm chuyện xấu a!

"Linh của người thứ nhất tôi ăn tươi nuốt sống… Là mẹ tôi…" Ân Kiên hiển nhiên cần dũng khí rất lớn mới có thể thuật lại chuyện này. Hà Bật Học không chút nghĩ ngợi liền tiến lên ôm đối phương, cậu khi còn bé sợ hãi, khổ sở thì, mẹ cũng là như thế này an ủi cậu, rất có hiệu quả!

"Cái gì là linh? Linh hồn sao?" Hà Bật Học nói sang chuyện khác, cậu không muốn lại hỏi đến quá khứ của Ân Kiên. Một cặp cha mẹ muốn gọi con mình quay về, một chú thuật sai lầm cùng một linh hồn khác bị gọi nhầm, ai cũng không mong như vậy.

"Cùng loại thôi. Linh chỉ đơn thuần là năng lượng, hồn có thể sẽ vì khi còn sống là thiện, hay ác mà có thể tốt có thể xấu, nhưng linh chỉ là năng lượng. Tôi dựa vào hấp thu những năng lượng này để sống, hay là thuốc mà cô đưa tới." Ân Kiên đẩy Hà Bật Học ra. Ân Lâm đúng, hắn phải dựa vào hấp thu linh mà sống, hết lần này đến lần khác Hà Bật Học đối với hắn là không hề bố trí phòng bị, muốn đoạt linh của cậu ta rất dễ, mà linh một khi biến mất, Hà Bật Học chẳng khác gì đã chết.

"Như vậy a... Khó trách anh nói không hút sẽ chết. Những điếu thuốc này là, là..." Hà Bật Học nhìn kĩ hộp thuốc, đột nhiên nghĩ đó là do ác quỷ biến thành, không khỏi lạnh lưng.

"Cho nên tôi mới nói, thuốc của tôi cậu không thể hút. Được rồi! Chuyện cũ nghe xong rồi, cậu có thể đi!" Ân Kiên khoát khoát tay, Hà Bật Học trừng mắt khó hiểu.

"Cô đã siêu độ CK của cậu rồi, cậu có thể về nhà ngủ!" Ân Kiên giải thích, Hà Bật Học nhìn hắn không nói gì.

"A Học! Còn không đi! Cậu có biết lần trước tôi thiếu chút nữa hại chết cậu? Tôi quá đói thì linh của người sống cũng ăn đó! Cậu còn ở đây?" Ân Kiên có chút tức giận, Hà Bật Học năng lực kém vượt qua mong muốn của hắn.

"Hoá ra a... Tôi còn tưởng mình yếu, hôn một người đàn ông đến linh hồn xuất khiếu chứ." Hà Bật Học cười khanh khách, Ân Kiên hơi sửng sốt.

"Nà, anh Kiên cũng đã nói, tôi là rađa thần bí mà! Ra cửa rất khó không đụng đến thứ bẩn thỉu gì đó, như vậy anh theo tôi không phải là có linh để ăn sao? Được rồi! Đồ ăn của anh để mình tôi sắp xếp a!" Hà Bật Học vỗ vỗ vai Ân Kiên, người sau đó không biết là nên khóc hay cười, người này thật đúng là không ở trong tình trạng mà.

"Thế đại khái đó là lý do tại sao tôi ở cạnh cậu là sẽ rất thoải mái, không sợ đói ha!" Ân Kiên tự giễu, kì thực đáy lòng hắn biết, là vì hắn cô đơn lâu lắm rồi, có người để nói chuyện, ngày thực sự là thoải mái hơn nhiều. Hà Bật Học chỉ cười cười, tiếp tục ăn cháo, cậu kì thực không non nớt dốt nát như vẻ ngoài, từ một giây khi Ân Kiên mở miệng nói với cậu ta, Hà Bật Học đã hạ quyết tâm tuyệt không bỏ rơi hắn.

Phòng họp Thái Bình Dương của Đài truyền hình. Đem phòng họp gọi là Thái Bình Dương, kì thực cùng cái biển lớn kia không có chút quan hệ, đơn giản chỉ là vì ông chủ Đài truyền hình bùôn chán mà thôi. Bất quá cái phòng họp này vẫn có chỗ đặc biệt, đây là phòng họp chuyên môn thuộc về Hà Bật Học cùng tổ sản xuất, sau khi để họ dùng qua, không có người nào dám trở lại mượn phòng họp nữa.

Bởi vì chuyện ma quái? Sai rồi! Là bởi vì bẩn. Một gian phòng họp nho nhỏ tràn ngập khói thuốc, bia cùng một đống đồ ăn vặt lẫn lộn không cách gì phân biệt nổi mùi, hơn nữa đồ ăn vặt đắp đống vạn năm không ai dọn dẹp đương nhiên không còn ai dám sử dụng. Ở đây thật ra đã thành chỗ cho bọn Hà Bật Học kích thích linh cảm, cùng với góc riêng cho cậu ta phát tiết tâm tình.

"Này! Tôi xin cậu hãy nghĩ đến một điểm quan trọng, tỉ suất mà giảm, chương trình sẽ bị ngừng đó!" Hà Bật Học nằm một đống trên bàn kêu gào. Đài truyền hình chính là một nơi hiện thực như thế, bạn có nổi

tiếng đến đâu cũng vô ích, chương trình thành công hay không thành công, khán giả không cổ vũ, thì bạn có là con của lão Thiên Vương, hoặc là chính lão Thiên Vương cũng không nói chuyện tình cảm được.

"Có nghiêm trọng như vậy không? Gần đây chương trình không phải rất được hoan nghênh sao? Nhà quỷ chúng ta giới thiệu đều thành điểm tham quan cả mà!" Trương Chính Kiệt ha ha hai tiếng. Hà Bật Học trợn trắng mắt, đây là nguyên nhân vì sao cậu là nhà sản xuất mà Trương Chính Kiệt lại chỉ là cấp dưới của cậu! Một chút nhìn xa trông rộng cũng không có!

"Học trưởng… Nếu không, anh mang bùa hộ mệnh tháo xuống đi? Ghi lại việc nhà sản xuất nổi tiếng có quỷ bám trên người đi! Oa! Cái này khẳng định bán chạy!" Cao Hiểu Hoa ở một bên ra chủ ý, tất cả mọi người liền hướng qua nhẫn bạch kim trên cổ Hà Bật Học, đó là Ân Kiên cho cậu ta, bị bọn họ trêu là "nhẫn cưới" hộ mệnh, có cái bảo bối này, Hà Bật Học gần đây ngày ngày rất yên vui, yên vui đến mức không còn thách thức nào nữa.

"Đánh chết tôi cũng không tháo xuống! Thần kinh! Quỷ bám trên người, chết thì sao?" Hà Bật Học xì xì hai tiếng, phải biết là với hai kinh nghiệm thực sự quá kinh khủng lúc trước, làm người nghìn vạn lần đừng quá thiếu trách nhiệm.

"Chết thì nhớ trở về a! Đừng làm lợi cho Đài bên nha!" Trương Chính Kiệt rất nghiêm túc nói, Hà Bật Học một chai bia đã muốn phủ đầu nhưng lại thôi.

"Câu này có vẻ khủng bố, cần nhớ kỹ!" Cái kiểu tự hỏi của Hà Bật Học chênh lệch người bình thường, đột nhiên lấy quyển sổ nhỏ đem lời Trương Chính Kiệt nói ghi vào.

"Cái này không được, cái kia cũng không được, chương trình rất khó làm! Nhà ma Đài Loan không có bao nhiêu đâu!" Lily oán hận. Cô thực sự phải ôm oán là vì, Hà Bật Học chưa từng nghiêm túc hỗ trợ cô như hỗ trợ CK, thực sự là càng nghĩ càng không cam lòng mà.

"Ừm… Đi thiếp* thế nào? Đoàn du lịch địa phủ? Mang khán giả dạo chơi địa ngục? Hướng dẫn viên du lịch hẳn là đẹp trai một chút. Anh Kiên! Anh Kiên không tệ a! A, sai, hướng dẫn viên du lịch hẳn là người đẹp chứ. Cô Ân! Cô Ân mới là ứng cử viên tốt nhất. Nói đến cô Ân, nhà bọn họ tên cũng thật thú vị, "Cõi âm", "Âm linh*… Không hiểu là có ai gọi là "Âm Soa*, "Âm Hồn" gì gì đó không." Hà Bật Học vừa cắn khoai tây vừa cười nói.

*Đi thiếp – Quán lạc âm: là một hiện tượng siêu tự nhiên, là một loại "Pháp Thuật" của Đạo Giáo, làm cho một người nào đó, linh hồn xuất ra khỏi thân thể, đi xuống cõi âm để tham quan, gặp gỡ thân nhân, hoặc truy xét nguồn gốc đầu thai của mình.Hiện tượng nầy thì chưa có phương pháp đánh giá tính chân xác của nó, nhưng trong thực tế xã hội thì được ca tụng, tán thán rất nhiều.Hiện nay, ở Đài Loan phổ biến rộng khắp, có những hội đoàn, tập thể, tổ chức thành nhóm hẳn hoi, kết quả được đánh giá cao bởi quần chúng. Về phía các Nhà Thôi Miên, thì họ cho rằng, đi thiếp cũng là một hình thức của "Thuật Thôi Miên" mà thôi.(theo hoangthantai.vn)

*Cõi âm, âm linh: đều là đồng âm khác nghĩa với tên của Ân Kiên vs Ân Lâm:")

*Âm soa: mình nghĩ là nó nằm trong câu "âm soa dương thác- âm dương lẫn lộn"

"Học trưởng, anh thực sự là rất giỏi, này là đi hết từ trong ra ngoài của vấn đề đó. Vấn đề vạch ra rất tuyệt! Bội phục bội phục! Quan trọng là… Học trưởng, với thể chất của anh, anh đi thiếp rồi, còn có thể quay về được a?" Trương Chính Kiệt lắc đầu, Hà Bật Học liền lấy sổ ghi lại, câu này cũng có cảm giác khủng bố, Trương Chính Kiệt hôm nay ăn nhầm thuốc à?

"Nếu không, tới kiếp trước kiếp này nhé? Con gái bây giờ rất sùng bái cái này!" Trương Anh Nam một mực lật xem tạp chí lá cải đột nhiên lên tiếng, một đám người liền hiếu kì hướng qua cô.

Trương Anh Nam mở tạp chí lá cải ra, một vị đứng đầu doanh nghiệp nổi tiếng đầu tư mười vạn đồng tài trợ việc khai quật lăng tẩm một công chúa đời Đường, để tròn mộng đẹp kiếp trước kiếp này của ông ta, tít phụ là "Lão đại giới kinh doanh xuất thân xã hội đen, kiếp trước là hộ vệ của Công chúa thời Đường?". Hà Bật Học nhìn đến đây, mắt to toả sáng.

Tiếp Thị Quốc Tế Từ Xa, một toà nhà khí thế, bên ngoài mô phỏng theo phong cách thiết kế thời Thịnh Đường*, vẫn luôn là tiêu điểm cho giới kiến trúc ngắm nhìn. Bất quá vị Lão đại Trần Thái Chi giậm chân một cái là có thể rung động giới tài chính, lại đã công khai một bí mật, rằng vị Lão đại giới kinh doanh này trước kia là dựa vào cho vay cắt cổ kiếm lời tay cầm tiền bẩn mới có được địa vị ngày hôm nay.

*thời Thịnh Đường: Đây là thời thịnh trị nhất, là thời kì đầu Đường Huyền Tông trị vì, vua quan lo cho dân, đoàn kết nhất, có tài đức nhất, dân chúng sung sướng nhất. Trung Quốc bước vào một thời kì phồn thịnh, gọi là nền thịnh trị thời Khai Nguyên.(sưu tầm)

Tiểu thư trực điện thoại dẫn Ân Kiên, Ân Lâm sải bước vào thang máy, trong lúc đó còn nhìn trộm Ân Kiên. Đối với một tiểu cô nương mới ngoài hai mươi mà nói, Ân Kiên người cao ráo, bằng cấp cao, lương một năm cũng cao đến bí ẩn, hoàn toàn là đối tượng kết hôn tốt. Đáng tiếc Ân Kiên không thích nói chuyện với người lạ, nên từ đầu tới cúôi cùng chưa từng chú ý đến cô.

"Ân tiên sinh? Ân tiểu thư?" Cửa thang máy vừa mở, một cô gái mặc một bộ đồ trắng, tóc cắt ngắn trẻ tuổi chờ bên ngoài. Khuôn mặt cô trang điểm rất nhạt, nhưng lại tôn lên khí chất thanh thoát trong sáng của cô. Nghiêm Lệ, trợ thủ đắc lực Trần Thái Chi tín nhiệm nhất, ngồi trên chiếc ghế siêu cấp đối ngoại.

"Nghiêm tiểu thư." Ân Lâm vươn tay. Người đẹp luôn luôn có thói quen quan sát lẫn nhau, ánh mắt đây đó đều toát ra sự tán thưởng với đối phương, đương nhiên, cũng biểu hiện ra sự tự tin của chính mình.

"Đồ cổ trong lăng tẩm cần giám định, trong giới đều đề cử Ân tiên sinh." Nghiêm Lệ bước nhanh dẫn bọn họ tới phòng họp, bên trong bày đầy đồ cổ lấy từ lăng mộ. Tại buổi triển lãm trước, Trần Thái Chi đã hơi lưu ý, vị kia không phải chính là Công chúa kiếp trước của ông ta sao?

"Nghe nói, Trần lão tiên sinh một mực tìm người yêu kiếp trước của ông ta?" Ân Lâm khẽ cười hỏi. Nghiêm Lệ biểu tình có chút xấu hổ, cô tin khoa học, thực sự không có cách lĩnh hội cái gì mà kiếp trước kiếp này.

"Ông Trần… Ông ấy quá mê muội chuyện này! Năm gần đây cơ thể ông ấy không tốt, lại càng lưu tâm, vài lần tôi muốn khuyên ông ấy buông bỏ, nhưng ông ấy không nghe! Lần này càng quá đáng, cũng không cần biết có đúng thật không, không kiểm định, cũng không thông qua cổ đông, ông ấy tự ý đầu tư mười vạn hai để khai quật. Theo lời nhà nghiên cứu đang hợp tác, lăng tẩm của vị Công chúa kia đã sớm có người ăn trộm, thứ có giá trị còn lại thực sự ít đến đáng thương." Nghiêm Lệ nói nhỏ.

"Hay thứ Trần lão tiên sinh quan tâm không phải ở giá trị đầu tư, mà ông ấy quan tâm chính là vị nằm bên trong có đúng hay không là Công chúa đời trước của ông ấy." Ân Lâm cười híp mắt, đừng thấy cô bên ngoài ma quỷ, nội tâm cô lại là một thiếu nữ yêu sự hoang tưởng đó! Đương nhiên, là bản thân cô tự cho là thế.

"Cô lần này tìm tôi vì lăng mộ kia?" Ân Kiên nhướn cao mày. Hắn đối với việc này phản ứng lãnh đạm còn hơn Nghiêm Lệ, hắn là thiên sư chứ không phải thần côn*, cái loại chuyện ăn gian uống dối này hắn làm không nổi.

*thần côn: là cụm từ để chỉ những kẻ mượn danh thần thánh để lừa gạt người ta.

"A không! Tôi chỉ muốn mời anh giám định một cái đèn khổng tước bạch ngọc, với một mảnh ngọc." Nghiêm Lệ nói còn chưa xong, chợt nghe thấy một trận ầm ĩ, Ân Kiên hiếu kì liếc mắt nhìn, không khỏi thở dài thườn thượt.

"Anh Kiên!" Hà Bật Học bị bảo vệ chặn một bên, như cún thấy chủ mà ngoáy đuôi tít mù, a, là vẫy tay tít mù. Tổ sản xuất của cậu ta trà trộn vào chụp ảnh đồ cổ trong lăng tẩm Công chúa thời Đường, nhưng bị bảo vệ nhanh chóng tóm được.

"Để bọn họ vào đi." Nghiêm Lệ không hổ là siêu cấp đối ngoại, chỉ nhoáng cái đã hiểu rõ Ân Kiên cùng Hà Bật Học quan hệ không nhỏ, không chờ Ân Kiên mở miệng, trước tiên đã bán lễ vật cho hắn, cô gái nhỏ này quả nhiên không đơn giản.

"Mấy người quen nhau?" Nghiêm Lệ lộ ra nụ cười khiến người ta không đoán ra ý tứ, hiếu kì đánh giá Ân Kiên cùng Hà Bật Học. Ân Kiên tuy là thiên sư, nhưng cảm giác thời trang rất mạnh, còn Hà Bật Học người này lại có thể nói là hoàn toàn không có chút thưởng thức nào, luôn là một kiểu Tshirt, quần Jeans.

"Bạn cũ thôi!" Hà Bật Học vỗ Ân Kiên thật lực, chính là cậu giả bộ kiên cường, tận dụng mợi thứ có thể khiến cậu phỏng vấn thuận lợi hơn là bản lĩnh của cậu.

"Đừng để ý cậu ta." Ân Kiên lãnh đạm quét mắt nhìn Hà Bật Học. Lúc này, thư kí của Trần Thái Chi chạy tới tìm Nghiêm Lệ, Nghiêm Lệ sắp xếp qua loa một phòng nghỉ cho bọn họ.

"Cậu tốt nhất là giải thích đi." Ân Kiên ngoài cười nhạt. Từ sau lần trước thiếu chút nữa khiến Hà Bật Học linh hồn xuất khiếu bỏ mạng, Ân Kiên liền tận dụng mọi khả năng giữ khoảng cách với cậu ta, cùng ở dưới mái hiên với một người kì thực tàm tạm, phiền nhất chính là ở "nơi làm việc" gặp phải Hà Bật Học.

"Kiếp trước kiếp này của trùm kinh doanh, anh nói có nên tham gia đầu tiên không? Chuyện tình cũ của Công chúa và vệ sĩ, có đủ thê lương đẹp đẽ hay không?" Hà Bật Học mắt to tròn tròn sáng sáng mang theo ý cười, vốn là vẻ rất mê người, nhưng mà nên biết trong óc người này toàn là mưu ma chước quỷ quái lạ, Ân Kiên hoàn toàn không muốn thưởng thức.

"Tôi nghe kiểu gì lại cảm thấy là đang sao chép nguyên xi từ bộ truyện tranh nổi tiếng hay một tiểu thuyết nào đó ấy nhỉ?" Ân Lâm ở một bên chõ vào, ha ha cười hai tiếng.

"Cô… Cô cũng có thời thơ ấu a?" Hà Bật Học cuối cùng cũng chú ý tới Ân Lâm. Người phụ nữ này luôn quá âm trầm, đại khái ánh mặt trời có chiếu nhiều đến đâu, cô cũng vẫn là một màn sương đen.

"Không chỉ có thời thơ ấu, tôi còn biết, ở đây, chỉ có một oán linh không khuynh quốc cho lắm, ở ngay chỗ cậu kìa!"

Ân Lâm trêu khiến thành viên tổ sản xuất rối loạn kinh hoảng một hồi. Phải biết là, bọn họ rất tin vào Lão đại Hà Bật Học của mình, về mặt hấp dẫn oán linh lại rất sở trường, nhất là trong trường hợp bạn gái cũ của cậu ta CK nữ vương đại nhân chết mà cũng không chịu buông tay, Ân Lâm nói cái gì, bọn họ sẽ tin cái đó.

"Thực sự là đám ngố… Tôi đã siêu độ CK rồi. Nói chuyện này, bạn Hà mắt to, cậu còn chưa về nhà mình à? Con nít không nên qua đêm ở ngoài!" Ân Lâm âm trầm trừng Hà Bật Học. Cô kiên quyết phản đối Ân Kiên cùng Hà Bật Học gặp nhau, hai người này mà chạm mặt một nơi khẳng định có chuyện không may. Thân phận Ân Kiên không bình thường, hắn là con trưởng là đích tôn của nhà họ Ân, ngay cả học đạo thuật không tử tế cũng đã mạnh như vậy, nếu chịu bỏ thời gian, thế thì uy lực sẽ không cách gì đoán được.

"Tôi về nhà ngủ làm gì? Anh Kiên sẽ nấu cơm giặt quần áo, còn có thể dọn phòng. Quan trọng hơn, từ nhà anh Kiên đến Đài truyền hình, đi chỉ cần mười phút. Không được sao? Tôi cũng không phải ngu!" Hà bật Học đương nhiên khiến Ân Lâm há hốc mồm, nhịn không được mà liếc nhìn Ân Kiên, người này lại không có phản ứng gì.

"Bạn Hà, mượn chi phiếu một chút." Ân Kiên vươn tay, Hà Bật Học rất nghi hoặc, nhưng cũng ngoan ngoãn đưa qua. Ân Kiên viết một dãy số, không chút nghĩ ngợi đưa lại cho Hà Bật Học kí.

"Anh Kiên! Đừng nhé? Với giao tình của chúng ta…" Hà Bật Học cười gượng hai tiếng.

"Ai cho cậu ăn không ở không ở nhà tôi? Kí tên!" Ân Kiên hừ lạnh.

"Anh Kiênnnnn" Hà Bật Học chưa từ bỏ ý định, nhà sản xuất nổi tiếng cũng không phải là có tiền a!

"Có đúng hay không muốn tôi đem CK thả ra cậu mới bằng lòng kí?" Ân Kiên vẫn chưa hết đe doạ, Hà Bật Học kí tên như bay, viết xong mới giật mình biết bị lừa, CK không phải đã được Ân Lâm siêu độ rồi sao?

"Ân tiên sinh, vui lòng đi theo tôi." Nghiêm Lệ đẩy cửa tiến vào, lễ phép gật đầu, Hà Bật Học cùng đám người kia cũng vô liêm sỉ đi theo.

Trần Thái Chi là một ông già bảy mươi, càng già ông ta càng thích khảo cổ. Cũng không phải do ông ta có chút nhiệt tâm nào, mà là bởi vì ông ta tin số mệnh, ông ta tin tưởng chắc chắn kiếp trước mình là một hộ vệ thời Đường, mà người ông ta yêu, còn là Công chúa thời Thịnh Đường nữa kìa.

Phòng triển lãm được ngăn làm hai gian, những đồ cổ mà Trần Thái Chi hao hết bao tâm lực đào lên ở phòng A, mà Nghiêm Lệ thì mời bọn họ tới phòng B, triều đại khác, di vật văn hoá cũng khác. Ân Kiên liếc mắt ngắm nhìn, đó là đèn khổng tước bạch ngọc, thế nhưng ngọc gì thì hắn không phân biệt được.

"Anh Kiên, anh không qua xem à?" Hà Bật Học đi theo sau hắn nhỏ giọng đề nghị, mục tiêu của cậu ta tự nhiên là Công chúa thời Đường ở phòng A, rất hứng thú với đám ngói nát sứ vỡ kia.

"Vị này là..." Nghiêm Lệ hiếu kì quan sát Hà Bật Học. Cô đến giờ chưa hỏi thân phận đối phương, cô nếu không phải có thái độ đúng mực, thì chính là rất có sự trù tính.

"Tôi là Hà Bật Học, sản xuất "Wow! Đêm nay ai đang làm trò quỷ!" Hà Bật Học chân thành lấy danh thiếp đưa cho cô. Nghiêm Lệ cười cười tiếp nhận, cô cũng không xem chương trình vô vị, tự nhiên không nhận ra nhân vật nổi tiếng này.

"Hà Bật Học? Tên rất thú vị, cùng cố vấn của ông Trần vừa vặn một đôi*! Bộ Hưởng Giao Bộ lão sư." Nghiêm Lệ lẩm bẩm cười cười, nghe ra cô có chút không xem trọng. Bộ Hưởng Giao đương nhiên không phải tên khai sinh, khi cô gặp, người nọ cũng chỉ là một thần côn có chút tài vặt.

*vì sao tên bạn Hà vs chú Bộ nào đó lại vừa một đôi? Là vì chữ "Bật" vs chữ "Hưởng" có nghĩa lần lượt là "được giúp đỡ" vs "hưởng thụ", nghe thật là an nhàn đúng hêm=)))

"Hoá ra là ông Bộ a..." Ân Lâm đáp lại cô, ngữ khí vô cùng tương tự. Trong giới đạo thuật, nhà họ Ân địa vị cao không ai sánh bằng, tự nhiên cũng không để mắt đến người khác.

"Ân tiểu thư quen?" Nghiêm Lệ có hứng thú, chắc do đều là phụ nữ trẻ tự lập tự chủ, cho nên rất thích đối phương.

"Nghe danh không bằng gặp mặt." Ân Lâm lẩm bẩm hai tiếng trả lời.

"Chúng ta có thể cũng qua đó nhìn không?" Hà Bật Học nhỏ giọng hỏi, cậu không thích ở chỗ này, càng không muốn tới gần khối ngọc kia. Ân Kiên liếc cậu một cái, có Hà Bật Học chứng thực mạnh mẽ như kia, khối ngọc này khẳng định là đáng giá.

"Nghiêm tiểu thứ, khối ngọc này lai lịch không nhỏ." Ân Kiên vuốt khối cổ ngọc, Hà Bật Học rõ ràng lùi lại.

"Nói vậy là sao?" Nghiêm Lệ bởi vì tất cả những nhà giám định được mời tới đều không nhìn ra giá trị của khối ngọc, mới nghĩ cách mời Ân Kiên tới hỗ trợ.

"Cổ ngọc… Càng là đồ bằng ngọc có giá trị, càng dễ thành vật bồi táng, người chết càng có địa vị, sau khi chết oán niệm, cố chấp càng lợi hại. Có lẽ vì tranh đoạt, cho nên đồ ngọc thường dính một lượng lớn oán…" Ân Kiên bình tĩnh giải thích. Hà Bật Học sắc mặt càng trắng, cả người gần như lui lại phía cửa. Cậu lùi, đám Trương Chính Kiệt không lý nào không theo.

"Tôi hiểu, xin theo tôi." Nghiêm Lệ nhìn sắc mặt Hà Bật Học có chút trở nên trắng bệch, bạn tốt của thiên sư hẳn cũng không phải người bình thường, cô quả nhiên không đoán sai.

Thuận tiện bán một cái ân tình, Nghiêm Lệ dẫn một đám người vào phòng A, cửa vừa mở, Hà Bật Học như chạm phải điện mà giật bắn người về phía sau…

"Tên khốn nhà ông đang làm cái gì?" Ân Lâm đi nhanh tới, quát to chạy vào phòng A. Đại sảnh có ba người, một người trung niên trang phục nhà Đường, một ông già ngồi xe lăn, còn có một người đàn ông như là nhà nghiên cứu tầm ba mươi hai tuổi, ba người vây quanh một quan tài đá thì thầm.

"Bạn Hà, đừng tiến lên." Ân Kiên khẽ quát một tiếng. Kì thật không cần nhắc cậu ta, Hà Bật Học căn bản không định đi vào, thậm chí cậu đã sớm nghĩ xoay người bỏ trốn, thế nhưng trong lúc hồ đồ lại như có một nguồn năng lượng, hung hăng ép cả người cậu đi vào, nếu Ân Kiên không nhanh, cậu nhất định sẽ ngã xuống đất.

"Tôi cũng không muốn vào…" Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, đáp lại cậu chính là tiếng kêu thảm thiết của bọn Lily, mấy người này đứng ở cửa ló đầu vào, toàn bộ bị cửa chính tự động đóng lại quét vào trong. Trong lúc nhất thời, đại sảnh A đèn chiếu sáng rất nhanh loé lên.

Đại sảnh A đồ trưng bày còn đang được chỉnh lý, rất nhiều hòm gỗ thậm chí còn chưa mở, bất quá những thứ bày ra cũng đã đủ khiến trợn tròn mắt, vị Công chúa thời Thịnh Đường này đồ bồi táng vô cùng xa hoa a!

"Ông Bộ, ông điên à?" Ân Lâm nhướn cao mày, mặt cười đầy tức giận. Bộ Hưởng Giao được cho là một pháp sư cũng không sai, đạo thuật rất có tu luyện, chỉ là người càng có chút công lực lại càng dễ phạm sai lầm.

"Chị… Này, này không sao chứ?" Bộ Hưởng Giao vừa thấy kẻ hung ác kia là Ân Lâm, khí thế đương nhiên yếu đi phân nửa. Trong giới huyền thuật ai lại chẳng biết nhà họ Ân? Lại có ai không hiểu sự lợi hại bà cô nhà họ Ân?

"Ông ở chỗ khác chơi bói chén* tôi mặc kệ ông, còn chỗ này? Ông không cảm giác ở đây không thích hợp à?" Ân Lâm quét mắt liếc bốn phía, bày biện ở đây tất cả đều là di dời từ lăng tẩm của vị Công chúa kia, nói cách khác, ở đây chẳng khác nào một ngôi mộ. Tại mộ phần mà chơi bói chén? Mạng quá dài phải không?

*bói chén: nguyên văn là “điệp tiên- đĩa tiên(??)”, có phần tương tự bói chén của mình, chỉ khác là dùng một tờ giấy tròn có rất nhiều chữ trên đó, để trên giấy là một cái đĩa:“) Vậy nên mình chuyển qua ”bói chén”

“Này…” Bộ Hưởng Giao còn muốn giải thích hai câu, cái đĩa nhỏ trên tấm thiên tự* đột nhiên xẹt quanh, cuối cùng “cách” một tiếng nứt thành hai nửa. Mọi người nhìn chằm chằm chữ “Tại” trên tấm thiên tự, trong khoảng thời gian ngắn không nói gì.

*Thiên tự: chính là tờ giấy có nhiều nhiều chữ vừa nói đó:”)

Sắc mặt Hà Bật Học có chút bợt, thể chất cậu vốn mẫn cảm hơn so với người thường, dù đã đeo nhẫn bạch kim Ân Kiên đưa trên cổ, tại cùng một không gian, số lượng quỷ hồn nhiều, cậu chính là sẽ khó chịu.

“Bạn Hà, đứng ở đây đừng nhúc nhích, biết không?” Ân Kiên kéo cậu tới góc phòng A, trong miệng lẩm bẩm, xác nhận không có sai lầm gì mới để Hà Bật Học ở chỗ đó.

“Chỗ này là cửa sinh* của phòng, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cậu ở chỗ này sẽ tương đối an toàn hơn một chút.” Ân Kiên giải thích. Hà Bật Học chỉ biết gật đầu nghe lời, bùa hộ mệnh nhẫn bạch kim chỉ có thể thay cậu ngăn cản sự quấy rầy của một hai quỷ hồn, số lượng nhiều thì không đủ sức, như hiện tại, cậu thấy choáng váng đầu óc hoa mắt muốn nôn, có thể thấy ở chỗ này rất không ổn.

*Cửa sinh: này là thuộc về vấn đề trận pháp. Bát trận đồ căn cứ theo bát quái (8 quẻ) Càn, Khôn, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khảm, Đoài mà bày thành 8 trận chính: Thiên phúc, Địa tải, Long phi, Xà bàn, Hổ dực, Điểu tường, Phong tán, Vân thùy, được án theo 8 cửa. Trong đó cửa Sinh, Cảnh, Khai là cửa sinh, còn Hưu, Thương, Đỗ, Tử, Kinh là cửa tử. Nếu không hiểu trận pháp mà đi lầm vào cửa tử thì không thể nào ra được.Trong trận lấy 5 người làm 1 ngũ (ngũ hành), 55 người thành 1 đội (số sinh thành của trời đất, trời 25, đất 30), 8 đội thành 1 trận (440 người), 8 trận thành 1 bộ (3.520 người) là trận tiểu thành. 8 bộ thành 1 tướng (28.160 người) là trận trung thành. 8 tướng là 1 quân (225.280 người) là trận đại thành. Từ bát quái biến ra trùng quái (64 quẻ), lấy 8 làm cơ sở mà nhân lên, càng đông người thì trận càng lợi hại, chính như Hàn Tín nói “Đa đa ích thiện” càng nhiều càng tốt.(st)

“Cái kia… Ân lão sư, phạm vi của cửa sinh kia, chính là chỉ cái chỗ học trưởng đứng a?”

Trương Chính Kiệt tiến lại gần, căn bản mà nói toàn bộ tổ sản xuất đều chen chúc vào. Chỉ là tới phỏng vấn một chuyện tình xưa thê lương đẹp đẽ thôi a! Có cần phải làm cho oanh liệt như thế không?

“Chỉ tính chỗ cậu ta đứng thôi.” Ân Kiên tùy tiện ném câu trả lời, quay đầu lại tham dự đại hội thảo phạt cùng Ân Lâm, để lại tổ sản xuất kia thầm thầm thì thì oán giận mãnh liệt.

“Đây là có chuyện gì?” Nghiêm Lệ cười nhạt hỏi, cửa chính mở không ra, đèn chiếu nhấp nháy, những thứ này hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của cô, cho nên mới nói cô vẫn luôn phản đối Trần Thái Chi đầu tư cho những việc trên.

“Tôi chỉ là muốn tìm cô ấy mà thôi! Vì sao ngăn cản tôi?” Trần Thái Chi bóp tay vịn, tức giận không thôi. Một ông già bảy mươi tám tuổi, hao hết tâm lực muốn gặp lại người yêu kiếp trước một lát, nói ra cũng khiến người ta bội phục.

“Ông cuối cùng hỏi cái vấn đề gì?” Ân Lâm nhìn chằm chằm chữ “Tại” kia hỏi.

“Ông Trần chỉ hỏi Công chúa kiếp trước ông ta hộ vệ có ở đây hay không thôi.” Bộ Hưởng Giao đáp lại, Trần Thái Chi than dài một tiếng, cái chữ “Tại” kia đại diện cho cái gì? Nàng ở đây? Nếu ở đây, vì sao không ra gặp ông ta?

Ân Lâm còn muốn hỏi, Lily cùng Trương Anh Nam hét chói tai chui lại gần, Ân Kiên liếc nhìn, thì thấy Hà Bật Học quỳ xuống. Cậu ta không nên đợi ở chỗ này, còn tiếp tục cậu ta nhất định xảy ra chuyện.

“A Học!” Ân Kiên bước dài đến đỡ cậu, con ngươi Hà Bật Học hoá trắng, mặt không biểu tình nhìn Trần Thái Chi, tay vươn vươn chỉ ông ta, trong một lúc bầu không khí cứng ngắc.

“Shit!” Ân Kiên thầm mắng một câu, không cần hắn nói rõ, tổ sản xuất toàn bộ mọi người đều biết lại nữa rồi. Ân Kiên tiến lại gần hôn. Bọn Trương Chính Kiệt sớm đã gặp nên không bất ngờ, còn vội vã hướng Nghiêm Lệ giải thích, muốn cô quen dần. Chỉ có Ân Lâm lạnh lùng nghĩ, nhướn mi nhìn một màn này, những người khác không rõ, cô thế nhưng rất rõ ràng, Ân Kiên căn bản không phải đang xua quỷ, hắn đang nhân cơ hội lấp đầy bụng.

Này kì thực rất nguy hiểm, Ân Kiên rất dễ cướp đi linh của Hà Bật Học, chỉ là có kinh nghiệm lần trước, hắn vô thức nhớ kĩ “mùi” linh của Hà Bật Học, tự nhiên có thể nhận ra linh nào có thể ăn, linh nào không thể đụng vào. Vừa nghĩ thông điểm này, đột nhiên nghĩ thấy quen người bạn Hà Bật Học này thực sự không tệ.

“Tỉnh chưa?” Ân Kiên nhẹ nhàng lay đối phương, nhìn đôi mắt to của Hà Bật Học đen trắng rõ ràng một lần nữa tập trung. Người sau đó cật lực gật đầu, cậu không gọi là tốt được, hiện tại rét run lại muốn nôn, thầm nghĩ muốn nhanh rời khỏi phòng này.

“Mấy người trước tiên chăm sóc cậu ta, chờ một lúc cửa mở xong, thì rời khỏi đây trở về tắm nước nóng.” Ân Kiên đơn giản dặn vài câu.

“Ăn no chưa?” Chờ Ân Kiên trở về bên cạnh thì, Ân Lâm hừ lạnh hai tiếng. Cái tên này cư nhiên còn quay qua cô liếm môi, làm cái bộ rất thoả mãn.

“Cẩn thận no chết cháu a!” Ân Lâm cảnh cáo. Cô cấm Ân Kiên cùng Hà Bật Học qua lại, là lo sẽ khiến hắn nuôi thói quen, một ngày kia súng cướp cò ăn nhầm sinh linh nhà người ta, tội Ân Kiên rất to, không phải nói đùa đâu.

“Cháu có chừng mực mà. Oan hồn ở đây rất nhiều, không nên ở chỗ này chơi bói chén. Trước tiên nghĩ cách rời khỏi đây đã.” Ân Kiên hướng Nghiêm Lệ giải thích, tuy rằng người sau đó vẫn là vẻ mặt không tin.

"Oan hồn? Chỗ này là cao ốc thương mại, cổ vật xem như là đưa tới từ lăng tẩm Công chúa, oan hồn đâu ra?" Bộ Hưởng Giao cười nhạt, ông ta với Ân Lâm rất tín phục, không có nghĩa ông ta có thể chịu đựng thằng nhãi Ân Kiên không coi ai ra gì.

"E là ông nên chú ý một chút, trên những đồ cổ này đều có dính vết máu…" Ân Kiên tiện tay vớ lấy một cái bình sứ, bên trên có hoa văn màu tinh xảo tương xứng, nhưng cái đế hiện vết ám nâu, rõ ràng là vết máu khô.

"Này sao có thể?" Bộ Hưởng Giao nhấc hết đồ cổ cái này sang cái khác, quả nhiên đại đa số đều có vết máu. Người đàn ông ba mươi hai tuổi tựa như là nhà nghiên cứu đẩy gọng kính mạ vàng, Ân Lâm dùng ánh mắt ý bảo anh ta nói.

"Tôi nghĩ… Đây cũng chứng thực là vị Công chúa này đích xác đã xảy ra bất hạnh, cho nên toàn bộ thợ xây lăng tẩm đều bị diệt khẩu." Người đàn ông kia đưa cho bọn họ một tệp ảnh do máy quét ra, chủ nhân quan tài đá thiếu cái đầu.

"Cái này?" Ân Lâm rất kinh ngạc trừng mắt đám ảnh trong tay, Ân Kiên thì ngó ngó hai mắt Hà Bật Học, Nghiêm Lệ tức giận đạp cửa nhắc nhở hắn, bọn họ chính là ra không được.

"Tôi là Ngô Tiến, coi như là cùng ngành với Ân tiên sinh." Ngô Tiến vươn tay, lịch sự bắt tay Ân Kiên, mạnh mẽ, kiên định, trong sáng cởi mở nhưng bí hiểm. Ân Kiên cùng Ân Lâm liếc nhau, bọn họ cho đến giờ vẫn chưa kịp giới thiệu nhau thì đã xảy ra chuyện, nhưng Ngô Tiến lại nhận ra hắn. Ân Kiên cũng không cho rằng bản thân đẹp giai đến mức được quan tâm như thế.

"Căn cứ ghi chép lịch sử, vị Công chúa này bệnh chết, nhưng rõ ràng đây là lời nói dối." Ngô Tiến đưa tay chỉ ảnh. Công chúa thanh xuân thời Thịnh Đường sau khi chết lại mất đầu, thực sự là nghĩ thế nào cũng khó chịu.

"Công chúa này rất có địa vị?" Ân Kiên nhướn nhướn mày, kiến thức lịch sử của hắn có hạn, Công chúa đoản mệnh như vị này một trăm cũng có đến tám mươi người, sao phải phí nhiều công điều tra như thế? Nói thật, hắn không tin Trần Thái Chi nói muốn tìm tình nhân kiếp trước, là có thể khiến người chỉ nhìn qua cũng biết là rất bí hiểm như Ngô Tiến thay ông ta đi thu thập tư liệu, người này khẳng định có dụng ý khác.

"Đúng vậy, vật bồi táng cho vị Công chúa này là Trường sinh thạch, tương đương bảo thạch có giá trị." Ngô Tiến như là đã đọc ra nghi vấn của Ân Kiên, thành thực trả lời. Mục đích của anh ra là bảo thạch, mà Trần Thái Chi lại vì tình nhân kiếp trước, một người bỏ tiền, một người bỏ sức, tương đối ăn rơ.

"Xem ra, anh đến chậm một chút!" Ân Lâm nhìn qua ảnh, không chỉ đầu không thấy, ngọc bội trên cổ, bảo thạch cũng không cánh mà bay.

"Đúng vậy, tôi nghĩ, lúc đó hẳn là có kẻ muốn trộm mộ, mới có thể phát hiện ra sự thật Công chúa không đầu. Mặc kệ lí do gì, một Công chúa đầu và thân không ở một chỗ đều không phải chuyện tốt, những người biết đến đã bị diệt khẩu toàn bộ, thợ xây lăng tẩm này, cung nữ phụ trách bày biện đồ bồi táng, đều khó

thoát khỏi cái chết." Ngô Tiến to gan nêu ý kiến, Ân Kiên, Ân Lâm đồng ý gật đầu, bọn họ cảm nhận được luồng oán, nhưng mà oán khí này rất không rõ ràng.

"Ân lão sư-" Lily lại kêu to, Ân Kiên chau đôi mày đẹp, tình trạng Hà Bật Học càng nguy thêm, Ân Lâm nhìn thoáng qua, người sau đó gật đầu. Nhà họ Ân bọn họ kì thực có môn quy, là cố gắng không quấy rối quỷ hồn trong hư không, hai thế giới vốn là không nên cùng xuất hiện, chỉ là nếu một bên gây nguy hiểm cho bên kia, thì phải dùng chút thủ đoạn. Ân Kiên tập trung tinh thần, hạ giọng đọc rõ chín quyết tự, sau cùng một tiếng "Phá" khiến cửa mở tung.

"Chúng ta đi khỏi đây trước. Ông Bộ, ông nghĩ cách để đĩa tiên về chỗ cũ, đừng làm cao ốc này bị huỷ!" Ân Lâm lãnh đạm giao phó, sắc mặt Bộ Hưởng Giao thoắt trắng.

"Thế nhưng phỏng vấn còn chưa có làm..." Hà Bật Học như đột nhiên sống lại nói một câu. Ân Kiên trừng mắt, còn muốn phỏng vấn? Oan hồn ở đây đều chết thảm cả, oán niệm cũng không thua CK nữ vương của cậu ta đâu!

"Ông Trần, chúng ta đi nghỉ trước." Nghiêm Lệ cũng tán thành rời đi trước, cô luôn không có ấn tượng tốt với việc này.

"Ai nói tôi muốn đi? Tôi phải đợi nàng? Vì sao? Vì sao không gặp tôi?" Trần Thái Chi đột nhiên điên lên đẩy Nghiêm Lệ, vẻ mặt bi thống mà gào thét. Cuộc sống của ông ta sắp đi đến cuối rồi, tâm nguyện lớn nhất là muốn gặp lại nàng một lần, ông ta biết Công chúa của ông ta ở đây, nhất định ở đây, chỉ là vì sao nàng vẫn không chịu xuất hiện?

"Ông Trần!" Nghiêm Lệ đuổi theo, Trần Thái Chi điên cuồng lăn xe quanh đại sảnh A, như là làm vậy có thể tìm ra Công chúa. Cuối cùng ông ta dừng ở trước tấm bình phong đá vân mẫu*, nhìn cực giống bóng ma mà thấp giọng nức nở.

*đá vân mẫu: hay là mica. Mica là tên gọi chung cho các khoáng vật dạng tấm thuộc nhóm silicat lớp bao gồm các loại vật liệu có mối liên kết chặt chẽ, có tính cát khai cơ bản hoàn toàn.

"Chúng ta đi trước! Kệ ông ta nổi điên." Ân Lâm bĩu môi, cô tin có kiếp trước kiếp này, nhưng cô cũng cho rằng nếu đã đầu thai chuyển kiếp, sẽ không cố chấp với quá khứ. Có thể vị Công chúa này cũng muốn tìm cách, chỉ là không muốn xuất hiện trước Trần Thái Chi. Nàng ta hẳn là đã từng đi qua cuộc sống của ông, không phải là cái bóng kiếp trước để đời sau phí sức truy tìm.

"Không nghĩ sự tình sẽ diễn biến thành như vậy." Lily ngồi trên bồn cầu nghịch cuộn giấy, Trần Thái Chi đột nhiên nhồi máu cơ tim, hại bọn họ từ người đi phỏng vấn thành người bị điều tra.

"Ngẫm lại cũng thực là thương cảm, em nghe nói ông ấy bỏ không ít tiền cho chuyện khai quật mộ, lần nào cũng thất vọng quay về, lúc này khó khăn lắm mới tìm đúng lăng tẩm, vị Công chúa kia cũng không đồng ý xuất hiện gặp ông ta." Trương Anh Nam phòng bên tiếp lời.

"Ông ta lại không nghĩ, là Công chúa của ông đã sớm đầu thai rồi." Lily lẩm bẩm hai câu. Trần Thái Chi đã bảy tám rồi, nói không chừng Công chúa cũng đã là một bà già tóc trắng xoá ấy chứ.

"Cho nên ông ấy mới mời Bộ lão sư đến, xác định Công chúa kia có ở đây không a!" Trương Anh Nam nhắc cô, từ đầu khiến oan hồn vây ở đại sảnh, không phải là do chơi cái trò bói chén kia sao? Ân Lâm đến giờ vẫn bốc hoả đó!

"Thực là phiền… Cũng không hiểu lúc nào mới đi được. Học trưởng không biết ra sao." Lily thở dài, bớt đi một đề tài, không biết Hà bật Học khi quay về sẽ tìm cách ở cái chỗ điên rồ nào đây.

"Hình như ngủ ở phòng nghỉ đó. Em thấy anh ấy rất khó chịu, Ân lão sư muốn anh ấy ở đó nghỉ một chút, chờ anh ta xử lý xong oan hồn ở đại sảnh A sẽ qua xem." Trương Anh Nam nghĩ đến khuôn mặt trắng xanh của Hà Bật Học thì rất thương cảm, trên người có đeo tới mười tám cái bùa hộ mệnh cũng vẫn thảm như thế nhỉ?

"Nói đến chuyện này, cách Ân lão sư xua quỷ thực sự là…" Lily cười khanh khách. Ân Kiên rất tuấn tú a, lại dùng cái cách đuổi quỷ rất khó tưởng tượng, khiến cho các cô nghĩ có nên để quỷ bám trên người một lần hay không.

"Đừng nghĩ nhiều! Có học trưởng ở đây, nói cái gì thì trước tiên cũng là chọn anh ấy, sẽ không chọn chị đâu!" Trương Anh Nam cười ha ha, bát tự Hà Bật Học thực sự là nhẹ đến mức kinh điển.

Hai cô gái trẻ trò chuyện đủ loại đề tài, cúi đầu rửa tay. Phía trên bệ đá cẩm thạch là một cái bồn hình lá sen. Không biết là ai ngẩng lên đầu tiên nhìn cái gương, lập tức hít một hơi lùi nhanh ra sau.

Ở chỗ này, hay người trừng lớn mắt nhìn bồn rửa rồi lại nhìn cái gương. Nước trong không ngừng chảy vào bồn, phản chiếu qua gương cũng là bồn rửa hình lá sen đầy nước, thậm chí là tràn đầy, chảy xuống, bọt khí cuồn cuộn trong bồn, một đám đen đen bắt đầu chậm rãi di động, nhìn kĩ là sợi tóc, một lượng lớn tóc theo dòng nước tràn ra, trên bệ. Cái đám đen đen đó theo sóng nước đong rồi đưa, rốt cuộc một khuôn mặt trồi lên, một đôi mắt to trống rỗng trừng hai người Lily cùng Trương Anh Nam.

"Rầm" một tiếng, đầu người đập vào gương, Lily cùng Trương Anh Nam hai người hét lên kinh hoảng lao khỏi WC, phía sau truyền đến tiếng đầu người va chạm muốn vỡ kính.

Nói phải có đầu đuôi, Trần Thái Chi đột nhiên nhồi máu cơ tim, một đám người bị lưu lại lấy khẩu cung. Còn chưa đến phiên cậu, Hà Bật Học bị Ân Kiên ném vào phòng nghỉ ngoan ngoãn đợi, Ân Kiên cùng Ân Lâm hai người đi thu dọn tàn cuộc Bộ Hưởng Giao để lại.

Phòng nghỉ cũng không lớn, có sô pha hai người ngồi đủ, đối với cậu học sinh tay dài chân dài như Hà Bật Học mà nói thì chả đủ, nhưng mà rúc rúc, co lại, cả người cậu có thể nhét cả vào sô pha mà ngủ.

Không tự giác mà nghịch nhẫn trên cổ, Hà Bật Học ý thức vẫn loanh quanh giữa mê và tỉnh, cậu có thể nghe thấy ngoài cửa có người đi tới đi lui nói chuyện với nhau, bất quá muốn cậu mở mắt thì hơi khó. Cậu

đến giờ vẫn rét run, muốn nôn, chỉ là rời khỏi phòng A, tình hình chuyển biến tốt lên nhiều.

"Kẹt" một tiếng, cửa bị đẩy ra, Hà Bật Học nhắm mắt hừ hừ hai tiếng. Cậu biết cảnh sát đang đi ghi chép, cậu cũng nhớ rõ Ân Kiên đã nói, chờ đến lượt cậu thì sẽ qua gọi người, cho nên cậu chỉ là hừ hừ hai tiếng tỏ vẻ đã biết.

Đợi hồi lâu, vẫn không nghe thấy tiếng Ân Kiên, Hà Bật Học hiếu kì mở mắt, thì thấy một cái xe lăn đến gần mình, không ai ở trên đó, trơ trọi mỗi cái xe. Hà Bật Học cố sống cố chết nhìn chằm chằm xe lăn, không biết nên khóc hay cười, quan trọng hơn là, cậu hiện giờ hẳn là nên giật cửa ra mà chạy ha?

"Vì… Cái gì… Không chịu thừa nhận… Tôi?" Giọng đau xót truyền đến bên chân, Hà Bật Học lực chú ý chuyển khỏi xe lăn, chỉ thấy Trần Thái Chi quỳ rạp trên đất, nhấc nửa người lên tóm chặt cổ chân cậu không buông.

Hà Bật Học kêu thảm một tiếng, không chút nghĩ ngợi đạp lại. Có lầm không a? Vì sao lần nào cũng là cậu? Còn nữa, chết xong thì tính tình sao lại thành ra cái loại này! Ai quy định quỷ nhất định phải bò hả?

Đối với bọn Ân Kiên mà nói, tiếng thét chói tai là cùng lúc truyền đến, Lily cùng Trương Anh Nam hai người từ trong WC vụt ra, mà Ân Kiên không chút nghĩ ngợi ào vào phòng nghỉ. Bọn Trương Chính Kiệt thành viên tổ sản xuất chuyên nghiệp đến không thể chuyên nghiệp hơn, tự nhiên là lập tức nâng máy quay, nhoáng cái cũng không dừng mà theo sát Ân Kiên.

Hà Bật Học trong phòng nghỉ sống chết muốn đá văng Trần Thái Chi, nếu đối phương còn sống, thì không thể nghi ngờ gì nữa đây là hành hung nghiêm trọng. Bất quá người đang căng thẳng, lúc sợ, ai còn chú ý đối phương chính là lão quỷ hồn a!

"Đ*t!" Bọn Trương Chính Kiệt lại càng hoảng, vốn tưởng bắt được bóng dáng âm hồn Công chúa, ai biết xuất hiện là lão quỷ như kia.

Có thể là do có nhiều người, lá gan tự nhiên to lên, hơn nữa Hà Bật Học cũng không phải ngày đầu tiên bị quỷ túm không buông, bọn Trương Chính Kiệt tâm tình bị kích thích đến phấn khởi, tất cả đều lăm lăm mấy thứ trong tay, nhìn coi có thể thực sự có đại chiến giữa người với quỷ không, rất có tư tưởng "Sợ gì? Chúng ta nhiều người".

"Anh Kiên!" Hà Bật Học cầu cứu, cậu thực sự là rất khó chịu, tay Trần Thái Chi bóp rất chặt, bóp cậu đến muốn rụng chân rồi.

Ân Kiên một tay kéo chân, một tay đem đầu mẩu thuốc búng qua, Trần Thái Chi sợ hãi đến lập tức buông tay, nhưng lại không cam lòng mà bò bò quanh.

"Vì… Cái gì… Không chịu thừa nhận tôi?" Trần Thái Chi chưa bỏ ý định nhào qua, Hà Bật Học sợ đến rúc vào lòng Ân Kiên. Càng gần cậu càng muốn nôn, bị Trần Thái Chi nắm lấy chân so với bị CK túm thế mà lại có sự khác biệt rất lớn ná! Lúc còn sống người ta nói thế nào cũng là một người đẹp nóng bỏng…

Trong nháy mắt, không chỉ Ân Kiên, mọi ngươi trong phòng đều như thấy một cảnh tượng. Trần Thái Chi trang phục hộ vệ đuổi kịp một vị Công chúa dáng dấp thiếu nữ thanh xuân, mà vị Công chúa kia lại rõ ràng hướng tới người khác, thấy không rõ dung mạo hắn. Trần Thái Chi phẫn hận căm giận rút kiếm chém, máu tươi bắn tung toé, đầu Công chúa lăn xuống ao sen, cơ thể không đầu ngã trên đất, đôi tay vẫn vươn ra, tựa như chưa từng bỏ ý định đến bên người kia. Trần Thái Chi cơn đau cơn giận không át được, một kiếm đâm vào lưng nàng, máu tươi bắn lên người hắn cùng một người khác. Trần Thái Chi sau đó rút kiếm hướng về phía trước, người nọ không tin nổi mà trừng hắn, đôi mắt ẩn oán hận. Ánh mắt này rất quen thuộc, người nọ căn bản là Ân Kiên.

"Không phải, không phải..." Trần Thái Chi cổ họng càng không ngừng phát ra tiếng cười, giật mình trừng Ân Kiên. Cùng lúc, Ân Kiên cũng quay về trừng ông ta, nhãn thần không hề đơn giản.

"Vì sao không thừa nhận tôi? Vì sao không thừa nhận tôi?" Trần Thái Chi kêu gào, tiếng tru với mức decibel cao khiến mọi người lỗ tai đau nhức. Giây tiếp theo, đầu Trần Thái Chi đột nhiên to dị thường, gần như lấp đầy căn phòng, rất giống muốn nuốt gọn mọi người.

"Đi chết đi!" Ân Kiên khẽ quát một tiếng, thủ quyết bắn ra, một luồng kình khí bật nhanh tới. Đầu Trần Thái Chi lớn như vậy cư nhiên bị hắn phụp cho nát bấy, tanh tưởi xộc vào mũi.

Người bên trong phòng giật mình trừng mắt nhìn Ân Kiên, vẫn luôn cho rằng người này chỉ biết hút thuốc, đuổi quỷ, dựa vào cái mặt đẹp kiếm ăn, vậy mà anh ta vừa ra tay là giết tức thì! Giết tức thì a! Căn bản quay không kịp mà.

"Cái kia..." Trương Chính Kiệt nuốt nước bọt, vốn muốn hỏi anh ta có thể hay không biểu diễn lại lần nữa, nói chưa xong toàn bộ bị Ân Kiên lườm lại. Tên này hiện đang nổi nóng, thật là nổi nóng đến sắp nổ bùm rồi.

"Dậy được không?" Ân Kiên hạ giọng hỏi một câu, Hà Bật Học gật đầu, chịu đau đứng lên, cổ chân xanh đen một vệt, cà nhắc ra ngoài.

"Hô, anh còn dám nói nhiều lời? Em sợ anh ta liền một hơi cả đầu anh cũng cho nổ tung luôn!" Lily vỗ ngực. Này coi là gì? Tình địch dòm nhau đặc biệt đỏ mắt à? Đời trước chết thảm, đời này sẽ đòi lại ha?

"Cái kia... Sao lại diễn biến nhanh thế nhỉ?" Trương Anh Nam nhìn bóng lưng hai người, bọn họ đều không phải tới quay, phỏng vấn kiếp trước kiếp này của Trần Thái Chi sao? Thế nào diễn viên lại thay người? Mà cô có thể khẳng định, Hà Bật Học sẽ không để bọn họ phỏng vấn, đánh chết anh ta cũng sẽ không thừa nhận chuyện này.

"Đ*t! Đáng giá quá! Công chúa vẫn ở đây, chỉ là nàng chuyển thế a! Âm dương lẫn lộn mà cùng tình nhân kiếp trước gặp nhau, còn liên thủ giết chết đồ khốn kiếp trước! Cái này có thể làm, có thể làm! Yêu hận tình thù quá rối rắm!" Trương Chính Kiệt cười mãi, cậu ta chỉ thấy rất vui. Cũng khó trách Ân Kiên cổ quái kia lại tốt đến khó hiểu với Hà Bật Học như vậy, cái này có thể giải thích bằng quá khứ, hai người kiếp trước quen nhau mà!

“Ngẫm lại cũng lãng mạn gớm, vòng vèo thế nào lại cùng một chỗ, bọn họ khẳng định rất yêu nhau.” Lily gật đầu nói chắc chắn.

“Lãng mạn cái chym! Hai người đều chuyển thế thành nam, đùa à?” Trương Chính Kiệt đang cười, cái này còn vui hơn.

“Này nhất định là lời nguyền của Trần Thái Chi.” Trương Anh Nam đưa kết luận, Lily vô cùng đồng tình.

“Vậy để tốt cho hai người họ, bọn họ hẳn là hẹn nhau nhảy lầu nhỉ?” Trương Chính Kiệt nhìn qua có chút hả hê. Còn chưa cười xong, cửa phòng nghỉ đột nhiên đóng lại, đèn toàn bộ tối sầm, chỉ một thoáng tiếng thét nổi lên bốn phía, gà bay chó sủa.

“Một đám ngu ngốc…” Ân Kiên dựa cửa cười nhạt, người nào cũng có thể đắc tội, chớ đắc tội cái tên đạo thuật cao siêu, nhỏ mọn này a!

Nói thật, sự kiện kết thúc có điểm khó hiểu, Trần Thái Chi là không gặp được Công chúa kiếp trước hắn đau khổ yêu. Đương nhiên, có thể tưởng tượng, là ai chết ở trong tay đối phương, thì có biến thành quỷ cũng không muốn gặp lại ông ta. Ân Kiên, Ân Lâm siêu độ cho vong linh chết oan, bám vào đồ cổ nhiều năm như vậy, bọn họ cũng chịu không nổi. Cuối cùng, lo lắng lớn nhất là, vì sao đến cuối cùng, liên quan đến kiếp trước lại là Ân Kiên cùng Hà Bật Học?

Chuyện này, không ai nói rõ được, bất quá cái đám khốn nạn trước mặt hai người Hà Bật Học đều không nhịn được cười trộm, lâu đến mức cậu cũng thấy kì quái.

Vốn, kiếp trước thế nào, liên quan quái gì đến cậu! Cậu là Hà Bật Học, đã từng có bạn gái nóng bỏng là CK, trăm phần trăm là người bình thường, bất qúa người ta nhắc nhiều, cả cậu cũng nghĩ có chút không tự nhiên. Dù sao cậu cùng Ân Kiên ở cùng một mái hiên, hai người ngày nào cũng có thể đụng mặt, dù cho vì “quan hệ sai thời” hai người cũng không thể nói rõ cái gì, cơ mà có tồn tại cái quan hệ “kiếp trước” kì diệu, cậu thừa nhận, cậu nhìn Ân Kiên cũng không có cảm giác thay đổi mấy. Ân Kiên xác thực rất cao, rất tuấn tú, tuy nói lời ác độc lại yêu tiền, nhưng vẫn coi là người tốt a!

“Nhìn chằm chằm tôi làm gì? Tiền thuê nhà thanh toán đê!” Ân Kiên cũng không ngẩng lên hừ lạnh. Kì thực hắn cũng bị ảnh hưởng, nếu như hai người thực sự mến nhau kiếp trước, kiếp này có thể gặp lại hẳn là chuyện tốt ha? Huống hồ, Hà Bật Hoc cũng không làm người ta ghét, một người gọi quỷ, một người đuổi quỷ, nói ra cũng xứng đôi…

“Cái kia… Anh Kiên a…” Hà Bật Học ấp a ấp úng, cậu từ trước đến giờ nghĩ gì làm nấy, nếu kiếp trước mến nhau nhưng không kết quả, thế kiếp này phải bồi thường cái gì đây? Cậu cũng không muốn có cái gì tiếc nuối lưu lại đến cả đời, trời biết được là còn có thể gặp lại hay không.

“Ừm?” Ân Kiên nhướn mày. Nói thật, trình độ rối loạn của hắn không thấp hơn Hà Bật Học, nhưng lấy cái bất biến ứng phó cái vạn biến là nguyên tắc đối xử của hắn, không nắm chắc chuyện tuyệt không dính vào, có thể tàn bạo thì hắn sẽ không chọn cách giả ngu.

"Anh… Nhớ rõ chuyện kiếp trước không?" Hà bật Học hỏi nhỏ, cậu vốn tướng mạo trẻ con, lại dùng loại giọng này lên tiếng lại càng quá mức.

"Không nhớ rõ, cậu sao?" Ân Kiên thành thật trả lời. Hắn khi dùng giết tức thì giải quyết Trần Thái Chi, đơn thuần chỉ là nhìn thấy cảnh kia mà theo bản năng tức giận thôi, trên thực tế hắn cũng không hận đối phương.

"Tôi cũng không nhớ rõ…" Hà Bật Học cúi đầu nhỏ giọng trả lời, nhưng mà không nhớ rõ không có nghĩa là không chịu trách nhiệm a! Nếu đều đã biết, cứ không lý lẽ mà giả bộ không biết chuyện này sao?

"Cậu… Định làm sao giờ?" Ân Kiên hít một hơi dài hỏi, chấp nhận thôi! Đầu của hắn dù có to hơn người khác, thì nói đến kinh nghiệm yêu đương căn bản là bằng không mà! Trái lại cái tên Hà Bật Học kia, mơ mơ màng màng cũng còn có một cô bạn gái nóng bỏng, ậy, bạn gái trước.

"Anh mai rảnh không? Chúng ta đi ăn cơm tối!" Hà Bật Học ánh mắt sáng lên.

"Cậu đây là mời tôi à?" Ân Kiên nở nụ cười.

"Đúng vậy! Đừng từ chối tôi mà…"

Tình huống này, quỷ dị nhưng lại phát triển rất bình thản ổn định. Ân Kiên không nói nhiều, Hà Bật Học lại hay nói, bữa cơm hẹn hò giải quyết rất vui vẻ, nếu như bớt chút ánh mắt hiếu kì đi thì lại càng tốt.

"Anh Kiên, tí nữa tôi có thể quay về Đài truyền hình một chút không?" Vừa ăn xong món ngọt, Hà Bật Học lật xem tin tức cắt ra từ báo, cậu thực sự là một thanh niên tiến bộ thực sự hiếm thấy.

"Cậu nên đổi việc khác, Đài truyền hình sớm muộn sẽ bị cậu đảo lộn mất…" Ân Kiên gật đầu, hắn mỗi lần tới đều cảm thấy toà nhà kia âm khí nặng thêm một ít, nhẫn bạch kim của hắn cũng không vạn năng như vậy.

"Liên quan gì? Định kì mời anh với cô đến "xử lý" một chút là Ok mà!" Hà Bật Học ha ha cười, lại lật một tờ, săn phù thuỷ? Thực sự là trò ngu, thật nên gọi mấy người biến thái này tới nhận thức sự lợi hại của Ân Lâm một chút, để cho bọn họ biết phù thuỷ chân chính là gì. Săn cô? Bị cô săn thì đúng hơn

"Nói như vậy tôi còn phải cảm tạ cậu hả?" Ân Kiên trợn mắt.

"Đừng nói vậy! Tiền thuê nhà thu ít đi là được!" Hà Bật Học he he cười tính toán.

"Muốn cũng đừng nghĩ, tiền cùng tình là hai chuyện khác nhau!" Ân Kiên đặc biệt quả quyết cự tuyệt.

"Được rồi, cậu bao giờ kết thúc công việc? Tôi tới đón cậu… Đi ăn đêm!" Ân Kiên nghiêm túc như là hỏi quyết định gì trọng đại lắm, có qua có lại mới là bình thường nhỉ?

"Ăn đêm? Lúc đó là bình minh… Ăn hơi sớm nhỉ?" Hà Bật Học cười chớp đôi mắt to, có lẽ đã sâu xa định trước một chút chuyện, cho nên tiến triển mới có thể thuận lợi như vậy.

Ân Kiên thực sự đúng hẹn tới đón Hà Bật Học, việc này cũng đã doạ mấy người trong tổ sản xuất. Kì thực cũng không coi là quá kinh hãi, hai người vốn có quan hệ khó hiểu, hiện tại còn có quan hệ kiếp trước kiếp này, không lý do nào có thể tốt hơn.

Ngồi trên xe, Hà Bật Học muốn ngủ. Cậu vốn là cú mèo, Ân Kiên lại là người quen dậy sớm, đồng hồ sinh lý của hai người sai biệt cực kì, bất quá những cái này có thể khắc phục! Hà Bật Học âm thầm tự nhắc nhở, nếu muốn bù đắp tình yêu kiếp trước phát triển kiếp này, nên nghiêm túc một chút.

"Múôn ngủ thì ngủ, không cần gắng gượng!" Ân Kiên thấp giọng cười, hắn đề nghị đưa Hà Bật Học đi ăn đêm có lẽ chỉ là một chút kích động nhất thời thôi. Hắn vốn không am hiểu cùng những người khác ở chung, tự nhiên phải học lại từ đầu làm thế nào cùng người khác gặp gỡ. Hiện tại là học tới điểm này, không nên miễn cưỡng đối phương làm chuyện cậu ta căn bản làm không được, Hà Bật Học là cú mèo, cậu ta ban ngày không cách gì tỉnh táo.

"Ai nói tôi muốn ngủ?" Hà Bật Học mở to mắt, tiếp theo bị cảnh sắc núi non hấp dẫn, cậu chưa bao giờ nhìn thấy trời xanh, mây trắng cùng cỏ tươi đẹp như thế! Đương nhiên không phải thực sự không có hiểu biết! Mà là, hiện giờ thoạt nhìn, tất cả đều dễ thương, đẹp đến lợi hại.

"Anh Kiên thường tới đây à?" Hà Bật Hoc duỗii người, hít từng luồng từng luồng không khí trong lành.

"Ừm…" Ân Kiên nhẹ nhàng lên tiếng, đi tới bên cạnh Hà Bật Học hít vài hơi không khí lạnh, này nhắc nhở hắn, hắn kì thực không cần hô hấp.

"Làm sao vậy?" Hà Bật Học thấy hắn biến sắc, hiếu kì hỏi thăm môt câu. Ngũ quan Ân Kiên vô cùng đẹp, thế nhưng cả người anh ta bao phủ một luồng khí tăm tối, khiến không nhịn được mà muốn kéo anh ta lại.

"Tôi đang nghĩ… Có lẽ, chúng ta không nên cùng một chỗ." Ân Kiên nhìn đối phương, lạnh lùng bình tĩnh trả lời. Hắn đáy lòng có một bóng ma sâu đậm, hắn hại chết người đầu tiên là mẹ mình, người thứ hai lại là người cha luôn áy náy không thôi cuối cùng chọn cách tự sát, hắn không thích hợp có bạn bè, đương nhiên càng không thể có người yêu.

"Nói cái gì đó? Kiếp trước không có đầu tôi còn không sợ! Đừng coi thường tôi quá a!" Hà Bật Học lầm bầm hai tiếng, Ân Kiên nhịn không được nở nụ cười. Đột nhiên hai người biến sắc, gió nổi, có mây mù trên núi.

"Về thôi!" Ân Kiên kéo cậu lên xe, Hà Bật Học còn liên tục quay đầu lại, mây mù trên núi nhất định có cái gì đó.

“Nơi đó có cái gì?”

“Hồ tiên a! Ngu ngốc! Có đúng hay không muốn dụ một con đến?”

Công việc ở Đài truyền hình vẫn tiến hành mỗi ngày, Hà Bật Học vẫn tràn đầy đầu óc sự cổ quái, mang tổ sản xuất lên núi xuống biển chạy khắp chốn. Ân Kiên hiện tại còn không thèm để ý đến cậu, bất quá gặp phải chuyện gì, gọi điện, Ân Kiên luôn là người đáng tin cậy hơn bất kì ai.

“Tôi cuối tuần không ở nhà, cậu tự trông nhà không có vấn đề gì chứ?” Ân Kiên thường vì xem âm trạch phong thuỷ mà xa nhà. Hà Bật Học vừa ăn cơm vừa gật đầu, cậu không kém cỏi như vậy, cả bản thân cũng chăm không xong.

“Cô đã gọi qua nói, nói thuốc lá anh muốn đều đã chuẩn bị tốt rồi, nhưng mà muốn tự anh đi lấy, cô gần đây bận hẹn hò, mùa xuân tới rồi a!” Hà Bật Học ăn no, thu bát đĩa mang đi rửa. Cậu cùng Ân Kiên hai người thói quen sinh hoạt thực sự rất khác, muốn ăn cơm tử tế cũng phải hẹn trước, hai ngừoi bọn họ thế mà lại ở chung được!

“Ngay cả bả mà cũng có người muốn? Là tên mắt mù nào?” Ân Kiên ha ha cười, nhìn Hà Bật Học gọt hoa quả, xấu đến doạ người.

“Ừm, nghe Lily nói, hình như là nhà nghiên cứu gọi là Ngô Tiến, ha ha! Hai người bọn họ hẹn hò sẽ không phải là ở huyệt đó chứ?” Hà Bật Học lại gần Ân Kiên. Hình thức hai ngừoi ở chung rất nhàn nhã, thông thường đều là lê la khắp nơi trong phòng khách, làm chuyện tự cảm thấy hứng thú, Ân Kiên tính toán la bàn, Hà Bật Học thì lật xem tin cắt từ báo, cậu thực sự tìm hết tư liệu về săn phù thuỷ.

“Hay nhất là nhanh cưới bả đi, tôi ghét người luôn quản tôi.” Ân Kiên dừng bút, hiếu kì nhìn Hà Bật Học, người này nhìn chằm chằm hắn, bị cặp mắt to kia trừng trừng nhìn, không có khả năng không cảm nhận được.

“Gì chứ?” Ân Kiên nhướn mày, khuôn mặt Hà Bật Học biểu tình biến hoá qúa nhanh, thực sự đoán không ra.

“Tôi vừa phát hiện một việc…” Hà Bật Học ấp úng nói, hai gò má đỏ lên đến khó hiểu.

“Chúng ta có đúng hay không…Hoàn toàn không thể hôn a? Ý tôi là, hôn thực sự ấy…” Hà Bật Học nói nhỏ, Ân Kiên hơi sửng sốt, nói đến mặt tình yêu này, Hà Bật Học tương đối có sở trường hơn.

Phương thức Ân Kiên đáp lại cậu rất đơn giản, đôi môi nhẹ chạm, nhướn mày, bọn họ có thể hôn, nhìn đi, không phải không việc gì sao? Hà Bật Học nhướn cao mày, này cũng coi là hôn?

Nhìn biểu tình gần như là khiêu khích của đối phương, Ân Kiên cũng nhướn mày, kéo cổ Hà Bật Học, đây là một nụ hôn nồng nhiệt hàng thật đúng giá. Đừng quên, tim hắn không đập không cần hô hấp, đến lúc

này thiếu dưỡng khí không chịu nổi không phải là hắn.

"Oa…" Hà Bật Học đẩy hắn, thở dốc liên tục.

"Cậu chỉ cần nhớ kĩ một việc, đừng nên chủ động hôn tôi!" Ân Kiên thành thật giải thích, tình huống này tự hắn cũng hiểu, chỉ cần chọn đúng thời điểm, kì thực bọn họ có thể qua lại với nhau như người bình thường.

"Không thể chủ động? Này! Cái này quái lạ à! Tôi là đàn ông!" Hà Bật Học kháng nghị, kì thực cậu đã quên một việc, lúc trước ở cùng CK thì, hơn phân nửa cũng đều là vị nữ vương nóng bỏng kia chủ động.

"Quái? Tôi van cậu, cậu kiếp trước là Công chúa, cẩn thận một chút." Ân Kiên thấp giọng cười, Hà Bật Học nhướn mày càng cao.

"Này liên quan gì kiếp trước? Tôi là đàn ông, đây là vấn đề mặt mũi!" Hà Bật Học bất mãn ồn ào, Ân Kiên cười đến lợi hại, đưa tay kéo cổ áo Hà Bật Học, đem cả người ngã nhào lên sô pha.

"Này! Định làm gì?" Hà Bật Học tay túm một phát, kéo áo Ân Kiên, trọng tâm hai người cùng bất ổn lăn xuống sàn.

"Đây không liên quan đến mặt mũi, đây liên quan đến vũ lực." Ân Kiên cười giòn, bóp cổ tay Hà Bật Học, hai người lăn một vòng.

"Đừng cậy mạnh, tôi không thua anh đâu!" Hà Bật Học một cước giẫy, vị trí hai người lập tức thay đổi. Vốn hai người chiều cao, cân nặng đều sêm sêm, lý gì Ân Kiên bảo cái gì cậu phải làm theo cái ấy?

"Được… Múôn đùa đến bình minh, tôi cùng cậu!" Ân Kiên cười xấu xa, nói thế để thấy hắn hình như một chút cũng không bất lợi a!

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Ân Kiên thở dài một hơi, lúc đêm khuya thế này liều mạng gọi tới quấy mộng đẹp của người ta người bình thường không có nhiều lắm, cũng không phải là người bình thường, hắn hẳn là nên nhận hay là… Mặc kệ là xuất phát từ lí trí hay tình cảm, đều rất không muốn để ý tới a!

"Cô." Ân Kiên qua loa hai câu nặng nề ngắt điện thoại, Ân Kiên thở dài thườn thượt, nói là hắn không có tim đập cũng không hô hấp, nhưng cũng là một người giả bình thường cần ăn, ngủ ha? Đừng cứ đêm hôm khuya khoắt gọi điện tìm người a!

"Ừm?" Hà Bật Học lẩm bẩm hai tiếng, cả người lủi trong chăn, hiếm khi có thể nằm ngủ trên giường, hiện tại coi như có lão Thiên Vương tới cũng đừng mong cậu rời giường.

"Cô nói, Tiếp Thị Quốc Tế Từ Xa có chuyện, muốn tôi qua xem một chút." Ân Kiên nhận lệnh bò dậy, Hà Bật Học chỉ vươn tay khỏi chăn vẫy vẫy, Tiếp Thị Quốc Tế Từ Xa liên quan cái chym đến cậu… Gặp chuyện

không may? Gặp chuyện không may! Trong nháy mắt, cậu cả người bắn lên, con mắt sáng đến doạ người.

"Chờ tôi! Tôi cũng muốn đi!" Hà Bật Học bước dài lao đi mặc quần áo, vơ điện thoại, tìm DV, một lúc làm nhiều việc không phải chuyện tốt, cả người ngã oạch.

"Ngu ngốc…" Ân Kiên túm điện thoại, gọi Trương Chính Kiệt, đơn giản chỉ thị đối phương chuẩn bị chu đáo tập hợp ở Tiếp Thị Quốc Tế Từ Xa.

"Mau a mau a! Chuyện ma quái là không đợi người! Mau lên!" Hà Bật Học còn hăng hái hơn Ân Kiên, đã đứng ở cửa ồn ào, người kia thì rất nhàn nhã đi từng bước một thong thả tới, cúôi cùng tự Hà Bật Học lôi hắn vào xe. Chuyện ma quái? Ông trời thật nể mặt cậu a!

"Oan hồn đã siêu độ xong, quỷ hồn Trần Thái Chi tôi cũng giết tức thì, còn chuyện ma quái?" Ân Kiên nhíu mày, là ai ngủ ngon nửa đêm bị lôi dậy, tính tình cũng không quá tốt.

"Tôi cũng cho là đã Ok." Nghiêm Lệ giọng càng kém, việc này thực sự là khiêu chiến với trình độ của cô mà.

"Oa oa oa! Là ở đâu có chuyện ma quái?" Hà Bật Học cầm DV chạy loạn, giây tiếp theo sắc mặt trắng nhợt.

Trên màn hình be bé, một cái đầu phụ nữ từ từ vờn qua lại…

Sau khi Trần Thái Chi chết, Nghiêm Lệ đã sai người dọn dẹp phòng trưng bày, những thứ từ lăng tẩm chuyển tới đều chuẩn bị đưa hết cho bảo tàng, nhưng công nhân mang vác không cẩn thận, làm rơi tấm bình phong đá vân mẫu. Vậy là xong, đại sảnh A có một âm hồn nữ không đầu, ăn mặc y phục thời Thịnh Đường, tại đại sảnh từng bước lay động, hoá ra phù chú trấn áp âm hồn vị Công chúa kia là ở trên cái bình phong đá vân mẫu. Bọn Trương Chính Kiệt ló đầu ở cửa, quan sát hồi lâu cho ra kết luận là, nàng thiếu đầu cho nên chỉ có thể máy móc vòng vòng quanh phòng A thôi.

Mặt khác, một cái đầu phụ nữ lại phất phơ trong cao ốc, có lúc xuất hiện ở WC, có lúc xuất hiện ở phòng họp, mặc kệ xuất hiện ở chỗ nào, khẳng định sẽ gây rối một trận. Tuy nàng chưa từng hại người, cũng không bày hình dạng qủy doạ người, nhưng một cái đầu người bay lên bay xuống, bản thân cũng đã quá kinh khủng.

"Này là gì?" Ân Kiên nhăn mày. Nhìn ra được, thân thể tìm đầu, đầu tìm thân thể, bất quá thấy thế nào cũng không hợp lý, quỷ Công chúa có phải uống nhầm thuốc không? Hắn cảm thấy nàng ta điên khùng, một chút cũng không hăng hái.

"Nàng ta có đúng hay không là đi khắp nơi hô "Đưa đầu ta đây"?" Hà Bật Học hỏi Ân Kiên vấn đề trong lòng. Không chỉ cậu, tất cả mọi người nghi hoặc, thấy các loại ác quỷ như bò sát rồi, vị Công chúa khủng hoảng thần kinh này thì lại khác.

"Cháu đừng quản nàng muốn làm gì, trước tiên giúp nàng tìm đầu về, sau đó nghĩ cách siêu độ nàng. Hay cho một người Công chúa bị người ta làm cho đầu thân không cùng một nơi, cũng là thương cảm, đưa nàng lên đường đầu thai đi!" Ân lâm lắc đầu, Ân Kiên thì lại gật đầu, cuối cùng không khỏi sửng sốt, đưa nàng đi đầu thai?

"Chờ một chút… Quỷ Công chúa chưa đầu thai, vậy học trưởng không phải nàng chuyển thế?" Trương Chính Kiệt rất kinh ngạc. Không chỉ cậu ta, rất cả mọi người cũng kinh ngạc không sánh nổi, dòm dòm đương sự Hà Bật Học. Này là hiểu lầm lớn.

"Cậu ta vốn không phải! Là mấy người buồn chán, tiếp theo tự mù quáng thôi." Ân Lâm vô cùng lơ đễnh. Hà Bật Học e là có khả năng, bất quá vị Công chúa khủng hoảng thần kinh này căn bản chưa đầu thai, cho nên cậu không phải! Mặt khác, Ân Kiên vốn có thể, nhưng hắn là thai chết lưu a! Hiện giờ Ân Kiên cũng không phải Ân Kiên ban đầu, cho nên hắn khẳng định cũng không phải. Nói đơn giản, hai người này vốn cũng có thể có thân phận, nhưng hoàn toàn không phải đương sự, nói cách khác, cái gì mà chuyện tình cũ thê lương đẹp đẽ, cùng hai vị bạn tốt này một chút hơi cũng không liên quan!

"Thế nào? Sao?" Ân Lâm hồ nghi nhìn Ân Kiên, Hà Bật Học liếc mắt.

"Không có gì!" Cả hai người trăm miệng một lời, nhìn nhau, xấu hổ không tả.

"Thực không có việc gì? Nà! Cầm chắc phù chú này, dẫn đầu Công chúa theo, sau đó huỷ phù chú, để nàng khôi phục nguyên trạng!" Ân Lâm đưa mỗi người một lá bùa, tất cả mọi người há hốc mỏ, nhiệm vụ khó khăn như thế, đừng để người bình thường bọn họ làm chứ? Nhưng mà dưới nhãn thần uy hiếp cưỡng bức của Ân Lâm, không ai dám phản đối.

Mọi người mất không ít sức, cũng bị doạ không ít tế bào não, rốt cuộc thành công dẫn đầu quỷ Công chúa về trên cơ thể. Vốn cho rằng sau khi nàng khôi phục, cả người, ậy, cả con quỷ sẽ tỉnh táo lại, không ngờ nàng vẫn khủng hoảng tinh thần lợi hại như trước, khiến tất cả mọi người không hiểu là nên sợ nàng hay đồng cảm cho nàng nữa.

"Anh không cảm thấy… Quỷ Công chúa hình như vẫn theo Ân lão sư đó." Có lẽ là vì quỷ Công chúa vẫn luôn ở trong trạng thái bàng hoàng, cho nên Lily, Trương Anh Nam mấy cô gái này trái lại không quá sợ nàng, quan sát thật lâu xong cho ra kết luận này, ánh mắt nàng ta quả thật không rời khỏi Ân Kiên.

Ân Kiên hơi nhíu mày, Ân Kiên bản gốc hắn là tình nhân của quỷ Công chúa, bất quá hắn lại không phải, tiếc rằng quỷ Công chúa này không nhận ra, cho nên vẫn theo hắn, cũng không có làm chuyện gì quá đáng, chỉ là đi theo hắn, như thế này mới phiền.

"Cô!" Ân Kiên cầu cứu, đối mặt với nữ quỷ nhiều tuổi lại thùy mị nhu mì như thế, thật không may nàng ta trông cũng đáng yêu, hắn thực sự là một chút biện pháp cũng không có.

"Hiểu rõ nguyện vọng trong lòng nàng, để nàng đi đầu thai a!" Ân Lâm tức giận. Thẳng thắn mà nói, cô cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, môn quy nhà họ Ân chính là không thể ra tay với quỷ hồn vô tội.

"Được rồi! Nàng sẽ theo Ân tiên sinh hả? Vậy thật tốt quá, phiền anh mang nàng rời khỏi chỗ này. Nơi này là cao ốc thương mại a! Có một quỷ Công chúa ở đây lúc ẩn lúc hiện, làm sao buôn bán được?" Nghiêm Lệ khoát khoát tay, một củ khoai lang nóng bỏng tay cứ như vậy tương lên đầu Ân Kiên.

Bình tĩnh mà xem xét, vị quỷ Công chúa này bản thân không tệ, tướng mạo thanh tú, cá tính dịu dàng, tuy cảm giác cô có chút uống nhầm thuốc nên khủng hoảng tinh thần, nhưng mà xét toàn diện, bị nàng yếu ớt liếc mắt nhìn, khó bảo đảm xương cốt không tê dại một trận.

"Học trưởng, thành thật mà nói, người phụ nữ số phận của anh có lẽ là không bằng anh Kiên được. Cùng là bị quỷ quấn, quỷ Công chúa của anh ta với CK nữ vương của anh thực sự là một trời một vực, Công chúa quả nhiên tương đối có giáo dục." Trương Chính Kiệt vỗ vỗ vai Hà Bật Học, biểu thị đồng cảm, nhưng giọng thì có chút hả hê đến lợi hại.

"Cô đừng đi theo tôi, cô đến tột cùng là muốn như thế nào mới nguyện ý đi đầu thai?" Ân Kiên cũng chịu không nổi, nhịn không được rống lên một câu, vị quỷ Công chúa kia sợ đến lui lại một chút, ai cũng thương xót.

"Anh Kiên, anh rống nàng gì chứ? Thương hoa tiếc ngọc! Thương hoa tiếc ngọc!" Hà Bật Học thấy việc nghĩa hăng hái làm, Ân Kiên thiếu chút nữa một phát bóp chết cậu.

Quỷ Công chúa há miệng nói vài câu, đáng tiếc không ai nghe thấy, chỉ thấy nàng nháy mắt a nháy mắt, nước mắt lưng tròng. Nàng bị kẹt giữa cõi âm với cõi dương, tâm nguyện chưa xong cho nên không rời đi, thế nhưng nàng lại không đủ oán, cho nên người khác không thấy được nàng, cũng không nghe thấy nàng nói.

"Cô… Có muốn thử bám trên người ngươi khác không?" Trương Anh Nam đề nghị, mọi người nhìn về phía Hà Bật Học. Quỷ Công chúa khí thế vẫn yếu như vậy, hẳn là rất khó bám trên người khác, bất quá Hà Bật Học là ngoại lệ, người này bát tự nhẹ, khẳng định không có khó khăn gì.

"Múôn cũng đừng nghĩ!"" Hà Bật Học lập tức cự tuyệt, để quỷy trên người rất khó chịu, hơn nữa trời mới biết quỷ Công chúa này tâm nguyện là cái gì, vạn nhất nàng ta ôm suy nghĩ hão huyền mà lôi Ân Kiên đi tự tử, đến lúc đó lỗ vốn chính là cậu.

"Công chúa điện hạ đừng để ý anh ta, nàng cưỡng bức cũng không sao!" Trương Chính Kiệt đẩy Hà Bật Học ra ngoài, người sau đó hung hăng trừng cậu ta, quỷ Công chúa vội lui lại một chút, lắc đầu. Đừng nói bám người, cô cả tới gần cũng không dám tới gần Hà Bật Học, trên người cậu có bùa hộ mệnh nhẫn bạch kim Ân Kiên đưa.

"Học trưởng, anh giúp nàng ấy đi!" Lily cùng Trương Anh Nam phụ hoạ, Hà Bật Học tức đến sắp hộc máu, một đám khốn ăn cây táo rào cây sung. Cả Ân Kiên cũng dùng khẩu hình miệng liều mạng tôi xin cậu, hắn đã nói sẽ không ở chung với người khác, càng đừng nói đó là nữ quỷ, thân phận là Công chúa.

"Một tháng tiền thuê nhà." Hà Bật Học trầm ngâm nửa ngày đột nhiên cất giọng.

“Nửa tháng!” Ân Kiên mày không nhướn.

“Hai mươi ngày!”

“Mặc cả xong!”

Hà Bật Học đương nhiên sẽ không làm lợi cho cái đám vô liêm sỉ kia thưởng thức màn quỷ trên người này, một cước đem người thừa toàn bộ đá ra ngoài, trong phòng chỉ còn cậu, Ân Kiên cùng vị quỷ Công chúa hình như vẫn trong trạng thái tự do.

“Nà, trước tiên là nói về sức khoẻ a! Cơ thể có thể cho mượn, thế nhưng cô không thể làm chuyện quá đáng, như là đốt than, cắt cổ tay, nhảy lầu các loại…” Hà Bật Học nhìn chằm chằm quỷ Công chúa, người sau đó nghiêm túc gật đầu.

“Còn nữa! Cô không thể cứ bám không đi, bị bám rất khó chịu đó.” Hà Bật Học nói nhỏ, quỷ Công chúa cũng gật đầu, chằm chằm chờ đợi nhẫn bạch kim trên cổ Hà Bật Học, chờ cậu tháo xuống.

“Anh Kiên, anh thực sự, thực sự phải nhớ bảo nàng ta rời đi a! Bị quỷ bám trên người thực sự rất khó chịu…” Hà Bật Học vừa cởi dây chuyền vừa nói nhỏ, Ân Kiên một bước giữ tay cậu.

“Chờ một chút, thực sự rất khó chịu thì thôi!” Ân Kiên nghiêm túc nói. Hà Bật Học lắc đầu, quỷ Công chúa này xác thực là đáng thương, hơn nữa bị quỷ bám cũng rất phiền, cắn răng nhịn một chút là xong.

Hà Bật Học tháo dây chuyền, trong nháy mắt cả người thất thần lảo đảo một chút, mở mắt ra, con người long la long lanh rất khác, cười nhợt nhạt, má lúm đồng tiền thật sâu thoắt ẩn thoắt hiện.

Trời sáng rõ thì, Hà Bật Học bị ánh mặt trời rọi tỉnh, cả người từ trên sô pha bắn lên, ngơ ngơ nửa ngày, cậu còn chưa tỉnh táo.

“Chào.” Ân Kiên từ trong phòng tắm thong thả ra, mới vừa cạo râu cả người thần thanh khí sảng.

“Chào…” Hà Bật Học chỉ là phản xạ đáp lại, linh hồn như còn đang lêu lổng bên ngoài.

“Quần áo đâu?” Hà Bật Học giật mình nhìn chằm chằm Ân Kiên, ánh mắt là một vạn lần không tín nhiệm cùng hoài nghi.

“Trên sàn nhà! Ngu ngốc.” Ân Kiên trừng mắt liếc cậu, giây tiếp theo tới trước mặt cậu.

“Bạn Hà, cậu cho tới bây giờ cũng không có mặc đồ ngủ, cậu quên à?”

“Đúng rồi.”

“Đúng cái đầu cậu! Đồ thiểu năng!”

“Cái kia… Anh Kiên, chúng ta… Cũng không phải, là các người… Cũng không phải… A, mặc kệ là ai, đêm qua xảy ra chuyện gì?”

“Liên quan gì đến cậu?”

“Sao lại không liên quan tôi? Đó là cơ thể tôi đó!”

“Muốn biết?”

“Đương nhiên muốn a! Xảy ra chuyện gì?”

“Thực sự muốn biết? Tiền thuê nhà thanh toán đê!”

Hết Chương 3 Quyển 1

4. Quyển 1 - Chương 4

Shinohara Aso nhả một ngụm khói, nhíu nhíu mày, hoài nghi dịch vị đang cuồn cuộn của mình có phải là ảo giác?

Aso nhậm chức quản lý bệnh viện Kanto, tự nhận là một người phụ nữ đã tôi luyện thành sắt thép. Mãi cho đến trước lúc này, cô vẫn tự cho rằng là thế, phải nói, tất cả mọi người đều cho rằng như thế.

Hoàng hôn mưa phùn bay bay, cô nhận điện thoại, từ Kyoto chạy tới Hakone, chỉ vì giọng Keisuke Hayase đầu bên kia điện thoại không bình thường lẫn cả hoảng hốt lo sợ.

Giọng kinh hoảng run run không là gì cả, mỗi người trong cuộc đời hoặc nhiều hoặc ít sẽ gặp phải chuyện khiến tim mình đập nhanh hơn, chỉ là chất giọng kinh hoảng run run kia đến từ Keisuke Hayase, vậy rất đáng để cân nhắc. Keisuke Hayase trong trí nhớ của Aso, là một tiểu tử còn trẻ không biết trời cao đất rộng, trong con mắt tiền bối hơn một khoá Mitani Toshiro, thì là một kẻ không biết sống chết, đại não vĩnh viễn ít nơron cùng hay gặp rắc rối. Aso thừa nhận, cô kì thực thích cậu bạn Keisuke này, tuy cô luôn luôn lạnh như băng đối diện với cậu ta, nhưng mà đây là bệnh nghề nghiệp của cô, không ai sẽ cự tuyệt hay

ghét Aso chỉ vì điều ấy, hơn nữa, hình như cũng không có ai gặp qua pháp y nào lại cợt nhả cả. Aso rất khen ngợi Keisuke còn vì một nguyên nhân khác, bởi vì cậu ta chưa bao giờ sợ bất kì một hiện trường vụ án nào. Nhớ rõ vụ án đầu tiên cô hỗ trợ Keisuke cùng Mitani, là một thi thể bốc mùi hôi thối nhưng vẫn còn hình dạng, nhân viên cảnh sát chuyên nghiệp đến đâu cũng chịu không nổi loại hình ảnh này, mà tiểu tử Keisuke lại có thể như vào chỗ không người như con thoi nơi hiện trường vụ án, cho nên Aso rất khen ngợi cậu ta, cũng tin không có chuyện gì có thể doạ cậu ta. Chỉ là, cuộc điện thoại này không bình thường, Keisuke Hayase mà lại kinh hoảng ư?

Aso dụi tắt thuốc, hiếu kì là đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Về lý, Mitani cũng sẽ không để cô đường dài tới Hakone, vì không hợp quy định, mà Mitani cũng sẽ không phạm phải sai lầm này. Đến tột cùng xảy ra chuyện gì, lại khiến Mitani nổi tiếng luôn luôn bình tĩnh, chặt chẽ cẩn thận cũng luống cúông chân tay theo?

Aso ngắm bản đồ vẽ qua loa, đây là khi cô nghe điện thoại thì tiện tay ghi, vừa suy nghĩ xem trên bản đồ Nhật Bản có địa danh gọi là thôn Jimu hay không. Aso lắc lắc đầu, xem ra khách sạn suối nước nóng đều cách xa địa điểm này, đã đủ để cô xếp vào ba mục đầu trong danh sách mười việc đáng ghét nhất.

Tắt lửa, Aso xoay xoay cổ, xem ra mặc kệ cô có nguyện ý hay không, tuổi tác lớn e rằng không cách gì coi thường được. Lấy dụng cụ cần thiết, cho vào hộp dụng cụ màu xám, bước nhanh vào quán cơm có hai chữ "Thăng Long" trên cao.

Chờ ở đại sảnh chính là một người thanh niên cao to, mái tóc húi cua chăm chút, cơ thể rắn chắc bao bọc bởi âu phục cắt vừa người, đường cong đặc biệt đẹp. Keisuke Hayase lễ phép gật đầu, tiếp nhận hộp dụng cụ từ Aso, vẻ mặt nghiêm túc dẫn cô đi vào hiện trường án mạng.

Aso dự đoán qua bất cứ khả năng nào, có thể là xác cháy đen, có thể là xác không đầu, cũng có thể là xác đã hư thối lâu, hoặc là thi thể không rõ hình dạng. Nhưng Aso bỏ sót một khả năng, là có thể nhiều hơn một cái xác, mười sáu cái, trải rộng hành lang, từ bờ hồ đến phòng khách, cho nên, Aso cũng sửng sốt.

"Rất kinh người ha? Ở Nhật Bản đã lâu không thấy một vụ lớn thế này." Mitani trợn mắt cười khổ. Không chỉ anh ra, những người ở hiện trường đều bợt mặt, cũng không phải vì sợ dáng vẻ của thi thể, mà là, đây còn có thể coi là án mạng thông thường? Có lẽ, hẳn nên gọi là tàn sát?

"Hiện trường không thay đổi?" Aso hít một hơi thật sâu, không kịp nhắc nhở bản thân ngừng thở mà để một mùi máu tanh hôi đổ đầy trong phổi, kì quái chính là, mùi vị này còn mới như vậy.

"Có mười sáu xác nguyên vẹn, ngoài ra bên hồ còn có ba cái… Ậy, hẳn là có ba cái…" Keisuke lau mồ hôi, trên thực tế nhiệt độ cũng không cao, nhưng cậu ta chính là không ngừng đổ mồ hôi, không ngừng được dạ dày cuồn cuộn.

Mitani nhìn hồ nước nóng trầm tư, làn khói bay lên không chút nào giảm bớt không khí tanh hôi đang nhẹ tán. Mitani là một sĩ quan cảnh sát kinh nghiệm tương đối lão luyện, nghiêm túc, chính trực là ấn tượng của người bình thường với anh ta, cũng là ấn tượng duy nhất, tựa như anh ta giống như cái áo xám đã giặt đến bạc màu, không khí trầm lặng, nói năng thận trọng. Anh ta rất ít khi gặp vụ án không có khả năng phá, chỉ là, bởi nổi tiếng mà mệt, những vụ án anh ta trải qua đều là án khó, Mitani phải thừa nhận, mấy

năm nay, anh ta bắt đầu mệt mỏi, nhất là khi đối mặt với hồ nước nóng thì, cho dù mùi máu tươi tản mát, nhưng chính là khiến anh ta có chút mệt mỏi.

"Tiền bối, có chút phiền phức." Keisuke nhìn thứ mới lấy ra từ ví trên người người chết. Mitani dụi thuốc, quay đầu nhìn đối phương tuổi nhỏ đủ làm con mình, Keisuke tiểu quỷ này ngũ quan đẹp đến mức khiến anh ta nghĩ để cậu ta làm một điều tra viên có chút lãng phí!

"Làm sao vậy?" Mitani lắc lắc đầu, lắc hết suy nghĩ là mình mệt mỏi, anh ta là Mitani Toshio, Mitani Toshio khiến kẻ phạm tội nghe thấy là sợ mất mật.

"Người chết toàn bộ đều là du khách nước ngoài, thân phận đều là chuyên gia huyền học nổi tiếng các nước, được Lão đại Cực Chân Hội mời tới Nhật Bản tham dự hội thảo. Hội nghị mang tính chất tư nhân, bất quá rất được quan tâm." Keisuke lật danh thiếp từ ví, nhìn nhìn thư mời lấy từ trong quần áo xác chết, chuyện này thực sự vô cùng phiền phức.

"Cực Chân Hội a…" Mitani hơi nhíu mày. Chỉ là nghe thấy cái tên này khiến cho người ta cảm thấy khó chịu. Nhật Bản, sự hợp nhất của các nền văn hóa khác nhau, hệ sinh thái kỳ lạ, chỉ cần bạn có bản lĩnh, là có thể tồn tại trên hòn đảo nhỏ này. Mà Cực Chân Hội là bậc vương giả tồn tại trong cảnh cá lớn nuốt cá bé. Mitani nhớ lại cái tên lưu truyền tại Nhật Bản đã lâu này, tựa hồ từ khi anh ta bắt đầu có ấn tượng, tổ chức Cực Chân Hội này đã tồn tại rồi, yên lặng ẩn núp trong góc phòng tăm tối, chăm chú nhìn con mồi. Ngay từ đầu, điều tra được rất ít từ Cực Chân Hội, hầu như khiến cho không cảm thấy sự tồn tại cùng tính uy hiếp từ nó, cho đến sáu năm trước một trận sống mái với nhau. Từ khi đó bắt đầu, mọi người mới phát giác đến tổ chức ngoại lai này, ở Nhật Bản làm thế nào lại tự mình lớn mạnh như tằm ăn rỗi.

Shinohara Aso dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, cô không nhớ mình đã kiểm tra bao nhiêu cái xác, trong ấn tượng hình như những cái xác không ngừng được đưa vào nhà bếp được trưng dụng tạm này. Cô bỗng nhiên mở mắt, nhìn sang các dụng cụ bốn phía, có cảm giác không biết nên khóc hay cười, như là đồ tể trong lò sát sinh.

"Shinohara-kun." Mitani kêu to kéo Aso khỏi suy nghĩ. Đối mặt với những thi thể này, cho dù Mitani làm cảnh sát hình sự bao năm, vẫn cảm thấy khó chịu như trước, cái này càng khiến anh ta thêm khâm phục lợi hại của Shinohara, một người phụ nữ ở một mình trong không gian kín, cắt xén thi thể, cô mới là rất kinh khủng.

"Là bị lưỡi dao sắc bén giết chết, chính là katana." Shinohara chỉ chỉ xác chết góc trong, một thanh niên mặc âu phục hàng hiệu, trông rất ưa nhìn, đáng tiếc một đao cắm ở trên ngực anh ta, cho dù có ưa nhìn thì cũng chỉ là một cái xác.

Mitani đến gần muốn nhìn rõ hơn, thì cái xác giật giật. Mitani sửng sốt, anh ta cũng không hoa mắt, một giây sau, cái xác đứng lên, nháy mắt với anh ta.

"Này! Có lửa không? Mượn châm thuốc cái…"

Mưa ào ào mãnh liệt, Hà Bật Học co ở trên xe nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, thật sâu, từ trong lòng cảm

thấy một nỗi thê lương. Toàn bộ tổ sản xuất bọn họ đã mai phục ở đây ba buổi tối rồi, con đường mòn không có đèn đóm, doanh trại gần ngay trước mắt, là thằng khốn vô liêm sỉ nào nói ở đây sẽ có chuyện ma quái?

"Học trưởng! Ba ngày rồi, mưa ba ngày rồi, quỷ sẽ không ra đâu!" Trương Chính Kiệt tức giận. Mùa mưa dầm chính là trời mưa điên cuồng khiến bạn không tự chủ được mà bắt đầu mốc meo theo, loại khí trời này coi như là quỷ cũng không muốn đi ra ha? Chỉ có Hà Bật Học cuồng chuyên nghiệp này mới có thể ngu ngốc trông giữ ở chỗ này ba ngày.

"Này! Là cậu nói muốn để khán giả tự call-in a! Người ta gọi đến nói ở chỗ này đụng quỷ, cậu dám không lo? Khán giả là cơm áo phụ mẫu của cậu, xin hãy lấy ra chút hiếu tâm đi." Hà Bật Học lườm xéo cậu ta, kì thực cậu cũng không dễ chịu, người tay dài chân dài chen chúc trên cái xe ôtô cũ nát, rất giống một cái bánh bao bị nhét mạnh vào cái lồng hấp không hợp dáng nó.

"Học trưởng… Mệt chết đi được…" Lily bĩu môi, cô vốn không muốn tới, thế nhưng cô là nữ chủ trì chương trình, không thể không tới, miễn cưỡng lãng phí mất ba buổi tối đẹp.

"Nếu không thì, học trưởng anh đi ra ngoài thử một chút?" Cao Hiểu Hoa xem mồm, Hà Bật Học âm trầm liếc nhìn cậu ta. Cậu vạn phần hoài nghi, người này đời trước cùng cậu có thù gì, mỗi lần nói ra ý kiến không có lấy một chút tử tế.

"Ý kiến hay! Học trưởng anh đi ra ngoài một chút a! Vận khí mà tốt, tối nay chúng ta có thể kết thúc công việc rồi!" Trương Chính Kiệt he he cười, Hà Bật Học trừng mắt nhìn cậu ta, mở cửa xe đi ra ngoài.

Không khí ẩm ướt lành lạnh khiến cậu không khỏi run lên, cố di chuyển từng bước một hướng về phía doanh trại. Tốt nhất là thực sự có một linh hồn lão tiên sinh bán bánh chưng, không thì cậu nhất định phải hoá thân thành oán quỷ, quay trở về nguyền rủa cái tên vô liêm sỉ gọi điện đến đùa dai kia mới được.

"Bánh- chưng- nóng-" Tiếng rao trầm thấp hơi khàn từ phía sau truyền đến, Hà Bật Học trong nháy mắt lưng lạnh toát, đoán xổ số cũng chưa từng chuẩn như thế.

"Không phải đâu…" Hà Bật Học cười khổ, cậu không nghe thấy tiếng xe đẩy, nhưng mà cậu vốn đã quen, tiếng rao hàng rất thân thiết càng ngày càng gần.

Hà Bật Học hít sâu một hơi. Theo cái cậu lính bi thảm đến phát điên kia gọi điện đến nói, cậu ta đang gác thì nghe có người rao bánh chưng nóng, vô thức muốn mua, lại gặp phải thảm kịch đụng quỷ. Nắm chặt DV trong tay, Hà Bật Học rất do dự, nhưng mà từ trước đến nay cậu rất có tinh thần chuyên nghiệp nên khẽ cắn môi quyết định đi tới.

"Bác à, cháu muốn mua… Aaaaa" Hà Bật Học nói còn chưa xong, một lượng lớn bánh chưng bay thẳng về phía cậu, khi ấy còn có thể nghe thấy tiếng cười khàn khàn khó nghe. Hà Bật Hoc cố không bị dính phải, ném ô chạy về xe, "rầm" một tiếng đóng cửa xe, chợt nghe thấy đám bánh chưng không ngừng va vào thân xe, còn có tiếng rao hàng không ngừng vọng tới…

Chờ Ân Kiên về đến nhà thì, trời đã sắp sáng, cửa sổ đóng chặt không xuyên nổi một tia sáng. Ân Kiên nhíu mày, hắn không thích không khí quá trầm, quá âm u sẽ gọi đến những thứ không tốt, chỉ là ra ngoài một tuần, cả căn nhà tựa như bị bão quét ngang.

"Bạn Hà… Hà Bật Học!" Ân Kiên tự chân đạp Hà Bật Học trên sô pha. Mang headphone ngủ? Muốn giả chết có phải không?

Đang muốn một cước đem người đạp xuống sô pha, đến gần rồi, lại ngửi thấy trên người đối phương có chút mùi không thích hợp, ngon dị thường. Ân Kiên liếm liếm môi, lướt nhanh lên trước, cậu ta quả nhiên lại ra ngoài rước chút bẩn thỉu về rồi.

"Ừm…" Hà Bật Học rên rỉ hai tiếng, giãy giụa đẩy Ân Kiên ra, cậu một ngày nào đó sẽ chết vì cái kiểu thiếu không khí này, Ân Kiên không cần hô hấp không có nghĩa là cậu không cần. Chờ một chút, anh ta vừa làm gì? "Rầm" một tiếng, bởi vì bị doạ, Hà Bật Học lăn xuống sô pha.

"Tỉnh rồi hả? Cậu đi đâu để rước về một thân bẩn như kia?" Ân Kiên tàn bạo nhìn chằm chằm Hà Bật Học, thấy mặt đối phương dại ra, liền đưa tay tháo headphone của cậu ta. Nghe nhạc rock ồn như thế còn ngủ được, Hà Bật Học thật không phải người thường na!

"Anh… Anh vừa làm cái gì?" Hà Bật Học hồ nghi theo dõi hắn. Quan hệ của hai người hình như chỉ là chủ nhà với khách trọ thôi nhỉ? Lúc nào nghe nói chủ nhà lại có thể tuỳ tiện hôn khách? Đây là quấy rối tình dục!

"Ăn! Không thì cậu cho là gì?" Ân Kiên ngồi bên cạnh cậu, không có ý tốt mà cười.

"Chính như thế mới làm người ta ghét, người bình thường sẽ không như vậy!" Hà Bật Học bất mãn kháng nghị, đáng tiếc khí thế yếu, để Ân Kiên hôn xong, cậu lại không thấy khó chịu.

"Vậy trước kia sao không thấy cậu kháng nghị?" Ân Kiên dũôi người.

"Đó là hiểu lầm! Hơn nữa, anh nói anh cần nhờ linh mới sống được a!" Hà Bật Học bĩu môi, nghề nghiệp của cậu xác thực rất dễ chọc đến mấy thứ kia, bên người có Ân Kiên rất tiện, nhưng anh ta không thể đổi cách đuổi quỷ khác sao?

"Đúng vậy…" Ân Kiên gật đầu đồng ý, tất cả đều do cái sự kiện kiếp trước kiếp này quái quỷ kia, mới có thể hại hắn cùng Hà Bật Học xấu hổ như thế.

"Ậy, chúng ta chính là bạn bè nhỉ?" Nhìn ra được, Ân Kiên không muốn nói đến chuyện hiểu lầm kia, Hà Bật Học cũng tán thành quyết định sáng suốt này, cậu cũng không muốn nhớ lại cái hiểu lầm vô cùng own goal* kia a!

*Own goal: đá phản lưới nhà

"Tôi vẫn đang cân nhắc." Ân Kiên vẻ mặt nghiêm túc trầm tư. Hà Bật Học trừng to mắt, không lầm chứ? Có gã nào nhỏ mọn như vậy không? Chỉ là hiểu lầm, đến cả bạn bè cũng không thích hợp sao?

"Chủ nhà, khách trọ loại quan hệ này đối với tôi tương đối có lợi nhỉ? Giao tiền a!" Ân Kiên trầm giọng cười, cái thói quen nói kiểu châm chọc khiêu khích này, thì cho dù có là vui đùa cũng có vẻ vô cùng đáng sợ.

"Ông trời… Anh thực sự rất không hợp nói đùa. Như vầy, chúng ta chính là bạn bè ha?" Hà Bật Học đầu tiên là tức giận lắc lắc đầu, sau đó lại dấy lên một tia hy vọng. Chương trình của cậu cần người như Ân Kiên làm cố vấn, hơn nữa, quá khứ cô đơn của Ân Kiên khiến cậu rất không yên lòng. Tình cảm giữa người với người, không có bất kì đạo lý gì, rất khó dùng lời nói diễn tả hoặc dùng con số để so sánh. Nếu có thể, cậu thực sự mong muốn có thể cùng Ân Kiên vĩnh viễn làm bạn bè.

"Cho tôi một lý do không muốn làm bạn với cậu coi." Ân Kiên thật tàn bạo theo dõi cậu, Hà Bật Học cư nhiên nghiêm túc hỏi, làm cho Ân Kiên một mực nhịn cười. Nói thật, sau khi quen biết cái người này, rất khó không vui a!

"Đần, ngớ ngẩn, năng lực kém lại thích gây sự, anh đều không phải mỗi ngày đều chê?" Hà Bật Học ngoài ý muốn rất tự biết mình, tức giận trả lời, nhướn mày làm vẻ khiêu khích. Người ta chửi ngày ba bữa, cậu cũng không phải không giận, thậm chí còn ghi chút hận.

"Cậu gọi quỷ a! Theo cậu tôi sẽ không chết đói! Bạn bè match như thế kiếm đâu?" Ân Kiên vô cùng nghiêm túc trả lời, nói xong tự cười ha ha. Hà Bật Học trợn trắng mắt, có người nào nói như thế không? Hơn nữa gọi quỷ cũng không phải cậu nguyện ý, này cũng có thể lấy làm lí do?

"Giận? Không nói đùa nữa! Nói, cậu đi đâu chọc tới mấy thứ bẩn thỉu kia?" Ân Kiên ánh mắt biến đổi, vừa chuyên chú vừa quan tâm. Hắn một khi nghiêm túc, quả thực là cái kiểu đẹp trai của người đàn ông này khiến Hà Bật Học vô cùng ghen tị, sao không có cái gì tốt đẹp được lâu chứ?

"A a a! Anh Kiên, anh nhất định sẽ không tin tôi gặp cái gì! God! Tôi nghĩ tôi đời này cũng không dám ăn bánh chưng nữa…" Hà Bật Học quang quác quang quác đem cuộc gặp gỡ kia nói cho Ân Kiên nghe, khiến người này sau đó một trận cười điên cuồng, sau nữa còn phải xin lỗi vì sự không chuyên nghiệp của chính mình, hắn là thiên sư mà, không thể bởi vì cảnh ngộ người khác đụng phải quỷ quá bùôn cười mà không để ý đến hình tượng.

Tại nhà bếp nước sôi sùng sục, mì ăn liền dọn sẵn chờ ngâm, Ân Kiên không tình nguyện mà thu dọn nhà cửa. Hắn cũng không phải bảo mẫu, vốn có thể không để ý tới, chỉ vì hắn hiểu quá rõ, nếu như hắn không động tay quét tước, Hà Bật Học tuyệt đối có bản lĩnh đem nhà cửa còn loạn hơn.

"Cậu còn dám làm loạn lung tung, tôi sẽ tăng tiền thuê nhà của cậu." Ân Kiên lạnh lùng cảnh cáo, Hà Bật Học nhìn hắn một cái, tỏ vẻ vào tai phải, ra tai trái, sau đó rạo rực hướng về phía mì ăn liền. Tăng tiền thuê nhà thì sao? Cậu đã quên thanh toán mấy tháng rồi cơ!

"Anh Kiên, anh đến Nhật Bản làm gì? Mà một chút quà cũng không mang về? Tốt xấu gì ở sân bay cũng nên mua hộp chocolate chứ?" Hà Bật Học bĩu môi, mì thực là nóng quá. Ân Kiên trừng mắt liếc cậu, mang

quà về? Hắn thiếu chút nữa không về được, có cần mang thanh katana cắm trên ngực hắn đem về làm kỷ niệm không? Lại nghĩ tới hồi ức không tốt kia, đột nhiên vô thức sờ túi.

"Bạn Hà! Cậu nhận cái này nhé?" Ân Kiên ném một vật nhỏ vào tay Hà Bật Học, người nọ hai mắt toả sáng, thiếu chút nữa sặc mì.

"Này là ngọc hồ lô của tôi... Thế nào lại ở chỗ anh?" Hà Bật Học nheo mắt lại, cái vẻ hồ nghi, không tín nhiệm này thực sự là ai thấy đều muốn thưởng cho cậu hai cái tát.

"Cái này là đồ giả, ngu ngốc! Thực sự giống ngọc hồ lô của cậu?" Ân Kiên tức giận.

"Đúng vậy! Từ nhỏ đến lớn, làm sao không nhận ra được? Gì chứ?" Hà Bật Học nhìn nửa ngày, cậu thực sự nhận không ra đồ ngọc cái nào là thật cái nào là giả, nhưng mà nếu Ân Kiên nói là giả, thì nó chính là giả.

Ân Kiên trừng mắt đối phương, hắn nên nói thế nào cho Hà Bật Học, vì ngọc hồ lô nho nhỏ này, tại thôn Jimu ở Nhật đã chết một đống người, bao gồm hắn.

"Cậu thế nào lại có ngọc hồ lô kia? Ai đưa cho cậu?" Ân Kiên đoạt lấy đũa của Hà Bật Học, hắn đang lo cho sống chết của Hà Bật Học, cái đồ đần này lại vẫn bận ăn? Quả thực là hỗn láo.

"Tôi nói rồi mà? Từ nhỏ đã có a. Ngọc hồ lô kia rất lợi hại đó! Thời gian trước tôi màng, chưa từng gặp chuyện gì, vậy mà nói không bằng gặp, mới phát hiện bản thân bát tự nhẹ như vậy." Hà Bật Học muốn cướp đũa về, lần này mặt còn vươn xa hơn.

"Rốt cuộc là chuyện gì? Toi ghét nhất bị như vậy, luôn làm vẻ anh biết rất nhiều, lại không nói cho tôi biết! Không muốn nói thì cút ngay, đừng cản trở tôi ăn mì!" Hà Bật Học duỗi chân đá Ân Kiên, muốn mì ăn liền, cướp đũa về. Người kia sau đó nhướn mày, cư nhiên dám quát hắn? Mặt trời lặn hướng đông a?

"Cần hiểu rõ chủ nhà là ai!" Ân Kiên hung hăng đè cậu, vững vàng chặn lại. Hà Bật Học trong lúc giãy giụa phát hiện ngực Ân Kiên có vết thương, vội vàng ba chân bốn cẳng đứng dậy quan tâm.

"Anh bị thương?" Hà Bật Học bị doạ, vết thương sâu như vậy, khẳng định vô cùng đau, trong lúc nhất thời không nghĩ ra hộp cấp cứu để chỗ nào.

"Ngu ngốc! Bị katana cắm ở ngực, đây không gọi là bị thương, đây gọi mưu sát! Này! Tôi rất ghét kiểu cười... Tôi van cậu, xuống đi!" Ân Kiên tức giận. Hà Bật Học thần kinh thực sự khoa trương, đối với thể chất khác ngừoi thường của Ân Kiên, cậu cho đến bây giờ còn không ý thức được vấn đề ở chỗ nào, nghiêm khắc mà nói, cậu là cùng một "cái xác" ở chung dưới mái hiên a!

"Ông trời! Đừng sáng sớm đã để tôi thấy hình ảnh này!" Ân Lâm mới vào cửa vô cùng cường điệu mà lui lại, một gã trai trẻ cưỡi ở trên người một gã trai trẻ khác, hình ảnh này đối với người già như cô là quá kích thích, nhất là một người chính là cháu trai cô, cô phải giải thích làm sao với anh trai cô a? Nhà họ Ân

tuyệt hậu rồi…

"Giết cháu chính là một người thanh niên không quá hai mươi?" Ân Lâm nhíu mày. Cực Chân Hội mời chính là cô, nhưng mà cô không đếm xỉa tới, cho nên mới kêu Ân Kiên thay mặt họp, không ngờ sai sót ngẫu nhiên mà tránh một nạn, nếu một đao kia cắm trên ngực cô, đạo thuật cao tới đâu cũng cứu không nổi.

"Ừm… Cháu không biết xảy ra chuyện gì, mục tiêu của gã hẳn là Ngô Di, Ngô lão gia." Ân Kiên chậm rãi kể lại tình huống lúc đó. Lão đại hắc đạo Nhật Bản trùm Cực Chân Hội cư nhiên là một người Trung Quốc, nhưng lại là một lão tiên sinh tao nhã, Ngô Di Ngô lão gia có danh xưng là "Thần toán vô di*", là ông nội của Ngô Tiến. Rất khó tưởng tượng, người nhã nhặn như vậy, lại là xã hội đen Nhật Bản, hơn nữa Ngô Di còn dựa vào bản lĩnh Thiết bản Thần toán của mình, ở Nhật Bản tạo dựng sự nghiệp. Lúc này đây vì quan hệ của Ngô Tiến, ông ta rất hứng thú với Ân Lâm và rất tâm đắc đạo thuật nhà họ Ân, cho nên ở buổi thảo luận năm nay mới cố ý mời tiểu bối sinh sau đẻ muộn này tới tham dự hội nghị.

*Thần toán vô di: Tính toán như thần không bỏ sót.

"Ngô lão gia rất muốn biết bản thân sẽ xảy ra chuyện gì, đặc biệt đem ngọc hồ lô này giao cho tôi, muốn tôi tìm chính phẩm về." Ân Kiên liếc nhìn Hà Bật Học. Người sau đó mở mắt to, cực vô tội lắc đầu, cậu vô tâm mang ngọc hồ lô thật, cho tới bây giờ cũng không ai nói cho cậu là đáng giá như thế.

"Sau thì tiểu tử kia tới, một thanh katana như chém dưa thái rau giết lung tung một hồi, chạy ào vào thư phòng muốn lợi dụng tôi uy hiếp Ngô lão gia, kết quả tôi bị một đao chọc cho chết." Ân Kiên khoát khoát tay, giọng ung dung tự tại.

"May mà hắn ta không đem anh chặt thành từng đoạn một, không thì anh làm sao đem mình hợp lại đây?" Hà Bật Học ha ha cười, Ân Lâm nhìn cậu một cái, có chút kinh ngạc khi cậu không thèm để ý đến tình trạng của Ân Kiên.

"Bạn Hà… Truyện cười của cậu rất lạnh." Ân Kiên tức giận trợn trắng mắt, tuy không chết, nhưng bị đao chọc vào ngực chính là đau, hơn nữa là rất đau. Mỗi lần sống lại do bị chết phải thống khổ một lần, thảo nào trẻ sơ sinh lại phải khóc một hồi, quá đau mà!

"Như vậy đi! Tôi đi tìm Ngô Tiến, các người đi tìm ngọc hồ lô đã đánh mất kia. Còn nữa, bạn Hà cậu đừng nên chỗ nào cũng đụng lung tung, rước lấy cái quỷ gì về hả? Một đống bánh chưng bay lên bay xuống, ném chết người đó…"

Hai người trở lại nhà Hà Bật Học. Tuy rằng biết rõ CK đã được siêu độ, nhưng mà đáy lòng bóng ma vẫn còn, Hà Bật Học rất không tự nhiên theo sát sau Ân Kiên, nghi thần nghi quỷ nhìn xung quanh.

"Nói thật, nhà cậu còn lớn hơn nhà tôi, làm sao lại không dọn về?" Ân Kiên trái nhìn phải ngó, không biết có đúng là không có người ở hay không, ở đây thoạt nhìn rất ngăn nắp sạch sẽ.

“Anh cũng dọn theo nhé?” Hà Bật Học lôi lôi ống tay áo hắn hỏi, rất giống cún con bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người vứt bỏ, bộ dạng đáng thương.

Ân Kiên mặc kệ cậu, người này bị vị CK nữ vương hung ác kia doạ một lần, đã hoàn toàn không cứu nổi nữa. Ân Kiên dùng ánh mắt hỏi, vật đó nếu là CK mượn mang đi, trong phòng cô có khả năng lớn là tìm thấy ha? Hà Bật Học đưa tay chỉ chỉ, cậu kì thực không quá thích đi vào phòng CK, hiện giờ càng đừng mơ cậu vào nửa bước.

“Không phải chứ…” Đẩy cửa ra, Ân Kiên cảm thấy buồn nôn. Phòng CK vô cùng ngăn nắp, chỉ là, thuộc về cô không có nhiều lắm, thấy được hầu như đều là của Hà Bật Học, thậm chí có cả ảnh chụp Hà Bật Học treo đầy trên tường, người kia trong ảnh chụp, tựa hồ chưa từng phát hiện có người chú ý đến cậu ta như thế. Hà Bật Học nhìn những thứ này sắc mặt trắng bệch, cậu chỉ biết CK có tính sở hữu, nhưng đến trình độ này thì quả thật là bệnh!

Tổ sản xuất “Wow! Đêm nay không cho nói quỷ!” toàn bộ bị Hà Bật Học call tới hỗ trợ, muốn tìm ngọc hồ lô của cậu trong đống quần áo và đồ dùng vật vã cùng đồ sưu tầm trong phòng, chắc chắn so với lên trời còn khó hơn.

“Ậy… Cảm giác này thật bùôn nôn, không cách gì tưởng tượng CK lại như vầy.” Trương Chính Kiệt giúp tháo ảnh chụp, vừa tấm tắc khen. CK là một người đẹp bề ngoài cực có tính bùng nổ, chính là đứng ở nơi quang đãng, bạn có thể cảm thấy sự xinh đẹp đến giết người, thực sự rất khó tưởng tượng nội tâm cô kì thực rất người phụ nữ nhỏ*, bệnh như người phụ nữ nhỏ, thần kinh suốt ngày lo lắng bạn trai sẽ bị ai đó cướp chạy mất, lo đến nỗi kịch liệt như vậy.

*người phụ nữ nhỏ- : thực sự ko hiểu lắm, võ đoán theo những j lượm đc nhé, đây là định nghĩa về một người phụ nữ với các lợi thế, bất lợi của tất cả phụ nữ, mượn tạm câu này để hiểu hơn một chút nhé, “Từ một cô gái trẻ trung năng động, nhí nhảnh lanh lợi biến thành một người e lệ lay động lòng người, trở thành người phụ nữ nhỏ trông đợi vào hôn nhân; từ một cậu bé trai thật thà trẻ con biến thành một người đàn ông thận trọng trầm tĩnh, yêu chìu người đẹp. Đây chính là cái gọi là: ”Bởi vì tình yêu cho nên tất cả mọi thử đều là biểu hiện của sự hạnh phúc”, nói chung chắc người phụ nữ nhỏ là chỉ các cô gái đã múôn lấy chồng(???) có rất nhiều ưu điểm(mệt lắm ko liệt kê đâu, lên baidu đi các bạn), nhược điểm thì là: hay ghen, có sở thik hư hỏng mà ko hề xấu hổ, lười, sợ cô đơn, phù phiếm

“Em nghĩ cũng không phải buồn nôn, là kinh khủng. Anh xem này, này, còn này nữa, không chỉ chụp học trưởng, còn có cả CK trong ảnh, là ai chụp?” Trương Anh Nam tương đối cẩn thận, rất nhanh cô đã chỉ ra chỗ không hợp lí. Ảnh chụp CK và Hà Bật Học rất vui vẻ cùng rất thân thiết, chỉ là dưới ống kính, thấy khó chịu vô cùng, như là thông qua con mắt ai đó, mang sự thù ghét nhìn cảnh này.

“A Học, cậu biết CK còn cùng ai qua lại không?” Ân Kiên dịu dàng hỏi, hắn không thích loại cảm giác này, như có người ở sau lưng bạn bè hắn giương giương mắt hổ. Hà Bật Học lắc đầu, cậu vốn có khuôn mặt trẻ con, cứ như thế này, càng có vẻ bất lực đáng thương.

“Quan hệ gì đến ngọc hồ lô chứ?” Hà Bật Học cười khổ, cậu giờ mới hiểu được mình đối với bạn gái cũ có bao nhiêu điều không biết, chuyện gì cũng để Ck sắp đặt, cậu cũng chỉ là thoải mái mà trải qua cuộc sống tạm bợ mà thôi.

"Không quan hệ, chỉ là tôi mất hứng thôi." Ân Kiên lầm bầm. Những người còn lại song song liếc mắt. Ân Kiên cùng Hà Bật Học đối thoại càng ngày càng rất quen, thật giống như đã nhận thức cả cuộc đời, tính cách một trời một vực, hai người tám gậy tre cũng không với tới*, vậy mà cũng thành bạn tốt được? Sự kiện own goal kiếp trước kiếp này của Công chúa không đầu có công không nhỏ a!

"Nếu như em là CK a, em nhất định mang ngọc hồ lô nuốt cũng không trả lại anh." Lily cười khanh khách nói đùa, Hà Bật Học nhưng lại thực sự bợt mặt.

"Em đừng làm anh sợ a! Anh sợ cô ấy thực sự muốn làm vậy…"

Bận rộn cả nửa ngày không thu được gì, chỉ là chứng thực CK có bao nhiêu bảo bối về Hà Bật Học, tung tích ngọc hồ lô vẫn là điều bí ẩn.

"Cậu không cần về Đài truyền hình à?" Đá đá Hà Bật Học ngồi phịch trên sô pha, Ân Kiên đưa cho cậu chai bia lạnh, hai người nhãn nhã ngồi trên sô pha. Về lí, hắn hẳn là nên khuyên Hà Bật Học tiếp tục công việc "nguy hiểm" này, chỉ vì hắn mới là người được lợi, những lời này thực sự nói không lên lời.

"Muốn a. Vất không ra chủ ý, chương trình sẽ bị dừng!" Hà Bật Học cầm chai bia chà mặt, lạnh tê dại đến sung sướng.

"Anh Kiên, có muốn lên chương trình không? Đẹp trai như thế, không cho người ra mở mang tri thức một chút thì thật phụ ông trời đã cho anh khuôn mặt đẹp đó!" Hà Bật Học đem suy nghĩ dời đến trên đầu Ân Kiên, cậu muốn đem đối phương vào chương trình, khai thác thị trường phụ nữ một chút. Trước đây lo anh ta ra giá cao, giờ thì với giao tình của hai người, có giảm giá một chút cũng không quá đáng a? Nghĩ thông tới đây, Hà Bật Học có điểm bội phục bản thân làm nào lại có ý nghĩ buôn bán như vậy.

"Bạn Hà, da cậu lại ngứa đúng không? Dám đem suy nghĩ dời đến đầu tôi, tôi thì đẩy cậu xuống tầng làm bạn CK nhé?" Ân Kiên hung ác độc địa cảnh cáo, Hà Bật Học le lưỡi.

"Anh Kiên, đối xử đừng quá khó tính, anh sẽ không dám ném tôi xuống tầng thật đâu, nói gì mà ác thế?" Hà Bật Học một vẻ chỉ sợ người ta không dám mang cậu ném xuống tầng, thực sự là muốn không đánh cậu ta cũng không được.

"Bạn Hà, tôi bị bắn chết cũng sẽ không chết…" Ân Kiên âm hiểm tàn bạo nói, chờ Hà Bật Học phát giác tình huống không ổn thì, cậu đã bị túm cổ áo lôi tới sân thượng.

"Anh Kiên! Anh Kiên! Là nói đùa, là nói đùa! Bớt giận a!" Hà Bật Học thét chói tai, cậu đoán không ra Ân Kiên là thực sự tức giận hay còn vì cái gì. Người nọ một khi nghiêm túc, là sẽ lộ khuôn mặt vừa đẹp vừa tàn bạo, hoàn toàn không có hỉ nộ ái ố gì đáng nói.

"Bạn Hà, sẽ không đau! Tôi đến lúc đó lại dùng phản hồn chú đem cậu gọi về, như vậy cũng không phải tốt sao? Có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu!" Ân Kiên nham hiểm âm trầm tiến đến gần tai Hà Bật Học, biểu hiện ra hắn là một lòng muốn dồn đối phương vào chỗ chết, đáy lòng lại nghẹn cười đến mức sắp nội

thương, cái khác không nói, nhìn cái vẻ Hà Bật Học bị dọa đến rối loạn thì cái vé khứ hồi cũng rất có giá trị.

Hà Bật Học cũng không biết là thực sự sợ hay là phối hợp với Ân Kiên, ở rìa sân thượng giãy giụa giãy giụa, kết quả không ngờ là thiếu chút nữa trượt chân rơi xuống dưới, hại quả tim Ân Kiên nảy một phát. Nói sai, hắn là tim không đập, nhưng chính là bị Hà Bật Học dọa mà nảy lên, trong tình thế cấp bách vội kéo người về hai người mất cân bằng ngã nhào trên đất.

"Đau quá…" Chí ít bản thân sẽ không chết, không bị thương. Vì vậy mà đệm đầu xuống, nhưng mà đầu nặng nề đập vào gạch tráng men nên đau, Ân Kiên một cơn choáng váng đầu hoa mắt.

"Rất đau a…" Hà Bật Học cũng đã khóc thét, cậu là bị kéo xuống, hai đầu gối đập xuống nền, cái này mà không bầm xanh mới là có quỷ.

"Tôi van các người! Đừng suốt ngày làm cái tư thế quỷ này nữa!" Ân Lâm mới vừa vào cửa kêu gào một trận.

Đội ngoại cảnh của Hà Bật Học, lúc này mai phục ở cửa một chuỗi hiệu sách nổi tiếng. Nghe nói ở đây đêm khuya có thấy một cô gái xinh đẹp, im lặng đứng ở ngoài hiệu sách, nếu người nào có lòng tốt hay không có lòng tốt muốn chở cô, ngày hôm sau sẽ thấy tin tức trên trang đầu các báo, không lật xe thì cũng đâm vào núi.

"Học trưởng… Anh không nên suốt ngày đều ra ngoài ngoại cảnh như này, quá mười giờ không ngủ, da sẽ xấu đi đó." Lily bĩu môi oán giận. Hà Bật Học như thấy quái dị mà ngắm cô, bọn họ làm chương trình thần bí đó! Quỷ có xuất hiện rõ ràng giữa ban ngày sao? Có chút tinh thần chuyên nghiệp được hay không đây?

"Lily, muốn hẹn hò thì nói rõ đi! Ít lấy cớ ngủ muộn, ở đây không ai là ban ngày tỉnh táo mà sống đâu." Trương Chính Kiệt he he hai tiếng nhắc nhở cô. Bọn họ là ngày đêm điên đảo, lợi hại nhất chính là Hà Bật Học, thế nhưng mắt anh ta vẫn đen trắng rõ ràng, càng đáng chết hơn chính là da vẫn láng mịn như trước, cái gọi là lệ chất trời sinh chính là thế này.

"Nói nhảm… Ai muốn đi hẹn hò." Làm một cô gái dùng cái loại giọng điệu này nói thì, ý tứ đã quá rõ ràng rồi. Mọi người đều bắt đầu vui đùa, có xu hướng càng ngày càng hạ cấp.

"A Joe cũng coi như lợi hại, tôi nghe nói anh ta trước đây muốn theo đuổi nhất chính là CK! Ánh mắt anh ta nhìn nữ vương kia, ậy… Lông tơ đều dựng thẳng tắp." Cao Hiểu Hoa tiếp lời, đừng nhìn cậu ta có vẻ thành thật, thực sự cũng bà tám không thua gì phụ nữ.

"A Joe? Là ai?" Hà Bật Học rất hiếu kì. Những người còn lại rất là bội phục, người này thần kinh thực sự lắp sai chỗ rồi, toàn bộ thế giới đều biết có người lén theo đuổi bạn gái cậu ta, duy độc mỗi cậu ta hoàn toàn không biết gì.

"Chuyên gia trang điểm tổ hài kịch, chuyên dùng mấy chiêu cũ rích để theo đuổi." Trương Chính Kiệt rất

lơ đễnh, đứng ở trên lập trường anh em, cậu ta đương nhiên là thay Hà Bật Học nhìn đối phương với đôi mắt hình viên đạn.

"A Joe là chuyên gia trang điểm? Em cho rằng anh ấy là chơi… Nhiếp ảnh…" Lily ngây ra hỏi, mọi người không khỏi im lặng.

Tuy không biết A Joe giỏi về chơi nhiếp ảnh hay trang điểm, nhưng nhóm người này từ trước đến nay đều có rất nhiều chuyện khởi đầu đều là trăm lời như một ha? Thảo luận, đủ các kiểu suy đoán ùn ùn tới, cuối cùng cho ra kết luận cũng rất là chủ quan, kiệt tác trên tường của CK, hẳn là xuất phát từ tay anh ta. Hà Bật Học nghe bọn họ thảo luận, vẫn trầm mặc tự hỏi, mọi người không khỏi nhìn cậu, dù sao, cậu mới chính là đương sự.

"Này! Học trưởng, tốt xấu gì cũng nói một lời, quyết định đối phó thế nào với anh ta đây?" Trương Chính Kiệt một vẻ rất nghĩa khí. Kì thực, trong mười người đàn ông có chín đánh nhau vì CK, kể cả cậu ta, nhưng mà giai nhân đã qua đời, tình nghĩa anh em vẫn còn mà!

"Ừm… Tôi kiên quyết không được tự lái xe chở cô ta…" Hà Bật Học rất thận trọng trả lời, sắc mặt âm trầm.

"Chở cô ta? Học trưởng! Tôi đang nói cái gì, anh lại trả lời cái gì?" Trương Chính Kiệt rất không vừa lòng kêu gào, Hà Bật Học chỉ thở dài, đưa tay chỉ qua lớp kính, Trương Chính Kiệt quay đầu lại, kêu thảm thiết đến kinh thiên động địa.

Một cô gái dung mạo thanh tú, chính là ngồi chồm hỗm trên động cơ của bọn họ, căp mắt rất sáng, màu da có chút trắng bệch, nói không nên lời là cô vì hiếu kì hay là tâm tình vui vẻ, nói chung khoé miệng cô nhếch lên một cách khó hiểu.

"Mẹ ơiiiiiiii" Người trên xe nương theo tiếng thét mở rộng cửa chạy thoát. Hà Bật Học đương nhiên muốn chạy, chỉ là người đang trong lúc nguy cấp nhất, luôn sẽ gặp phải chuyện dây an toàn không tháo ra được các loại.

"Anh giai… Có thể chở em về nhà không…" Một cái tay lạnh căm tóm chặt cổ tay Hà Bật Học, thiếu nữ vốn ngồi chồm hỗm trên động cơ, không biết từ thuở nào đã ngồi bên cạnh cậu. Trong xe nhỏ hẹp, ngửi thấy mùi lạ trên người cô, như là mùi tanh tưởi kiêm mốc meo do đã chết rất lâu rồi.

"Shit!" Hà Bật Học cố sức lôi xuống, nhưng thiếu nữ này túm càng chặt, sắc mặt từ vui vẻ biến thành dữ tợn. Hà Bật Học có chút muốn khóc, vì sao lần nào cũng là cậu? Cảnh tượng kinh khủng này cậu đã nhìn thành quen, thế nhưng mùi buồn nôn như này cậu chính là chịu không nổi a!

"Mẹ nói, trẻ con ngoan không thể tùy tiện nói chuyện với người xa lạ!" Hà Bật Học nổi khùng mà tóm ngược lại cổ tay thiếu nữ, muốn kéo mạnh ra. Cậu nói thế nào cũng là nam, so khí lực lại thua một nữ sinh nhỏ thì quá khó nhìn.

Thiếu nữ kia nham hiểm tàn bạo mà lạnh lùng cười to, đột nhiên giữa ngũ quan của cô vặn vẹo nghiêm

trọng, biến rồi lại đổi, theo tiếng kêu thảm thiết chói tai của cô liền tiêu tan thành mây khói. Hà Bật Học kinh hồn táng đởm nhân cơ hội chạy ra ngoài, trong lúc nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Đ*t! Qúa tàn bạo! Có quay được không?" Trương Chính Kiệt cố sức đẩy Cao Hiểu Hoa, người sau đó ngây ngẩn gật đầu. Tất cả mọi người bị Hà Bật Học doạ cho choáng váng, cậu từ bao giờ trở nên lợi hại vậy?

"Học trưởng anh làm cái gì lại có thể khiến cô ta biến mất thế?" Cao Hiểu Hoa rất kì lạ, Hà Bật Học cũng là liều thôi, ngơ ngác nhìn tay mình, cuối cùng rốt cuộc nhìn ra nguyên nhân, nhẫn bạch kim Ân Kiên đưa cho cậu rốt cuộc lại đeo nơi tay trái rồi.

Ân Kiên hiếu kì mà nghịch ngọc hồ lô. Này chỉ là đồ giả, cho nên nhìn không ra có chỗ đặc biệt gì, nhưng vật chỉ nhỏ như này, lại khiến ông già Ngô Di đánh mất tính mạng, Ân Kiên đoán không ra đến tột cùng là vì cái gì. Nhớ lại lúc bắt đầu, Ngô Di như đã sớm rõ ràng bản thân sắp kết thúc, cho nên bảo Ân Kiên theo mình đi dạo, Ân Kiên đối với cuộc thảo luận của mấy ông già tuyệt không cảm thấy hứng thú, dĩ nhiên gật đầu đồng ý theo ông ta ra ngoài. Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên Ngô Di nhìn hắn là vẻ mặt gì, Ngô Di nói ông ta tính tới lúc chết của mình rồi, nhưng tính không được cho Ân Kiên, nói Ân Kiên là một người không có tương lai. Ân Kiên không biết nên trả lời ông già này như nào, ông ta tính rất chuẩn! Đúng vậy! Hắn là một người không có lúc chết, bởi vì hắn căn bản không coi là sống. Ngô Di không nói thêm gì, chỉ đem ngọc hồ lô giao cho hắn, đồng thời nói cho hắn vật nhỏ này quan hệ tới bí mật lớn của một người, bởi vì liên luỵ quá lớn, cho nên ông ta rất nhiều năm trước đã đem ngọc hồ lô thật đưa cho người ta, trên người ông ta mang là đồ giả, bởi vì ông biết một ngày nào đó sẽ có người tới đoạt, mà ngày này rốt cuộc tới rồi.

Ân Kiên cũng không phải hiểu rõ, vì sao Ngô Di lại sẽ lựa chọn nói chuyện này cho hắn? Lẽ nào ông ta không lo Ân Kiên sẽ chiếm ngọc hồ lô làm của riêng, nếu như chân tướng vật nhỏ này đáng giá đúng như ông nói? Chỉ là càng nhìn chằm chằm ngọc hồ lô này, càng nghĩ trong đó có cái gì không hợp lý, thật giống như là tất cả sự tình đều đã được định trước trong u tối. Hắn trước tiên gặp Hà Bật Học, tiến tới cùng cái đồ ngốc thích lo chuyện bao đồng lại bát tự nhẹ kết bạn, trong thiên hạ sao lại có chuyện khéo thế, hắn là một thai chết lưu dựa vào ăn linh mà sống, hết lần này tới lần khác gặp gỡ Hà Bật Học quỷ nào cũng vẫy. Mặc kệ nhìn từ phương diện nào, hắn cũng không mặc kệ đồ ngốc đó, ngọc hồ lô là chuyện hắn đã bị định phải nhúng tay vào…

"Đồ khốn…" Ân Kiên thầm mắng một câu, nhưng mà Ân Lâm mới vào cửa chửi còn to hơn hắn.

"Gì chứ?" Ân Kiên hiếu kì quan sát cô. Ân Lâm cả người ướt đẫm, gương mặt trắng đến hơi xanh, đôi môi đóng băng đến tím ngắt. Mùa mưa dầm là đáng ghét như thế, đột nhiên mưa to thường thường giết người không kịp trở tay.

"Lái xe bus chết tiệt… Nếu ôtô đột nhiên không chết máy, tôi sao phải đáng thương đến mức qua đón xe bus chứ? Lái xe kia muốn chết hả? Thấy tôi trên xe, hắn cư nhiên bỏ xe lao xuống chạy mất hút, để tôi lại một mình trên xe! Mùa đông xấu xa, đầy người điên…" Ân lâm phẫn hận lau tóc, Ân Kiên nhìn cô một thân tạo hình quỷ dị, rất đồng cảm với lái xe tiên sinh. Ai đêm hôm khuya khoắt thấy một cô gái cả người ướt đẫm, tóc dài lay lay cùng sắc mặt xấu xí cực độ ngồi trên xe, sẽ sợ đến bỏ xe mà chạy thôi!

"Cô hỏi qua Ngô Tiến rồi! Anh ta muốn nhìn ngọc hồ lô kia!!" Ân Lâm lạnh lùng lóc mặt, Ân Kiên trầm ngâm một hồi.

“Cô có nói cho anh ta ngọc hồ lô này là giả không?”

“Anh ta biết, anh ta nói ông nội anh ta từ rất sớm đã đem đồ thật đưa người ta rồi.”

“Vậy cô có nói cho anh ta đồ thật ở trong tay ai?”

“Cô là người năng lực kém thế sao? Thiểu năng…”

“Ai thiểu năng?” Hà Bật Học mở rộng cửa tiến vào, cũng là một thân ướt sũng, cậu ăn mặc còn phong phanh hơn Ân Lâm, áo dán sát cơ thể gầy, nhìn qua không biết nên nói cậu là gợi cảm hay là đáng thương.

“Cậu lại chạy đi đâu?” Ân Lâm cùng Ân Kiên vùng xung quanh chân mày cùng nhíu, Hà Bật Học luôn luôn có thể đi chọc mấy thứ không sạch sẽ gì đó, toả mùi rất không tự nhiên.

Ân Kiên lấy lá bùa dùng cuốn thuốc, nhẹ nhàng xoa xoa dấu bầm trên cổ tay Hà Bật Học, cổ tay lập tức khôi phục thần kì lại màu da thường, sau đó hắn đưa tay, đem lá bùa đốt sạch.

“Wow! Tàn bạo! Chiêu này có thể dạy được không?” Hà Bật Học ý nghĩ đầu tiên trong đầu là chiêu này có thể loè trên TV một phen, nhưng mà lập tức lại nghĩ Ân Kiên sẽ trở mặt, quả nhiên người sau đó hung hăng trừng mắt cậu.

“Theo tôi vào đây!” Ân Kiên lôi Hà Bật Học trốn vào phòng, hắn cũng không muốn trước mặt Ân Lâm “đuổi quỷ kiếm ăn”, tránh khỏi bà cô kia lại bắt đầu quỷ gào quỷ thét.

Hà Bật Học báo cáo cuộc gặp gỡ đêm này, Ân Lâm nghe xong không nói hai lời rời đi. Cái loại quỷ đi quá giang xe người khác, tiện đường hại người này cô không thể không quản.

“Cô đi không vấn đề gì chứ?” Hà Bật Học xoa xoa đầu, quan tâm hỏi một câu. Cậu chỉ nghĩ Ân Kiên rất ít khi quản loại chuyện này, hơn phân nửa đều là Ân Lâm xuất mã thu dọn.

“Cô mới là truyền nhân chân chính nhà họ Ân, đừng nhìn cô có vẻ điên điên, đạo thuật của cô thực sự rất cao thâm đó!” Ân Kiên đem canh nóng cho Hà Bật Học, tiện đường mang khăn cho cậu lau tóc, ướt sũng sẽ làm bẩn sàn phòng khách.

“Xem ra, A Joe kia cũng không phải người tốt gì…” Biết bọn họ nghi ngờ người chụp ảnh là A Joe xong, Ân Kiên đơn giản ngầm cho ra kết luận như thế. Hà Bật Học chỉ cúi đầu uống canh, gật đầu có lệ.

“Cậu đoán CK là đánh mất ngọc hồ lô của cậu thật hay là cô ta không muốn trả lại cậu?” Ân Kiên đối với sự tồn tại của ngọc hồ lô này rất chú ý, có người vì nó mà toi mạng, không phải là Hà Bật Học cũng nguy hiểm theo sao? Hắn cũng không muốn chờ chết xong thì dùng phản hồn chú gì đó gọi lại, quan trọng là, hắn căn bản không biết cái thần chú ấy hình dạng dư lào!

“Không biết a! Đừng nhắc lại cho tôi, tôi hiện tại rất run a!” Hà Bật Học giả bộ rùng mình một cái. Ai biết được bạn gái mình lại cố chấp đến trình độ kinh người như thế, rất sợ đó!

“Tôi chỉ hiếu kì ngọc hồ lô kia đến tột cùng có chỗ nào đặc biệt. Cậu mang từ nhỏ, có cái gì khác lạ không?” Ân Kiên lấy đồ giả để trên bàn, đó chỉ là một đồ bằng ngọc bình thường mà thôi.

“Không có gì khác a! Nhưng mà, lúc tôi mang, thực sự chưa từng gặp chuyện quái lạ gì!” Hà Bật Học nghiêm túc nhớ lại.

“Chí ít nó là bùa hộ mạng rất mạnh!” Ân Kiên gật đầu đồng ý.

“Còn nữa, ngọc hồ lô của tôi trên mặt có chỉ đỏ, cái này màu xanh.”

“Bạn Hà, đó không phải là chỉ đỏ, mà là tơ máu, xem ra… Nó chính là đồ ngọc để tùy táng rồi.”

“Anh Kiên… Anh đừng nói kinh khủng như thế được không? Tôi mang cái đồ của người chết này rất nhiều năm đó!”

“Sợ cái gì? Cậu không phải đến cả tôi ở cùng cũng còn chưa sợ cơ mà?”

“Tôi sợ gì anh chứ? Oh my god!” Hà Bật Học rốt cuộc ý thức được người ở cùng dưới mái hiên với cậu là cái gì rồi! Ân Kiên không có tim đập, không có hô hấp…

Giày gót nhọn nhịp từng nhịp tiến lên, Lily chu cái miệng nhỏ nhỏ nhấn đầy đặn mềm mại, cô hiện giờ rất không hài lòng, vô cùng bất mãn. Vốn, phụ nữ từ nhỏ chính là khiến người ta nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay, lúc cô quen A Joe rất hài lòng, bởi vì đối phương thật sự coi cô là công chúa mà dỗ dành, quần áo, trang sức anh ta chưa bao giờ chê đắt mà tặng cô, hơn nữa A Joe rất có thẩm mỹ, cho nên Lily cũng từng rất vui vẻ, cho đến khi chân tướng rõ ràng, A Joe tặng cô những thứ ấy, không phải vì để cô vui vẻ, mà vì để cô càng giống CK hơn, cái người phụ nữ tóc xoăn cuộn sóng to, đẹp đến mức khiến người ta ghét ấy.

Lily bĩu môi càng cao hơn, cô mất hứng tự nhiên muốn nghĩ cách khiến bản thân vui vẻ, bạn trai mình thầm mến người phụ nữ khác, cho dù đối phương là người chết, cũng khiến cô rất không vui, cho nên cô muốn ngả bài. Một người đi ngả bài có chút thế đơn lực bạc, cho nên cô quyết định đoàn kết chiến hữu đi ngả bài, người được chọn dĩ nhiên là bạn trai của người phụ nữ mà bạn trai mình thầm mến, lưỡi rất dẻo, lại đơn giản chính là nhà sản xuất Hà Bật Học của cô.

“Học trưởng! Chậm quá a!” Lily xoắn tít đôi mày cực mảnh điên cuồng giậm chân, Hà Bật Học thở dài, cậu ban ngày rất ít khi tỉnh táo, mọi người nhớ được là tốt rồi.

“Lily, làm con gái không thể hẹp hòi!” Hà Bật Học khuyên bảo. CK đã chết, A Joe có thầm mến thế nào cũng là quá khứ, Lily không nên vì ăn chút giấm chua mà làm loạn chia tay, này có chút ấu trĩ.

"Học trưởng anh nhầm rồi, tình yêu của anh là đặc biệt. Em không cho phép lòng anh ta nghĩ đến người phụ nữ khác!" Lily ngồi trên xe nói nhỏ, Hà Bật Học nhìn cô một cái. Cậu chưa từng nghĩ tới số phận bản thân may mắn bất hạnh gì, CK si tình đến gần như biến thái, không hiểu đây là chuyện tốt hay xấu. Hà Bật Học thở dài khởi động xe. Cậu tới, chủ yếu là không hy vọng Lily thực sự cùng đối phương cãi nhau ầm ĩ, dù sao cô cũng là một cô gái đáng yêu, ngây thơ, hiền lành, tuy tính tình hơi quậy, nhưng cô chính là một cô gái tốt đáng được yêu.

"Nà! Trước tiên là nói về điểm tốt, anh có thể đưa em đi, nhưng không thể cùng anh ta cãi nhau, có cái gì bất mãn thì nói chuyện tử tế, em chính là rất thích A Joe đúng không?" Hà Bật Học dịu dàng khuyên, Lily nhìn cậu một cái, khuôn mặt nhỏ hồng gật đầu. Hà Bật Học lúc dáng tin rất hấp dẫn người.

"A Joe…" Lily một mình lên tầng. Phim không phải diễn như vậy sao, khi có chuyện gì múôn xảy ra thì, chung quy có nhiều cái trùng hợp liên tiếp, hôm nay cũng như thế, cửa không có khoá.

"A Joe, anh ở đâu? Em vào nhé." Lily ló đầu ở cạnh cửa, sau đó rón ra rón rén đi vào.

Trong phòng rất ngăn nắp sạch sẽ, nhưng bầu không khí có chút sai. Lily hiếu kì đánh giá bốn phía, TV phòng khách đang mở, phát ra tiếng cười có vẻ hơi ầm ĩ của chương trình tạp kĩ, sô pha không có bóng ai, Lily đang muốn đi tới cất tiếng gọi, trong nháy mắt bị một cảnh tượng đáng sợ khiến không thốt lên nổi.

"Em sao lại ở đây?" Giọng A Joe từ sau Lily âm âm truyền đến.

Đứng ở cạnh xe, Hà Bật Học buồn chán chơi trò chơi trên điện thoại. Đợi mười lăm phút có thừa rồi nhỉ? Rất muốn nói với Lily là cậu muốn đi trước, lại lo vạn nhất hai người cãi ác quá có lẽ sẽ đánh nhau nghiêm trọng thì sao, Lily nói như thế nào cũng là cậu đưa đến, không thể bỏ mặc cô được.

Không tự chủ mà bồn chồn, Hà Bật Học nhìn cao ốc, trong lòng rất đấu tranh. Mọi người chính là đang thương lượng a! Giờ đi vào có phải quấy rầy họ không? Thế nhưng người đều có ba việc gấp mà…

"Mặc kệ đi!" Hà Bật Học chạy ào vào đại sảnh điên cuồng nhấn thang máy.

Cửa thang máy "kẹt" một tiếng đóng lại, Hà Bật Học sờ vào nút tầng năm, nhấn vài lần đèn không sáng, chau mày lại hung hăng nhấn một lúc, đèn rốt cuộc sáng, thang máy từ từ đi lên, đèn trên đầu từ từ nhấp nháy.

"Oa chậc! Thang máy hỏng rồi…" Hà Bật Học ngẩng đầu nhìn đèn, ngoài miệng là cười gượng, thế nhưng đáy lòng không hiểu sao chợt lạnh. Nghìn không nên vạn không nên, chính là không nên nhớ tới lý luận "Đụng quỷ cùng gặp hoả hoạn giống nhau" của Ân Kiên.

Hà Bật Học bước dài vọt tới cửa nhà A Joe, cửa chính khép hờ, Hà Bật Học rất do dự, có nên đi vào hay không? Phim diễn đến đây, hình như sẽ phát sinh chuyện gì đó, thế nhưng… Người thực sự có ba việc gấp mà!

“Xin lỗi, có ai ở đây không? A Joe? Là tôi, Hà Bật Học khu bên cạnh, nhờ WC nhà anh chút!” Hà Bật Học bình bịch chạy vào WC, mơ hồ thấy phòng khách hình như có người, chỉ là cậu hiện giờ bất chấp lịch sự.

Nhà A joe cũng không lớn, không khí khẽ tản một mùi kì dị. Hà Bật Học rửa tay, tìm kiếm nơi có mùi đặc biệt, vừa mới giật cửa, bị Lily ngoài cửa doạ nhảy dựng.

“Học trưởng…” Lily sắc mặt có chút trắng, bước chân tập tễnh, đột nhiên cô không hề báo trước nghiêng đổ về phía trước, Hà bật Học phản xạ mà xông về trước ôm cô.

“Học trưởng…” Lily túm cánh tay cậu trợn to mắt, mới há miệng, lượng lớn máu tươi trào lên.

“Lily!” Hà Bật Học bị doạ đến nhợt mặt, muốn kéo cô qua, mới phát hiện trên lưng cô cắm một con dao thái. Nhưng lúc đó, gáy đột nhiên đau đớn, Hà Bật Học trước mắt tối sầm ngã xuống. Cảnh cuối cùng Lily nhìn thấy là A Joe âm trầm đứng sau Hà Bật Học, gậy đánh golf trong tay còn vấy máu. A joe giơ gậy đánh golf lên, không lưu tình mà hướng lên đầu Lily, “bốp”một tiếng, óc tràn trề.

Hà Bật Học cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, chỉ là mở mắt ra vẫn thấy một màn đen, tiếng sột sột soạt soạt truyền đến bên tai, đầu có lẽ sắp nứt, cậu cảm thấy máu tươi đầy trong tai, cậu kêu rên hai tiếng, chịu đựng đau nhức muốn bò dậy.

“Suỵt! Đừng ồn! CK sẽ mất hứng!” A Joe đạp cậu một cước, Hà Bật Học đau đến thở không nổi, trợn tròn mắt nhưng chỉ có thể thấy bóng ngươi mơ hồ. A Joe xe một đoạn băng dính tùy tiện che miệng cậu lại, quấn lấy tay chân, rồi đem cậu ném vào chỗ nào đó, tiếp tục kéo vật nặng kia vào phòng tắm.

Thị lực Hà Bật Học từ từ khôi phục, đúng lúc thoáng thấy bóng người bị A Joe lôi vào phòng tắm. Cậu nhận ra được đôi giầy cao gót kia, CK có một đôi, Lily cũng có một đôi, nhưng mà cổ chân Lily có một vòng màu xanh. Hà Bật Học rốt cuộc tỉnh táo lại, A Joe giết Lily, vậy kế tiếp có thể là cậu không? Cậu cố chống lại cơn đau đầu, vừa lê vừa vặn vẹo muốn chạy trốn.

“Tao bảo mày đừng ồn!” A Joe tức giận không thôi mà đạp cho cậu một phát, lực mạnh khiến Hà Bật Học hoài nghi xương sườn mình có đúng là đã gãy mấy khúc rồi không. A Joe không để ý tới Hà Bật Học ư ư a a yếu ớt ngọ nguậy, một tay nhấc cậu lên. A Joe có chút kinh ngạc với trọng lượng của cậu, Hà Bật Học nhìn qua rất gầy, gầy yếu đến mức hình như một chút sức nặng cũng không có, thế nhưng con trai trời sinh khung xương cùng chiều cao tự hào hơn người, kỳ thực hai chữ gầy yếu còn xa cậu một khoảng.

Bị lộn ngược khiêng xuống tầng, Hà Bật Học đầu sắp đau đến vỡ ra, tầm nhìn vốn khôi phục một ít lại trở nên không rõ, chỉ biết là A Joe cầm chìa khoá xe, mở cốp, tiếp theo “rầm” một tiếng, cả người cậu bị ném vào.

“A a! A…” Hà Bật Học vô lực giãy giụa, cậu không tin gần đó một người cũng không có, thật đáng buồn chính là tầm này là giờ làm, khu dân cư cũ kĩ quả thật rất vắng vẻ. Sau khi cốp bị đóng sầm xuống, Hà Bật Học lòng lạnh toát, A Joe muốn làm gì? Lily bị giết, giờ còn muốn như thế nào nữa? Muốn đem mình đi đâu nữa?

Lại qua mười phút, A Joe như là đem cái gì đó lên xe, dừng lại một lúc rồi lại khởi động xe. Hà Bật Học lòng trĩu xuống tận cùng, ai có thể tới cứu cậu?

Ân Lâm thành thạo gấp hạc giấy, từ trong miệng lẩm bẩm, tay giơ lên, hạc giấy bị tung lên trời, cuối cùng biến thành một con bồ câu vỗ cánh bay lượn, bọn Trương Chính nhìn đến ngẩn tò te.

"Wow! Bây giờ mới gọi là mở rộng tầm mắt. Cô, này thực sự không thể quay lại a?" Trương Chính Kiệt ở một bên ca ngợi. Đám tổ sản xuất đại biểu quốc hội này đại khái là theo Hà Bật Học dần độn lâu, đều bắt đầu có chút lọc lõi. Có thể lợi dụng thì cố gắng hết mức lợi dụng, nếu cùng Ân Kiên giao tình tốt như vậy, tự nhiên không thể buông tha cơ hội, đến nhà Ân Kiên chờ Hà Bật Học, còn có thể thuận tiện xem Ân Lâm biểu diễn.

"Muốn máy móc trực tiếp tiêu tùng, cậu có thể thử quay." Ân Lâm liếc ngang bọn họ, cô lúc đang làm phép thay người ta tìm vong hồn, cái đám người nhàn rỗi này cư nhiên chạy tới coi trò vui?

"Chiêu này anh Kiên cũng biết?" Trương Anh Nam hiếu kì hỏi, Ân Kiên cười gượng hai tiếng, Ân Lâm nhướn mày hừ lạnh.

"Ân Kiên? Nó có thể làm hạc giấy khẽ động, anh trai có biết ắt đã mỉm cười dưới cửu tuyền rồi!" Ân Lâm liếc Ân Kiên, hắn tư chất tự nhiên tốt lại có dị bẩm trời sinh, hết lần này tới lần khác không chịu tiếp nhận, không chăm chỉ.

"Chậm quá a! Chờ nữa trời tối mất, học trưởng không muốn đi quay búp bê quỷ tóc sẽ mọc dài kia à?" Cao Hiểu Hoa nhìn đồng hồ, Hà Bật Học từ trước đến nay chuyên nghiệp, cũng không phải loại người sẽ cố ý cho bọn họ leo cây.

Chờ Hà Bật Học hoạt động lại lần nữa, thị lực miễn cưỡng khôi phục xong, cậu nhận ra nơi này là chỗ nào- căn hộ nhỏ của CK! Sau khi hai người bọn họ qua lại, CK hầu như đều ở chỗ cậu, thế nhưng cô còn có căn hộ nhỏ của mình, Hà Bật Học qua một hai lần, thay cô khuân khuân vác vác một ít đồ trong nhà, cho nên cậu nhận ra chỗ này.

"Suỵt… Đừng ồn, CK sẽ mất hứng." A Joe lạnh lùng liếc Hà Bật Học, chỉnh chỉnh súng phun trong tay. Hà Bật Học nhìn theo tầm mắt anh ta, sợ đến tim đập loạn, nếu không phải miệng bị bịt lại, cậu nhất định sẽ hét lên.

CK, Cam Ấu Đình, bạn gái cũ của cậu, đang ngồi trước mặt cậu, một đôi mắt to trống rỗng, nhìn chằm chằm cậu.

A Joe cẩn cẩn thận thận điều chỉnh súng phun trong tay, thâm tình chân thành mà thay CK phun một lớp màu da mới. Cô quá trắng, trắng bệch đến không giống diện mạo sáng sủa động lòng người nguyên bản của cô. A Joe là chuyên gia trang điểm, nghề của anh ta cũng đúng là thay người chết trang điểm*, chỉ là mọi thứ càng tiếp tục càng qúa quỷ dị, anh ta cư nhiên đánh cắp thi thể CK?

*thay ng chết trang điểm: có một nghề là trang điểm cho người đã mất

"A a!" Hà Bật Học giật giật, thê lương phát hiện mình bị trói trên ghế. Ngồi ở đó cùng CK đối mặt, mắt to trừng mắt nhỏ, cậu nghĩ tim mình không còn sức đập rồi, nhìn dáng A Joe thâm tình say sưa lẩm bẩm, lại là một cơn buồn nôn.

"Không được ồn!" A Joe nhịn không được trừng cậu. Hà Bật Học nghĩ lồng ngực có chút đau, máu chảy trên trán khiến mắt không mở được, rất thống khổ, rất khó chịu, thế nhưng cậu biết mình trốn không được. A Joe là điên, người điên sẽ làm ra chuyện gì, không ai có thể đoán trước!

"A a a…" Hà Bật Học cọ lại cọ, A Joe chỉ là tuỳ tiện dùng băng dính trói cậu, may mắn là ăn không béo, cổ tay giãy lại giãy cư nhiên tuột ra, muốn cũng không nghĩ được nhiều mà vội xé thứ khác đang trói trên người chạy trốn, chỉ là vừa đứng lên liền choáng váng hoa mắt, va đổ cái ghế cùng làm ngã CK.

"Thằng khốn!" A Joe rất tức giận tạt cho cậu một cái tát, trọng tâm Hà Bật Học không ổn định ngã trên mặt đất, đối diện đôi mắt to trừng trừng của CK. Cô nửa người trên dưới tách ra, không thể tránh được mà ngã trên đất nhìn chằm chằm Hà Bật Học.

Vốn đầu đã bị va chạm nghiêm trọng, cái tát của A Joe không nghi ngờ gì nữa là hoạ vô đơn chí, Hà Bật Học chút sức cuối cùng còn sót lại cũng dùng hết, chỉ có thể xiêu xiêu vẹo vẹo dựa một bên chờ chết.

"Được rồi được rồi, anh không đánh nó nữa… Anh biết em không nỡ…" A Joe hướng CK cười khúc khích, nhẹ nhàng đem cô ôm về trên ghế, vẫn thâm tình như thế mà thay cô phun lớp hoá trang. Trong mắt anh ta, CK vĩnh viễn là vị nữ vương nóng bỏng ngồi tít trên cao kia.

"Ai… Em luôn che chở nó, anh biết… Ở cùng nó thì em rất vui vẻ, đừng hoảng, đừng hoảng, anh sẽ không chia rẽ bọn em, chỉ cần em vui là tốt rồi…" A Joe lẩm bẩm, Hà Bật Học càng nghe lòng càng lạnh, anh ta có ý gì? Cái gì gọi là không chia rẽ bọn họ?

"Đừng sợ! CK không thích tao làm mày bị thương, cô ấy sẽ mất hứng!" A Joe liếc Hà Bật Học, vẻ mặt phức tạp.

"A… A Joe, CK đã chết…" Hà Bật Học giọng bị nghẽn lại, đầu đau đến lợi hại, vừa váng vừa muốn nôn, càng kinh khủng hơn chính là gã trước mắt này điên rồi, cậu căn bản không nghĩ ra cách tự cứu mình, cậu chỉ biết là có thể kéo dài bao lâu là bấy lâu, cậu không muốn chết ở đây.

"CK không chết a…" A Joe ghé sát, cười nhạt hai tiếng, sau đó không nói gì mà bóp gáy Hà Bật Học kéo cậu vào phòng tắm.

Hà Bật Học liều mạng giãy, chỉ là cử động như vậy, lúc này thoạt nhìn có vẻ càng thêm vô lực. A Joe đưa cậu ấn vào bồn tắm đầy nước nóng rẫy. Hà Bật Học còn chưa rõ ý đồ đối phương, hai cổ tay liền bị anh ta vạch hai dao. Lưỡi dao quá sắc, sắc đến Hà Bật Học hoàn toàn không kịp cảm thấy đau nhức, lượng máu lớn trào ra.

"A Joe!" Hà Bật Học cúông đến sắp phát khóc. Cậu thực sự không muốn chết ở chỗ này, cậu còn có rất nhiều chuyện chưa có làm, cậu còn chưa đi lặn Hồ Sứa*, cậu còn chưa leo Hoàng Sơn*, còn chưa thấy qua Cửu Trại Câu*, một đống một đống kế hoạch còn chưa kịp thực hiện hiện lên trong đầu Hà Bật Học. Cậu thậm chí còn chưa nghiêm túc thông báo cho Ân Kiên, thế nào có thể cứ như vậy không minh bạch mà chết ở chỗ này.

*Hồ Sứa: Tại quốc gia Palau thuộc Thái Bình Dương tồn tại một địa điểm nổi tiếng kì thú cho những ai ưa thích lặn biển: đó là Hồ Sứa. Trước đây Hồ Sứa không có nhiều sứa như vậy, nó là nơi sinh sống của những rặng san hô nhỏ ở cửa hồ. Nhiều năm trôi qua, các rặng san hô phát triển tăng vọt khiến các chú sứa bị cuốn trôi vào hồ và mắc kẹt tại đây. Nhờ vào nguồn dinh dưỡng là lượng tảo và nito tại đây nên sứa phát triển nhanh chóng sinh sôi nảy nở.(st)

*Hoàng Sơn: một ngọn núi phía đông nam tỉnh An Huy

*Cửu Trại Câu: Khu phong cảnh Cửu Trại Câu, (tiếng Trung: , tiếng Tây Tạng: Sicadêgu) là vùng bảo tồn thiên nhiên, nằm trên độ cao 4000 m so với mực nước biển, thuộc châu tự trị dân tộc Khương, dân tộc Tạng A Bá, miền bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc. Khu phong cảnh Cửu Trại Câu được hình thành trên dãy núi đá vôi trầm tích, nổi tiếng nhờ hệ thống các hồ đa sắc và các thác nước nhiều tầng, được UNESCO công nhận là di sản thiên nhiên thế giới vào năm 1992. Năm 1990, khu phong cảnh này được đánh giá là một trong 40 khu du lịch đẹp nhất của Trung Quốc. Năm 1997, khu phong cảnh Cửu Trại Câu được đưa vào danh sách hạng 5 các khu bảo tồn đa dạng sinh học thế giới trong phân hạng IUCN.(wiki)

A Joe cương quyết nhấn cậu, rốt cuộc Hà Bật Học lực giãy giụa càng ngày càng yếu, cậu chỉ có thể nhìn máu của mình nhuộm đỏ bồn nước nóng, nước ấm dần hạ thấp, nhiệt độ cơ thể cậu cũng theo đó lạnh dần…

Ân Kiên nhìn đồng hồ một chút, tình huống có chút không thích hợp. Mặc kệ gọi thế nào, Hà Bật Học điện thoại từ đầu đến cúôi không ai nghe. Không chỉ hắn, bọn Trương Chính Kiệt cũng không thể nào liên lạc được Lily, tình huống qúa không thích hợp.

"Sẽ không là bỏ trốn đó chứ?" Cao Hiểu Hoa cười gượng hai tiếng, kì thực tuyệt không buồn cười.

"Học trưởng không phải như thế, bình thường có chủ ý gì mới cho chương trình, anh ấy luôn luôn xông vào đầu tiên." Trương Chính Kiệt có chút sốt ruột, cậu liều mạng gọi vào số Hà Bật Học, vẫn là không người nghe.

Ngay trong nháy mắt, đèn chiếu sáng đột nhiên tắt, Trương Anh Nam nhịn không được thét lên. Ân Kiên chau mày, địa bàn của hắn cũng có quỷ dám quấy rối? Đang muốn châm thuốc, một đôi tay trắng bệch chậm rãi duỗi ra trong bóng tối. Trương Anh Nam hít một hơi, đang muốn hét lên, nhưng nhìn kĩ đôi tay kia lập tức bịt miệng lại, không chỉ cô, tất cả mọi người trong phòng khách nhận ra đôi tay kia của ai- trên tay mang nhẫn bạch kim của Ân Kiên.

"A Học." Ân Kiên không chút nghĩ ngợi đưa tay nắm, đôi tay kia lạnh tới cực điểm rồi. Một bóng người quen thuộc được hắn lôi ra từ trong bóng tối, sắc mặt Hà Bật Học rất trắng, mắt to đặc biệt trống rỗng, mở miệng muốn nói, máu tươi cũng tuôn ra, viền mắt cũng trào máu.

"A Học, không phải sợ! Có tôi ở đây…" Ân Kiên lẳng lặng an ủi, đèn chiếu sáng đột nhiên sáng lên, trong phòng khách chỉ là mấy người bọn hắn.

"Vừa rồi là cái gì? Học trưởng làm sao vậy?" Trương Chính Kiệt vội gọi, này cũng không phải là sợ hay kinh khủng, không phải vấn đề sợ hãi, cậu ta nhìn thấy Hà Bật Học rất thống khổ, thế nào ban ngày người còn khoẻ mạnh, thoáng cái đã biến thành như vậy rồi?

"Còn chưa có chết, cậu ta là cầu cứu!" Ân Lâm nhìn khuôn mặt cũng trắng bệch của Ân Kiên, lạnh lùng bình tĩnh nhắc nhở một câu. Cô trước khi làm phép, tuyệt đối sẽ vẽ bùa bốn phía căn nhà, cấm tất ác quỷ linh tới gần, Hà Bật Học có thể xông vào, chứng minh cậu ta còn chưa có chết, cậu còn sống.

Ân Kiên như là giật mình tỉnh lại lập tức gấp một con hạc giấy, mọi người lúc này mới phát hiện hắn máu đầy tay, hạc giấy trắng tinh bị nhuộm một mảng máu đỏ. Ân Kiên trong miệng lẩm bẩm, tay giơ lên, một con đại bàng vỗ cánh bay cao. Ân Lâm nhìn hắn vẻ mặt phức tạp, không biết nên vui vẻ hay là nên lo lắng, cô xác thực không nhìn nhầm, Ân Kiên thực là một nhân tài, thế nhưng tâm tình hắn dần dần đã bị người khác ảnh hưởng, ngoại trừ Hà Bật Học, cô vẫn chưa từng thấy Ân Kiên vì ai phát hoả lớn như vậy.

Nỗ lực muốn duy trì tỉnh táo, Hà Bật Học cảm thấy mình bắt đầu rét run, không biết là do độ ấm nước hay là cậu đến lúc chết rồi. A Joe thỉnh thoảng qua xem cậu, như là có chút không hài lòng tốc độ chết của cậu, thế nhưng lại không muốn thương tổn cậu thêm, cho nên mới nhịn không vạch cậu hai dao nữa.

"Mày thế nào còn chưa chết?" A Joe nhẫn nại tới cực hạn, nắm dao đi đến, túm lấy Hà Bật Học.

"Không… Muốn… Đừng giết tôi…" Ngoại trừ chớp mắt mấy cái, hít thêm vài ngụm khí, Hà Bật Học thực sự làm không ra phản ứng khác.

A Joe đem dao để trên động mạch cổ Hà Bật Học, chỉ cần một dao, là có thể lấy mạng cậu. Lưỡi dao lạnh lẽo dán trên cổ, tiếng vỗ cánh vang lên ngay ngoài cửa sổ, một con ác điểu đập vỡ kính nhào tới.

Con đại bàng của Ân Kiên nhào vào phòng tắm, không hai lời liền mổ mù một con mắt của A Joe. Người nọ kêu thảm thiết khua dao thái, xẹt xẹt hai dao, con đại bàng rơi xuống đất, chỉ là một con hạc giấy nhuốm máu.

"Kiên, anh Kiên…" Hà Bật Học nhìn con hạc giấy trên đất, vui đến muốn khóc, này nhất định là hạc giấy của Ân Kiên, còn có hạc giấy của ai gấp sẽ bay a? Cậu cố sức bò khỏi bồn tắm, hạc giấy tìm được cậu, Ân Kiên nhất định cũng tới, cậu không thể chết ở chỗ này được, cậu nhất định không thể chết ở chỗ này.

A Joe mù một con mắt ngã một bên, anh ta căn bản không nghĩ sẽ xảy ra chuyện này. Một con hạc giấy biết mổ mắt người? Còn có Hà Bật Học nhìn qua đã chết phân nửa, nó cư nhiên còn có sức bò ra? A Joe điên cuồng nhào lên đè Hà Bật Học, không thể để nó sống, CK sẽ mất hứng, nhất định không thể để Hà Bật Học sống.

"Mày vì sao còn chưa chết?" A Joe mất lí trí, điên cuồng mà ghìm Hà Bật Học. Người sau đó vươn cánh

tay dài muốn bắt lấy chuôi con dao thái, thế nhưng trước mắt cậu là một khoảng trống rỗng, đầu ngón tay quá mức lạnh lẽo, khiến cậu không hiểu được bản thân đã chạm đến cái gì.

"C, CK, cứu anh…" Hà Bật Học ra sức giãy giụa, khàn giọng cầu cứu. Một tiếng kêu này khiến A Joe ngẩn người ra, vội vã quay đầu. Thừa dịp người nhẹ đi, Hà Bật Học nắm lấy dao, không chút nghĩ ngợi mà đâm ngược lại, chợt nghe tiếng A Joe kêu thảm thiết.

CK đương nhiên là một cái xác, mà Hà Bật Học cũng đã cách cái chết không xa, ý niệm duy nhất cầm cự trong đầu là Ân Kiên tới, Ân Kiên sẽ đến cứu cậu. Hà Bật Học không chút máu thừa, căn bản đứng không nổi, vệt máu kéo dài trên đất, đáng tiếc cậu trốn không thoát.

"Mày dám lừa tao! Mày dám lừa tao!" A Joe ôm bụng vọt ra, tay kia giơ cao dao thái, dù CK trách anh ta cũng không quan tâm, Hà Bật Học không thể không chết.

"Đừnggggggg" Hà Bật Học nhắm chặt hai mắt hét lên. Nhưng mà một dao này từ đầu đến cúôi không có hạ xuống, một bàn tay nắm chặt dao thái, máu từng giọt từng giọt rơi xuống trên gương mặt trắng bệch của Hà Bật Học.

"Cái khiên của cậu ta là tao." Ân Kiên lạnh lùng trừng A Joe, đoạt lấy dao.

"Anh… Kiên…" Rốt cuộc đợi được anh ta rồi, Hà Bật Học thở dài một hơi, con ngươi trong nháy mắt nở rộng.

"Học trưởngggggg" Trương Anh Nam không khống chế được tiếng thét. Bọn họ đi theo tìm tới, nghĩ sao nổi sẽ là cục diện như này, Hà Bật Học tìm được cũng đã máu chảy đầm đìa gần kề cái chết, càng qúa đáng chính là, anh ta cư nhiên cứ như vậy tắt thở trước mặt bọn họ?

"Giữ bình tĩnh! Gọi xe cứu thương!" Ân Kiên đơn giản thay Hà Bật Học băng hai cổ tay, sau đó khẩn trương mà làm CPR muốn khôi phục nhịp tim cùng hô hấp của cậu, nhưng mà tình hình so với hắn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, mất nhiều máu như thế, Hà Bật Học có thể chống đỡ lâu như vậy đã là không giống người thường rồi.

"A Học, tôi biết cậu vẫn nghe thấy tôi nói chuyện, tôi không biết có chú ngữ nào có thể giúp cậu, càng không rõ phản hồn chú dùng như nào, nhưng mà tôi biết có thể chia phân nửa linh cho cậu chống đỡ…" Ân Kiên đem Hà Bật Học đỡ dậy, Hà Bật Học con mắt to vốn đen trắng rõ ràng hôm nay cực kì trống rỗng. Ân Kiên hơi nhíu mày, cắn đầu ngón tay, ở trên lưng cậu ta vẽ những phù tự không rõ ràng, sau đó lại thổi một hơi vào miệng Hà Bật Học.

Giây tiếp theo, Hà Bật Học hít mạnh, trừng mắt nhìn, đang múôn há mỏ nói với Ân Kiên, người nọ vội che miệng cậu lại.

"Suỵt! Nghe cho rõ, cậu hiện tại phải dựa vào một hơi này mà sống, đừng mở miệng nói, không thì cậu sẽ hồn bay phách tán. Linh của tôi chia phân nửa cho cậu, ý là cậu mà hồn bay phách tán thì tôi cũng không

xong, hiểu chưa?" Ân Kiên dịu dàng giải thích, Hà Bật Học vừa nghe chuyện quan trọng, vội vã bịt miệng lại. Cậu chết không lo, làm phiền Ân Kiên thì nguy rồi, người này lòng dạ hẹp hòi như vậy, xuống địa ngục sẽ nhất định tìm đến cậu báo thù.

"Đứng lên! Nhanh đi bệnh viện cấp cứu, tôi cũng không định cùng cậu tới hoàng tuyền đâu!" Ân Kiên kéo Hà Bật Học, cẩn thận tỉ mỉ quơ lấy cái khăn lông to bọc cậu. Ăn mặc vốn có chút phong phanh, hơn nữa mất nhiều máu, sắc mặt Hà Bật Học trắng pha xanh.

"Anh Kiên! Không được, A Joe chạy rồi!" Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa hai người thở hồng hộc chạy về. Bọn họ phá cửa mà vào, lúc Ân Kiên cứu Hà Bật Học, A Joe vừa thấy không thể cứu vãn, liền đem người ném lên người Ân Kiên, nhân cơ hội chạy trốn, bọn Trương Chính Kiệt vào sau tự nhiên là đuổi theo.

"Đừng lo, này không liên quan đến chúng ta, để cảnh sát tìm phiền phức đi." Ân Kiên lạnh lùng bình tĩnh trả lời, Cao Hiểu Hoa vội gọi điện thoại.

Vừa đỡ vừa ôm Hà Bật Học, Ân Kiên thầm nghĩ mau nhanh đưa cậu đến bệnh viện, một hơi kia của hắn không chống được bao lâu, lúc này mới bắt đầu hối hận đạo thuật mình vì sao không chịu học tốt. Hắn ở đó ảo não, nhưng góc kia Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa còn bội phục tới cực điểm. Ân Kiên phát cơn thịnh nộ mà xuất năng lực, cả Ân Lâm cũng cảm thấy không bằng, đạo thuật của nó có thể không phải cực mạnh, thế nhưng dựa vào khả năng của nó thì gần như không thể địch nổi. Chính là như thế, càng khiến Ân lâm thêm lưu ý Ân Kiên, nó đến tột cùng là ai? Năm đó phản hồn chú gọi trở về cái gì? Này cũng nói rõ vì sao Ân Lâm đối với Ân Kiên luôn luôn nghiêm khắc quản giáo, cô tuyệt không cho phép nó lệch khỏi chính đạo.

Dựa vào một hơi của Ân Kiên, Hà Bật Học còn có thể đứng lên được. Cảm giác này thật kì diệu, rõ ràng đã không có hô hấp, tim đập, lại vẫn có thể tự do tự tại mà di chuyển, hoá ra đây là cảm giác của Ân Kiên mỗi ngày ha?

"A a a!" Được Ân Kiên đỡ đi Hà Bật Học như nhớ lại chuyện gì vội kéo ống tay áo hắn, giây tiếp theo nhanh chóng che miệng mình, thiếu chút nữa là há mỏ ra nói rồi.

"Làm sao vậy?" Ân Kiên liếc cậu. Nhiệt độ cơ thể Hà Bật Học giảm rất nhanh, không có hô hấp, không có tim đập, hoá ra tiếp xúc với xác sống là cảm giác như vậy. Thế nào bình thường lại không cảm thấy Hà Bật Học có phàn nàn gì, bản thân cùng người thường rất không giống nhau, kết quả là đồ đần này hình như một chút cảm giác cũng không có.

Hà Bật Học chỉ chỉ CK ngồi ngay ngắn trong phòng ăn, cô cong vẹo dựa vào ghế, một đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm Hà Bật Học, không biết là tác dụng tâm lý hay còn là cái gì, Hà Bật Học nghĩ ánh mắt cô chưa từng rời khỏi cậu.

"CK?" Ân Kiên nhíu mày, cô gái này âm hồn không tan đến lợi hại. Trương Chính Kiệt, Cao Hiểu Hoa cùng Trương Anh Nam vô thức rụt lùi lại. CK đã chết rất lâu rồi a! Đột nhiên thấy thi thể cô ngồi ở chỗ này, đáy lòng có cảm giác nhồn nhột hình dung không nổi, hình như đang có dòi nhung nhúc bò.

"Cảnh sát sẽ xử lý luôn, thêm tội trộm xác mà thôi." Ân Kiên muốn mang cậu đi, Hà Bật Học lại lắc mạnh đầu, lại đưa tay chỉ, lúc này Ân Kiên rốt cuộc mới chú ý trên cổ CK là ngọc hồ lô.

"Mấy người ở đây chờ cảnh sát tới!" Ân Kiên tiến lên trước lột ngọc hồ lô, đỡ Hà Bật Học, đang không dám quay đầu lại, mà đi. Bọn Trương Chính Kiệt nhìn CK ngã trên bàn một chút, ánh mắt lại chằm chằm cửa chính, không khỏi phát lạnh, ai còn dám ở lại, ba người không chút nghĩ ngợi xông ra ngoài luôn. Nếu như bọn họ chậm một chút,có thể phát hiện, đầu ngón tay CK từ tốn cong lên…

Ân Lâm ngắm nghía ngọc hồ lô, vật nhỏ này thực sự rất đặc biệt, cô phân không rõ là cái gì, nhưng chung quy cảm thấy ngọc hồ lô có luồng sức mạnh đặc biệt, một luồng sức mạnh khi xưa có thể thay Hà Bật Học ngăn trở quỷ linh xâm phạm, một luồng sức mạnh bây giờ có thể khiến thi thể CK không rữa. Cô bắt đầu hiếu kì ngọc hồ lô này có lai lịch gì, quan trọng là, cô hiếu kì lai lịch Ngô Tiến, nhà bọn họ cùng ngọc hồ lô này có liên quan gì?

"Shit!" Ân Kiên đem hạc giấy vò một đống ném vào thùng rác, đây là con hạc giấy đáng thương thứ mười sáu sáng sớm hôm nay hắn đã vò nát, đừng nói là biến thành ác điểu vừa đẹp vừa hung ác, hiện tại ngay cả con hạc giấy vui vẻ vỗ cánh cũng không làm được.

"Cháu thực đáng bị phạt, cả chú ngữ đơn giản nhất cũng không xong." Ân Lâm trợn một mắt, Ân Kiên cũng không phải không có thiên phú, ngược lại, hắn là có thiên phú mà lười học.

"Kiêu ngạo cái gì? Chí ít thức thần của cháu so với của cô còn đẹp hơn! Bồ câu trắng? Cười chết người được ấy…" Ân Kiên không phục lầm bầm hai tiếng. Ân Lâm liền kinh ngạc, Ân Kiên từ trước tuy ăn nói không tốt, nhưng bạn có thể cảm thấy rõ trong lời hắn không có chút tâm tình nào, hiện giờ không giống, Ân Kiên sẽ ầm ĩ, sẽ cười, sẽ tức giận, dưới cơn thịnh nộ thức thần đại bàng cũng phóng ra được. Cô nghĩ có chút lo lắng, này không phải chuyện tốt.

"Cháu trai… Cháu thực sự dự định cùng bạn Hà ở chung?" Ân Lâm sắc mặt trầm xúông. "Cháu nên tự biết tình trạng của mình."

"Cậu ta không thèm để ý!"

"Ân Kiên! Cô biết cậu ta không thèm để ý, cô cũng biết cháu cũng rất khao khát những ngày bình thường, có thể cùng người khác làm bạn, nói chuyện tình yêu. Thế nhưng cháu không thể, đây là mục tiêu đã định trước, lẽ nào cháu phải chờ tới khi cháu ngộ sát Hà Bật Học mới hối hận?"

Ân Kiên trừng mắt cô thật lâu không nói, hắn đời này thống khổ nhất chuyện nuốt nhầm linh của mẹ đẻ mình. Khi đó hắn mới sinh ra, căn bản không biết mình đã làm gì, hoàn toàn là xuất phát từ bản năng muốn sống. Ân Lâm lo lắng chính là cái này, cuối cùng một ngày,Ân Kiên nhất định sẽ vì muốn sống mà giết chết Hà Bật Học.

"Sẽ không! Theo cậu ta, cháu mới không bị chết đói." Ân Kiên cười gượng, ánh mắt chuyển qua Ân Lâm.

“Cháu sẽ hại chết cậu ta…” Ân Lâm thở dài. Cô kì thực cũng không muốn như vậy, Ân Kiên còn trẻ, vốn nên có cuộc sống vui vẻ. Ân Kiên từ trước vốn không ăn đồ ăn nhân gian, không qua lại với người khác, không để ý tới thi phi, hắn luôn luôn thờ ơ nhìn thế giới này chuyển động, sau đó nhận ra bản thân bị bên ngoài xa lánh đến không có cách gì bước qua; hiện tại không giống nữa, Ân Kiên bắt đầu cùng người ngoài tác động lẫn nhau, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, người của tổ sản xuất chương trình thần bí luôn luôn gây chuyện thị phi, cứ tiến lên phía trước mà không để ý hậu quả đã cùng hắn làm bạn.

“Hại chết cậu ta? Không phải lần đầu cháu thay cậu ta thu dọn tàn cục đúng không? Cháu cứu cậu ta mà!” Ân Kiên cười khẽ.

“Cháu trai, chính bởi vì cháu luôn thay cậu ta thu dọn, cho nên cậu ta mới dám bạo gan tiến lên trước, đạo thuật cháu không cao, một ngày nào đó sẽ không cứu được cậu ta…” Ân Lâm yếu ớt thở dài, Ân Kiên im lặng.

“Cái gì có cứu hay không? Ai muốn chết?” Hà Bật Học lăn xe vào phòng bệnh, cả người cậu gầy đi, khuôn mặt tròn tròn gầy lộ ra cái cằm nhọn.

“Không có gì! Thế nào? Bác sĩ nói thế nào?” Ân Kiên đỡ cậu lên giường, Hà Bật Học cảm kích cười cười, cậu có thể không biết bản thân đã linh hồn xuất khiếu đi cầu cứu, nhưng mà Ân Kiên không định nói cho cậu, cũng đã thề không muốn nhìn thấy Hà Bật Học như vậy nữa, muốn chết! Người này bộ dạng lúc chết tuyệt không đẹp!

“Còn có thể thế nào? Ông ấy vẫn kinh ngạc tôi như thế nào có thể chống đỡ mà đến bệnh viện, tôi có thể trả lời làm sao?” Hà Bật Học duỗi người, khẽ thở dài. Cậu nằm viện cũng hơn tuần rồi, báo cũng đăng tin Lily chết, xem ra chương trình của cậu lại bị dừng rồi.

“Nói đến cái này… Anh Kiên, anh quá ẩu rồi, vạn nhất tôi chết mất thì làm sao bây giờ? Chia phân nửa linh cho tôi, nếu như tôi không chống đỡ được đến bệnh viện, anh cũng không phải thật muốn xảy ra cái gì mà chết cùng năm cùng tháng ha? Diễn như thế sáo mòn quá, hơn nữa, anh cũng không phải mỹ nữ…” Hà Bật Học nói nhỏ. Cậu rất lo cho Ân Kiên, thế nhưng lại không biết biểu đạt như nào, người kia chỉ nhìn cậu cười khổ, tư duy Hà Bật Học hắn thật sự không có khả năng lý giải.

“Cái gì chia phân nửa linh cho cậu, đó là tôi lừa cậu thôi, chỉ có đồ ngốc cậu mới tin!” Ân Kiên cười cực kì đắc ý, Hà Bật Học tức đến muốn vồ lấy dao gọt hoa quả đâm qua, sau lại nghĩ mình đang truyền dịch cũng không dám làm động tác nguy hiểm gì.

Hai người ở đó cãi nhau ầm ĩ, Âm Lâm lại ở một bên có chút suy nghĩ. Hà Bật Học nói đều không phải đùa, Ân Kiên thực sự đã làm vậy, chia phân nửa linh cho cậu ta, quả thật là tự sát. Ân Kiên dựa vào linh cầm cự hoạt động của hắn, hắn cư nhiên điên gần bằng Hà Bật Học, tuy chỉ có tính tạm thời, nhưng trong đó nguy hiểm biết bao nhiêu, vạn nhất Hà Bật Học chết thật, Ân Kiên cũng không sống được.

“Hai người từ từ nói chuyện.” Âm Lâm liếc mắt có chút thâm ý nhìn Ân Kiên, sau đó rời phòng bệnh. Cô hiện tại có rất nhiều điều múôn hỏi Ngô Tiến, đối phương tốt nhất nên có đáp án hợp lý.

"Nà! Ngọc hồ lô của cậu." Ân Kiên đem ngọc hồ lô giao cho Hà Bật Học, người sau dó tiếp nhận thì đoan trang cả ngày không nói.

"Anh Kiên, anh lại đây!" Hà Bật Học vẫy vẫy tay, đem ngọc hồ lô đeo lên cổ Ân Kiên.

"Gì chứ? Trao đổi tín vật đính ước à? Này xưa rồi!" Gần mực thì đen, Ân Kiên nói năng càng ngày càng không đúng mực.

"Tôi đã có bùa hộ mệnh rồi a!" Hà Bật Học thì thầm, yếu ớt hất hất nhẫn bạch kim trên tay, bản lĩnh của Ân Kiên chính là rất đáng tin cậy.

Ân Kiên cười khẽ, đưa tay sờ sờ ngọc hồ lô, trong nháy mắt cảm thấy có một luồng khác thường chảy khắp toàn thân, hắn trầm ngâm nửa ngày không nói, Hà Bật Học quan tâm mà theo dõi hắn.

"Nếu như anh thật sự không thích, thì giả tôi!" Hà Bật Học đưa tay đòi ngọc hồ lô. Cậu chỉ nghĩ là, nếu như CK có thể dựa vào ngọc hồ lô không rữa xác, có thể cũng giúp cho Ân Kiên.

"Ai nói tôi không thích!" Ân Kiên giải thích, cuộc đời hắn lần đầu tiên vì một câu nói mà đỏ mặt, này rốt cuộc là lần đầu tiên nhận được quà tặng của "bạn bè". Hà Bật Học cảm thấy rất hứng thú mà nhìn chằm chằm hắn, đừa cái gì, cho cậu mấy cái đầu nữa, cậu cũng không tưởng nổ ngươi như Ân Kiên sẽ xấu hổ.

"Được rồi, bọn họ bắt được A Joe chứ?" Hà Bật Học gặm miếng táo Ân Kiên gọt. Người đàn ông này thực sự không tệ a! Có thể bắt quỷ, có thể nấu cơm, cả gọt miếng táo cũng có cá tính như này.

"Không có, cảnh sát đang phát lệnh truy nã hắn rồi. Đã trúng một dao của cậu, chạy không xa đâu!" Ân Kiên quả thực rất không thích gọt hoa quả, hết lần này tới lần khác đến thăm bệnh đều bị bắt làm. Hà Bật Học người này lười có truyền thuyết, đừng nói gọt vỏ, cậu ta có khi cả rửa cũng lười rửa, cứ thế mà gặm một vòng tận hạt ấy chứ.

"Thế CK? Bao lâu nữa an táng cô ấy?" Hà Bật Học truy hỏi. Cậu cùng CK quan hệ càng ngày càng thái quá, vốn là người yêu thì đến giờ chỉ cần nhắc đến cô, sẽ nhịn không được rùng mình. Tuy nói vậy, cậu đối với CK chính là có tình nghĩa, thấy cô chết thảm vậy, thi thể sau đó còn bị trộm, nói gì cũng là không đành lòng.

"Nghe xong đừng sợ na! Cảnh sát… Chỉ tìm thấy thi thể Lily." Ân Kiên quan sát Hà Bật Học, người sau đó quả nhiên co lại một chút. Bọn họ không loại bỏ A Joe biến thái kia, nhân dịp bọn họ đi báo nguy thì bí mật về đem thi thể đi, nhưng mà Ân Kiên có ý nghĩ kinh khủng hơn, ngọc hồ lô của Hà Bật Học nếu có thể khiến thi thể CK không thối rữa, có đúng hay không… Còn có thể làm được nhiều hơn thế?

"Ai, cái này hay rồi! Nhà sản xuất trọng thương, nữ chủ trì chết thảm, những hai người, chương trình của tôi nhất định lại dừng rồi…" Hà Bật Học ai oán thở dài, làm chương trình được đến cảnh giới như cậu ta, thực sự nên khen thưởng cho cậu.

“Sợ cái gì? Rađa thần bí! Không dậy nổi thì tôi nuôi cậu a! Làm anh em có kiếp này không có kiếp sau!” Ân Kiên đùa.

“Nuôi tôi? Nghe nói tôi mới là vé ăn cơm của anh mà?” Hà Bật Học đáp lễ, sau đó hai người ăn ý nhìn nhau cười…

Hết Chương 4 Quyển 1

5. Quyển 1 - Chương 5

Trời xanh, mây trắng, thời tiết phía Nam Đài Loan nóng bức đến làm cho người ta thật không thú vị. Ân Lâm trốn ở dưới cái ô liều mạng xoa kem chống nắng, cô vẫn mãi không hiểu, trời nóng nực chạy dưới ánh mặt trời để cho nó nướng có cái gì hay để chơi? Bất quá, oán giận vẫn kệ oán giận, cô vẫn là đi theo đến đây.

Khẩn Đinh*, một thánh địa nghỉ ngơi đầy đủ trọn vẹn, ở chỗ này, ngoại trừ trời xanh, mây trắng cùng biển rộng, thả mắt nhìn, chính là giai xinh cùng gái đẹp ăn mặc mát mẻ. Căn cứ vào lẽ này, Ân Lâm không lý nào không theo cùng. Cả ngày đối mặt đều là oán quỷ, yêu quái, cô cho dù có đẹp nữa cũng sẽ dâng lên quỷ khí dày đặc. Vì suy nghĩ cho khuôn mặt xinh đẹp của mình, Ân Lâm cho dù không tình nguyện, cũng vẫn là cố mà theo sát tới đây.

*vườn quốc gia Khẩn Đinh, vườn quốc gia đầu tiên của Đài Loan được thành lập trên địa bàn trấn Hằng Xuân.

Nói đến việc này, liền không thể không bội phục Hà Bật Học bát tự nhẹ kì lạ, hở ra liền vẫy thần chọc quỷ. Vị này chương trình bị ngừng phát một tháng có thừa, nhà sản xuất lớn họ Hà hiện nay còn ở nhà dưỡng bệnh, cư nhiên nhặt được cơ hội trở mình trên trời rơi xuống. Gần đây người mẫu đang nổi Tùng Vân ồn ĩ muốn chuyển thể loại, công ty quản lý, đài truyền hình vì cô ta an bài mọi cách, cuối cùng cô lựa chọn làm nữ chủ trì, vốn lòi ra một hành dài tiết mục phong phong phú phú chờ cô tiếp nhận, Tùng đại tiểu thư cư nhiên chỉa một ngón tay, chọn trúng Hà Bật Học làm nhà sản xuất tiết mục mới của cô. Cái này nguy hiểm quá! Phải biết rằng kết thúc các vụ của Hà Bật Học thực sự quá kinh khủng, một tiết mục từ đầu đến cuối cả hai vị đảm đương nữ chủ trì đều chết thảm, bản thân cậu còn trọng thương nằm viện, một nhà sản xuất tiếng xấu rõ ràng như thế, tự nhiên đã khiến Đài truyền hình vô cùng nhức đầu. Thế nhưng Tùng đại tiểu thư cố ý chọn Hà Bật Học, Đài truyền hình ngoại trừ chi xuống một số tiền kinh phí rất lớn để phối hợp ra, cũng không có cách khác.

“Học trưởng quá mạnh rồi, anh ấy làm thế nào quyến rũ được Tùng Vân vậy? Tôi nghe nói Tùng đại tiểu thư ở trong phòng họp nổi bão, kiên trì muốn Học trưởng làm nhà sản xuất, còn quăng lời hung ác, dù là chương trình thần bí cũng không sao cả, thật đáng sợ…” Trương Chính Kiệt tấm tắc ra tiếng. Để chúc mừng Hà Bật Học cơ thể bình phục kiêm mở tiết mục mới “Oh! Đêm nay ở đâu có quỷ!”, một đám người đấu tranh đến Khẩn Đinh nghỉ phép. Cũng không biết là ai quy định, nghỉ phép thì nhất định phải ở trên

bờ cát dưới vầng thái dương to đánh bóng chuyền hả? Nhưng mà dòm nhóm mỹ nữ nóng bỏng ở chỗ này nhào lên đỡ bóng kì thực cũng rất không tệ na!

"Hình như không liên quan Học trưởng, anh ấy hoàn toàn không rõ chuyện này, cả mặt Tùng đại tiểu thư cũng chưa thấy qua, khả năng là trong lúc vô ý nào đó dụ dỗ người nào đó chăng? Cậu cũng biết, học trưởng ngoại trừ hay gọi quỷ bên ngoài, hoa đào cũng rất thối nát." Cao Hiểu Hoa lắc đầu trả lời, hai người trốn dưới tán ô uống bia lạnh, nhìn Hà Bật Học cùng Ân Kiên trên bờ cát, hai người đàn ông này thân hình rất cao thực sự bắt mắt đến ngứa mắt, vờn chung quanh là một đám thiếu nữ thanh xuân tràn trề sức sống.

"Bộ dạng đẹp trai đúng là được ưa chuộng…" Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa cho ra một kết luận vô cùng chua xót.

Hai người vóc dáng cao trên mét tám cùng một đám con gái nhỏ nhắn xinh xắn đánh bóng chuyền, nghĩ thế nào cũng là bọn họ được lợi, mặc kệ là kỹ thuật bóng hay là thị giác. Chỉ là Hà Bật Học cơ thể vừa hồi phục như cũ, bị mặt trời rọi lâu mà bắt đầu váng đầu hoa mắt, mà Ân Kiên đồng hành đối với loại vận động rất nhiều người tranh một quả bóng hoặc là rất nhiều người không muốn một quả bóng một chút hứng thú cũng không có, khoát khoát tay hai người đã quay về dưới bóng mát của ô.

"Cháu trai… Làm sao mà cháu một chút cũng không nâng cao thưởng thức với trang phục của bạn Hà, ngược lại còn bị cậu ta đồng hoá rồi? Dáng cháu mặc áo ba lỗ, quần jeans thật đáng sợ á." Ân Lâm cố ý bày mặt quỷ, kỳ thực đây là nói mát, Ân Kiên tay dài chân dài, mặc bất kể cái gì cũng đẹp, quan trọng là, ai sẽ ở trên bờ cát mặc âu phục phẳng phiu hả?

"You will be assimilated. Resistance is futile." Hà Bật Hạc âm trầm từ sau Ân Kiên xông ra, mắt to rất sáng, sắc mặt còn có chút trắng, nhưng cả người bị ánh mắt trời rọi đến đỏ ửng, chờ cậu ta quay lại thì biết sống chết ngay.

"Tôi ghét người hâm mộ phim khoa học viễn tưởng…" Ân Kiên rất lạnh nhạt mà quét mắt liếc cậu, xách hai chai bia lạnh, cố ý lắc lắc, xịt vào mặt Hà Bật Học.

"Anh Kiên thực sự rất không có cảm giác hài hước." Hà Bật Học rất cảm khái. Tĩnh dưỡng trong một tháng, cậu gần như nhanh chóng khiến Ân Kiên buồn bực muốn chết, người này hoàn toàn không có cuộc sống giải trí gì đáng nói a!

"Cái cảm giác hài bệnh của cậu không có cũng được." Ân Kiên hừ hừ hai tiếng. Nghiêm khắc mà nói, Ân Kiên so với ngày xưa có nhân khí hơn nhiều. Nhưng mà nói đến ngọn nguồn, ngoại trừ Hà Bật Học ra, hắn chính là không quen cùng những người khác qua lại, càng đừng nói tích cực theo tiểu cô nương đánh bóng chuyền như thế. Tuy nói hắn vẫn luôn thích nữ sinh đáng yêu, nhưng hiện tại thế giới đã thành ra thế nào, mà mỗi tiểu cô nương đều trưởng thành đến quá là xinh đẹp.

"Anh Kiên nóng tính gớm." Trương Anh Nam hì hì cười, bởi liên quan Hà Bật Học, thành viên tổ sản xuất chương trình thần bí cũng rất thân với Ân Kiên.

"Đúng là be be, là be be." Hà Bật Học chính là không biết sống chết mà ở chỗ này lửa cháy đổ thêm dầu.

"Bạn Hà, cậu ra đây cho tôi!" Ân Kiên kéo cổ tay cậu, không lưu tình mà tha cậu đi, hai người trốn trong góc phòng âm u khe khẽ nói nhỏ. Ánh mặt trời không đến được, xác thực mát mẻ rất nhiều.

"Tùng Vân quen cậu?" Ân Kiên nhíu mày, hắn còn nhớ rõ mỹ nữ chiều cao không thua gì bọn họ, mắt to mũi cao, nói năng êm ái, giọng rất ỏn ẻn xông thẳng nhà bọn họ tìm Hà Bật Học. Cô cả người mềm mại đến có thể nổi trên nước, nhưng này tuyệt không có nghĩa là Tùng Vân không có khí thế, chí ít, yêu cầu của vị mỹ nữ trước khi nói luôn luôn cười ngọt ngào hai tiếng này, người đại diện đi cùng cũng không dám từ chối.

"Không nhận ra a… Ấy! Anh Kiên lại đụng cái chủ ý gì đó?" Hà Bật Học không có ý tốt mà xấu xa cười to, Ân Kiên biến sắc, hung ác cốc đầu cậu một cái.

"Ngốc a! Tôi thích hợp nói chuyện luyến ái sao? Cậu thực sự là kỷ lục gia có hại, cô ta nếu không phải kẻ điên thì chính là có rắp tâm khác, ngại mạng dài à? Hợp tác với đồ sát tinh cậu?"

"Sao lại nói thế chứ… Cứ như là tôi rất xui hơn nữa một mực hại người ấy, nói không chừng là cô ấy ngưỡng mộ tôi a? Tôi nói thế nào cũng từng là nhà sản xuất nổi danh mà."

"Còn cãi? Rõ ràng là thế!"

"Anh còn lên án như thế, tôi sẽ tức đó… Tôi mới không suy yếu như vậy, đến chỗ nào cũng có người chết!" Hà Bật Học biện hộ còn chưa xong, trên bãi cát truyền đến từng hồi thét chói tai, một cái xác chết trôi từ biển dạt đến.

"Tôi thề, kiếp này tôi còn cùng Học trưởng ra ngoài chơi, thiên lôi liền giáng xuống không chết tử tế được!" Trương Chính Kiệt thực trịnh trọng thề độc, Hà Bật Học rất tủi thân mà liếc cậu ta cái. Cũng không phải lỗi cậu, người cũng không phải bị giết, bờ biển dạt vào một cái xác chết trôi, mọi người bị giữ lại trợ giúp điều tra liên quan đến chuyện cậu xì hơi chắc?

"Chỉ là ghi chép mà thôi, không có gì, như loại xác chết trôi này, quanh năm suốt tháng có thể vớt đến vài cái, không cần quá căng thẳng." Cậu cảnh sát vừa ghi vừa thoải mái nói, những người khác cũng không có vì vậy mà vui vẻ hơn một chút.

"Anh Kiên, anh Kiên!" Hà Bật Học như là nghĩ đến chuyện thú vị gì, hướng phía Ân Kiên ngoắc mãnh liệt, hai người liền trốn một góc nói thầm.

"Nói đến cái chuyện ghi chép này, lần trước anh ở Nhật Bản là rời đi thế nào? Anh không phải là đã được xem như xác chết mà bị khiêng đi giải phẫu đó chứ?" Hà Bật Học đè thấp âm lượng hiếu kì hỏi. Cậu ta hay có biện pháp, thường thường là với hai việc hoàn toàn không thể cùng can thiệp một lúc, cậu ta có thể chọn một thời điểm cùng một nơi rất không thích hợp để nói chuyện.

"Quang minh chính đại mà đi tới." Ân Kiên cũng đè thấp âm lượng trả lời. Hắn tuy đã quen kiểu tư duy nhảy vọt của Hà Bật Học, nhưng không có nghĩa hắn thần kinh đến mức sẽ nhiều chuyện lung tung khắp

nơi.

"Đi tới? Cảnh sát Nhật Bản thật như đùa a…" Hà Bật Học vô cùng không đồng ý, cũng không phải là đóng phim.

"Cậu thấy một cái xác đang chuẩn bị giải phẫu đột nhiên đứng lên xin tí lửa châm thuốc, cậu sẽ thế nào?" Ân Kiên nhún nhún vai, hắn cũng cảm thấy được chút trò đùa, vốn còn tưởng rằng phải bỏ ra công phu rất nhiều năm của hắn nữa chứ!

"Sợ đến choáng váng chứ sao?" Hà Bật Học cười giòn, rốt cuộc tiếp thu đáp án này. Nhưng mà cậu ta thật sự đã quên, lúc đầu khi cậu ta biết Ân Kiên không phải ngươi sống thì, cậu ta lại không bị doạ ngất, trái lại còn đột nhiên nhào lên ôm đối phương an ủi.

Tin thời sự trên TV đưa tin bờ biển dạt tới một cái xác chết trôi, Hà Bật Học gạt rồi gạt lớp sương ẩm từ mì tôm trên mắt kính, vừa há mỏ ăn mì, vừa tiến lên trước TV quan tâm mà nhìn.

Người chết là một nữ sinh chưa đầy hai mươi, người bị nước biển ngâm đã lâu, toàn thân đã sưng phù hư thối, nguyên nhân chết là bị chết đuối, nhưng mà trên người có nhiều vết thương, không ngoại trừ khả năng bị giết.

"Wow! Anh Kiên~ anh Kiên! Cái cô nữ sinh kia thật thảm…" Hà Bật Học lớn tiếng ồn ào, thiếu chút nữa đem mì lật úp.

"Ngu ngốc! Đừng nói lung tung!" Ân Kiên vội vàng từ thư phòng vọt ra. Có một số việc tuy rằng rất mê tín, nhưng nhất định phải giữ vững, ở hiện trường tai nạn xe cộ, kì thực mặc kệ chỗ nào, gặp phải chúng sinh chết oan, xin đừng có bất kì lời nói bất kính hay thông cảm nào, kể cả dưới đáy lòng mặc niệm cũng rất không nên, người có phần chết thảm có thể sẽ vì không cam lòng, hoặc là mong muốn bạn giúp họ mà gấp rút đuổi kịp bạn. Nói chung, cơm có thể ăn nhiều, nói thực sự không thể nói lung tung.

"Làm sao thế? Chỉ là tin tức thôi mà…" Hà Bật Học bất mãn lầm bầm, ba ngày hai nơi bị Ân Kiên mắng cậu dốt, ngu ngốc hoặc năng lực kém, cậu cũng không phải là không cay cú!

"Cần tin là có thứ đó! Trước có người cũng nói lời thương cảm với tin động đất, kết quả bị quỷ hồn tìm đến tận cửa chôn sống, mất không ít sức lực mới giải quyết được. Thể chất của mình cậu tự hiểu, không nên dính dáng đến một số chuyện ngu xuẩn!" Ân Kiên tịch thu điều khiển tắt TV, lại tiếp tục quay lại thư phòng tính toán phương hướng.

"Anh Kiên, phương thức anh biểu đạt sự quan tâm có thể đừng bạo lực như thế không? Tâm hồn tôi rất yếu đuối a!" Hà Bật Học ló đầu ở cửa phòng cười khanh khách không ngừng, Ân Kiên căng cứng khuôn mặt tuấn tú, trực tiếp quơ một quyển sách rất nặng ném ra.

"Kẹt" một tiếng, Ân Lâm đẩy cửa ra tiến vào, cái khoá với người nhà họ Ân bọn họ mà nói, thật đúng là không có tác dụng gì. Phía sau Ân Lâm còn một người đi theo, Hà Bật Học ngắm thấy bóng người, liền

theo bản năng mà bất chợt ào vào núp trong thư phòng. Ân Kiên rất tin tưởng trực giác Hà Bật Học, sắc mặt không tốt mà thong thả bước ra.

"Cô là ai?" Ân Kiên lạnh lùng nhìn chằm chằm người đó, cô gái phía sau Ân Lâm chớp chớp mi, trên đời này, đàn ông dùng loại thái độ này đối xử với cô, Ân Kiên là người thứ nhất.

Cô gái này rất đẹp, thực sự rất đẹp, không giống như vẻ diễm lệ đến mức chứa lực sát thương của CK, hoặc là cũng nóng bỏng gần gần như CK, đương nhiên cũng không đẹp cái kiểu âm trầm của Ân Lâm. Cái đẹp của cô gái này, là một loại hoàn mỹ, cái đẹp hoàn toàn soi không ra bất luận chỗ thiếu hụt nào. Tóc dài đen đến toả sáng, da thịt trắng đến toả sáng, hai mắt ướt át đến toả sáng, cả người toả ra một vầng sáng khó hiểu, rất đẹp, đáng sợ đến không hình dung nổi.

"Cái quái gì thế? Tiểu Vân là đại tiên!" Ân Lâm liếc xéo Ân Kiên, sau đó cùng Tiểu Vân được gọi là đại tiên kia tay nắm tay ngồi ở trên sô pha vô cùng thân thiết mà trò chuyện. Hà Bật Học hiếu kì mà nhìn chằm chằm Tiểu Vân, mà Tiểu Vân cũng đang quan sát cậu, đôi mắt to ngập nước vẫn lúng liếng ánh sáng kì dị.

"Cái gì là đại tiên?" Hà Bật Học đem Ân Kiên kéo qua một bên nói nhỏ. Cậu chưa từng thấy qua phụ nữ đẹp như thế, soi không ra một khuyết điểm, còn đẹp như là người giả. Cô thực sự không giống người sống, đôi mắt đen láy như viên pha lê trong suốt óng ánh, từ sợi tóc đến ngón chân, mượt mà đến mức như phản chiếu ánh sáng. Trên thực tế, Hà Bật Học nghĩ có thể thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên người cô.

"Hồ ly tinh!" Ân Kiên đơn giản giải thích. Hà Bật Học giật mình mà trừng lớn mắt, hồ tiên đó! Rõ ràng là hồ tiên đó! Một giây sau Hà Bật Học không chút nghĩ ngợi mà chạy ào vào thư phòng lấy DV của mình, thật vất vả tìm xong lại phát hiện thế nào cũng không mở được, không cần phải hỏi, nhất định là hồ tiên Tiểu Vân kia động chân tay, cậu bĩu môi rất nhụt chí mà đi ra.

"Không có lễ độ! Thực sự là đồ vô lại! Tiểu Vân là đại tiên!" Ân Lâm tức giận liếc Ân Kiên. Đám hồ tiên này tuy không có thất tình lục dục, cũng không dễ tức giận, nhưng mà con cháu nhà họ Ân bọn họ cũng không thể thiếu giáo dục như thế.

"Nghiêm khắc mà nói, tiểu thư Tiểu Vân là Không Hồ*. Trong "Sơn hải kinh" ghi chép, Không Hồ có thể thao túng thiên nhiên, đạo hạnh rất cao thâm a!" Ngô Tiến cười cười tiến vào. Anh ta kì thực vẫn đợi ở bên, chỉ là mị lực của Tiểu Vân quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn rất dễ bao phủ sự tồn tại của người khác.

*Không Hồ: hồ ly thần trên 3000 tuổi bản lĩnh cao cường năng lực không bó buộc, không có đuôi, lấy hình dáng con người xuất hiện, tai là tai hồ ly, có vị trí tối cao.

"Cuồng khảo chứng cũng tới rồi à?" Ân Kiên lầm bầm hai tiếng, hắn đối với Ngô Tiến ấn tượng cũng không quá tốt, ông nội mình ở Nhật bị sát hại, anh ta cư nhiên như người không có việc gì, tấm lòng thật có hạn.

"Tôi tới, là bởi vì tôi muốn nhìn miếng ngọc hồ lô của Hà tiên sinh một chút." Ngô Tiến cười cười. Ân Lâm le lưỡi xin lỗi, người đang yêu đều làm một số việc ngốc nghếch, nói không ít lời thừa.

Ân Kiên vô thức sờ sờ ngọc hồ lô trên cổ, từ khi Hà Bật Học tặng hắn xong, hắn vẫn đeo, tuy cùng phong cách thời trang của hắn có chút không ăn nhập, nhưng hắn từ đầu đến cuối không tháo xuống. Hắn phát hiện từ khi mang ngọc hồ lô, hắn dần dần không cần dựa vào lượng khói thuốc lớn để giữ mạng, thứ đồ trang trí nhỏ này thực sự rất đặc biệt.

"Tiểu Vân tiểu thư tới, có chuyện?" Ân Kiên cố ý lờ lớ lơ Ngô Tiến, hắn không muốn ngọc hồ lô trên người với cái người đàn ông này lằng nhằng quá nhiều. Ngô Tiến chỉ là cười cười, cũng không truy hỏi, anh ta là một người rất thông minh, ở đây chọc giận Ân Kiên, anh ta nhất định không một chút có lợi.

"Có việc muốn mời các cậu giúp đỡ gấp." Tiểu Vân dịu dàng mà mở miệng, Hà Bật Học rất kinh ngạc trừng mắt với cô, cả đến giọng cô cũng êm tai như không thật ấy.

"Các người bản lĩnh như thế, còn muốn tìm bọn tôi hỗ trợ gì chứ?" Ân Kiên bĩu môi, hắn không quá muốn lội qua vũng lầy, đến cả hồ tiên còn làm không nên chuyện, hắn có thể giúp cái quái gì?

"Bọn Tiểu Vân ở núi sâu tu hành, không thể nhúng tay chuyện con người chúng ta." Ân Lâm giải thích. Tựa như các ngành nghề đều có phép tắc của chính mình, đám hồ tiên cũng phải tuân thủ giới luật, trong đó có một là không thể đến nhân gian gây chuyện. Tiểu Vân đến đây tìm sự trợ giúp, kì thực là đã có chút sát gần biên giới.

"Có cái gì gấp mà bọn tôi có thể giúp được?" Hà Bật Học hiếu kì hỏi một câu, Ân Kiên trừng mắt liếc cậu, người này thực sự là nhiều chuyện đến ghê hồn. Tiểu Vân khẽ nở nụ cười, đối với bọn họ mà nói, Hà Bật Học hỏi một câu, chẳng khác nào đồng ý thỉnh cầu của cô.

"Đồng Đồng xuống núi liền mất tích rồi." Tiểu Vân qua loa, nhưng lời này nghe ra cũng rất không hợp lý, Đồng Đồng trong miệng cô hơn phân nửa là một hồ tiên. Xuống núi? Một hồ tiên mất tinh ở giữa nhân gian, việc này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ a!

"Đồng Đồng?" Ân Kiên xoắn lông mày, cuối cùng nghĩ tên này có chút quen quen.

"Đúng vậy, Đồng Đồng. Cậu không nhớ Đồng Đồng sao? Bạn tốt thanh mai trúc mã của cậu đó." Tiểu Vân trả lời nhẹ nhàng, Ân Kiên ở chỗ kia sững sờ.

"Thanh mai trúc mã?" Hà Bật Học rất vô lễ mà thét chói tai, cậu còn không nghĩ Ân Kiên cũng có tuổi thơ đâu ạ!

Trong phòng chụp tiếng người ồn ào. Tùng Vân lần đầu tiên đi vào phòng thu, đây chính là chuyện lớn chết người trong Đài truyền hình, tất cả quan trên tiếng tăm đều tới hò hét biểu thị sự quan tâm, càng đừng nói người hâm mộ vốn cũng rất điên cuồng, trong một lúc người chen người lấn đến sắp cọ ra mỡ rồi.

"Học trưởng, anh mau nghĩ một biện pháp, tình hình sắp ngoài tầm kiểm soát rồi."

Trương Chính Kiệt mãnh liệt oán giận, cậu ta cũng muốn tìm Tùng Vân xin chữ kí, cùng chụp kiểu ảnh gì đó, lại bị bảo vệ xuất hiện ngăn cản, thực sự là càng nghĩ càng thấy không tiếp thu nổi, nói thế nào cậu ta cũng là ghế thứ hai của tổ sản xuất mà.

"Anh Kiên có thanh mai trúc mã ư, không biết đạo trưởng là tròn hay méo đây." Hà Bật Học còn đang như đi vào cõi tiên, cậu hiếu kì Đồng Đồng kia là thần thánh phương nào, bất quá từ bề ngoài của Tiểu Vân mà suy đoán, hẳn cũng là một người siêu thực đẹp đến tuyệt diệu. Nói thật, không tìm cô ta tới tham gia chương trình hình như rất đáng tiếc na!

"Anh Kiên có bạn gái cũ?" Đề tài này giống bom nổ dưới nước tựa như ầm một tiếng nổ tung trong phòng họp Thái Bình Dương, toàn bộ tổ sản xuất giống bị truyền nhiễm lối suy nghĩ nhảy vọt của Hà Bật Học, lập tức một đề tài cũ ngày trước lại được đón nhận, nghiêm ngặt mà nói, "Bạn gái cũ của Ân Kiên" thực sự rất có lực tác động.

"Cũ… Bạn gái cũ?" Hà Bật Học vò vò tóc có chút đần ra, cậu có nói là bạn gái cũ của Ân Kiên sao?

"Đúng vậy! Anh không phải vừa mới nói như thế sao? Nhìn thấy mặt chưa? Trông đẹp chứ?" Đám người tổ sản xuất kia mồm năm miệng mười. Này vui gớm, bạn gái cũ của Ân Kiên xuất hiện? Bạn gái cũ của thiên sư? Cảm giác tò mò tuyệt vời quá.

"Không, cô ta mất tích rồi! Nhưng tôi nghĩ hẳn là rất đẹp ha? Hồ tiên Tiểu Vân tới mời Ân Kiên hỗ trợ chính là trông mỹ lệ tới cảnh giới rất kinh khủng." Hà Bật Học đơn giản mà giải thích, tổ sản xuất lặng xuống trừng mắt với cậu. Hồ tiên? Anh ta vừa nói là hồ tiên hử? Câu này mới là quan trọng a!

"Học trưởng~ anh hâm quá rồi hả? Hồ tiên ư? Anh hẳn là theo sát cô ấy chụp được mới phải chứ! Xấu hổ thay anh vẫn mang danh nhà sản xuất chương trình thần bí…" Trương Chính Kiệt tiếc hận đến kêu cha gọi mẹ, chương trình phát sóng tập đầu tiên đã tàn nhẫn rồi, vậy thì bọn họ còn không phát triển sao?

"Cậu nghĩ tôi chưa thử qua sao? DV bị cô ta tiêu diệt rồi." Hà Bật Học âm u oán giận hai câu.

"A Học! Cậu như thế nào vẫn còn lê la ở đây?" Đạo diễn vọt vào hú người, hoảng hốt phẩy phẩy quạt quạt mùi thuốc tràn ngập không khí.

"Đạo diễn Lưu, đừng như vậy, tôi nên tới thăm hỏi nhà sản xuất." Giọng nói dịu dàng nhu hoà từ cửa truyền tới, Tùng Vân ngọt ngào cười cười, đứng ở cạnh cửa ló đầu vào, dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu.

"A! Tùng tiểu thư, tôi là Hà Bật Học sản xuất chương trình." Hà Bật Học đứng lên, lễ phép bắt tay với Tùng Vân, đối đáp tiến lùi thực sự khéo đến nỗi khó tin. Người bình thường đối với khuôn mặt đẹp của Tùng Vân sẽ ngạc nhiên, nhưng Hà Bật Học chắc là quen nhìn mỹ nữ rồi, đã tập mãi thành thói rồi.

"Đừng Tùng tiểu thư dài, Tùng tiểu thư ngắn nữa, gọi Tiểu Vân đi!" Tùng Vân cười híp mắt, người bên cạnh không ngớt khen cô bình dị gần gũi, thế nhưng Hà Bật Học lại không khỏi so sánh, hồ tiên Tiểu Vân cùng mỹ nữ Tiểu Vân a…

Chờ Ân Kiên lái xe đến, không tình nguyện mà lái vào bãi đỗ thì, đã qua hai tiếng đồng hồ. Mấy giờ trước, Ân Lâm không đầu không đuôi mà gọi tới nói, muốn hắn đến building Đế Quốc cùng Bộ Hưởng Giao gặp mặt, lý do là sự tình rất không đơn giản, hắn nhất định phải tới nghe ngóng một chút, nguyên nhân chính xác đại khái là vị mỹ nữ âm trầm này vội chuyện yêu đương, không đếm xỉa đến mấy cái việc nhỏ nào chó nào mèo này a.

"Sao lại là cậu?" Bộ Hưởng Giao vừa nhìn thấy người, sắc mặt sầm xuống phân nửa.

"Gì chứ? Muốn gặp cô, thầm mến bả à?" Ân Kiên hừ lạnh hai tiếng, Bộ Hưởng Giao sắc mặt biến đổi, lúc này như gan lợn chín mềm vậy.

"Không phải chứ? Ông thật sự thầm mến bả hả?" Ân Kiên cười ha ha một tiếng. Bộ Hưởng Giao vừa quẫn vừa giận, ông ta quả nhiên rất ghét cái gã thanh niên kiêu ngạo không coi ai ra gì trước mắt!

"Tôi là có việc muốn xin Ân tiểu thư hỗ trợ." Bộ Hưởng Giao tàn bạo trừng mắt liếc Ân Kiên, buồn bực mà nói.

"Lại có chuyện?" Ân Kiên chau mày, khéo vậy, toàn bộ đều tới kính nhờ nhà họ Ân bọn họ.

"Ừm, cậu có nghe tin không, xác chết trôi dạt tới bờ biển ấy?" Bộ Hưởng Giao nghiêm túc trả lời, nếu sự tình không phải vô lý như thế, ông ta cũng sẽ không tới làm phiền Ân Lâm, lại càng không muốn đối mặt Ân Kiên.

"Nữ sinh kia hả? Làm sao?" Ân Kiên hơi cau mày.

"Ừm, cha mẹ cô ta mời tôi thay họ gọi hồn, nhưng mà lại gọi không được. Quan trọng hơn là, cô ta cũng không phải thi thể duy nhất chết thành như vậy mà tôi gặp." Bộ Hưởng Giao nói xong, hai người đối mắt nhăn mày. Bộ Hưởng Giao người này dù có khi sẽ nhầm lẫn, nhưng đạo hạnh cũng có, với công lực của ông ta không lý nào không gọi vong hồn về được, nhất là cái loại vong hồn chết cực thảm này, sao có thể không muốn được siêu độ chứ?

"Không phải duy nhất một cái? Ông là có ý gì?" Ân Kiên hỏi.

"Cậu thấy qua người chết chứ? Vết thương trên người cô ta tất cả đều là đồ sắc vạch ra, cũng không phải xuất hiện do va chạm đá ngầm. Nói cô ta không phải cái xác suy nhất, là bởi vì lúc trước tôi thay người nhà khác siêu độ con gái bọn họ, cô nữ sinh kia cũng chết thành như vậy, hơn nữa, cô ta còn có chút năng lực cảm ứng, khi còn sống tôi đã thấy qua vài lần."

"Cũng không gọi vong hồn về được?"

"Ừm… Cho nên mới muốn mời đại tỷ đến một chuyến, công lực chị ấy so với tôi cao thâm hơn."

Loại chuyện này, ông hẳn là nên tìm cảnh sát chứ không phải tìm cô, cô gần đây bận bịu chuyện yêu đương, có thể thử quấy nhiễu bả xem sao, bả nhất định sẽ cho ông xuống địa ngục!" Ân Kiên cười lạnh hai tiếng.

"Hả, Ân tiểu thư đang nói chuyện yêu đương?" Bộ Hưởng Giao khiếp sợ vạn phần.

"Đúng vậy, cho nên ông tỉnh tỉnh đê!"

Chương trình ghi thực sự thuận lợi, náo nhiệt như hội hè, bất quá lại cũng không liên quan gì đến chuyện Hà Bật Học, cậu tuy rằng mỹ danh viết là sản xuất chương trình, nhưng thực quyền chân chính lại nằm trong tay người tổ sản xuất. Cũng không phải hoài nghi năng lực cậu, mà là tiền án rất khủng bố của cậu, Tùng Vân thân kiều nhục quý, cũng không thể xảy ra nửa điểm sai lầm.

"Học trưởng, như vậy được à? Thời điểm ghi chương trình, tất cả chúng ta đều trốn ở đây." Trương Anh Nam hết nhìn đông lại dòm tây, liền thấy một đám đàn ông đều đang gặm kem, lật tạp chí, giống như thế giới bên ngoài cùng bọn họ một chút liên hệ cũng không có, trong đó nghiêm túc nhất vẫn là Hà Bật Học, cùng với một đống tư liệu.

"Tiểu Nam, em liên lạc đến những người đó chưa? Anh cũng không muốn chuyên đề đầu tiên liền bị bỏ trống đâu." Hà Bật Học liếm liếm kem, cậu không biết là bữa nào đó tỉnh ngủ xong đột nhiên có linh cảm, muốn làm ra một chuyên mục giới thiệu cô bé xinh đẹp thần bí, quan trọng vẫn là cô bé xinh đẹp, hoàn toàn là vì hành vi mưu cầu lợi ý cho mình.

"Không có, một người cũng chưa liên hệ được! Nữ sinh như là bốc hơi hết khỏi nhân gian rồi." Trương Anh Nam lắc đầu.

"Không có? Có phải muốn anh tự mình từng bước từng bước đi tìm hay không a?" Hà Bật Học ngoài cười trong không cười, Trương Anh Nam ôm điện thoại lập tức phóng đi điên cuồng quay số, vị sản xuất chương trình này một khi tiến vào trạng thái làm việc thực sự rất khó chơi.

Tiếng đập cửa vang lên, Cao Hiểu Hoa phản xạ định mở cửa, một làn gió thơm nức mũi, Tùng Vân trang phục mùa xuân hồng nhạt mang theo vẻ mặt cười ngọt ngào chợt hiện vào, đàn ông trong phòng họp sợ tới mức tất cả đều hấp tấp dập thuốc lá, đứng nghiêm cung nghênh cô, chỉ có Hà Bật Học vẫn vùi đầu trong mớ tư liệu, như núi không nhúc nhích.

"Chế tác Hà, biểu hiện của tôi hôm nay khá chứ?" Tùng Vân tò mò, đây là ngày đầu tiên cô làm chủ trì, tuy rằng nhận được tiếng vỗ tay như sấm, nhưng cô vẫn rất cần sự tán thành của Hà Bật Học.

"Ừm… Tốt lắm." Hà Bật Học cau mày nhìn chăm chăm tài liệu, tùy ý đáp hai câu có lệ. Tùng Vân trợn to mắt nhìn cậu, những người khác đều liều mạng nháy mắt với Hà Bật Học, thằng cha này thực sự rất không phải người mà.

"Thực sự rất tốt sao? Thế nhưng tôi nghĩ phản ứng của khán giả rất đóng hộp." Tùng Vân yếu ớt mà vượt qua một phiếu của đám người tổ sản xuất, nhất thời bầu không khí rất không thích hợp. Cô cũng không

phải không hiểu, thậm chí so với ai khác còn rõ ràng hơn, tình cảnh ngày hôm nay là Đài truyền hình tận lực tạo ra, trên thực tế, cô nghĩ nội dung chương trình tuyệt không thú vị.

"Cô muốn nghe lời nói thật?" Hà Bật Học khép lại tài liệu, mọi người trong phòng đều nóng nảy, Hà Bật Học người này quả thật thần kinh lắp sai chỗ, anh ta nhất định có dũng khí ăn ngay nói thật tiến tới đắc tội vị đại mỹ nữ này, đây chính là cơm áo phụ mẫu của anh ta a.

"Cô cùng chương trình này một điểm cũng không ăn nhập, cô là một bình hoa thôi! Bình hoa chính là phải ăn mặt đèm đẹp, đứng ở chỗ lấp lánh, cô sao phải chạy tới làm chủ trì chương trình thần bí hử? Trước đây CK theo tôi, đó là bởi vì cô ấy là bạn gái tôi, chương trình nâng cô ấy lên làm ngôi sao, cô ấy kéo rating chương trình; Lily theo tôi, là bởi vì cô cùng CK nổi danh như nhau. Thế nhưng cô sao? Cô đã rất được hoan nghênh rồi thôi! Tới chỗ này làm cái gì?" Hà Bật Học quang quác quang quác một chuỗi dài oán hận, cậu ta vô cùng bất mãn quyền lực khiến người ta mất quyền lực, hay cho một chương trình thần bí bị sửa đến chẳng ra sao như vậy.

Bầu không khí trong phòng họp lạnh đến điểm cao nhất, bọn Trương Chính Kiệt có dự cảm xấu nhất, đắc tội Tùng tiểu thư rồi, xem ra chương trình là không làm nổi. Nhưng quỷ dị chính là, Tùng Vân nghe xong một chuỗi bực tức này, đối với chuyện Hà Bật Học gọi thẳng cô là bình hoa vậy mà không giận còn cười, nhẹ nhàng mà thở dài, đang muốn mở miệng, Hà Bật Học đột nhiên nghĩ rằng rất không hay.

"Nà, chờ một chút! Cô không nên vui tính mà nói cho tôi biết, cho tới bây giờ cũng không có người nói chuyện như này với cô, lại càng đừng khoa trương rằng làm thế này là vì yêu tôi nha!" Hà Bật Học đưa tay vội vã ngăn lại, Tùng Vân kinh ngạc nhìn cậu, đội ngũ còn lại rất muốn dập chết người kia. Người này không biết sống chết đã tới cảnh giới người thần cùng phẫn nộ, cư nhiên dám đối với Tùng Vân nói ra lời như thế, không bị ngũ lôi oanh đỉnh gì gì đó, lẽ giời ở đâu?

"Ha ha! Không khác ý này cho lắm! Nhưng mà tôi còn không khoa trương đến mức yêu anh. Tôi chỉ là không muốn làm bình hoa nữa, tôi cũng rất dũng cảm đó, rất có tinh thần mạo hiểm nha! Không lừa anh, tôi thật sự là cao thủ Aikido đó!" Tùng Vân cười ngọt ngào, hoà tan bầu không khí căng thẳng vốn có, trong lúc nhất thời phòng họp một trận vỗ tay. Hà Bật Học chỉ là khoát khoát tay, tùy cô thôi!

"Tôi mong, chương trình thực sự do anh sản xuất, tôi là nghiêm túc." Tùng Vân cuối cùng nói một câu là đối diện với người chủ quản mà nói, ánh mắt tuy quyến rũ, nhưng kiên định đến không thể phủ nhận. Sau đó cô quay đầu nhìn Hà Bật Học, lại một vẻ người phụ nữ nhỏ, cô là thật tâm muốn tham gia vào tổ sản xuất thần kì này.

"Ừm… Vậy có thể, người chủ trì của tôi đều theo nhân viên công tác lên núi xuống biển, cô cũng không ngoại lệ." Hà Bật Học đem tài liệu giao cho Tùng Vân, người sau đó cười tươi như hoa, nhất thời làm phòng họp đôt nhiên có ảo giác trở nên rất sáng.

"Yes, sir!" Tùng Vân cười híp mắt đồng ý, mừng rỡ mà tiếp nhận tài liệu.

"Cô theo bọn họ gọi tôi là học trưởng được rồi!" Hà Bật Học cũng treo lên khuôn mặt tươi cười, thắng dễ như bỡn mà đoạt lại quyền sản xuất của mình.

Lúc ăn cơm, đương nhiên thành viên mới gia nhập mời khách, đôi bên tổ sản xuất toàn bộ được cô mời đến nhà hàng cao cấp ăn thả phanh.

"Tiểu Vân vì sao muốn chủ trì chương trình thần bí a?" Bọn Trương Chính Kiệt mồm năm miệng mười, có thể dùng hai chữ "Tiểu Vân" gọi Tùng đại tiểu thư, quả thực khiến những gã đàn ông này vui vẻ cả buổi.

"Nếu như nói, là bởi vì tôi rất ngưỡng mộ Hà học trưởng?" Chất giọng của Tùng Vân rất êm, nói năng lại nỉ non, nói xong còn lập tức đỏ mặt, không khỏi khiến cho vận may của Hà Bật Học trở nên vô cùng ngon lành, cậu ta già dư này rồi mới không hiểu vì sao mà quen được một cô bạn xinh đẹp.

"Thành thật mà nói, học trưởng nghiêm túc xác thực rất đẹp trai, nhưng mà anh Kiên tương đối ưu tú hơn." Trương Anh Nam không nhìn người đàn ông nào mà phát biểu ý kiến của mình, Tùng Vân hướng cô cười cười, trong tổ sản xuất chỉ có hai cô là nữ, rất nhanh liền thành lập nên tình hữu nghị chị em.

Trong bữa cơm, ánh mắt Tùng Vân thường lưu qua lưu lại trên người Hà Bật Học. Người sau đó lại chả có cảm giác gì, thậm chí ăn đến phân nửa thì, còn bị kích động mà chạy vào xó nghe điện thoại, một lần nói lại tới hai mươi phút, cuối cùng ném một câu "Tôi có việc" bỏ chạy đến không thấy bóng người. Tùng Vân tuy rằng vẫn mang theo ý cười ngọt ngào như trước, nhưng tất cả mọi người nhìn ra, cô rất mất mát.

"Học trưởng… Anh ấy đi hẹn hò sao?" Tùng Vân như vô tình hỏi thăm, mọi người đối nhau liếc mắt.

"Tiểu Vân, nhớ kĩ nha! Hẹn hò là từ cấm, bất cứ cái gì khiến học trưởng liên tưởng đến CK nữ vương đều là từ cấm, anh ấy sẽ bị hù chết!" Trương Chính Kiệt vô cùng trịnh trọng mà báo cho Tùng Vân, người sau đó cũng vô cùng trịnh trọng mà gật đầu biểu thị rõ rồi.

Khiến Hà Bật Học quăng cả người đẹp, cả cơm cũng không ăn, ai có mị lực lớn như vậy? Đương nhiên là Ân Kiên vô địch. Vừa mới thông điện thoại, một câu có quỷ, Hà Bật Học có thể cả mạng cũng không cần mà bắt xe hoả tốc chạy về.

"Quỷ ở đâu?" Hà Bật Học đá văng cửa vọt vào, Ân Kiên lại đang thảnh thảnh thơi thơi mà uống trà nóng chờ cậu.

"Bạn Hà, dùng đầu óc một chút, quỷ không thấy được ở trong nhà chúng ta." Ân Kiên lắc đầu, Hà Bật Học âm âm mà trừng mắt liếc hắn.

"Tôi đang theo người đẹp ăn cơm a! Anh thì ngứa ngáy muốn đánh nhau, cũng chờ tôi ăn no rồi mới phát tác chớ!" Hà Bật Học rất cam chịu mà đi vào nhà bếp nấu mỳ tôm.

"Cậu đi chết được rồi! Tôi có thể nhận vàng mã làm tiền thuê nhà. Tôi muốn cậu về là cần sự hỗ trợ của cậu, ngu ngốc." Ân Kiên lạnh lùng quét mắt liếc cậu ta.

"Ân Kiên, tôi biết anh là ông già sống một mình rất cô đơn a! Thế nhưng phá hoại người khác ăn cơm cùng

người đẹp thì quá âm hiểm rồi!" Hà Bật Học bưng mỳ đến bên cạnh hắn cười không ngừng, nhưng mà cũng rất thông minh mà đem mỳ tôm để giữa hai người, vạn nhất Ân Kiên thực sự một quyền đánh qua, cậu cũng sẽ đem mỳ úp lên người anh ta, xem một bộ âu phục hàng hiệu bị huỷ, quỷ hám tiền kia có thể đau lòng không.

"Âm hiểm? Lúc này mới bảo âm hiểm!" Ân Kiên ngoài cười nhưng trong không cười mà đáp lại, trong miệng lầm bầm, lá bùa loé ánh lửa, Hà Bật Học chỉ có thể ngớ ngẩn mà nhìn mỳ tôm nóng sừng sực của cậu ta đóng băng.

"Muốn chết… Mấy người đừng cứ để tôi vừa mở cửa thì thấy như này!" Trong phòng khách truyền đến tiếng hét chói tai kinh ngạc của Ân Lâm. Đều là người có tuổi rồi vẫn còn đánh nhau? Hà Bật Học là đồ đần cô rất rõ ràng, nhưng Ân Kiên cũng càng ngày càng thiểu năng thì thực sự khiến người khác chịu không nổi.

"Vậy cháu xin cô cô đừng luôn phá cửa mà vào a! Cô ạ!" Ân Kiên tức giận. Hà Bật Học rất thức thời mà chạy ù vào phòng bếp lại tự mình làm một bát mỳ, trốn qua trước TV mà hưởng thụ, rời xa chiến tranh của hai cô cháu.

Tiểu Vân yếu ớt mà đi đến, Hà Bật Học vẫy tay với cô, muốn cô cũng đến chỗ này tị nạn. Hồ tiên Tiểu Vân cười với cậu ta, một cái lắc mình đi tới ngồi xuống cạnh cậu, phất lên một làn gió thơm khó hiểu.

"Hai người kia có thể ồn ào rất lâu, có muốn ăn mỳ không? Tôi đi úp mỳ cho." Hà Bật Học vô cùng ân cần mà chiêu đãi Tiểu Vân, ước chừng là hơn cả thấy quỷ, hồ tiên đẹp như Tiểu Vân, Hà Bật Học không những không sợ đối phương, ngược lại còn thân thiết thêm.

Hồ tiên Tiểu Vân nhìn Hà Bật Học lắc đầu, như là nghĩ cái người này rất thú vị. Tuổi của cô lớn đến khó có thể tưởng tượng, đối diện Hà Bật Học, ánh mắt cô thủy chung từ ái như trưởng bối đang thấy vãn bối hồ đồ mà thôi.

"Thế có được hỏi một vấn đề không?" Hà Bật Học nhấc tay đặt câu hỏi, Tiểu Vân cười cười gật đầu.

"Lần trước, ở trên núi… Có đúng là cô không?" Hà Bật Học hiếu kỳ hỏi, cậu nhớ rõ lần trước gặp phải hồ tiên, là bởi vì trên núi mây mù quẩn quanh, có khi nào là Tiểu Vân không.

"Cũng không phải. Ngọn núi đó phong thủy tốt, cho nên có rất nhiều hồ tiên tụ tập tu luyện, sẽ lén chạy ra, hơn phân nửa là hồ tiên nhỏ tuổi, bọn họ luôn khá là hiếu kì." Tiểu Vân dịu dàng giải thích.

"A. Thế Đồng Đồng sao? Đồng Đồng cũng là hồ tiên nhỏ tuổi?" Hà Bật Học truy vấn, chạy được xuống núi, hẳn là vô cùng "hiếu kì" ha?

"Tình huống Đồng Đồng rất đặc biệt, cũng không thể so sánh như thế." Tiểu Vân nhìn Hà Bật Học một chút, rất thành thực trả lời. Vừa nghe thấy tên này, Ân Kiên vốn ở một bên ầm ĩ xoắn xuýt cũng ghé qua, hắn đối với "thanh mai trúc mã" của mình ấn tượng cũng không sâu sắc lắm.

“Đồng Đồng cùng Ân Kiên quen nhau thì, hai người đều chính là con nít, tình cảm đương nhiên tốt. Nhưng mà tuổi Ân Kiên càng lớn lực cảm ứng càng mạnh, con cháu nhà họ Ân mà! Đồng Đồng khi đó còn nhỏ, nhưng sẽ có một ngày khiến Ân Kiên nhìn thấu nguyên hình, cho nên trước tiên quay về núi tu luyện, dự định công lực đủ thâm hậu thì hạ sơn tìm Ân Kiên lần nữa, vậy mà nói hạ sơn liền thất tung…” Tiểu Vân càng giải thích, Ân Kiên ấn tượng càng mơ hồ. Hà Bật Học liên tục nhìn hắn, người này thực sự là một chút tự giác cũng không có, thậm chí khiến đối phương thất tung, anh ta chính là tính cách người chết mà.

“Trừng tôi gì chứ? Không phải là… Giờ đến phiên bạn Hà đụng trúng chủ ý gì đây hả?” Ân Kiên không có ý tốt mà nở nụ cười ác.

“Anh đi chết được rồi! Tôi là thanh niên thuần khiết lương thiện, không màng nhân thú!” Hà Bật Học hừ một tiếng.

“Tôi chết rồi ạ! Cậu đã chấp nhận còn gì! Đừng xấu hổ.” Ân Kiên rất đắc ý cười xấu xa, Ân Lâm ở bên hoàn toàn nhìn không nổi, lôi Tiểu Vân đi. Hai cái thằng này đối thoại càng ngày càng hạ cấp, cô làm sao để không phụ lòng anh cô đây…

Hai người thì thầm xong, tự nhiên trở lại vấn đề chính, Ân Kiên hướng Ân Lâm báo cáo tin tức từ chỗ Bộ Hưởng Giao, mà Hà Bật Học ở bên ăn qua loa mỳ, vừa vểnh tai nghe lén.

“Ông Bộ đang hồ đồ cái gì? Cả một vong hồn cũng không gọi lại được?” Nghe xong báo cáo của Ân Kiên, Ân Lâm trực tiếp mắng một câu.

”Ông ta nói, chết thành như vậy không chỉ một người, ông ta còn biết tên mấy người khác. Ân Kiên mở một tờ giấy gấp rất ngay ngắn. Hà Bật Học lòng hiếu kì giết chết con mèo mà gắng chen vào, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền choáng váng, vội lục lọi trong balô của mình, lục nửa ngày mới tìm ra ghi chép cá nhân.

“Lại làm sao vậy?” Ân Kiên đoạt lấy ghi chép cá nhân, không xem thì thôi, vừa nhìn thì choáng váng, bốn cái tên đầu cư nhiên giống như đúc.

“Này! Cậu cháu, cháu cùng tên giết người ở với nhau à?” Ân Lâm nén cười, cô từ trước kia đã rất bội phục trực giác so với Rađa còn chuẩn hơn của Hà Bật Học.

“Cô… Câu đùa của cô rất lạnh…” Hà Bật Học cả người úp sấp trên bàn tức giận. Cái này hay rồi, chuyên đề mới của cậu làm không xong, cái gì mà cô bé xinh đẹp thần bí chứ! Đều xui xẻo chết hết sạch cả rồi.

“Cậu cũng muốn tìm Đồng Đồng?” Tiểu Vân rất kinh ngạc mà chỉ chỉ cái tên “Quản Đồng” trên danh sách, Hà Bật Học hiển nhiên giật nảy mình, cậu chẳng qua là từ trên website tìm kiếm danh sách các cô bé xinh đẹp thần bí, như thế nào lại khéo mức cả Hồ tiên cũng xếp phía trên?

“Trước không nói chuyện này, Bộ Hưởng Giao nói mấy nữ sinh đã chết này hoặc nhiều hoặc ít đều có chỗ đặc biệt, ông ta cảm thấy quá là khéo, giờ bạn Hà cũng chứng thực chuyện này.” Ân Kiên truyền đạt lời

Bộ Hưởng Giao nói, hiện tại, cả hắn cũng bắt đầu nghĩ không hợp lý. Đồng Đồng là Hồ tiên, đương nhiên cũng có pháp lực, nếu như cùng chuyện này có quan hệ, chỉ có thể đoán rằng phía sau nhất định có âm mưu lớn gì đó.

"Ông ta muốn làm sao? Thần kinh! Loại chuyện này cần báo cảnh sát a!" Ân Lâm tức giận, cô chính là bận yêu đương đó!

"Nếu như muốn biết chuyện phía cảnh sát, tôi có thể hỗ trợ." Tiểu Vân vẫn rất an tĩnh rốt cuộc mở miệng, ba người cùng nhìn cô.

"Cô có nội ứng ở cục cảnh sát à?" Đây là ý kiến đầu tiên của Hà Bật Học. Tiểu Vân cười khẽ, từ đáy lòng nghĩ cái cậu này rất đáng yêu.

"Tôi có thể tìm được tài liệu cho các cậu, đưa ghi chép cho tôi mượn." Tiểu Vân tiếp nhận bản ghi chép của Hà Bật Học mở ra, đặt hai tay phía trên nhắm mắt lại, trong miệng thì thầm đọc âm tiết cổ quái, lần thứ hai mở mắt ra thì, hào quang yêu dị xuyên thấu qua, bản ghi chép nhanh chóng lật lật, cuối cùng "ập" một tiếng khép lại.

"Oa…" Hà Bật Học mở bản ghi chép ra, còn có chút nóng tay, bên trong chi chít ghi chép của cảnh sát.

Ân Kiên cũng dán qua cẩn thận nhìn. Hoá ra cảnh sát đã sớm vô cùng chú ý đối với vụ án này, lòi ra một kẻ giết người chuyên giết thiếu nữ thanh xuân, để không tạo thành khủng hoảng xã hội, chỉ có thể ngầm điều tra và giải quyết vụ án. Ân Kiên nhìn người chết một chút, ngoại trừ một người bị chết đuối bên ngoài, còn lại đều là bị hành hạ đến chết. Hành hạ đến chết, dưới hai chữ to, là một bản báo cáo khám nghiệm tử thi lớn, người xem một cơn buồn nôn, làm ra được kiểu vụ án như này cũng không phải người bình thường.

"Hành hạ đến chết a…" Ân Lâm đột nhiên nhăn mày.

"Cô đừng lo! Mất tích đều là thiếu nữ…" Hà Bật Học nói còn chưa xong, bị ánh mắt đằng đằng sát khí của Ân Lâm trừng đến sặc sụa mỳ.

"Hành hạ đến chết, tôi lo hung thủ cũng là một người trong giới đạo thuật." Ân Lâm nhăn tít mày. Từ ví dụ của Ân Kiên mà xem, hắn dưới cơn thịnh nộ, năng lực phát huy đến kinh người. Nếu như người này thực sự là người trong giới đạo thuật, những cô bé bị hành hạ đến chết này, sức mạnh phát sinh trước khi chết sẽ nhiều đến đáng sợ, khó trách bọn họ gọi hồn không được, bởi vì, hồn phách căn bản còn trong tay người nọ…

Ân Lâm muốn lập đàn gọi hồn, chuyện tày đình như vậy Hà Bật thế nào có thể buông tha? Cậu ta quản chi hiện tại là hai giờ đêm hay hai giờ chiều, vừa gọi điện thoại, toàn bộ tổ sản xuất đều bị call đoạt mệnh truy hồn của cậu gọi tới, còn cả Tùng Vân Tùng tiểu thư. Cô là lần đầu nhìn thấy Ân Kiên, chủ nhà của nhà sản xuất át chủ bài, rất cao, rất tuấn tú, rất… không hợp với cô là một chuyện.

"Vị này chính là tiểu thư Tiểu Vân, mấy người gọi thế là được rồi!" Hà Bật Học đơn giản mà giới thiệu,

vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu, đám thành viên tổ sản xuất thông minh hơn người, tự nhiên hiểu được ý cậu. Tiểu vân, đúng là vị Hồ tiên đại nhân kia.

"Tiểu thư Tiểu Vân thật xinh đẹp." Tùng Vân thật tình mà ca ngợi, Tiểu Vân cũng quay qua khen cô, hai người đứng chung một chỗ có một kiểu không hài hòa kì quái. Kì thật, hai người là một chút cũng không giống nhau, nhưng nếu phải hình dung cả hai cô, đạt được kết luận chính là giống nhau, mắt to, mũi cao, dáng người đẹp đẽ, cặp chân thon dài. Giọng hai người đều êm dịu, lại có âm điệu khác thường, Tiểu Vân có chút kì ảo, Tùng Vân dường như nỉ non một chút. Từ ánh mắt của Hà Bật Học mà nhìn, hai cô khác biệt chỉ là Tùng Vân sẽ không phản quang mà thôi.

"Tùng Vân là người?" Ân Kiên lôi Hà Bật Học vào một góc sáng sủa thấp giọng hỏi, bàn về cảm ứng, Hà Bật Học mạnh hơn hẳn.

"Anh như thế nào lại nói thế! Hẳn là vậy…" Trong lời đáp lại của Hà Bật Học không thẳng thắn không mạnh mẽ. Tuy rằng cậu đối với Tùng Vân một chút "cảm giác" cũng không có, nhưng bị Ân Kiên hỏi như vậy, đột nhiên lại cảm thấy không hợp lý, hiện tại nhìn qua, hình như thật sự không giống người.

"Cô thật giỏi! Trước không phải Bộ đại sư gì đó gọi hồn thất bại sao? Cô xuất mã quả nhiên không giống." Trương Chính Kiệt ở một bên vuốt mông ngựa, Ân Lâm tuy rằng hơi dữ, nhưng lại chưa hề ngăn cản bọn họ ở bên cạnh quay chụp, đương nhiên, bọn họ sau nhiều lần quay chụp xong, cũng không có cơ hội để phát sóng.

"Cậu cư nhiên dám so ông ta với tôi?" Ân Lâm hừ lạnh một tiếng, cô là thân phận địa vị gì, Bộ Hưởng Giao xứng cùng cô ngang vai ngang vế sao?

"Này cũng không phải gọi hồn đơn thuần, nghiêm khắc mà nói, tương đối giống "gọi dí*", nói vô căn cứ chính là "mời quỷ lên người", muốn thất bại rất khó a! Cậu hiểu ý tôi chứ." Ân Lâm vừa nói vừa cười, mọi người không khỏi nhìn về phía Hà Bật Học, người sau đó ngớ ngẩn không hiểu xảy ra chuyện gì, qua vài giây sau mới từ chỗ nào đó hô to gọi nhỏ, hóa ra Ân Lâm định dùng cậu môi giới gọi quỷ đến.

*gọi dí: nguyên văn là "vấn mễ- hỏi gạo(???)"- là hình thức đem linh hồn người thân thông qua bà đồng, dùng thân xác bà đồng nói chuyện với người trần. Vì ko tìm thấy cụ thể tên cách xem bói này, nên sau khi suy nghĩ mình chuyển là "gọi dí", vì tương tự

"Này! Cũng chưa có ai hỏi qua ý kiến của tôi!" Hà Bật Học bĩu môi lầm bầm hai câu, cậu kì thực là bằng lòng hỗ trợ. Thứ nhất, mấy nữ sinh này thực sự đáng thương. Thứ hai, chuyện đáng giận nhe vậy không tham dự sao được? Chẳng qua trên miệng, cậu vẫn là nhịn không được phải oán giận vài tiếng, nhưng mà, rất rõ ràng, không ai để ý tới.

"Rõ ràng cũng rất muốn thử xem sao, đừng than đông vãn tây nữa!" Ân Kiên trách móc, hai người cùng trừng mắt nhìn một chút. Hai người này từ sau khi kết bạn xong, tình cảm càng ngày càng tốt. Tình cảm càng tốt, trong ngôn ngữ, trên tứ chi ngược lại xung đột càng nhiều, luôn có một cảm giác sảng khoái không cần nể mặt mũi đối phương làm gì.

"Cô, thực sự làm vậy à? Cháu nhớ rõ còn cần một thứ gì đó trên người người chết, không phải sao?" Ân Kiên tò mò hỏi, Ân Lâm rất tán thưởng mà nhìn hai mắt hắn, cũng không phải không tiến bộ hoàn toàn!

"Cái này cần Tiểu Vân hỗ trợ!" Ân Lâm cười cười. Hồ tiên Tiểu Vân đưa tay ở trong không khí quờ quạng, mở lòng bàn tay ra, một nắm tóc lớn. Cái tên chết cuối cùng là người chết đuối, không giống mấy người trước là bị hành hạ đến chết, cho nên toàn bộ tóc đều ướt, một nắm lớn dính dấp.

"Gí vào! Này buồn nôn quá…" Bọn Trương Chính Kiệt léo nhéo ra tiếng, tuy rằng biết Tiểu Vân là Hồ tiên, nhưng trước mặt người khác thi triển pháp luật vẫn là không cách gì tưởng tượng nổi, nhất là mớ tóc kia là của người chết, cảm giác này càng khủng bố.

Hà Bật Học liên tục hướng Cao Hiểu Hoa nháy mắt, người sau đó chỉ có thể bất đắc dĩ mà hướng cậu lắc đầu, hai người đồng thời thở dài. Bất luận bọn họ thử thế nào, chính là không thể chụp được ảnh Tiểu Vân, càng đừng nói là cú quơ quào thần kì kia.

"Nếu tiểu thư Tiểu Vân có thể lấy được tài liệu của cảnh sát, thậm chí tóc người chết, vì cái gì không trực tiếp dùng để tìm Đồng Đồng?" Ân Kiên hỏi, mọi người cũng tò mò theo.

"Này vẫn có hạn chế, chỉ có thể dùng để tìm vật chết, bất luận thứ có sinh mệnh gì đó, đều không thể dùng phương pháp này chuyển dịch, cho nên tôi mới có thể xác định là Đồng Đồng còn sống." Tiểu Vân dịu dàng mà giải thích, Ân Kiên đã thông mà gật gật đầu, nhà họ Ân bọn họ cũng có rất nhiều đạo thuật như thế.

"Được rồi! Kế tiếp thì xem biểu hiện của cậu đã! Bạn Hà." Ân Lâm âm trầm mà nở nụ cười.

Hà Bật Học để Ân Kiên đưa về phòng, không chỉ Hà Bật Học tò mò, đám nhàn rỗi cũng theo vào. Ân Lâm thì tiếp nhận tóc Tiểu Vân mang tới, thận trọng mà dùng lá bùa bọc lại, cũng theo đó hiện ở trong phòng.

"Gì thế hả?" Hà Bật Học nhìn thấy Ân Kiên tìm tìm kiếm kiếm ở chỗ nào đó, vừa giúp vừa hỏi, vừa không chú ý thì cả người bị Ân Kiên đẩy ngã trên giường, tứ chi bị dây thừng đỏ trói chặt, trưng ra cái dáng chữ đại.

"Gí vào! Có con gái ở đây a! Hiện tại là trình diễn series giam cầm có phải rất mất trí không?" Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa hai người ở bên kia nói nhăng cuội, dẫn đến Trương Anh Nam cùng Tùng Vân hai người ngay tại chỗ khuôn mặt nhỏ nhắn nhuốm hồng, "véo" một tiếng vọt ra phòng ngoài. Ân Kiêm lườm hai gã đàn ông xem quá nhiều phim một cái, cùng lúc đó còn phải ngăn Hà Bật Học giãy loạn, hai người bọn họ dù sao hình thể cũng không kém mấy, chiến đấu khá khó khăn.

"Không cho phép nhúc nhích! Đây là sợ lát nữa quỷ nhỏ lên thân xong, không làm hại đến người khác thì cũng là làm hại đến cậu! Im chút coi!" Ân Kiên dùng ánh mắt ngăn Hà Bật Học giãy giụa, người sau đó quả nhiên yên lặng rất nhiều. Oán quỷ này không giống mấy lần trước, sinh thời đã có chút linh lực, hơn nữa lại chết thảm, trời biết cô ta lên người xong sẽ xảy ra chuyện gì.

"Nà! Cô sẽ không phải là đem tóc cùng bùa kia thiêu hủy, sau đó bảo tôi uống hết chứ? Tôi chết cũng

không uống!" Hà Bật Học nhìn chăm chăm mớ tóc trên tay Ân Lâm, càng nhìn càng gớm, sức nhẫn nại của con người là có hạn.

"Yên tâm đi! Tôi không gớm như vậy với cậu đâu, mất vệ sinh!" Ân Lâm đặt một lư hương nho nhỏ bên giường, theo tay vung lên, lá bùa tự cháy, rơi vào trong lư hương.

"Hít sâu, thả lỏng một chút, đầu có thể sẽ váng một chút, đừng lo, tôi cùng cô vẫn ở đây." Ân Kiên ở bên tai Hà Bật Học thấp giọng nói, tinh thần Hà Bật Học càng thả lỏng, nghi thức tiến hành càng dễ.

"Thả lỏng? Anh có muốn thử bị trói trên giường hay không, xem anh có thả lỏng nổi không?" Hà Bật Học tức giận, Ân Kiên thấp giọng cười. Đáp lại hắn như vậy, chứng tỏ Hà Bật Học đã không căng thẳng nữa.

Khói trắng tràn ngập, mọi người đợi vài phút, trong phòng không có bất kì động tĩnh gì. Hà Bật Học đầu ngón tay nhịn không được nhịp nhịp, cậu thật có lòng để quỷ lên người thì, quỷ cư nhiên không tới?

"Bạn Hà?" Ân Kiên nhìn khí sắc cậu một chút, bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Là tôi." Hà Bật Học trả lời, cậu một chút khác thường cũng không có.

"Thất bại rồi?" Ân Kiên liếc Ân Lâm, người sau đó "hừ" một tiếng vút ra phòng ngoài, thất bại thì thất bại a, có cái quái gì hiếu kì?

Giật giật tứ chi, Hà Bật Học dùng ánh mắt ý bảo muốn Ân Kiên thả cậu ra, nếu gọi quỷ thất bại, ai sẽ nguyện ý vẫn để bị trói trên giường? Ân Kiên không hề cử động, chỉ là từ trên cao nhìn xuống đánh giá cậu, trên mặt treo nụ cười không có ý tốt.

"Này! Thả!" Hà Bật Học rống lên một câu. Đừng nói cho cậu, Ân Kiên cai tên chết tiệt kia đúng là biến thái.

"Này! Cậu rất hợp như này!" Ân Kiên cố ý tiến đến bên tai Hà Bật Học trầm giọng cười, tức giận khi đối phương một hồi giãy giụa tứ lung tung, muốn đánh người cũng phải cởi ra trước chứ hả?

"Ân Kiên, anh được lắm! Nếu không anh thử xem?" Hà Bật Học nghiến răng nghiến lợi, lắc lệch mắt kính, cặp mắt to kia kì thực rất có mị lực.

"Có bản lĩnh cậu tới a!" Ỷ vào đối phương còn bị trói, Ân Kiên cười đến cực gian trá.

"Hai người bên trong bớt phóng túng chút!" Ân Lâm một tiếng chợt quát từ ngoài phòng khách vào, người phụ nữ này lỗ tai thực sự thính đến lợi hại.

Ân Kiên động tay cởi thừng đỏ. Hắn cũng không biết vì sao sợi dây đạo thuật dùng nhất định là màu đỏ, nghìn vạn lần đừng ngu mà tưởng do tẩm quá nhiều máu chó đen, hắn đời này còn chưa thấy qua mấy con đó...

"Chờ một chút." Hà Bật Học đột nhiên đưa tay kéo Ân Kiên, có chút không hợp lý.

Ân Kiên ngừng tay, không giải thích được mà theo ánh mắt cậu nhìn lại, chỉ thấy trên ống quần jeans bên trái của Hà Bật Học có một vết ố nhỏ, dần dần nhuốm đậm, bất quá chỉ vài giây, chân trái cậu ta nhuốm đầy máu.

"A Học?" Ân Kiên lại càng hoảng, Hà Bật Học cầm tay hắn đột nhiên chặt một chút, màu máu trên mặt nháy mắt rút sạch.

"Quá... Đau..." Hà Bật Học cắn răng nhả mấy chữ, từ đó bắt đầu run rẩy, toát mồ hôi lạnh, trên chân trái vết thương lan tràn, đùi phải, bụng dưới, từ ngực đến lưng, tất cả đều chi chít vết thương, máu tươi chỉ một thoáng nhuốm đỏ cả giường.

"Anh Kiên, anh Kiên! Đau quá!" Hà Bật Học túm chặt ống tay áo Ân Kiên, không ngừng kêu thảm thiết, rên rỉ, những người khác sợ hãi cũng chạy đến chẳng biết làm nào cho phải, vết thương tăng nhanh, cổ cậu, khuôn mặt cũng chảy toàn máu, Hà bạt Học hiện tại thoạt nhìn chỉ có thể hình dung một chữ "thảm".

"Cô!" Ân Kiên ôm chặt cậu hét váng lên. Đau đớn quá mức mạnh mẽ đã khiến Hà Bật Học không thể khắc chế mà run lẩy bẩy„ nhiệt độ cơ thể cũng trong nháy mắt hạ đột ngột, Ân Kiên lo lắng hai con mắt đảo tung, cũng không phải choáng thì cũng chết đến nơi.

"Mau! Mau cho cậu ta uống!" Ân Lâm bưng bát nước bùa tiến tới, Ân Kiên đoạt một phát quay qua rót mạnh vào miệng Hà Bật Học, người sau đó muốn phản kháng, đáng tiếc cơ thể đau đến không dùng được sức, uống nước bùa thực sự muốn nôn.

Bị ép đem nước bùa nuốt xuống xong, Hà Bật Học co ở trên giường run rẩy. Trong một giây, không biết hoa mắt hay là cái gì, cậu cứ thấy căn phòng hình như phình ra một chút rồi lập tức hồi phục nguyên trạng, hô hấp của cậu suôn sẻ hơn rất nhiều, chỉ là tiêu hoa nhiều sức lực quá, nhất thời nửa khắc vẫn không bò dậy được.

"Tiểu Vân." Ân Lâm cúi đầu gọi một câu.

"Vẫn ở đây, cô bé đi không được." Hồ tiên Tiểu Vân dịu dàng trả lời, hai mắt nhìn chằm chằm góc phòng khách. Tuy rằng mắt thường nhìn không thấy cái gì, nhưng cả đám người bình thường Trương Chính Kiệt kia cũng cảm thấy có chút bất thường, chết cũng không dám lại gần.

"Học trưởng anh ấy không nghiêm trọng chứ?" Tùng Vân rất quan tâm hỏi. Bọn Trương Chính Kiệt là nhìn nhiều tự nhiên chả sợ, nhưng cả cô cũng có thể trấn định như thế, thật không hổ là cùng một nước với bọn họ, phụ nữ của tổ sản xuất đều không thể xem thường.

"A Học, còn đau không?" Ân Kiên nhẹ giọng hỏi. Hà Bật Học lắc đầu, tuy rằng đau đớn đã ngừng, thế nhưng ký ức vừa nãy vẫn còn trong đầu, trong xương lại có một cảm giác ê ẩm.

"Cháu trai, cần xác định vết thương trên người cậu ấy đều biến mất, nếu như còn, lại đốt thêm lá bùa nữa cho cậu ấy uống." Ân Lâm rất nghiêm túc mà ra chỉ thị, Ân Kiên gật đầu, nửa nâng nửa ôm đem người túm vào phòng tắm.

"Quần áo không cần, chờ một chút nữa đem đi đốt, nếu như còn khó chịu thì nói nhé." Ân Kiên giúp Hà Bật Học cởi áo, người bình thường mà mất nhiều máu như vầy, đã sớm chết rồi. Dùng nước nóng phun qua, đem vết máu xối xong, Hà Bật Học kinh ngạc phát hiện trên người mình một chút thương cũng không có.

"Bị thương cũng không phải cậu, cô ta trên người cậu xong tự nhiên sẽ có những thứ cô ta từng trải qua, nhưng mà xác thực bị tổn thương cũng không phải cậu." Ân Kiên vừa giải thích, vừa giúp cậu hướng về phía nước nóng. Hà Bật Học nghĩ rất không được tự nhiên, tuy rằng cũng không phải lần đầu như này, nhưng mà khi tắm có người dòm lom lom chính là rất quỷ dị.

"Cậu làm cái gì thế?" Nhìn thấy Hà Bật Học vẫn lấp lấp ló ló, Ân Kiên khẽ quát một tiếng.

"Như người bình thường đều là tự tắm chứ? Cút ra ngoài đê!"

"Cậu ngu hả? Tôi là đang nhìn xem trên người cậu còn có vết thương hay không mà thôi! Hay là cậu muốn gọi cô vào?"

"Vậy anh liền trực tiếp đem bùa cho tôi uống luôn đi!"

"Cậu là dê à? Không có việc gì ăn giấy làm gì chứ? Bùa là thứ tuỳ tiện ăn được à?"

Trong phòng tắm hai con người một mực ở đó hô to gọi nhỏ, Tùng Vân bên ngoài phòng tắm hiếu kì mà tiến đến thăm dò xung quanh. Cô là không hiểu rõ đạo thuật, nhưng rất biết không giống với diễn phim.

"Ừm, đừng quá ngạc nhiên! Quen là được rồi, quen là được rồi!" Trương Chính Kiệt vỗ vỗ vai Tùng Vân, cũng không biết là muốn cô thoải mái, hay là muốn nhân cơ hội đó ăn chút đậu hũ.

"Tiểu Vân, cô có thể để cô bé hiện hình không? Tôi có lời muốn hỏi cô bé." Ân Lâm hỏi, Hồ tiên Tiểu Vân lắc đầu.

"Tôi không thể ép cô bé làm chuyện cô không muốn." Tiểu Vân rất thông cảm mà nhìn góc kia, Ân Lâm có thể tưởng tượng nữ sinh kia bị chết có bao nhiêu thảm, không muốn gặp người cũng là tâm lý chung.

"Lại gọi lần nữa?" Trương Chính Kiệt đề nghị, lúc này là Ân Lâm lắc đầu.

"Dù cho tôi có đủ pháp lực, bạn Hà nhà cậu cũng đỡ không nổi, làm tiếp lần nữa cậu ta sẽ chết." Ân Lâm thở dài, quay đầu nói nhỏ cùng Tiểu Vân, muốn cô thả vong hồn nữ sinh kia, ngày hôm nay kết thúc ở đây, ngày mai lại nghĩ cách.

Gian nhà vốn ầm ầm, người đi sạch liền quạnh quẽ rất nhiều, Ân Kiên thu dọn linh tinh, mà Hà Bật Học lau tóc ướt ngồi trên sôpha.

"Còn khó chịu không?" Ân Kiên nhìn khí sắc cậu không tốt lắm, ngồi một bên quan tâm hỏi.

"Ngực khó chịu…" Hà Bật Học rầu rĩ mà trả lời.

"Cái loại cảm giác này rất đáng sợ, từng dao từng dao cắt trên người… Không nơi cầu cứu… Rất tuyệt vọng a…" Hà Bật Học viền mắt đỏ lựng, trải qua "cùng cảm nhận cơ thể" một lần xong, cậu thương cảm cô bé chết thảm này không gì sánh được.

"Vạn nhất Đồng Đồng kia thật là bị biến thái nọ bắt đi thì sao giờ?" Hà Bật Học bò lên, dù sao đối phương là thanh mai trúc mã cùng bạn tốt của Ân Kiên, tự nhiên lại càng muốn quan tâm hơn.

"Hừ… Cậu trước ngủ một giấc, tỉnh thì lại giải quyết vấn đề."

Đợi Hà Bật Học làm thế nào ngủ an ổn xong, Ân Kiên chuồn lên sân thượng châm thuốc, hít sâu một hơi, cảm giác nóng ran lan tràn nơi phổi. Hắn có bao nhiêu lâu không hít những làn khói này? Lại cảm thấy mùi này xa lạ.

"Đồng Đồng là thanh mai trúc mã cùng bạn tốt của cậu, cậu không thể bỏ mặc." Giọng nói nhẹ nhàng lại kỳ ảo yếu ớt truyền đến, Ân Kiên vừa nhấc đầu, thì thấy Hồ tiên Tiểu Vân từ xa xa từng bước đến gần? Đến gần? Nghe nói hắn ở tầng mười chín cơ mờ!

Cách Ân Kiên một bước thì, Tiểu Vân đứng ở đó, cũng không phải trôi, cũng không phải bay, cứ đứng ở đó rất an ổn rất ấu trĩ, tuy rằng dưới lòng bàn chân cô vật gì cũng không có.

"Cô bản lĩnh như thế, sao không tự động thủ? Tôi không tin cô làm không được!" Ân Kiên phun một ngụm khói, Tiểu Vân quả nhiên thờ ơ. Đây là lần đầu Ân Kiên đối mặt với yêu quái pháp lực cao thâm đến không thể mặc kệ cô, nói thành thật, Ân Kiên coi như có chút sợ cô, đương nhiên, biểu hiện ra thì chết hắn cũng không thừa nhận.

"Tôi phải về, lần này tìm đến Ân Lâm đã là ngoại lệ, tôi không thể đợi lâu." Tiểu Vân dịu dàng giải thích. Trong "Sơn hải kinh" ghi chép, Không Hồ là Hồ tiên vô cùng cao cấp, bản tính tương đối hờ hững, cô chịu mạo hiểm phạm luật mà phiêu lưu đến đây tìm Ân Lâm tìm kiếm giúp đỡ, đã là biểu hiện vô cùng quan tâm của cô với Đồng Đồng.

"Đồng Đồng rất thích cậu, cho nên mới liều lĩnh hạ sơn, xin đừng phụ phần tình nghĩa này."

“Tôi cho rằng Không Hồ không có tình cảm.”

“Bất luận chuyện gì cũng có ngoại lệ. Dù cậu không định chấp nhận Đồng Đồng, cũng xin niệm tình thanh mai trúc mã, giúp tôi ngay.”

“Nếu không cô nghĩ tôi đứng ở trên sân thượng gió lạnh lùa là vì cái gì?”

Chờ Ân Kiên rời khỏi nhà, cặp mắt to của Hà Bật Học lập tức mở, cậu vẫn là tỉnh táo, chỉ không muốn khiến Ân Kiên lo lắng mới giả bộ ngủ. Cảm giác quá kinh khủng, cậu không chỉ thể nghiệm đau đớn trên cơ thể, tuyệt vọng trong lòng cũng rất lâu không tiêu tan. Thế nhưng có một chút cậu không nói cho Ân Kiên, cậu còn thấy rất nhiều thứ, nếu như đó là những con người, sự vật nữ sinh kia thấy trước khi chết thì chỉ cần để cậu thử một lần nữa, nói không chừng cậu có thể tìm được các cô bị giam ở nơi nào.

Dỏng tai nghe Ân Kiên bước ra sân thượng hút thuốc, lòng có chút mâu thuẫn. Một mặt đối với sự càng ngày càng ăn ý giữa hai người mà cảm thấy hài lòng, đối phương khẳng định cũng ôm chặt tâm tình như vậy, để cậu thử lại một lần nói không chừng sẽ có đột phá; mặt khác, Ân Kiên là vì Đồng Đồng mới làm như vậy, loại cảm giác này có chút khác, thật giống như anh em của mình đổ nhiên có tình nhân mà lạnh nhạt mình, ngẫm lại lòng chính là không được tự nhiên.

Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, Hà Bật Học để cho mình thả lỏng chút. Thực sjư là muốn chết, biết rõ rất đau còn bướng muốn cho quỷ lên thân, bát tự cậu có rẻ tiền thế không chứ lị? Đợi nửa ngày chính là một chút việc cũng không phát sinh, Hà Bật Học hết nhìn đông lại nhìn tây, sẽ không thực sự bị đuổi đi nhỉ?

“Quỷ tiểu thư? Quỷ tiểu thư? Cô còn đó không?” Hà Bật Học nhỏ giọng hỏi, bốn phía không có nửa điểm phản ứng.

Giữa lúc Hà Bật Học muốn từ bỏ thì, đột nhiên một cảm giác khác thường từ nơi nào đó ở bụng dưới chạy lên cao, Hà Bật Học kêu một tiếng đau đớn ngã trên giường, đau đến mức như bị hung ác đạp cho một cú.

“A!” Vội che miệng mình, Hà Bật Học không muốn quấy nhiễu đến Ân Kiên. Tuy rằng không dám cam đoan anh ta có thể vì Đồng Đồng mà thấy chết không cứu hay không, nhưng vạn nhất Ân Kiên giống như lúc trước cứu người không chút suy nghĩ, vậy cậu thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mấy cơn đau này là uổng công mà trúng rồi.

Những thứ này không là thật, những thứ này không là thật, Hà Bật Học không ngừng nhắc nhở mình, điều duy nhất cậu muốn làm là nhìn rõ cảnh vật bốn phía, như vậy có thể tìm thấy tung tích của Đồng Đồng. Vết dao trên người không ngừng tăng, Hà Bật Học cắn răng kiên quyết chịu đựng, nếu như nữ sinh kia có thể cố nén những đau đớn này đồng thời chạy trốn thành công, thì coi như cô cuối cùng vẫn là bị chết đuối, vậy cậu cũng nhất định có thể chống đỡ. Mắt to của Hà Bật Học trống rỗng nhìn bốn phía một chút, đập vào mắt cũng không phải phòng của Ân Kiên, mà là một căn nhà trọ rách nát. Đột nhiên nghe tiếng bước chân, Hà Bật Học vừa quay đầu lại, một con dao nhỏ sắc nhọn chém xuống trán cậu, Hà Bật Học nhịn không được hét thảm một tiếng.

“A Học!” Ân Kiên vọt vào, thấy Hà Bật Học tự nhiên thành bộ dạng vô cùng thê thảm. Ân Kiên không

chút nghĩ ngợi mà hít một hơi thuốc dài, đang múôn thay Hà Bật Học đuổi quỷ, đối phương lại liều mạng đẩy hắn ra.

"Còn… Thiếu chút nữa, còn thiếu chút nữa!" Hà Bật Học vừa cố nén đau, vừa muốn tránh khỏi khói thuốc của Ân Kiên, trọng tâm không ổn mà ngã vật xuống sàn, lại trĩu nặng không ngừng, kiềm nén rên rỉ.

"A Học! Cậu điên à? Như vậy sẽ chết mất!" Ân Kiên túm chặt lấy cậu, đem cậu cố gắng quay về trên giường. Hà Bật Học còn đang giãy giụa, không biết là để né Ân Kiên, hay vì tránh gã đàn ông "trước mắt cậu".

Cảm giác ghê tởm khiến Hà Bật Học một cơn buồn nôn, máu tươi chảy vào mắt, khiến cậu thấy không rõ hình dáng đối phương, nhưng cậu biết, cảm giác được tên biến thái kia đã làm gì mấy cô bé đáng thương này. Hà Bật Học đưa tay kéo, vậy mà túm được khuyên tai của gã đàn ông, tai gã nhất thời máu tươi ứa ra. Đối phương dưới cơn thịnh nộ muốn bóp chết Hà Bật Học, hay là cô bé đáng thương kia, nhưng tại lúc chỉ mành treo chuông, một hơi thuốc của Ân Kiên khiến toàn bộ cảnh tượng đều tiêu tán.

"A Học? A Học! Cậu không sao chứ?" Ân Kiên khẽ lắc Hà Bật Học, người sau đó chỉ mờ mịt nhìn hắn, ngừng vài giây mới rên lên hai tiếng đáp lại.

"Cái này…" Hà Bật Học có chút không giải thích được mà nhìn khuyên tai trong lòng bàn tay mình, bên trên còn có vết máu.

"Trước tắm rửa, cậu thực sự cần ngủ một giấc." Ân Kiên tiếp nhận khuyên tai, kéo Hà Bật Học đi vào phòng tắm.

"Lại tắm?" Hà Bật Học lắc lắc đầu, cuối cùng cũng thấy tỉnh táo.

"Cậu hiểu vì cái gì mà! Đừng cò kè mặc cả thêm!"

Xác định Hà Bật Học không có việc gì, theo dõi cậu uống xong sữa ấm, nhìn cậu ngủ xong, Ân Kiên quay số gọi Ân Lâm, người phụ nữ này quả nhiên ở chỗ Ngô Tiến.

"Bạn Hà cũng có thể như tiểu thư Tiểu Vân cách không lấy đồ?" Ngô Tiến nhìn chằm chằm khuyên tai vô cùng kinh ngạc.

"Cậu ta thực sự là nhà ngoại cảm rất mạnh, siêu cấp ngoại cảm." Ân Lâm quét mắt liếc Ân Kiên. Thể chất Hà Bật Học vốn không giống người thường, cùng Ân Kiên lộn xộn lâu sau đó tự nhiên càng quá mức, tựa như một cái Rađa cài đặt các tính năng mới, chỉ biết cậu ta càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng không thể vãn hồi.

"Tôi vẫn không hiểu, trên thân cậu ta không phải là nữ sinh đã chết đuối sao? Thế nào còn có thể túm được khuyên tai của hung thủ?" Ngô Tiến hiếu kì truy vấn.

"Chỉ có thể nói, lại có một cô bé chết thảm..." Ân Kiên sắc mặt trầm xuống. Vong hồn bọn họ gọi về, dẫn dắt Hà Bật Học chạm trán với cô bé rơi vào bất hạnh, tựa hồ nghĩ vì cô bé này tranh thủ một đường sống.

"Cái này biến thái muốn chết!" Ân Kiên lạnh lùng nói, đem hạc giấy dính máy tung lên trời, một con đại bàng vỗ cánh bay cao.

Đại bàng của Ân Kiên bay ra ngoài cửa sổ, Ngô Tiến vô cùng hứng thú mà ló đầu, anh ta năn nỉ rất nhiều lần, đáng tiếc Ân Kiên một lần cũng không chịu thi triển bản lĩnh, ngày hôm nay cúôi cùng cũng mở mang tầm mắt rồi.

"Không cần đuổi theo?" Ngô Tiến ở một bên giúp vui, lại thấy Ân Kiên tìm một tờ giấy trắng, mà Ân Lâm lại lục lục trong túi ra một cái la bàn xinh xắn, thoạt nhìn còn có thể nghĩ nhầm là hộp phấn.

"Không cần! Với công lực của Ân Kiên, đại bàng của nó không bay ra ngoài thành phố, thấy quả cầu vàng nhỏ trên la bàn không? Quả cầu vàng này, chính là nơi đại bàng!" Ân Lâm vừa giải thích, vừa kéo chỉ đỏ trên giấy trắng, quả cầu vàng nhỏ thực sự bắt đầu di động.

"Oa! Hệ thống định vị thật tiên tiến!" Ngô Tiến rất thật tình mà tán thưởng, đáng tiếc nhận được con mắt xem thường của hai người.

"Anh đi trước chuẩn bị xe, thời gian cấp bách!" Ân Lâm ra lệnh, Ngô Tiến như một cậu lính vui vẻ, vớ lấy chìa khoá liền lao ra cửa.

Quả cầu vàng nhỏ đầu tiên là bay nhanh về trước, đột nhiên giữa chừng như vấp phải trắc trở mà dừng lại đột ngột, rồi nổ tung, Ân Kiên bị liên luỵ hộc ra một búng máu.

"Cháu trai!" Ân Lâm vọt qua múôn đỡ hắn, Ân Kiên lại như dính đòn nghiêm trọng đứng không nổi, lại ho ra một búng máu nữa.

"Làm sao thế?" Ngô Tiến mới vào cửa muốn gọi người bị Ân Kiên làm cho sợ, Ân Kiên trong ấn tượng không rời chữ "Mạnh mẽ", cư nhiên lại bị thương?

"Đối phương là cao thủ." Ân Lâm lạnh lùng nhìn la bàn, đại bàng của Ân Kiên là linh lực tự nhiên của Ân Kiên, mà nó lại dựa vào linh lực chống đỡ, hiện tại đối phương có thể bắn rơi đại bàng khiến Ân Kiên hộc máu, xem ra đã thực sự hành hạ chết không ít người, năng lực không phải chuyện đùa.

"Ngô Tiến anh lo cho cháu trai, em đi cứu người!" Ân Lâm quơ túi xoay người liền đi.

"Cô!" Ân Kiên vội hô, hắn sẽ không chết, sẽ không bị thương dù bị chấn động đến hộc máu, Ân Lâm đạo thuật dù cao tới đâu cũng chỉ là con người, vạn nhất có nguy hiểm gì thì sao? Hắn làm nào không phụ lòng cha hắn đây?

"Yên tâm! Tôi đương nhiên sẽ đi cùng viện binh!" Ân Lâm bướng bỉnh mà nháy mắt mấy cái.

Xe thể thao đen đỗ ở trước một căn nhà nhỏ, nhảy xuống xe chính là hai người con gái mặc đồ đen, vị mốt nhưng quỷ khí dày đặc kia đương nhiên là Ân Lâm, người còn lại một thân đồ nhà Đường màu đen, trên tay còn quấn tràng hạt chính là người thân của cô, chị họ xa của Ân Kiên, Ân Phong.

"Trước tiên là nói, nếu như papa cháu hỏi, nhất định phải trả lời chúng ta là tình cờ gặp, cô không tìm cháu đến bắt yêu đuổi quỷ!" Ân Lâm nhắc nhở một tiếng, Ân Phong nở nụ cười, cô cùng Ân Lâm có chút giống nhau, nhưng mà khí sắc bình thường hơn nhiều. Con cháu nhà họn Ân sau này chia làm hai phái, một hệ kế thừa bản lĩnh phục ma hàng yêu, một hệ lại sinh sống như người bình thường. Phục ma hàng yêu một mạch truyền tới đời Ân Kiên cũng chỉ còn lại mỗi hắn là nam. Một mạch khác lại rẽ cành trổ lá rất an nhàn, duy độc Ân Phong từ nhỏ đối với những thứ này rất hứng thú, hơn nữa còn có thiên phú, cho nên Ân Lâm mới luôn luôn lén lút dạy cô. Thậm chí đến sau này, nhìn thấy Ân Kiên không có tiến bộ như thế, cũng chỉ có thể lo lắng thay nhà họ Ân lưu lại huyết mạch mà không dám để hắn tiếp nhận chuyện quá nguy hiểm, cho nên phá lệ để Ân Phong học đạo thuật. Bất quá lại khiến cho quan hệ của cha con cô ầm ĩ đến bế tắc, ai muốn để chính con mình đi mạo hiểm chứ?

"Cháu biết rồi! Đối tượng lần này rất lợi hại? Cháu là lần đầu thấy cô cần giúp đỡ." Ân Phong nở nụ cười, cô kì thật rất mong muốn có thể theo Ân Lâm đi bắt yêu trừ quỷ, đáng tiếc tuyệt đại đa số thời gian là cô sắm vai "người bình thường".

"Ân Kiên bị đánh cho hộc máu, cháu nói có lợi hại không?" Ân Lâm lạnh lùng bình tĩnh trả lời, hơi nhíu mày nhìn căn nhà nhỏ một chút, bầu không khí có chút không bình thường.

"Ân Kiên hộc máu? Có thể là cậu ấy học nghệ không tinh? Cháu thấy ở đây rất bình thường a!" Ân Phong nhìn xung quanh. Cô tịnh không phải cố ý xem nhẹ Ân Kiên, mà là bốn phía xác thực không có gì đặc biệt. Ân Lâm không khỏi đoán rằng, hay là đại bàng của Ân Kiên đánh rắn động cỏ, người này tương đối không may, vừa lúc đụng độ phòng bị toàn phần của đối phương. Chờ các cô chạy tới thì, đối phương đã bỏ chạy.

"Đi lên đi!" Ân Lâm chỉ thị, dẫn đầu đi lên tầng.

Quả thực như Ân Lâm đoán, căn nhà nhỏ một người cũng không có, cô cùng Ân Phong hai người phân công nhau xem, cũng chỉ là một căn nhà nhỏ cũ nát, trong không khí tản mát oán niệm khó có thể phát hiện. Hai cô bé chết thảm xong cả oan hồn cũng bị người quản chế, Ân Lâm càng nghĩ càng bốc lửa.

"Cô!" Ân Phong vội gọi, cô gõ gõ phát hiện bên trong tường có tường kép, quá quỷ dị, ai sẽ ở chính trong nhà mình chuẩn bị mật thất chứ?

"Nổ vỡ nó đi." Ân Lâm đơn giản ra lệnh, Ân Phong mừng rỡ cười cười, chọn rồi mở rộng một lá bùa màu đỏ, năm ngón giương lên, "uỳnh" một tiếng tường đổ sụp xuống.

"Ôi! Giời ơi..." Ân Lâm xông lên trước nâng một cô bé đang thoi thóp dậy. Cô bé này hơi trợn mắt, trong ánh mắt có một tia sáng yêu dị, cả người bị thương mà còn có thể sống sót, thật không hổ là tiểu Hồ tiên công lực thâm hậu.

Rửa sạch vết thương trên người, lại cũng có đủ thời gian ngồi xuống điều dưỡng, Đồng Đồng lập tức khôi phục khí sắc, cho dù trên mặt còn có dấu dao nhàn nhạt, cũng vẫn khó nén diện mạo vốn có của Hồ tiên, dung mạo hoàn mỹ đến vô cùng kinh khủng.

"Đồng Đồng cùng tiểu thư Tiểu Vân không giống nhau nhỉ! Dường như tươi tắn hơn nhiều!" Đám tổ sản xuất nhiều chuyện lúc này toàn bộ chen chúc trong nhà Ngô Tiến. Đồng Đồng cần phải có một cái sân trong đủ rộng lớn để hấp thu tinh hoa ánh trăng, chỗ Ân Kiên lại không thích hợp, càng quan trọng hơn là, cô nam… Được rồi! Là hai thằng đàn ông lại thêm cả Đồng Đồng, khiến bà cô rất lo lắng.

"Đương nhiên là tươi tắn hơn rồi! Rất vất vả mới thấy anh Kiên mà!" Cao Hiểu Hoa còn đang thử DV, Đồng Đồng còn tinh nghịch nháy mắt mấy cái, từ DV liền toả ra một làn khói đen, chính thức tiêu tùng.

"Mấy cái này sẽ mất chứ? Không thì thực sự rất đáng tiếc…" Trương Anh Nam quan tâm hỏi, Đồng Đồng mặc chính là áo ngắn, quần soóc, phần lộ ra vẫn nhìn thấy dấu dao nhàn nhạt, chi chít nhìn mà giật mình.

"Sẽ chứ, hình dạng vốn có của tôi cũng không phải như này mà!" Đồng Đồng đùa. Đừng quên, bên ngoài có đẹp như nào, bộ mặt thật của Hồ tiên cũng không phải loài người.

"Vì sao lại gặp cái tên sát nhân kia? Hắn trông như nào? Chạy trốn rồi?" Tùng Vân quan tâm mà truy vấn, Đồng Đồng chỉ là cười cười lắc đầu, lại nhìn Ân Kiên.

"Việc này, tôi chỉ nói cho mỗi anh Kiên thôi, đến lúc đó mọi người hỏi anh ấy đi." Đồng Đồng hì hì hai tiếng.

"A a a! Bây giờ lại anh Kiên dài, anh Kiên ngắn rồi!" Đám người Trương Chính Kiệt liền nói đùa kiểu hạ cấp.

"Bạn Hà đâu? Cậu ta thế nào rồi?" Anh Kiên dài, anh Kiên ngắn, tự nhiên khiến Ân Kiên nhớ tới một người khác.

"Không biết, gọi điện thoại không ai nghe…" Trương Chính Kiệt còn chưa nói xong, Ân Kiên liền chạy đến không thấy bóng dáng, Đồng Đồng hiếu kì nhìn mọi người một chút, vội vã đuổi theo.

Xoay mở khoá cửa, một cảm giác khác thường nảy lên trong lòng, Ân Kiên đề phòng mà đẩy cửa ra, phòng khách tối tăm tản mát mùi máu tươi nhàn nhạt, nữ sinh cả người đầy vết dao ngồi xổm trong góc.

"Cô ở chỗ này làm gì?" Ân Kiên giọng không tốt, cô ta nếu như ở đây, Hà Bật Học khẳng định không hay.

Nữ sinh kia đề phòng mà lui lại, vẻ mặt căng thẳng mà nhìn chằm chằm Đồng Đồng phía sau Ân Kiên, đôi mắt to sáng óng ánh của Hồ tiên như mũi tên nhọn hoắt theo dõi cô. Như là hạ quyết tâm, khơi lên dũng khí lớn nhất, nữ sinh kia tiến gần Ân Kiên hai bước, đưa tay chỉ chỉ phòng ngủ.

“A Học đã xảy ra chuyện gì?” Ân Kiên vội hỏi, nữ sinh liền vội gật đầu. Người nọ không chút nghĩ ngợi mà chạy ào vào phòng, lại thấy Hà Bật Học co quắp trên giường bất tỉnh nhân sự.

“A Học! A Học!” Ân Kiên vỗ nhẹ Hà Bật Học, người sau đó trán có chút nóng lên.

“Anh Kiên a… Tìm thấy Đồng Đồng không?” Hà Bật Học hơi thở mong manh.

“Cậu khó chịu ở đâu? Cậu nói chuyện a! Này!” Ân Kiên cố sức mà lay Hà Bật Học, hoàn toàn là lo lắng đến rối loạn. Hà Bật Học đơn giản chỉ là bởi quỷ lên người, tắm, lại quỷ lên người, lại tắm, náo loạn hơn nửa đêm lại thêm ngủ không được, phát sốt bò dậy không nổi mà thôi.

“Đói bụng chết…” Hà Bật Học cười khổ, cậu lên cơn sốt bò dậy không nổi, cả úp một bát mì cũng khó như lên giời, cái cô bé nữ sinh âm hồn kia tốt bụng trông nom cậu, lại cũng sẽ không nấu cơm, nếu như không phải Ân Kiên phúc lâm tâm tới* mà gấp gáp trở về, cậu nói không chừng sẽ chết đói ở chỗ này.

*Phúc lâm tâm tới: Phúc khí tới rồi, sự tình lý giải rồi, tâm tình đột nhiên cởi mở, làm mọi việc đều thuận lợi =))) đại khái ý bạn Hà là bạn Kiên cứu đc “ng yêu cũ” rồi nên mới có lòng mà về nhà vs bạn ý=))

“Cậu đi chết được rồi! Ngu ngốc!” Ân Kiên tàn bạo mà đem người ném trở về trên giường, nổi giận đùng đùng mà vào nhà bếp nấu cháo trắng.

Bận bịu nửa ngày, nhìn chằm chằm Hà Bật Học ăn xong cháo, nhìn cậu ta nuốt thuốc vào, lại hầu hạ vị đại thiếu gia này lên giường ngủ, Ân Kiên đối với Ân Lâm còn chưa từng hiếu thuận được dư thế.

“Anh Kiên!” Hà Bật Học cảm thấy mĩ mãn mà chui vào chăn.

“Lại sao nữa?” Ân Kiên tức giận.

“Đồng Đồng sao? Trông có dễ nhìn không? Có đẹp đôi với anh không?” Hà Bật Học hiếu kì, cậu ta vừa sốt đến mơ mơ màng màng, loáng thoáng biết trong phòng có nhiều người, không biết có đúng Đồng Đồng hay không.

“Đồng Đồng? Shit!” Ân Kiên vội vã lao ra phòng khách, đâu còn cái bóng của Đồng Đồng, chỉ còn âm hồn nữ sinh kia đứng trong góc.

“Hồ tiên kia đi rồi?” Ân Kiên hỏi một cậu, âm hồn nữ sinh gật đầu.

“Vậy cô sao không đi? Muốn đợi cô siêu độ nữa sao?” Ân Kiên vừa nói vừa chuẩn bị gọi điện thoại, nữ sinh kia lại đưa tay ngăn hắn lại, tay lạnh lẽo đến lợi hại.

"Tâm nguyện chưa xong? Cô không thể nói chuyện sao?" Ân Kiên không quá thích trong nhà có nữ quỷ, nhất là nữ quỷ bị chết thảm như vậy.

Âm hồn nữ sinh hé miệng, đầu lưỡi của cô bị rút ra, đương nhiên không thể nói chuyện. Ân Kiên thầm mắng một câu, cái tên biến thái không có nhân tính kia thật nên bị lăng trì xử tử.

"Mặc kệ thế nào, tự cô không thể ở lại dương gian." Ân Kiên khuyên bảo, hai giới âm dương vốn không nên quấy rầy nhau, cô bé ở chỗ này lâu một khắc, liền thêm nguy hiểm. Âm hồn nữ sinh lại lắc đầu, đưa cho Ân Kiên một cái cờ lệnh một mặt.

"Cờ lệnh đen? Cờ lệnh đen của Diêm Vương?" Ân Kiên vô cùng kinh ngạc. Tương truyền người chết nếu có oan khuất to lớn, thì người đó có thể xin Diêm Vương thay họ giải oan, mà Diêm Vương sẽ cho họ một cờ lệnh đen một mặt, cầm cờ lệnh này, oan hồn có thể trở về dương gian tìm cừu nhân đòi mạng. Những cái này chỉ là nghe nói mà thôi, Ân Kiên chính là lần đầu tiên nhìn thấy cờ lệnh đen.

"Cô định tự mình báo thù?" Ân Kiên hỏi, âm linh nữ sinh gật đầu, sau đó chờ đợi mà nhìn Ân Kiên, cô cần chỗ dung thân.

"Cô định lưu lại? Thế nhưng, cô kiểu này mà ở lại, tôi sợ sẽ hù chết Hà Bật Học." Ân Kiên thấp giọng cười, rút ra một lá bùa.

"Viết đi! Cô múôn làm thú cưng gì thì viết xuống, đốt cháy xong cô sẽ thành kiểu đó." Ân Kiên đem lá bùa giao cho âm hồn nữ sinh, một làn khói trắng qua đi, nhà hắn có thêm một con mèo đen không kêu được.

Ăn no, ngủ say, Hà Bật Học lập tức sinh khí dồi dào, bắt đầu hài lòng mà dẫn thú cưng mới của cậu đến thu chương trình, một con mèo đen không kêu được, ngoài ý muốn lại rất được hoan nghênh.

"Thật nghĩ không ra, không cần mà thả đại mỹ nhân Đồng Đồng? Anh Kiên mắt thẩm mỹ vô cùng thấp na!" Thừa dịp rảnh rỗi, toàn bộ tổ sản xuất liền túm tụm đến phòng họp Thái Bình Dương nói ba kể bốn.

"Chính thế chính thế, nói đến cái này không phải tôi khoe khoang, mắt thẩm mỹ của tôi vẫn cao siêu hơn." Hà Bật Học chìm dắm trong tự hào, bạn gái cũ của cậu thế nhưng lại là một đại mỹ nữ không hơn không kém, tuy rằng đã chết, nhưng không tổn hao gì uy danh của cô cả.

"Ừm! Tôi đồng ý, luận mắt thẩm mỹ cậu xác thực lợi hại hơn so với tôi." Ân Kiên đột nhiên xuất hiện, doạ lật chết một bàn người. Đừng quên, toà cao ốc này bị Hà Bật Học làm cho gió lạnh từng cơn, hắn sẽ định kì qua một chuyến.

"Rất ít khi thấy anh Kiên chịu thua ha!" Hà Bật Học vô cùng không quen, Ân Kiên mồm miệng rất độc, cãi nhau chưa bao giờ xuống thế hạ phong, lần đầu tiên thấy anh ta không ầm ĩ đã đầu hàng.

"Cậu xác thực cao siêu hơn tôi rất nhiều a! Nhìn tôi chọn cậu rồi lại so với cậu chọn tôi, thưởng thức của

tôi quả thực quá rách nát!!" Ân Kiên hắc hắc cười hai tiếng, Hà Bật Học sắc mặt xanh rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh, anh ta quả nhiên rất ác độc mà.

"Anh Kiên… Học trưởng có cái chỗ nào hơn đại mỹ nhân Đồng Đồng a? Anh liền giải thích giải thích cho tôi đi! Không là buổi tối tôi ngủ không được đâu!" Trương Chính Kiệt khoa trương mà khóc gào.

"Ừm… Lúc tôi quen Đồng Đồng, cũng không phải kiểu này a…"

"Nói nhảm! Ai trông giống hồi bé như đúc chứ?"

"Thế nhưng… Tôi vẫn nhớ rõ… Cậu ta rõ ràng là con trai mà!"

Trong căn nhà xinh xắn, một cô gái nhỏ nhắn mỹ lệ ở trên sô pha, tóc dài rối tung, toả ra ánh sáng nhu hoà. Tiếng bước chân tới gần, cô không có quay đầu lại, chỉ là nhẹ nhàng dịu dàng mà nở nụ cười.

"Thất sách lớn!" Tiếng cười vui tươi của Đồng Đồng truyền đến, tiếp theo cô vô cùng thân mật mà ôm Tiểu Vân.

"Thất sách?" Tiểu Vân nhìn cô, áo ba lỗ, quần soóc, Đồng Đồng nhìn ngang liếc dọc đều là một cô gái xinh đẹp tràn đầy mùi vị thanh xuân.

"Đúng vậy! Nếu như sớm biết anh Kiên quen một cậu bạn trai, em sẽ không chọn cái kiểu này đi gặp anh ấy!" Đồng Đồng lè lè lưỡi. Hồ tiên dụ dỗ không được đàn ông? Rất không thú vị!

"Hình dạng này đẹp a…" Tiểu Vân khe khẽ trả lời, cô quả nhiên thiếu chút thất tình lục dục.

"Lần tới, là dùng bộ mặt thật đi gặp anh ấy!" Quản Đồng chớp chớp mi, trong nháy mắt, liền từ một thiếu nữ thanh xuân biến hoá nhanh chóng, thành một gã ưa nhìn tóc vàng sẫm, chân dài, ngũ quan lai với nước ngoài, cậu ta tu hành năm sáu trăm năm rồi, cũng không tin mị lực bản thân dụ dỗ không được người!

Hết Chương 5 Quyển 1

6. Quyển 1 - Chương 6

Chiếc xe du lịch màu trắng bạc chạy như bay trong con đường núi chật hẹp, Hà Bật Học thoải mái mà ngâm nga, thỉnh thoảng lại trêu bé mèo đen gối trên đùi cậu. Đúng vậy, mèo, con mèo đen cậu nuôi không

kêu được, vì nó, Ân Kiên cùng cậu ồn ĩ một trận, thường thức của Hà Bật Học gọi là thực sự thấp kém đến đáng sợ, dù sao, mèo là cậu ta nuôi.

"Nhìn đi? Tôi đối với đám các cậu không tệ chứ? Tự bỏ tiền túi đem các cậu ra ngoài chơi đó!" Hà Bật Học cười khanh khách không ngừng, cuối cùng còn không quên nháy nháy mắt ra hiệu với Ân Kiên ngồi cạnh. Phải thừa nhận, mình thật là trưởng ban toàn năng đến hạnh phúc văng tung toé, cả người buồn bực đến nhà như Ân Kiên mà mọi người cũng có thể thuyết phục hắn ra khỏi cửa!

"Học trưởng… Đi với anh phiêu lưu rất lớn." Trương Chính Kiệt nhịn không được nói ra sự thật, những người còn lại liên tục gật đầu. Lần trước đi biển phơi nắng, cư nhiên cũng có thể phơi nắng ra một xác chết trôi, lúc nào chạy lên núi, không khỏi khiến người ta lo lắng sẽ phát sinh khó khăn trên núi.

"Vậy cậu nhảy xe được rồi! Chết rồi nhớ phải về a! Chương trình cần cậu giúp đỡ." Hà Bật Học lạnh lùng mà liếc xéo cậu ta, mắt to từ đó lại hướng Ân Kiên chớp a chớp. Tâm tình cậu gần đây thực sự tốt, xếp hạng chương trình tăng cao, lần nữa chứng minh cậu không nghi ngờ gì nữa chính là nhà sản xuất át chủ bài a! Mùa thứ hai, chương trình đổi tên thành "Oh! Đêm nay nơi nao cũng có quỷ!", cậu có dự cảm, rating khẳng định sẽ đến cảnh giới người phát cuồng.

"Đắc ý cái gì? Cậu kéo tôi theo còn không phải bởi vì lo sẽ gặp chuyện sao! Đừng cho là tôi không biết cậu đụng trúng chủ ý gì…" Ân Kiên còn chưa nói xong, Hà Bật Học liền ném mèo lên che miệng hắn. Hiển nhiên có chút muộn, mọi người trên xe hiểu rõ ý niệm đáng sợ trong đầu Hà Bật Học, anh ta tuyệt đối đủ thần kinh đến mức sẽ chọn một căn nhà ma mà ở.

"Học trưởng, trả lời tôi, anh có đúng là tìm nhà ma ở không? Nói mau!" Trương Chính Kiệt nhào qua ghế, sống chết mà bóp cổ Hà Bật Học lắc lắc.

"Tôi là người như thế sao?" Hà Bật Học liều mạng giãy giụa, mèo ở một bên giương nanh múa vuốt, con mèo nhỏ này kinh khủng nhất ở chỗ là nó cư nhiên không có đầu lưỡi.

"Đúng! Chính anh!"Người tổ sản xuất trăm mỏ một lời, quá hiểu nhà sản xuất vĩ đại của bọn họ.

"Đùa đủ chưa? Đùa đủ thì bỏ cậu ta ra, Hà Bật Học là cái lồng của tôi. Có quỷ thì sao?" Ân Kiên lầm bầm hai tiếng, mọi người lập tức bình tĩnh trở lại. Đúng ha! Có anh Kiên ở đây, không cần sợ!

Tuy rằng Hà Bật Học thường thức toàn thân rất thấp kém, nhưng cậu thực sự rất hiểu cái sự ăn nhậu chơi bời. Cả Ân Kien cũng phải thừa nhận, mỗi lần cậu ta chọn một chỗ, đều thực sự rất thích hợp để du ngoạn. Như lúc này đây, ngọn núi xanh biếc quanh năm mây mù bay bay, từ chân núi đến đỉnh núi có thể thấy cây cối ở các góc độ khác nhau, đặc biệt có tâm trạng.

"Oa! Không khí bên ngoài lạnh quá." Kéo mở cửa sổ xe, Tùng Vân hít sâu một hơi khí lạnh, không giống với thành phố lớn, trong không khí ở đây tản mát một mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt.

"Đúng vậy! Cảm giác như sẽ có thú một sừng từ trong rừng rậm đi ra vậy." Trương Anh Nam đáp lời. Con

gái luôn tương đối lãng mạn, nhìn rừng rậm tràn ngập sương mù dày đặc, thì bắt đầu miên man suy nghĩ.

"Rất tiếc, các cô tuyệt đối sẽ không muốn biết lảng vảng trong rừng đến tột cùng là cái gì đâu." Ân Kiên cũng dựa bên cửa sổ, bất quá hắn tương đối thực tế, hở ra là tạt nước lạnh lên đầu người ta.

"Đừng thảo luận những thứ này! Chúng ta tới rồi, chúng ta tới rồi!" Hà Bật Học rất hăng say mà cắt đứt đối thoại của mọi người.

"Là thằng khốn nào để B&B (bed&breakfast) xa chỗ đỗ xe như này?" Hà Bật Học đi sắp được gần nửa tiếng đồng hồ mà vẫn đảo quanh trong rừng rốt cuộc trở mặt, cậu ta là thành viên đội điền kinh, sức bật cả đống nhưng không có sức chịu đựng, người vốn rất hăng hái hôm nay cũng rất tức giận.

"Cậu không phải là luôn ồn ào muốn hấp thu nhiều phytoncid* (kháng sinh thực vật) sao?" Ân Kiên hút điếu thuốc kích động cậu ta. Người này hoàn toàn là làm càn, dựa vào hơi thuốc này, hắn cả đã chết cũng có thể sống lại, một đoạn đường coi là cái gì chứ? Cố ý tiến hai bước, lùi một bước, như vậy hắn có thể bước dài như bay mà vượt qua Hà Bật Học.

*Phytoncid: để chỉ những chất có tác dụng kháng vi sinh vật có nguồn gốc thực vật bậc cao

"Ân Kiên, anh tốt nhất bây giờ nên hút sạch thuốc của anh đi, đến lúc đó xem tôi có cứu anh không!" Hà Bật Học oán giận mà đe doạ, tức giận lại còn khiến phong độ của cậu ta bùng cháy, một tiếng trống khiến tinh thần hăng hái thêm mà đuổi theo.

"Người chân dài thật hay, tôi sắp mệt chết rồi, hai người bọn họ còn có thể chạy tới chạy lui…" Trương Chính Kiệt vừa đi vừa oán giận, những người còn lại liên tục gật đầu, chỉ biết theo Hà Bật Học đúng là không có chuyện tốt.

"Tôi nghĩ cũng không tệ a! Không khí trong lành, khiến cho cảm thấy rất thoải mái đó! Học trưởng thật thông minh." Tùng Vân mở hai tay vươn người, đường cong hoàn mỹ tự nhiên bày ra, cô lại là một kiểu người mặt không đỏ, khí không suyễn, xem ra bị đại mỹ nữ này thường ngày tập thể dục cũng rất chăm.

"Không được, mệt quá…" Trương Anh Nam đong đưa tay, đang muốn dựa đại thụ một bên, Ân Kiên vượt lên một bước kéo cô, dựa hơi sát, Trương Anh Nam chỉ một thoáng hơi đỏ mặt.

"Làm cái gì cũng được, đừng tựa thân cây." Ân Kiên cảnh cáo. Nói chưa dứt lời, Hà Bật Học lại có kích thích muốn sờ cây, Ân Kiên tiến lên một siết kéo cổ tay cậu. Hắn quá hiểu Hà Bật Học, người này là cái loại nhìn thấy biển báo "Xin chớ giẫm lên cỏ" xong thì nhất định sẽ giẫm lên hai bước.

"Cây ở đây có chuyện gì?" Tùng Vân đặt câu hỏi, cô ở tổ sản xuất kinh nghiệm quá ít, đối với chuyện không hiểu thường đặt câu hỏi.

"Cũng không phải là cây ở đây có chuyện. Khởi đầu là các dũng sĩ là dân ở đây nếu như ra ngoài chiến đấu,

một người phụ nữ già yếu trong bộ tộc có lúc sẽ vì không muốn khiến bọn họ có nỗi lo ở nhà, liền kéo nhau tới rừng cây… Cô sẽ không muốn nghe tiếp đâu." Ân Kiên bình tĩnh mà kể, người còn lại nghe một trận nổi da gà.

"Anh Kiên… Anh chỉ đơn thuần là đang kể chuyện ma ha?" Cao Hiểu Hoa nhìn bốn phía, hơi sợ hỏi, bị Ân Kiên nói như thế, sương trắng bốn phủ trong rừng, nhất thời khiến nghĩ tới từng cơn gió lạnh.

"Đúng vậy! Rất kinh khủng nhỉ? Đừng tùy tiện nhìn đống lại ngó tây, đừng nhìn lên trên." Ân Kiên vừa mới nói, Hà Bật Học coi như là kẻ lòng hiếu kì liên luỵ con mèo mà ngẩng đầu, trong nháy mắt, con mắt cậu ta liền lớn hơn một chút.

"Quay đầu lại nhìn tôi chỉnh cậu như nào…" Ân Kiên tàn bạo trừng Hà Bật Học, đưa tay kéo cậu qua. Hắn chẳng qua là khách du lịch, cũng không muốn tái diễn sự kiện nhà ma khi đó.

Suối nước nóng B&B, suối nước nóng B&B… Ở Đài Loan, mặc kệ bạn ở thành phố nào, tùy tùy tiện tiện đều có thể tìm được quán cơm súôi nước nóng, quán trọ suối nước nóng, suối nước nóng B&B, hình như trên cái đảo nhỏ này, đem cái xẻng tùy ý xúc một phát là có thể tuôn nước nóng. Lần này cũng không ngoại lệ, trên ngọn núi cao mây mù bao phủ quanh năm, Hà Bật Học cư nhiên cũng có thể đặt chỗ ở một suối nước nóng B&B.

"Hoan nghênh đã hạ cố, phòng đã chuẩn bị tốt, xin coi đây như nhà mình." Đứng ở cạnh cửa nghênh tiếp bọn họ chính là nữ chủ nhân B&B này, bà ngũ quan rất sâu, có một cái tên rất là địa phương -Oona.

"Không được, không được! Sắp mệt chết rồi!" Hà Bật Học đoạt lấy chìa khoá phòng liền vọt vào, đám còn lại cũng không rảnh rỗi gì, đám trẻ em thành phố này quả nhiên thần kinh không chiu nổi thử thách.

"Miu, còn không theo?" Ân Kiên lạnh lùng mà liếc mắt, mèo kia cặp mắt to nhìn chằm chằm Oona, người sau đó cũng không để ý, chỉ hướng Ân Kiên cười cười, lại đến bên kia bận bịu.

"Được rồi, cơm tối là cơm hương vị bản địa, mong các bạn ăn quen. Còn nữa, hôm nay trăng tròn, nửa đêm xin đừng đến rừng cây." Oona cười nhắc nhở, Ân Kiên chỉ gật đầu biểu thị hiểu rồi, mèo thì lại nhìn bà một cái, lại dùng đuôi câu chân Ân Kiên một cái, nhanh như chớp mà chui vào phòng.

Hà Bật Học có thể ăn mỳ tôm ba bữa, đối với ăn uống thực không có yêu cầu quá mạnh gì, nhất là, cơm hương vị bản địa có hơn phân nửa là thứ cậu không có dũng khí ăn, nhộng ong, dế chiên… Hà Bật Học chỉ có thể trừng cặp mắt to nhìn người khác hưởng thụ.

"Không ăn cơm? Muốn thành tiên hả?" Ân Kiên nhả ra một hơi thuốc, hun khắp phòng, thấy động tác này của Ân Kiên, Hà Bật Học không khỏi nhớ tới mấy thứ trong rừng cây kia.

"Anh Kiên, mấy thứ treo trên cây, thật như anh nói ấy, để các dũng sĩ không lo lắng, tất cả đều… Ặc… Như vậy à?" Hà Bật Học bóp chính cái cổ mình giả mặt quỷ, Ân Kiên vừa nén cười, vừa gật đầu. Trên mỗi cây đều treo một cái đầu người, đương nhiên, này chỉ là dư oán còn sót lại, bất quá tự Ân Kiên sẽ không xem

thường bọn họ, ngày hôm nay là trăng tròn, trăng tròn thì luôn đặc biệt dễ gặp chuyện không may.

"Đêm nay trăng tròn, cậu không nên chạy loạn khắp! Muốn làm cái chuyên đề ngu ngốc gì, đợi qua ngày mai thì hơn, nghe chửa?" Ân Kiên vạn phần nghiêm túc, vừa thấy cái kiểu này của hắn, Hà Bật Học đâu còn dám nói nhiều.

"Chờ một chút gì chứ? Đi thôi! Chúng ta đi ngâm súôi nước nóng!" Hà Bật Học không đợi Ân Kiên trả lời, dắt hắn rời khỏi phòng, để lại mèo đáng thương cuộn trên giường.

"Hai người học trưởng cùng Ân Kiên…" Sau bữa cơm, đám người tổ sản xuất ngồi ghế dài trong sân ngắm sao, Tùng Vân với Ân Kiên rất hiếu kì, dọc theo đường đi quan sát hắn cùng Hà Bật Học từng câu từng chữ, cứ nghĩ có chút khác biệt.

"Gossip của người khác đừng để ý!!" Trương Anh Nam cười cười ngăn lại, cô tuy có chút rõ ràng, nhưng mà cá tính so ra thì hiền lành, nếu bọn Hà Bật Học không định công khai, cô cảm thấy không nên ở sau lưng người ta bàn tán.

"Thế nhưng, thế nhưng lần trước hai người bọn họ ở trong cầu thang hôn nhau…" Tùng Vân hồng mặt léo nha léo nhéo.

"Đó không phải hôn đâu! Phương thức đủôi quỷ của anh Kiên tương đối khác một chút, lần tới cô có thể thử xem." Trương Chính Kiệt cười giòn giải thích, Tùng vân bị cậu ta ồn ĩ, khuôn mặt đẹp càng đỏ hơn.

"Một lần đuổt đuổi đến năm phút có thừa?? Thực sự rất khác kiểu…" Nhìn thần thái kia của Tùng Vân, cô nhất định nghĩ "đuổi quỷ" cũng không đơn giản như vậy, mấy người còn lại thì đông sờ sờ, tây mó mó khi nhắc đên anh ta, loại bí mật công khai này thật không giải thích nổi!!

"Tiểu Vân, bọn họ hôn năm phút, cô là ở đó nhìn lén năm phút? Như vậy cũng là một kiểu khác thường a!" Trương Chính Kiệt đùa Tùng Vân, đùa đến khiến bàn tay trắng nõn nà của vị đại mỹ nữa này văng qua.

"Là bọn họ chắn ở chỗ kia chứ! Từ phòng hoá trang đến nhà vệ sinh nữ nhất định phải đi qua đây… Bọn họ ở đó thế kia… Tôi thế nào lại không biết xấu hổ mà qua đó…" Tùng Vân càng giải thích mặt càng hồng, những người khác đều liều mạng nhịn cười. Vị đại mỹ nữ này ở chung vô cùng bình dị gần gũi, lâu lâu rất khó không thích cô.

"Học trưởng cũng thật là, trốn đâu chả được, lại trốn trước cửa nhà vệ sinh nữ? Suy nghĩ gì đây?" Trương Chính Kiệt bĩu môi, thình lình, Hà Bật Học một đôi tay vòng qua cổ cậu ta, sống chết thít cậu ta, cả người úp sấp trên lưng.

"Trốn trước cửa vệ sinh nam? Bị cậu thấy thì tàn nhẫn quá, cậu thầm mến tôi nhiều năm như vậy, để cậu đau lòng sao không biết xấu hổ chứ?" Hà Bật Học bắt đầu đùa Trương Chính Kiệt, người sau đó quả nhiên múôn hất cậu xuống, thẳng thắn đối mặt của anh ta, chuyện này cũng coi như một kiểu công khai khác.

“Đi thôi! Chúng ta đi ngâm súôi nước nóng.” Hà Bật Học ôm cổ Trương Chính Kiệt kéo người đi, những người khác lại nhìn nhau một chút, sau đó cũng đuổi theo. Tới chỗ này, không phải là muốn ăn chơi nhảy múa trọn vẹn sao?

“Cái này… Học trưởng, anh cả ngâm suối nước nóng cũng dũng cảm hơn người như vậy a…” Trương Chính Kiệt cảm thán mà nhìn Hà Bật Học, người này ngâm mình trong bể tắm, cả người bày ra thành hình chữ đại, không che đậy tí nào.

“Có cái gì cậu có mà tôi không có?” Hà Bật Học vô cùng đương nhiên, ở đây không có con gái, che cho ai nhìn?

“Anh Kiên cũng là kiểu người phóng khoáng a!” Cao Hiểu Hoa cũng ước ao mà than thở, cái người vóc người tỉ lệ hoàn mỹ đến như cố ý đặc biệt chỉnh sửa, tiền vốn là phô hết ra.

“Vô vị…” Sức chú ý của Ân Kiên đặt ngoài cửa sổ, cái bóng vừa chợt loé cũng không phải ảo giác.

“Có vấn đề sao?” Hà Bật Học văng một đống bọt nước tung toé, Ân Kiên chán ghét liếc xéo cậu. May mà cậu ta không suy đồi đến mức lén đem súng nước gì đó tới, không thì hắn nhất định sẽ cứ như vậy ném cậu ta ra ngoài.

“Không có việc gì, nói chung mọi người buổi tối không được chạy loạn, lại càng không đựoc đến rừng cây, nhất là cậu, bạn Hà.”

“Anh Kiên đêm nay cơn giận thật lớn a!! Học trưởng, anh lại làm chuyện ngu xuẩn gì?” Ân Kiên đi trước, còn lại mấy người nam vẫn ngâm trong bể nước. Cũng không phải bởi ngâm rất thoải mái, mà là cách bức tường có thể nghe tiếng cười đùa của Tùng Vân cùng Trương Anh Nam, thực sự là… Còn cầu gì hơn.

“Tôi nào có?” Hà Bật Học bĩu môi, phản bác không hề quả quyết.

“Thật anh không làm gì??” Trương Chính Kiệt phúc lâm tâm tới. Nói cậu ta không rõ hai người này làm cái quỷ gì ở kia, thật sự là ô nhọc chỉ số IQ của mình, vấn đề đặt ra, đến tột cùng tiến triển tới đâu rồi??

“Nghiêm khắc mà nói… Hình như cái gì cũng không làm…” Hà Bật Học cười gượng hai tiếng.

“Không phải chứ? Học trưởng, cái chết của CK với anh quá kích thích có đúng không?” Trương Chính Kiệt ngạc nhiên. Cậu ta cùng Hà Bật Học, CK cùng trường, đương nhiên rõ ràng hai người này cho tới giờ cũng không là ăn chay, thời đại học hơn phân nửa là cùng sống, tuyệt đối không giống bề ngoài trong sach thuần khiết không biết gì như này của anh ta.

“Để cậu nói như vậy, tôi cũng cảm thấy quái quái…”

Ngâm lâu lắm rồi, Hà Bật Học lắc la lắc lư đầu về phòng, Ân Kiên liền đúng lúc mở cửa sổ sát sàn từ sân thượng thong thả đi vào, mèo ngậm điếu thuốc của hắn vọt ra ngoài.

"Cậu sắp chín rồi!" Ân Kiên thấp giọng cười. Hà Bật Học máu tuần hoàn tương đối nhanh, ngâm rất lâu, tự nhiên cả người nóng đến có chút hồng.

"Lại có chuyện gì? Vẻ mặt ngốc nghếch!" Ân Kiên chiếm một phía sô pha nhỏ, Hà Bật Học rúc bên kia, nhíu chặt chân mày rất lâu không cách gì giãn ra.

"Anh Kiên… Chúng ta quen nhau bao lâu rồi? Hình như… Hình như ngoại trừ hôn môi ra, một chút tiến triển cũng không có???" Hà Bật Học ngắm nghía Ân Kiên bên cạnh, lúng ta lúng túng hỏi một câu.

"A? Cậu muốn có tiến triển?" Ân Kiên nhướn nhướn mày cười, hoá ra, vấn đề này có thể thảo luận.

"Trọng điểm đi!! Tôi một chút cũng không nghĩ tới, cái này vô cùng không bình thường a…, cũng không phải nói như thế! Là sẽ nghĩ thế!!! Nhưng… Chính là… Tóm lại chính là có chút vấn đề…"

"Vấn đề gì?"

"Anh không biết là… Necrophilia (chứng yêu xác chết) rất gớm hả??"

Khi mèo sải bước vào phòng thì, nghe được câu cuối cùng, trong một nháy mắt, chân nó trượt một chút. Nghe câu trả lời của Hà Bật Học, Ân Kiên nhịn không được vẫn cười mãnh liệt, hắn không có kinh nghiệm yêu đương gì, được rồi! Hắn thừa nhận, hắn căn bản không có nửa điểm kinh nghiệm, cho nên về mức độ nặng nhẹ của phương diện này hắn thực sự không giúp gì được, rất tự nhiên mà để ý đến ý kiến của Hà Bật Học, nhưng mà chuyện đối phương băn khoăn thực sự rất khôi hài, hoàn toàn khiêu chiến với dây thần kinh trên mặt hắn.

"Nếu… Cậu thấy như vậy rất oan ức, có muốn cân nhắc không??" Ân Kiên tiến đến bên tai cậu thấp giọng cười, Hà Bật Học lưng xẹt một luồng điện, cuống quýt đẩy người ra.

"Này… Anh cái tên người chết biến thái này… Cách xa tôi chút…" Hà Bật Học bưng cái tai mình rầu rĩ cảnh cáo, Ân Kiên vô cùng kinh ngạc đối phương cư nhiên đỏ mặt?? Cái này lại càng thú vị, sự tình không phải đều như này??? Một mắt xích, một mắt xích nữa, làm thành một vòng??? Nếu Hà Bật Học không đề cập tới, Ân Kiên có thể cũng chưa nghĩ đến chuyện này…

"Này… Tôi cảnh cáo anh a!! Lại gần nữa tôi sẽ trở mặt…" Hà Bật Học không có chút khí thế nào mà cất giọng, so với vẻ mặt cười xấu xa của Ân Kiên, miu hoàn toàn nhìn không nổi, duỗi người định rời phòng. Hà Bật Học lui lại lui, mắt thấy sẽ đụng cửa sổ sát sàn, Ân Kiên đột nhiên biến sắc.

"Bạn Hà, từ từ đi, đừng quay đầu lại." Ân Kiên vẻ mặt nghiêm túc, châm một điếu thuốc.

“Muốn lừa tôi đi đâu chứ? Trời mới tin anh!” Hà Bật Học hừ một tiếng, quay ngoắt người, liền thấy ngoài cửa sổ sát sàn có hơn mười đầu người trôi đằng kia, trong đó có một cái đầu còn không nể tình mà “Bốp” một tiếng đụng vào.

Hà Bật Học hét thảm một tiếng gấp rút lui lại, nhưng mới bước đến giường, cả người ngã sấp trên người Ân Kiên. Người sau đó vốn muốn lợi dụng thuốc đủôi quỷ, nhưng vì đỡ Hà Bật Học, cả hắn cũng ngã xuống đất, đừng thấy hắn thuộc kiểu không sống động, kỳ thực cân nặng tuyệt không nhẹ.

“Miu!” Ân Kiên quát lên một tiếng, mèo lập tức nhảy đến bên cạnh hắn, ngậm thuốc xông ra ngoài, nó khi còn sống tự có linh lực, sau chết càng không thể xem thường, nó nhảy ra ngoài cửa sổ lập tức giật lại, đóng cửa, làm liên tục.

“Này…” Ân Kiên rầu rĩ mà kêu to một tiếng.

“Đứng lên đúng không? Anh ghét kiểu cưỡi.” Hà Bật Học đang muốn đứng lên, Ân Kiên lại đi trước một bước mà giữ chặt người, tiếp sau chính là hôn, Hà Bật Học giống như linh hồn xuất khiếu mà ngơ ngẩn tại chỗ.

“Tôi muốn nói là… Chọn ngày không bằng trúng ngày!!”

Sự tình phát triển có chút không thể vãn hồi, lại có chút y xì kịch bản. Rất nhiều chuyện vốn bạn không nghĩ nó sẽ xảy ra, nó nhất định không xảy ra, hơn nữa, cả hai đều là nam, một khi muốn phát sinh, dù bạn không thèm nghĩ nữa thì có ngăn lại vạn lần cũng không nổi.

Hôn, cùng là một nụ hôn, xảy ra ở đây so với xảy ra ở nhà, thường có chút không giống, hơi thở từng chút lộn xộn, vạt áo cũng là từng chút lộn xộn. Sự thật chính lầ, có lẽ là chờ mong lẫn nhau, mà ngày hôm nay, rốt cuộc có cơ hội thực hiện.

“Anh Kiên, anh có nhiệt độ cơ thể kìa!!” Hà Bật Học vô cùng kinh ngạc rờ rờ lồng ngực rắn chắc của Ân Kiên, ngoại trừ việc không có tim đập, nhiệt độ cơ thể hắn đã tăng dần.

“Đó là nhiệt độ người cậu, cậu sắp tự cháy.” Ân Kiên cười giòn, đưa tay cởi thắt lưng Hà Bật Học, hắn từ trước đến nay đều dứt khóat đến dứt khóat đi, mặc kệ làm cái gì cũng vạn phần rõ ràng.

“Đừng đè tôi!!” Hà Bật Học không phục giãy nảy lên, mắt to lấp lánh

“Được!! Dù sao cô không ở đây, làm thêm chút bạo lực đi!!”

“Ai sợ ai a?? Đừng tưởng cứ có hai tay hai chân là công phu Trung Hoa đã vững.”

Hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc lâu, đang muốn dùng vũ lực quyết định thắng bại thì, giọng thét

của hai cô gái Tùng Vân cùng Trương Anh Nam đột nhiên truỳên đến.

Chạy nhanh nhất tới chỗ hai cô gái là mèo đen, chỉ là không tiếng động giương nanh múa vuốt, một bên là Oona, cuống quýt đóng lại cửa sổ.

"Làm sao vậy?" Hà Bật Học vội chạy tới, ở sau cậu đương nhiên là Ân Kiên. Tuy rằng vẫn là hai người, nhưng nhìn qua có chút không thích hợp, hai người đều mặc jeans như bình thường, nhưng vì cái gì trên người Hà Bật Học là áo sơ mi trăng của Ân Kiên, mà trên người Ân Kiên là cái áo T-shirt xanh của Hà Bật Học???

"Có đầu người bay bên ngoài." Tùng Vân sợ đến mặt có chút trắng, nhưng thần sắc coi như trấn định. Không hổ là thành viên tổ sản xuất bọn họ, có đầu người bay ngoài cửa sổ kinh khủng như thế, cô còn có thể bình tĩnh tự thuật như vậy.

"Đêm nay trăng tròn, có lúc sẽ như vậy, cho nên chúng tôi mới không ra ngoài đêm trăng tròn. Lúc này thực sự tương đối đặc biệt, trước đây cho đến giờ chưa từng xảy ra tình huống nhiều oán linh rời khỏi rừng như vậy." Oona giải thích, người còn lại đều nhìn Hà Bật Học, rất giống như là lỗi của cậu. Ân Kiên lại nhìn Oona thật lâu không nói, cuối cùng khoát khoát tay, muốn mọi người về phòng đóng cửa cho kĩ.

"Vậy còn anh? Anh không về phòng sao?" Nhận thấy Ân Kiên không hề động, Hà Bật Học hồ nghi hỏi. Muốn tự cậu đợi trong một gian phòng có cửa kính sát sàn siêu lớn, ngoài cửa sổ còn có đầu người bay loạn, không cách nào đâu!

"Ngoan ở đó đi, không cho phép nhúc nhích!" Ân Kiên lạnh lùng ra lệnh, Hà Bật Học nhướn nhướn mày. Mỗi lần Ân Kiên lại dùng loại giọng điệu này nói, nhất định hiện trường còn có cái gì, ở chỗ này, ngoài Ân Kiên còn có mèo bên ngoài, cũng chỉ còn Oona không rời đi.

"Được rồi! Tôi chỉ nói một lần, bà phải duy trì hình dạng này cho đến khi bọn tôi rời đi, tôi không muốn khiến cho sợ hãi quá nhiều. Đến đây lại còn phải thu yêu, lại không ai trả tiền cho tôi…" Ân Kiên châm thuốc, khói trắng lượn lờ bao phủ Hà Bật Học, sặc sụa đến mức người kia nước mắt lưng tròng.

"Ân tiên sinh… Tôi không rõ ý anh." Oona hết nhìn đông lại nhìn tây, tò mò Ân Kiên có đúng là nói với bà không.

"Tôi mặc kệ bà có hiểu hay không, nói chung, tôi là khách du lịch, không có sức để ý bà giúp người bên ngoài… Cầm thú vẫn là súc sinh, thức thời thì cứ nên sống yên ổn vô sự với nhau cho đến khi bọn tôi rời đi." Ân Kiên nói xong, liền kéo Hà Bật Học bỏ đi, trước khi đi nhìn mèo liếc mắt, con mèo đen liền im lặng giương nanh múa vuốt.

"Chỉ bằng mi?" Chờ Ân Kiên đi xong, Oona xả ra một tràng cười âm trầm, một con mèo đen không đáng xem, cả đầu lưỡi cũng không có, có thể làm được gì?

Chỉ trong nháy mắt, đứng trước mặt ả là một nữ sinh, dáng dấp gọi là thanh tú, đáng tiếc cả người đều là

vết dao sâu hoắm đến xương, dáng tươi cười vốn ngọt, nhưng vì hé mở là máu tươi liền chảy đầm đìa đồng thời miệng thiếu mất đầu lưỡi mà có vẻ đặc biệt kinh khủng. Cô bé vung tay trái nắm lấy dao cắt dưa hấu, không chút nghĩ ngợi mà đánh đòn phủ đầu, găm thật sâu vào ngực Oona, đối phương phát sinh một tiếng tru không giống con người, oán hận mà nhanh chân thoát đi, trên mặt đất kéo một vệt máu thật dài, nhìn vết chân, tuyệt không phải con người.

Miu nhìn tay trái, xem ra phải bảo Hà Bật Học đốt đao cho nó, vì con dao cắt dưa này, Ân Kiên cùng Hà Bật Học đã ầm ĩ một trận gần chết.

Chuyện đầu tiên khi trở lại phòng, là đem rèm cửa kéo lại, mang cái dự định gì mà ngắm mặt giời mọc đều ném tuốt sau đầu.

"Anh Kiên, Oona vừa rồi không phải người hả?" Hà Bật Học hiếu kì hết nhìn đông ngó tây, cậu nhớ kĩ cậu có mang mỳ tôm đi, lục lọi nửa ngày cuối cùng cũng tìm được hộp mỳ cậu ưa, cuộc sống thật đẹp hơn rồi.

"Cậu không phát hiện?" Ân Kiên rất kinh ngạc. Nói chung, lực cảm ứng của Hà Bật Học hẳn là mạnh hơn hắn. Đối phương không giải thích được mà lắc đầu, không chỉ không phát giác Oona không phải người, khi đó cậu vẫn nghĩ ở đây không có vấn đề gì mới mang mọi người cùng đi chơi, dù sao không thể nhiều lần nghỉ phép đều gặp chuyện thần bí gì đó nhỉ?

Ân Kiên trừng cậu một lát, đưa ra một suy luận hợp lý: Hà Bật Học chỉ có phản ứng với một loại quỷ linh gì đó, giống như yêu quái và vân vân cậu ta sẽ khó có thể phát hiện, trừ phi đối phương là Hồ tiên như Tiểu Vân đạo hạnh cực cao. Vừa nghĩ đến Tiểu Vân, tự nhiên lại nghĩ đến thanh mai trúc mã Đồng Đồng, chỉ là Ân Kiên đến giờ còn chưa hiểu, Quản Đồng đến tột cùng là nam hay nữ.

"Nhớ tới Quản Đồng hử?" Hà Bật Học nháy mắt mấy cái, vài lần muốn mở miệng đòi Ân Kiên kêu Quản Đồng đến chương trình của cậu, bất quá lại vô thức nghĩ, nếu thật sự yêu cầu như vậy, Ân Kiên sẽ xấu xa mà đập chết cậu.

"Cậu không cảm thấy chuyện lần trước có chút kì quái sao? Sát nhân thần bí dù cho có mạnh hơn nữa, Quản Đồng cũng chưa đến mức bị người ta bắt chứ?" Ân Kiên nghiêm túc tự hỏi, Hà Bật Học một vẻ chuyệnkhông liên quan chi đến tôi sất một mực hướng về mỳ tôm.

"Có cái gì kỳ quái sao? Anh cũng nói rồi! Sát nhân thần bí rất mạnh mà… Cả anh cũng bị dập đến hộc máu." Hà Bật Học tách đũa hài lòng mà ăn. Ân Kiên liếc xéo cậu, chuyện hộc máu chớ nên nhắc đến với hắn.

"Quản Đồng nói thế nào cũng là Hồ tiên, ít ra cũng tu hành mấy trăm năm rồi, dù đấu không lại đối phương, cũng không đến cả trốn cũng không thoát chứ?"

"Ừm… Nghe anh nói thế, thực sự có chút kì quái… Có thể người ta là muốn cho anh Kiên cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, ai biết anh kém như thế, bị đánh đến hộc máu."

“Bạn Hà, tôi cảnh cáo cậu, nếu dám nhắc tới chuyện kia, tôi cho cậu biết cái gì gọi là sống không bằng chết.”

“Ái da… Tôi sợ quá đi! Hộc máu, hộc máu, hộc máu, hộc máu…”

“Bạn-Hà!”

Cửa phòng “kẹt” một tiếng mở, đóng cửa, mèo im hơi lặng tiếng mà lướt vào, thờ ơ dòm hai gã đàn ông ở trong phòng đuổi tới đuổi lui, bất luận kẻ nào chỉ cần dính cùng Hà Bật Học, trí lực giảm mạnh ngay tại chỗ…

“Đem ả tống cổ rồi?” Ân Kiên sống chết ép Hà Bật Học, hai người chiều cao, hình thể tương đồng, thật muốn hoàn toàn ngăn được đối phương, thực sự phải tiêu hao công phu một phen. Mèo lạnh lùng mà dòm bọn họ, chỉ trong nháy mắt khôi phục hình dáng nữ sinh, kinh khủng, buồn nôn đến khiến Hà Bật Học lập tức vặn vẹo đầu. Nói thật, chết thành như này đừng nên xuất hiện quá thường xuyên chứ! Hiệu quả thị giác rất kinh người đó!

Mèo đơn giản khoa tay múa chân, Oona nguyên hình hẳn là ma núi*, một loại ma quỷ trong núi, về phần vì sao ở đây gặp phải nhiều ma quỷ như vậy, mèo cũng không thể nào hiểu rõ.

*ma núi-sơn tiêu: từ chỉ khỉ mặt xanh, nhưng cũng là yêu quái một chân, thường nói trong truyền thuyết

“Ma quỷ trong núi? Nó là cái gì?” Hà Bật Học giãy giụa nửa ngày, rất vất vả bò lên thở gấp. Cậu cùng Ân Kiên khác biệt lớn nhất là đối phương gian trá, dựa vào hơi thuốc kia, Ân Kiên căn bản sẽ không suy yếu, quá vô sỉ mà.

“Nghe nói qua si mị võng lượng chưa? Yêu ma tinh quái trong núi cùng quái vật trong nước. Thế giới này ngoại trừ quỷ linh ra, còn có rất nhiều sinh vật kì kì quái quái, náo nhiệt lắm.” Ân Kiên hút điếu thuốc, đơn giản mà giải thích.

“Cái này cùng ma núi miu nói có quan hệ gì?” Hà Bật Học nhấc tay đặt câu hỏi, đây là chuyên đề hay.

“Không quan hệ, tôi chỉ muốn chứng minh tôi rất bác học mà thôi.”

“Xềy… Ân Kiên, anh không chỉ là kẻ nghiện thuốc, quỷ háo sắc quỷ hám tiền, anh còn vô sỉ cực độ đấy!”

Đe doạ của Ân Kiên tựa hồ có hiệu quả, bọn họ ở chỗ này ba ngày ba đêm yên ổn đến nhạt nhẽo, tuyệt không muốn nghĩ chút nào đến truyền thống “kinh nghiệm của Hà Bật Học”. Ngày cuối cùng chuẩn bị rời đi, bọn Trương Chính Kiệt còn đối với nữ chủ nhân Oona lưu luyến không rời, Ân Kiên chỉ cười lạnh thúc giục mọi người lên xe, hắn thích cuộc sống công tư phân minh, ra khỏi khu nghỉ mát, chuyện thu yêu hắn sẽ không quản nữa.

"Anh Kiên???" Hà Bật Học hạ kính xe gọi người, Ân Kiên nhìn bốn phía, ngọn núi này phong thủy quả thật không tồi, nhưng còn chưa có đến cảnh giới có thể khiến cho nhiều sơn tinh quỷ quái tu thành hình người như vậy, trở về hắn phải mời Ân lâm qua đây một chuyến, cô nhà hắn cũng không phải là hư danh.

Về đến nhà, vừa mở cửa liền thấy Ân Lâm quỷ khí dày đặc ngồi ngay ngắn trong phòng khách, người đẹp ngày thường cũng đã đủ âm trầm khủng bố, hôm nay lại càng trầm trọng thêm, rất giống như có mấy ngọn ma trơi ở bốn phía bồng bềnh khiến kẻ khác lạnh lưng. Miu rất thức thời, im hơi lặng tiếng chuồn vào bếp, Hà Bật Học cũng thức thời, xách balô vào trong phòng, chỉ còn Ân Kiên lánh không kịp, bất chấp khó khăn đi tới chào.

"Tôi phải ở lại đây." Ân Lâm mở miệng liền dọa Ân Kiên shock, ở đây?? Thế hắn còn mấy ngày yên lành??

"Nếu Ngô Tiến gọi qua, kêu anh ta đi chết đi!" Ân lâm hai mắt bốc hỏa, Hà Bật Học rót coca, tò mò nhìn liên tục xung quanh. Cô Ân tuyệt đối là cái kiểu người tình cảm không thuận lợi, liền sẽ nổi bão giận chó đánh mèo nhà người khác, nói đơn giản, chính là cô rất khó bảo.

"Này… Cô hiện tại là chỉnh anh ta hay chỉnh cháu? Ngô tiến có lỗi với cô, cô tìm anh ta tính sổ a! Ở lại đây? Cháu không tiếp thu!" Ân Kiên vô cùng quả quyết mà cự tuyệt, Ân Lâm nhìn hắn một cái, ngay tại chỗ giả khóc giả đáng thương, đừng thấy cô ngày thường âm trầm dọa người, một khi khóc, rất có dáng người phụ nữ nhỏ.

"Anh sao lại nói chuyện như thế với cô??" Hà Bật Học đẩy đẩy Ân Kiên một phen, cá tính cậu có chút ôn hòa, đối với con gái rất quan tâm, tự nhiên xoay qua phe Ân Lâm, Ân Kiên nhướn nhướn mày, cũng chỉ có đồ ngốc tâm địa lương thiện Hà Bật học này, mới có thể bị hành động giả khóc rách nát kia của Ân Lâm lừa bịp.

"Cậu chờ xem! Phụ nữ nhà họ Ân là gián giẫm không chết, thông cảm bả? Không bằng cậu đi thông cảm Ngô Tiến." Ân Kiên lầm bầm.

"Cô, đừng để ý anh ta! Ngô Tiến cuồng khảo chứng kia làm gì?" Hà Bật Học trừng Ân Kiên một cái.

"Tên khốn Ngô Tiến… Hắn dám sau lưng tôi hẹn hò với Nghiêm Lệ!!" Ân Lâm nghiến răng nghiến lợi.

"Nghiêm Lệ? Cái cô đối ngoại của Trần Thái Chi?" Ân Kiên cùng Hà Bật Học trăm miệng một lời, vô cùng kinh ngạc lại nghe thấy tên này, tự nhiên cũng dựng lên một cô gái tóc ngắn, tự tin thanh thoát ít tuổi.

"Lại một chân đạp hai thuyền.. Tôi phải nguyền rủa Ngô tiến, trải qua trăm cay nghìn đắng bao phen theo đuổi Nghiêm Lệ rồi, mới phát hiện cô ta là Les!!" Âm Lâm âm hiểm cười hai tiếng, Ân Kiên chậc chậc nhìn Hà Bật Học, dòm đi!! Hắn nói sai sao? Thông cảm với Ân lâm không bằng thông cảm Ngô Tiến, đắc tội với bà đồng này còn có thể có ngày lành sao???

Ở lại, Ân Kiên là đánh chết cũng không để Ân Lâm ở lại, nhưng mà về tình về lý, hắn tự tìm Ngô Tiến tính sổ, mặc kệ ai đúng ai sau, hắn nhất định là đứng về phe Ân Lâm, nói thế nào cũng là cô mà!

Trong miệng tuy la hét muốn tìm Ngô Tiến tính sổ, nhưng trên thực tế, từ khi bọn họ quay về, mọi người bận tối mày tối mặt, Ân Kiên vì thay người ta tìm phong thuỷ âm trạch tốt, đi xa nhà. Mà Hà Bật Học, chương trình mới phát sóng, để chiến đấu với ratings thì tự nhiên lên núi xuống biển bôn ba khắp chốn, hai người tuy danh nghĩa là ở chung, thế nhưng thời gian chính thức ở cùng nhà ít đến đáng thương.

"Miu? Mày đang làm gì?" Ân Kiên mở khoá cửa, rất kinh ngạc nhìn chằm chằm mèo đen trước tủ TV, nó đang đem băng ghi hình đẩy vào đầu máy? Đừng nói với hắn, miu đang ghi chương trình TV???

Miu thành thạo nhấn nút, ngắm hai bên trái phải chỉnh sửa chồng băng, nó ghi chương trình trọn một tuần rồi, rất kì quái nhỉ? Ân Kiên đem thứ gì đó quăng xuống, thở thườn thượt, nhà còn không có lớn đến có thể có ai khác trốn, tùy tiện quét một cái là biết cái đồ ngốc kia không ở nhà, đã quen trong nhà luôn có tiếng ồn ào của cậu ta, đột nhiên thành yên tĩnh vô cùng mất tự nhiên.

"Ai bảo mày ghi?" Ân Kiên thuận miệng hỏi, nghĩ cũng biết là ai, bảo một con mèo thay mình ghi Discovery??? Loại chuyện này không mấy người làm ra được.

Miu đột nhiên hồi phục thành dung mạo vốn có, dáng dấp nữ sinh máu tươi chảy đầm đìa, cố ý giương con mắt lớn của mình, đưa tay chọc chọc mặt mình, Ân Kiên cười khẽ hai tiếng, xem ra Miu cùng Hà Bật Học ở chung lâu, chỉ số thông minh cùng rớt hạng theo.

"Bạn Hà đâu? Mấy ngày không về rồi?" Ân Kiên nhìn phòng khách một chút, phòng ngủ, sạch sẽ yên tĩnh đến có chút thần kì, thực sự không giống kiểu Hà Bật Học sống một mình.

Miu hoa tay múa chân, Ân Kiên suy đoán nửa ngày, mới biết hoá ra Hà Bật Học thực sự vô cùng chuyên tâm với chủ đề sơn tinh quỷ quái, suốt ngày đắm mình trong thư viện tìm tài liệu, cả tổ sản xuất của cậu ta cũng đến tìm người rất nhiều lần, nhà sản xuất nổi tiếng này vũ trụ bùng nổ, là ai cũng ngăn không được.

"Sơn tinh quỷ quái a…" Ân Kiên trầm ngâm một hồi, hắn còn nhớ lần trước ở suối nước nóng B&B, phong thủy không có chỗ nào tốt đến mức nhiều thứ thành tinh thành quái như vậy, có cơ hội hắn nhất định phải quay lại xem sao.

"Học trưởng… Tôi van lạy anh, còn ngâm ở chỗ này chương trình sẽ bị bỏ trống!" Trương Chính Kiệt lôi cái ghế ngồi bên cạnh Hà Bật Học, người này đeo kính, chui vào thư viện, thực sự thế nào cũng như sinh viên.

"Cậu biết gì?? Như cái loại yêu ma tinh quái này, muốn tu thành hình người cần mất bao nhiêu năm biết không? Một hai trăm năm chạy không thoát đó! Hồ tiên đẳng cấp cao như Tiểu Vân càng khủng khiếp, cô ấy nhất định vượt quá năm trăm năm, thậm chí còn nhiều hơn." Hà Bật Học lật sách, rất kinh ngạc mà cảm thán.

"Nếu như muốn trong thời gian ngắn thành tinh, vậy cần mượn sức ngoài, tỷ như nói vùng đất trù phú phong thủy địa linh nhân kiệt, có lẽ có cái pháp khí gì đó hỗ trợ… Oa chậc!" Hà Bật Học ở đó tự thì thầm, Trương Chính Kiệt ở bên trợn trắng mắt, anh ta có mặt mũi nào chưởi chứng cuồng khảo cứu của người khác a? Chính anh ta không phải thế sao?

“Sản xuất Hà, nữ chủ trì của anh đã nói, anh còn mặc kệ cô ấy tiếp tục chui trong thư viện, cô sẽ ngừng ghi chương trình mới, nếu như không muốn nhảy lầu trước mặt quan lớn trong Đài, phiền anh thu dọn túi tắm, quay về Đài đê.” Trương Chính Kiệt nghiến răng nghiến lợi, Hà Bật Học cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn cậu ta, để không khiến cho tóc của Học đệ rụng nhiều thêm, Hà Bật Học le lưỡi, thu dọn linh tinh.

Hà Bật Học bước dài lên tầng, mở khoá cùng đạp cửa song song tiến hành, rầm một tiếng chạy ào vào phòng khách, đã ngửi thấy mùi thịt chưng rượu vang.

“Anh Kiên! Anh về rồi???” Hà Bật Học gần như là cả người nhào qua, Ân Kiên không ở nhà đã nhiều ngày cậu đáng thương biết bao! Cả miu cũng ăn còn ngon hơn cậu.

“God… Tôi van cậu đi tắm thay quần áo đã.” Ân Kiên chán ghét mà đẩy người ra, hai ngày không tắm đối với Hà Bật Học mà nói là cơm bữa, nhưng Ân Kiên có tính ưa sạch, điểm ấy tuyệt đối không có khả năng thoả hiệp.

“Ăn no trước rồi mới tắm… Được rồi! Đói rồi!” Hà Bật Học trưng đôi mắt to lấp lánh, bình thường, Ân Kiên có thể sẽ chịu thua, dù sao thì hắn cũng thích kiểu người đáng yêu, nhưng mà chuyện này vượt quá xa giới hạn chịu đựng của hắn, không chút nghĩ ngợi đem người đạp vào phòng tắm.

“Ân Kiên là quỷ bạo lực…” Tóc ướt đẫm còn đang nhỏ giọt, Hà Bật Học nhét đầy miệng thịt bò hầm vẫn chưa bỏ ý định mà oán giận mãnh liệt.

“Ăn cơm của cậu đi! Một lát nữa không phải còn quay về Đài sao?” Ân Kiên trừng mắt liếc xéo cậu, tuy hai người vừa thấy mặt không phải ồn nhỏ thì cũng là ồn to, chính là cảm giác rất ngọt ngào, dường như trong căn nhà không lớn không nhỏ này, hai người ở chính là vừa vặn.

Ăn uống no say, Hà Bật Học cả ngươi lười nhác cuộn trên sô pha, nhất thời nửa khắc không muốn về Đài. Ân Kiên vốn là về nghỉ ngơi, tự nhiên cũng nhàn nhã tựa trên sô pha, miu cư nhiên quan tâm mà kéo hai chai bia lại, khiến cho hai kẻ kia thấp giọng nói tạ ơn!

“Miu nếu báo oán xong phải rời khỏi, tôi có lẽ sẽ rất nhớ nó.” Hà Bật Học nhấp một ngụm bia lạnh, nhìn thấy con mèo đen từng bước từng bước mở cửa ra ngoài, Hà Bật Học không khỏi có chút cảm thán, nó nếu còn sống chính là một cô bé rất đáng yêu, vận mệnh như cố tình trêu cợt nó vậy.

“Những lời này về sau đừng nói, miu có thể đi đầu thai đừng nên khiến cho nó có điều lưu luyến, lúc nên buông tay sẽ buông tay, hiểu không?” Ân Kiên rất nghiêm túc mà giải thích, hắn gặp qua nhiều người vì người thân, tình nhân mà không chịu buông tay, làm hại vong linh cứ quanh quẩn nơi hai giới âm dương không thể rời đi, cho dù là người sống, người chết cũng không phải chuyện tốt gì, Hà Bật Học cá tính mẹ già, tâm địa lại yếu đuối, dễ chọc đến loại chuyện này nhất.

“Tôi vẫn cảm thấy… Anh Kiên lúc nghiêm túc… Rất đẹp trai đó!” Hà Bật Học cười giòn, giọng trầm trầm, dịu dàng, con mắt tròn tròn, sáng sáng, Ân Kiên liếm liếm môi ghé qua, đôi môi cùng chà xát tạo hoa lửa âm ấm.

Không hiểu là ai động thủ cởi quần áo ai, hai người nửa dựa trên sô pha ôm hôn, thiếu miu, thiếu Ân Lâm, hết thảy phát sinh cứ tốt đẹp cùng tự nhiên như thế.

Hô hấp đôi bên bắt đầu hỗn loạn, này chính là ảo giác của mình Hà Bật Học, Ân Kiên không cần hô hấp, sao lại nói hỗn loạn? Ôm chặt lẫn nhau, ngay cả Ân Kiên cũng cảm thấy mình có chút nóng lên, đương nhiên, này cũng không phải ảo giác của mình hắn. Cởi thắt lưng ra, đẩy đẩy quần dài, tiếp theo bị tiếng chuông điện thoại như đòi mạng dọa đến cùng ngã khỏi sô pha.

"Đáng chết! Là đứa khốn nạn không muốn sống nào gọi lúc này?" Không biết là vị nào, không tự chủ được mà hét to.

Hoang mang chạy tới bệnh viện, sự tình rất ghê gớm. Tùng Vân Tùng đại tiểu thư trên đường đến Đài gặp phải sự tấn công của một gã trai không rõ lai lịch, chờ Hà Bật Học đến bệnh viện thì, trước cửa phòng tai nạn và cấp cứu đã sớm chật ních đám phóng viên tranh giành tin tức.

"Học trưởng!!" Trương Chính Kiệt lách qua đám người, sống chết đem người kéo vào trong, từ sắc mặt cậu ta mà phán đoán, sự tỉnh khẳng định rất nghiêm trọng, Hà Bật Học không khỏi căng thẳng, ngàn vạn lần đừng lại chết thêm một nữ chủ trì.

"Chuyện gì?" Ngược lại là Ân Kiên có phần bình tĩnh hơn, đưa tay xô đẩy kẻ chen người lấn, tay kia thì thoải mái đem Hà bật Học đẩy vào, hắn từ trước đến nay không thích tiếp xúc người lạ, trải qua lần lao động này, hắn càng ghét thêm mấy phần.

"Tình hình cụ thể và tỉ mỉ không rõ lắm, chỉ biết Tiểu Vân trên đường đi bị người ta tập kích, tay bị thương, hiện bác sĩ đang giúp cô ấy khâu lại." Ba người cuối cùng cũng chen vào phòng họp mượn tạm của bệnh viện, đám cấp cao nhà Đài đang thảo luận nhiệt liệt, rất giống bốn năm chú ruồi nhặng mất đầu.

"Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi…" Hà Bật Học nhỏ giọng tự thì thào, Ân Kiên cùng Trương Chính Kiệt đối với cậu là vô cùng đồng tình, một chương trình mà một lần rồi lại một lần phát sinh chuyện nữ chủ trì chết thảm, nhà sản xuất tim có mạnh đến đâu cũng chịu không nổi lần thứ ba.

"Chỉ là tay bị thương, có cái gì ghê gớm? Khiến cho cả một cái bệnh viện toàn là người…" Ân Kiên bĩu môi, sớm biết đã không theo tới.

"Tay bị thương như thế nào là chuyện nhỏ? Hiện tại là tay Tùng Vân bị thương đó! Tùng Vân đó!" Trương Chính Kiệt hô to gọi nhỏ, ở trong cảm nhận của tất cả đàn ông, Tùng Vân giống như nữ thần, đừng nói tay bị thương, cho dù móng tay tróc cũng là chuyện lớn tày giời. Bất quá ngẫm lại Ân Kiên luôn thích kiểu đáng yêu, cái kiểu mặt tròn tròn, mắt to to, cười tươi còn có má lúm đồng tiền, vóc dáng nhỏ xinh một chút là tốt nhất, tuy Hà Bật Học điểm này không quá phù hợp, này chứng minh, thanh thuần nhưng lại có chút diễm lệ như Tùng Vân ở trong lòng anh ta không đáng một phân.

"Đám phóng viên kia chủ yếu là bởi vì… Đưa Tùng Vân đến bệnh viện chính là một người đàn ông." Trương Chính Kiệt bĩu bĩu môi như nhụt chí.

“Đàn ông? Ai ai ai?” Hà Bật Học người này chính là tổ buôn, tuyệt không liên quan chuyện của cậu, cậu cũng có thể tham dự rất hăng say.

“Còn ai vào đây?? Ngô Tiến a!!” Trương Chính Kiệt thở dài. Thua bởi một nhà bác học đa tài như vậy, còn là học giả trong nhà có tiền, lòng không biết là cái cảm nhận gì.

Ngô Tiến cái tên này vừa bật ra, Hà Bật Học cùng Ân Kiên liếc mắt nhau, được! Tên khốn này, anh ta không phải một chân đạp hai thuyền, anh ta là sắp lùa hết thuyền tốt vào bến rồi.

“Người đâu?” Ân Kiên sắc mặt sầm xuống, tuy Ân Lâm cùng Nghiêm Lệ, Tùng Vân so với nhau, người bình thường sẽ chọn hai cô sau, nhưng mà Ân Lâm là cô mình, giúp bả không cần lý do.

“Tìm tôi?” Ngô Tiến vừa vặn đi vào phòng họp, trên áo sơmi là một vết máu to.

“Anh Kiên đừng kích động!” Hà Bật Học lên trước một bước ngăn Ân Kiên, tuy rằng cậu cũng định đấm cho người này một quả, bất quá động thủ trước luôn có hại, vẫn là xem tình hình thêm đã.

“Anh định giải quyết vấn đề với cô thế nào đây?” Ân Kiên lạnh lùng chất vấn, hai mắt lộ ra ánh lửa yêu yếu.

“Vấn đề gì? Nhắc tới Tiểu Lâm, các cậu biết cô ấy gần đây đi đâu không? Tôi thế nào cũng không liên lạc được với cô ấy.” Ngô Tiến có chút nhụt chí mà trả lời, Ân Kiên cùng Hà Bật Học lại liếc mắt nhau, bọn họ chỉ biết là Ân Lâm rất giận dữ, cũng không biết cô mất tích.

“Oh! Ân tiểu thư hả? Gần đây thường thấy cô cùng một người đàn ông uống trà trưa, đối phương hình như cũng là học giả, gọi cái gì mà Võ Mẫn Hoa…” Trả lời đương nhiên là Trương Chính Kiệt, ba người còn lại hiếu kì nhìn cậu ta.

“Nhìn chằm chằm tôi mần chi? Là học trưởng anh muốn tôi đi tìm tư liệu đó! Võ Mẫn Hoa là người có địa vị nhất phương diện này, lần trước anh xem quyển ”Ghi chép ma quỷ Thần Châu” chính là anh ta viết.” Trương Chính Kiệt tức giận, Hà Bật Học xem cho lắm sách vào, quá tạp nham, muốn tìm cho anh ta quả thực không dễ dàng.

“Võ Mẫn Hoa… Hắn muốn làm gì?” Ngô Tiến sắc mặt lúc xanh, lúc trắng.

“Anh quen anh ta?” Hà Bật Học rất kinh ngạc, quyển “Ghi chép ma quỷ Thần Châu” thực sự viết rất tường tận đó!

“Hắn là học trưởng của tôi…” Ngô Tiến sắc mặt xấu đến cực điểm, bạn gái mình bị học trưởng cướp mất, làm người đừng nên trở mặt.

"Tôi nói là anh muốn gì mới đúng! Biết rõ cô thần kinh, còn dám trêu chọc Nghiêm Lệ, bây giờ còn thêm Tùng Vân, muốn tìm chết thì chết xa xa chút, đừng liên luỵ tôi!" Ân Kiên trách một hồi, Ngô Tiến cũng không hiểu ra sao.

"Ai trêu tôi?" Thực sự nhắc Tào Tháo, Tào tháo tới, Nghiêm Lệ tuôn ra một chuỗi tiếng cười trong sáng phóng khoáng.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Hà Bật Học nghi ngờ. Dòm cô cắt tóc ngắn, nhất cử nhất động đẹp đến phóng khoáng, là không ăn nhập gì với học giả có mùi nề nếp như Ngô Tiến.

"Hai nhà bọn tôi là thế giao, bạn cũ đó! Tôi tới, không phải vì anh ta, tôi là vì đón Tiểu Vân." Nghiêm Lệ cười giòn, nghe cô thân mật gọi tên Tùng Vân, Hà Bật Học không khỏi nhớ tới "lời nguyền" của Ân Lâm, sẽ không ứng nghiệm thế chứ?

"Tôi tìm hai người bọn họ, là bởi có chút việc riêng, tôi ước điều này không phải nguyên nhân Tiểu Vân bị thương." Nghiêm Lệ mới nói xong, Ngô Tiến lại lắc đầu, nhìn vẻ mặt anh ta thì sự việc hình như rất có quan hệ.

Nghiêm Lệ nhìn lại Tùng Vân, Ngô Tiến kéo Ân Kiên, Hà Bật Học nói chút chuyện, Trương Chính Kiệt nhìn hai bên một chút, đương nhiên chọn làm vệ sĩ cho Nghiêm Lệ.

"Ân Kiên, cậu còn nhớ ông nội tôi chết như nào không?" Ngô Tiến thở sâu, mới há miệng là chủ đề câu truyện gây kinh ngạc như thế. Ân Kiên cùng Hà Bật Học lại nhìn thoáng nhau, rồi vô thức sờ sờ ngọc hồ lô trên cổ hắn.

"Tiểu Vân bị tập kích cũng là một tổ chức làm, dẫn đầu chính là một cao thủ thiếu niên dùng katana? Không quá hai mươi?" Ngô Tiến hỏi, Ân Kiên rất kinh ngạc mà gật đầu.

"Trên người Tùng Vân cũng có ngọc hồ lô?" Khi Hà Bật Học vẫn chưa hiểu ra sao nên chưa nghe ra tình huống, Ân Kiên đã gấp rút đưa ra ý kiến mới nảy trong đầu, Ngô Tiến rất tán thưởng rồi lại lắc đầu.

"Mục tiêu của bọn họ là vòng tay của Tiểu Vân, nghiêm túc mà nói, là vòng ngọc." Ngô Tiến giải thích, nói xong lại chỉ chỉ ngọc hồ lô trên cổ Ân Kiên.

"Vòng ngọc cùng ngọc hồ lô có liên quan?" Hà Bật Học đầu sắp xoắn lại nhấc tay đặt câu hỏi.

"Chuyện là như thế…"

"Đồ ngọc kiểu này có tổng cộng bốn nhóm, vòng ngọc, ngọc hồ lô, ngọc bài cùng ngọc như ý." Ngô Tiến trực tiếp vào đề chính. Ân Kiên gỡ ngọc hồ lô xuống cùng Hà Bật Học hai người nghiên cứu, rất khó lí giải "đồ ngọc kiểu này" đến tột cùng là có ý gì?

“Ân tiên sinh về phong thủy rất có nghiên cứu, hẳn là hiểu rõ trong lịch sử có một số huyệt vị rất đặc biệt.” Ngô Tiến giải thích, Ân Kiên hiểu ra mà gật đầu, đế vương thời cổ rất mê tín, sau khi chết nhất định an táng tại huyệt vị riêng, bất quá loại huyệt báu phong thủy này rất khó giải thích, chỗ kì diệu của nó là, vĩnh viễn không có khả năng cố định tại cùng một vị trí, nói cách khác, nơi nếu là huyệt của cải thì chỉ có kì hạn ba năm, ba năm sau phải chuyển mộ, bằng không sẽ không có lợi cho con cháu đời sau của người chết, nhẹ thì nghìn vàng tán hết, nặng thì cửa nát nhà tan.

“Bốn đồ ngọc này quan hệ đến một huyệt báu phong thuỷ, huyệt tên là Vạn Tái Thiên Thu (vạn năm nghìn đời), nghe tên này có thể biết là có ý gì.” Thấy Ngô Tiến cùng Ân Kiên hai người hoàn toàn không có thắc mắc, Hà Bật Học vốn muốn giơ tay không thể làm gì khác hơn là bĩu môi tiếp tục nghe.

“Ban đầu, bốn đồ ngọc này là phải do bốn người của bốn gia tộc xa xưa quản lý, trên lý thuyết, bọn họ cần phải hỗ trợ vị đế vương có trường sinh thạch…” Ngô Tiếng đang muốn nói xong, Hà Bật Học vội giơ tay cắt ngang anh ta.

“Chờ một chút… Tôi loạn rồi!! Cái gì trường sinh thạch?” Hà Bật Học thở dài, đầu cậu một lần nhớ không được nhiều chiện như vậy, Ân Kiên ghé bên tai cậu thấp giọng cảnh cáo, còn dám ngắt lời, cậu về nhà chỉ có nước chết.

“Cậu quên vị Công chúa mất đầu kia sao? Đồ cất giấu kèm theo chính là trường sinh thạch của bậc đế vương.” Ngô Tiến hiển nhiên là học giả tốt tính, đối mặt vấn đề của Hà Bật Học, luôn mười phần kiên nhẫn.

“Anh có phải muốn nói, ngày nào đó của năm nào đó tháng nào đó, bốn gia tộc kia không biết là người nào, đột nhiên giữa chừng không muốn làm vai phụ nữa, kết quả liền chém giết lẫn nhau, quậy đến độ bốn thứ đồ ngọc đều thất lạc như vậy?” Ân Kiên tức giận, hắn tuy thay người xem phong thủy, nhưng bản thân lại không thể nào tin nổi.

“Gần như là toàn bộ rồi đấy.” Ngô Tiến cười khổ.

“Huyệt vị Vạn Tái Thiên Thu tuy rằng có thể giúp đế vương củng cố giang sơn, bất quá mỗi sáu mươi năm lại đổi vị trí một lần, cho nên từ xưa đến nay, bậc đế vương đều có thói quen sửa mộ, rời lăng… Quả thật thời gian là lúc nào tôi không rõ lắm, tóm lại, trước kia ở chỗ của Công chúa mất đầu, bốn thứ đồ ngọc cũng đã mất, trường sinh thạch mới thành đồ cất giấu kèm theo của nàng, tương truyền, trường sinh thạch chỉ có huyết mạch đế vương mới xứng nắm giữ, không ngờ cũng bị trộm, nói chung, năm thứ này nếu gom lại, có thể tính ra huyệt vị Vạn Tái Thiên Thu kia.” Ngô Tiến nghĩ cách giải thích, ngay cả tài liệu của chính anh ta cũng không nhiều, cho nên Hà Bật Học nghe lại càng rối một nùi.

“Anh sẽ không tin loại chuyện vô căn cứ này chứ?” Ân Kiên cười lạnh hai tiếng.

“Tôi là không tin, nhưng lại có người tin, hơn nữa vì thế mà đã hại chết rất nhiều mạng người.” Ngô Tiến sắc mặt trầm xuống, Hà Bật Học rất căng thẳng mà nhìn chằm chằm Ân Kiên, hiện giờ ngọc hồ lô ở trên người anh ta, vạn nhất kẻ điên kia tìm tới cửa thì sao giờ?

“Tiểu Vân chính là vì đeo cái vòng ngọc kia mới bị tấn công, tôi lo tiếp theo chính là cậu.” Ngô Tiến nhắc nhở.

“Vòng ngọc hiện tại ở trong tay đối phương?” Hà Bật Học lại giơ tay ngắt lời, Ngô Tiến lắc đầu, đem vòng ngọc có dính máu đưa cho Ân Kiên, Hà Bật học lập tức sáp qua, cái này, rốt cuộc hiểu cái gì gọi là “đồ ngọc kiểu này”, vòng ngọc cùng ngọc hồ lô y nhau, bên trong đều có tơ máu tinh tế, Ân Kiên không thể không thừa nhận, hắn không phán đoán nổi là đồ ngọc niên đại nào.

“Ngọc bài ở trong tay tôi, chính là tấm anh từng giám định qua.” Nghiêm Lệ đỡ Tùng Vân đi tới, cô hiển nhiên là nghe được đối thoại của ba người.

“Cô cũng biết chuyện này?” Hà Bật Học rất kinh ngạc, Nghiên Lệ là điển hình người phụ nữ mới, lúc trước tiếp xúc liền hiểu, cô hoàn toàn không tin mấy thứ này, nhưng mà hiện tại nhận thấy, cô dường như đối với sự việc từ đầu đến cuối rất am hiểu.

“Người phản bội bốn gia tộc kia chính là tổ tiên nhà tôi a!” Nghiêm Lệ cười giòn giã, Hà Bật Học con mắt trừng to hơn, tiếp theo nhìn nhìn Tùng Vân, người sau đó gật gật đầu, cô cũng là đời sau của bốn gia tộc này.

“Vì cái gì… Tôi có trực giác là mấy người… Kì thực đang âm mưu?” Ân Kiên lạnh lùng nghi ngờ, Hà Bật Học nhìn hắn một cái, lập tức thối lui đến bên người hắn. Quả thật, vừa nghĩ đến vậy thì liền phát hiện cực có vấn đề, Ngô Tiến, Nghiêm Lệ, Tùng Vân đều không biết tại sao đã xuất hiện từ bốn phía quanh bọn họ, trong thời gian ngắn liền kết bạn, nghiêm khắc mà nói, gia thế bối cảnh ba người kia đều vô cùng giàu có, cùng bọn Hà Bật Học căn bản là khác biệt đẳng cấp.

“Về việc này, tôi phải thừa nhận tiếp cận cậu đúng là có âm mưu, bởi vì ông nội từng suy tính qua, chỉ cần theo con cháu nhà họ Ân, có thể tìm thấy bốn thứ đồ ngọc này, sự thật chứng minh, ông nội tính không sai.” Lời Ngô Tiến khiến Ân Kiên bắt đầu có cảm giác bị tính kế, nhưng có chút khác biệt chính là, không tính kế với mình, mà là Hà Bật Học, nếu không phải bởi cậu ta, không có cả một chuỗi sự kiện, ngọc hồ lô, ngọc bài, trường sinh thạch từng cái liền xuất hiện, vòng ngọc còn lại là sở hữu của nhà Tùng Vân, cũng là Hà Bật Học sai sót ngẫu nhiên mà đụng phải.

“Nhưng mà ông nội tính tới đây, lại không tính ra tôi sẽ yêu Tiểu Lâm, cô ấy đến tột cùng muốn thế nào?” Ngô Tiến thực nổi giận, Võ Mẫn Hoa tuyệt đối là học giả không thua gì anh ta, nếu có tâm muốn cạnh tranh, anh ta không nắm chắc được cái gì sất.

“Ngọc hồ lô, ngọc bài cùng vòng ngọc đều ở chỗ chúng ta, tôi đoán trên tay đối phương chính là trường sinh thạch.” Ngô Tiến phân tích một cách lý trí, có thể có được trường sinh thạch không thể thiếu huyết mạch đế vương, cũng chính là người có số mệnh hoàngđế, người như thế bình thường đều điên cuồng cùng không thể nói lý, nếu vì huyệt báu phong thủy này mà giết người, anh ta tin đối phương làm được, trên thực tế, anh ta cũng sẽ làm thế.

“Vốn, này cũng không liên quan gì chuyện chúng tôi, nhưng vì ngọc hồ lô, đối phương giết Ngô lão gia, thực sự quá đáng! Không thể để bốn thứ đồ ngọc này rơi vào tay gã.” Tùng Vân hơi chau đôi mày thanh tú, cô cũng gặp phải tập kích, nếu không phải cô thân thủ không tồi, một đao kia chém xuống, đã sớm đòi cái

mạng nhỏ của cô rồi.

"Chính là cái huyệt báu phong thủy gì đó lại không nhất định là thật." Hà Bật Học lầm bầm, cũng không phải đóng phim, như thế nào lại có người ngốc mà đi tin việc này?

"Vạn nhất là thật? Anh có muốn khôi phục đế chế không?" Nghiêm Lệ bình tĩnh hỏi, băn khoăn của cô cũng không phải không có lý, nhà họ Nghiêm trên thương trường mở cửa buôn bán, sau khi Trần Thái Chi chết cô tiếp nhận sản nghiệp của ông ta, đừng nói cái chuyện khôi phục đế chế bất khả thi gì đó, cô lo lắng chính là trên thị trường nếu có một thế lực nổi dậy, đối với cô mới đả kích hơn nhiều.

"Bây giờ còn thiếu ngọc như ý, chỉ cần bốn đồ ngọc này ở trên tay chúng ta, phá đám bọn họ, liền không cần lo lắng chương trình cứ sáu mươi năm lại tái diễn một lần này." Ngô Tiến còn nghiêm túc nhìn Ân Kiên, nếu Ngô lão gia khẳng định con cháu nhà họ Ân có thể tìm đủ bốn đồ ngọc, vậy anh ta tin Ân kiên nhất định có thể không phụ hy vọng đó.

"Cậu gần đây có đi đâu không? Dính đến chuyện gì đó?" Ân Kiên không đầu không đuôi hỏi Hà Bật Học, người sau đó ù ù cạc cạc lắc đầu, ngoại trừ trốn ở thư viện, cậu đâu cũng chưa đi a! Ân Kiên trầm ngâm dòm chằm chằm người, hắn tin, ở trong bóng tối khiến cho bốn đồ ngọc hiện ra kì thật là Hà Bật Học, nhưng mà người này gần đây còn đi chỗ nào…?

"A!! Suối nước nóng B&B Oona!"

Cho tới giờ, Ân Kiên vẫn rất hoài nghi thứ năng lực có thể khiến một đám ma núi Oona thành hình người, đạo hạnh của bà ta không thâm hậu bằng Tiểu vân, nếu không phải phong thủy địa linh nhân kiệt giúp bà ta, vậy nhất định có pháp khí gì đó trợ lực, với thể chất gặp quỷ như rađa của Hà Bật Học, thực sự có thể khiến cậu ta đụng vào.

"Anh Kiên, anh khẳng định như này là được à? Nếu như tôi là Oona, sẽ không ngoan ngoãn đem ngọc như ý giao ra đâu! Thật không tìm cô đến hỗ trợ?" Hà Bật Học dọc đường đi thì thào không yên, có cậu ta cùng Ân Kiên hai người cộng thêm một con miu đến cửa đòi ngọc như ý, ai sẽ cho a?

"Binh trọng thần tốc." Ân Kiên đơn giản ném một câu, kì thật, hắn không hề tin tưởng Ngô Tiến hoàn toàn, lòng người cách cái dạ dày, bạn làm sao biết anh ta nóng lòng tìm bốn thứ đồ ngọc không phải vì chính mình? Vạn nhất trường hợp giết người diệt khẩu lại xảy ra, chẳng phải là rất oan? Hắn sẽ không chết, không có nghĩa Hà Bật Học có thể mạng dài trăm năm.

"Thế nhưng chờ chúng ta lên núi xong… Bầu trời đã tối đen rồi…" Hà Bật Học nhìn ngoài cửa sổ một chút, rừng cây rậm rạp tối tăm, lại nghĩ tới hình ảnh hoành tráng vô số đầu người cùng bay lượn, không khỏi rùng mình một cái.

"Thế nào? Sản xuất Hà cũng sẽ sợ a?" Ân Kiên giòn giã pha trò, Hà Bật Học dỗi mà trừng mắt liếc hắn, sau một khắc sắc mặt trắng nhợt, cậu không hoa mắt chứ? Vừa chợt loé qua là cái gì?

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Hà Bật Học, Ân Kiên đâu thể không rõ, vốn mang người này theo, chủ yếu chính là muốn cậu ta đảm nhiệm mấy thứ hạng nặng, đào đất, xúc xúc mộ gì đó, hiện giờ cái dự định này đánh không vang, hắn đành hy vọng không phải mang một kẻ ngốc bị doạ ngất tha về xe, kế hoạch đành thay đổi, sớm biết phải làm việc này, thì không nên mặc một thân âu phục ra khỏi cửa.

"Nhớ kĩ, đóng cửa xe cho tốt, ma núi có thể biến thành bất kì dáng vẻ gì mê hoặc người, coi như là tôi đích thân tới cũng không được mở cửa, biết chưa?" Ân Kiên vừa đỗ xe vừa ra lệnh.

"Cả anh quay lại cũng không thể mở rộng cửa? Vậy anh làm nào lên xe?" Hà Bật Học phản bác, cậu còn không biết Ân Kiên có thể xuyên tường đâu đấy!

"Đó là chuyện của tôi, không cần cậu quản! Nói chung, ai tới cũng không cho phép mở toang cửa!" Ân Kiên nói xong nhân khe hở hôn trộm một miếng, Hà Bật Học nhất thời phản ứng không lại.

"Này lại để làm gì đó?" Hà Bật Học ập úng hỏi, bên tai có chút nhuốm hồng.

"Không để làm gì sất! Chỉ là nhân cơ hội biểu hiện một chút đẹp giai của tôi thôi." Ân Kiên mở cửa xe, miu đầu tàu gương mẫu mà nhảy ra ngoài, một người một mèo tiến vào rừng cây.

Trốn ở trên xe, Hà Bật Học hết nhìn đông lại ngó tây nghi thần nghi quỷ, trong không gian bịt kín chỉ còn một mình cậu, ngoài cửa sổ quạ đen từng đợt, ánh trăng đẹp lại có chết hay không là le lói xuyên qua rừng cây, đường nhìn liền duy trì âm âm u u như vậy, cũng không phải quá rõ để cho người nhìn thấy được.

"Mình sau này không bao giờ muốn ra ngoài chơi nữa..." Hà Bật Học lầm bầm, mỗi lần ra ngoài lại không một lần có kết cục tốt, xin thề, cậu từ hôm nay trở đi bắt đầu làm việc đến chết không bao giờ nghỉ ngơi nữa.

Gió thổi ù ù ngoài cửa sổ, bóng ma lập loè trong rừng cây xuất hiện, Hà Bật Học nuốt nước bọt, nghiêm túc lo lắng coi có đúng hay không cần nhìn cho rõ? Đánh bạo, rút cái đèn pin trong xe, đụng qủy nhiều lần như vậy, còn cái kiểu chết nào chưa thấy qua? Không sợ a! Hà Bật Học trong lòng không ngừng an ủi mình.

Khua khoắng đèn pin, thời điểm này nó vĩnh viễn không nhạy, khuất phục dưới sự bạo lực, đèn pin rốt cuộc sáng lên, Hà Bật Học hướng ngoài cửa sổ chiếu qua, một cặp mắt chằm chằm nhìn mình, vô số đầu người không trọng lực bồng bềnh. Thực sự quá gần, gần đến mức Hà Bật Học phản ứng không kịp, đối mắt ba giây, cậu mới sợ đến lùi phắt lại, lưng vừa dựa vào chỗ của Ân Kiên cạnh cửa sổ, rầm một tiếng, thì một đám đầu người đập vào thủy tinh.

Có xui nào như này không? Hà Bật Học gần như đem hết mấy câu chưởi nghĩ ra được toàn bộ phun ra miệng, từ trong rừng cây số đầu người càng lúc càng nhiều, vây quanh cái xe nhỏ của cậu đảo quanh bốn phía, càng chết người là, sau đó không lâu liền bắt đầu đập vào xe cậu, hơn nữa lực càng lúc càng lớn, không cần nhiều thời gian, chắc chắn đụng kính chắn gió đến vỡ, đến lúc đó để Ân Kiên giời đánh kia đến nhặt xác đi! Đồ khốn kiếp!

Hà Bật Học lui trong xe không biết bao lâu, thời gian như hoàn toàn đông cứng, những đầu ngươi đó cũng không choáng váng mà càng va mạnh hơn, nhưng đúng lúc này, khoá đột nhiên tách một tiếng bật ra, cửa xe không báo trước mà mở, miu im hơi lặng tiếng nhảy vào.

"Shit…" Hà Bật Học tim thiếu chút nữa bị nó doạ ngừng, Ân Kiên cũng chui vào, có chút lấm lem, nhưng trên tay nắm thêm ngọc như ý.

"Làm sao? Gặp quỷ?" Nhìn sắc mặt trắng bệch của Hà Bật Học, Ân Kiên nhịn không được cười khẽ hai tiếng, chính cậu ta đại khái vĩnh viễn không biết được, dáng cậu ta bị doạ kì thực rất đáng yêu.

"Không có gì, diễm ngộ* mà thôi… Anh sao lại nói lời thừa thế? Đem ném tôi ở chỗ này, không khó gì đụng quỷ thì cũng có thể có mỹ nữ từ trên trời rơi xuống thôi…" Hà Bật Học còn chưa mắng xong, Ân Kiên một tay kéo người qua hôn sâu, này thật không hổ là phương pháp hay nhất chặn miệng người khác.

*Diễm ngộ: cuộc gặp tốt đẹp

"Oona thực sự đem ngọc như ý cho anh?" Hà Bật Học ngắm nghía ngọc như ý, hiếu kì đánh giá Ân Kiên, cậu ta kì thực thích dáng vẻ đối phương chăm chú lái xe dã man, đẹp giai đến có chút khiến người người oán ghét.

"Đương nhiên không chịu!" Ân Kiên vừa lái xe, vừa liếc kính chiếu hậu, Hà Bật Học cũng nghi hoặc nhìn phía sau, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền lập tức quay ngoắt người ngồi lại, sau đó oán giận mà liếc Ân Kiên, có thiên sư nào như anh ta không?

"Anh… Anh cướp ngọc như ý của bả?" Hà Bật Học không biết nên khóc hay cười, sau xe có một người phụ nữ bị chọc mù một mắt, giờ đang điên cuồng đuổi theo xe bọn họ, đương nhiên, từ ngoại hình mà nói, bả đã không quá giống người nữa, răng nanh, tai nhọn, cả người lông lá, tứ chi chấm đất mà phi nhanh lên trước, Hà Bật Học ai oán cười khổ, cậu một ngày nào đó sẽ bị Ân Kiên hại thành thanh niên chết sớm.

"Ngọc như ý cũng không phải của bả! Về phần đả thương bả, cũng không phải tôi làm… Ngồi yên!" Ân Kiên đột nhiên quặt gấp, Hà Bật Học đụng lên kính đau đến mắt cậu mọc sao vàng, sau đó lại bị nữ sinh đầm đìa máu tươi ghế sau làm cho hoảng sợ, tức giận trừng mắt liếc cô một cái, xin cô lần sau muốn xuất hiện trước tiên báo một tiếng đã nhé!

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, chính là Oona lần theo dấu vết cũng nhanh, trong rừng cây không ngừng có đầu người bay ra va vào thân xe, Ân kiên vừa quay tay lái né tránh, vừa đem điện thoại ném cho Hà Bật Học.

"Gọi ngay cho cô, nói chúng ta có chút phiền toái." Ân Kiên lắc phần đuôi, vừa vặn thóat khỏi một cái đầu, xe lắc một chút, Hà Bật Học cố hết sức bấm điện thoại.

"Cô~~~ Cứu mạng~~~~ Ân Kiên quỷ vô dụng hại bọn cháu bị đuổi giết~~~~." Hà Bật Học hướng đầu kia điện thoại hét váng, Ân Kiên gần như sắp dùng ánh mắt giết chết cậu, Ân Lâm đầu kia nghẹn cười đến

khoa trương cực độ, cuối cùng lại đâu vào đấy hạ một chuỗi chỉ thị.

"Anh Kiên, cô ở chỗ Ngô Tiến đàm phán, đem thứ bẩn thỉu này dẫn đến nhà anh ta."

Khẩn cấp phanh xe, xe lắc đuôi dừng ở vạch đỗ, Ân Kiên lôi Hà Bật Học vọt vào trong thang máy, miu lanh lẹ mà nhảy vào, một khắc cuối, Oona nửa người nửa quỷ hiện trước cửa thang máy đóng xong.

"Anh không phải nói đừng đi thang máy?" Hà Bật Học ôm ngực thở, cậu không giống với Ân Kiên, miu, cậu chính là loài người hàng thật giá thật, thực sự có chút chịu không nổi kiểu giày vò này.

"Cậu muốn đi thang bộ hả? Hai mươi chín tầng?" Ân Kiên lắng tai nghe, dưới thang máy tựa hồ có tiếng va chạm, còn có tiếng móng tay cào mạnh vào vách kim loại, đừng nói cho hắn, Oona nhanh như vậy đã đuổi kịp đi?

"Kẻ có tiền thật hay, tòa nhà lắm phòng như vậy…" Hà Bật Học dọc theo tường trượt chân ngồi xuống, một buổi tối cậu đã đến giới hạn, nói đơn giản chính là chân nhũn.

"Đắc tội cô, có nhiều phòng hơn, cô cũng có cách làm cho cậu nhà cửa bất ổn, gà chó không yên."

Đing một tiếng, cửa thang máy mở ra, Ân Kiên túm tay Hà Bật Học liền xông ra ngoài, vừa lúc nghe thấy sàn thang máy phía sau không ngừng truyền đến tiếng đập rầm rầm rầm rầm.

Ân Lâm chống nạnh chờ ở cửa, Ngô Tiến lại quan tâm mà đứng ở bên, rất kinh ngạc nhìn đầu người đâm vỡ cửa thóat hiểm tiến vào.

"Thật sự là lại gây họa." Ân Lâm thầm mắng một tiếng, kéo Ân Kiên cùng Hà Bật Học, đem hai người đẩy mạnh vào trong phòng, ngoắc chân, miu cũng bị cô đá lăn vào trong, tay vung lên Ngô Tiến liền lui từng bước, rầm một tiếng cửa chính bị cô đóng lại, động tác mây bay nước chảy lưu lóat sinh động khiến kẻ khác nhịn không được muốn tán thưởng, Ân Lâm nhướn mày, cười lạnh chờ ở đó.

"Yêu quái ở trước mặt ta còn dám kiêu ngạo thật sự còn lại không nhiều lắm a…" Ân Lâm lấy lá bùa, thảnh thảnh thơi thơi ngâm nga.

Ba người một mèo bị Ân Lâm ném vào phòng, tất cả đều thất ngang bát dọc té lăn cù trên đất. Ngô Tiến là một học giả, công phu tay chân không thể nhanh nhẹn, tự nhiên ngã anh ta choáng đầu hoa mắt, miu là bị Ân Lâm đá vào, như một quả cầu nhỏ lăn hai ba vòng, phân không rõ phương hướng; thảm nhất chính là Ân Kiên cùng Hà Bật Học, một kẻ độ linh mẫn không có dư dả mấy, một kẻ là thể lực hao hết. Với Ân Kiên không nghiêm chỉnh học hành đạo thuật lại chạy lên cùng ma núi chiến đấu, tự nhiên lãng phí không ít thuốc của hắn, tuy hắn từ sau khi đeo ngọc hồ lô đã không cần hấp thu linh khác, nhưng này không có nghĩa hắn có thể trong thời gian ngắn bù lại lượng lớn linh lực bị tiêu hao như vậy; về phần Hà Bật Học, ngoại trừ lực cảm ứng quá mức cao siêu, cậu nhiều nhất cũng chỉ coi như là chân tay phát triển hơn bình thường, cả đêm không ngủ cộng tinh thần căng thẳng, cuối cùng còn phải chạy trăm mét, ngã lăn xong cậu liền không thể duy trì tỉnh táo.

"A Học?" Ân Kiên đưa tay đẩy đẩy Hà Bật Học ngã bên cạnh hắn, đang dựa vào hắn, người sau đó ngủ đến giời sụp cũng không hãi.

"Shit…" Ân Kiên giang ra trên mặt đất, kì thật hắn cũng đứng không nổi.

Trời sáng rõ, Ân Kiên không tình nguyện mà mở to mắt, Hà Bật Học còn rúc một xó ngủ say, xem ra có người tốt bụng đưa hai bọn họ vào phòng khách.

"Chào, muốn càphê nóng không?" Ân Kiên lúc lắc đầu, loạng choạng ra ngoài phòng, liền nhìn thấy Ngô Tiến mừng rỡ tiếp đón, xem ra anh ta cùng Ân Lâm còn có cơ hội phát triển lại.

"Ừm, cô đâu?" Ân kiên gật gật đầu cảm ơn, thuận tay châm thuốc.

"Đêm qua ngoài cửa binh bốp rất lâu, sớm nay Tiểu Lâm nói muốn đi chùa bên một chuyến, bất quá cô không muốn tôi hỏi nhiều, chỉ nói nếu cậu tỉnh, cùng Hà Bật Học dùng nước lá bưởi tắm một cái, xua khí xui đi! Ngô Tiến vui vẻ truyền đạt, rót một cốc cà phê nóng cho Ân Kiên.

"Xua xui? Bạn Hà cả người dùng nước lá bưởi ướp lên vẫn xui như cũ." Ân Kiên thở dài, những lời này có muốn để Hà Bật Học nghe thấy không?

"Tôi nghe rồi đó…" Hà Bật Học âm trầm xông ra từ sau Ân Kiên, đưa tay cướp cà phê nóng của hắn uống sạch, đầu vẫn là hỗn loạn.

"Tiểu Lâm thật sự là lợi hại, thu yêu trừ quỷ đã như vậy, ngay cả nấu ăn cũng tốt như này." Ngô Tiên rất ngọt ngào ăn bữa sáng, Ân Kiên cùng Hà Bật Học nhìn nhìn trứng chiên còn sống nhăn cùng khó coi trên bàn kia, Ngô Tiến này sẽ không trúng phải tà chú gì đó chứ? Ân Lâm, Nghiêm Lệ cùng Tùng Vân, anh ta cư nhiên chọn người khủng bố nhất?

"Cô với anh hợp lắm à?" Hà Bật Học cắn một miếng bánh mỳ nướng cháy khét, đột nhiên cảm thấy bản thân thực hạnh phúc, ít nhất, Ân Kiên sẽ nấu cơm, nấu đồ ăn!

"Ừ! Tiểu Lâm giải thích với Võ Mẫn Hoa học trưởng rồi, không chấp nhận sự theo đuổi của anh ta." Ngô Tiến trên mặt viết hớn hở hả hê, Ân Kiên cùng Hà Bật Học đối mắt liếc một cái, tình nhân trong mắt ra Tây Thi, vô tình trong mắt ra cương thi, xem ra chuyện này là có thật.

"Này! Cậu còn muốn ăn thứ vứt đi đó? Về đi, tôi muốn thay quần áo." Ân Kiên đẩy Hà Bật Học, người sau đó gật đầu, tùy tiện lau lau miệng chuẩn bị rời đi.

"Từ từ, ngọc như ý của các cậu." Ngô Tiến cẩn thận đem ngọc như ý đưa Ân Kiên, người sau đó liếc anh ta một cái, Ngô Tiến chỉ cười cười, anh ta cũng không muốn thứ này, có lẽ, tổ tiên nhà họ sẽ thật sự muốn tìm đồ ngọc bị mất về, nhưng thời đại biến đổi quá lợi hại, anh ta có cuộc sống riêng cần theo đuổi, không định lo lắng nơi mấy thứ đã chết.

Đến bãi đỗ lấy xe, nhìn thấy con xe của mình xây xát chồng chất, Hà Bật Học nhịn không được nghĩ muốn rơi lệ, có cần khoa trương vầy không? Thành quỷ cũng không thể như vậy được! Tiền vay mua xe của cậu còn chưa có hết a!

"Chúng ta giờ có ngọc như ý cùng ngọc hồ lô, tiếp theo phải làm sao giờ?" Hà Bật Học cào cào tóc, ngọc như ý ở trong tay, luôn có cảm giác khác thường không ngừng bốc lên trong lòng, miêu tả không quá, thì dường như có dây anten trợ giúp người ta, đột nhiên thính lực, thị lực tăng lên nhiều.

"Cậu cảm thấy sao?" Ân kiên lái xe, đêm qua rất mạo hiểm, cho nên không có thời gian yên tĩnh tự hỏi, giờ ngồi yên, hắn cảm thấy có một luồng năng lượng bành trướng trong cơ thể, xem ra ngọc như ý cùng ngọc hồ lôi như nhau, đối với hắn đều có tác dụng cung cấp linh lực, cái khác không nói, chỉ điểm ấy đối với Ân Kiên mà nói chính là kho báu.

"Nếu là tôi a…. Tập hợp bốn đồ ngọc, lại tìm trường sinh thạc kia, tôi cũng muốn nhìn một chút cái huyệt báu phong thủy trông như nào."

"Đừng nghĩ! Cậu an phận chút cho tôi! Ngô Tiến nói, không phải huyết mạch bậc đế vương, ai dính vào trường sinh thạch đều có chết không sống, cậu dám đi sờ vào thử coi!"

"Tôi chỉ nói mà thôi,anh nổi giận cái gì…" Hà Bật Học quay đầu oán giận, đột nhiên kính chắn gió toác ra, một thanh katana không nghiêng lệch mà xuyên qua cắm vào ngực Ân Kiên. Hết thảy phát sinh rất đột ngột, Ân kiên nháy mắt không có hơi thở, tay lái trật một bên, xe đụng dải phân cách lật hai vòng…

Móng vuốt êm êm cẩn thận vỗ trên mặt, Hà Bật Học ăn đau mở mắt, gương mặt bị thủy tinh vỡ cắt, máu tươi rơm rớm.

"Kiên… Anh Kiên…" Đẩy đẩy Ân Kiên, Hà Bật Học mới phát hiện cánh tay phải hình như gãy rồi, đau đến cậu thiếu chút nữa toé nước mắt.

"A… Đau quá…" Ân Kiên kêu lên đau đớn, nhịn đau mà rút thanh katana cắm ở ngực, nhìn Hà Bật Học, người này cả người xây xát, may mà không có gì quá đáng ngại. Móng vuốt của miu kéo kéo ống tay áo hắn, Ân Kiên theo ánh mắt nó nhìn lại, đằng trước xe mấy gã thanh niên đứng, trong đó có một gã hắn nhận ra, thằng khốn lúc trước chọc katana vào ngực hắn…Mẹ nó chứ, nó lại quay lại lần nữa!

"Cử động được không?" Ân Kiên bò ra ngoài xe, nâng Hà Bật Học dậy, chỗ này từ trước đến nay rất yên ắng, cho nên bốn phía không có người ở gì cả, như thế tốt rồi, phát sinh tai nạn xe cộ không tìm được cứu viện, xấu nhất chính là, đồ khốn gây ra tai nạn còn đang ở hiện trường.

"Đừng lo cho tôi, chờ một lúc có thể chạy xa bao nhiêu thì chạy, biết không?" Ân Kiên dịu dàng nói, Hà Bật Học khẽ cắn môi nhìn người, chuyện kiểu này, cậu một chút giúp đỡ cũng giúp không được, chỉ có thể tận lực không trở thành gánh nặng.

"Miu!" Ân Kiên lạnh lùng quát một tiếng, mèo đen nhảy lên, cuộn một cái trong không trung, rơi xuống

chính là một nữ sinh quơ dao bổ dưa, máu tươi chảy đầm đìa.

Thiếu niên dẫn đầu đầu tiên là cả kinh, sao đó rất lanh lợi mà xẹt qua một bên, nhưng mấy kẻ sau hắn không may mắn như thế, miu nhẹ nghiêng người, dao bổ dưa phủ đầu đánh tới.

"Chạy mau!" Tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng, Ân Kiên tay trái nắm chặt thanh katana, tay phải đẩy Hà Bật Học xa vài bước, người sau đó cắn răng xoay người bỏ chạy, Ân Kiên sẽ không chết, thế nhưng cậu sẽ chết, cậu không muốn chết trước mắt Ân Kiên.

Trái tim không khống chế được mà đập vang, Hà Bật Học chịu sự đau đớn của cánh tay chạy như điên, cậu căn bản không biết những người đó lai lịch rốt cuộc là gì, chỉ biết là đều mặc âu phục đen, cầm katana.

Tiếng bước chân tới gần, Hà Bật Học dư quang khoé mắt nhìn qua, có mấy người bỏ mặc Ân Kiên cùng miu đủôi theo, này nguy mất, không khỏi tăng tốc lao điên cuồng, cậu cũng không như Ân Kiên hay miu, tuỳ tiện hướng trên người cậu bổ một đao, đảm bảo cậu lập tức xuống âm phủ.

Ngăn Ân Kiên không chiếm lợi gì, ngăn miu còn thảm hơn, cô nữ sinh cả người dấu đao sâu hoắm có thể thấy cả xương gần như là đang sống hành hạ cho đến chết, oán kia, hận kia phát tác lên thì chỉ hai chữ dữ tợn có thể đơn giản giải thích sao? Bị dao bổ dưa của cô chém chết so với bị thương dưới tay Ân Kiên còn gớm hơn.

Phát hiện mục tiêu quá mức lợi hại, đám tập kích lập tức rút đi, rời đi thì lại chém giết đồng bọn bị thương, Ân Kiên rất kinh ngạc, bất quá không nhiều thời gian để ý tới, hắn biết còn có mấy kẻ đang truy Hà Bật Học, trên người tên kia còn mang theo ngọc như ý, lúc này rất mong Hà Bật Học ích kỉ một chút, ném ngọc như ý còn mình chạy thoát thân, bất quá hắn có thể rất khẳng định là, đồ ngốc ấy nhất định không làm như vậy.

Hẻm nhỏ khu dân cư rất phức tạp, Hà Bật Học đã thoát được lại có chút mất phương hướng, đột nhiên một người quẹo vào, đâm ngay vào một gã đàn ông mặc âu phục, cầm katana.

"Đừng!" Hà Bật Học kêu lên sợ hãi, đối phương đầu tiên là ngẩn người, katana phủ đầu, Hà Bật Học không chút nghĩ ngợi đưa tay đỡ, ngay trong nháy mắt chỉ mành treo chuông, Hà Bật Học vốn tưởng tay mình đứt, chân cẳng cũng đứt chắc rồi, gã kia lại bắn về phía sau, mà chính cậu cũng ngã lăn trên đất, katana, ngọc như ý rơi một bên.

Hà Bật Học không kịp nắm rõ tình huống, bò bò vài bước muốn nhặt lại ngọc như ý, một thanh katana khác chém xuống, Hà Bật Học hú vía mà thu hồi tay đúng lúc, lui nhanh vài bước.

"Bạn Hà?" Tiếng Ân Lâm hiếu kì kêu to truyền đến, Hà Bật Học cả đời chưa từng cảm kích sự xuất hiện của người phụ nữ này như thế, chạy nhào đến bên cạnh cô.

"Cô, mau cứu Ân Kiên, bọn họ muốn cướp ngọc như ý cùng ngọc hồ lô!" Có lẽ là có chút an tâm, Hà Bật Học vết thương trên người liền như vạn mũi tên bắn tới, đau đến cậu thiếu điều ngất xỉu, may là người đàn

ông xa lạ bên cạnh Ân Lâm đúng lúc đỡ lấy cậu.

"Mẫn Hoa, anh trông cậu ấy một chút." Ân Lâm dịu dàng cười, người đàn ông được gọi là Mẫn Hoa gật đầu, Hà Bật Học nhìn anh ta một cái, người đàn ông tướng mạo có chút nhã nhặn, tuổi hẳn là trên dưới ba lăm, ba sáu tuổi, so với Ngô Tiến, đúng là có chút cao to hơn, một kiểu khiến cho rất có cảm giác an toàn. Hà Bật Học giãy giụa lui vào bước bảo trì cự ly, không biết là trạng thái tinh thần bị ám ảnh gì, nói chung cậu nghĩ không thể cùng người này quá thân cận.

Ân Lâm bước dài, ngoại trừ kẻ cướp ngọc như ý đã rời đi, còn lại đám người toàn bộ xông tới, rất có khí thế giết người diệt khẩu.

"Đắc tội ta… Tất cả đều xuống địa ngục đi!" Lá bùa trong tay Ân Lâm bốc lên hoa lửa, bầu trời vốn đang quang đãng, đột nhiên vang lên tiếng sấm…

Trong bệnh viện, Võ Mẫn Hoa đánh giá Ân Kiên, cháu trai Ân Lâm, chẳng qua hai người tuổi tác lại không hơn nhau mấy. Hà Bật Học còn đang băng bó trong phòng cấp cứu, Ân Kiên tuy rằng thân trúng nhiều đao, nhưng hắn chỉ cần hút hai ba điếu thuốc, tự nhiên là có thể phục hồi như cũ, ngược lại Hà Bật Học thảm hơn bất kì ai, cả người đều không phải vết trầy thì là vết cắt, may mà tay chỉ trật khớp, nếu như thực sự gãy, hắn liền phải chịu tội.

"Tôi nghe Tiểu Lâm nhắc tới có một cháu trai, tôi còn tưởng là một cậu nhóc chứ!" Tiếng cười của Võ Mẫn Hoa trầm thấp ôn hoà, Ân Kiên nhìn anh ta một cái, luận thứ tự trước sau cùng giao tình, hắn hẳn là đứng ở phe Ngô Tiến, bất quá, phần thắng của anh ta thực sự không lớn a!

"Cái cậu mắt to vừa rồi cũng là người thân của mọi người? Tôi thấy cậu ta có thể cách không đánh văng kẻ tập kích cậu ta." Võ Mẫn Hoa không ngại sự lãnh đạm của Ân Kiên, vẫn bắt chuyện với ngữ khí ôn hoà. Ân Kiên lại nhìn anh ta một cái, hiểu được lấy lòng thân bằng cố hữu của nhà gái sao? Phần thắng của Ngô Tiến lại nhỏ thêm chút nữa.

"Bạn Hà vốn có chút năng lực cảm ứng, tình thế cấp bách thì đặc biệt phát huy là chuyện bình thường." Ân Lâm hướng Ân Kiên nháy mắt mấy cái, thời điểm "đặc biệt phát huy" của cháu trai cô còn khoa trương hơn.

Rèm cửa kéo ra, Hà Bật Học trên cánh tay phải quấn băng vòng vòng đi ra, bĩu môi ngồi bên cạnh Ân Kiên.

"Làm sao vậy?" Ân Kiên vò vò tóc cậu, hai người thật sự nhếch nhác quá.

"Ngọc như ý mất rồi…" Hà Bật Học nhỏ giọng báo cáo.

"Mất thì cũng mất, người không có việc gì là ổn rồi! Hơn nữa, miu đủôi theo rồi." Ân Kiên không đồng ý, cũng không phải chỉ có đắc tội Ân Lâm mới hết đường sống, Ân Kiên hắn cũng không tốt gì.

"Hôm nay mất gì, tôi nhất định phải đòi lại!" Ân Kiên cười nhạt hai tiếng, hai mắt nứt ra ánh lửa âm âm, trong lúc nhất thời toàn bộ thiết bị chiếu sáng bệnh viện lập loè mấy bận, Ân Lâm vội ho mấy tiếng nhắc nhở, lúc này khỏi cần chứng minh hắn cũng có thể "đặc biệt phát huy" nhỉ?

Hết Chương 6 Quyển 1

7. Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2: Suỵt! Đêm Nay Nơi Nao Có Quỷ

Bút máy rót máu chó đen cùng chu sa chính là một lá bùa trên có khắc từng dòng chữ quỷ dị, có trước một đống kinh nghiệm, thân là thiên sư, cư nhiên bị quỷ quái đuổi chạy, Ân Kiên những ngày gần đây chăm chỉ khiến Ân Lâm có chút phản ứng không kịp, hắn vốn có tư chất tự nhiên cao, trong thời gian ngắn vài ngày, chú ngữ, đạo thuật hắn bù lại còn hơn người thường khổ cực tu luyện vài năm.

Tiếng chuông cửa vang lên, Ân Kiên vẫn vùi đầu vào sách cổ như cũ, Hà Bật Học không ở đây, trong nhà chỉ còn hắn cùng miu, đừng coi thường con mèo đen này, ngoại trừ sẽ không kêu ra, nó cái gì cũng có thể làm, chỉ thấy nó thấp thoáng tự nhiên đến bên cửa, đôi mắt to ẩn khuất ánh sáng nhìn cửa, kẹt một tiếng mở ra.

"Miu, học trưởng có nhà không?" Vừa vào cửa đã ồn ào chính là Trương Chính Kiệt đứng thứ hai chương trình thần bí, học đệ của Hà Bật Học, chương trình mới phát sóng, nhà sản xuất vĩ đại của bọn họ cũng không thấy bóng dáng, gấp đến độ toàn bộ tổ sản xuất như kiến bò trên chảo nóng giậm bình bịch.

"Anh Kiên~~~~, đừng đem học trưởng giấu đi a~~~~." Trương Chính Kiệt nhào vào thư phòng kêu gào thảm thiết, cậu ta hiện giờ là một cổ hai tròng, tuy rằng cũng không phải nghĩ có thể thay Hà Bật Học làm nhà sản xuất chương trình, nhưng thật sự quá tam ba bận, mới phát hiện cái nghề này căn bản không phải ai làm cũng được, chỉ có Hà Bật Học cuồng công việc mới có thể thích thú.

"Tôi giấu bạn Hà nhà các người làm cái gì?" Ân Kiên tức giận, tận lực làm bộ không thèm để ý, ngược lại càng có vẻ như hắn nóng ruột. Hà Bật Học cũng thường có kỷ lục ba ngày, hai bận không về nhà, để lấy tư liệu, cậu có thể mang theo khăn gói một mình lên núi xuống biển, bất quá mỗi lần quay về cậu chỉ cần mất hai ba ngày, sau đó về nhà rồi cực kì ồn ào, sau đó lại khua chiêng gõ trống mang theo tổ sản xuất đi khảo sát thực địa, lần này cả cuối tuần cũng không thấy đâu thật ra cũng không phải lần đầu, cũng khó trách bọn Trương Chính Kiệt ba ngày hai bận tới cửa tìm người.

"Học trưởng đã lâu không thấy, chương trình mới quyết định tên là "Oh! Đêm nay ai đang làm trò qủy", nội dung phải làm cái gì tôi còn chưa biết quyết định thế nào, sắp phát sóng rồi! Học trưởng anh ở đâu???" Trương Chính Kiệt kêu gào, Ân Kiên liếc xéo cậu ta, không hề tự nguyện muốn lẫn lộn với mấy người này, kẻ nào cũng làm càn như nhau.

"Nà! Anh Kiên, nếu có thấy học trưởng, chuyển lời lại cho anh ấy một tiếng, mấy ông to của Đài sắp nhảy

lầu rồi, nếu như anh ta không muốn đời này đều là mấy ông già oán quỷ quấn thân, thì lập tức xuất hiện đi."

Tiện tay quay số, cũng không có người nghe máy mà trực tiếp đưa tới hộp thư thoại, Ân Kiên hơi nhíu mày ngắt điện thoại, Hà Bật Học thường ngày tuy thần kinh to vừa điên điên khùng khùng, thế nhưng chưa bao giờ không lưu lại hành tung của mình cho hắn, nên nói không lo lắng là gạt người.

"Thế nào rồi? Nhìn như người bị chồng ruồng rẫy vậy?" Ân Lâm chưa từng xuất giá rất nghĩa hiệp mà phá cửa xông vào, Ngô Tiến phía sau lại liên tục gật đầu xin lỗi, Tiểu Lâm của anh ta là thẳng thắn một tí.

"Gần đây có ai nhìn thấy bạn Hà không? Cậu ta lúc trước không phải thường cùng Võ Mẫn Hoa lêu lổng sao?" Ân Kiên không để ý Ân Lâm, đơn giản, trực tiếp hỏi Ngô Tiến, người sau đó chỉ lắc đầu.

"Mẫn Hoa đang nghiên cứu phát triển tiềm năng con người, anh ta trước đây không phải cũng tìm cháu thử một chút sao?" Ân Lâm nháy mắt mấy cái, nói đến cái này cũng không phải cô khoe khoang, thí nghiệm hôm đó cô thiếu chút nữa làm nổ tung phòng nghiên cứu của Võ Mẫn Hoa.

"Loại khoa học bùôn chán này cháu không có hứng thú." Ân Kiên bĩu môi.

"A! Cháu không phải vì bạn Hà không dính cháu nữa mà lại dính lấy anh ta, nên ở đây ăn giấm đó chứ? Cháu không chỉ là người bị chồng rùông rẫy mà còn chính là một bà vợ hay ghen! Đừng quá mất mặt vậy! Ân Kiên…" Ân Lâm chậc chậc vài tiếng, Ân Kiên mặt xanh lét, nếu đối phương không phải cô ruột hắn, hơn nữa đạo hạnh còn cao thâm hơn mình, bằng không nhất định tại chỗ giở mặt với cô, chiêu ngũ lôi oanh đỉnh kia cũng không thể chỉ có cô đâu.

"Nhưng mà, Võ học trưởng hình như cũng rất nhiều ngày không gặp Hà Bật Học." Ngô Tiến thì thào nói.

Một tuần, một tuần đúng là cực hạn Ân Kiên chịu được, trước kia chưa quen Hà Bật Học, hắn có khả năng hoàn toàn không biết hai chữ lo lắng viết như thế nào, hiện giờ hay rồi, đã nếm đủ mọi mùi vị, chờ đối phương trở về, hắn nhất định, tuyệt đối, không có bất kì ý gì ngoài phải chỉnh đốn cậu ta tử tế một phen.

Ân Lâm thân là trưởng bối, tự nhiên không thể tùy Ân Kiên tâm tình chợt cao chợt thấp giận chó đánh mèo như vậy, còn nữa, cô cũng bắt đầu có chút lo lắng cho cậu nhóc mặt tròn tròn, mắt thật to kia.

"Cháu bình tĩnh một chút, cô mời người đến hỗ trợ tìm." Ân Lâm thở dài, Ân Kiên càng lúc càng có mùi vị con người là chuyện tốt, thế nhưng cô lại lo lắng, Ân Kiên có thất tình lục dục sẽ khóc sẽ cười, kì thực mới là nguy hiểm nhất.

"Em quen cảnh sát có thể hỗ trợ?" Ngô Tiến hiếu kì, Ân Lâm lại nhìn anh ta trắng mắt, tìm cảnh sát hỗ trợ? Cô là người như thế phỏng?

"Cô… Không phải sẽ đi tìm Hồ tiên Tiểu Vân?" Ân Kiên nuốt nuốt nước bọt, hắn đột nhiên có một cảm

giác không tốt.

Hồ tiên Tiểu Vân lần thứ hai hạ sơn, đây chính là chuyện động giời, tổ sản xuất chương trình thần bí không nói hai lời, máy móc, thiết bị khiêng tới, Ân Kiên lại khẽ thở dài một hơi, lúc nào bắt đầu, hắn cư nhiên sẽ gọi điện thông báo cho đám bệnh tâm thần đến xem kịch?

"Anh Kiên! Tôi chỉ biết là anh đáng tin! Học trưởng không ở đây, anh là gia trưởng của chúng tôi!" Trương Chính Kiệt vô cùng khoa trương mà vỗ vỗ lưng Ân Kiên, những người còn lại đương nhiên gật đầu, người nào cũng có phần của mình, Tùng Vân cùng Ngô Tiến, Ân Lâm trò chuyện với nhau thật vui, xem ra sóng gió tam giác tềnh yêu lúc trước đã bình yên vượt qua.

"Không biết Đồng Đồng có theo tới không?" Trương Anh Nam nói không đầu không cuối, mở miệng cái liền oánh trúng chỗ hiểm, mấy ngươi này ngoại trừ muốn quay chụp Hồ tiên, nguyên nhân lớn hơn nữa là chờ mong gossip, thanh mai trúc mã của Ân Kiên a!

"Thế nhưng anh Kiên nói anh ấy không nhớ rõ đối phương là nam hay nữ mà?" Tùng Vân hảo tâm mà giúp mọi người khôi phục trí nhớ. Một tràng cười khẽ, khoái trá đột nhiên ập tới, trong đám người có thêm một cậu trai trẻ tuổi tóc nâu, chân dài, ngũ quan trộn lẫn nét ngoại quốc, Ân Kiên theo bản năng lui nhanh về phía sau.

"Quản Đồng?" Mọi người kêu lên sợ hãi, cái cậu đẹp giai đó bướng bỉnh nháy mắt mấy cái. Tuy đã sớm nghe nói hình dạng Hồ tiên thiên biến vạn hoá, thế nhưng người đã từng gặp Quản Đồng thấy trước sau chính là hai người, đều vạn phần khiếp sợ.

"Nà! Đừng nói tôi không hỗ trợ a! Tiểu Vân đang tu công quả, hỗ trợ tìm người cũng coi như là một việc ha?" Ân Lâm thân thiết dính từng bước theo Hồ tiên Tiểu Vân, người sau đó nhu thuận gật đầu, muốn đứng hàng ngũ thần tiên không dễ dàng, cho nên phải thận trọng tu hành.

"Tôi rất muốn giúp ngay, thế nhưng tôi chỉ có thể tìm vật chết, tìm không được người sống." Hồ tiên Tiểu Vân nhàn nhạt cười, Ân Kiên nhìn chằm chằm người, hào quang vờn quanh trên người cô có chút khác với lần trước, xem ra đạo hạnh càng tiến thêm một bước.

"Tìm cái nhẫn bạch kim, cô nhất định tìm được." Ân Lâm liếc nhìn Ân Kiên, Tiểu Vân a lên một tiếng rất kinh ngạc, Quản Đồng lại biến sắc tại chỗ.

"Nhẫn bạch kim? Anh đem nhẫn bạch kim cho cậu ta?" Quản Đồng vội hỏi, hai mắt toé ra tia sáng dị thường, Ân Kiên lại nhìn người, không thể lý giải mà gật đầu, cái gì của hắn hắn muốn cho ai không được sao? Quản Đồng sống chết nhìn chằm chằm người, rất giống lúc nào cũng chuẩn bị nhào lên, mà Ân Kiên lại nhàn nhã kệ cậu ta nhìn lom lom, lộ ra dáng vẻ cậu dám nhào qua thì làm thịt cậu ngay, bầu không khí trong thời gian ngắn có vẻ rất tế nhị.

"Cái nhẫn kia… Sẽ không phải là Quản Đồng đưa cho anh Kiên, kết quả anh Kiên không nhớ ra, lại cầm đưa cho học trưởng chứ?" Trương Anh Nam nhỏ giọng nghi vấn, Ân Lâm lại không tiếng động trả về một câu "đầy đủ", cháu trai cô cái gì cũng tốt, chỉ trí nhớ rất kém a! Căn bản là ghi nhớ có chọn lọc.

"Nếu như là cái nhẫn đó, tôi nghĩ tôi tìm được." Tiểu Vân nhẹ cười, sau đó đi đến góc phòng suy tưởng, đưa tay nắm một cái.

Lòng bàn tay nhỏ nhắn mềm mại xoè ra, Ân Kiên biến sắc, mọi người cả kinh theo, được Tiểu Vân nắm trong tay chính là một nắm tóc…

"Tôi chỉ có thể tìm vật chết, tìm không được người sống" mấy từ này nổ tung trong đầu Ân Kiên. Trong phòng khách, mọi người nhìn chằm chằm nắm tóc trong lòng bàn tay Tiểu Vân, bầu không khí đóng băng tại chỗ, im ắng không tiếng động.

"Có thể chỉ là hiểu lầm, không phải như chúng ta nghĩ như này…" Ân Lâm lộ ra khuôn mặt cười trắng nhợt, giọng nói run khẽ mà giải thích, Ân Kiên không nói gì chỉ liếc cô, hiểu lầm? Với đạo hạnh của Tiểu Vân, cô ta sẽ bày ra cái kiểu hiểu lầm này?

"Đây là cái ý gì? Đây là cái ý gì a?" Trương Anh Nam vội hỏi, tách một tiếng một hạt lệ rơi xuống.

"Hà Bật Học đã chết." Quản Đồng lạnh lùng bình tĩnh nói, cậu ta tuy rằng trả lời vấn đề của Trương Anh Nam, nhưng lại nhìn Ân Kiên, người sau đó chỉ lạnh lùng nhìn lại cậu ta, khẽ cắn môi.

"Đến rồi…" Tiểu Vân yếu ớt thở dài, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, mọi người chỉ là nhìn nhau, không ai dám đưa tay nhận nghe.

Nhận điện thoại chính là Ngô Tiến, đầu kia điện thoại là cảnh sát, mời bọn họ qua nhận xác, Ngô Tiến khó xử nhìn Ân Kiên.

"Có lẽ đúng là hiểu lầm đúng không? Học trưởng mơ mơ màng màng, ví tiền bị móc, giấy tờ rơi cũng không phải không có khả năng mà?" Trương Anh Nam nói nhỏ an ủi mình, Tùng Vân ôm cô, người sau đó nhịn không được oa một tiếng khóc váng lên.

Ân Kiên thở sâu, chứng tỏ hắn sẽ đi một chuyến, mà Ân Lâm, Quản Đồng lại lo lắng đi theo, Tiểu Vân, Ngô Tiến đương nhiên cũng đuổi kịp, cuối cùng, thành viên tổ sản xuất ngược lại không nói gì, Trương Chính Kiệt gật đầu, về công về tư, bọn họ cũng không thể không đếm xỉa đến.

Trong phòng giữ xác nhiệt độ rất thấp, trong không khí tản mát một mùi khô ráo lành lạnh, Ân Kiên cùng một viên cảnh sát thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu, sau đó liền rời đi, Quản Đồng lo lắng vội vàng đuổi theo, người còn lại thì chờ ngoài cửa.

"Không có việc gì, không có việc gì…" Trương Chính Kiệt không tự chủ được mà thấp giọng cầu khấn, Hà Bật Học người này ưa gây chuyện lại lơ mơ, nhất định sẽ không là anh ta…

Viên cảnh sát cùng quản lý còn nhỏ giọng nói với nhau, pháp y giám định thì gật đầu, đồng thời tìm ra một túi vật chứng, liếc mắt liền thấy rõ là cái ví tiền Hà Bật Học thường ngày mang bên người, còn có nhẫn

bạch kim.

"Mọi người cần chuẩn bị tâm lý… Cũng không phải quá… dễ nhìn." Pháp y tìm một dãy số, dừng lại ở ngăn ướp lạnh, xoay người lại nhìn Ân Kiên, Quản Đồng.

Ân Kiên vô thức mà hít sâu một hơi, Quản Đồng lại gần nắm chặt tay hắn, rất lạnh. Cửa ngăn tủ giật ra, một luồng khí lạnh thoát ra, có một nháy mắt, Ân Kiên chỉ cảm thấy mọi sắc màu trên thế giới đều lui lại, tiếng động cũng không rõ nữa.

Nằm ở bên trong, chính là Hà Bật Học, cậu trai vốn cái mặt tròn tròn, mắt thật to, cười khúc khích thì hai gò má còn có lúm đồng tiền thật sâu, hiện giờ chỉ lẳng lặng nằm bên trong, toàn thân trắng bệch, dấu dao sâu đến có thể thấy tận xương giăng khắp nơi, máu chảy đã khô, chỉ còn lại vết tích nâu sậm hung ác độc địa khắc trên người.

"Cậu ấy… Cậu ấy là chết như thế nào?" Ân Kiên trong tai vang lên ong ong, lại có chút nghe không rõ câu hỏi của chính mình.

"Vết thương trên người cậu ta, mỗi một vết đều là trí mạng, cậu nên hỏi, cậu ta chống đỡ bao lâu mới chết." Pháp y lạnh lùng bình tĩnh trả lời, Ân Kiên liếc mắt ông ta một cái, đèn chiếu sáng đột nhiên loé sáng mấy lần.

"Ân Kiên, đừng hỏi nữa…" Quản Đồng nhỏ giọng ngăn lại, Ân Kiên bóp tay cậu ta, ngón tay từ lâu đã trắng nhợt.

"Cậu ta chống đỡ bao lâu?" Mỗi chữ mỗi câu Ân Kiên nói là miễn cưỡng hỏi, hắn muốn biết chân tướng, mặc kệ cái gì, hắn chỉ muốn biết nhiều hơn một chút chuyện liên quan đến Hà Bật Học.

"Bảy tiếng, cậu ta vật lộn bảy tiếng mới vì mất máu mà tử vong." Pháp y vô cùng lạnh lùng, viên cảnh sát cùng quản lý đều lắc đầu biểu thị tiếc hận, tuy không quen biết, nhưng là ai thấy một người thanh niên vốn tương lai rất tốt bị chết thảm như vậy, đều sẽ biểu hiện sự đồng cảm.

Ân Kiên chỉ là nhìn chằm chằm Hà Bật Học trong ngăn tủ, thật giống như mong chờ người kia đột nhiên tỉnh lại, sau đó treo lên khuôn mặt tươi cười má lúm đồng tiền thật sâu, nói tất cả chỉ là cậu đùa vui mà thôi, duy độc lần này, Ân Kiên thề nhất định sẽ ngoại lệ mà tha cho cậu ta, chỉ là, Hà Bật Học lẳng lặng nằm nơi đó như cũ, cậu là một người bình thường, một người trái ngược với hắn, với Quản Đồng, một người bình thường không thể yếu đuối hơn, cho nên, cậu chỉ có thể nằm nơi đó, sinh mệnh không có cơ hội lặp lại lần nữa.

"Không phải như thế…" Ân Kiên lạnh lùng nói một câu, Quản Đồng lại càng hoảng sợ, những người còn lại không phát hiện ra, nhưng cậu ta có thể cảm nhận rõ ràng mặt đất hơi rung động.

"Tôi không muốn như vậy!" Ân Kiên rống giận, đèn bốn phía sáng lên đến cực điểm, sau đó không chịu nổi năng lượng bộc phát mà vỡ vụn, mặt đất bắt đầu rung lắc, viên cảnh sát cùng pháp y ở bên bị doạ giật

nảy, mà Quản Đồng vội vã kéo Ân Kiên qua bên.

"Ân Kiên! Anh bình tĩnh một chút!" Quản Đồng vội gọi, cậu ta cuống, là bởi vì cậu ta cảm nhận sự không khống chế được của Ân Kiên, anh ta không như người bình thường, anh ta là một quỷ hồn lai lịch bất minh bị cưỡng ép triệu tới nhân gian, một khi bùng nổ, không rõ phải làm cái gì mới khắc chế được.

"Ân Kiên!" Quản Đồng dưới tình thế cấp bách, đưa tay dồn sức bóp cổ Ân Kiên, đổi người khác mà nói, cố sức như thế sớm đã khiến cổ người ta đứt đoạn, đối với Ân Kiên mà nói, lại chỉ có thể khiến hắn tạm dừng.

Quản Đồng nhìn viên cảnh sát cùng pháp y, lại nhìn Hà Bật Học nằm trong ngăn tủ, thở dài thật sâu, đem Ân Kiên nâng lên, cũng không quay đầu mà rời đi.

Ân Lâm cùng mọi người chờ ngoài cửa vẫn hoảng hồn mất bình tĩnh, thình lình xảy ra địa chấn doạ chết mọi người, Ân Lâm, Tiểu Vân loáng thoáng phát hiên sự tình không phù hợp, nhìn đến Quản Đồng đem Ân Kiên chết ngất khiêng ra ngoài, rất không muốn chấp nhận sự việc, đúng là vẫn xảy ra…

"Đừng!!!!!!!!!!" Trương Anh Nam không khống chế được hét lên, Tùng Vân ôm chặt cô, hai người ôm nhau khóc rống. Bọn Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa còn đang thì thào tự nói, không muốn tiếp thu sự thực như vậy.

"Thực sự.. Thật là cậu ấy?" Ngô Tiến sắc mặt rất trắng, anh ta tuy cùng Hà Bật Học giao tình không sâu, nhưng hai bên đã tạo dựng tình bạn không tệ, cá tính Hà Bật Học rất đáng yêu, gà mẹ lại dễ gây rối, nhưng tóm lại, cậu ấy là người tốt không đúng sao? Người tốt không thể sống lâu trăm tuổi sao?

"Cháu trai…" Ân Lâm yêu thương đỡ Ân Kiên nửa dựa bên cô, nó lần đầu tiên có bạn, thậm chí là tình nhân, lần đầu tiên thể nghiệm làm người bình thường có thất tình lục dục, đối phương lại cho nó một sự tàn khốc như vậy, sinh ly tử biệt.

"Anh ấy không khống chế được…" Quản Đồng chỉ đơn giản giải thích, Ân Lâm hiểu rõ mà gật đầu.

"Hà Bật Học đã chết…" Quản Đồng cuối cùng bổ sung, đơn giản mà dập tắt tia hy vọng cuối cùng của mọi người.

Chuông cửa điện tử vang lên, nhân viên pháp y Tiểu Diệp lẳng lặng đi đến cạnh cửa mở khoá. Với một cô gái mà nói, cô tương đối trầm mặc, bởi vì nghề nghiệp của cô cũng không cho phép có khoảng không nhiều chuyện, thiếu đối tượng.

"Ký một chữ, cậu ta là của cô." Quản lý đẩy thi thể giải phẫu vào, nhỏ giọng pha trò, Tiểu Diệp chỉ đáp trả ông ta một khuôn mặt cười cực xấu xí.

"Tiểu Diệp, vụ án này rất quan trọng." Viên cảnh sát đi theo phía sau nhắc nhở, Tiểu Diệp nhìn anh ta một cái, gật đầu đã hiểu, bọn họ đang theo đuổi một vụ án, ma sát nhân liên hoàn đã truy lùng rất lâu,

tất cả nữ sinh được đưa vào đều vô cùng thê thảm, không ngờ lại thêm một cái.

"Hỗ trợ!" Tiểu Diệp vỗ vỗ bàn giải phẫu, viên cảnh sát cùng nhân viên quản lý liên thủ đưa thi thể để lên bàn, người vốn cũng không cường tráng, chết xong không biết vì sao trọng lượng cũng không nhẹ.

Tiểu Diệp kéo túi xác, có một nháy mắt nghĩ cô đang bị đùa, hồ nghi trừng viên cảnh sát, đối phương lại vạn phần chăm chú, Tiểu Diệp cầm lấy cameras bên cạnh, bút ghi âm, bắt đầu ghi chép giản lược.

"Các anh hoài nghi có liên quan đến vụ án trước?" Tiểu Diệp vừa chụp, vừa hỏi.

"Không giống?" Viên cảnh sát kêu sợ hãi, khi bọn họ phát hiện thi thể thì, biết bao người đã buồn nôn.

"Vấn đề giới tính, đối tượng của ma sát nhân liên tục đều là nữ sinh." Tiểu Diệp ghi lại trên giấy, thuận tiện lật xem ghi chép giải phẫu trước đó, đôi bên khác biệt giới tính, cả bọn họ cũng phải thừa nhận, ngoại trừ bất đồng giới tính, thủ pháp này thực sự rất giống cùng một người gây nên.

"… Biến thái…, thật là hắn…" Tiểu Diệp nhìn dấu bầm trên hai cổ tay người chết, cân nhắc thời gian tử vong. Mấy người bị hại trước đều là bị sát nhân giam cầm mấy ngày sau mới từng đao đừng đao hành hạ đến chết, trong đó còn lưu lại rất nhiều vết thương xâm hại cực kì vô nhân đạo, ở trên cái xác này cũng không ngoại lệ.

"Thật là sát nhân kia? Đối tượng của hắn đổi thành nam?" Viên cảnh sát hơi nhíu mày, giọng trầm xuống, bọn họ điều động xem xét rất lâu nhưng không có bất luận manh mối gì, thật giống như có bức tường cao chắn lối từ đầu đến cuối, mặc kệ bọn họ nhận được chứng cứ gì, cuối cùng bao giờ cũng là muộn một bước.

"Sát hại nữ sinh, đó là bởi vì các cô dễ bắt nạt, về phần cả đàn ông cũng không buông tha, tôi chỉ có thể nói… Hắn đã trở nên mạnh hơn chăng?" Tiểu Diệp lạnh lùng bình tĩnh dự đoán, thủ pháp dần thành thạo, tư tưởng cũng dần bình tĩnh, lý do cũng là ma sát nhân càng ngày càng mạnh.

Tiểu Diệp nhẹ bóp miệng người chết, không khỏi a khẽ một tiếng, mấy nữ sinh trước, lúc chết đầu lưỡi bị rút sạch sẽ, trên phố có tung tin vịt nói để không cho những cô bé này đến địa phủ giải oan, cáo trạng, thế nhưng nam sinh này đầu lưỡi còn, Tiểu Diệp liền hoài nghi, lẽ nào có kẻ biến thái vì tin tức kia mà mô phỏng theo vụ án? Người tâm lý không bình thường trong xã hội càng ngày càng nhiều.

"Có chuyện?" Viên cảnh sát vừa thấy sắc mặt Tiểu Diệp không bình thường, hiếu kì hỏi.

"Ừm…" Tiểu Diệp khẽ lên tiếng, chẳng biết cảm thấy cái gì kì quái, cô đưa tay đẩy mí mắt người chết, nháy mắt sợ lui lại một bước nhỏ, cậu ta mất đi, cũng không phải đầu lưỡi cậu, mà là một đôi con ngươi*.

*Con ngươi – con mắt

Gian phòng có chút u ám, Ân Kiên giật giật, mở mắt ra, vốn ghét hai người chen chúc một giường, hôm nay có vẻ vô cùng rộng rãi trống trải. Duỗi người dậy, hơi xoay xoay, có chút đau nhức, cảm giác này rất quái, đau cũng không cổ hắn, mà là trái tim chưa bao giờ từng đập của hắn, hoá ra, đây là cảm giác đau lòng?

"Hắc… Cổ còn đau không? Sorry… Tôi hạ thủ hơi quá chút." Quản Đồng theo ở bên, quan tâm mà nhẹ hỏi, Ân Kiên tùy tiện ừ hử, nhìn bốn phía một chút, gian phòng vẫn có vẻ lộn xộn như cũ, chỉ là tất cả cảm giác đều không còn giống nữa, cả thứ mùi tản mát trong không khí cũng có vẻ không phù hợp, hoá ra, Hà Bật Học trên người vẫn có mùi hương sữa bò, cái tên như xe bus nạp sữa bò, trên người cứ luôn thấm một chút mùi hương.

"Tiểu Vân đâu?" Ân Kiên dậy, ngữ điệu quá mức lạnh lùng bình tĩnh khiến Quản Đồng có chút kinh hãi, người sau đó chỉ chỉ ngoài cửa, Ân Kiên gật đầu tự nhiên ra ngoài.

"Ân Kiên…" Quản Đồng cấp bạc kéo người, Ân Kiên càng bình tĩnh, cậu ra càng thấy sợ, tình cảm con người một khi bộc phát, là ai cũng ngăn không được.

"Đừng muốn thay Hà Bật Học báo thù, tôi là Hồ tiên, cả tôi thiếu chút nữa trắc trở, anh đấu không lại hắn đâu." Quản Đồng vội giải thích. Cậu ta bị bắt, là do cậu ta sơ suất, nhưng đối phương cũng không phải đèn tiết kiệm dầu, Ân Kiên đạo thuật nửa vời, anh ta chưa từng nghiêm túc học tập, cứ như vậy liều lĩnh đi báo thù, cậu ta lo Ân Kiên sẽ khó thoát chết, Ân Kiên cũng không phải không chết, dùng đúng cách, đều có thể khiến anh ta hồn bay phách tán.

"Tôi chỉ muốn cùng Tiểu Vân dùng tóc triệu hồn A Học…, cậu ấy ngốc như vậy, tôi sợ cậu ấy tìm không được đường về nhà, không đầu thai được…" Ân Kiên lẳng lặng trả lời, Quản Đồng chỉ có thể buông tay.

Trên hình nhân giấy viết tên cùng ngày sinh tháng đẻ của Hà Bật Học, Ân Kiên thành tâm dâng hương cầu xin, lư hương ở bên cạnh khói trắng nghi ngút, nắm tóc cháy trong lửa một lúc lâu, hình nhân giấy như cũ không chút sức mẻ.

"Cháu trai…" Ân Lâm ở một bên căng thẳng, Ân Kiên tuy gần đây mới chăm chỉ học đạo thuật, nhưng cô tin, trong chuyện này, nó tuyệt đối có thể phát huy thực lực trăm phần trăm, nhưng vì sao vẫn triệu hồi không được?

Lửa trong lư hương nhỏ bốc cao, đó là tức giận của Ân Kiên, cuối cùng rốt cuộc chịu không nổi năng lượng của hắn mà vỡ tan, hắn không hy vọng nhất là xảy ra chuyện, vì sao một chuyện lại một chuyện cứ xuất hiện? Nếu ông Trời thật ghét hắn, sao không hướng qua hắn chứ? Vì sao phải liên luỵ Hà Bật Học?

"…Tôi không tin tìm không được…" Ân Kiên mỗi chữ mỗi câu là nghiến răng nghiến lợi, lập tức nâng người xông vào thư phòng, sau đó bê một chồng sách cổ ném sang một bên, hắn nhớ rõ có quyển "Thuật tìm kiếm linh hồn", hắn không tin triệu hồi không được Hà Bật Học, hắn không tin không thể bắt cái tên khốn kiếp kia trả giá đắt!

"Cháu trai! Cháu không thể dùng đạo thuật nhà họ Ân báo oán riêng!" Ân Lâm đoạt lấy sách cổ, đạo thuật tìm kiếm linh hồn cao thâm ra sao, đừng nói với đạo hạnh hiện tại của Ân Kiên căn bản không thể sử dụng,

cho dù có thể, cũng không thể dùng trên người người sống, cái đó và phản hồn chú là cấm chú như nhau, nguy hiểm cực lớn.

"Gia quy, gia quy, gia quy…. Gia quy nhà họ Ân tới địa ngục đi…, uổng cho một thân đạo thuật của các người, lại vì gia quy mà không được đụng đến quỷ linh, người sống, này sao coi là thay trời hành đạo? A Học đã chết, lẽ nào cậu ấy không vô tội? Dù sao tôi cũng không phải người nhà họ Ân, các người cũng không coi tôi họ Ân, thù này tôi nhất định báo! Cô có thể gọi mấy lão già kia đem tôi hồn bay phách tán, tôi-không-quan-tâm!" Ân Kiên oán giận quát một câu, Ân Lâm cố sức tát hắn một cái.

"Cô không cho cháu dùng, là bởi vì cháu không đủ tư cách dùng! Lẽ nào cô không quan tâm A Học? Thuật tìm kiếm linh hồn của sách cổ cũng không đầy đủ, cháu cái đứa ngu ngốc này… Chưa từng có nghiêm túc đọc tử tế, cũng không ngẫm coi mình là thân phận gì, miễn cưỡng dùng chiêu này, không cần đến mấy ông già kia tới thu phục, cháu là tự hồn bay phách tán! Đồ khốn… Lại gào lên với cô mày, đồ xấc láo!" Ân Lâm tức giận muốn tát hắn cái nữa, Quản Đồng lại rất nhạy bén mà chắn phía trước.

"Để tôi giúp…, kẻ kia, rất ma quái, đối phó hắn tôi không định phá luật…" Tiểu Vân yếu ớt nói, hai mắt bắt đầu toả ra hào quang yêu dị.

Hồ tiên không có cái gọi là thuật tìm linh hồn, bọn họ và thiên nhiên cùng sống cùng tồn tại, cho nên có thể mượn dùng năng lượng của thiên nhiên, chỉ là, con người phá hoại tự nhiên, tự nhiên phản công, năng lượng nhóm Hồ tiên còn có thể mượn đến bao nhiêu cũng không biết được.

"Tôi cần có người thay tôi hộ pháp." Tiểu Vân đơn giản nhắc, Ân Lâm gật đầu, cô, Ân Kiên cùng Quản Đồng ít nhiều gì cũng có thể giúp, nếu không đủ, có thể kéo Ân Phong tới góp đủ số.

"Còn nữa, phải tìm một cái cây đủ lớn, chỗ có gió." Tiểu Vân mới nói xong, Ân Lâm không hai lời cho phép Ngô Tiến, bạn trai có biệt thự ngoại thành cuối cùng cũng ra vẻ được một chút rồi!

Hồ tiên Tiểu Vân lẳng lặng đứng giữa sân, Ngô Tiến, Ân Kiên mấy tên đàn ông có chút xấu hổ lui ở bên, cô không nói hoá ra cô thực hiện pháp thuật thì là cởi sạch như vậy! Tuy rằng Tiểu Vân tịnh không thèm để ý, bề ngoài chỉ là xương trắng, túi da, nhưng mà với ngoại hình hoàn mỹ đến gần như có thể coi là cảnh giới kinh khủng mà nói, đối với những gã này chính là quá mức nóng rồi.

Tiểu Vân hai tay đan thành hình chữ thập nhắm mắt trầm ngâm, từng luồng hào quang nhu hoà lan ra từ người cô, sóng nước từng vòng từng vòng, cuối cùng hào quang nhanh chóng loé ra, hào quang vô hạn khuếch tán ra ngoài nhìn không thấy tận cùng.

"Chỉ cần toàn bộ tự nhiên, mặc kệ là không khí hay nước, chị đều có thể lợi dụng, chỉ là… Làm vậy rất tổn hao nguyên thần…" Quản Đồng ở bên giải thích, Ân Kiên cảm kích mà hướng cậu ta cười, đối với tình cảm sâu nặng ghê gớm của chị em này, hy vọng sẽ không cản trở tu hành của bọn họ.

Bỗng nhiên, Tiểu Vân bật ngã về sau, phun một búng máu, bọn Ân Lâm hấp tấp chạy qua, Ân Kiên nhanh chóng cởi áo khoác phủ cho cô, Tiểu Vân níu ống tay áo hắn, hai mắt phát sáng đến kinh người.

"Đối phương bố trí kết giới rất kín, tôi không biết là hắn dùng yêu pháp gì, nhưng có thể tin chắc là,... hắn hành hạ đến chết nhiều người như vậy, giam giữ nhiều linh hồn như vậy, chiếm được năng lượng tương đối cường đại." Tiểu Vân lau miệng, màu đỏ tươi có chút yêu dị, vừa nhắc nhớ, vừa đưa tay chỉ hướng phương xa, ánh sáng tím mơ hồ thẳng nơi chân trời, kết giới cản Tiểu Vân xông vào, nhưng cản trở cũng không ngăn được cô lưu lại dấu vết.

"Nhanh đi! Tôi kinh động đến hắn rồi! Muộn sẽ để hắn chạy thoát!"

Ân Kiên nhận rõ phương hướng, lá bùa hướng lên trời khua trong không trung, vài con đại bàng dẫn đầu mở đường, Ân Lâm cùng Quản Đồng hai mặt nhìn nhau, từ trước, Ân Kiên hết sức chăm chú, niệm chú nửa ngày cũng không chắc có thể khiến hạc giấy của hắn khẽ động, hiện giờ, cả hạc giấy cũng không cần gấp, lá bùa tiện tay quẳng lên giời liền được? Ân Lâm nghĩ, nghĩ có phần không thể tiếp thu.

"Chị..." Quản Đồng nhìn Ân Kiên một chút, lại nhìn về phía Tiểu Vân, người sau đó hiểu mà tươi cười, khoát khoát tay muốn cậu ta cũng theo, đối phương không dễ chọc, có người giúp tốt hơn.

"Tiểu Vân, Ngô Tiến sẽ ở lại chăm sóc cô ấy, tôi cũng đi theo xem một cái, tên biến thái chết toi trời đày, để cho hắn thử ngũ lôi oanh đỉnh nhà họ Ân tôi." Ân Lâm vó túi tắm của mình liền đuổi theo, Tiểu Vân đưa tay ngăn người.

"Tôi giúp Ân Kiên, là bởi vì tôi biết cậu ấy không đếm xỉa gì nữa, thế nhưng nếu cô cũng nhúng tay, này thật là phạm vào môn quy nhà mọi người. Nhà họ Ân vẫn phải có con cháu đời sau, tôi tin cô rõ ràng vì sao, mọi người quen nhau lâu, tôi không hy vọng cô bị trách phạt."

"Phạt thì phạt đi! Cả tôi cũng nghĩ gia quy nhà họ Ân cũng rất vô lý..."

Đại bàng, bay một lèo tận trời, lao thẳng tới chỗ ánh sáng tím, Ân Kiên, Quản Đồng hai người một trước một sau truy đuổi. Ánh sáng tím của Tiểu Vân dẫn dắt bọn họ tìm kiếm địa điểm, Ân Lâm đuổi sau có chút phiền não, mặc kệ là Ân Kiên hay Quản Đồng, đều là bề ngoài tuấn mỹ có chút không giống con người, trên thực tế, bọn họ thực sự không phải con người.

Mấy con đại bàng vọt vào cao ốc, doạ rất nhiều hộ gia đình, tiếng vỗ cánh phành phạch vang lên, Ân Kiên, Quản Đồng đi theo sau vút lên tầng. Ngay lúc này, có một luồng áp lực từ trên kéo xuống, con đại bàng đi đầu trong khoảnh khắc liền máu thịt không rõ, rơi xuống đất thì chỉ còn là mảnh giấy nát bấy.

Quản Đồng lòng sinh báo động, đẩy Ân Kiên, một luồng áp lực khác truy kích xuống, như ngàn vạn mũi tên nhọn bắn thẳng đến, phụt một tiếng, Quản Đồng phun một vạt máu.

"Quản Đồng!" Ân Kiên kêu lên sợ hãi, đối phương lắc đầu, chút thương nhỏ như thế, đối với một Hồ tiên năm sáu trăm tuổi mà nói không là cái gì.

"Anh đừng nên liều lĩnh nữa! Tôi không nhiều máu để phun như vậy đâu!" Quản Đồng cười cười, âm trầm nhìn chằm chằm cửa cầu thang, đem Ân Kiên đẩy ra sau, trong miệng lẩm bẩm, một tiếng tru bén nhọn

đột nhiên đáp lại, Ân Kiên thấy màng tai đau xót, khó hiểu mà nhìn Quản Đồng.

"Hắn lợi dụng linh lực trời sinh của mấy cô bé bị hành hạ đến chết thay hắn lập kết giới…, cách đối phó với các cô cũng không phải không có, đáng tiếc là tàn nhẫn một chút! Yên tâm, tôi cũng không phải thực sự để các cô tiêu tan thành mây khói, tôi không có bản lĩnh đó, chỉ là tạm thời phong bế các cô mà thôi, thời gian không nhiều lắm, tôi cũng không phải chị, không lợi hại như chị ây!" Quản Đồng kéo Ân Kiên hướng thẳng về phía trước.

Rầm một tiếng cửa sắt phá mở, một bóng người nhanh chóng chạy ra, Ân Kiên không kịp thấy rõ dung mạo đối phương, chỉ có thể ở phía sau đuổi theo, trong nháy mắt khi ngang qua cửa, Ân Kiên không khỏi dừng lại.

"Ân Kiên?" Đuổi hai bước, Quản Đồng khó hiểu mà quay đầu kêu to, Ân Kiên đứng cạnh cửa, hơi nhíu màu trừng mắt bày biện trong phòng.

Đơn giản, phòng khách nhỏ bình thường, tủ TV bày đầy bình sứ trắng tinh, Ân Kiên từ từ tự nhiên vào nhà, nhìn chung quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một cái hộp sắt nhỏ trên bàn trà, sắc mặt trong nháy mắt nhuốm xanh.

"Ân Kiên!" Quản Đồng gọi, đưa tay cản hắn mở hộp sắt, người sau đó hất tay cậu ta, cắn răng giật khoá, nhìn rõ bên trong có cái gì xong, nháy mắt trời long đất lở…

"Ân tiên sinh?" CK chau đôi mày mảnh hoàn mỹ đã khiến bao người ghen tị. Ân Kiên nhìn cô, sững sờ ở đó, CK? Quán cà phê? Vội vàng quay đầu, liền thấy Hà Bật Học cùng đám nhân viên đang chọn ảnh chụp, trong tay cậu cầm một đống ảnh chụp qủy khéo đến không thể chính xác hơn.

CK cất cao giọng thì, là lúc cô mất hứng, đám nhân viên kia gồm cả Hà Bật Học tự nhiên quay đầu nhìn hắn, mặt tròn tròn, mắt thật to, còn có cái kính đen thực sự rất ngu. Ân Kiên nhìn trái, nhìn phải, hắn đến tột cùng là ở đâu?

"Hiện tại… Hiện tại là lúc nào?" Ân Kiên hồ nghi, quay lại quá khứ? Hắn không tin.

"Buổi chiều ba giờ mười bảy phút." Hà Bật Học nhìn đồng hồ một chút, Ân Kiên chịu đựng cười khổ, đúng thật là Hà Bật Học, đối với cậu ta mà nói, hoàn toàn là hỏi một đằng trả lời một nẻo.

"Được rồi, tôi tự giới thiệu, tôi là nhà sản xuất của chương trình này, tôi là Hà Bật Học."

"… Tôi là thiên sư,… tôi là Ân Kiên."

Quay lại lần nữa? Thực sự là tất cả quay lại lần nữa, bắt đầu từ một khắc bọn họ gặp nhau. Ân Kiên hoài nghi, nhưng không cách nào phủ định kết quả này, hắn đoán rằng rất lâu rồi, có lẽ trong hộp sắt kia là oán khí, hắn thực sự không muốn nhớ lại thứ gì đó bên trong, hơn nữa do bùng nổ của bản thân, mới tạo thành

cục diện như vậy, cũng có thể, này chỉ là tâm nguyện nho nhỏ của hắn, nên lặp lại lần nữa? Lúc này đây, không thể lại mất đi Hà Bật Học.

"Anh Kiên… Anh làm sao lại đờ ra mãi vậy?" Hà Bật Học duỗi chân đá đá cái ghế của Ân Kiên, mắt to tràn ngập hồ nghi, cậu cùng Ân Kiên hai người tuy rằng tình cảm ổn định, nhưng luôn có chỗ không thích hợp, thật giống như… Đối phương biết bạn lâu rồi, thế nhưng bạn lại xác định là từ lúc các bạn gặp nhau đến lúc mến nhau cũng chỉ mới ba tháng. Mở miệng hỏi, đáp án nhận được đều giống nhau, cậu quá ngố, giải thích cũng vô dụng! Nếu không thì rất có lệ, được rồi! Đúng rồi! Chúng ta kiếp trước thì quen nhao. Số lần càng nhiều, Hà Bật Học nghĩ mình hỏi nữa sẽ là heo.

"Tôi không đờ ra… Tôi đang nhìn cậu." Ân Kiên bình tĩnh trả lời, Hà Bật Học bên tai đỏ lên. Nhìn đi! Rất quái nhỉ? Ân Kiên thường ngày rất ác, ác đến cái kiểu này, chỉ đối với chuyện của Hà Bật Học, bạn sẽ nghĩ người này kiếp trước tám phần mười là thiếu cái bạn mắt to kia rất nhiều tiền.

"Này… Anh… Anh nói như thế… Rất quái đó…" Hà Bật Học lẩm bẩm hai tiếng, máu cậu tuần hoàn vốn cũng tốt, khuôn mặt rất dễ ửng đỏ.

"Không thích nghe?" Ân Kiên dán qua, đưa tay ôm ôm người, cuối cùng hun trộm miếng.

"Này không phải vấn đề có thích hay không,… Anh Kiên… Anh thực sự không có nhân cách phân liệt đó chứ?" Hà Bật Học hỏi vô cùng nghiêm túc, nào có người trước đẹp trai tàn bạo như này, người sau lại háo sắc? Người nọ nghe xong chỉ có thể cúi đầu cười khổ. Hắn không nhân cách phân liệt, chỉ là vốn tưởng mất đi, đột nhiên lại quay lại bên mình, là ai cũng sẽ quý trọng vạn phần.

Quý trọng, Ân Kiên hắn hiểu, không chỉ một mà là vô số lần mất đi, giành lại, lại mất đi, lại lặp lại, thì dù có tinh thần kiên cường hơn sắt thép, cuối cùng sẽ chịu không nổi. Ân Kiên phát hiện, Hà Bật Học mất đi ngọc hồ lô, mạng thực sự so với giấy còn bạc hơn, mà nếu đem ngọc hồ lô trả lại cho cậu, Hà Bật Học sẽ bị đám người cướp ngọc kia hại chết, nói chung bất luận hắn nỗ lực cách gì, cuối cùng đều trốn không được cái chết. Người, sẽ chết, chỉ là Ân Kiên không muốn đối mặt với Hà Bật Học tuổi trẻ chết sớm.

Còn nữa, cái chết của Hà Bật Học, đối với Ân Kiên mà nói như một loại kìm hãm, cuối cùng sẽ gây ra mọi sự tuần hoàn vô hạn, sau đó Ân Kiên liền bị vây ở nơi này, nhìn cậu cười, nhìn cậu gây rối, cuối cùng nhìn cậu chết trước mắt.

"Anh Kiên… Cười cái đi? Anh âm trầm thực sự lợi hại quá." Hà Bật Học đưa tay chọc chọc gương mặt Ân Kiên, đối phương cười đến sáng lạn, tâm tình Ân Kiên càng thê lương, bởi vì này cũng chỉ là mộng đẹp ba tháng, qua cuối tuần này, Hà Bật Học bước ra khỏi cửa, liền không bao giờ trở về nữa, sau đó lại một tuần, rồi chờ hắn là một thi thể băng lạnh, sau đó nữa… Tất cả lại lặp lại.

Lần đầu, Ân Kiên vô cùng nỗ lực ngăn cản mọi bất hạnh phát sinh, gồm cả cái chết của CK, chỉ là khi bạn cải biến một chuyện xong, hiệu ứng dây chuyền lại sản sinh. CK nếu không chết ở thang máy, thì Hà Bật Học qúa mức sơ suất sẽ bị cửa thang máy đột nhiên mở ra hút vào, ai cũng không thể giải thích, vì sao một cái thang máy bình thường ở giờ khắc ấy không nhạy, Hà Bật Học cứ như vậy rơi xuống tầng bỏ mình; lại có khi muốn ngăn cản cái chết thảm của Lily, Ân Kiên báo trước hành vi chệch đường ray của A Joe, Hà Bật Học gà mẹ nhiều chuyện liền lập tức đi báo nguy, kết quả sau khi giao A Joe cho cảnh sát, vừa mới rời

khỏi sở cảnh sát thì một chuyện khác đến, Hà Bật Học lại xui xẻo như cũ…

"Này… Cậu còn không đi tắm? Cậu định để mình mốc meo sao?" Ân Kiên cười cười vò vò tóc Hà Bật Học, tóc mái có chút dài, đuôi tóc có chút xoắn, mất trật tự có chút đáng yêu.

"…Anh Kiên…, anh còn âm trầm nữa là biến thành gã trung niên…" Hà Bật Học nói lầm bầm hai tiếng, nhìn người một lúc lâu, len lén hôn một cái, lại đỏ mặt chạy nhanh đến phòng tắm.

Đối với Hà Bật Học mà nói, ngày tốt vô cùng, Ân Kiên là một người tốt tính căn bản là bói không ra khuyết điểm gì, biết mình thích gì, tính nết lại tốt đến chiều theo mình, ba tháng này, Hà Bật Học hạnh phúc đủ, người vốn ưa cười, tràn ngập vui sướng đến sắp bị người ghen chết.

Nhưng tất cả, đối với Ân Kiên mà nói, lại là một cơn ác mộng vĩnh viễn chưa tỉnh lại, hắn làm sao không hiểu Hà Bật Học, hiểu người này, hắn yêu cậu thêm vài phần, thích cậu thêm vài phần, đối mặt với cái chết của cậu, đau lòng liền khắc sâu thêm vài phần…

Mở chai bia, Ân Kiên uống một ngụm, rất đắng, chỉ là phần đắng này, so ra kém với khó chịu nơi ngực hắn, bởi vì hắn hạ một quyết định, mà hắn cho rằng… Sự tuần hoàn này sẽ kết thúc, đến hắn cũng vĩnh viễn không cách quay đầu lại.

"Cô van cháu, cháu trai… Cháu trước đây cũng không âm trầm như vậy, nào có ai nói yêu đương vô dụng như cháu a? Hà Bật Học cũng không phải thần, bởi cậu ta nói đông cháu không dám đi tây sao?" Ân Lâm tự mở cửa vào, nhịn không được điên cuồng oán giận. Ân Kiên thường ngày dáng vẻ kiêu ngạo hung hăng, chỉ gặp Hà Bật Học, thật giống như chuột gặp mèo, Hà Bật Học có bảo bối gì? Được bưng trên tay chiều chuộng bảo vệ như vậy?

"Dù sao cũng không có lần sau…, cháu chịu không nổi rồi…" Ân Kiên uống ngụm bia cười khổ.

"Cháu đang nói cái gì?" Ân Lâm tức giận.

"Nếu như cháu nói, ngày như thế này, cháu đã trải qua không biết bao lần, ngày mai… Ngày mai chỉ cần A Học bước ra khỏi cửa chính, cậu ấy sẽ không trở về… Còn hơn nhìn cậu ấy chết thảm, không bằng để cháu tự tay giết chết cậu ấy, dùng cách của cháu…" Ân Kiên thì thào tự nói.

"Cháu trai… Cháu đang nói cái gì?" Ân Lâm sắc mặt trầm xuống, cô đương nhiên hiểu rõ cái gì gọi là "cách của Ân Kiên", Ân Kiên nếu như thương tổn bất cứ người vô tội nào, kết cuộc của nó nhất định không chỉ là trách mắng một hồi.

"Cô biết không? Cháu thậm chí còn thử qua, không cùng A Học quen biết, kết quả kết cuộc của cậu ấy là bị hai nữ quỷ doạ điên, tinh thần suy sụp ở trong trại an dưỡng, cuối cùng điên đến nhảy lầu tự tử. Cháu thực sự chịu không nổi… Lại thêm một lần nhìn cậu ấy chết thảm nhưng cái gì cũng ngăn không được! Nếu như thật có một người phải xuống địa ngục, cháu đây đi! Cháu sẽ không để hồn phách A Học bị nhốt ở một nơi thống khổ nào đó vĩnh viễn!"

“Cháu trai, cháu… Cháu có phải uống say rồi không?”

“Đại khái thế!… Cô coi như cháu uống say đi!”

“Gì? Cô đâu? Tôi vừa nghe cô nói chuyện mà!” Hà Bật Học lau tóc ướt đẫm, khoác tấm áo choàng tắm liền cọ người Ân Kiên, túm bia lạnh ngửa đầu uống.

“A Học…, cậu có… Hối hận khi quen tôi?” Ân Kiên tựa trên người cậu, mùi hương sữa tắm quýt rất hợp với cậu.

“Hối hận? Hối hận không sớm quen anh một chút có tính không?” Hà Bật Học đôi mắt thật to nhìn người chằm chằm, tiếp theo môi mỏng dò xét nhẹ cọ môi có chút lạnh của Ân Kiên, mùi bia lưu chuyển nơi lưỡi hai người.

Hà Bật Học chỉ khoác một cái áo choàng tắm, tuỳ tiện giật giật, vạt áo mở rộng hơn phân nửa, có thể là cồn phát tác, hoặc là mới vừa tắm xong, hai gò má hơi nhuốm hồng một chút, mắt to tròn tròn sáng sáng, liếm liếm môi nhìn chăm chăm Ân Kiên.

“Chúng ta quen nhau đã bao lâu?” Hà Bật Học uống hết bia, đẹp giai lưu loát mà đem ném vào thùng rác.

“Ba tháng…” Ân Kiên bình tĩnh trả lời, đối với hắn mà nói là một cơn ác mộng đáng sợ, quá trình luôn luôn đẹp đẽ như thế, hết lần này đến lần khác kết cuộc cũng không phải như hắn muốn.

“Ba tháng?” Hà Bật Học giương nụ cười, thuận thế đem người kéo vào phòng, ở trên sô pha mạo hiểm quá lớn, vạn nhất ngã xuống làm sao giờ? Giữa lúc hành động cậu không quên “vừa vặn” đá rơi điện thoại, rơi rồi xem đứa khốn nạn nào có thể gọi đến nữa.

Chỉ cần một cái hôn, Ân Kiên có thể không hề báo trước mà giết Hà Bật Học, nhưng khi môi hai người chạm nhau, hai bên cướp đoạt hơi thở lẫn nhau thì, hắn làm sao hạ thủ được? Khi mi trăm phương ngàn kế muốn dùng nụ hôn giết cậu ra, cậu ta lại đơn giản chỉ là hưởng thụ cái ôm cái hôn của người yêu, hắn làm sao hạ thủ được? Dù cho tim hắn cho tới giờ cũng chưa từng đập, nhưng cá nhân hắn, là con người, có tình cảm, cho nên hắn chỉ là hưởng ứng cái hôn của Hà Bật Học.

“Làm sao vậy?” Hà Bật Học bò lên, cậu dù có trì độn nữa cũng có thể phát hiện Ân Kiên phân tâm.

“Không có gì… Chỉ là nghĩ, cậu sao lại đột nhiên trở nên tích cực thế nên rất kinh ngạc mà thôi.” Ân Kiên thấp giọng cười, Hà Bật Học vò vò đầu, cũng là nói, cùng một người đàn ông hôn môi? Cậu trước đây chưa hề nghĩ tới.

“Cũng không phải cái gì tích hay không tích cực! Là đàn ông đều muốn mà… Bởi vì trước đó… Bởi vì…” Hà Bật Học nói nhỏ, len lén ngắm nghía Ân Kiên muốn nói lại thôi.

“Bởi vì sao? Necrophilia rất buồn nôn?” Ân Kiên cười khẽ hai tiếng, Hà Bật Học hiển nhiên đã bị hoảng sợ mạnh mà trừng to mắt.

“Anh như nào biết?” Hà Bật Học kinh hãi nhận ra mình lỡ lời, lập tức che miệng, thế nhưng lại rất hồ nghi nhìn chăm chăm Ân Kiên, cậu nhớ cậu cho tới giờ cũng chưa từng nói qua như vậy.

“Tôi không gì không biết a!” Ân Kiên nhẹ cười có lệ. Lẽ nào hắn phải đáp lại, cậu không biết mấy lần chết thảm trước đã từng nói vậy sao?

“Anh… Sẽ không tức giận chứ?” Hà Bật Học nhỏ giọng hỏi, cậu biết Ân Kiên kì thực rất để ý thân phận mình, anh ta mong muốn lớn nhất là có thể sinh hoạt như người bình thường, vừa ngẫm vừa nghĩ thấy mình đùa cũng quá đáng.

“Sẽ không, cậu nếu nghĩ necrophilia rất bùôn nôn, vậy lật qua là được rồi!” Ân Kiên kéo người lại hôn sâu một cái. Có lẽ là để bù đắp tâm lý, hắn không muốn hai người đến cúôi cùng lại như người xa lạ một chút quan hệ cũng không có, như này, hắn có thể danh chính ngôn thuận khổ sở vì Hà Bật Học, danh chính ngôn thuận cùng cậu đến cõi âm, kiếp sau, kiếp sau sau nữa bọn họ nhất định có thể gặp lại.

Vạt áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh rất rõ rệt, Ân Kiên gặm cắn cái cổ Hà Bật Học, vành tai, nhiệt độ cơ thể lên cao đồng thời sưởi ấm hai người, tim đập kịch liệt đồng thời cổ động đôi bên.

Hà Bật Học động thủ cởi khuy áo cùng thắt lưng Ân Kiên, đột nhiên khẽ run lên, mắt to trừng Ân Kiên, người sau đó đầu lưỡi vừa vặn xẹt qua trước ngực cậu.

“Đừng đè tôi!” Như này rốt cuộc cũng phát hiện tình hình quá xấu của bản thân, cậu mặc ít hơn so với đối phương, lại vừa khéo bị đặt ở dưới, thực sự là lợn cũng nói được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Ân Kiên không có trả lời, cũng không tận lực ngăn cậu giãy giụa, chỉ là cả người dán chặt trên người Hà Bật Học, nếu như có thể, hắn tình nguyện mãi ôm đối phương như vậy, nghe tim cậu đập, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cậu, còn có hơi thở của cậu sát bên cổ mình hơi ngưa ngứa.

“Anh Kiên?” Hà Bật Học giãy giụa hai cái xong, kinh ngạc với sự không phản ứng của Ân Kiên, vỗ vỗ lưng đối phương, tuy không rõ vì sao, nhưng cậu có thể cảm nhận được Ân Kiên tâm hồn mệt mỏi. Hà Bật Học là một người một khi nói đến yêu đương, cũng rất bằng lòng vì đối phương nỗ lực đến có chút ngốc nghếch, phát hiện Ân Kiên khổ cực rồi, cậu sẽ không vì chút việc nhỏ mà tính toán với hắn.

“Tôi chỉ là đang tự hỏi… Nếu như cậu thực sự không muốn, chúng ta cứ như vậy ngủ thẳng đến hừng đông cũng được.” Ân Kiên dịu dàng trả lời, hắn mục đích cuối cùng là muốn để Hà Bật Học trong mộng đẹp vui vẻ mà chết, không hy vọng ở một khắc cúôi cùng lại là chính mình khiến cậu bị thương.

“Ân Kiên, anh nghĩ tôi là thánh nhân hả?” Hà Bật Học gương mặt đỏ ửng, lạnh lùng chất vấn, Ân Kiên lập tức phản ứng mà cười ra tiếng. Hà Bật Hoc là một chàng trai quá mức bình thường, dù cho gọi là thối nát không hơn, nhưng là có sinh hoạt tình dục bình thường, nhưng mà ba tháng này gặp gỡ Ân Kiên, cậu

cư nhiên gần như trải qua những ngày cấm dục, quả thực khó bề tưởng tượng đến cực điểm.

"Bạn Hà… Bạn thực sự hào sảng thẳng thắn đến lợi hại a!" Ân Kiên cười giòn, động tay cởi đai lưng áo choàng tắm đối phương, đúng là muốn chết, cậu ta thực sự là không mặc cái gì đã chạy ra rồi.

"Tôi là tám lạng nửa cân đó!" Hà Bật Học treo lên khuôn mặt tươi cười má lúm đồng tiền thật sâu tiến gần. Ngọn lửa chiến tranh, từ một cái hôn bắt đầu châm lên. Hai kẻ tuổi còn trẻ, cơ thể đẹp đẽ quấn quýt, dây dưa, đôi tay chạy trên ngực, trên lưng nhau, nụ hôn của Ân Kiên, một đường từ cổ chậm rãi xuôi xuống dưới thân.

"Chờ… Chờ một chút…" Hà Bật Học thở gấp đẩy Ân Kiên ra, trở mình lục lọi đầu giường, sau đó ném một vật nhỏ cho người kia.

"Lub.(lubricant-chất bôi trơn)? Trong nhà sao lại có?" Ân Kiên vô cùng kinh ngạc trừng mắt cái bình nhỏ trong tay.

"Tôi đi mua… Tôi nghĩ anh sẽ dùng đến…" Hà Bật Học vô cùng ậm ờ muốn lấp liếm quá khứ. Vấn đề này thực sự vô cùng ngu, thằng đàn ông nào nói yêu đương mục đích cúôi cùng lại chẳng phải vì điều này?

"Tôi?" Ân Kiên hú lên quái dị, quá coi thường Hà Bật Học rồi, người này chỉ là bề ngoài trông trong sáng lương thiện mà thôi, dầu hoàn toàn không hiểu được là đang giấu mấy thứ gì.

"Này! Anh giờ là muốn tìm tôi thảo luận cái này? Thuận tiện hỏi giá một chút? Hay là muốn tiếp tục hử?" Hà Bật Học lầm bầm hai câu. Kính nhờ Ân Kiên hơi dòm ra thời cơ một chút nhỉ? Cậu cũng không phải cái xác có thể làm cho tim ngừng đập lạnh tự nhiên được, tự nhiên… Là cậu sắp tự cháy rồi đó!

"Tiếp tục, tiếp tục!" Ân Kiên một mực nhịn cười. Này khẳng định là món quà tốt nhất từ trên trời cho hắn, chính là một khắc đẹp nhất trước khi chết…

Tình yêu, là đẹp mà trường cửu, đối với Ân Kiên mà nói, hắn đã không có ngày mai rồi, khả năng duy nhất giữ chặt chỉ còn đêm nay. Đối với Hà Bật Học mà nói, thì có chút quá tải, cậu cũng không phải Ân Kiên, hút điếu thuốc là có thể hoàn toàn khôi phục, nếu có thằng nào có thể liên tục cao trào ba, bốn lần xong còn giữ được tỉnh táo, thì thằng đó là thần rồi.

Ân Kiên nhìn người, chỉ cần một nụ hôn, hắn có thể kết thúc sinh mạng của Hà Bật Học, khoảng cách đã ngắn như thế này, hắn cũng không dám tiến thêm. Hà Bật Học dụi dụi mắt, má lúm đồng tiền xinh đẹp lấp ló, chủ động lại gần khẽ hôn…

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Ân Kiên trong nháy mắt toàn thân phát lạnh, hắn vừa làm cái gì? Đầu tê rần, vừa sửng sốt, lại thấy Hà Bật Học gãi gãi đầu, kéo chăn lên trùm đầu,… Tên khốn nào vứt điện thoại của hắn đi hả?

“Nhận điện thoại đi! Điện thoại của anh chuông khó nghe quá!” Hà Bật Học rầu rĩ oán giận, Ân Kiên ngạc nhiên nghi ngờ mà nhận điện thoại, Hà Bật Học còn sống? Hắn còn chưa kịp hạ thủ?

“Cháu trai! Cháu trai!” Đầu kia điện thoại là tiếng Ân Lâm gấp gáp kêu to, Ân Kiên âm u đáp lại một câu.

“Cháu trai! Bạn Hà còn đó chứ? Cháu nghìn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ a!” Ân Lâm như là lo Ân Kiên nghe không rõ chữ, căng họng rống lên, Hà Bật Học miễn cưỡng xoay người một cái bò lên, đưa tay đoạt lấy di động.

“Cô! Cô nhỏ giọng một chút, cả cháu cũng nghe được!” Hà Bật Học thở dài, cậu sắp chết rồi, kính mong ông giời thương xót, để cậu an an ổn ổn mà ngủ một giấc.

“Còn sống là tốt rồi… Cháu trai! Cháu mau tới! Tiểu Vân có việc nói với cháu!” Ân Lâm thở phào nhẹ nhõm.

“Có việc?” Ân Kiên liếc nhìn Hà Bật Học, còn có chuyện gì quan trọng hơn so với đối phương?

“Cháu là đồ ngốc! Trước khi vội giết Hà Bật Học, sao không đi bắt cái tên biến thái kia! Cháu cũng không phải con gái, chui vào ngõ cụt cái gì? Mau mau qua đây cho cô!” Âm Lâm quang quác một trận loạn xị xong liền ngắt điện thoại, Ân Kiên nhìn di động ngẩn người, hắn có nên thử một lần nữa hay không? Cược xem bản thân có cứu được Hà Bật Học không?

“Cô tìm anh?” Hà Bật Học dụi dụi mắt, nghẹt giọng hỏi, hiện giờ muốn giữ tỉnh táo khó ghê.

“Ừm… Cậu ở nhà một mình được chứ?… Làm cái gì cũng được, chỉ đừng ra ngoài…” Ân Kiên vuốt vuốt tóc Hà Bật Học, dịu dàng yêu cầu, hắn không hạ thủ được, chỉ có thể cược thêm lần nữa.

“Tôi cũng nghĩ thế a… Anh nghĩ tôi là anh á? Hút điếu thuốc có thể sống lại?… Tôi khổ quá đi…” Hà Bật Học rúc vào trong chăn, tuy rằng mi mắt không mở ra được, nhưng cậu lại không phải kiểu cứ ngả đầu là liền ngủ, hết sức chống đỡ mà vẫn nói khẽ.

“Mặc kệ như nào cũng được, đừng ra ngoài.” Ân Kiên không ngừng nhắc nhở, lại chịu một lần đả kích nữ, hắn tám phần mười sẽ suy sụp mất.

“Mặc kệ thế nào cũng được?… Thế lần sau đến lượt tôi! Mỗi người một lần mới công bằng!” Hà Bật Học che đầu cười giòn giã xấu xa.

“Ừm..” Ân Kiên nhẹ lên tiếng, nếu như vẫn còn cơ hội…

Phóng ôtô nhanh chóng tới chỗ Ngô Tiến, Ân Lâm vội vàng kéo người vào phòng, Tiểu Vân, Quản Đồng đang chờ ở phòng khách.

"Ân Lâm nói, cậu nhiều lần lặp lại cùng một khoảng thời gian?" Tiểu Vân quan tâm hỏi, chất giọng dịu dàng như một bề trên từ ái trấn an hậu bối đã chịu đủ kinh hãi.

"Cô tin?" Ân Kiên cười khổ, khoảng thời gian này vô căn cứ đến cả chính hắn cũng không thể tin được, Tiểu Vân lại rất dễ dàng tiếp nhận ý kiến của hắn.

"Cậu còn trẻ, chuyện gặp phải còn ít, có kinh nghiệm nhiều hơn, cậu tự nhiên sẽ hiểu rõ, trên đời này không có gì không có khả năng phát sinh..." Tiểu Vân dịu dàng cười khẽ, Ân Kiên lắc đầu, chau mày.

"Vài lần trước, cô cùng Quản Đồng cũng chịu giúp tôi, kết quả cuối cùng đều hại hai người bị đánh quay về nguyên hình, tôi không rõ đối phương vì sao hiểu được nhiều như vậy, gã hình như lần nào cũng có thể tới tìm A Học, mặc kệ dùng cách gì, A Học đều trốn không được kết cuộc chết thảm." Ân Kiên run khẽ, sức chịu đựng của hắn đã tới cực hạn rồi, Tiểu Vân chỉ dịu dàng cầm tay hắn, Ân Kiên lại trấn định rất nhiều.

"Chính là nói điều này, chúng ta dúng sai cách rồi, đối phương hiển nhiên năng lực không thua chúng ta, đá chọi đá ngược lại là chúng ta chịu thiệt." Tiểu Vân nhẹ giọng giải thích, từ ánh mắt của cô nhìn ra, trong dịu dàng mơ hồ bùng cháy tự tin, Quản Đồng vỗ vỗ Ân Kiên muốn hắn yên tâm, Tiểu Vân vị Tộc trưởng đại diện cho Hồ tiên này không thể là đèn tiết kiệm dầu được.

"Nếu như xông vào kết giới của gã là cách đá chọi đá, chúng ta đây phải đổi cách khác công phá tường thành của gã, cậu nên cảm tạ đề xuất quan trọng của Quản Đồng, người trẻ nghiệp dư nghĩ cách chính là không giống." Tiểu Vân nhẹ cười, hai tay tạo thành chữ thập nhắm mắt trầm ngâm, lòng bàn tay mảnh khảng hợp lại hé một khoảng, một con bướm hoa văn sặc sỡ toả ánh sáng tím bay lượn.

"Đây là cái gì?" Ân Lâm hiếu kì, con bướm hoa văn bay vòng quanh cô, trông rất đẹp mắt.

"Đó là linh lực của chị hoá ra bươm bướm, tôi nghĩ, nữ sinh bị tên kia hành hạ đến chết nhiều như vậy, trên người con gái luôn có chút mùi hương, để loại bươm bướm vong linh này đi tìm, nhất định có thể tìm được chỗ gã, ai bảo người bị giết nhiều như vậy chứ." Quản Đồng vừa giải thích, vừa mở cửa sổ, bươm bướm vong linh nhẹ nhàng bay lượn.

"Này chỉ có thể tìm ra vị trí đại khái của gã, bươm bướm không xông vào trong kết giới của gã được, còn lại chỉ có thể dựa vào chúng ta tự tìm, Đồng Đồng, hỗ trợ!" Tiểu Vân khẽ quát một tiếng, Tiểu Vân đang làm phép, trên người còn kiềm hãm ánh sáng đẹp đẽ, từ bi và quyến rũ, xem ra bị Hồ tiên tiểu thư này sắp tu thành chính quả rồi.

Quản Đồng cười cười lấy ra một cái gương, học theo dáng Tiểu Vân hai tay tạo thành chữ thập nhắm mắt trầm ngâm, cái gương bắt đầu hoá sương, sương trắng tán đi xong, cư nhiên hiển hiện cảnh đám bươm bướm vong linh kia đang bay lượn bên ngoài.

"Đây là cái gì?" Ân Kiên hiếu kì, mặc dù có chút không rõ, nhưng vẫn nhận ra được đây là ngoài cửa nhà Ngô Tiến.

“Huyền quang thuật… Cháu cái đồ khốn này, cháu thực sự là hoàn toàn không nghiêm túc học đạo thuật!” Ân Lâm cú đến sắp nổ bùng, cô thề, chờ vồ được cái gã sát nhân xong, cô chuyện đầu tiên là đem Ân Kiên giam lại, buộc nó học đạo thuật, tiểu tử này thực sự quá không ra gì.

“Hử? Ở đây rất quen nhé..” Ngô Tiến vẫn không ý thức được mấy, hiếu kì đánh giá cái gương, tuy rằng nói khu dân cư trông na ná nhau, bất quá nơi này vẫn là càng nhìn càng quen.

“Muốn tới phòng nghiên cứu của Mẫn Hoa nhất định phải qua chỗ này, nhà anh ta ở… gần đây…” Ân Lâm càng nói sắc mặt càng âm trầm, bởi vì cô vừa lúc nhìn thấy hình ảnh Võ Mẫn Hoa lái xe qua, mà bươm bướm vong linh có vài con rõ ràng đã đuổi theo.

“Cháu trai… Anh ta có biết chỗ các cháu ở không?” Ân Lâm đột nhiên có cảm giác không tốt, Ân Kiên theo đó biến sắc.

“Cháu không rõ lắm, thế nhưng A Học mấy lần chết trước đều dính lấy anh ta…” Ân Kiên hình như lại rơi vào giá lạnh lúng túng.

Cửa đóng kèn kẹt chuyển động mấy tiếng, thật giống như có người muốn lén vào, miu nhanh nhẹn nằm sấp trên sô pha, nó cảm nhận được ngoài cửa có một luồng tử khí nồng nặc, từ vị trí của nó chỉ có thể nhìn thấy, là một người đàn ông, ống quần đen sẫm thẳng thớm hướng vào phòng ngủ của Ân Kiên, trong đó chỉ còn Hà Bật Học ngủ như chết mà thôi.

Miu im hơi lặng tiếng theo sau, chỉ thấy người đàn ông kia đứng bên giường trừng mắt nhìn Hà Bật Học, người sau đó chỉ ngủ đến trời sập cũng không sợ, miu trái tim đánh trống reo hò, nó nhận ra được người đàn ông này, hoá thành tro nó cũng có thể nhận ra người đàn ông này…

Xe một đường mạo hiểm chạy về nhà, lia xe vào góc cuối chỗ đỗ, Ân Kiên cả cửa cũng không quan tâm ném xe bỏ chạy, một đường chạy như điên xông lên tầng, lúc này rất oán hận bản thân sao lại không bay được, sai rồi, là oán giận Quản Đồng, Tiểu Vân hai bạn Hồ tiên kia không bay! Tiểu Vân làm phép, thiếu năng lượng để di chuyển nháy mắt thì thôi quên đi, cái đồ vô dụng Quản Đồng kia, mới dùng một chiêu huyền quang thuật nho nhỏ cũng đã kêu mệt? Đi chết đê!

“A Học!” Vừa thấy cửa chính mở, tim cũng bị doạ ngừng, đợi tí! Tim hắn chưa từng đập cơ mờ.

“A Học!” Ân Kiên chạy ào vào phòng, chỉ thấy Hà Bật Học úp sấp mặt trên giường, ra sức lắc lắc, người sau đó cực kì khó chịu mà vung cho hắn một quyền.

“Làm gì đó?” Hà Bật Học hoàn toàn không tỉnh ngủ, vô cùng không giải thích được có thêm chút tức giận mà dụi dụi mắt, Ân Kiên gần đây không hiểu sao lại cứ thế, vô cùng rách việc! Cả ngủ cũng không được ngủ tử tế.

“Cháu trai! Người còn đó không?” Tất cả đều tới? Hà Bật Học nhìn một phòng toàn người nhàn rỗi chờ quanh, gương mặt có chút nhuốm hồng, thần kinh cậu còn chưa to đến có khả năng không nhìn cảnh này.

"Kịp rồi?" Quản Đồng hú lên xả giận, nhìn Ân Kiên điên cuồng nhấn ga như thế, cậu ta lo lắng sẽ lật xe, sau đó tất cả tèo hết.

"Không… Gã đã tới, rồi đi…" Tiểu Vân nhìn bốn phía một chút, cô cảm giác trong không khí còn sót lại tử khí, Võ Mẫn Hoa giết nhiều người lắm rồi, bất luận gã che giấu thế nào, cũng che không nổi một mùi tanh hôi nồng nặc.

"Cái gì ai tới, sau đó lại đi?" Hà Bật Học khó hiểu mà cào cào tóc, hoàn toàn không ở trong cuộc.

"Đã tới? Thế gã sao lại buông tha Hà Bật Học?" Quản Đồng trừng người, cái tên Hà Bật Học này có gì tốt? Ân Kiên cư nhiên cần cậu ta chứ không cần mình?

"Này! Các người đừng như thế! Tôi căn bản nghe không hiểu các người đang nói cái gì!" Hà Bật Học có chút phát hoả. Ngủ phân nửa bị người lay tỉnh, một phòng người tất cả đều nói tiếng sao Hoả, thảm nhất chính là, cả áo choàng tắm cũng ở quá xa cậu, muốn rời khỏi đâu đến chỗ khác ngủ cũng có chút trắc trở, thật là cái gì với cái gì chứ…

Đảo ngược thời gian quay lại mười phút trước. Võ Mẫn Hoa âm trầm sải bước vào phòng ngủ Ân Kiên, gã nghiên cứu thật lâu, tham khảo sách cổ phương thức tu luyện, gã thu được sức mạnh càng ngày càng lớn, chỉ là sức mạnh càng cao, thì đối với sức mạnh càng khát vọng, gã cố làm vô số thí nghiệm, tuy không rõ vì sao lại thế, nhưng Hà Bật Học linh lực rõ ràng cao hơn hai cô cháu Ân Lâm, vốn mục tiêu của gã là Ân Lâm, nhưng hiện giờ lại chuyển qua cậu thanh niên đơn giản, lương thiện lại quá tốt bụng kia, Hà Bật Học là mảnh cuối cùng ghép thành bức tranh của gã.

Chỉ là có chút vượt quá mong muốn của Võ Mẫn Hoa, gã vốn tưởng Hà Bật Học là thanh niên vô cùng thanh khiết lương thiên, tâm linh không nhơ bẩn là điểm chung của toàn bộ vật hy sinh của gã, người càng tốt đẹp, năng lực phản chiếu càng tinh thuần, gã vốn đoán Hà Bật Học là người như vậy, thế nhưng hiện giờ thấy thế nào cũng như cậu ta đã bừa bãi* cả đêm.

*bừa bãi: ở đây là chỉ chuyện ba trấm chứ ko phải sự bừa bãi luộm thuộm^^

Cảm giác lông tơ kì dị cọ bên chân, Võ Mẫn Hoa cúi nhìn, một con mèo đen im hơi lặng tiếng tự nhiên đến bên cạnh gã nhảy lên giường, mắt to nhuốm ánh sáng xanh yếu ớt nhìn chằm chằm gã, Võ Mẫn Hoa không thích con mèo này, nhất là ánh mắt âm trầm của nó.

Đang do dự có nên hay không mang người trói đem đi, con mèo đen đột nhiên tràn ngập địch ý mà giương nanh múa vuốt, không có đầu lưỡi? Võ Mẫn Hoa quan sát thì cả kinh, có chút thấp thỏm không yên lui về phía sau hai bước, mà Hà Bật Học a một tiếng trở mình, Võ Mẫn Hoa không khỏi lại lui mấy bước, người bị giết nhiều lắm rồi, đây là lần đầu tiên đột nhiên có nghĩ có cảm giác sợ hãi sẽ bị báo ứng, thật giống như trong tăm tối, có một đôi mắt thù hận vẫn rình rập gã…

"Chuyện còn chưa xong, một ngày không bắt được hung thủ, Hà Bật Học vẫn ở trong nguy hiểm." Tiểu Vân đứng bên sân thượng, yếu ớt nhìn xa xa, loại phương pháp tu hành này quá tàn nhẫn, cô không thể không thay trời hành đạo.

"Gọi điện báo cảnh sát! Tên khốn nạn đó…" Ân lâm oán giận mắng một câu. Khiến cho cô bốc lửa chính là, Võ Mẫn Hoa là mù hai con mắt hả? Cư nhiên nhảy qua cô tìm Hà Bật Học? Linh lực nhà họ Ân cô là tuỳ ý cho xem hả? Tuyệt đối phải cho gã biết cái gì gọi là thiên lôi giáng xuống!

"Cô, báo cảnh sát? Bảo cảnh sát đi chịu chết sao?" Ân Kiên hừ lạnh hai tiếng, người này đã ở vào trạng thái lúc nào cũng chuẩn bị lên cơn, Hà Bật Học cũng mau còn ở bên cạnh hắn, nguy cơ giảm hơn nửa, chí ít vài lần trước, cái đồ ngốc này còn không sống được đến giờ, lúc này đây không như thế, hắn có cơ hội báo thù rửa hận tử tế, tuy rằng cái đồ ngốc này còn chưa chết, nhưng mà… Thù này coi như vẫn phải tính!

"Đi! Tôi muốn đích thân đi tính sổ!" Ân Kiên kéo Hà Bật Học, ngu nữa cũng không thể để cậu ta một mình ở nhà.

"Cái này… Tôi cũng không thể tắm trước đã à?" Hà Bật Học nhỏ giọng đặt câu hỏi, tuy không rõ Ân Kiên đang bốc cái gì lửa, nhưng muốn cậu như vậy ra ngoài? Cậu sẽ giở mặt với Ân Kiên trước.

Vừa lên xe, lắc lư hai ba cái xong, Hà Bật Học dựa vào Ân Kiên lập tức ngủ, Quản Đồng lái xe liên tục dòm phía sau, không biết gì thật là hạnh phúc…

"A Học! Bạn Hà!" Ân Kiên lắc khẽ Hà Bật Học, người sau đó ú ớ hai tiếng, chán ghét hướng qua bên kia muốn tiếp tục ngủ. Nghiêm túc mà nói, Hà Bật Học thường ngày thời gian ngủ cũng không dài, nhưng chất lượng nhất định phải tốt, kiểu nhe này không phải một mà một đống lần ồn ào khiến người ta mất giấc, cậu chỉ càng ngủ càng mệt.

"Quên đi! Để cậu ta ngủ trên xe cũng được, đi theo cũng không giúp được cái gì, đánh nhau cũng bất lợi với cậu ta, đừng quên, cậu ta chỉ là người bình thường, cháu bị đánh hộc máu, cậu ta có thể sẽ chia năm xẻ bảy." Ân Lâm lắc đầu, dẫn đầu xuống xe, người phụ nữ này đã sớm ở trong trạng thái chiến đấu, khó có cơ hội để cô thể hiện cái gì gọi là đạo thuật cao minh của nhà họ Ân.

"Thế nhưng…" Ân Kiên nhìn Hà Bật Học ở ghế sau ngủ khò khò, đại khái là bóng ma tâm lý nhỉ? Hắn kiểu gì cũng không an tâm được.

"Đừng lo, có chú ngữ của chị bảo hộ, cái gì yêu ma quỷ quái, quỷ trâu thần rắn gì đều không mở được cửa xe không làm bị thương cậu ta được!" Quản Đồng đẩy đẩy lưng Ân Kiên đẩy hắn lên, hai người theo Ân Lâm xông lên tầng, còn lại Tiểu Vân vỗ nhẹ nóc xe, thấp giọng niệm vào chú ngữ, cũng từ từ đi lên tầng.

Ân Lâm điên cuồng ấn chuông cửa, trên khuôn mặt tươi cười lộ quỷ khí dày đặc, Ân Kiên cùng Quản Đồng đứng ở sau cô nhìn nhau, bà này thật không thể đắc tội được.

"Tiểu Lâm?" Võ Mẫn Hoa rất kinh ngạc trừng mắt Ân Lâm ngoài cửa, giây tiếp theo, biến sắc, một con dao thái sáng choang hướng ngực cô đâm tới.

"Cô!" Ân Kiên cùng Quản Đồng cấp bách lôi Ân Lâm lại, Ân Kiên thậm chí đưa tay đỡ, máu phun có cột ngay tại chỗ liền thầm mắng một câu thô tục, sẽ không chết, nhưng là đau a!!

"Xuống địa ngục đi!" Ân Kiên một lá bùa bắn ra, một con Hoả Long toả ánh vàng vụt lao lên trước.

Thành công? Mới là lạ… Đối diện với con Hỏa Long tỏa ánh vàng trước mắt, Võ Mẫn Hoa giật mình lui về sau mấy bước, kết quả con Hỏa Long kia biến mất trước người gã, một chút thương cũng không có.

"Giả?" Ân Lâm còn giật mình hơn người khác, không thể tin được mà trừng mắt Ân Kiên.

"Cô nghĩ dễ thế à? Cũng không ngẫm lại cô luyện đã bao lâu, cháu mới luyện bao lâu, dọa gã chút cũng tốt." Ân Kiên còn dám cãi, Ân Lâm cú đến muốn giết chết hắn ngay tại chỗ chứ không phải Võ Mẫn Hoa.

"Hừ… Chút tài vặt." Võ Mẫn Hoa hừ lạnh, lấy ra lá bùa hướng lên trời ném, Ân Lâm biến sắc ngay tại chỗ, kia là bùa ngũ lôi oanh đỉnh của nhà họ Ân bọn họ.

"Chạy mau!" Lá bùa bốc ánh lửa, Ân Lâm kéo Ân Kiên muốn chạy, đột nhiên không trung vang lên một tiếng sấm rền, tiếp theo mấy tia sét đánh xuống.

Này chắc chắn là một hiện tượng lạ, sét chém thẳng vào công trình xây dựng của một khu dân cư, Võ Mẫn Hoa đắc ý khoát tay, công lực gã cao hơn cô cháu nhà họ Ân, cùng một chú ngữ lấy ra dùng, uy lực tự nhiên khác nhau. Bụi bặm qua đi, Võ Mẫn Hoa biến sắc, một luồng ánh sáng tím nhu hòa chợt lóe chợt tắt, Ân Lâm bọn họ đương nhiên một chút thương cũng không có, duy độc Tiểu Vân, khóe miệng vương một tia máu tươi.

"Chị!" Quản Đồng vội gọi, vội vàng đỡ lấy Tiểu Vân đang xiêu vẹo.

"Ngũ lôi oanh đỉnh của nhà họ Ân các người thật là lợi hại…" Tiểu Vân cười khổ, nhịn không được mà nôn ra một miệng máu tươi, may mắn chắn chính là cô, nếu là Quản Đồng, hiện tại chỉ sợ liền thành con hồ ly cháy đen thui.

"Mi như thế nào biết chú ngữ của nhà họ Ân?" Ân Lâm giận dữ trừng mắt Võ Mẫn Hoa, cô tuy rằng bận yêu đương, nhưng sự tình như này cô tuyệt đối vô cùng có chừng mực, đạo thuật nhà họ Ân từ trước đến nay không truyền ra ngoài.

"Tôi biết so với cô còn nhiều hơn, bất quá cô cũng không cần dùng, thiếu tiểu tử Hà Bật Học kia, lấy cô cùng Ân Kiên cũng có thể góp đủ số!" Võ Mẫn Hoa hung ác lấy tấm bùa khác, Ân Kiên trừng người, đồ vật bốn phía bắt đầu hơi chấn động, hai người cơ hồ là cùng ra tay, lúc sét giáng xuống, một con Hỏa Long cũng thoát ra.

"Ân Kiên!" Quản Đồng vội bảo vệ Ân Kiên, nhưng tuyệt đại đa số vẫn là nhờ vào hỗ trợ của Tiểu Vân, vị Hồ tiên tiểu thư này hiện giờ hấp hối ngã vào lòng Ân Lâm.

"Đồng Đồng không thể…" Tiểu Vân dốc hết sức lực giữ chặt Quản Đồng đang muốn báo thù, một là lo cậu ta không phải đối thủ; hai, bọn họ là Hồ, tu hành không dễ, rất vất vả thành hình người, tuyệt không thể

vì phạm vào chút sai nhỏ mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ, trên đời này chỉ có người phàm được trời ưu ái, Hồ tiên bọn họ giới luật nhiều lắm, một chút sai lầm nho nhỏ cũng có thể khiến bọn họ bị đánh về nguyên hình.

"Ta cũng không tin… Giết không chết tên biến thái mi…" Ân Kiên lau lau khóe miệng máu, ưu thế lớn nhất của hắn là hắn sẽ không chết, ỷ vào thiên phú cao của mình, đạo thuật nhà họ Ân rõ ràng là vừa học vừa làm, Hỏa Long lần đầu là giả, lần thứ hai chính là thật, cho hắn dùng mấy lần nữa, đừng nói đòi ngũ lôi oanh đỉnh, cho dù đòi trời sụp hắn cũng có thể làm được!

Võ Mẫn Hoa bực mình ôm ngực, Ân Kiên còn mạnh hơn so với tưởng tượng của gã, nhất là linh lực của hắn sẽ theo cảm xúc dao động mà bộc phát.

Đồ vật bốn phía lại hơi chấn động, Võ Mẫn Hoa căng thẳng nhìn chằm chằm Ân Kiên, này có thể là một kích cuối cùng, gã tuyệt đối không thể thất thủ. Ngay sau đó, một cái bóng đen nho nhỏ nhảy lên tủ TV, Võ Mẫn Hoa lòng cả kinh, không kịp ngăn, con mèo đen kia rất nhanh chạy toán loạn, đá đổ rất cả đám bình sứ trắng nhỏ.

"Con súc sinh này!" Võ Mẫn Hoa hét lên một câu, vung tay, miu bị đánh văng vào góc tường, cơ thể nhỏ bé hơi run rẩy.

Không khí bốn phía bỗng nhiên không định hướng điên cuồng nổi lên, tiếng rú rít sắc nhọn như châm chích màng nhĩ mọi người, đột nhiên nhiệt độ hạ khiến mọi người một trận rợn tóc gáy. Cả Ân Kiên cũng không khỏi phát lạnh, tuy rằng mắt thường nhìn không thấy, nhưng cảm giác tựa như có vô số cánh tay túm lấy mình, oán khí từ chui vào từ lỗ chân lông.

"Trời ơi… Mày làm cái gì?" Võ Mẫn Hoa vẻ mặt căng thẳng đánh văng Ân Kiên, một tấm bùa bắn gấp về phía cửa chính, dẫn đến một tiếng thét chói tai, tiếp theo một cước đá văng miu đang chắn trước cửa xông ra ngoài.

"Đừng!" Ân Kiên trầm giọng xót xa nhìn miu đã phẫn hận căm giận đuổi theo.

Võ Mẫn Hoa chạy lên sân thượng tim không ngừng đánh trống reo hò, gã lợi dụng phương pháp tu luyện này, lo lắng duy nhất chính là thứ này, ngày thường gã đương nhiên không sợ, sức mạnh càng cao, kết giới tự nhiên càng mạnh, có kết giới, gã đương nhiên không cần lo lắng oán linh sẽ phản công. Chỉ là ngày hôm nay không giống, gã cùng Ân Lâm, Ân Kiên đấu phép, hơn nữa Tiểu Vân còn nhúng tay giúp, sức mạnh tự nhiên giảm đi, con mèo đen chết tiệt lại đá đổ bình sứ phong bế oán linh, gã còn kém một chút là có thể thành công, chỉ cần giết thêm một Hà Bật Học, sau khi tinh lọc toàn bộ oán linh, gã sẽ không cần phải kiêng dè thứ này, rốt cuộc bây giờ lại thất bại trong gang tấc…

"Thầy Võ…" Tiếng kêu âm u lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện, Võ Mẫn Hoa thần kinh rối loạn mà nhìn trái ngó phải.

"Thầy Võ…" Lại một tiếng kêu to, Võ Mẫn hoa quay phắt đầu lại thì, chỉ thấy miu cả người đều là dấu dao sâu đến tận xương ở phía sau gã nhếch miệng cười không ngừng, đầu lưỡi bị rút tận gốc, hé ra một miệng

lớn máu tươi.

Võ Mẫn Hoa hít sâu một hơi, cúi đầu vừa nhìn, một con dao bổ dưa cắm thẳng vào ngực gã, sâu nơi hai mắt miu toả ánh sáng lấp lánh, tay dùng sức, con dao chậm rãi đẩy vào.

"Thầy… Em ở trong biển rất lạnh, rất cô đơn…, thầy xuống với em…" Miu từ đầu đến cuối chỉ nhếch miệng cười không ngớt, nhưng giọng nói mỗi chữ mỗi câu rõ ràng là đưa vào tận trong óc Võ Mẫn Hoa, người sau đó vạn phần khiếp sợ thối lui vài bước, vẫn không thể tin được mà nhìn chằm chằm con dao bổ dưa cắm ở ngực mình.

Đột nhiên gió lạnh nổi lên, vô số tiếng kêu gào của con gái hoặc gần hoặc xa truyền đến, Võ Mẫn Hoa không khống chế được mà rút con dao nơi ngực mình khua khoắng, máu tươi điên cuồng phun.

"Võ Mẫn Hoa!" Ân Kiên phá cửa sân thượng vọt vào, chỉ thấy trước ngực Võ Mẫn Hoa một mảng máu lớn, điên cuồng khua dao, Ân Kiên nhận ra con dao này, vừa chuyển đầu, quả nhiên thấy miu oán hận cực độ trừng mắt Võ Mẫn Hoa.

Miu ngấm ngầm hung ác trừng người, rồi đến gần vài bước, tay sau lưng lại rút ra một con dao khác, Ân Kiên nhíu mày, Hà Bật Học đồ khốn này đến tột cùng là đốt bao nhiêu thứ cho nó?

"Miu! Đừng quá đáng, cô còn phải đi đầu thai!" Ân Kiên hiểu rõ miu muốn làm gì, vội ngăn nó lại, tuy rằng giữ cờ lệnh đen có thể ở lại dương gian báo thù, nhưng không có nghĩa có thể không chừng mực, nó là một cô bé tốt, không nên bị thù hận mờ đầu, bị ảnh hưởng rồi kiếp sau nó ra sao?

Ngay lúc mọi người chần chờ, Võ Mẫn Hoa thối lui đến bờ sân thượng, sau đó vô số cánh tay đột nhiên lôi kéo, níu giữ, trực tiếp quẳng xuống tầng, sau đó, bộp một tiếng…

"A Học!" Ân Kiên vọt tới bên sân thượng, nhìn chằm chằm nóc xe bị phá huỷ.

"Ân Kiên!" Quản Đồng chạy tới muộn, mới ào vào thì thấy một màn kinh khủng, Ân Kiên nhảy lầu? Nghĩ cũng không nghĩ nhiều nổi mà nhảy xuống theo.

Đương nhiên, Ân Kiên không thể dùng cách này tìm chết, chỉ là cái cách nhảy xuống lầu này nhanh và tiện nhất mà thôi. Quản Đồng nhảy xuống theo, vừa thấy xe bị đè bẹp, tự nhiên hiểu rõ xảy ra chuyện gì, Hà Bật Học mạng cũng quá bạc đi, thế nào vẫn không trốn khỏi cái chết? Quản Đồng cũng không hiểu mình thấy vui vẻ hay thương cảm, hẳn là cái sau, vì một tình địch đã chết mới là đáng sợ nhất, bạn chính là sẽ vĩnh viễn nhớ đến anh ta, không thì cái đồ ngốc tới bến như Hà Bật Học này, Ân Kiên hẳn là đã rất nhanh không chịu nổi anh ta, hiện giờ hay rồi, lại chết…

"A Học…" Ân Kiên nhìn chằm chằm một màn này, hắn chỉ cảm thấy cả người mình lạnh run, từ chỗ cao như thế ngã xuống, Võ Mẫn Hoa chết thảm tại chỗ, đây là đáng kiếp gã, đúng người đúng tội. Nhưng kết cuộc không nên là như thế này, xe hầu như hỏng toàn bộ, hắn không dám tưởng tượng Hà Bật Học vốn đang yên yên ổn ổn ngủ trong xe đã bị biến thành cái dạng gì, kết cuộc không nên như thế này…

"Không thể nào… Này cũng không phải sự thật… Này tuyệt đối không phải sự thật!" Ân Kiên không khống chế được gầm lên, Ân Lâm đỡ Tiểu Vân xuống tầng thấy một màn này cũng hét ầm lên.

"Ân Kiên, anh bình tĩnh một chút!" Quản Đồng giữ chặt người, Ân Kiên run đến lợi hại, cậu ta thực sự rất lo anh ta lại bộc phát lần nữa, bi kịch lại tái diễn lần nữa, Ân Kiên sẽ chống đỡ không được bao lâu.

"Tôi không muốn thế này! Đưa A Học ra!" Vốn, hắn cũng không phải người xử trí theo cảm tính, chỉ là đã nhiều lần mất đi, Ân Kiên thực sự không thể nhịn được nữa, ông Trời sao lại thích đùa giỡn hắn thế? Vậy hắn lại nghịch thiên!

"Gọi tôi gì đó?" Hà Bật Học hoài nghi hỏi một câu, gặm bánh mỳ từ từ lắc lư trở về, ngủ no rồi đi mua một đống đồ ăn, có cần phải ngạc nhiên thế không?

"Hà Bật Học?" Quản Đồng thử hỏi một câu, thậm chí còn đưa tay chọc chọc mặt đối phương, người sau đó chán ghét mà gạt tay cậu ta, ghét nhất là người khác chọc má lúm đồng tiền của cậu, cậu cũng không phải trẻ con.

"A Học?? Cậu không sao?" Ân Kiên đem người kéo lại, cẩn thận mà nhìn trái ngó phải, đối phương sắc mặt hồng hào, khí sắc còn tốt hơn mình, tuyệt không giống người chết.

"Cái gì có sao không sao?" Hà Bật Học ăn sạch bánh mỳ, liếm liếm mứt dâu ở ngón tay, tâm trí hoàn toàn ở trên đồ ăn, đáp lại linh tinh.

"… Cậu không có việc gì sao lại tuỳ tiện chạy loạn? Tôi không phải bảo cậu chờ trên xe sao?" Thở dài một hơi xong Ân Kiên đột nhiên lên cơn cuồng nộ, vì sao người này luôn không ngoan? Nhiều lần đều thua bởi cái gọi là "Không biết sống chết" của cậu ra? Tuy những lời này của Ân Kiên thực sự có lý, nhưng người ở bên rất thông cảm, Hà Bật Học người này gặp nguy hiểm, tuyệt đại đa số đều là cậu ta tự tìm.

"Anh bốc lửa mạnh vậy làm gì? Tôi chỉ là đói bụng a! Tôi cả một đêm không ăn cái gì đó!… Gì? Thầy Võ? Oa oa oa! Thầy Võ sao á? Nhanh gọi xe cứu thương a!" Hà Bật Học vô cùng kinh ngạc phát hiện Võ Mẫn Hoa bất ngờ ngã lầu, oa oa kêu loạn muốn gọi điện thoại cầu cứu, Ân Kiên một phát cướp điện thoại của cậu ôm chặt lấy người, doạ Hà Bật Học shock.

"Cậu không có việc gì là tốt rồi…" Ân Kiên thở dài thật dài, sau đó hai chân mềm nhũn khuỵu người xuống.

"Ân Kiên!" Cái này, Hà Bật Học bị doạ còn lợi hại hơn. Vốn Ân Kiên luôn rất mạnh, dùng dao cũng giết không chết, cư nhiên té xỉu, Hà Bật Học ôm chặt người lại oa oa kêu loạn.

Trong phòng yên ắng, Ân Kiên xoay người tỉnh lại, nhìn bốn phía một chút, vắng vẻ có chút lạnh, Ân Kiên kinh hãi bắn ra phòng khách, liền thấy Hà Bật Học ngồi trước TV ăn mì, trên màn hình là thông báo vụ án giết người của Võ Mẫn Hoa.

“A… Có đói không? Tôi úp mì cho anh, cô nói anh mệt mỏi rất nhiều ngày, bảo tôi đừng làm ồn anh, để anh ngủ nhiều chút.” Hà Bật Học ngậm mì, nhồm nhoàm nói.

“Cậu thực sự không sao?” Ân Kiên tiến lên trước cậu, trừng người nửa ngày, trừng đến tai Hà Bật Học đỏ lên, có chút xấu hổ đẩy người ra một chút.

“Anh Kiên… Anh gần đây thực sự rất quái, luôn hỏi tôi có sao không? Chết rồi à? Quỷ mới biết anh đang nói cái gì…” Hà Bật Học chau mày, cậu cũng chỉ là ngủ một giấc mà thôi, thế nào lại nghĩ hình như mình đã đến sao Hoả, một đám người kia không hiểu nói cái chuyện ma quỷ gì, một câu nghe cũng không hiểu.

“Không có việc gì là tốt rồi…” Ân Kiên thấp giọng cười, giống như Quản Đồng nói, không biết gì là hạnh phúc a!

“Các người rốt cuộc đang làm cái gì hả? Ai cũng đều thần bí, hỏi thế nào cũng không chịu nói, loại hành vi này thực sự khiến người ta ghét!” Hà Bật Học đưa chân đá Ân Kiên, nếu như xảy ra chuyện kinh khủng gì không nói cho cậu, vậy cậu sẽ thực sự trở mặt, cũng không ngẫm coi cậu là làm nghề gì? Chuyện đòi mạng sao có thể bỏ rơi cậu chứ?

“Không phát sinh chuyện gì, ăn mì của cậu đi! Phiền chết được…” Ân Kiên một tay đẩy người. Mấy ngày này, tâm tình luôn chợt cao chợt thấp như vậy, không phải Hà Bật Học còn sống, ngược lại hắn sẽ bị doạ chết trước tiên,cho dù có ngọc hồ lô cùng thuốc lá duy trì, hắn cũng sẽ gục a!

Hà Bật Học bĩu mỏ, bới được hai miếng, đôi mắt to lại nhìn chằm chặp Ân Kiên, rồi như nhớ tới cái gì lại cười váng lên.

“Nà… Anh Kiên, nói là phải giữ lời a!” Hà Bật Học cười hè hè hai tiếng.

“Cái gì nói giữ lời?” Ân Kiên có chút mờ mịt hỏi lại.

“Này! Là anh đồng ý rồi, mỗi người một lần mới công bằng! Sao có thể giả ngu?” Hà Bật Học đá Ân Kiên một phát, cậu hết sức lưu tâm đêm trước, nói cái gì cũng phải hoà nhau a.

Ân Kiên sửng sốt một lát mới phản ứng, cái này có thể tính à? Khi đó hắn cho rằng đã không còn ngày mai nữa rồi, cho nên mới đồng ý a! Bầu không khí này, căn bản là sai mà!

“Này! Lúc ấy giao hẹn sao có thể coi là chắc chắn hả? Cậu nói muốn sao trên trời, tôi cũng sẽ đồng ý hái cho cậu a!” Ý Ân Kiên là, hắn cho rằng hai người chết chắc rồi, cho nên dù Hà Bật Học đòi cái gì, hắn cũng sẽ đáp ứng, không hy vọng khiến Hà Bật Học trước khi chết lại không vui. Nhưng mà những lời này nghe vào tai Hà Bật Học, thực sự nghe dư lào cũng là Ân Kiên đang chơi xỏ…

“Hay cho đồ người chết khốn kiếp Ân Kiên…, đừng tưởng có công phu tay chân rách nát mà kiêu ngạo!” Hà Bật Học ném mì ra sau đầu, cậu giờ ăn no rồi, ngủ no rồi, sức chiến đấu mười phần, cũng không tin không

khống chế được Ân Kiên.

"Có bản lĩnh cậu tới a!" Ân Kiên cười vô cùng khiêu khích, mấy lời tự tìm cái chết như thế, hắn sẽ không ngăn Hà Bật Học.

Thể hình hai người tương đương đều thanh niên ăn no uống đủ, nghịch lên thì đương nhiên vô cùng bạo lực, trong không gian giữa tủ TV cùng bàn trà hẹp như vậy, lăn qua lộn lại không ai nhường ai.

"Thú vị quá a..." Quản Đồng nghiêng nghiêng rồi cười giòn một tiếng đột ngột, hai người bị doạ đến bất ngờ tách ra, một người đập vào tủ TV, một người đụng bàn trà, đau đến hai người oa oa kêu loạn.

"Cậu làm sao lại ở đây?" Ân Kiên xoa đầu, vừa nhìn Hà Bật Học một chút, người này luôn rất xui, đụng cái kiểu này chết hắn cũng không ngoài ý muốn.

"Chị quay về chữa thương, tôi rất buồn chán a! Thu nhận giúp tôi đi!" Quản Đồng nở nụ cười hai mắt xếch lên, lộ ra dáng vẻ bướng bỉnh sợ thiên hạ không loạn.

"Đừng!" Hà Bật Học như đinh đóng cột.

"Tôi cự tuyệt!" Ân Kiên không nể mặt mũi.

"Tôi tra tiền thuê nhà a! Hơn nữa, còn có thể thay anh tìm tài liệu có liên quan đến quỷ quái a! Thu nhận giúp tôi đi!" Quản Đồng nháy mắt mấy cái, hồ ly đều là giảo hoạt a! Rồi thấy hai người nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nhìn nhau.

"Tiền thuê nhà gấp đôi!" Ân Kiên cùng Hà Bật Học trăm miệng một lời.

"Duyệt luôn!"

Hết Chương 1 Quyển 2

8. Quyển 2 - Chương 2

Sân trong Đài, vài người đàn ông đang chiến đấu hăng hái cùng xe chở hàng, Bobcats (xe ủi nhỏ) tạm thời bị hỏng, mọi động tác đều phải dựa vào sức người để hoàn thành, hóa ra lượng hàng hóa cần dỡ xuống xe lại gay go như này.

"Oa! Đây là đang làm gì? Tuyển mỹ nam sao? Ngoại trừ học trưởng đủ tư cách một chút, người khác hoàn toàn là khoai sọ lấp đầy giỏ thôi!" Trương Anh Nam kéo Tùn Vân, hai người đang nhàn nhã quay lại Đài, chương trình lại chuẩn bị mở một mùa mới "Oh! Đêm nay không cho nói quỷ", Tùng Vân tám phần là nữ chủ trì cho chương trình thần bí tuổi thọ dài nhất này.

"Không qua giúp thì thôi đi! Lại còn ở đây nhụt chí, cái gì nói chỉ có một mình học trưởng đủ tư cách, đầu năm nay thịnh hành nam tính, nam tính a!" Trương Chính Kiệt dồn sức gồng tay, thể hiện cơ thể cậu ta rèn luyện qua, một đám con trai vội mù quáng lộ cả thân trên, cởi áo xong mới phát hiện, Hà Bật Học gầy thì gầy, phía trong rắn chắc nhất lại chính là cậu.

"Hà Bật Học, cậu đang làm cái gì?" Anh Tiêu cấp cao của Đài nổi giận đùng đùng chạy vội ra, sắc mặt xanh một nửa, anh ta cho tới giờ chửa nghe qua có người vác quan tài đến kháng nghị, còn chưa có nghe nói có ai sẽ điên đến mức đem quan tài bày trong nhà, OK! Cho dù Đài không phải nhà cậu ta, nhưng đừng khoa trương thế chứ?

"Phông của chương trình mới a! Ngẫm lại xem, nếu mở màn là Tiểu Vân từ bên trong bật ra, ảo chưa?" Hà Bật Học lau mồ hôi nở nụ cười, cả người để mặt giời phơi đến có chút nhuốm hồng, làm việc vất vả như vậy, cậu ta lại đùa đến vui vẻ, quả nhiên là nhà sản xuất chương trình người bình thường không có khả năng lí giải.

"Ok, Ok… Tôi không cản cậu đùa giỡn chọc cười, cậu cũng có thể bảo tổ đạo cụ giúp cậu làm một bộ, làm sao lại chuẩn bị đồ thật tới? Gí vào… Chất gỗ còn tốt như này, tôi chết xong cũng ngủ không dậy nổi với cái quan tài này!" Anh Tiêu hổn hển, chương trình thần bí của Hà Bật Học tuy là rating đảm bảo, nhưng nhà sản xuất này của ông ta thật sự là đốt tiền, hoàn toàn chỉ có thể dùng cụm từ tiêu tiền như nước chảy để hình dung.

"Đồ tổ đạo cụ của anh cho tôi…" Hà Bật Học chỉ chỉ một cái quan tài khác ở bên, đưa chân đá một phát, phá ra một cái lỗ to, chế tạo tương đối nham nhở.

"Này hoàn toàn không xứng với thân phận địa vị của Tiểu Vân nhà chúng tôi! Đúng không?" Hà Bật Học quay đầu hỏi ý Tùng Vân, người sau đó vô cùng phối hợp gật mạnh đầu, tuy rằng muốn cô nằm trong quan tài có chút bóng ma, nhưng thân là nữ chủ trì chương trình, cô từ trước đến nay luôn đứng sau nhà sản xuất.

"Thế… Tôi có phải đánh phấn thành quỷ hút máu không?" Tùng Vân cười khanh khách, mấy gã ở bên không khỏi tưởng tượng cô mặc âu phục trễ ngực, bó eo, Hà Bật Học quả nhiên là nhà sản xuất tốt a!

"Không không không! Đây là kiểu quan tài Trung Quốc, mặc đồ phụ nữ Mãn Thanh… Cái này, bảo bộ phận trang phục tìm cho Tiểu Vân một bộ đồ phụ nữ Mãn Thanh, xẻ cao một chút, chân Tiểu Vân đẹp mà!" Hà Bật Học khi làm việc, ý kiến chủ quan cá nhân rất mạnh, đám trai còn lại lại bắt đầu tưởng tượng, một nữ cương thi có cặp giò đẹp!… Hà Bật Học thật có thưởng thức, không hổ là kẻ đã cua được mỹ nữ nóng bỏng làm bạn gái.

"Ha ha! Học trưởng thật đáng ghét!… Tôi cũng qua giúp!" Tùng Vân càng bực càng cười ngọt ngào, nhấc tay tự nguyện gia nhập, tổ đạo củ ở bên vốn đang bất mãn Hà Bật Học đều nhịn không được mà mù quáng

lao vào.

Phòng họp Thái Bình Dương, ngập mùi thuốc, mùi rượu, Hà Bật Học vùi đầu trong tài liệu, nhân viên tổ sản xuất còn lại thì đang ầm ĩ ngút trời vì chuyên đề mới của chương trình, sắp quay đến nơi mà còn chưa rõ là đến tột cùng muốn làm cái gì.

"Học trưởng! Anh nói đi a!" Trương Chính Kiệt vỗ mạnh vào lưng Hà Bật Học, người sau đó ai oán nhìn cậu ta một cái, cậu còn chửa có mạnh đến có thể để người vỗ thật lực mà không cảm thấy đau a!

"Nói cái gì? Cũng không phải đã quyết đinh làm bách khoa toàn thư yêu quái sao? Tôi đang chọn xem nên mời ai tới chương trình a!" Hà Bật Học tức giận, cậu cũng không phải đang bận sao? Vùi đầu xem mấy cái này thà tự tiến cử nhỉ?

"Bách khoa toàn thư yêu quái? Học trưởng anh vẫnc hưa bỏ ý định hả?" Cao Hiểu Hoa thở dài, Hà Bật Học muốn làm chuyện gì thì không thành công không được, cũng không quan tâm việc này đến tột cùng hợp hay không hợp lý, nào có yêu quái sẽ lên chương trình thừa nhận mình không phải con người chứ?

"Làm sao lại hết hy vọng? Rất ác không phải sao? Có nhiều tính đề tài!" Hà Bật Học lầm bầm hai tiếng.

"Tính đề tài? Tôi chỉ thấy tính nguy hiểm! Này… Học trưởng, anh cũng không phải không biết lợi hại của mình, lên chương trình là giả, vạn nhất… Cũng không phải vạn nhất, là nhất định! Lên chương trình chính là yêu quái thực sự, nó muốn đợp anh, anh trốn dư lào? Tôi van anh đừng nên liên luỵ bọn tôi a~~~~~~ Tôi chỉ là một người dân nhỏ bình thường lại lương thiện mà thôi!" Trương Chính Kiệt oai oái kêy, chính xác là nói không sai tiếng lòng của mọi người, tiền án của Hà Bật Học quá kinh khủng, chết cả hai nữ chủ trì, không ai muốn làm tiếp.

"Cái gì yêu quái muốn ăn thịt người?" Quản Đồng mở cửa, cười cười xông vào, tổ sản xuất một hồi ngạc nhiên. Vị Hồ tiên đại nhân này tướng mạo tuấn mỹ, cá tính lại hiền hoà, từ lúc hạ sơn, cùng tổ sản xuất chương trình thần bí ở chung vô cùng quen thuộc, nguyên nhân lớn nhất trong đó là, tất cả mọi người hiếu kì quan hệ ba người bọn họ, Hà Bật Học là tình nhân hiện thời của Ân Kiên, mà Quản Đồng là thanh mai trúc mã của anh ta, ba người cùng ở dưới một mái hiên, thực sự là nghĩ thế nào cũng thú vị.

"Cậu tới làm gì?" Hà Bật Học dò xét liếc đối phương, Quản Đồng lại cố ý mà tiến đến trước cậu lắc a lắc, hai người ở chung xong, ngày náo nhiệt đến lợi hại.

"Tôi ở bên cạnh thu hình a! Fashion Show! Thưởng thức của tôi so với anh có chênh lệch!" Quản Đồng ở bên cạnh Hà Bật Học điệu bộ khoa trương như diễn tuồng, hai cái kẻ quỷ hám tiền ra cái giá thuê nhà trên giời, cậu ta tuy là Hồ tiên, cũng không có bản lĩnh sửa dở thành hay, không nỗ lực một chút là không xong.

Hai người này mắt to trừng mắt nhỏ, đám người kia hiếu kì liên tục xúm quanh, cách bờ dòm hổ đấu. Trong đó Trương Chính Kiệt là tích cực nhất, nghiêm túc cổ vũ nhất, sổ sách một nắm, phát động các cược.

"Nà! Đặt cửa trước thắng trước, nhanh không hết a!" Trương Chính Kiệt đầu nhóm nhiệt huyết sôi trào

mà rao, nhưng mà tỷ lệ đặt cược là một phía, tất cả đều đặt Quản Đồng thắng, này còn cược cái rắm?

"Không thể tính như thế a! Hồ ly dù giảo hoạt, tôi thấy học trưởng rất khó là đối thủ, bình thường thì ngố, làm ầm lên tôi thấy rất khó thắng a! Cũng không phải các anh em không nể tình, là học trưởng chiến tích quá khó coi." Cao Hiểu Hoa lạnh lùng bình tĩnh phân tích, thường ngày dòm Hà Bật Học cùng Ân Kiên tranh cãi, anh ta có thắng lần nào chửa? Này căn bản là nghiêng về một phía không thể so sánh.

"Tôi cược học trưởng thắng, năm nghìn!" Tùng Vân xoè mấy nghìn nhân dân tệ ra.

"Tiểu Vân! Đánh bạc kị nhất chính là đầu tư vào tình cảm cá nhân a! Em xong đời rồi!" Trương Chính Kiệt cười gian hai tiếng.

Vụ cược này vừa thoải mái, cũng vừa lúc kết thúc tranh cãi, rất gây bất ngờ chính là, Hà Bật Học cũng không có ở vào thế hạ phong, người này có thể là bị Ân Kiên chưởi lâu, cũng đã trở nên chanh chua hơn rất nhiều!

"Hay quá a... Trẻ thiểu năng..." Quản Đồng cười lạnh.

"Cũng thế thôi... Súc sinh!" Hà Bật Học thực sự giận cực kì, một Ân Kiên mắng cậu ngu cũng đã đủ khiến người ta khó có thể tha thứ, giờ trong nhà còn thêm một thằng, thật sự là sĩ có thể giết, không thể nhục.

"Anh!... Nhìn không ra đó, cư nhiên răng trở nên sắc đến vậy?" Quản Đồng biến sắc, dù sao cậu ta chính là muốn Hà Bật Học ăn đủ phiền toái, người này tốt chỗ nào? Dựa vào cái gì hơn cậu ta?

"Ha! Ngại quá! Hấp thu nhiều nước bọt của Ân Kiên đó! Có lỗi quá đi!" Hà Bật Học tiến lên lầm bầm hai tiếng bên tai Quản Đồng, người sau đó ức đến sắp nổ tung, rồi thấy Hà Bật Học đắc ý lắc đến bên Trương Chính Kiệt, quơ lấy số tiền Tùng Vân mới vừa thắng, sung công! Tịch thu!

"Học trưởng! Xem ra anh không ngừng học sự ác độc của anh Kiên, ngay cả thói xấu tham tiền cũng lây!" Một đám người ở đó kêu gào, bất bình nhất vẫn là Tùng Vân, ngay cả tiền của mỹ nữ cũng không tha?

"Mấy người thử trong một tháng hỏng hai cái xe, tôi xem các người có giật tiền không? Đứng ở cao ốc cũng có thể vừa vặn bị người ta phá??? Xe của tôi a..."

Cái ly thủy tinh nổ nát bươm, Ân Kiên vô tội nhún nhún vai, Ân Lâm lại thở dài, một chiêu huyền quang thuật đơn giản như vậy, Ân Kiên có thể học nguyên cả cuối tuần, phá hoại hơn phân nửa bình thủy tinh.

"Cháu trai a... Cô bảo cháu tập trung tinh thần... Nhưng không cần tập trung như vậy a! Huyền quang thuật chính là chú ngữ nhỏ, không cần phải như là dồn kẻ thù giết cha giết mẹ đến chết thì thôi như thế, kia chỉ là một cái ly thủy tinh mà thôi a!!!!." Ân Lâm kêu thảm thiết. Mấy ngày nay, Ân Kiên bình quân một ngày luôn có hai, ba giờ theo cô luyện đạo thuật, cũng không biết hắn cố ý hay là thật sự bản lĩnh rất cao, phóng Hỏa Long, ngũ lôi oanh đỉnh hắn cơ hồ là tự thông suốt, ngược lại cái đạo thuật đơn giản không

làm tổn hại tính mạng con người, bất luận luyện như nào cũng thất bại.

"Cháu đã thả lỏng đủ rồi…" Ân Kiên khoát tay, việc này có thể trách hắn á? Tập trung tinh thần, ly thủy tinh nổ ngay, không tập trung, một chút phản ứng cũng không có, rốt cuộc hắn phải làm thế nào?

"Không cần gấp thế chứ? Luyện công tu pháp thuật vốn phải từ từ a!" Ngô Tiến ở bên hòa giải, anh ta thực rất tiếc "ly thủy tinh" của anh ta, hai cô cháu kia rốt cuộc có biết một cái ly vỡ kì thật rất đắt?

"Thế nào là không cần gấp? Võ Mẫn Hoa kia không biết vì sao lại hiểu được đạo thuật nhà họ Ân, điểm này rất nghiêm trọng anh biết không? Đạo thuật nhà họ Ân từ xưa đến giờ không truyền ra ngoài, gã chẳng những biết, còn rất thạo! Này không phải nói đùa nhé! Vạn nhất có kẻ khác nữa, cháu trai không may đụng phải, thật là chết như nào cũng không hay!" Ân Lâm tức giận chưởi um lên, ngay cả sách cổ của nhà họ Ân trong tay cô cũng không đầy đủ, tưởng tượng có người còn lợi hại hơn cô, cũng rất không thú vị.

"Chết? Em không phải nói Ân Kiên không chết sao?" Ngô Tiến ngờ nghệch hỏi, Ân Kiên biến sắc, Ân Lâm cảm thấy không ổn liền ra sức giải thích, cô trong lúc vô tình đã đem thân phận của Ân Kiên nói cho Ngô Tiến biết.

"Cậu đừng hiểu lầm Tiểu Lâm a! Cô ấy không cố ý." Ngô Tiến vội nói thay bạn gái, Ân Kiên lại lắc đầu tỏ vẻ không sao.

"Quên đi, tôi cũng không muốn giấu anh, ngày nào đó anh thành dượng tôi cũng sẽ biết thôi." Ân Kiên nhẹ cười, Ngô Tiến gã đàn ông ba mươi thế nhưng lại đỏ mặt ngay tắp lự.

"Chuyện này tôi sẽ thay cậu giữ bí mật, thế… Hà Bật Học cũng biết?" Ngô Tiến hiển nhiên lập tức coi mình là dượng Ân Kiên, đại khái là có khí thế trưởng bối quan tâm vãn bối.

"Tôi không giấu cậu ấy a!" Ân Kiên thành thật trả lời, ngữ khí vô cùng tự nhiên.

"Vậy cậu ấy đúng là người hiếm thấy." Ngô Tiến tấm tắc.

"Đúng! Thần kinh cậu ta thực sự to." Ân Kiên thấp giọng cười. Lại nghĩ đến lúc về nhà, Hà Bật Học cùng Quản Đồng tụm lại một chỗ, tuyệt đối là liên tục gào rú, vừa nghĩ cái đầu lại đau.

"Đừng chuyển đề tài! Chuyện em muốn anh làm sao rồi? Em không tin chỗ Võ Mẫn Hoa không có sách cổ của nhà họ Ân, kẻ hèn hạ đó nhất định là trộm!" Ân Lâm hai mắt bốc lửa, sách cổ nhà họ Ân cô thế mà lại ở trên tay đồ bại hoại đó, thật sự là ô nhục cho quyển sách.

"Này… Anh chỉ là một học giả a!" Ngô Tiến thực khó xử, ý tưởng của Ân Lâm rất ngây thơ, đi xét nhà á hả! Lục tung tìm sách cổ, cô không nghĩ đó là "hiện trường vụ án giết người" sao.

“Học giả thì có thể kiêu ngạo sao? Một chút tác dụng cũng không có…” Ân Lâm nói nhỏ, trong nhà cô đứng hàng út ít, đương nhiên là được người ta nâng trong tay, giờ Ngô tiến cũng coi cô như kho báu, đương nhiên được chiều đến càng thêm coi trời bằng vung, kiêu ngạo đến Ân Kiên cũng dòm không nổi.

“Cô, làm ơn đối tốt với dượng chút, đầu năm nay đàn ông mắt như mù giống anh ta đã hiếm thấy lắm rồi.” Ân Kiên vô cùng chính nghĩa mà nói giúp Ngô Tiến hai câu, người sau đó chỉ có thể gượng cười hai tiếng.

“Kì thật vẫn có cách, anh cùng Nghiêm Lệ nói qua rồi. Nhà Tiểu Lệ quan hệ buôn bán chính trị tốt lắm, hẳn là có cách, tiếc là cô ấy gần đây bận yêu đương…” Ngô Tiến nói còn chưa xong, mắt Ân Lâm sáng lên.

“Nghiêm Lệ đang yêu? Mùa xuân tới rồi a?” Ân Lâm vô cùng kinh ngạc, người phụ nữ mạnh mẽ như Nghiêm Lệ cư nhiên cũng có người dám muốn?

“Nghe nói là bảo vệ công ty cô ấy, vì trốn thuế, cô ấy mua rất nhiều đồ cổ, cũng làm rất nhiêu triển lãm, lần trước chúng ta đi, nghe nói là bị cướp, là bảo vệ đó cứu cô ấy…” Ngô Tiến phát hiện Ân Lâm cảm thấy rất hứng thú, tự nhiên nói rất hăng say, nói một nửa, chuông cửa vang lên.

Ngoài cửa là một người trẻ mặc âu phục đen, tóc ngắn gọn, có chút ngại ngùng, vô cùng hiền lành chất phác, cung kính chuyển một tờ giấy cho Ngô Tiến.

“Hà Sĩ Vĩ?” Ngô Tiến hiếu kì đánh giá người, người sau đó sửng sốt, tiếp theo gật đầu.

“Thay tôi hỏi thăm tiểu thư Nghiêm Lệ.” Ngô Tiến nở nụ cười, người trẻ tuổi bên ngoài lại sửng sốt, rồi gãi gãi đầu, xấu hổ cười hai tiếng liền chạy mất.

“Đó là bạn trai của Nghiêm Lệ? Thực sự là đàn ông tốt không sai a!” Ân lâm như u hồn bay ra cửa, nhìn chằm chằm bóng lưng đối phương cảm thán hai tiếng, còn hơn đàn ông cái kiểu học giả như Ngô Tiến, bạn giai Nghiêm Lệ cứ như là đã được hoạt động thể thao bồi đắp, vóc ngươi xác thực là ưu tú hơn nhiều.

“Tiểu Lâm!” Ngô Tiến vô cùng tổn thương kêu lên, Ân Lâm như là đã thoả mãn mà cười to, Ân Kiên hoàn toàn nhìn không nổi mà trực tiếp quơ giấy tờ chạy.

Thức thời mà vọt đến góc phòng nhìn, qua nửa giây lại bắn lên, vô cùng khiếp sợ mà trừng mắt giấy tờ trong tay.

“Sao không ai nói cho cháu biết, nhà họ Ân cùng bốn món đồ ngọc cũng có quan hệ?”

“Cháu trai… Cháu thực sự là cùng Hà Bật Học đần lâu, chỉ số thông minh cũng thấp theo. Bốn món đồ ngọc khác nhau do bốn gia tộc xưa bảo quản, cũng đã xuất hiện nhà họ Tùng, họ Nghiêm cùng họ Ngô, cháu sao lại không nghĩ tới nhà họ Ân cũng một phần tử trong đó?” Ân Lâm vô cùng không đồng ý, cũng không phải cái chuyện to tát gì, kích động gì chứ?

“Cô sao không nói cháu biết?” Ân Kiên có chút bất mãn.

“Cô làm sao biết cháu không biết?” Ân Lâm hồn nhiên đáp lại.

“Việc này không thể trách Tiểu Lâm, kì thực cô ấy cũng không rõ lắm, là tôi nói cho cô ấy, bốn gia tộc cũng bao gồm cả nhà họ Ân, chỉ là nhà họ Ân đã sớm thoát ly mặc kệ chuyện đồ ngọc này, cho nên mấy người không biết chân tướng.” Ngô Tiến vội nói thay bạn gái.

Ân Kiên càng nhìn, sắc mặt càng quái, lúc sáng lúc tối khiến Ân Lâm lo lắng theo, nhịn không được mà dán lại cùng đọc cẩn thận. Bản photo này là ghi chép viết tay của tổ tiên họ Ân, ngoại trừ có nhiều đạo thuật thất truyền bên ngoài, ghi chép vẫn có một lượng lớn bí mật của bốn đồ ngọc cùng trường sinh thạch, đại bộ phận là dữ liệu bọn họ đã biết từ Ngô Tiến, duy độc có một đoạn trong đó, Ân Kiên thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Bốn món đồ ngọc cùng trường sinh thạch ngoại trừ quan hệ đến huyệt báu phong thủy của bậc đế vương, mấy thứ này bản thân cũng là đồ có năng lượng kì lạ, tương truyền, năm món này hợp lại, có thể cải tử hoàn sinh, khiến người sống lại, Ân Kiên nuốt nuốt nước bọt, hắn có cơ hội… Trở thành người sống…

“Tôi đã về…” Hà Bật Học dùng chân mở cửa, một đống tài liệu lớn đổ trên đất, ngơ ngẩn nhìn đống giấy tờ không khỏi thở dài thườn thượt, nếu như Miu ở đây thì tốt rồi.

Đối mặt với phòng khách không bóng người, đột nhiên có cảm giác cô đơn, Miu đi đầu thai rồi, cũng không biết kết quả như nào, tuy Ân Kiên luôn nhắc không cần lo cho nó, nhớ nó, nhưng một con mèo đen ấy, lại là một cô nhóc, Hà Bật Học nhịn không được cứ cay mũi.

“Ài… Đói quá đi…” Hà Bật Học dùng chân quét đám giấy tờ sang bên bàn, mở tủ lạnh thò đầu vào, gần đây Ân Kiên bận nhiều việc, vội cùng cô đi luyện đạo thuật, cho nên cũng không có lúc làm cơm, Hà Bật Học chỉ có thể rất thê lương mà hướng tới mì ăn liền.

“Ha…” Ăn một miếng lớn, thiếu chút nữa bị bỏng mà hít mạnh, Hà Bật Học lại thở dài. Mặc dù nhà có ba thằng đàn ông cao hơn mét tám ở, tưởng tượng thôi cũng thấy có chút chen chúc, nhưng tình hình thực tế thì, ba người bọn họ cơ hội chính thức chạm mặt không quá nhiều. Làm việc và nghỉ ngơi bình thường nhất chính là Ân Kiên, sớm đi muộn về, mà cậu vừa vặn ngày đêm điên đảo, Ân Kiên ra cửa thì, cậu mới dính vào chăn, kì quái nhất chính là Quản Đồng, cậu ta vĩnh viễn chỉ biết đột nhiên xuất hiện.

Cạch một tiếng cửa mở, Ân Kiên cũng bê một đống giấy tờ về, Hà Bật Học thấy người, vẻ mặt dương như cún thấy chủ khiến Ân Kiên cười không ngừng.

“Anh Kiên~~~~ anh cuối cùng cũng đã về! Tôi ăn mì gói sắp chết rồi!” Hà Bật Học nhào lên, vạn phần ân cần thay đổi phương dọn giấy tờ, chỉ cần có thể thưởng cho cậu ăn ngon, làm cái giề cũng được!

“Tôi cũng rất đói a! Thế nhưng tôi lười nấu!” Ân Kiên tức giận. Dù có nấu thì, mặc kệ Hà Bật Học hay Quản Đồng, tất cả đều sẽ là kẻ vô dụng ăn mà không dọn, hắn là chủ cho thuê nhà chứ không phải hầu gái.

"… Quan hệ gì, tôi úp mì cho anh, cùng nhau ăn tương đối thú vị!"

Nhìn chằm chằm mì bốc hơi ngùn ngùn trên bàn, Ân Kiên có cảm giác thật đáng buồn cho cuộc sống càng lúc càng sa sút, bắt đầu từ lúc nào, trong tủ bếp của hắn mở ra đều là mấy cái loại đồ ăn này?

"Khẩu vị hợp không? Tôi đổi cho anh!" Hà Bật Học giương mắt to tốt bụng hỏi,Ân Kiên chỉ lắc đầu, hiện giờ mùi vị đồ ăn nhanh không tệ, thảo nào Hà Bật Học có thể sống đến giờ.

"Cậu sao lại đột nhiên về? Chương trình không phải mở rồi à? Ban đêm muốn đi ngoại cảnh sao?" Ân Kiên đưa tay đổi hai bát mì, đổi cũng không phải vì hắn đột nhiên muốn thử vị mới, mà là hắn có thể khẳng định đối phương nhất đinh ăn không có đủ.

"Đúng vậy!… Tôi cho rằng về nhà sẽ có cơm ăn…, có thể ăn cơm nhà là chuyện rất hạnh phúc mà!" Hà Bật Học dùng mắt to xúi giục Ân Kiên vào bếp, cậu còn chửa có hết hy vọng, có cơm nóng canh nóng ăn, làm sao phải làm khổ mình nuốt mì?

"Cậu đi chết đi! Kệ cậu!" Ân Kiên lãnh đạm mà cắt đứt trọng tâm câu chuyện. Từ hình thức ở chung của Ngô Tiến cùng Ân Lâm có thể suy luận, nghìn vạn lần đừng quá chiều đối phương, bằng không cậu ta tuyệt đối sẽ bò lên đầu bạn.

Hà Bật Học nổi giận một hồi rồi lúc sau lại lập tức hồi phục, đối với cậu mà nói, kì thật rất dễ thỏa mãn, cơm tối chỉ cần hai người có thể cùng ăn, cái gì cũng chấp nhận được, chỉ chốc sau lại bắt đầu cùng Ân Kiên nói chuyện phiếm lôi đông kéo tây. Tuyệt đại đa số thời điểm, Ân Kiên chỉ lẳng lặng nghe cậu nói chuyện, đối với Ân Kiên mà nói, nghe Hà Bật Học líu ríu, khoa trương mà vừa cười vừa nói chính là một chuyện thật hạnh phúc.

"Nhìn tôi chằm chằm làm chi?" Hà Bật Học khoa tay múa chân hơn nửa, trừng mắt hoài nghi Ân Kiên vẫn rất trầm mặc.

"Không có việc gì." Ân Kiên thản nhiên trả lời, hai người bốn mắt dòm nhau nhất thời không nói gì.

Hà Bật Học như là lấy đủ dũng khí, hạ quyết tâm gì đó mà thở sâu, tiến hai bước tới trước Ân Kiên, môi mỏng nhẹ cọ qua cái miệng hơi lạnh của đối phương, đầu lưỡi xâm lược như truy đuổi hơi thở đối phương.

"A!!! Đằm thắm quá a!" Quản Đồng quả nhiên vĩnh viễn luôn đột nhiên xồ ra vào thời điểm không nên xuất hiện nhất. Hà Bật Học mắt to sắp phụt lửa, cậu lập kế hoạch lâu như vậy, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, đèn đẹp, không khí tốt, thấy sắp đạt được mục đích rồi, Quản Đồng chết tiệt này lại cứ nhất định hiện ra.

"Cậu… Cậu cậu… Cậu về làm gì?" Có thể là bởi có tật giật mình, Hà Bật Học cuống đến nói lắp chút.

"Tắm rửa thay quần áo a!" Quản Đồng làm bộ đương nhiên, cậu ta là Hồ tiên tương đối siêng năng đó!

"… Hồ tiên cũng phải tắm rửa thay quần áo?" Hà Bật Học nhỏ giọng giơ tay đặt câu hỏi, cậu vẫn nghĩ giống như Tiểu Vân, cấp bậc của Quản Đồng, chính là trong nháy mắt có thể chuyện gì cũng làm được.

"Cậu đã hiểu kì như vậy, tôi liền nói cho cậu, đại bộ phận Hồ tiên quả thật là không cần! Nhưng mà tắm nước nóng rất thoải mái nhé! Ân Kiên có muốn cùng đi không?" Quản Đồng mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Ân Kiên, môi mỏng đẹp cong lên đúng cung độ, cậu ta chính là Hồ ly đó! Giời sinh là dụ dỗ người rồi.

"Không cần đâu, cảm tạ ý tốt của cậu, tôi không muốn bị người ta kiện ngược đãi súc vật, kiểu đùa này sau này đừng nói." Ân Kiên bình thản đáp lại, mấy ngày này, sớm đã quen Quản Đồng hơi một tí là trình diễn tiết mục dụ dỗ.

"Xì… Ân Kiên rất không có khiếu hài hước! Diễn theo một chút làm bộ bị tôi câu cũng không chịu." Quản Đồng bĩu môi lắc vào phòng tắm.

Phòng khách tự động yên tĩnh lại, Ân Kiên ngồi một góc sô pha, nhìn đám sách cổ photo ôm về, mà Hà Bật Học vẫn bò như cũ trên đất xem tư liệu của cậu, thấy cậu xem chăm chú như thế, Ân Kiên nhịn không được mà thấy hiếu kì, phải biết là, chuyện Hà Bật Học muốn làm, hơn phân nửa đều là rất nguy hiểm.

"Đây là cái gì?… Nhạc Lam Thanh thiếu nữ u linh xinh đẹp kẹt Net? Hiện đang độc thân? Mong tìm được một nam sinh hiền lành quan tâm làm bạn? Đây là đang nói đùa hả?" Ân Kiên tiện tay gạt đám tài liệu, nhìn phân nửa xong sắc mặt thay đổi, đầu năm nay người điên thực sự càng ngày càng nhiều.

"Tôi tin cô ấy a! Tôi còn đang nghĩ, có cần qua làm một hoạt động quan hệ hữu nghị với âm phủ không! Hay không?" Hà Bật Học ha ha cười không ngừng, Ân Lâm cầm tài liệu giáng lên đầu cậu, loại chuyện ngu muội này cũng có thể nói đùa à?

"Oa! Lôi Lôi? Cả tài liệu về cô ấy cũng có?" Quản Đồng dán qua quơ một tài liệu khác tấm tắc.

"Cậu quen cô ta?" Hà Bật Học kêu lên sợ hãi, trừng mắt nhìn Quản Đồng một lát rất đấu tranh, người sau đó vẻ mặt không có ý tốt chờ cậu mở miệng, hai người gần như không nói gì.

"Quên đi! Bỏ đi!… Thật sự là tình tiết kịch quá rách nát, cậu nhất định là đang đợi tôi xin cậu dẫn tôi đi tìm cô ta, sau đó vin vào cớ này lấy Ân Kiên làm điều kiện, nhẹ thì hôn cái, nghiêm trọng thì lên giường cũng muốn, dòm cái bộ dạng dâm tiện kia của cậu, nhất định là cái sau!" Hà Bật Học chỉ trích như sét đánh ầm ầm liên tục một chuỗi.

"Ha ha! Đều đúng hết!" Quản Đồng cười giòn không ngừng, đùa giỡn Hà Bật Học thực sự rất thú vị.

"Là đàn ông sẽ không chịu được chuyện như thế!" Hà Bật Học vô cùng đứng đắn trả lời.

"Tôi cho rằng câu này là "Là đàn ông sẽ không thể thoải mái" chứ!" Quản Đồng tiếp tục quậy lung tung, Ân Kiên vốn ở một bên không liên quan, một cốc trà hất qua, oán giận trừng hai kẻ đầu sỏ, ồn ào như này

vốn không phải thấp, mà là cực thấp!

Chắc do tu hành chưa đủ, đạo hạnh không sâu, cho nên Quản Đồng tuyệt không như Tiểu Vân không ăn đồ nhân gian, ngược lại, cậu ta mê nhạc, nặng hưởng thụ, cá tính lại bướng bỉnh, gần đây luôn thích cùng Hà Bật Học cãi nhau, vì con người nhỏ bé này không sợ cậu ta, ngược lại, còn rất dũng cảm cãi nhau.

Lúc biết đối phương muốn tìm là cọp tinh trắng Lôi Lôi, cậu ta liền lập tức mở miệng tám với Hà Bật Học, sau đó cậu ra còn nghĩ ra mười bảy mười tám chuyện làm khó anh ta. Nhưng mà Hà Bật Học cũng không phải đèn tiết kiệm dầu, làm sao không biết đối phương giở trò, chết cũng không chịu mở miệng, nghẹn chết mình cũng phải kéo cậu ta xuống chịu tội thay.

"Chị Lôi Lôi là một con cọp tinh trắng đó! Đại mỹ nhân a…, tôi đối với mỹ nhân rất tìm tòi học hỏi đó, gặp qua tuyệt đối sẽ không quên được đâu!" Quản Đồng cố ý nháy mắt trước mặt Hà Bật Học, nói thầm, liền thấy người nọ lộ ra cái vẻ rất muốn nghe nữa, nhưng cứ cắn răng không chịu mở miệng.

"Mấy người còn muốn nói chuyện bao lâu? Rốt cuộc có ra khỏi cửa không?" Ân Kiên đứng chờ ở cửa nhịn không nổi nữa, Quản Đồng không chút nghĩ ngợi đuổi theo, Hà Bật Học ném sổ sách chạy theo.

"Cái này… Chúng ta đi đâu a?" Ngồi lên xe xong, Hà Bật Học vẫn hiếu kì nhào lên hỏi, Ân Kiên nhún nhún vai, nhìn Quản Đồng, lái xe chính là cái tên này a! Đương nhiên phải hỏi cậu ta.

"… Hả? Tôi sao phải tha mấy người đi tìm chị Lôi chứ?"

Tiger Bar, Ân Kiên nhìn biển hiệu một chút, lại nhìn Hà Bật Học một chút, thật là cái tên có đẳng cấp thần kì ngang nhau, thưởng thức y nhau.

"Đồng Đồng~~~~ Chào, lâu không có tới nhé!" Quản Đồng mới dợm bước vào quán, lập tức có một đám con gái vây quanh. Thân phận ở nhân gian của cậu ta là người mẫu, gần đây lại thường biểu diễn ở chương trình Fashion, mức nổi tiếng đương nhiên mở rộng, hơn nữa cậu ta vốn bề ngoài bắt mắt, nổi tiếng là treo hoa ghẹo nguyệt ở câu lạc bộ đêm.

"Hai người này là bạn anh? Đồng Đồng?" Một cô gái trong đó kéo Quản Đồng, một đôi mắt đẹp đánh giá Ân Kiên cùng Hà Bật Học, cả ba gã cao trên mét tám đứng ở đây, thật giống như ba cái cột đèn chình ình khiến người khác chú ý. Quản Đồng ngũ quan trộn lẫn nét phong tình của nước ngoài là sự tuấn mỹ không thể soi mói, Ân Kiên mũi cao thẳng, không nói lời nào thì, toàn thân toát ra chữ tàn bạo, Hà Bật Học mặt tròn, mắt to, bề ngoài thoạt trông như nam sinh ít tuổi.

"Vị này! Là nhà sản xuất chương trình đó!" Quản Đồng rất không khách khí đẩy Hà Bật Học một phát, "sản xuất chương trình" bốn chữ này lập tức khiến đám con gái thét chói tai.

Trong góc phòng câu lạc bộ đêm, bày một cái bàn tròn nho nhỏ, chen chúc chục người, ngoại trừ bọn đàn ông Ân Kiên, mấy người khác đều là đồng phục nữ sinh, trang điểm xinh đẹp, tràn đầy mùi bị nữ sinh thanh xuân. Hà Bật Học lui trên ghế gọi điện, chuyện tốt như này nếu không tìm bọn Trương Chính Kiệt,

quay về nhất định bị thằng học đệ vô lương này chưởi đến chết.

"Gọi người của cậu qua?" Ân Kiên thấp giọng cười, hắn kì thực không thích cảnh này, nhưng mà nhìn Hà Bật Học bị đám tiểu cô nương hám danh kia quấn đến luống cuống chân tay, nghiêm túc thì đây là cảnh tượng rất thú vị.

Hơn mười phút sau, mấy tên đàn ông Trương Chính Kiệt đều tới, bàn lại càng thêm náo nhiệt, cao trào nhất là cả Tùng Vân cũng tới, vị người mẫu sáng chói nổi tiếng hàng đầu này, lại nổi danh là nữ chủ trì chương trình thần bí, mới vào quán đã khiến một hồi rối loạn.

"Tiểu thư Tùng Vân dù cho có ăn mặc nhẹ nhàng như này, vẫn là mỹ lệ rung động lòng người như trước a!" Quản Đồng tuy công khai nói mục tiêu của cậu ta là Ân Kiên, nhưng Hồ ly tinh khắp nơi dụ dỗ người, đối với mỹ nữ cũng vạn phần hứng thú.

Mọi người vừa nghe, không khỏi liếc Tùng Vân, cô quả nhiên mặc một cái quần jeans đơn giản, lại thêm một T-shirt màu hồng, khéo sao, trên người Hà Bật Học lúc này cũng cùng kiểu.

"Nghìn vạn lần đừng hiểu lầm!... Gần đây tạp chí lá cải thường đưa tin linh tinh, cho nên mới kéo học trưởng tung hoả mù, anh Kiên nghìn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi không có ý khác!" Tùng Vân vội giải thích, cuối cùng còn le lưỡi giả đáng yêu.

"Ở chỗ này... Cô chọn Hà Bật Học ra tung hoả mù?" Ân Kiên đương nhiên sẽ không nghe Tùng Vân. Chỉ là, có hắn cùng Quản Đồng ở đây, lúc nào lại đến phiên Hà Bật Học? Lại thấy đương sự còn có chút đần ra, ngừng vài giây mới phản ứng mà trừng mắt hắn, quả nhiên mà! Đần như vậy, thật không hiểu tiêu chuẩn chọn người của Tùng Vân là gì?

"Thế nhưng... Nếu như anh Kiên nói, tôi sợ mình làm thật đó!" Tùng Vân cười hì hì, dễ dàng hoá giải xấu hổ, lại lôi Hà Bật Học đi "biểu diễn", để cho đám tạp chí lá cải có thể nộp báo cáo.

"Thời điểm chim muông tan tác* tới rồi! Ân Kiên, anh không dậy chơi cùng à?" Quản Đồng cũng không chịu ngồi yên, nhưng mà trước khi rời đi quay đầu hỏi Ân Kiên, người sau đó lắc đầu, hắn ưa yên tĩnh một mình.

*Chim muông tan tác- Điểu thú tán: ý chỉ các nhóm giải tán, các thành viên tùy nghi di tản:)) nói chung là đi đánh quả lẻ=))

Một đám người chạy chỗ khác xong, một cô gái để tóc dài, mặc một bộ đồ trắng đi tới ngồi xuống bên Ân Kiên, chuyển ly rượu cho hắn. Ân Kiên nhìn cô một cái, cười khẽ hai tiếng, đồ cô mặc cùng hắn, hoàn toàn không cách nào dung nhập vào cái thế giới đêm ồn ào này.

"Mời một ly." Cô gái kia ánh mắt lanh lợi, nói chuyện từng trải, khiến Ân Kiên không tự chủ được nhớ tới một người.

“Đừng hao tâm tổn trí như thế, tôi là thiên sư, tôi là Ân Kiên.” Ân Kiên châm thuốc, rít một ngụm.

“Thảo nào, tôi vẫn nghĩ cậu rất đặc biệt, tôi là chủ quán này, tôi là Lôi Lôi.”

Một đống người chen chúc, Quản Đồng lặn khắp mọi ngõ ngách, cậu ta rất thích con người, bởi vì bọn họ tuổi thọ ngắn, cho nên mới càng có vẻ quý giá mỹ lệ.

Một bóng dáng xinh đẹp lọt vào mắt cậu ta, Quản Đồng hiếu kì đi theo, bóng lưng kia khiến cậu ta trong lòng nhảy nhót, một mái đầu tóc xoăn to cuộn sóng, còn có cái áo gi lê ôm chặt eo nhỏ, siết chặt như vậy, khiến phải hoài nghi cô ta có thể hô hấp hay không, quần da dán vào đôi chân dài, tôn thêm đường cong tươi đẹp nơi mông cô, hơi nghiêng người, nhìn thấy cái mũi cao của cô ta, còn có thứ được áo gilê bó buộc mà nổi lên, có vẻ có sự chấn động khi bốn phía sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, Quản Đồng hít sâu một hơi, mỹ nữ thật có lực hấp dẫn muốn chết.

Quản Đồng theo vị mỹ nữ gợi cảm kia không ngừng không nghỉ, phía trước cậu ta còn có năm sáu gã lưu manh sặc hơi men, đang dùng lời lẽ trêu chọc người, Quản Đồng huýt sáo, cái vụ anh hùng cứu mỹ nhân tuy rằng có chút rách nát, nhưng không thể phủ nhận, mặc kệ tới thời nào, cũng rất hữu hiệu.

Đẩy cửa sau, Quản Đồng sải bước ra ngoài, ngõ nhỏ có thang sắt cứu hoả kiên cố, hiếu kì nhìn xung quanh trái phải, lại thấy một gã đàn ông đang đè lên người mỹ nữ, chỉ chốc lát sau nghiêng đầu lảo đảo một bên, Quản Đồng biến sắc, trực tiếp nhảy xuống, lúc này mới chú ý năm, sáu gã lưu manh đã sớm hồn bay phách tán rồi.

“Cô… Cô cùng Ân Kiên có quan hệ gì?” Quản Đồng nhìn chằm chằm người, trên người cô ta không có mùi người sống.

“Ân Kiên?… Tên này quen quá… A Học?” Mỹ nữ kia nghiêng đầu nở nụ cười, da thịt quá mức trắng làm tôn lên đôi môi đỏ tươi không gì sánh được của cô.

Mỹ nữ, tuy rằng thích gần gũi, nhưng mỹ nữ trên người tản ra mùi xác thối nhàn nhạt, thật đúng là phải tránh cho xa.

“Anh… Có quen… A Học không?” Mỹ nữ kia, mỗi câu đều ngừng lại thật lâu, thật giống như trí nhớ không tốt, mọi chuyện phải nghĩ cả buổi mới ra.

“Ha ha… Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm!” Quản Đồng cười gượng hai tiếng lui lại, tuy rằng là tình địch, nhưng cậu ta làm việc rất đúng mực, nếu như gián tiếp hại chết Hà Bật Học, Ân Kiên nhất định sẽ oán cậu ta.

“Nà! Đại mỹ nữ, cô ngoan ngoãn đợi ở đây đừng đi loạn, tôi đi tìm bạn đến chơi với cô.” Quản Đồng thuận miệng bịa chuyện, đối phương như là hít lượng lớn ma tuý xong tinh thần ngơ ngẩn, chỉ gật đầu, hơi tựa vào tường. Quản Đồng trừng cô ta một lát, thấy cô ta không có phản ứng gì khác, lập tức lao về quán tìm Ân Kiên.

"Ân Kiên! Còn có ai giống anh không?" Tìm thấy Ân Kiên đang từ chối lời mời của một người phụ nữ, trực tiếp nháy mắt ra hiệu, Ân Kiên lập tức hiểu vấn đề của cậu ta.

"Cậu gặp phải chỗ nào?" Ân Kiên hơi chau mày, phản hồn chú của nhà họ Ân là cấm chú, trên lý thuyết không có khả năng có ai đó giống hắn dựa vào linh mà sống, nhưng mà, Quản Đồng nói đùa như thế.

"Ngay ngõ sau! Nếu như tôi không nhìn nhầm, cô ta là người ăn linh kẻ khác, còn là linh sống! Vừa giết sáu, bảy tên lưu manh rồi." Quản Đồng vội nói, Ân Kiên biến sắc.

"A Học đâu?" Ân Kiên vừa hỏi vừa tìm, nhìn lướt qua xong liền chỉ trong chốc lát băng băng đến sát bên người Hà Bật Học, kéo đối phương lại.

"Đừng chơi nữa, về nhà trước đi." Ân Kiên vừa ra lệnh vừa kéo người ra ngoài, Hà Bật Học không hiểu ra sao, tuy rằng đọ sức cậu không hẳn là thua, nhưng nhìn vẻ mặt Ân Kiên nghiêm túc như vậy, cậu cũng không dám làm quá.

"Các anh sao? Các anh không về à?" Chìa khoá xe bị nhét vào tay, Hà Bật Học có chút kinh ngạc.

"Đừng xen vào chuyện người khác, về trước đi! Đừng chạy loạn!" Vừa nhìn sắc mặt Hà Bật Học tràn đầy suy đoán, Ân Kiên giọng không khỏi cứng rắn, tên này thích chõ mũi vào chuyện người khác cũng không phải ngày một ngày hai, thần kinh hắn không to như đối phương, có thể để cậu ta tùy tiện kéo lên kéo xuống được.

"Về thì về…" Hà Bật Học bĩu môi, bất mãn nói nhỏ. Cậu cũng không phải định gây sự, chỉ là từ lúc Quản Đồng tới, khó tránh khỏi sinh ra cảm giác khó khăn mãnh liệt, cậu chỉ là người bình thường, không biết pháp thuật gì, gặp phải chuyện thì, không chỉ không giúp được gì, làm không tốt còn có thể thành gánh nặng, cho nên mỗi lần thấy Quản Đồng cùng Ân Kiên thảo luận điều cậu không biết thì, cứ luôn có cảm giác thua kém người ta.

"Này… Như vậy không sao? Bạn Hà của anh đang nguyền rủa anh kìa!" Quản Đồng nhắc nhở, cậu ta nói thế nào cũng năm, sáu trăm tuổi rồi, liếc mắt cái liền hiểu ngay tâm lý Hà Bật Học không thoải mái, huống chi cậu ta còn có thuật đọc tâm, một người bình thường nho nhỏ, ở trong vòng xoáy này, thần kinh Hà Bật Học còn chưa đủ to đến mức cậu ta phớt lờ.

"Tôi cảnh cáo cậu, đừng dùng thuật đọc tâm rình cậu ta." Ân Kiên lạnh lùng nói, hắn đương nhiên tu luyện làm sao để che giấu thế giới nội tâm của mình, nhưng Hà Bật Học hoàn toàn không bố trí phòng vệ, cậu ta cùng Quản Đồng rõ ràng là một bên yếu thế, Ân Kiên đương nhiên thiên về cậu ta nhiều hơn.

"Yên tâm! Tôi sao lại biến thái đi nghe trộm anh ta chứ! Anh ta thực sự… Còn không cảm thấy là tôi có thể đọc tâm mà… Chửi vui thế cơ mà…" Quản Đồng tức giận. Hà Bật Học khiến một đống người hộc máu, khi bạn cho là anh ta rất ngu, rất dễ bắt nạt thì,hết lần này đến lần khác răng sắc muốn chết, nhưng khi bạn bắt đầu đánh giá cao anh ta, anh ta lại hoàn toàn như một thằng ngốc, khiến bạn không biết nên làm gì anh ta.

"Đáng đời… Đi tìm người trước đi!" Ân Kiên lôi Quản Đồng, hai người ra ngoài cửa sau.

Giận dỗi quay cái chìa khoá xe, Hà Bật Học trên đường đi đến bên xe, dọc đường lầu bầu chưởi trong óc câu nào kẻ nào cũng chưởi một lượt, mặc kệ là Ân Kiên hay Quản Đồng.

Trong nháy mắt đang muốn mở cửa xe, chuông điện thoại vang lên, giọng Hà Bật Học không tốt mà nhận, đầu kia điện thoại không hiểu là ai, chỉ hai câu đã khiến vẻ mặt cậu thay đổi một trăm tám mươi độ ném xe bỏ chạy.

Chỗ khác, Ân Kiên cùng Quản Đồng hai người ra sau, ngoại trừ sáu cái xác ở ngoài, đâu có cái gì là mỹ nữ yêu quái ăn linh sống? Ân Kiên nhìn những người kia một chút, đích xác là chết do linh bị người ta cưỡng ép hấp thu, một đôi mày kiếm nhăn chặt.

"Này! Ân Kiên!" Quản Đồng vỗ vỗ đối phương, Ân Kiên ngẩng đầu nhìn, vừa vặn thấy Hà Bật Học bước nhanh đi qua đường cái, trực tiếp chạy sang bên kia đường, một cái xe RV (Recreational Vehicle- dạng nhà thu nhỏ trên xe) màu trắng bạc dừng bên cạnh cậu.

Hà Bật Học cong người ngả lên trước, cùng người trong xe nói cái gì đó, tiếp theo chui vào trong xe, rền một tiếng nghênh ngang đi.

"Đàn ông, dễ nhìn, anh quen không?" Quản Đồng khoa trương trừng to mắt, thị lực của Hồ tiên đương nhiên tốt hơn so với người thường, nở nụ cười giòn hai tiếng, vừa quay đầu lại chỉ thấy Ân Kiên bày ra bộ mặt tuấn tú xanh lè.

Kim đồng hồ từng nấc từng nấc tiến lên, Ân Kiên không biết đây là lần thứ mấy đứng dậy nhìn đồng hồ, lại tức giận đi lại trong phòng khách. Hắn cùng Quản Đồng đã về nhà rồi, Hà Bật Học khốn kiếp kia lại một chút tin tức cũng không có, cả điện thoại cũng không gọi được, càng đáng chết hơn, cái đồ ngốc kia còn không gọi về.

"Ân Kiên a… Anh nếu thực lo lắng sao không dùng huyền quang thuật nhìn một chút?" Quản Đồng duỗi chân dài, vừa cắn khoai tây vừa thưởng thức lo lắng của Ân Kiên, không qua được cậu ta là không thể chấp nhận được.

"Anh không xem? Tôi đây xem!… Oa!" Quản Đồng khoa trương kêu lập tức khiến Ân Kiên hiếu kì, chờ sau đó phát hiện là bị đùa, ánh mắt đã đủ có thể giết Quản Đồng vài lượt. Một ngày nào đó, nhất định phải để cái con súc sinh điên này biết cái gì gọi là tay không lột da hồ ly.

Ngoài cửa có tiếng người, Ân Kiên dựng tai lên, quả nhiên là Hà Bật Học, túm lấy chìa khoá cho vào ổ khoá, cửa bị đẩy ra.

"Cậu chạy đi…" Ân Kiên một chuỗi mắng chửi người dừng một chút, đằng sau Hà Bật Học còn có một người, hai người ngoài cửa đương nhiên còn hoảng hơn.

"Hà Sĩ Vĩ?" Ân Kiên rất kinh ngạc, người ngoài cửa nọ càng giật mình, Hà Bật Học kẹp giữa nhìn đông ngó tây.

"Các người quen nhau?… Anh họ tôi, đây là Ân Kiên người ở chung với tôi!"

Bốn thằng đàn ông chụm một chỗ, nhất thời có vẻ khiến phòng khách càng chật hẹp. Thế sự hay trùng hợp như vậy, vị vệ sỹ bạn trai của Nghiêm Lệ, chính là anh họ của Hà Bật Học, càng đúng dịp hơn chính là, chủ cho thuê nhà của anh ta đang muốn thu lại phòng, không thể làm gì khác hơn là tìm cậu em họ này cầu cứu, không ngờ vừa vặn gặp người gần đó, chỉ có thể nói, cái đảo nhỏ cũng quá nhỏ đi.

"Các người thực sự là anh em? Một chút cũng không giống." Quản Đồng nhìn hai người, cuối cùng chốt hạ một kết luận không giúp ích gì. Đường nét Hà Sĩ Vĩ rất sâu, tóc chỉnh sửa ngắn ngủn, cả người nhìn qua rất có tinh thần, cùng Hà Bật Học ngày đêm điên đảo mặt tròn mắt to tuyệt đối là hai kẻ khác nhau.

"Đại khái đều giống mẹ nhỉ? Cho nên không quá giống." Hà Sĩ Vĩ thành thật trả lời, cá tính anh ta cũng không lọc lõi bằng Hà Bật Học, có chút mộc mạc nề nếp.

"Ậy! Bác gái rất đẹp đó! Hình như là Công chúa một tộc đúng không?" Hà Bật Học không né người thân, Hà Sĩ Vĩ cùng cậu chỗ duy nhất giống nhau chính là dễ đỏ mặt, họ Hà đại khái máu tuần hoàn đều khá tốt.

"Thảo nào, ngũ quan 3D như vậy, hóa ra có gốc gác thổ dân, vậy còn mẹ cậu?" Quản Đồng đánh giá Hà Bật Học, rất khó tưởng tượng mẹ anh ta có dáng vẻ nào, nếu như cậu ta có đứa con tính tình như này, tám phần mười sẽ nhét anh ta lại, coi như chưa từng sinh ra.

"Mẹ tôi? Một người phụ nữ trung niên vô cùng bình ~~~~ thường, nói đơn giản chính là một bà lão." Hà Bật Học he he hai tiếng, cậu quả nhiên là đứa con tất cả các bà mẹ không muốn nuôi tí nào.

"Đừng nghe Tiểu Học nói bừa, thím tốt lắm, rất đáng yêu lại không thấy già." Hà Sĩ Vĩ rõ ràng chính là đứa bé được giáo dục tốt.

"Anh mới là đồ con nít! Đừng gọi em Tiểu Học nữa!" Đại khái là từ nhỏ đến lớn, Hà Bật Học với anh họ mình không kiêng nể gì, đối phương hình như cũng quen bị cậu hô to gọi nhỏ, tuyệt không để trong lòng.

"Hà tiên sinh, anh tạm thời không tìm được phòng à? Vì sao không nói với Nghiêm Lệ, cô ấy trăm phần trăm có thể giúp." Ân Kiên dù sao cũng có chút so đo, cả đêm nói chuyện tào lao, những người này hoàn toàn không nói đến trọng điểm.

"Vì sao lại nói với Tiểu Lệ? Tìm nhà ở, chuyển nhà, một cô gái có thể giúp gì nào?" Hà Sĩ Vĩ cào cào tóc. Hà Bật Học đối mắt Ân Kiên, anh họ cậu mười thành có chín thành không biết địa vị bối cảnh của Nghiêm Lệ, anh ta theo đuổi chủ của mình, anh ta cư nhiên một chút cũng không biết, thật sự là đáng sợ đến quái lạ.

“Bạn Hà có căn nhà không ở, nếu anh không ngại đường có hơi xa, ở đó kì thật cũng không tệ, không gian đủ lớn, chỉ là… Tiền thuê nhà phải trả.” Ân Kiên vô cùng tính toán, chào hàng căn nhà trống của Hà Bật Học.

“Nhất định là vậy rồi, thật sự rất cảm ơn.” Hà Sĩ Vĩ nở nụ cười, cuối cùng buông tảng đá lớn trong lòng ra.

“Ân Kiên! Anh qua đây!” Hà Bật Học vội lôi Ân Kiên, chừa lại Quản Đồng cùng Hà Sĩ Vĩ ở đó nói chuyện phiếm.

“Đó là anh tôi! Anh lại còn thu tiền nhà anh ấy?” Hà Bật Học bất mãn oán giận, cũng không biết là trải qua cái khỉ gì, anh ta cư nhiên đã quên căn nhà đó kì thật là của cậu, thu hay không thu tiền nhà cậu nói mới phải.

“Bạn Hà… Tiền vay mua xe của cậu sao đây? Tôi nói nuôi cậu, không đồng ý nuôi xe cậu.” Ân Kiên lạnh lùng nhắc nhở, đổi liền ba cái xe? Thật sự là quá xa hoa lãng phí a! Nghe nói xe có thay các bộ phận cũng không giảm phẩm chất cơ mà?

Hà Bật Học nghẹn lời dẩu mỏ, hai cái xe bị phá kia cũng không phải cậu làm, một lần là Ân Kiên chọc cái thứ phiền toái, bị ma núi đuổi theo đánh đấm lung tung, một lần là Quản Đồng dừng ở dưới cao ốc rồi bị phá, cũng không phải lỗi cậu!

“Tiểu Học! Anh về trước, cám ơn mọi người!” Hà Sĩ Vĩ lắc di động, chào hỏi bọn họ rồi rời đi, Hà Bật Học không khỏi rất cảm khái, không biết gì thật là hạnh phúc! Oánh bậy oánh bạ theo đuổi bạn gái có tiền…

Mấy ngày kế, lấy tiêu chuẩn của Hà Bật Học mà nói, cũng chỉ là ngày qua ngày, ban ngày ở nhà ngủ, ban đêm ra cửa đụng quỷ„ thời gian ăn tốt cậu rất ngoan mà ở nhà, chờ mong Ân Kiên có thể đột nhiên tâm tình tốt mà nấu cơm ăn không.

“Chất lượng cuộc sống của anh thật sự càng lúc càng thấp.” Quản Đồng mới vừa về đến nhà, nhìn thấy Ân Kiên chui trên sô pha ăn cơm xem TV, không khỏi lúc lắc đầu, thói quen quả nhiên sẽ lây cho nhau, hơn nữa vĩnh viễn là thói xấu. Ân Kiên quét mắt liếc cậu ta, Quản Đồng lập tức hiểu, anh ta quan tâm chính là tin tức, gần đây có vài vụ án chết bất đắc kì tử quái lạ, khiến xã hội khủng hoảng một phen, lo lắng không biết đã xảy ra bệnh dịch lây nhiễm nào.

Quản Đồng nhìn hắn một cái, lại nhìn Hà Bật Học, người nọ lui trong góc phòng khách đọc tài liệu bản thân chỉnh lý, gần đây anh ta thích sản xuất bách khoa toàn thư yêu quái, có lẽ do anh ta nổi tiếng, hoặc do đám yêu quái cũng nhàm chán, càng ngày càng nhiều kẻ không phải là người chủ động liên hệ Hà Bật Học, càng khiến Ân Kiên chán nản chính là, người này thật sự cùng cô u linh internet quái đản kia mail qua lại, tán dóc đến vui vẻ.

“He… Anh không phải muốn quen chị Lôi sao?” Quản Đồng tiến đến trước Hà Bật Học nháy mắt mấy cái, mình thật sự là người am hiểu đến lợi hại, biết Ân Kiên không hy vọng Hà Bật Học đến vấn đề xã hội, cậu ta tốt bụng mà đến phân tán sự chú ý của kẻ ngốc kia.

"Tôi từ chối. Cậu đừng hy vọng tôi sẽ đồng ý điều kiện của cậu!" Hà Bật Học liếc mắt nhìn cậu ta một cái xong, tiếp tục nghiêm túc sao sao chép chép, Quản Đồng nhún nhún vai, dù sao nếu anh ta cảm thấy hứng thú với tin tức thì OK thôi.

Vốn hết thảy đều rất bình yên, một tiếng chuông cửa đánh vỡ chút hài hòa này, Hà Bật Học gãi gãi đầu, không chút để ý đi mở cửa. Ân Kiên cùng Quản Đồng đồng thời biến sắc, bọn họ rõ ràng cảm thấy ngoài cửa có một luồng năng lượng lớn mạnh không có ý tốt, Hà Bật Học lại không chút phòng bị tự tay mở cửa.

"A Học!" Ân Kiên vội gọi, bước dài xông lên trước ôm lấy Hà Bật Học túm thắt lưng kéo người về, ngay một giây đó, một con Hỏa long phá cửa mà vào, Ân Kiên dùng lưng che chắn cho Hà Bật Học, hai người bị đánh bay thật xa.

"Ân Kiên!" Quản Đồng sợ hãi kêu, song song phát ra tiếng còn có một cô gái, Ân Phong vút lên, khẩn trương nhìn Ân Kiên cùng Hà Bật Hoc, người trước còn giãy giụa muốn đứng lên, thế nhưng chấn động quá lớn khiến đầu váng mắt hoa, mà Ân Kiên trực tiếp bị công kích đã sớm chết ngất.

"Ân Tiển! Em điên à? Em sẽ hại chết người vô tội khác!" Ân Phong phẫn nộ trừng mắt cậu trai ngoài cửa, dáng vẻ có chút khá giống Ân Kiên.

"Em chỉ là hoàn thành nhiệm vụ chú giao, những thứ còn lại em không muốn quản." Ân Tiển ánh mắt nghiêm khắc, lại có một cậu trai hơi nhỏ tuổi tiến lên, đem Ân Kiêng vác đi.

"Ta cảnh cáo mi, đừng lộn xộn! Hồ tiên trong mắt nhà họ Ân ta không có gì hay, đây là việc riêng nhà họ Ân, dám nhúng tay đừng trách ta đánh ngươi quay về nguyên hình." Ân Tiển lạnh lùng cảnh cáo Quản Đồng, người sau cắn cắn môi dưới, bất mãn mà không dám lên cơn, hung ác trừng mắt người kia.

"Chờ một chút, các người muốn đem Ân Kiên đi đâu?" Hà Bật Học bò lên, nóng lòng mà kéo Ân Tiển, người sau đó ánh mắt biến đổi, Quản Đồng vội đem Hà Bật Học kéo ra sau.

"Hừ… Người thường cũng đừng xen vào việc của người khác, không biết lượng sức!"

"Cậu vì sao không cứu anh ấy?" Hà Bật Học gào lên một câu, Quản Đồng vẻ mặt trắng một ít.

"Anh nghĩ là tôi không muốn sao? Tôi không thể! Đó là việc riêng nhà họ Ân, tôi nhúng tay thế nào?" Quản Đồng cũng có chút giận, giận chính mình bất lực, có đạo hạnh năm, sáu trăm năm thì ích gì? Gặp chuyện một chút cũng không giúp được.

"Cái gì việc công tư? Năm, sáu trăm năm đạo hạnh, cậu có cái khỉ gì dùng được?" Hà Bật Học cuống đến đi tới đi lui, cùng đám xác sống, yêu quái lẫn lộn một chỗ, cậu đã thấy thua kém hơn người rồi, uất ức hơn, bây giờ còn để một "thằng người" oánh đến bảy choáng tám váng, càng nghĩ càng không thú vị, Ân Tiển, Ân Tiển… Thực sự là đồ quá đê tiện.

“Anh nghĩ tôi không muốn? Tôi cũng có chỗ khó xử của tôi, anh có biết muốn tu thành hình người khó khăn bao nhiêu không? Phạm phải chút sai lầm, tôi thật có thể sẽ bị đánh quay về nguyên hình, anh cũng không hiểu tôi hâm mộ anh thế nào, là người phàm được trời ưu ái…” Quản Đồng rất giận, Hà Bật Học trừng mắt nhìn cậu ta một lúc lâu, vung tay đấm mạnh xuống bàn, cả đời này cậu còn chưa có giận như vậy bao giờ.

Chờ liên lạc được Ân Lâm đã là nửa giờ sau, bà cô này giận đến thiếu chút nữa lại hủy đi một tủ đồ thủy tinh của Ngô Tiến.

“Cùng là họ Ân, hẳn là sẽ không làm khó cháu trai chứ?” Ngô Tiến lái xe, an ủi Ân Lâm lửa phừng phừng, cô thường ngày tuy hay lên cơn với Ân Kiên, nhưng hai cô cháu tình cảm luôn rất gần gũi.

“Người khác em không hiểu, nhưng Ân Kiên nhất định không tốt. Nó là cháu trưởng của họ Ân, người thừa kế duy nhất, cho dù nó không thật sự là Ân Kiên, anh không biết nó khi còn bé như thế nào đâu, mấy lão già nhà em hà khắc lạnh nhạt hơn bất cứ ai, Ân Kiên biến thái như này, tuyệt đối là lỗi của bọn họ.”

“Này… Cách nói của em thực mâu thuẫn đó…”

“Ý em là, Ân Kiên là người thừa kế duy nhất, cho nên nó càng phải học được tất cả đạo thuật của nhà họ Ân, đương nhiên bị đòi hỏi một cách nghiêm khắc, đồng thời, nó cũng không phải Ân Kiên thực sự, nên mấy lão già đề phòng nó, em biết phản hồn chú đọc ngược lại, có thể khiến nó hồn bay phách tán, mà chú ngữ lúc trước triệu hồi nó, có một phần ở trong tay mấy ông già đó… Một đứa con nít có bao nhiêu sức chịu đựng chứ? Ân Kiên cho tới hôm nay còn không bị làm hư, thật không hiểu là do nó bản tính thiện lương hay là công của em…”

“Kì thật… Em lo lắng chuyện khác nữa kìa…”

“Em là nói cái tin vụ án chết bất đắc kì tử kia? Anh thấy em gần đây rất chú ý.”

“Đó không phải chết bất đắc kì tử, là linh bị người ta nuốt sống!!… Đó là cách cháu trai dựa vào mà sống, em biết nó gần đây không hút thuốc, nhưng đó là vì nó đeo ngọc hồ lô, em hiểu không có nghĩa là mấy lão già ngu ngốc họ Ân hiểu, em lo bọn họ sẽ tính nợ lên đầu Ân Kiên.”

“Sẽ không nghiêm trọng thế chứ? Không điều tra mà cứ phạt sao?”

“Đúng là sẽ không thế! Nhưng Ân Kiên vẫn là không có ngày lành, anh cũng không biết Ân Tiển kia ghét nó bao nhiêu, Ân Kiên nếu chết, nó chính là người thừa kế duy nhất của nhà họ Ân!”

Ân Sâm cùng Ân Phong hai chị em cẩn thận đưa người thả lên giường, cảm giác này thật quỷ dị, Ân Kiên đã chết ngất, không có hô hấp cùng tim đập, thật sự là không khác người chết mấy.

“Cư nhiên ở cùng con Hồ ly, sa đọa trong trụy lạc! Trên người còn đeo đồ của yêu quái! Xì!” Ân Tiển theo

sao kéo đứt ngọc hồ lô trên cổ Ân Kiên, khinh thường mà vứt hộp thuốc cùng mọi thứ công cụ quen thuộc của hắn, liếc xéo hai chị em Ân Phong một cái rồi quay đầu rời đi.

"Chị…" Ân Sâm có chút bất mãn, cậu ta giống Ân Phong, cũng bởi vì liên quan đến thiên phú, mới có cơ hội học đạo thuật, trong đám người hàng dưới, cậu ta cùng Ân Kiên tuy giao tình không nhiều lắm, nhưng ấn tượng là ông anh họ trầm mặc này cũng không phải người xấu.

"Đừng nhiều lời, đi tìm cô." Ân Phong nháy mắt mấy cái, mang Ân Sâm rời đi.

Mấy giờ sau, Ân Kiên rốt cuộc hồi tình, thống khổ kêu lên một tiếng đau đớn, hắn hận thấu xương cái cảm giác chết đi sống lại ghê tởm này.

Cố sức đứng lên, một cơn váng đầu phát lạnh, Ân Kiên căng thẳng sờ sờ cổ, bất đắc dĩ phát hiện ngọc hồ lô không ở trên người hắn, hộp thuốc, bùa toàn bộ bị người ta ném đi. Cười khổ hai tiếng, dựa lưng vào tường lui lại giường, bị cái đồ biến thái Ân Tiển kia ụp cho một cái, nguyên khí tổn thương nặng, mất ngọc hồ lô cùng thuốc, hắn hiện tại gắng không nói lời nào, tận lực tiết kiệm sức.

"Tỉnh?" Ân Tiển mở cửa tiến vào, từ trên cao ngạo nghễ nhìn Ân Kiên, hai người bọn họ kì thật dáng vẻ giống nhau, chính là không hiểu sao cậu ta lại quá mức kiêu ngạo, khiến người ta không dám thân cận.

"Không phải tôi làm." Ân Kiên lãnh đạm nói, quay đầu không để ý người, hắn cảm thấy càng lúc càng lạnh, thật sự không phải hiện tượng tốt.

"Nói láo! Trên đời còn có người thứ hai là xác sống giống mi sao? Mi đoán coi ông có tin mi không?" Ân Tiển hừ lạnh một tiếng, thấy Ân Kiên căn bản không để ý mình, tức giận đóng sầm cửa đi mất. Cậu ta cùng Ân Kiên không lớn hơn nhau là bao, tư chất cũng thông minh như nhau, thậm chí cậu ta còn cố gắng học hơn Ân Kiên, nhưng đối phương sinh ra đã là người thừa kế, vĩnh viễn là nơi tập trung ánh mắt người khác, Ân Tiển càng nghĩ càng không cam lòng.

Ân Kiên thở dài, trước kia gặp chuyện như vậy, vô duyên vô cớ bị oan, hắn tuyệt đại đa số thời gian là không lên tiếng, luôn tin chắc cùng lắm thì bị xử tử, hồn bay phách tán rồi thì sẽ thoải mái thôi. Đây là lần đầu tiên hắn hy vọng mãnh liệt là ông sẽ tin hắn, bởi vì hắn lần đầu tiên hy vọng bản thân có thể tiếp tục sống…

Rầm một tiếng, Ân Lâm một cước đá bay cửa, con cháu nhà họ Ân vốn định tiến lên bao vây, vừa thấy đến là bà cô khí thế ào ạt này, ai còn dám chọc cô? Tất cả đều dạt một góc. Ân Phong, Ân Sâm vốn định đi tìm cô cầu cứu, vội chạy đến bên cô nói thầm, Ân Lâm gật gật đầu tỏ vẻ hiểu, như một cơn gió lướt lên tầng.

"Ông già! Ông dở hơi à?" Ân Lâm xông vào phòng, chỉ thấy một người đàn ông trung niên xem xét ngọc hồ lô.

"Em gái, lâu không gặp, tinh thần tốt như vậy." Ân Trạm nhả ra lời hỏi thăm ân cần thản nhiên, nhà họ

Ân qua một lần đấu đá chia rẽ, không ít con cháu ưu tú đều chết tại trận, hiện giờ nhà họ Ân chuyện lớn chuyện nhỏ đều do Ân Trạm vị mà Ân Tiển kính trọng gọi là chú.

"Ân Kiên đâu? Ông già đâu? Tôi muốn giải thích với ông ấy, chuyện không phải Ân Kiên làm." Ân Lâm trừng mắt nhìn đối phương, sau đó lo lắng vùng dậy.

"Cha đang thiền, em về phòng trước chờ đi, đừng quấy nhiễu cha." Ân Trạm nói chưa xong, bóng dáng Ân Lâm chợt lóe, nổi giận đùng đùng rời đi.

Đợi thật lâu, vẫn không có tin của cô, Hà Bật Học cuống đến xoay loạn.

"Này! Cậu nói đi a! Giờ làm sao giờ?" Hà Bật Học đá Quản Đồng một cước, có nhầm không a? Yêu quái gì chứ, đến cái lúc khẩn cấp, một chút cũng không giúp được.

"Tôi có thể làm gì giờ? Tôi đã thử dùng huyền quang thuật tìm rồi! Anh cho là nhà họ Ân ngồi không hả? Dễ như vậy?" Quản Đồng rống lại, nếu không phải đả thương Hà Bật Học sẽ tự mình rước lấy phiền phức, thì cậu ta thật muốn hung hăng chỉnh cái đồ khốn này một chút.

"Vô dụng thì không dùng! Đừng xấu hổ!" Hà Bật Học lầm bầm hai tiếng, đi lại lởn vởn trong phòng khách.

"Tốt thôi! Tôi vô dụng đó! Anh nghĩ là tôi muốn à?" Quản Đồng rất tức, cậu ta nếu đạo hạnh đủ sâu, không sợ đắc tội với cả đám thu yêu, trừ ma, cậu ta nhất định sẽ lập tức động thủ cứu người.

"… Tiểu Vân đâu?" Hà Bật Học vòng hai vòng, nhỏ giọng hỏi, Quản Đồng hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái.

"Chị bị thương, đang an dưỡng! Không được nhờ chị!"

"Tôi chỉ hỏi chút thôi mà… Ở đâu có đại yêu quái lợi hại vô địch a? Ông trời a ~~~~ Quẳng một người xuống cho tôi đi!"

Nghe Hà Bật Học kêu rên linh ta linh tinh, Quản Đồng cũng không biết nên giận hay bật cười, liền thấy đối phương đần ra nhìn bản ghi chép của mình, Quản Đồng hai mắt ngắm nghía, bày một cái danh thiếp, Tiger Bar.

"Lôi Lôi!" Thật sự là lần đầu tiên trong cuộc đời, hai người lại nhất trí như vậy.

"Ân Kiên nói thế nào?" Ân Trạm nhìn thứ trong tay, ngọc hồ lô Ân Kiên mang nhất định có lai lịch, chỉ là nhất thời ông ta không hiểu được, cẩn thận bỏ vào hộp.

"Anh ta nói không phải anh ta làm." Ân Tiển bình tĩnh trả lời, cậu ta tuy rằng ghét Ân Kiên, nhưng mà lại tin đối phương sẽ không hồ đồ như vậy.

"Ừm… Có bao nhiêu người biết chuyện này?" Nhà họ Ân sau khi biết chuyện có người chết bất đắc kì tử xảy ra, bọn họ có ngầm điều tra, quả thật linh là bị người ta nuốt chửng, tuy rằng không quá tin Ân Kiên có lá gan dám làm như thế, nhưng xác sống giống hắn trên đời này không có người thứ hai.

"Mấy nhà thu yêu đều biết chuyện này, nhưng hẳn còn chưa biết thân phận Ân Kiên." Ân Tiển giải thích, đây là việc xấu trong nhà sao có thể khoe ra, lúc trước nếu không phải ông nhất thời có lòng tốt, Ân Kiên sớm đã bị tiêu diệt.

"Trước giấu Ân Kiên đi! Để tránh thành đề tài nói chuyện. Sau đó mọi người đi tra xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, đừng để ông phiền lòng." Ân Trạm lạnh lùng hạ mệnh lệnh cực kì tàn nhẫn, sao lại thế này? Người ông ta coi thường nhất chính là nó, hiện giờ có cơ hội diệt trừ nó rồi, ông ta sao lại cảm thấy căng thẳng…

Lui trong góc phòng, Ân Kiên cảm thấy mình càng lúc càng lạnh, hắn không thích cảm giác này, chờ chết…

Kẹt một tiếng cửa phòng mở ra, đám con cháu nhà họ Ân đi vào, đi cuối là Ân Tiển cùng chú, Ân Kiên chỉ hoài nghi nhìn người không nói lời nào, hiện giờ không thể mở miệng thì không mở miệng, hắn không thừa sức để lãng phí.

"Tuy đối với cháu thế này thật không công bằng, nhưng danh dự của nhà họ Ân quan trọng, không thể để cho người khác biết, nhà họ Ân có quái vật." Trong lời Ân Trạm hơi hơi châm biếm, Ân Kiên con ngươi co lại, đồ vật bốn phía hơi hơi chấn động.

"Ân Kiên, đừng phản kháng! Mi vốn không nên sinh ra…" Ân Tiển mày không chau, cậu ta thực sự rất hiểu tính tình đối phwpwng, hắn càng phẫn nộ, năng lượng tiêu hao càng nhanh, điều này khiến chuyện bọn họ muốn làm càng dễ dàng đơn giản.

"Đừng lãng phí thời gian!" Người đàn ông cầm vật hình dáng dài ở sau Ân Trạm nhích lại gần, Ân Kiên biến sắc, hắn thấy rõ thứ Ân Tiển cầm trong tay, gỗ đào khắc chú ngữ? Gã thực sự muốn giết hắn?

"Các người không thể làm như thế! Cô đâu? Tôi muốn gặp cô!" Ân Kiên dựa lưng vào tường, chỉ có thể nhìn chằm chằm những người khác. Vì cái gì luôn bất công như vậy? Vì cái gì không ai chịu tin hắn?

Ân Trạm vung tay, những người khác liền tiến lên ấn ngã Ân Kiên xuống đất, trong đó Ân Sâm rất áy náy mà nhỏ giọng nói câu rất xin lỗi, sau đó Ân Tiển tiến lên, một tay bịt miệng Ân Kiên, một tay hung hăng đem đinh gỗ đào đóng vào ngực hắn!

"A!!!" Đau đớn kịch liệt khiến con ngươi Ân Kiên co rút, máu tươi từ giữa tay Ân Tiển trào ra, đinh gỗ đào vẫn không lưu tình mà độc ác nhấn xuống, Ân Kiên giãy giụa đến mức móng tay cũng gẫy, mười ngón loang lổ máu, vô cùng thê thảm.

Mấy kẻ hỗ trợ giữ người cũng không đành lòng mà buông tay, tuổi cũng không khác biệt mấy, trơ mắt nhìn người thân mình dọn dẹp gia đình, trong đầu cũng không thoải mái. Khi đinh gỗ đào hoàn toàn ngập, lực giãy giụa của Ân Kiên càng lúc càng giảm, cuối cùng là lẳng lặng nằm đó, con ngươi ánh sáng mỏng manh dần tiêu tán, sau đó không còn sinh khí.

"Thu dọn đi, đừng quấy nhiễu đến ông." Ân Trạm thản nhiên nói xong, xoay người rời đi. Ân Sâm thì thào niệm hai câu chú ngữ, đưa tay khép mắt Ân Kiên.

Hà Bật Học điên cuồng nhấn ga, xe một đường lướt tới cửa Tiger Bar, hiện giờ là sáng sớm, quán Bar bình thường sẽ đóng cửa, Tiger Bar cũng không ngoại lệ.

"Chờ một chút! Chờ một chút! Tôi muốn tìm bà chủ!" Hà Bật Học vội vàng ngăn phục vụ lại, người đang định kéo khóa cửa sắt.

" Đóng cửa rồi..." Phục vụ lười nhác trả về một câu, Hà Bật Học trực tiếp cho đối phương một quyền, thuận tiện cướp chìa khóa cửa xông vào, Quản Đồng rất kinh ngạc trừng mắt nhìn cậu, con người thực sự là không thể coi thường, lúc làm càn rất khoa trương a!

"Bà... Bà chủ, chờ một chút!" Hà Bật Học sải bước xuống tầng, Quản Đồng ở sau thực sự lo lắng cậu nhất thời không chú ý sẽ ngã chết toi. Lôi Lôi vốn đang định rời đi từ cửa sau liếc cậu, khoát tay, Quản Đồng thần sắc thay đổi vọt đến trước người Hà Bật Học.

"Chị Lôi đừng hiểu lầm! Bọn em không có ác ý!" Quản Đồng vội giải thích, Lôi Lôi nhìn cậu ta, quay đầu đi. Cô cùng Tiểu Vân có chút giao tình, nhưng đó không có nghĩa cô có hứng thú để ý tới em trai cô ấy.

"Bà chủ ~~~~ Trước đừng đi, có việc cần mời bà giúp đỡ!" Hà Bật Học lắc một cái đi tới cản Lôi Lôi, người sau đó nhướn mày, thực sự là không biết sống chết.

"Mời tôi giúp? Cậu đánh phục vụ của tôi, còn muốn mời tôi qua giúp?" Lôi Lôi cười nhạt.

"Dưới tình thế cấp bách tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, nếu như vị đại ca kia mất hứng, tôi để anh ta đánh trả nhé! Tôi không có ý gì đâu!" Hà Bật Học sống chết túm lấy Lôi Lôi, người sau đó cảm thấy rất hứng thú, Quản Đồng rất kiêng nể cô, vì cô chính là một con hổ tinh mà người cũng ăn, yêu quái cũng xơi, cái con người nhỏ bé này thật ra rất có dũng khí đó!

"Muốn tôi giúp cái gì?" Lôi Lôi nở nụ cười, cô càng cười, Quản Đồng lại càng kinh hãi.

"... Cứu mạng..." Hà Bật Học suy nghĩ nửa ngày, chỉ nhả ra hai chữ.

Nghe xong giải thích của Hà Bật Học, Lôi Lôi chính là nhướn cao đầu mày cười lạnh ngắm Quản Đồng, nhà họ Ân dọn dẹp gia đình, cậu ta cư nhiên muốn cô nhúng tay cứu người? Cùng là yêu quái, huynh đệ tương tàn a!

“Bà chủ, bà có biện pháp gì không?” Hà Bật Học vạn phần chờ mong tròn to mắt nhìn người, cho cậu một tin tốt đi a! Làm ơn ngàn vạn lần phải như Tiểu Vân cái gì cũng làm được nhé.

“Không có, cho dù có, tôi cũng sẽ không vì cậu mà đắc tội với thế gia thu yêu phục ma này đâu.” Lôi Lôi lãnh đạm cự tuyệt, Hà Bật Học nhảy dựng lên, một kẻ, hai kẻ đều là cái kiểu này, không thể đắc tội, không dám đắc tội, cứ thu yêu phục ma thì rất giỏi a? Là có thể ức hiếp người như vậy a?

“Bọn họ nếu làm đúng, tôi đây không phản đối! Nhưng hôm nay anh Kiên không hề sai!” Hà Bật Học hổn hển, cậu là lần đầu tiên chán ghét vì sao mình lại là người thường thế này.

“Bọn họ chỉ là tóm anh ta về, cậu căng thẳng như thế làm gì?” Lôi Lôi lạnh lùng nhìn người, cô đối với Ân Kiên có ấn tượng, là người trẻ rất ưu tú, có hiểu lầm gì chính nhà bọn họ sẽ điều tra, sẽ không vô duyên vô cớ xử oan người trẻ kia.

” Tôi biết… Tôi biết anh ấy rất đau! Anh ấy thực sự rất đau!”Hà Bật Học oa oa kêu, đưa tay chỉ vào ngực mình, cậu cũng không giải thích được cảm giác đó là gì, tóm lại cậu biết Ân Kiên rất thống khổ, cậu không thể mặc kệ anh ta.

“Này… Hà Bật Học, anh sao lại khóc?” Quản Đồng bị Hà Bật Học làm cho hoảng, đôi mắt to kia giờ ngập nước lệ tuôn rơi, người này bình thường thần kinh thế, cũng không ngờ lại ưa khóc như vậy.

“Khóc?” Hà Bật Học xoa mặt xoa má, cậu thật sự khóc, nhưng mà… Nhưng mà cậu tuyệt đối không muốn khóc a! Thật sự là cảm giác khủng khiếp, cậu cơ bản không nghĩ sẽ rơi nước mắt, nhưng lại là sét đánh uỳnh uỳnh không dừng lại được.

“Trên người cậu có thứ gì của đối phương không?” Lôi Lôi phát hiện sự bất hợp lý, Hà Bật Học suy nghĩ một chút, vội gật mạnh đầu, vươn tay trái có đeo nhẫn bạch kim lấp lánh kia.

“Đó là năng lực cảm ứng của cậu tác động, là cậu ta cầu cứu.” Lôi Lôi giải thích đơn giản, Hà Bật Học không kịp thả lỏng tư tưởng, ngay tại chỗ lại sửng sốt, sắc mặt càng trắng.

“Cảm… Cảm giác đã không còn…, một chút cảm giác cũng không còn…” Hà Bật Học thì thào tự nói, thật giống như giữa ngực đột nhiên một cơn đau nhức đi qua, cảm giác gì cũng đều biến mất. Giọt lệ này, thực sự là trĩu nặng mà chảy xuống từ hốc mắt Hà Bật Học…

Ân Lâm tức giận sắp nổ tung, đừng nói cô có năng lực cảm ứng, cho dù không có, lòng đau đớn mãnh liệt như này, là thân nhân đều có thể cảm nhận, cái kẻ vô nhân tính kia thật là đã xuống tay.

“Cô…” Đệ tử phụ trách bảo vệ Lão gia bế quan, khó xử đưa tay cản lại.

“Muốn chết phải không? Muốn chết thì cản thử xem!” Ân Lâm tức giận không thôi đẩy người, tự đi lên tầng.

"Ân Kiên… Đã chết…" Hà Bật Học chằm chằm nhìn Quản Đồng, sắc mặt trắng đến dọa người, người sau đó tát cho cậu một cái, cuối cùng cũng khiến Hà Bật Học tỉnh táo một chút.

"Ngu ngốc! Anh ta vốn là chết rồi! Sẽ không chết lần nữa!" Quản Đồng rống lên một câu, cậu ta đương nhiên rất quan tâm tình trạng Ân Kiên, không rảnh thời gian chăm cái đồ ngốc Hà Bật Học này.

"Đúng vậy, đúng vậy… Anh ấy sẽ không chết lần nữa… A! Vậy không phải còn thảm hơn hả! Bà chủ ~~~~ van bà…" Hà Bật Học quả nhiên thần kinh lắp sai chỗ, cuống lên suy nghĩ nảy ra cho dù có là ai cũng không theo kịp, một giây trước còn ở đây vô cùng đau đớn than cha khóc mẹ, một giây sau cậu đã có sức lập tức sống lại.

"Cậu có thể cảm ứng cậu ta? Vậy cậu có thể tự cứu cậu ta." Lôi Lôi cảm thấy rất hứng thú, cái người phàm nhỏ bé này tựa hồ không bình thường, tuy rằng có chút đáng ghét, nhưng luồng nhiệt huyết kia khiến người ngoài cũng rất hăng say đi theo.

"Tôi? Cứu như nào?" Hà Bật Học nghi hoặc, Quản Đồng nghi hoặc nhìn Lôi Lôi, tò mò ý cô có phải như suy nghĩ của cậu ta không. Nghe Ân Kiên nhắc qua, Hà Bật Học khi nguy hiểm, từng xuất ra năng lực giống Tiểu Vân, có thể thử một chút, "một chút" không được thì mượn sự giúp đỡ của Lôi Lôi đi.

Nghe giải thích của Quản Đồng xong, sắc mặt Hà Bật Học trắng một chút, chuyện hai yêu quái kia cảm thấy có tương lai, cậu lại thấy cơ bản là nghìn lẻ một đêm, bọn họ giờ không nói đến khuyên tai, bọn họ hiện đang nói chính là Ân Kiên đó!

"Vạn nhất… Vạn nhất thất bại, chỉ quơ đc cánh tay hoặc chân…" Hà Bật Học hơi sợ hãi hỏi.

"Tôi xin anh đừng nghĩ đến cả cái thứ khủng bố đó được không! Tập trung tinh thần!" Quản Đồng rống to một câu.

Hà Bật Học ngoan ngoãn đứng yên, cậu kì thật cũng không quá hiểu phải làm như nào, Lôi Lôi cùng chỉ tùy tiện nói cái gì tập trung tinh thần suy ngẫm gì đó, sau đó cô càu nhàu một chuỗi, Hà Bật Học hoàn toàn nghe không thủng, cậu chỉ là đưa tay quơ quào, một chút cảm giác khác thường ở trong lòng bàn tay. Hà Bật Học hơi sợ mở mắt ra, rất lo lắng là chỉ thu được một cái tai hay một ngón tay, mở lòng bàn tay, là ngọc hồ lô của Ân Kiên.

"Ngọc hồ lô, là ngọc hồ lô!… Đứt rồi! Là ngọc hồ lô!" Hà Bật Học bị kích động đến liên tục kêu thảm, Ân Kiên thiếu ngọc hồ lô cùng thuốc, so với người bình thường còn bất ổn hơn.

"… Đáng chết… Cứ đi đi!" Quản Đồng cũng biến sắc, kết cuộc tương lai như nào gạt sang bên, vấn đề hàng đầu là đem người cứu đã rồi nói sau.

"Hồ ly đực… Tôi lần đầu tiên cảm thấy cậu đáng yêu…, nhưng tôi sẽ không mang người tặng cậu!"

“Chăm tốt cho mình đi! Đồ thiểu năng!”

Hạ quyết tân muốn cứu người, Quản Đồng đương nhiên thể hiện sự lợi hại cậu đã tu hành năm, sáu trăm năm, kéo tay Hà Bật Học, chỉ trong nháy mắt, hai người đã đứng trước nhà cổ của họ Ân. Hà Bật Học chỉ kịp cảm thấy một cơn váng đầu hoa mắt buồn nôn, người cũng đã ở chỗ khác rồi, với cá tính cậu, hẳn là phải rất hưng phấn, nhưng hiện tình trạng không cho phép, Quản Đồng vội kéo cậu lướt xuống tầng, dựa vào khứu giác của cậu ta, Ân Kiên bị nhốt ở tầng hầm.

“Hắt xì! Chỗ này lạnh quá…” Hà Bật Học sịt mũi, có cái phòng nào nhiệt độ thấp đến đáng sợ như này không? Cho dù là quỷ muốn xuất hiện cũng không khoa trương đến vậy.

“Oa gí vào… Nhà họ Ân rốt cuộc thi hành bao nhiêu gia pháp a?” Quản Đồng khó tin trừng mắt tầng hầm, đặt đầy quan tài, đã chết bao nhiêu người mới có thể đồ sộ như thế?

“Mau qua a! Tôi đẩy không được!” Hà Bật Học cũng không biết là không có dây thần kinh hay là trời sinh to gan, ở chỗ này cậu còn có thể mặt không đổi sắc, lại có thể chính xác không nhầm lẫn tìm ra cái quan tài mới nhất.

“Đồ vô dụng!” Quản Đồng đẩy người ra, đưa tay tung ra, Ân Kiên lẳng lặng nằm bên trong. Sắc mặt trắng, khóe miệng còn sót lại vệt máu, ngực có một cây đinh gỗ đào khắc phù chú, còn có mười ngón tay loang lổ máu.

“Nà… Chờ một phút nhất định phải kéo tôi ra a! Tôi còn chưa muốn chết!” Hà Bật Học thở sâu, cố hết sức rút đinh gỗ đào. Cùng Quản Đồng nhìn nhau, phương pháp để Ân Kiên tỉnh rất đơn giản, chỉ cần đi đúng hướng, hẳn là không có nguy hiểm, hẳn là thế?

Một nụ hôn, một nụ hôn mang theo hơi thở người sống, luồng linh tràn ngập sinh mệnh, khiến Ân Kiên bật mở mắt ra. Quản Đồng ở bên hết sức chăm chú, vừa thấy dấu hiệu bất thường, nhanh chóng kéo áo Hà Bật Học lôi ra, Ân Kiên đưa tay, bóp cổ cậu kéo lại.

“Ân Kiên!” Hà Bật Học vội gọi, Ân Kiên dừng một chút, hai người dựa gần nhau như vậy, còn thiếu chút nữa, Ân Kiên có thể dễ dàng lấy cái mạng nhỏ của cậu.

“Đừng cử động… Đừng cử động a… Thoải mái ngay thôi…” Hà Bật Học cẩn thận đem ngọc hồ lô đeo lại trên cổ đối phương. Liền thấy khí sắc hắn dần khôi phục, miệng vết thương trên người bắt đầu khép lại.

“A… A Học?” Ân Kiên ngừng rất lâu mới nhận ra đối phương, Hà Bật Học nhẹ thở ra ngã xuống đất, hiện giờ đến lượt cậu đứng không nổi, đã nói chiêu cứu người này rất kém a! Một chút khí khái anh hùng cũng không thể hiện được, nhưng muốn đổi thành Quản Đồng cứu, ngẫm nghĩ thì cậu lại không cam lòng…

“Này này này! Giờ không phải lúc liếc mắt đưa tình, chúng ta còn ở trên địa bàn người khác, tôi còn chưa muốn chết!” Quản Đồng thúc giục, vội kéo hai người kia, nhưng mới vừa chuyển đầu, liền thấy Ân Tiển sắc mặt xanh mét đứng đầu cầu thang, hai cái kẻ tới cứu người, nhất định phải phát ra tiếng động lớn khiến

mọi người đều biết như thế sao?

Quản Đồng chắn trước hai người, một kẻ vừa mới chết đi sống lại, một kẻ hiện giờ cách cái chết không xa, xem ra cậu ta mới có số làm anh hùng.

"Ta nói rồi, gặp lại ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu." Ân Tiển lạnh lùng trừng Quản Đồng, người sau đó cũng cười lạnh một tiếng đáp lại, cậu ta không đối đầu Ân Tiển, đó là để mặt mũi cho Ân Kiên, cậu ta còn không đem tiểu quỷ này để vào mắt.

"Đều dừng tay cho tôi, ai dám động thì cứ thử xem xem!" Ân Lâm đỡ lão gia, từng bước một từ từ xuống tầng.

"Việc này... Ông đã rõ! Con chịu oan rồi..." Lão gia vỗ vỗ đầu Ân Kiên, từ ái nhìn người thanh niên này, ngay trong động tác này, Ân Kiên cả người thoải mái rất nhiều, tuy biết là lão gia ra tay, nhưng chữ cảm ơn kia thủy chung không nói lên lời, Ân Kiên khẽ cắn môi lui sang bên.

"Nà! Cậu em, dây đỏ này đeo vào người, bát tự cậu thực sự là nhẹ đến thần kì a!" Lão gia cho Hà Bật Học một cái nơ bằng dây đỏ, người sau đó nhìn Ân Kiên, đối phương gật gật đầu muốn cậu nhận, Hà Bật Học vui vẻ cười, vội nói cảm ơn nhận lấy.

"Ân Tiển, con đi gọi chú đến đây, ta có lời phải nói với các con." Lão gia chính là ra lệnh đơn giản, ôn hòa, Ân Tiển gật gật đầu, bước nhanh lên tầng tìm người, Ân Lâm nhướn mày với bọn họ, cũng đỡ lão gia lên tầng, chuyện cứ khó hiểu bắt đầu, cũng khó hiểu chấm dứt.

Để đinh gỗ đào ấn vào một chút, Ân Kiên thực sự nguyên khí hao tổn, tuyệt đại đa số thời gian đều tự nhốt mình trong phòng không để ý ai, vài lần Hà Bật Học gọi hắn, hắn lại đuổi cậu ra.

"Anh Kiên! Anh không thể không ăn cơm..." Hà Bật Học ưu điểm lớn nhất chính là giẫm không chết, bạn đuổi cậu kiểu nào, qua ngày cậu lại đứng ở cạnh cửa cười hì hì.

"Cút a!... Cậu thiếu chút nữa chết cậu biết không?" Chờ khôi phục kha khá xong, Ân Kiên tự nhiên nhớ tới ngày đó thiếu chút nữa hại chết Hà Bật Học, cả người chìm trong tự chán ghét cực độ.

"Tôi còn chưa có chết... Từ từ, sai rõ ràng là anh, tôi sao phải nhún nhường chứ?" Hà Bật Học bò lên giường, Ân Kiên vốn là kẻ không có sức sống, để những kẻ đó làm vậy, hắn càng trở nên âm trầm.

"... Tôi chịu đủ rồi..." Ân Kiên thấp giọng thì thào tự nói.

"Cái gì?" Hà Bật Học nghe không rõ dán lại càng gần.

"Tôi nói tôi chịu đủ rồi! Tôi không muốn như vậy, tôi không muốn vừa sinh ra đã hại chết mẹ, tôi không

muốn hở ra là sơ sẩy hại chết người! Tôi không muốn như vậy…" Ân Kiên không khống chế nổi mà rống lên.

"Ân Kiên…" Hà Bật Học hoảng sợ, chằm chằm trừng người.

"Vì cái gì phải đối xử vậy với tôi…, sẽ không chết… Nhưng sẽ đau a! Thật sự rất đau, cậu biết không? Thật sự rất đau…" Ân Kiên chỉ chỉ ngực, kỳ thật càng thống khổ hơn là, hắn có tri giác, hắn sẽ không chết, lúc đinh gỗ đào đóng vào, hắn vẫn không chết, cảm giác đó thật khủng bố, nếu không phải sau đó được cứu, hắn có phải cả đời nằm đó không, hắn nghe thấy, ngửi thấy, hắn có tri giác mà…

"Ân Kiên… Anh đừng làm tôi sợ…"

Hà Bật Học ôm chặt lấy người, Ân Kiên cho tới giờ cũng không chịu tỏ ra yếu kém, nếu như không phải thực sự quá khó khăn, anh ta sẽ không đến cả nói cũng có chút run rẩy.

"Nếu như ghét tôi… Ngay từ đầu vì sao lại muốn sinh tôi ra…" Ân Kiên hoàn toàn rơi vào tự nghĩ tự lẩm bẩm, Hà Bật Học không hiểu làm thế nào an ủi hắn, chỉ biết ôm chặt người, chí ít cũng muốn cho Ân Kiên biết, dù cho toàn bộ người trên thế giới không cần hắn, còn có một Hà Bật Học ở đây.

Cũng không biết mình ngủ thế nào, chờ lúc tỉnh lại, trời đã tối, Ân Kiên thở dài thườn thượt, phân nửa là vì bị oan, phân nửa là vì rất uất ức.

"A… Tỉnh?" Hà Bật Học xoa mắt, cái tên đi an ủi người này, dỗ kiểu gì đến cả mình cũng ngủ theo, Ân Kiên cười khẽ hai tiếng, tuyệt đối sẽ không có chút lời ngon tiếng ngọt, cậu ta năm đó làm nào theo đuổi đại mỹ nữ CK kìa?

"Buồn à? Sợ à? Trời sập xuống cũng còn anh đây che cho cậu!" Hà Bật Học vỗ ngực đảm bảo, cái này khiến Ân Kiên bật cười thật, một số người hoàn toàn không thích hợp làm anh hùng, vừa khéo chính là Hà Bật Học.

"Đúng vậy! Tôi không buồn, có thể phiền cậu đứng lên không? Cậu rất nặng đó!" Ân Kiên tức giận, Hà Bật Học lại như nghĩ đến cái gì mà càng đè nữa.

"Này… Cứ theo lời anh nói, chọn ngày không bằng trúng ngày, trúng ngày không bằng hôm nay a!" Hà Bật Học he he hai tiếng, má lúm đồng tiền đắc ý lộ ra.

"Cái gì?" Ân Kiên sửng sốt một chút, hắn chính là không theo kịp tư duy bật ra của Hà Bật Học a!

"Này! Là anh đồng ý mỗi người một lần! Nói không giữ lời sẽ khiến anh bị hói!"

"Bạn Hà… Bạn thực sự rất để bụng a…"

“Nói thừa! Thằng đàn ông nào không để bụng, nếu không anh thử chút nhá?”

“Tôi giờ không phải đang nằm cho cậu thử sao?”

Nghe câu trả lời của Ân Kiên, Hà Bật Học mắt to sáng quắc, cả người hình như sống lại trong nháy mắt, rạo rực muốn cởi thắt lưng Ân Kiên, lại như nhớ tới chuyện gì mà xông ra phòng khách, Ân Kiên hiếu kì bò dậy.

Thực sự là đi một ngày đàng học một sàng không, không lớn không khôn, tuy những lời này hình như cũng không phải dùng ở đây.. Hà Bật Học khoá cửa xong, còn như lo lắng mà đẩy sô pha chẹn cửa, rồi rút dây điện thoại bàn, tháo pin di động, cậu cũng không tin có đứa nào có thể “quấy rối” kế hoạch của cậu.

“Cậu thật đúng là đặc biệt tích cực nhỉ!” Ân Kiên cười khẽ hai tiếng, lắc mình vào thư phòng viết roẹt roẹt.

“Anh làm gì đó?” Hà Bật Học lấp ló, Ân Kiên hướng cái trán cậu dán lá bùa, cười suốt mà đi làm phép khắp phòng khách. Cứ đùa! Phiền phức rất hay đột nhiên nhảy ra, không làm phép ngăn sao được? Hà Bật Học đầu tiên là trừng mắt nhìn người, hai người nhìn nhau cười, vui vẻ dán bùa khắp nơi.

Hơn nửa đêm, Ân Kiên không thể không thừa nhận, hắn đã ra một quyết định vô cùng sai lầm, đau muốn chết! Hà Bật Học đồ khốn này nói láo! Cái tên này ra vẻ thuần khiết hiền lành kì thực ranh như quỷ, vừa leo lên trước tiên là đem ngọc hồ lô, thuốc của hắn bỏ xa, lý do là “thiếu mấy cái thứ trợ giúp này Ân Kiên cũng rất mạnh à nha!”, nhất là cái giọng đó, Ân Kiên thề, hắn nhất định phải đòi gấp bội.

“Này… Thuốc… Tôi lạnh quá…” Ân Kiên đẩy Hà Bật Học mắt sắp mở không nổi, người sau đó vẫn đang cậy mạnh, có một số việc, người thường chính là thiếu một chút kì diệu, tỷ như nói vọng tưởng muốn khiến đối phương high cả đêm á…

Hà Bật Học vốn mệt đến sắp ngất, vừa nghe Ân Kiên hô lạnh, cậu chỉ là là không hy vọng đối phương quá mức “bất bình thường”, không có nghĩa là cậu múôn hại chết Ân Kiên, không nói hai lời nhảy xuống giường đi tìm hộp thuốc.

“Shit…” Chân oặt đến đứng không vững, mới xuống giường liền ngã quỵ, Hà Bật Học thầm mắng một tiếng.

“Khổ cực rồi!” Ân Kiên hút hai điếu thuốc, thoải mái mà xoa xoa đầu đối phương như thú cưng, một tay túm người về giường.

“Anh làm gì?” Hà Bật Học kêu lên sợ hãi.

“Là cậu nói a! Mỗi người một lần mới công bằng!” Ân Kiên cười xấu xa.

Qua ngày, Hà Bật Học kéo cơ thể nặng nề, lòng không cam, tình không nguyện mà thay Hà Sĩ Vĩ dọn nhà,

vừa dọn dẹp rương hòm, vừa nguyền rủa Ân Kiên, cậu nếu có ngày nào đó tinh tàn lực kiệt mà ngủm, đầu sỏ gây nên chính là anh ta.

"Thật xấu hổ, còn phải phiền Ân tiên sinh qua giúp dọn nhà." Hà Sĩ Vĩ lễ phép nói cảm ơn, Ân Kiên gật đầu đáp lại, Hà Bật Học lên tầng hai liền độc ác trừng hắn, cái đồ tiểu nhân chuyên lừa đảo này, lần tới thì đem tiêu huỷ hết thuốc của hắn, coi Ân Kiên còn kiêu ngạo nổi không.

"Bạn Hà, đừng lén chưởi tôi trong lòng, tôi nghe thấy đấy!" Ân Kiên khiêu khích mà nhướn nhướn mày. Hà Bật Học thẳng thắn xoay người lại cho hắn cái ngón giữa, khiến Hà Sĩ Vĩ ở giữa lấy làm xấu hổ, anh ta vốn tưởng hai người này tình cảm tốt, nhưng hình như không phải, mới không gặp vài ngày, cảm giác y như kẻ thù vậy.

Lại quay lại căn nhà này, Hà Bật Học nhìn chằm chằm khóa cửa lòng nổi lên cơn ớn lạnh, thở sâu, đừng suy nghĩ bật bạ. Xoay mở khóa cửa, phòng khách vắng vẻ có hơn một bóng người, tóc quăn nâu quen thuộc, còn có vóc người mảnh mai cao ráo, vali vốn trong tay Hà Bật Học nặng nề rơi xuống đất.

"Tiểu Học?" Hà Sĩ Vĩ lại càng hoảng, không kịp phản ứng gì, cửa chính trước mắt anh ta cùng Ân Kiên nặng nề đóng lại, theo đó là tiếng kêu thảm thiết vỡ mật của Hà Bật Học.

"Này… A Học…"

———-

Hết Chương 2 Quyển 2

9. Quyển 2 - Chương 3

Hà Bật Học kêu thảm thiết, cửa chính sập lại thật mạnh, Hà Sĩ Vĩ kinh ngạc, tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, Ân Kiên nhướn nhướn mày, sau khi quen Hà Bật Học, vị thiên sư hắn tựa hồ càng ngày càng bất lực, yêu ma quỷ quái gì cũng dám hiện trước mắt hắn.

"Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền, phá!" Ân Kiên đẩy phắt Hà Sĩ Vĩ hoàn toàn không trong cuộc, tay ấn chỉ quyết, bắn ra, cửa chính mở toang, vạn thử vạn linh a!

"Tiểu Học!" Dù sao cũng thân là huynh trưởng, nghe thấy Hà Bật Học kêu thảm thiết, Hà Sĩ Vĩ đương nhiên như là bản năng mà xông qua cửa cứu người, liền thấy Hà Bật Học dính chặt trên tường, vẻ mặt kinh hãi nhưng chân tay nguyên vẹn.

Đang muốn hỏi xảy ra chuyện gì, mới chú ý trong phòng có thêm một người, một cô gái, một cô gái sắc mặt quá mức tái nhợt, mặc một cái gi lê siết chặt muốn chết, chân dài căng mẩy, cao ráo.

“Tiểu thư… Cô.. Cô cũng muốn ở nhà này?” Hà Sĩ Vĩ xấu hổ hỏi một câu, đây là nhà tương lai anh ta sẽ ở, đột nhiên hiện ra một mỹ nữ nóng bỏng thật sự là đẹp, tuy anh ta còn chưa đến cảnh giới ngây thơ, nhưng ít nhiều cũng có chút ngượng.

“Anh, đừng qua!” Hà Bật Học giữ chặt người một phen, mắt to liên tục cầu xin Ân Kiên, cậu sắp bị dọa chết rồi, hiện tại rơm rạ cứu mạng duy nhất chỉ còn vị thiên sư kỳ thật cũng chả lợi hại mấy này thôi.

“Tiểu Học, em quen cô ấy?” Hóa ra là bạn Hà Bật Học, vừa nghe qua tình hình, Hà Sĩ Vĩ với cô gái kia càng thân thiện, dù sao bên cạnh Hà Bật Học luôn có mấy người có chút kì kì quái quái lượn quanh, vị mỹ nữ khí sắc không tốt lắm này, hẳn cũng là một nhân vật khác kiểu chút thôi.

“Tôi là bạn gái A Học.” Cô gái kia ngọt ngào cười, Hà Bật Học rùng mình một cái, tuy đây là lời thật, trước mắt nhìn sao cũng là CK, nhưng… Lúc này mới càng khủng bố chứ? Cậu nhớ rõ khi trước nhìn thấy CK, cô vẫn là một cái xác, nửa người trên dưới vẫn là tách rời, lúc này, Hà Bật Học không khỏi nhìn về cái eo nhỏ được bao quá chặt của cô, rất lo cô có phải xoay xoay là sẽ đứt ra không.

“Tiểu Học, em thật là! Bạn gái qua cũng không nói cho anh một tiếng.” Hà Sĩ Vĩ ha ha cười, Hà Bật Học vô cùng sợ hãi trừng thẳng anh họ mình, anh ta sao có thể hời hợt đến trình độ này? Anh ta không phát hiện từ khi mới bắt đầu, ngực CK kì thực không hề phập phồng? Cô ta không cần hô hấp đó!

“Cô ấy không phải! CK đã vãng sinh*, cô đã sớm siêu độ cô ta rồi.” Ân Kiên vô cùng bình tĩnh châm thuốc, nhìn chằm chằm mĩ nữ mặc kệ còn sống hay chết đều nóng bỏng động lòng y nhau, tuy không rõ tại sao cô có cách đứng ở chỗ này, nhưng hắn sẽ không xem thường cô gái này, dường như CK ngay lúc bắt đầu vẫn căm thù nhìn Ân Kiên.

*vãng sinh: Theo người tu pháp môn Tịnh Độ niệm danh hiệu đức Phật Di Đà thì khi chết, thần thức của người đó được Phật đem về thế giới Cực Lạc ở Phương Tây, đó là vãng sinh

“Vãng… Vãng cái gì?” Hà Sĩ Vĩ gãi gãi đầu, có chút không hiểu tình hình lắm.

“Cô ấy đã chết, cô ấy đã chết, cô ấy đã chết! CK từ trước, từ trước đã bị quỷ hại chết rồi!” Hà Bật Học lắc anh họ thét lên, nói xong còn rùng mình một cái, nhớ tới hồi ức không hay kia, CK chết xong còn náo loạn một hồi, chỉ cần nhớ tới nữ quỷ chỉ còn sót lại nửa người trên, không biết sẽ từ chỗ nào xồ ra, Hà Bật Học sẽ không tự chủ mà liên tục ác mộng nhiều ngày.

“Sao… Sao có thể?” Hà Sĩ Vĩ gượng cười hai tiếng, nhưng anh ta cũng dán lưng vào tường như Hà Bật Học, có thể cách cô càng xa càng tốt.

“Phải… Đúng thế! Sao có thể? Cô đã siêu độ cô ta rồi!” Hà Bật Học nghĩ đến điểm quan trọng, quên sợ mà hỏi thật, nhưng CK hơi giật giật, cậu cả người lại dán vào tường.

“Cho nên cô ta mới không phải CK.” Ân Kiên lạnh lùng nhìn chằm chằm người, bắt đầu có cảm giác khiến người ta khó chịu, CK nhướn nhướn đôi mày cực mảnh, vẻ mặt cười rất có kiểu “Anh đoán đúng rồi”.

“Không hiểu.” Hà Bật Học mếu máo, kia rõ là CK, cô làm việc không hết sức mà.

“Cải xác đó! Heo!” Ân Kiên tức giận, chuyện đơn giản thế mà nghĩ không ra? Cái vị lúc ẩn lúc hiện trước mắt không phải CK, nhiều nhất chỉ là xác của cô, nói trắng ra, cô chính là một cương thi!

“Cương thi? Không giống trong phim a!!” Hà Sĩ Vĩ cực không biết hưởng ứng lại Ân Kiên như nào mà kết luận, Hà Bật Học chỉ cười khổ nhún vai, sản phẩm của nhà họ Hà bọn họ, thần kinh có chút to.

“Không giống nhau đâu, cô ta vẫn chỉ là một cương thi do một đám tế bào có khắc đầy ”tôi yêu Hà Bật Học” hợp lại thôi, tỉnh lại không đi hút máu người, đã bay ngay tới gặp tình lang, thật sự là làm người ta cảm động muốn rơi lệ.” Bất luận lúc nào, Ân Kiên nói mấy lời bạc bẽo khắc nghiệt này cũng rất lưu loát, Hà Bật Học chỉ có thể lườm hắn, này xem như là ghen sao? Anh ta không thể dùng cách ghen bình thường một chút được sao?

“Tôi chỉ có chút tò mò là, cô là thứ gì, dựa vào cái gì có thể chết đi sống lại?” Ân Kiên nhíu mày.

“Anh Kiên, CK không có sống lại, cô ấy vẫn chết!” Hà Bật Học bước dài, tiến tới bên tai Ân Kiên sửa lại.

“Câm miệng! Nhiều chuyện!” Ân Kiên nghiêm khắc liếc cậu, Hà Bật Học le lưỡi, lại lui về.

“Tôi cũng không rõ mình vì cái gì lại tỉnh, nhưng tôi biết, anh có thứ tôi muốn.” CK mắt to sáng nhìn chằm chằm ngọc hồ lô như ẩn như hiện nơi cổ áo Ân Kiên, người sau đó hiểu ngay.

“Là ngọc hồ lô khiến cô cải xác?” Ân Kiên dùng giọng cực kì chắc chắn hỏi, nếu ngọc như ý có thể khiến ma núi Onna thành tinh biến quái, ngọc hồ lô không lý nào không được, huống hồ, thứ đồ chơi nhỏ này thật đã có ảnh hưởng với chính mình.

“Cho nên người tôi cũng muốn, ngọc hồ lô cũng muốn.” CK vô cùng bình tĩnh trả lời, cuối cùng không quên ngọt ngào liếc Hà Bật Học, người sau đó lòng giật thột, cả người co lại, nuốt nuốt nước bọt.

“Cái đó… Tôi đột nhiên cảm thấy mình hơi đói, không ngại thì tôi đi ăn gì nhé?” Hà Bật Học giơ tay, nhỏ giọng lên tiếng, Ân Kiên quay lại nhìn cậu, nhịn không được cười hai tiếng, này có tính là trong lòng hòa hợp không, hắn vừa định bảo Hà Bật Học lượn đi, người này lại thực tự động muốn rời đi.

“Tiện thì mang anh cậu đi đi.” Ân Kiên rít một hơi thuốc dài, CK nhướn đôi mày mảnh, cô ghét mùi thuốc kia.

Nhận được lệnh tha, Hà Bật Học sao dám đợi lâu, kéo Hà Sĩ Vĩ chạy xuống tầng, người sau đó tuy vẫn không hiểu gì như cũ, nhưng rất phối hợp cũng lao xuống tầng, hai người mới chạy tới cạnh xe, chợt nghe trên đỉnh đầu một tiếng thủy tinh vỡ, ngẩng đầu vừa trông, một bóng người đỏ tươi hạ xuống.

"Đừng ~~~~ xe của tôi…" Hà Bật Học không kịp hét lên, chợt nghe rầm một tiếng, vật nặng hung hăng nên trên xe mới của cậu, Hà Bật Học lòng lạnh toát, liền thấy CK mặt không đổi sắc xuống xe, đưa tay đẩu đẩy, đem xương xốt lệch vị trí quay về đúng nơi.

"A Học…." CK gợn một nụ cười ngọt, vươn tay với Hà Bật Học, người sau đó không biết là sợ cô hay xót xe, đần ra ở đó.

"Yêu nghiệt!" Ân Kiên đột nhiên hạ xuống, kéo áo Hà Bật Học, lấy lá bùa hướng CK vung qua, người sau đó ánh mắt biến đổi, oán hận trừng Ân Kiên. Hà Bật Học có thể quen, nhưng Hà Sĩ Vĩ đối với cách trực tiếp từ cửa sổ nhảy xuống tầng này, cứng họng cảm thấy khó tin.

"Tôi sẽ quay lại!" CK ngầm cười hai tiếng, sau đó vụt đi, ven đường đỗ một chiếc xe đen thẫm có rèm che, vội đến bên cạnh cô đưa người đi mất.

"Không sao chứ?" Ân Kiên hạ giọng hỏi, Hà Bật Học vẫn đang ngẩn người, có chút lo lắng cậu có phải bị dọa hay không…, đừng thấu cậu thần kinh to có thể tùy tiện phá hoại, người này từng suy sụp tinh thần nằm viện một trận đó.

"Sao lại không sao? Xe của tôi…" Hà Bật Học sụt sịt mũi, hốc mắt đỏ ửng, có lầm không a? Đây là cái thứ ba rồi.

"OK, OK… Tôi trả tiền giúp cậu nhé?" Ân Kiên giơ tay đầu hàng, hắn đối với động vật nhỏ luôn không đỡ được.

"Thật nhé! Đổi ý anh sẽ hói đầu!" Hà Bật Học nháy mắt sống lại, cười he he.

Xe bị phá, nhất thời nửa khắc cũng không đi được, thảm nhất chính là quá trình xử lí sau đó rất phức tạp khiến người ta rất muốn chết, phải làm nào qua công ty bảo hiểm giải thích vì cái gì lại hỏng những ba cái xe? Bị ai phá? Hà Bật Học ngồi xổm xó phòng, cậu đời này rốt cuộc có ảo giác không bảo vệ nổi ô tô trước tai họa.

"Tiểu Học, lên tầng chờ trước đi! Ở đây phơi nắng sẽ ngất đó." Hà Sĩ Vĩ tốt bụng đề nghị, anh ta cùng Hà Bật Học chính là trời chênh đất lệch, từ nhỏ sống ở nông thôn, lăn lê khắp chốn như cơm bữa, Hà Bật Học lại không thua một đứa trẻ thành phố nào, lại thêm ngủ ngày cày đêm, nói trắng ra, người này đã có chút khuynh hướng thấy ánh sáng là ngủm.

"Anh Kiên, anh biết không? Kì thật tôi muốn đổi một con xe SUV đó…" Hà Bật Học cười giòn thương lượng với Ân Kiên, người sau đó lạnh lùng lườm cậu một cái.

"Đổi xe? Cậu muốn cũng đừng nghĩ, nhanh trả hết tiền vay xong mới thôi." Ân Kiên nói lầu bầu, cầm theo áo của đối phương đẩy mạnh người vào building, điều hòa rét căm căm trực tiếp oánh tới, Ân Kiên hơi hơi nhíu mày, lòng có dự cảm mà dừng chân quay đầu lại, liền thấy hai nam một nữ từ từ hướng tới chỗ họ, người đàn ông cầm đầu khoác lần áo nhà Đường đem sẫm, ngũ quan tinh tế, tuấn mỹ, vô cùng giống Ân

Kiên, Hà Sĩ Vĩ phía sau tò mò liên tục đánh giá hai người, anh ta cùng Hà Bật Học họ cũng là anh em họ huyết thống cực gần, nhưng bề ngoài họ kì thật không giống nhau, ngược lại hai người Ân Kiên, Ân Tiển không khác nhau cứ như là cùng một khuôn mà ra.

"Quả thật là mi? Bọn ta đuổi theo mùi của yêu nghiệt săn linh người đến đây, thế mà lại gặp mi ở đây, thật không biết phải giải thích thế nào đây?" Ân Tiển hừ lạnh. Ân lão gia đã hạ lệnh, nhà họ Ân toàn lực đuổi bắt yêu quái hút linh người kia, trong đám con cháu nổi bật lên Ân Tiển, Ân Phong, đương nhiên ra sức nhất, may mắn thế nào tìm được mùi mà đuổi theo, lại ở đây gặp ngay Ân Kiên cũng có năng lực hơn nữa còn từng bị tình nghi.

"Cái gì giải thích không giải thích, còn có kẻ khác ông hiểu không? Vừa mới chạy, ông sao không đi bắt đi? Lúc nào cũng chậm hơn người ta nửa bước, tôi rất nghi ngờ ông là cố ý hay thật ra là bất lực?" Hà Bật Học giận lắm, giãy ra khỏi Ân Kiên chen lên trước Ân Tiển, rõ ràng hai người dáng vẻ giống nhau, nhưng Ân Tiển dòm như nào cũng không vừa mắt.

"Bạn Hà..." Ân Kiên bước từng bước đem người kéo về sau, sau đó nhìn chằm chằm Ân Tiển, con cháu nhà họ Ân nếu đấu đá nội bộ, Hà Bật Học cẩu cẩu thả thả người bình thường vẫn nên tránh xa được bao nhiêu thì tránh, đây cũng không phải cảnh giới người thường nho nhỏ như cậu ta có thể nhúng tay.

"Ân Tiển, đây là thật, trên người Ân Kiên không có mùi xác." Ân Phong ở bên vội hòa giải, kì thật Ân Tiển cũng hiểu, nhưng cậu ta quen chĩa mũi nhọn vào Ân Kiên, tóm lại không để người nọ có ngày an ổn, cậu ta sẽ cảm thấy vui sướng hơn chút.

"Nghe chửa? Còn không mau đi? Chậm thêm chút nữa lại hại chết mấy mạng người, này có thể tính trên người ông đó!" Hà Bật Học lại chen lên chắn trước người Ân Kiên, cậu biết Ân Kiên người này có khi sẽ không phẫn rõ phải trái, đối với việc bị oan gì đó bình thường đều giận dỗi lười giải thích, lần trước đã hại bản thân thiếu chút nữa cả đời đều bị găm trong quan tài, cậu không thể trơ mắt nhìn Ân Kiên lại hồ đồ, giờ là một chọi ba, lại còn cậu cùng anh họ, ít nhất khí thế hơn so ra sẽ không thua ai.

"Lúc nào đến phiên người thường mi chõ miệng? Không biết lượng sức!" Ân Tiển trừng Hà Bật Học, này dường như là giận chóa đánh mều, chỉnh không được Ân Kiên, liền đem tức giận trực tiếp xổ lên người Hà Bật Học.

Không nói tàm tạm, vừa nói Hà Bật Học liền thù mới hận cũ cộng thêm xe bị phá toàn bộ buồn bực bùng nổ, người thường? Người thường? Cậu thực là đã chịu đủ ba cái chữ "người bình thường" này rồi, sinh ra bình thường là lỗi cậu phỏng? Một rồi hai kẻ không bình thường đều biến thái, pháp thuật khá lắm sao?

"Đúng! Tôi là người thường! Làm sao? Có gan ông dùng đạo thuật nhà họ Ân oánh chết tôi đi!" Hà Bật Học rống lại. Không khí trong nháy mắt đông cứng, Ân Tiển biến sắc, Ân Kiên lôi bùa nắm chặt trong tay, Hà Bật Học vẫn tức giận trừng người, mà Ân Phong, Ân Sâm hai chị em khẽ cắn môi nhìn trái ngó phải không biết giúp phe nào, duy chỉ có Hà Sĩ Vĩ vẫn là không hiểu gì, hoàn toàn không trong cuộc.

Hai tay Ân Tiển nắm chặt, thả lỏng, nắm chặt, thả lỏng mấy lượt, nhìn ra được bên trong cậu ta thịnh nộ đến mức nào, nhưng mà gia quy họ Ân rất nghiêm, cậu ta kì thật không thể lạm dụng đạo thuật, huống chi là tổn thương người vô tội bên ngoài. Điểm ấy, Hà Bật Học hiển nhiên nghĩ thông, vẻ mặt vốn tức giận,

đột nhiên vì gian kế thực hiện được mà chuyển qua khuôn mặt tươi cười đáng yêu, cậu chính là một "Người bình thường" vô tội a! Một đời gian lớn gian bé cũng có, nhưng có thể không coi là tội không thể tha! Có thế nào cũng không tới phiên nhà họ Ân thay giời hành đạo nhẩy!

"Ha ha... Kinh ngạc chưa? Ông không thể đụng đến tôi, dưng mà tôi có thể chỉnh ông đó!" Hà Bật Học nói động thủ là động thủ, vừa dứt lời liền lập tức bổ một quyền, Ân Tiển giật mình liền trúng một cú, Ân Kiên cùng Hà Sĩ Vĩ vội đem Hà Bật Học lôi ra, chân dài có chỗ tốt, người này thế mà lại có thể thừa dịp binh hoảng ngựa loạn đạp thêm một cú.

"Bạn Hà! Đừng làm bừa!" Ân Kiên đem người kéo ra, trong miệng tuy là quát mắng, nhưng đáy lòng lại nghẹn cười. Bình thường vướng quan hệ anh em, hắn không thể so đo với Ân Tiển, nhưng Hà Bật Học xuất thủ như thần, nói mất hứng kì thật là gạt người thôi.

"Gọi Âm Hiểm (đồng âm vs Ân Tiển) đi! Ông nghe tôi cho rõ, cái này gọi là cờ đấu thú (xou dou qi), chuột ăn voi! Thức thời thì đừng đến làm phiền Ân Kiên, anh ta có tôi che rồi! Ông còn dám tới, tôi thấy ông một lần là đập một lần!" Hà Bật Học ở đó giương nanh múa vuốt, ngày thường quen bộ dạng ấm áp của cậu, một khi dữ tợn, kì thật rất có khí thế, hơn nữa có Hà Sĩ Vĩ ở bên, mặc dù không chắc đã quan tâm, nhưng anh ta luôn rất thương thằng em họ, nhất định đứng về phe cậu, trận này muốn đánh, bọn họ thắng thế, Hà Bật Học không có ích thì cứ không có ích, võ quán luyện vệ sĩ của nhà Hà Sĩ Vĩ cũng không phải đèn tiết kiệm dầu.

Ân Phong lắc đầu, sống chết túm Ân Tiển, người này hoàn toàn bị chọc rồi. Nhưng nếu luận đánh đơn đấu lẻ, đối phương kì thật có hai cao thủ Ân Kiên cùng Hà Sĩ Vĩ, bên này chỉ có mình Ân Tiển, dù sao cô cùng Ân Sâm cũng không có khả năng nhúng tay, trận này Ân Tiển lấy đâu phần thắng? Nếu cậu ta dám dùng đạo thuật nhà họ Ân đấu riêng, vạn nhất làm bị thương anh em Hà Bật Học, kết cuộc của Ân Tiển chỉ sợ thảm hơn thôi.

"Anh Tiển, chuyện chính quan trọng hơn." Ân Sâm trong góc khẽ giọng nhắc nhở, bọn họ là tới bắt yêu nghiệt săn linh người, không nên ở đây làm trò vớ vẩn. Ân Tiển oán hận trừng Hà Bật Học, người sau đó không biết sống chết giả mặt quỷ, dáng vẻ không tức chết đối phương không bỏ qua, sau đó ba người kia bước nhanh đi.

"Hừ hừ! Biết sự lợi hại của tôi chưa?" Hà Bật Học he he hai tiếng, tâm tình tốt.

"Đúng! Biết cậu lợi hại, chuột già! Đắc ý không?" Ân Kiên lắc đầu, hắn nãy giờ kì thật còn lo Ân Tiển bất cứ giá nào cũng sẽ làm chiêu ngũ lôi oanh đỉnh, xem cái đồ ngốc này có bao nhiêu mạng cho người ta giết.

"Này! Anh nói chuyện kiểu gì ế? Tôi là giải vây cho anh đó!" Ngay tại chỗ bị gọi là chuột già thực rất choáng.

"Giải vây? Đánh thật rồi xem cậu giúp được gì? Lên tầng!" Ân Kiên tay sờ, đúng lúc bóp khớp cổ tay Hà Bật Học, người sau đó đau tê tái mà kêu oai oái, nửa kéo nửa lôi để người ta xách vào trong thang máy.

Chương trình mới sắp sản xuất, trong phòng họp Thái Bình Dương lại tràn ngập mùi thuốc, mùi bia cùng

đồ ăn vặt không biết tên các loại. "Suỵt! Đêm nay nơi nao có quỷ" tuy sớm định ngày phát sóng chương trình xong rồi, nhưng lúc trước chuẩn bị băng hình, gần đến giờ lại không có cách nào sử dụng, cuống đến độ cả tổ sản xuất giậm chân, Hà Bật Học sầu đến túm tóc bất lực, cậu chuẩn bị bách khoa toàn thư yêu quái đã lâu, thăm hỏi nhiều yêu quái lắm, đôi bên đều thành lập tình hữu nghị không tồi, nhưng trước khi phát sóng chương trình, một cuộc điện thoại gọi tới, nói bọn họ không muốn phơi ngoài ánh sáng, phim của Hà Bật Học liền không toàn bộ liền không tác dụng, đương nhiên, bạn cứ muốn lan truyền đi cũng không thành vấn đề, chỉ cần bạn đủ can đảm nói thôi.

"Thật sự là đồ vong ân bội nghĩa, lúc ăn chơi nhảy múa sao không thấy bọn họ lo bị phơi ngoài ánh sáng!" Trương Chính Kiệt bĩu môi. Vốn còn tưởng số tốt, chương trình mùa này có thể ngồi mát ăn bát vàng, đúng là, trên đời này không có chuyện tốt, nhất là gặp Hà Bật Học, gần đến giờ chương trình phát óng, lại đem át chủ bài xóa sạch, chuyện này có phải quá xui không a?

"Đáng ghét! Súc sinh đều không thể tin được!" Hà Bật Học mắt sắp tóe lửa, đương nhiên, giọng điệu hoàn toàn là giận chó đánh mèo.

"Học trưởng, anh cũng thật là… CK xuất hiện, sự kiện nữ vương trở về lớn như vậy cũng không báo cho anh em, cái khác không nói, đem cô ấy đệm vào coi người xem có bùng nổ không!" Trương Chính Kiệt khinh thường liếc Hà Bật Học, vị nhà sản xuất chương trình lớn này, ngày thường cảm giác so với rada còn nhạy hơn, mà sao một cái chuyện thần bí to lớn như vậy xảy ra trước mắt, anh ta cư nhiên bỏ sót? Rất phụ lòng kính yêu của anh em với anh ta a!

"Nổ? Nổ cái đầu cậu á! Nữ vương trở về… Nữ vương thật sự trở về còn còn cái mạng sao?" Hà Bật Học rùng mình một cái, cậu cũng không rõ mình vì cái gì lại sợ, tóm lại cứ nhắc đến CK, cậu liền không nhịn được mà dựng lông, lưng một cơn phát lạnh.

"Học trưởng, anh lo cái gì? CK yêu anh mà!" Trương Chính Kiệt he he cười gượng hai tiếng, nói thật, nhớ lại khi CK còn sống, chết xong thì có đủ loại hành vi, ngay cả cậu ta cũng run theo.

Hà Bật Học cầm kẹp giấy gõ đầu Trương Chính Kiệt một cái, ở trong Đài, cậu vẫn rất là có uy nghiêm. Ân Kiên mới đẩy cửa vào thấy màn này, hạ giọng cười hai tiếng, không biết vì sao, trong mắt hắn nhìn thấy, Hà Bật Học đùa giỡn bạo lực không có chút uy hiếp, ngược lại còn rất đáng yêu.

"Anh Kiên, học trưởng thật sự siêu vô dụng đúng không? Nữ vương trở về đó! Anh ta lại không muốn đối phương lên chương trình, lại còn né chuyện tốt nữa chứ? Rất không phù hợp với nguyên tắc làm người của anh ta!" Trương Chính Kiệt vừa né công kích của Hà Bật Học, vừa tìm sự ủng hộ của Ân Kiên, phải biết là, Ân Kiên há miệng là nói lời tổn hại đến người ta rất cừ, từ trước đến nay đều rất thích bắt nạt Hà Bật Học.

"Không thể trách cậu ấy, ám ảnh tâm lý mà? Dù sao dọa cậu ta tinh thần suy nhược nằm viện cũng không phải người lạ." Ân Kiên hạ giọng giải thích, thuận tay ngăn Hà Bật học, đem người đẩy lại ghế. Hắn bình quân một tháng sẽ đến tòa nhà này "xử lý" ít việc, từ khi hắn đến "xử lí", chương trình của Hà Bật Học sẽ không chết thêm nữ chủ trì nào, nhà Đài mê tín cực, cho nên không tiếc tiền mời Ân Kiên đến giúp.

"Vậy, lần đầu có chút đau! Ấn tượng sâu sắc cũng không sao." Trương Chính Kiệt trong lòng có chỗ bi ai,

Hà Bật Học là vứt một đóng vỏ bia qua, đồ cuồng sex này, làm ơn ra khỏi cửa đừng nói bọn họ là chung trường!

"Oa! Mưu sát a?" Trương Chính Kiệt khéo léo tránh mớ bia, phía sau cậu ta Tùng Vân đẩy cửa hoảng hồn, may mắn Quản Đồng vị sứ giả bảo vệ hoa này không tồi, đỡ kịp.

"Mấy người sao lại ở chung?" Hà Bật Học hoài nghi, cậu đang chờ họp với nữ chủ trì của mình, cũng không định mua một tặng một mà để một con hồ ly đực chui vào, Đài thực sự cần dựng một cái biển, súc sinh chớ vào mới đúng.

"Sao mới sắp lên, cho nên phải đi diễn tập, Fashion Show mùa mới mời tôi làm khách, ngại quá a! Học trưởng!" Tùng Vân hai tay tạo thành chữ thập, nháy mắt mấy cái làm vẻ đáng yêu, là đàn ông sẽ khó giận cô. Hà Bật Học đương nhiên là đàn ông, đương nhiên không dám hô to gọi nhỏ với cô, nhưng Quản Đồng đứng bên, không lí nào không mang giận đổ lên người cậu ta.

"Này! Đừng dùng con mắt to đó dòm tôi a! Tôi sẽ sợ ó! Yên tâm! Tôi sẽ không theo cướp "bạn gái tin đồn" Tiểu Vân của anh đâu." Quản Đồng cười giòn, rất có hứng thú châm ngòi thổi gió, tạp chí lá cải ra liên tục, tiểu thuyết tự biên văn hay tranh đẹp, nhà sản xuất chương trình thần bí nổi tiếng cùng nữ chủ trì của anh ta tình cảm lưu luyến đến xôn xao dư luận, vì chuyện này, Hà Bật Học bị xem thường không ít, dù sao bạn gái trước của anh ta cũng là mỹ nữ, vị hiên tại cũng là mỹ nữ, cái thằng luôn độc chiếm tình nhân trong mộng của đàn ông, ở trong giới đàn ông là không có kết quả tốt.

"Đó là tung hỏa mù! Tung hỏa mù cậu hiểu không?" Hà Bật Học vội giải thích, Ân Kiên thì cũng không vấn đề gì kệ cậu cuống cuồng, hắn còn chưa nhảm đến mức sẽ ghen vì loại chuyện này, dù sao hai người kia dán lại một chỗ, ngay cả chuyện trò lúc ăn tối hai người này cũng có thể ồn ào, là bởi bọn họ rất kém tắm, ngây thơ.

"Đừng ngại, lâu ngày có thể sinh tình mà! Tiểu thư Tiểu Vân đáng yêu, ai cũng không tìm, lại đi tìm anh tung hỏa mù, đừng không biết suy xét vậy chứ!" Quản Đồng vẫn một bộ bỏ đá xuống giếng, cậu ta rất bội phục Ân Kiên thái độ tốt, nhưng cậu ta càng bội phục bản lĩnh biến không thành có của mình, tóm lại, cậu ta nhất định phải khiến gạo nấu thành cơm, tuy rằng có chút có lỗi với Tiểu Vân.

"Này cũng thật là, Tiểu Vân đại khái có thể chọn Quản Đồng a! Hai người xứng đôi lắm a! Học trưởng đừng quá có phúc mà không biết hưởng a!" Không biết vì sao, Trương Anh Nam cư nhiên vào trận phản pháo, Hà Bật Học rất tổn thương mà trừng cô, tính xem, cô là người phe cậu hả? Làm sao lại đi giúp Quản Đồng?

"Tiểu Vân cùng Quản Đồng? Không được! Nhân thú rất mất trí!" Trương Chính Kiệt người thứ nhất phủ quyết,Cao Hiểu Hoa vô cùng đồng tình gật đầu, Hà Bật Học vốn đang đấu tranh chủ ý này có được không, rồi sau đó bị câu nhân thú kia dọa đến mức phun miếng khoai vừa đến miệng ra.

Ân Kiên vô cùng chán ghét nhìn chằm chằm đám hề này, vì cái gì thảo luận hướng đi của chương trình lại có thể diễn biến đến đề tài hạ cấp này? Hà Bật Học chưa tốt nghiệp tiểu học hả?

"Đồ khốn này! Đồ cuồng sex này! Đừng có dọa người được không a? Ra ngoài đừng gọi tôi học trưởng! Tôi không có thằng học đệ động dục này! Còn nữa, Cao Hiểu Hoa! Gần mực thì đen!" Hà Bật Học hiên ngang lẫm liệt muốn lập tức rũ bỏ quan hệ với lũ này, cậu chính là rất thuần khiết hiền lành đó! Tùng vân cùng Trương Anh Nam bị đám con trai làm cho mặt đỏ tai hồng, Quản Đồng cảm thấy rất thú vị, duy chỉ có Ân Kiên hơi ưa sạch, thật sự chịu không nổi những người này.

"Này! Học trưởng! Anh là con buôn đúng không?" Trương Chính Kiệt vô cùng bất mãn phản bác, cái đồ đeo kính đen, mặt tròn tròn mắt thật to lưu manh giả danh tri thức kia, lúc ở trường đã tạo phúc cho bao nhiêu anh em, cậu ta không cần phải nhã nhặn.

"Ồn đủ chưa?" Ân Kiên hừ lạnh, cả phòng lập tức yên, hắn là tới đón Hà Bật Học về nhà, vậy mà còn muốn tiếp tục chơi trên đường về nữa.

"Anh Kiên vất vả, người có tư tưởng ưa sạch ở cùng học trưởng thật bi ai a." Trương Chính Kiệt một vẻ đồng cảm.

"Cái gì tư tưởng ưa sạch? Anh Kiên cũng có xem… Ứ ứ…" Hà Bật Học còn chưa nói xong, miệng đã bị Ân Kiên hung hãn bịt lại, hung ác tha ra cửa.

"Đây là cái gì?" Quản Đồng dựa ở cạnh cửa thấy một nỗi tức cười, cậu ta về muộn hơn Ân Kiên, Hà Bật Học, vừa vào cửa liền thấy cái đồ ngốc kia ngồi ở trước tủ TV loay hoay lục lọi, đông vứt một phim, tây quăng một phim khác không hiểu là cái phim gì, miệng thì lẩm bà lẩm bẩm tự nói, giống như là đang lựa chọn vô cùng thận trọng.

"Cậu ta với mấy thứ cậu ta thu thập được chỉ có một khả năng là chết dí trong nhà, tự chọn mà." Ân Kiên lãnh đạm trả lời. Hắn chính ra không có tư tưởng ưa sạch, nhưng ưa sạch về mặt sinh lý tất nhiên là có, không đề cập tới còn tàm tạm, nhắc tới liền chịu không nổi cái thói xấu tiện tay quăng loạn của Hà Bật Học, cậu ta đúng là không biết xấu hổ, Ân Kiên còn muốn gặp người khác a! Không ai lại đem cái đám đồ sưu tập này ném linh tinh trên sô pha phòng khách cả!

"Tất cả đều là của anh ta?" Quản Đồng vô cùng kinh ngạc, quá coi thường Hà Bật Học rồi, người này tuyệt đối không giống như cách cư xử bên ngoài của anh ta!

"Kinh ngạc hả? Còn lợi hại hơn nữa kìa!… Bạn Hà, giới thiệu một chút bộ sưu tập của cậu với Quản Đồng a!" Ân Kiên cười khẽ hai tiếng, vỗ vỗ bả vai Hà Bật Học, người sâu đó ngẩng đầu ờ một tiếng đáp lại.

"Cái này a! Phần nghỉ hưu có Azumi Kawashima, Madoka Ozawa, Baishi, Yuki Maiko, Maria Ozawa, Yoshii Manami, gì? Tôi hình như với cái chữ Ma đặc biệt có thiện cảm nhỉ, Nana Natsume với Nakazawa Keiko, thật muốn nhiều hơn mà không kịp tải, đáng tiếc. Ngoài ra còn có Ran Asakawa, Anna Ohura, Hitomi Hayasaka, Hotaru Akane, Nana Hosho, Mai Haruna, gì? Lại là Ma, Aizawa Rina, Aoki Rina, cuối cùng, nữ thần của tôi, Ito Rina!!! Nhưng mà anh Kiên sao lại không thích cô ấy nhỉ, anh Kiên thích cái kiểu dâu sữa cơ." Hà Bật Học quàng quạc, quàng quạc một chuỗi, còn nghiêm túc giải thích cậu cùng Ân Kiên không cùng khẩu vị, Ân Kiên từ trước đến giờ thích con gái đáng yêu, mà Hà Bật Học thì dễ đoán thôi, diễn viên cứ như bạn gái trước xinh đẹp vô địch ấy.

“Thật sự… Thật sự lợi hại…” Quản Đồng dở khóc dở cười, nhìn dáng Ân Kiên, đã sớm quen cái kiểu thao thao bất tuyệt của Hà Bật Học, có thể thấy người nọ quả thật sự không phải nhớ tạm thời, là nói, không ai sẽ nhớ mấy cái này.

“Người này là cuồng sex.” Ân Kiên bình tĩnh ra một kết luận đơn giản, nhàn nhàn rỗi rỗi ngồi trên sô pha xem báo, Hà Bật Học thì đang nghĩ cách thu xếp bộ sưu tập.

“Ân Kiên, anh cũng không kém, anh hình như cũng nhớ nhiều đó!” Quản Đồng dán lại, cười khổ.

“Tôi tư chất thông minh, đã gặp qua là không quên được.” Ân Kiên dĩ nhiên là hừ lạnh.

“Hai người các người… Có phải kì thật là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã chứ không phải người yêu đúng không a?” Quản Đồng tức giận, căn bản là hai đứa háo sắc ở cùng một chỗ, so ra, hồ li tinh như mình mới thật sự là ngây thơ đến lợi hại.

“Không thể, Hà Bật Học thưởng thức quá kém, bọn tôi không có khả năng phát triển thành sở thích giống nhau.” Ân Kiên thấp giọng nói đùa, Hà Bật Học nhíu mày, cậu nghe thấy đó a! Lúc nào cũng nói cậu thưởng thức kém, đến tột cùng là kém dư lào a? Cái khác không nói, có được tình nhân hạng nhất này còn hơn khối người đúng không?

“Đừng trừng tôi, là bọn tôi chọn cậu, không phải cậu chọn bọn tôi, tỉnh tỉnh đê! Thưởng thức của cậu rất kém!” Ân Kiên như là bùng nổ tâm lý mà mỉa mai, Hà Bật Học kinh hãi, sau đó bĩu môi dỗi mà tiếp tục chỉnh bộ sưu tập.

“Ân Kiên… Anh đừng vậy a! Anh ở trong cảm nhận của tôi rất cao quý đó!” Quản Đồng ai ái kêu, nén giận trừng bóng Hà Bật Học, chính là đồ khốn này phá hủy Ân Kiên của cậu ta.

“Ngại quá, khiến cậu ảo tưởng rồi.” Ân Kiên búng điếu thuốc, ngoài cười nhưng trong không cười mà đáp.

“Gì? Lúc nào lại có phim này?” Bên này Ân Kiên còn đang câu được câu mất với Quản Đồng, bên kia Hà Bật Học hoài nghi nhìn chằm đĩa trên tay mình, không có bìa, không có chú thích, một chút ấn tượng cũng không có, đĩa CD tự nhiều thêm sao?

Nhìn cũng không đoán ra đáp án, Hà Bật Học tới chỗ TV bật lên, Ân Kiên tức giận liếc Quản Đồng một cái, nhìn đi! Đồ khốn này là thế đó, vĩnh viễn sẽ không băn khoăn đang khi nào, chỗ nào, hắn đúng là bất cẩn dẫn về nhà, hôm nay nếu ngồi phòng khách là Ân Lâm, chỉ sợ Hà Bật Học cũng dám chiếu phim.

“Bạn Hà, chiếu lúc này, có phải không thích hợp lắm không a?” Quản Đồng nhịn cười, tò mò tiến đến bên Hà Bật Học, lấy tiêu chuẩn người thường mà nói, thần kinh Hà Bật Học cũng quá to đi.

“Vậy cậu dán vào làm chi? Dán gần vậy để xem, coi chừng mắt hồ ly của cậu rớt.” Hà Bật Học bĩu môi.

Chỉ chốc lát sau, tiếng TV liền truyền một hồi kêu ư a a, Hà Bật Học cứng họng, này cũng quá không mĩ cảm nhỉ? Thoáng cái đã tiến vào "chủ đề" hoàn toàn không có tình tiết đáng nói! Đĩa chạy đến bốn phút ba chín giây, ba thằng trong phòng khách sắc mặt đồng thời biến đổi, Hà Bật Học kinh hãi, Quản Đồng kinh hỉ, Ân Kiên kinh ngạc.

"Gí vào! Đồ thiểu năng anh cũng quá thần kì, cả loại phim này anh cũng có thể lượm ra điều thần bí hả?"

Trong phòng họp Thái Bình Dương không khí nghiêm túc ẩn chứa trận cười dữ dội, nhà sản xuất hàng đầu đương gia của bọn họ đang cầm bút viết ngoáy trên bảng, hoàn toàn bùng cháy trong thế giới nhỏ của mình. Người ở bên lại đang thống khổ muốn cười mà không dám cười, sự nghiệp vĩ đại của Hà Bật Học nhiều hơn một quyển sổ rồi.

"Học trưởng... Chủ đề mới kì này của anh không phải là nghĩ tới AV siêu nhiên chứ? Sẽ bị phạt tiền đó! Chương trình nhất định sẽ bị dừng!" Trương Chính Kiệt thấy Hà Bật Học mới viết bốn chữ phim ảnh siêu nhiên xong, đột nhiên có cảm xúc, đầu óc nhà sản xuất quả nhiên không giống người bình thường.

"Cuồng sex, không cho nói!" Hà Bật Học liếc xéo cậu ta. Khuôn mặt Tùng Vân đỏ ửng giơ tay, Hà Bật Học lập tức trao quyền cho cô.

"Đúng là DV thần bí anh đưa, rất nhiều chương trình đã làm rồi, hơn nữa còn dễ làm giả, chúng ta hiện giờ mới sản xuất, có phải muộn quá không?" Ý kiến của mỹ nữ quả nhiên có tính kiến thiết hơn, nhưng vẫn không đúng ý Hà Bật Học.

"Tôi muốn nâng cao truyền hình hiện nay, bóng ma trong điện ảnh! Ưu tiên trong Đài mình, tiện thể quảng cáo!" Hà Bật Học he he hai tiếng. Phải biết tính mọi người có chút tò mò, càng sợ hãi càng muốn xem, nếu quả có bóng ma trên truyền hình, trong điện ảnh, trong MTV, độ truyền bá sẽ lan xa, Hà Bật Học người này trong đầu luôn rất kì quái, khó trách cậu tuổi còn trẻ đã có thể len vào hàng ngũ sản xuất.

"Học trưởng, phim kia của anh đến tột cùng xuất hiện cái gì a? Lấy ra coi chút coi!" Trương Chính Kiệt tò mò hỏi, những người khác gật lia lịa, đây tuyệt đối không phải sex, mà là nghiên cứu học thuật, có bóng ma a! Tổ sản xuất bọn họ không nên nghiên cứu một phen sao?

"Tôi cũng chưa xem xong, anh Kiên nói rất bẩn, ném đĩa rồi." Hà Bật Học nhún nhún vai.

"Rất bẩn, là bẩn kiểu này hay bẩn kiểu kia a?" Trương Chính Kiệt hỏi xong, dám hề nam tất cả đều làm tư thế nháy mắt, bên nữ bất mãn kêu gào.

"Tôi để Apple cắt phim rồi, cắt phần ma quái ra, làm tốt thì có thể chiếu!" Nói tới đây, ánh mắt Hà Bật Học sáng lên, một ngày có cậu, chương trình nhất định sẽ không bị loại.

"Apple? Cô ấy là nữ đó! Anh để cô ấy cắt cái phim này? Cô ấy không chém anh mới là lạ!" Trương Chính Kiệt kêu oai oái, Hà Bật Học vĩnh viễn không có đường biên cho khôn khéo cùng hồ đồ, căn bản đoán không ra tình trạng của anh ta ra sao.

“Thì sao? Cô ấy lúc nhận rất vui.” Hà Bật Học ngây thơ cười.

Không kiên nhẫn đứng chờ ở cửa, Ân Kiên dụi tắt thuốc, nếu không phải tình huống có chút nghiêm trọng, hắn thật đúng là không thích đến chỗ Ngô Tiến, tận lực tạo phong cách cổ có vẻ vô cùng điệu bộ, hết lần này đến lần khác Ân Lâm vui quên đường về, mình có nhà không được ở, cứ phải chờ ở đây.

“Ân Kiên tới tìm cô à?” Ngô Tiến mở cửa, nhiệt tình tiếp đón Ân Kiên, người sau đó lạnh lùng liếc anh ta một cái, ai quy định người yêu điên cuồng nhất định phải ngu đi? Hắn không đến tìm Ân Lâm, chẳng lẽ tới thăm cái lão già vô dụng Ngô Tiến này sao?

“Cô đâu?” Ân Kiên ló đầu, nhà Ngô Tiến rất to lại trống trải, về cơ bản không giấu được người, không thấy bóng Ân Lâm thì đúng là kinh ngạc.

“Tiểu Lâm ở nhà bếp, cậu có lộc ăn rồi.” Ngô tiến vỗ vỗ vai Ân Kiên, người sau đó có nỗi xúc động rằng mình nhất định tốc chiến tốc thắng nhanh rời đi.

“Dượng… Dượng có phải thần kinh vị giác chết sạch rồi không?”

Xoa xoa tay, Ân Lâm cởi tạp dề, vui mừng kéo Ân Kiên vào phòng khách, trong lòng còn tính nên giữ cháu trai lại thưởng thức tay nghề bếp của cô, thần kinh vị giác chết hết? Coi như cô không nghe được à?

“Tốt nhỉ? Muôn sông nghìn núi tới thăm cô?” Ân Lâm ngoài cười nhưng trong không cười, cô ngũ quan tuy thanh tú, nhưng luôn có chút quỷ khí dày đặc, tuy rằng yêu đương làm dịu không ít, nhưng cô sẽ không được người ta quy thàng mỹ nữ có tinh thần phấn chấn, hơn nữa lúc cười, rất khó không khiến người ta phát lạnh. Ân Kiên nhướn nhướn mày cười hai tiếng, trên đời này chỉ sợ có mỗi gã đàn ông Ngô Tiến mù hai mắt mới có thể cảm thấy bạn gái anh ta thật- đáng- yêu!

“Có cái này cho cô xem.” Ân Kiên mặt không chút thay đổi đem cuộn phim giao cho Ân Lâm, người sau đó thét một tiếng chói tai một cái tát liền vọt qua, may Ân Kiên phản ứng rất nhanh, nếu không khó có cách chịu nổi.

“Đồ khốn kiếp, toàn học thứ không ra gì, lại dám đem cái thứ này tới nhà cô? Hạ lưu!” Ân Lâm léo nhéo, Ân Kiên rất vô tội trợn mắt nhìn người, hắn chính là tiện tay rút lấy một cái vỏ đĩa, nào biết lại chọn phải nó? Muốn trách phải trách Hà Bật Học chứ? Tên kia căn bản không có chút đứng đắn nào khi sưu tập.

“Cô! Đĩa này có vấn đề!” Ân Kiên tức giận, Ngô Tiến lại xấu hổ, anh ta là học giả, phần tử trí thức, loại phim này làm sao dám cầm trên tay, huống chi đối phương là mỹ nữ khí chất như Ân Lâm.

“Phim này đương nhiên có vấn đề, đầu cháu cũng có vấn đề! Cư nhiên đưa cho cô xem, cháu thật sự là khốn kiếp…” Ân Lâm vẫn đang ở đó la mắng, Ân Kiên tức giận, hắn cùng Quản Đồng gần như là thấy được đầu tiên luồng oán khí trong phim này, sao Ân Lâm vẫn không cảm thấy?

"Cô!" Ân Kiên rống lên một câu, nếu không ngăn cô lại, Ân Lâm tuyệt đối có thể mắng bạn đến lột một tầng da.

"Cầm qua a! Không phải cháu cảm thấy có luồng oán khí sao?" Ân Lâm hừ một tiếng vươn tay, Ân Kiên thiếu chút nữa bị cô làm cho tức chết, bà này là cố tình, rõ ràng sớm thấy có vấn đề, vẫn nhân cơ hội mà chỉnh hắn, tâm lý biến thái!

"Ngô Tiến! Vào thư phòng! Không phù hợp trẻ con!" Ân Lâm ra lệnh đơn giản, Ngô Tiến cũng không dám cãi nhiều, rất nhiều chuyện Ân Lâm không cho anh ta hỏi đến là vì nghĩ cho an nguy của anh ta, người trưởng thành nên có tác phong của người trưởng thành, không nên xen miệng vào, thời khắc tham gia nên im lặng phối hợp.

Phim vẫn chiếu, Ân Lâm rốt cuộc không thể nhịn được mà tắt, rồi hung hãn trừng Ân Kiên một cái, miệng không chút tiếng động thầm mắng một câu hạ lưu! Không có chút mỹ cảm, so với khó coi còn khó coi hơn, đương nhiên, đây là lời bình khách quan của cô về phim, về phần oán niệm… Thật đúng là không phải lợi hại bình thường.

"Phim ở đâu ra?" Ân lâm lạnh lùng hỏi, Ân Kiên nhướn mày, còn có thể ở chỗ nào?

"Bạn Hà thật đúng là hiếm có! Ngay cả thứ như này cũng có thể tới tay?" Ân Lâm hú lên quái dị, cũng không biết là nên kính nể hay khinh bỉ.

"Còn có ai xem phim này rồi?" Oán giận đủ rồi, Ân Lâm nghiêm túc hỏi, oán khí kia không nhỏ, không phải đơn giản như chụp ảnh quỷ.

"Cháu, Quản Đồng cùng Hà Bật Học, nhưng Hà Bật Học mang phim gốc về Đài rồi." Ân Lâm kinh ngạc nhìn hắn, mang về Đài? Chẳng lẽ cậu ta còn muốn công khai chiếu?

"Call cậu ta về, tiện đem phim đó về, đồ thần kinh… Thứ này cậu ta cũng muốn chiếu sao? Nhà Đài tất cả đều thiếu não ngu ngốc để cậu ta chơi?" Ân Lâm hạ giọng mắng vài câu, thu phim mang lên tầng, Ân Kiên vừa cười vừa gọi điện thoại.

"Oa… Cái kiểu chuyện ma sex được một nửa, phát hiện đối phương không có đầu tôi cũng có nghe qua, nhưng cảnh không phải như đây, mà là ở… Hình như là kho đông lạnh nhỉ? Mỹ nữ không đầu dáng cực nóng bỏng a!" Trong phòng họp Thái Bình Dương tụ đám tổ sản xuất không bình thường, nghe Hà Bật Học thuật lại nội dung AV thần bí xong, Cao Hiểu Hoa bổ sung cho người nghe chuyện mà. Hai câu chuyện thật ra không liên quan, Hà Bật Học khi xem phim đến bốn phút ba chín giây, trên màn hình có thêm một cô nàng không đầu khỏa thân, cứ thế không báo trước mà hiện trên màn hình, cơ bản không giúp gì cho phim, không như cái kiểu ướt át kích thích của Cao Hiểu Hoa.

"Ây… Thật đáng sợ!" Tùng Vân co người, thân mật với người không có đầu, không dám tưởng đến cái hình ảnh đó.

"Kì thật tôi muốn nói là rất đáng tiếc, người nam kia không có việc gì lại bật đèn làm chi?" Trương Chính Kiệt lắc đầu, vô cùng không đồng ý, đám giai còn lại tỏ vẻ đồng ý, khiến Trương Anh Nam, Tùng Vân hai người vô cùng chán ghét nhìn đám hề này, cả Hà Bật Học bị ghét lây.

"Này! Đó không phải trọng điểm, tôi vừa mới nói chủ đề phải bắt đầu tiến hành a! Ngồi ở đây là làm gì? Muốn ăn không tiền lương à?" Hà Bật Học một câu giải tán, tổ sản xuất vội chấn chỉnh, nhà sản xuất nổi danh này từ trước đến nay nói một không có hai, anh ta muốn tiến hành chương trình không ai dám phản đối.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, Hà Bật Học rất nhanh nhận điện thoại, Ân Kiên đơn giản giao hai câu, không để Hà Bật Học phản đối liền ngắt máy, người sau đó chỉ có thể bĩu môi, lòng không cam, tình không nguyện mà qua phòng cắt nối phim.

Gõ gõ cửa, đợi nửa ngày, rất lâu không thấy ai đáp lại, Hà Bật Học tự mình đẩy cửa đi vào, có lúc cậu cũng sẽ tự cắt nối, thường thường nhập tâm quá cũng sẽ không nghe thấy có người gọi. Bên trong có chút u ám, Hà Bật Học hồ nghi đè công tắc cạnh cửa, đèn thủy chung không sáng, nhìn thấy bóng Apple ngồi trước bàn điều khiển, màn hình sớm đã trắng xóa, Hà Bật Học đẩy Apple một cái, cô gái tóc ngắn ít tuổi này đầu xoay sang bên, sau đó rơi xuống đất, lăn đến bên chân Hà Bật Học…

Đối với Trương Chính Kiệt mà nói, cái hình ảnh kia giống như tình tiết phim, chính là cái kiểu di chuyển chậm. Hà Bật Học đi tìm Apple lấy lại phim, mấy thằng bọn họ vẫn hiếu kì lắm, nên phái cậu ta viện cớ qua chỗ học trưởng quan sát. Cửa thang máy mở, cậu ta liền nhìn thấy Hà Bật Học giật lùi từ trong phòng cắt nối ra, sau đó tựa vào tường từ từ trượt xuống, cả người không có sinh khí như rơi mất hồn phách, Trương Chính Kiệt trong lòng chuông cảnh báo còn chưa kịp vang, đã nghe tiếng thét chói tai của người khác, lại thêm một vũng máu từ bên trong cánh cửa từ từ tràn ra.

"Học trưởng!" Trương Chính Kiệt vội chạy tới bên Hà Bật Học, dùng sức lay đối phương hai cái, Hà Bật Học đôi mắt to trống rỗng dị thường, cái này thì nguy rồi, mau bấm số cầu cứu Ân Kiên.

Chờ khi Ân Kiên chạy tới Đài, cảnh sát đang thẩm vấn ghi chép từ Hà Bật Học, chỉ là quá trình khó khăn chồng chất, mặc kệ hỏi như nào, Hà Bật Học chính là không chịu mở miệng, kì thật không phải cậu không muốn mở miệng, có một chút là mọi người có thể phát hiện, Hà Bật Học trạng thái tinh thần hơi bị hỏng.

"A Học!" Ân Kiên nhẹ gọi cậu một tiếng, Trương Chính Kiệt lắc đầu, bọn họ thử rất nhiều lần, Hà Bật Học chính là không phản ứng, rất lo anh ta lại giống như lúc trước hoảng sợ quá độ, tinh thần suy nhược mà vào ở trại an dưỡng.

"Ngại quá, phiền mang cho tôi chén nước ấm." Ân Kiên mở lá bùa, hạ giọng dặn dò một câu, Tùng Vân lập tức rót chén nước mang qua, Ân Kiên đem bùa đốt thả vào nước, bóp miệng Hà Bật Học đổ vào.

Giật mình, Hà Bật Học như đột nhiên tỉnh táo mà nhìn đông ngó tây, sau đó níu ống tay áo Ân Kiên cuống đến không nói nên lời, người sau đó chỉ vỗ vỗ lưng cậu, định đem nước bùa còn thừa đút nốt cho cậu uống, nhưng Hà Bật Học chết cũng không chịu há mồm.

"Học trưởng, anh không sao chứ? Tôi nghĩ một loại chiêu thức không thể dùng hai lần với anh, không ngờ mới dọa một cái đã linh hồn xuất khiếu rồi." Trương Chính Kiệt cười gượng hai tiếng có ý làm dịu không khí, Hà Bật Học nhếch mép nói không ra lời, Ân Kiên vẫn là vỗ nhẹ lưng cậu an ủi. Hà Bật Học bát tự nhẹ, tuy rằng đã trải qua nhiều gian khổ đáng sợ, với chuyện khác, cậu có thể thấy mà không kinh sợ, tự nhiên thành thói quen, nhưng đối với cái chết bất ngờ của thân nhân, bạn bè, tinh thần cậu ta vẫn yếu ớt như trước, nếu không phải sợi dây đỏ Lão gia nhà họ Ân buộc trên cổ cậu ta, cái biến cố vừa rồi, cực điểm có thể là sợ hãi đến mức không gọi được hồn cậu ta về.

"Nà! Cậu giờ đem chuyện mình biết nói nhanh cho cảnh sát nghe, chờ một chút tôi qua đón cậu về nhà." Ân Kiên dịu dàng chỉ thị, Hà Bật Học gật gật đầu, thở sâu. Sau đó, Ân Kiên quay đầu dặn Trương Chính Kiệt hai câu, muốn cậu ta lấy lại phim, ai cũng không cho xem.

Cảnh sát điều tra xử lý theo hướng có người ngoài xâm nhập hành hung, tuy rằng không thể giải thích, nhưng đầu Apple quả thực bị người ta tay không vặt đứt, phải là người có khả năng, còn không thì hung dữ như tinh tinh, kiểm tra khắp Đài cũng không có nghi phạm đáng ngờ.

Kéo dài nửa ngày, chờ Hà Bật Học về được nhà đã sắp khuya, Ân Kiên dặn một câu, cậu liền ngoan ngoãn đi tắm nước lá bưởi. Hít sâu một hơi, cả người Hà Bật Học chìm trong bồn tắm lớn, tâm tình sụt lợi hại, tuy luôn gặp phải phiền toái, nhưng người xunh quanh cậu vẫn rất bình an, đắc ý mà quên mất công việc của bọn họ kì thật có tính nguy hiểm cực lớn.

"Này! Muốn dìm chết mình hả?" Ân Kiên đưa tay kéo người lên, túm khăn thay Hà Bật Học lau tóc, người kia vẫn chết ở trong nước không chịu đứng lên, tiếp tục giở trò u sầu, tâm tình sụt.

"Là tôi hại chết Apple… Tôi nếu không bảo cô ấy cắt nối biên tập, cô ấy sẽ không chết…" Hà Bật Học hạ giọng thì thào tự nói, nói còn chưa xong, hốc mắt đỏ ửng, một giọt lệ thật lớn lăn xuống.

"Đừng nghĩ bậy, nếu cậu thực sự muốn tính toán, vậy lỗi chính là tôi, là tôi không chú ý phim kia oán khí lại sâu nặng như vậy, thậm chí có khả năng hại người, là tôi quá sơ sẩy mới tạo thành bất trắc này." Ân Kiên trầm giọng giải thích, hắn biết Hà Bật Học tự trách, nhưng thật sự không phải là vấn đề ở cậu ta, Hà Bật Học là nhà sản xuất, tất cả quy trình kĩ thuật đối với cậu ta mà nói là cực kì hợp lí, ai sẽ đoán được Apple chết thảm chứ?

"Cũng không liên quan đến anh…" Hà Bật Học vùi đầu trong nước thì thầm nói, không muốn để ai thấy mình rơi nước mắt.

"Thế cũng không liên quan cậu!" Ân Kiên lại đem người lôi ra, trong nháy mắt cảm thấy tim mình thắt lại một chút, đương nhiên, đây khẳng định là ảo giác của hắn, nhưng bộ dạng đáng thương của Hà Bật Học, mặc kệ có có ý hay vô tình, tóm lại Ân Kiên không thể không quan tâm, hắn thực sự không đỡ được động vật nhỏ.

"Tôi cũng có xem phim đó, vì cái gì tôi không sao?" Hà Bật Học nghi vấn, không chỉ có thế, còn có hồ ly đực, anh Kiên, ba người bọn họ còn xem phim trước Apple, khó có thể lại là chọn người để giết chứ?

"Tôi cũng rất buồn bực…, có lẽ, là bởi chúng ta chưa xem xong, Apple bởi vì cắt nối biên tập cho nên phải xem hết phim, nên mới bị hạ độc thủ." Ân Kiên nhíu nhíu mày, quơ áo choành tắm kéo Hà Bật Học ra, xem ra là nên thí nghiệm một chút, tai nạn chết người ầm ĩ hắn nói sao cũng nên nhúng tay vào.

Ỷ vào tài cao mật lớn, Ân Kiên cùng Quản Đồng đã có kinh nghiệm thử một lần rồi, một là xác sống, một là hồ ly tinh tu hành nắm, sáu trăm năm, nếu đấu không thắng một con nữ quỷ, thế chẳng phải rất dọa người sao?

"Bạn Hà, cậu về phòng đi." Ân Kiên đem phim cho vào máy, cũng không ngẩng đầu lên mà hạ giọng ra lệnh.

"Ngoan ngoãn đợi trong phòng a! Đây không phải chuyện anh có thể nhúng tay!" Quản Đồng khẽ cười giòn, cậu ta biết Hà Bật Học để ý, nên ở đó chờ anh ta ồn ào phản bác, nhưng thực ngoài ý muốn, Hà Bật Học chính là ờ một tiếng rồi lẳng lặng rời đi. Đi vài bước, Hà Bật Học ngừng lại, con mắt Quản Đồng ngời sáng, đang chờ cùng anh ta cãi nhau, rồi lại bị vẻ mặt Hà Bật Học làm cho hoảng sợ, này không phải là khiêu khích như hồi trước, mà là lo lắng thực sự.

"Mọi người… Mọi người cẩn thận một chút." Hà Bật Học rầu rĩ nhắc, Quản Đồng vô cùng kinh ngạc.

"Anh… Anh lo cho tôi?" Quản Đồng khó hiểu chỉ vào mình, Hà Bật Học gật gật đầu, Quản Đồng sửng sốt một chút.

"Ậy… Tôi biết rồi." Quản Đồng ngắc ngứ nói cảm ơn, Hà Bật Học cười cười về phòng, cậu tuy cùng Quản Đồng hai người cả ngày hết cãi vã lại ồn ào, nhưng khi gặp chuyện, vẫn sẽ quan tâm an nguy đối phương.

Quay, lại phòng, Hà Bật Học thở dài thườn thượt, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu nên làm cái gì, ngày thường, cậu nhất định so hiếu kì hơn bất kì ai không biết đến tột cùng sẽ xuất hiện cái quỷ quái gì, nhưng hôm nay, đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được, giờ đang co thành một quả cầu nhỏ trên giường, Hà Bật Học cảm thấy mũi cay cay.

"Bộ phim này thật sự là… Khiến người ta không chịu nổi." Ngồi trên sô pha, Ân Kiên sắc mặt càng lúc càng khó coi, trong quan niệm của hắn, tình yêu là chuyện rất đẹp, vì cái gì phim cứ luôn bạo lực như vậy.

"Sắp xong rồi, chịu đựng một chút!… Này… Này này! Thằng kia có phải là… Bóp chết cô kia không?" Quản Đồng kêu sợ hãi, từ cái cổ cong vẹo nhìn ra được, người nữ trong phim đã chết. Ân Kiên cũng lắp bắp kinh hãi theo, không kịp phản ứng, màn hình tối sầm, hình ảnh toàn bộ biến mất.

Hai người Ân Kiên, Quản Đồng nhìn chằm chằm màn hình TV đen xì một khoảng thật lâu không nói, ông Trời, vừa mới rồi xem đều là thật sự, đây không phải là phim sex gì, mà là một vụ mưu sát súng thật đạn thật sao?

"Nữ quỷ mất đầu kia, kì thật chính là cái cô chết trong phim? Đây không phải là bóng ma của cô ta, mà là báo trước cái chết của cô ta." Quản Đồng hít mạnh mấy hơi, cậu ta cảm thấy bỗng nhiên có chút lạnh, cũng

khó trách cô ta tạo oán, bị mấy kẻ cầm thú hủy hoại, cuối cùng còn bị giết, cô sao có thể không oán chứ?

"Rồi sao đây? Phim coi như xem xong rồi?" Quản Đồng hết nhìn đông tới nhìn tây, cũng không xuất hiện hiện tượng đặc biệt gì, có lẽ nào hại chết Apple không phải cô ta?

"Không, phim còn đang chiếu." Ân Kiên sắc mặt căng cứng nhìn chằm chằm số giây đang chạy trên máy, hai người nhìn nhau, trong nháy mắt sô pha hơi hơi nhoáng lên một cái, bóng dáng Quản Đồng biến đâu không thấy.

Hà Bật Học vốn ở trên giường lật xem tài liệu, loay hoa loay hoay liền thành một quả cầu nhỏ ngủ, nệm hơi lún xuống, Hà Bật Học ngủ không yên dụi mắt ngẩng đầu lên, liền thấy Quản Đồng kẹp ở trên người cậu nháy mắt, hướng qua cậu đưa tay chỉ phương hướng, TV trong phòng ngủ bật lúc nào? Trắng xóa một khoảng.

"Hay rồi, biết là phải trốn tôi cùng Ân Kiên, ăn hồng chọn quả mềm." Quản Đồng cười lạnh, Hà Bật Học bò dậy không hiểu gì cả.

"Cái gì quả hồng?" Hà Bật Học gãi gãi đầu, có chút không hiểu, thậm chí còn nghĩ đi qua tắt TV, đối với cậu mà nói, kinh nghiệm đang ngủ để TV chạy đến hừng đông cậu không phải chưa từng có, đây đại khái là quên tắt mà thôi.

"Này này này!" Quản Đồng luống cuống tay chân kéo người về lại giường. Cậu ta đến đây trước chính là lo Hà Bật Học gặp chuyện không may, nếu thực sự bị nữ quỷ làm gì đó, cậu ta thật không biết nên giải thích sao với Ân Kiên.

"Làm sao?" Hà Bật Học bất mãn xoa xoa đầu, tín hiệu trên màn hình TV nhảy nhót không quy tắc, cậu có trì độn đến đâu cũng có thể lập tức hiểu xảy ra chuyện gì đó, mắt to trừng Quản Đồng hỏi, người sau đó gật mạnh đầu đáp lại.

Kẹt một tiếng, Ân Kiên đẩy cửa tiến vào, ném một cái gậy bóng chày cho Quản Đồng, ngậm thuốc, mang một cây gậy khác chờ cạnh TV, tín hiệu trên màn hình nảy lên lợi hại hơn, Ân Kiên khóe miệng cong lên một vệt cười lạnh lùng âm hiểm. Nhìn thấy thế trận này, tình hình này, Hà Bật Học che miệng gấp, cậu không phải muốn hét lên, nhưng nếu không làm thế, thật sự có loại suy nghĩ xúc động muốn cười điên cuồng, đáy lòng không ngừng lẩm bẩm, nếu vị nữ quỷ kia có linh, làm ơn đừng từ trong TV đi ra, bên ngoài có hai thằng lưu manh…

Thời gian một giây, hai giây vô tình trôi qua, ba gã đàn ông nhìn chằm chằm một cái màn hình TV, tín hiệu mờ mịt xẹt xẹt, Hà Bật Học nhìn mà đau mắt.

"Này… Bình thường không phải đi ra ngay sao? Vì cái gì lâu thế?" Quản Đồng lúc lắc cổ, chuyên nghiệp một chút đi! Cậu đang vội đó!

"Cậu là yêu quái mà! Hỏi cậu mới đúng chứ? Có quy định nào nhất định phải đi từ trong TV ra không?

Vạn nhất nhỏ quá không ra được thì sao? Hoặc là cái loại màn chiếu 200 inch, lúc đi ra có khi nào là phóng to size lên 200 lần không a?" Dù sao chờ đợi cũng có chút nhàm, Hà Bật Học bắt đầu hỏi vấn đề cậu vẫn vướng trong lòng, nhìn bộ dạng nghiêm túc của cậu, cậu thực sự là đang thắc mắc chứ không đùa, Ân Kiên tức giận không thèm để ý, nếu không thực sự rất muốn một gậy phang cho cậu ngất đi luôn.

"Này! Anh hỏi tôi làm gì? Tôi là yêu quái a! Tôi mới không xuất hiện kiểu đó! Khó coi chết đi được…" Quản Đồng vẻ mặt khinh thường phản bác, cậu ta là hồ ly tinh a! Khí chất cao quý có thừa, loại chuyện tới tới lui lui không có nửa phần tao nhã không hợp với cậu ta.

"Không hỏi cậu hỏi ai? Cậu là yêu cô ta là quỷ, các người khá là giống nhau đó!" Hà Bật Học đáp hợp tình hợp lý.

"Ai giống cô ta? Quỷ là người biến thành, các người mới là đồng loại!" Quản Đồng cũng kiên trì cực lực minh oan.

"Này! Mấy người ồn đủ chưa?" Ân Kiên lạnh lùng quát một câu, màn hình lại đen, quay lại phòng khách, phim đã chiếu xong, đúng là chuyện gì cũng không xảy ra.

"Sao thế nhỉ? Apple không phải cô ta hại chết sao?" Quản Đồng dán lại, còn Hà Bật Học nhanh chóng chạy đi thay quần dài, T-shirt chạy ra khỏi phòng ngủ, chuyện tiếp theo nhất định không thể rơi vào cậu.

"Tôi không rõ lắm, nhưng nếu cô ta muốn trốn chúng ta, cũng không thể coi thường cô ta được." Ân Kiên lạnh lùng trả lời, tiện tay bấm số, chỗ Ân Lâm cũng có một bản, có lẽ cô có đáp án.

Qua điện thoại được biết, Ân Lâm cũng chiếu phim kia, với lại, đã xảy ra chút chuyện lạ. Ân Kiên vô cùng lo lắng, tiện tay thu ít đồ liền đi tìm Ân Lâm.

Ra mở cửa là Ngô Tiến, sắc mặt không tốt, khi ba người vọt vào phòng khách nhà Ngô Tiến, có thể nghe thấy từng hồi binh bốp.

"Cô đâu?" Ân Kiên ngắm ngắm, mà hình TV đen đen một khoảng, nhưng số giây trên máy vẫn đang tiến lên, nữ quỷ xuất hiện?

"Tầng hai…" Ngô Tiến sợ hãi nhìn nhìn trần nhà, lại là tiếng vật nặng rơi xuống đất, Ân Kiên rất căng thẳng muốn lên tầng, nhưng Ngô Tiến lại lắc đầu ngăn hắn, Ân lâm dặn rồi, ai cũng không được lên.

"Thật đáng sợ…" Ngô Tiến suy yếu nói mấy từ này, đáng sợ không phải nữ quỷ kia, mà là cơn thịnh nộ của Ân Lâm.

Hóa ra, Ân Lâm cũng chiếu phim kia, cô cũng lo cho an nguy của Ngô Tiến, cho nên muốn anh ta lên tầng tránh một chút, Ngô Tiến mặc dù có lòng hiếu kì của học giả, nhưng luôn rất phối hợp, do đó đến thư phòng đợi một chút, anh ta tin Ân Lâm sau đó sẽ nói cho anh ta nghe.

Tình hình phát triển có chút giống chỗ Ân Kiên, nữ quỷ hiển nhiên biết ai đáng sợ hơn, vì thế chọn bắt nạt kẻ yếu, đang lúc Ngô Tiến im lặng sửa sang tài liệu của mình, TV phía sau đột nhiên tự động bật, này hay rồi, anh ta không chút nghĩ ngợi lao nhanh xuống tầng. Ân Lâm vốn đang ở phòng khách tìm không ra manh mối, vừa thấy bạn trai mình sắc mặt trắng bệch lao xuống tầng, sao không rõ phát sinh chuyện gì chứ, đương nhiên vơ đại thứ gì đó chạy lên tầng hai, bước vài bậc, chợt nghe tiếng loẹt xà loẹt xoẹt đi xuống, đánh trực diện, một người một quỷ ở cầu thang chạm trán, không thấy thì thôi, vừa thấy Ân Lâm giận đến không thể nén, cho dù có là nữ quỷ, lại là nữ quỷ trần truồng, dáng người còn ngon hơn cô, từ trong thư phòng bạn trai cô đi ra á? Quả thực tội không thể tha!

Ngô Tiến lần đầu biết, hóa ra đụng quỷ có thể có tính bộc phát như thế, Ân Lâm thể hiện đủ cái gọi là dưới cơn thịnh nộ quên cả sợ hãi, là nói, cô bình thường cũng không thể cảm thấy sợ. Xem khí thế của cô, Ngô Tiến không khỏi có chút thương cảm nữ quỷ kia, nếu cô ta còn đầu, chỉ sợ sẽ bị Ân Lâm túm tóc lôi xuống tầng dùng gót giầy tuốt xác…

Tiếng binh binh bốp bốp ngừng, Ân Lâm sắc mặt đỏ bừng đi xuống tầng, hơi thở có chút gấp gáp, chóp mũi ứa mồ hôi, không khó tưởng tượng ra cái cô này vừa làm cái gì, quả nhiên là nữ vương bản tính bạo lực khủng bố. Ân Kiên, Hà Bật Học cùng Quản Đồng không tự chủ mà nhìn về phía Ngô Tiến, bắt đầu có chút thông cảm cho cái vị dượng tương lai này.

"Cô ta chạy rồi…" Ân Lâm đơn giản giải thích rõ tình hình. Chân trần, cầm theo giầy cao gót của mình, Ân Lâm thở một tiếng ngã vào sô pha, ánh mắt đảo qua ừm một tiếng, mấy gã còn lại đều tự chọn ghế ngồi xuống, trừ Ngô Tiến, người khác có chung chí hướng ngồi rất xa Ân Lâm.

"Cô ta quả thực rất đáng thương, bị người ta hại chết, nhưng cũng không có nghĩa là cô ta có thể muốn làm gì thì làm." Ân Lâm nghiêm nghị nói, thế nhưng mấy người ở đây đều rõ, bà này rõ ràng là đố kị nữ quỷ dáng người ngon hơn mình, lại còn trần trụi đi ra từ trong thư phòng bạn trai bả.

"Tóm lại, tôi sẽ xử lí chuyện này, đem phim giao cho tôi, không được nhúng tay vào nữa!" Ân Lâm biến sắc, lạnh lùng ra lệnh. Đùa cái gì, cháu dù sao cũng là tinh lực dồi dào… Ậy, coi như là đàn ông bình thường tinh lực dồi dào đi, thu phục cái đồ nữ quỷ không thích mặc quần áo này, vẫn nên là cô ra tay thích hợp hơn!

Ai một tiếng, Hà Bật Học bò trên bàn thở dài, chương trình tuy không bị dừng, nhưng thu hình vô cùng không thú vị, tất cả Đài đều đến hiện trường để mắt, rất sợ cậu lại làm ra cái trò mới gì, không cẩn thận nguy hại đến nữ thần Tùng Vân Tùng đại tiểu thư của bọn họ, không khí trầm trọng khiến Hà Bật Học rất muốn phẩy tay áo bỏ đi.

"Học trưởng, đừng như thế! Nhịn một lúc gió êm sóng lặng, xuất tiền chính là ông Lớn đó!" Trương Chính Kiệt vỗ vỗ vai Hà Bật Học, cậu ta cũng đi theo đến phòng họp Thái Bình Dương chơi, ở trường quay nhiều thêm một giây có thể sẽ muốn giết người, này không được, kia cũng không, nhà Đài tuy miệng nói tuyệt đối không can thiệp quá trình thu của họ, nhưng mấy ý kiến ấu trĩ, mít đặc lại yếu kém không ít hơn một.

Rầm một tiếng, Tùng Vân ập cửa đi vào, khuôn mặt cười phủ lên một lớp giận dữ, chen chúc phía sau là đám cao cấp đang vội vàng kính cẩn khom lưng. Khi một cô gái được gần như 90% đàn ông cảm thấy là nữ thần, vậy bạn tốt nhất đừng thành kẻ địch với cô ta, vừa khéo thay, Tùng Vân chính là cô gái như thế, cô hô một tiếng, nhất định là có hiệu quả hơn so với bạn nghĩ vỡ đầu ra cái gì đó chấn cổ thước kim*.

*chấn cổ thước kim: Vang động đời xưa, rạng rỡ đời nay

"Học trưởng! Anh lại mặc kệ tôi một mình ở trường quay? Tôi không quay nữa!" Tùng Vân giậm chân, phát cơn hờn dỗi quay đầu đi mất, để lại Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt mắt chữ O mỏ chữ A, còn đám cao cấp thì không biết nên giận Hà Bật Học hay là đuổi theo cô trước.

"Hà Bật Học! Cậu còn đần ở đây làm gì? Nhanh đuổi theo mang bạn gái cậu về a?" Không biết vị chủ quản nào đẩy Hà Bật Học ra ngoài, người sau đó vẫn ngơ ngẩn nửa ngày, bạn gái? CK không phải chết rồi sao?

Hà Bật Học tay đút túi, từng bước từng bước lắc lư đến phòng khách Đài, vừa mới xoay cửa, đón đầu đã thấy Tùng Vân giương khuôn mặt mỉm cười ngọt ngào, thân mật kéo Hà Bật Học đi.

"Cô… Cô không phải giận tôi sao?" Hà Bật Học khó khăn đeo dây an toàn, nghi hoặc lại có chút sợ mà hỏi. Đừng thấy Tùng Vân luôn cười hì hì ngọt ngào động lòng người, thần sắc khi ngồi trên ghế lái lại hoàn toàn khác, giày cao gót mảnh giẫm chân ga, Hà Bật Học nghĩ đến hai chữ, dữ dằn.

"Dọa bọn họ thôi, tôi không thích có người can thiệp vào chương trình của tôi, nhà sản xuất ạ." Tùng Vân cười giòn, cô không phải kiểu người không có ngoại hình, càng không phải mỹ nữ không có đầu óc, nếu không tử tế kinh doanh, đến khi già rồi, là không có ai thương mình hết.

"Tiểu Vân, tôi nghĩ, cô đừng chủ trì chương trình của tôi nữa." Hà Bật Học nghĩ cặn kẽ vài ngày, tuy rằng Tùng Vân có chút như kim chủ của chương trình, có cô thì có rating, quảng cáo, nhưng để tốt cho cô, chính là không nên để Tùng Vân mạo hiểm nữa, không đáng.

"Học trưởng, anh không cần tôi?" Xe trượt một chút, Tùng Vân mắt đẹp ngập nước chớp chớp.

"Cái gì tôi không cần cô! Tôi là đang lo an toàn của cô!" Hà Bật Học bị cô làm cho hoảng, phải biết, không giống sở thích của Ân Kiên, cậu đối với phụ nữ đẹp là không có sức kháng cự.

"So với đám sản xuất luôn lén cắt xén, học trưởng anh an toàn hơn… Nà! Đừng nên đối tốt với tôi quá như vậy à! Không thì tôi sẽ thực sự yêu anh đó!" Tùng Vân ngọt ngào nháy mắt đùa mấy cái.

Tùng Vân quang minh chính đại phát giận bỏ quay, thiếu nữ chủ trì, Hà Bật Học giờ đang "phụng mệnh" khuyên Tùng tiểu thư quay về cũng vui vẻ lêu lổng bên ngoài.

Phụ nữ đi dạo phố thật kinh khủng, chí ít đối với Hà Bật Học mà nói, mức độ kinh dị không kém Ck trở về có lẽ là khi bà cô nổi bão. Tùng Vân vui vẻ kéo cậu đi mua giầy, đúng vậy, một đôi, cậu đã đi khắp đường một tiếng đồng hồ, hai chân sắp đứt, hai tay Tùng Vân lại trống trơn như chưa từng mua gì, quan trọng hơn, cô còn như là tinh lực dư thừa giống máy phát điện hạt nhân.

"Học trưởng anh mệt chết chưa?" Tùng Vân quan tâm hỏi, vừa ngắm cái túi caro ở bên, Hà Bật Học chỉ có thể miễn cưỡng sắp xếp dáng cười, cậu ngủ ngày cày đêm a! Phơi nắng nhiều quá cậu sẽ chết đó.

“Chúng ta đi tìm quán nghỉ ngơi một chút!” Tùng Vân cười cười, hài lòng kéo Hà Bật Học lên tầng, cô biết có một quán điểm tâm ngọt trà chiều rất ngon, Hà Bật Học cười ngượng, cậu chỉ thích ăn mì tôm thôi!

“Sao thế?” Tùng Vân đưa tay khua trước mặt Hà Bật Học, cặp mắt to kia từ nãy vẫn thâm tình nhìn chằm chằm cánh cửa kính.

“Người kia… Nhìn quen quá…” Hà Bật Học chau mày, đối với người đàn ông đang ở quầy đồ bên kia chọn đồ cậu nhất định đã gặp qua, nhưng nhất thời nửa khắc không nghĩ ra là ai.

“Người quen?” Tùng Vân nhìn một chút, cũng chau mày, cái tên kia nhìn thật… Dâm loạn.

“Cũng không phải… Tôi đã gặp anh ta… Rốt cuộc ở chỗ nào?” Hà Bật Học mặt chau thành một cái bánh bao, cật lực nhớ lại, người cứ là thế này, khi bạn nỗ lực nhớ cái gì đó, hết lần này đến lần khác một chuyện cũng nghĩ không ra.

“Cũng là người trong Đài sao?” Tùng Vân có ý tốt nhắc nhở, Hà Bật Học ngược lại hít một hơi trừng cô, cậu nhớ đã gặp người kia ở đâu, trong phim! Cái phim đáng chết kia! Dù là chỉ nhìn qua vài phút đầu, Hà Bật Học cũng nhớ rõ khuôn mặt dâm loạn đó.

“Mau! Mau… Hắn muốn đi kìa!” Hà Bật Học cuống quýt kéo Tùng Vân, người sau đó không hiểu gì, nhưng cũng theo cậu đuổi xuống tầng, gấp gáp trả tiền, hai người vội vã nhảy lên xe đuổi theo.

Xe càng đuổi theo càng hoang vắng, dọc trên đường đi Hà Bật Học giải thích với Tùng Vân người đàn ông kia là ai, Tùng Vân càng nghe càng tức giận, một đám cầm thú. Chờ đến khi xe dừng cửa rừng chuối, hai người ngược lại không nói gì, đuổi đến đây rồi phải làm sao? Đối phương là tội phạm giết người có tiền án cưỡng dâm đó! Trong rừng chuối có mỗi một cái nhà, hẳn là nơi hung thủ ở, giờ nên làm sao đây?

“Học trưởng… Chúng ta làm gì đây?” Tùng Vân hơi sợ hỏi một câu, tâm tình vừa nãy rất tức giận không nhìn ra cái gì, giờ chỉ thấy rất khủng bố, rừng chuối hiu hiu lay động, chung quanh hoang vắng cứ cảm thấy sắp bị giết người diệt khẩu.

“Báo cảnh sát a! Trời mới…” Hà Bật Học lắc đầu, vội lấy di động của mình, ngoại trừ cảnh sát, cậu thấy cô cháu nhà họ Ân kì thật có sức chiến đấu hơn.

Tùng Vân hấp tấp lấy điện thoại ra, đang muốn báo cảnh sát, phát hiện Hà Bật Học chuẩn bị xuống xe, sợ tới mức cô vội đưa tay níu chặt lấy người, túm chết cũng không buông.

“Học trưởng! Anh đang làm cái gì?” Tùng Vân thét lên, lại sợ khiến người ta chú ý mà che miệng mình, đôi mắt đẹp như khiển trách mà sống chết trừng Hà Bật Học.

“Cô không nghe thấy có người kêu cứu sao?” Hà Bật Học nhíu mày, cậu quả thực có nghe thấy người cầu cứu, không xuống xe xem một chút, lương tâm cậu áy náy.

"Đừng bỏ tôi lại!" Tùng Vân bĩu môi, nước mắt bắt đầu vòng quanh, cô không trải qua trăm trận như Ân Lâm đâu! Dù sao cũng là đóa hoa nhà kính để người ta nâng niu trong tay mà.

Hà Bật Học khẽ cắn môi, quả thật không nên để Tùng vân ở chỗ này, nhưng đám kia chính là cầm thú có tiền án cưỡng hiếp giết người, vạn nhất Tùng vân có cái gì ngoài ý muốn, cậu nhất định sẽ bị ngũ mã phân thây.

"Tiểu Vân, nghe này! Cô ở lại xe, khóa cửa xe rồi báo cảnh sát!" Hà Bật Học vỗ vỗ vai cô, khiến đối phương trấn tĩnh một chút. Tùng vân gật gật đầu, hiển nhiên chấp nhận đề nghị này, Hà Bật Học hướng rừng chuối đi hai bước rồi lộn lại, sắc mặt ngưng trọng.

"Tiểu Vân… Cô vẫn nên đem xe ra xa một chút!" Hà Bật Học lòng có chỗ bi ai.

Trong rừng chuối, tiếng lá cây sột soạt lay động, Hà Bật Học rụt cổ rùng mình, mới chạy vài bước liền vấp một cái ngã sấp xuống, mặt mày lem luốc.

"Shit…" Hà Bật Học thầm mắng một câu, Ân Kiên nếu nhìn thấy cậu cả người bẩn thỉu trở về, nhất định rút gân lột da cậu.

Đang muốn đứng lên, Hà Bật Học mới phát hiện chân mình bị mắc rút không ra, quay đầu lại, tim thiếu chút nữa bị dọa ngừng, một bàn tay đầy hồ máu tử thi túm chặt lấy cổ chân cậu.

"God!" Hà Bật Học sợ tới mức không hiểu lấy đâu ra sức lực, chân hung hăng rút về, theo đó lôi ra một cái tay cụt từ trong đấy, mùi xác trực tiếp ập tới, dạ dày một cơn làm loạn, rất muốn túm lấy nó lôi ra ngay.

"Cái này… Quỷ tiểu thư kia…, cô nếu thực sự linh, phiền cô buông tay ra! Tôi… Tôi là đến giúp cô…" Hà Bật Học nuốt nước bọt, mắt to nhìn cánh tay siết chặt cổ chân cậu thì thào, nói ra cũng kì quái, khi Hà Bật Học nói xong, năm ngón tay kia thật sự buông ra, lưu lại một vết bầm thật đậm, Hà Bật Học thở sâu, vội vàng đứng lên chạy khỏi rừng chuối.

Chạy về đến xe gõ mạnh vào cửa kính, thiếu chút nữa hù chết Tùng Vân, vội mở khóa để Hà Bật Học lên xe, hai người sắc mặt cùng trắng bệch.

"Tôi cảm thấy… Vẫn nên ở trên xe chờ bọn họ an toàn hơn một chút." Hà Bật Học bình ổn tâm tình mình, mắt cá chân cậu còn hơi hơi đau, Tùng Vân gật đầu đồng ý, cô thật sự không dám chờ một mình trên xe.

Thời khắc nguy cấp như này, Ân Kiên luôn tới đặc biệt nhanh, vừa đến hiện trường liền kéo Hà Bật Học xuống xe, còn chưa kịp mắng vốn, trước tiên hôn một cái nồng nhiệt, ngang ngược đến mức Hà Bật Học cảm thấy váng đầu hoa mắt. Ân Lâm ở bên đã thấy nhưng không thể trách, dù sao đó cũng không phải con cô, tương lai nhà họ Ân về sau cũng không liên quan cô, còn Tùng Vân thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ở cạnh bên, tuy nghe nói qua vài lần, phương thức đuổi quỷ của Ân Kiên hơi khác thường, nhưng mỗi lần thấy đều rất kinh ngạc a!

“Oa oa…” Hà Bật Học hít một hơi, bên tai có chút đỏ, nói thật, cậu vẫn không rõ nổi Ân Kiên lúc nào là đuổi quỷ, lúc nào chỉ đơn thuần là hôn cậu, dù sao… Cũng không tệ mà!

“Cậu đi đâu chọc thành một thân bẩn như này?” Ân Kiên nhíu mày, Hà Bật Học nhìn mình một thân sơ mi, quần dài bùn đất, đưa tay chỉ rừng chuối, mặc kệ kiểu “bẩn” nào thì cũng ở cái chỗ đó thôi!

“Bạn Hà… Cậu không làm trinh sát quả đáng tiếc!” Ân Lâm ngắm ngắm rừng chuối chậc chậc.

“Thật thế? Bởi vì tôi rất có năng lực trinh sát?” Hà Bật Học ánh mắt sáng ngời, đây là lần đầu tiên Ân Lâm khen cậu, nhịn không được mà đắc ý.

“Sai! Là đến chỗ nào chết người chỗ ấy!” Ân lâm lườm cậu một cái, dẫn đầu bước vào rừng chuối. Hà Bật Học bĩu môi, mắt to nhìn chằm chằm Ân Kiên cầu xin, cậu rất muốn đi theo nhưng không dám mở miệng, đồng thời, đôi mắt đẹp của Tùng Vân cũng ngập nước nhìn Hà Bật Học rồi lại nhìn Ân Kiên, đừng ném cô lại một mình, Ân Kiên thở dài, sao phiền toái cứ luôn quẩn bên hắn vậy?

“Theo cũng được, đừng nhìn đông ngó tây.” Vươn tay, giữ chặt Hà Bật Học, Ân Kiên cũng không quay đầu mà đi theo vào rừng chuối. Người sau đó vội vàng vẫy tay với Tùng Vân, vị nữ chủ trì lá gan không đủ to cuống cuồng theo sau cậu.

Trong rừng chuối, Ân Lâm đã cắm hương nhiều nơi, Hà Bật Học muốn hỏi, nhưng Ân Kiên không cho cậu nói, ở hiện trường vụ án chặt xác vứt đi có nhiều cấm kị, đừng nói lung tung, tốt nhất trong lòng chuyện gì cũng không nghĩ.

“Thiếu đầu.” Ân Lâm nhìn la bàn trong tay nhíu mày, oán khí rất nặng, đều tập trung ở tòa nhà kia.

“Những người đó… Sẽ không cắt xác xong, để đầu trong nhà chứ?” Ân Kiên kinh ngạc. Đã biết đem quần áo đối phương lột sạch, sợ cô trở về báo thù, lại vẫn giữ đầu người trong nhà? Rất ngu xuẩn nhỉ?

Ân Lâm hừ lạnh hai tiếng, đến gần căn nhà đánh giá, đoàn người lúc này mới chú ý sự cổ quái của căn nhà, cửa sổ tầng hai toàn bộ dùng ván gỗ đóng đinh từ trong ra ngoài, như là sợ cái gì đó sẽ chạy mất.

“Các người đang làm cái gì?” Cửa chính đột nhiên mở ra, một người đàn ông khuôn mặt tiều tụy hung ác gào lên, Hà Bật Học giật thót, kéo kéo ống tay áo Ân Kiên, đây là tội phạm giết người trong phim.

“Xem diễn!” Ân Kiên cười lạnh mấy tiếng, gã đàn ông kia như có tật giật mình mà biến sắc ngay tại chỗ.

“Tôi không biết anh vì cái gì còn ở đây, nhưng căn nhà này có ma.” Ân Kiên châm thuốc.

“Anh… Anh có cách gì đuổi cô ta không? Cô ta cả đêm không hát hò thì cũng cười the thé, không ngừng… Không ngừng…” Gã đàn ông thần trí có chút không rõ ràng kêu gào, Ân Lâm đẩy gã, tiến vào trong nhà,

một mùi tanh tưởi xộc vào mũi, Hà Bật Học cùng Tùng Vân tò mò thò đầu ở cửa, nếu nghe cẩn thận, thậm chí có thể nghe thấy tiếng động cái gì đó lăn lộn ở tầng hai.

"Ha ha! Xem ra, cô ta quấn cậu lâu rồi a! Thật thông minh, chọn yếu mà bắt nạt!" Ân Lâm cười cười, sâu trong ánh mắt tỏa ra ánh sáng.

Chắc là áp lực quá lớn, tinh thần căng thẳng lâu rồi, người đàn ông kia giống như vớ được khúc gỗ trôi liền túm chặt cánh tay Ân Kiên không buông, quàng quạc quàng quạc phun hết nỗi khổ chất chứa.

Ân Lâm thảnh thảnh thơi thơi đông sờ sờ, tây ngó ngó trong phòng, Hà Bật Học cùng Tùng Vân hai người lại nghiêm chỉnh ngồi im đợi một bên, bọn họ cũng không giống hai cô cháu nhà họ Ân, đối mặt với cái tên tội phạm giết người cư nhiên có thể trấn định như thế.

Người xấu, cũng không phải tất cả đều là hung thần ác sát*, ít nhất, bọn họ phải đối mặt với cùng lắm là một đám ma cà bông dám làm không dám nhận. Một đám người sống ăn chơi đua đòi tỏ ra nguy hiểm, không cái gì khong dám ra tay, nhưng đợi đến khi việc xảy ra, hủy xác không để lại dấu vết, thì lộ cái vẻ vô dụng như vậy, ngay cả vứt xác cũng vứt không sạch sẽ. Nghe cách gã nói, cái nhà này là của gã, một đám uống nhiều rượu làm hành vi man rợ với bạn gái chơi chung, sau lại ra tay giết cô, vì thế đám người liền cắt xác muốn che giấu chân tướng, nào biết lúc cắt đầu, cô gái kia cư nhiên mở to mắt mắng bọn chúng, sợ tới mức kẻ khác chạy trốn mất, để lại gã một mình xử lí xác chết.

*hung thần ác sát: hình dung kẻ vô cùng hung ác

"Hóa ra là một ả lưu manh a? Khó trách lại hung hãn vậy." Ân Kiên cười lạnh, không quên liếc liếc Ân Lâm, ở trước mặt cô, không ai dám xưng nữ vương.

"Sau đó… Các phần xác thì ném vào rừng chuối, nhưng cái đầu… Cô ta một mực lăn qua lăn lại trên tầng, có cách gì đem cô ta đi không?" Gã đàn ông cầu xin, nhìn ra mấy ngày này gã chả tốt gì.

"Anh vì cái gì không dọn đi?" Tùng Vân tốt bụng nhắc, gã đàn ông kia chán nản thở dài, gã không phải chưa từng thử qua, nhưng luôn ma xui quỷ khiến có điều bất trắc, dường như trong bóng tối có một lực lượng không cho gã rời đi.

"Cậu… Các cậu có cách đúng không? Các cậu có thể đem cô ta đi đúng không?" Gã đàn ông kia túm chặt tay Ân Kiên, người sau đó vùng ra khỏi gã, dùng mắt ý bảo, muốn Hà Bật Học cùng Tùng Vân quay về xe.

"Tôi là thiên sư, thu yêu là cần tiền, tôi đắt lắm đấy!" Ân Kiên ngoài cười nhưng trong không cười, Ân Lâm hiển nhiên hiểu ý hắn, lầm bầm hai tiếng cũng theo bọn Hà Bật Học rời đi.

"Tôi có tiền, tôi có tiền!" Gã đàn ông kia vừa thấy dáng vẻ Ân Kiên muốn rời đi, sống chết túm lấy hắn không tha, đau khổ cầu xin.

“Đáng tiếc, hôm nay tôi không có tâm tình thay trời hành đạo.” Ân Kiên châm thuốc, cười lạnh hai tiếng lắc lư tới cửa, sau đó đem thuốc vùi vào bùn, phóng khoáng khoát tay rời đi.

“Thế có được không? Cái phim kia không biết có thể lưu lạc đến tay người khác nữa không, vạn nhất nữ quỷ đó đi ra ngắt đầu người khác thì sao?” Trên đường về, Hà Bật Học đổi xe Ân Kiên, không yên tâm mà hỏi. Tuy rằng thu phục nữ quỷ kia thì lợi cho gã đàn ông, nhưng cô ta đã làm chuyện xấu a! Vạn nhất lại hại người khác thì sao?

“Tôi chôn bùa ở cửa nhà gã, nữ quỷ kia không đi được, cô ta chỉ có thể quấn lấy gã đàn ông kia. Xem ra, oán khí để cô ta khắp nơi giết người lung tung chỉ có thể phát tiết toàn bộ trên người gã thôi!” Ân Kiên cười gian, hắn còn biết Ân Lâm cũng động chân động tay, nữ quỷ kiêu ngạo kia không bao lâu sẽ bị bả thu dọn thôi.

“Vậy a…” Hà Bật Học gật gật đầu tỏ vẻ đã thông, than khẽ một tiếng, không khỏi nhớ tới Apple vô tội, nếu không phải vì cậu, cô có lẽ còn yên ổn cắt ghép phim.

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, trong cuộc sống mỗi người dù sao cũng có mấy kiếp nạn, vượt qua thì bình an vô sự, thuận buồm xuôi gió, vượt không qua thì… Apple chẳng qua đúng lúc đụng tới nạn này, nếu không gặp chuyện, cô ấy vẫn sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn khác, đừng quá tự trách! Hiểu không?” Ân Kiên vò loạn tóc Hà Bật Học, người sau đó nhịn không được cười ngây ngô, quen Ân Kiên chua ngoa hà khắc, đột nhiên dịu dàng an ủi người như vậy, thật sự rất kì quái.

Nói mặc kệ liền thực sự mặc kệ, nhịn không được mấy ngày, Hà Bật Học trên TV nhìn thấy tin gã đàn ông kia tự thú, tiện thể còn khai ra kẻ ác đồng lõa hành hung, xem ra, nữ quỷ kia thật sự là dọa gã hơi bị thảm.

“Bạn Hà, tôi đi xử lí ”chuyện kia” một chút, cậu ở nhà một mình không sao chứ?” Ân Kiên thu dọn đồ, nếu gã kia đã đầu thú, vậy hắn không thể mặc kệ nữ quỷ kia lêu lổng dương gian được.

“Tôi cũng không phải trẻ con!” Hà Bật Học tức giận, đừng luôn lộ ra cái vẻ để cậu ở một mình là sẽ gặp chuyện không may, cậu là người trưởng thành, có thể tự chăm sóc mình.

“Tốt nhất là thế!” Ân Kiên hừ lạnh một tiếng, hai người cùng trừng mắt một cái sau đó xoay người rời đi.

Chương trình mới tuy không đủ tài liệu tham khảo theo ý cậu, nhưng tiến hành coi như là thuận lợi, Hà Bật Học khẽ hát, đầu năm nay khán giả buồn chán thật đúng là không ít, cung cấp danh sách phim có ma thế mà được hai chồng lớn, nhà sản xuất lớn kiến thức rộng rãi lai láng thế nào cũng có một số cái chưa nghe qua, muốn tìm trong mấy thứ này cũng không đơn giản!

Một mình ở nhà đọc sách quả thật quá nhàm, Hà Bật Học ném đồ đi đến bên điện thoại muốn tìm Hà Sĩ Vĩ hầu cậu chuyện phiếm, ăn cơm.

Hà Sĩ Vĩ đầu kia đang vội vã theo bạn gái mình, bạn gái em họ đi dạo phố mua sắm, một Tùng Vân đã đủ rồi, lại còn thêm một kiều nữ Nghiêm Lệ tiêu tiền như nước chảy, Hà Sĩ Vĩ chỉ cảm thấy mình nên mọc

thêm hai cánh tay.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, Hà Sĩ Vĩ vội nhận điện thoại, Nghiêm Lệ liền trừng đôi mắt đẹp xem xét anh ta, chỉ có một cuộc điện thoại là Hà Sĩ Vĩ rất nhanh nhận, có đôi khi cô quả thực được nếm mùi, Hà Sĩ vĩ cưng em họ còn hơn là cưng cô.

"Hà Bật Học?" Nghiêm Lệ nhướn một bên mày mỏng, cô cũng không phải ghen thật, chính là thấy Hà Sĩ Vĩ khẩn trương rất thú vị, vị vệ sĩ này thường ôn hòa lại nghiêm túc, chỉ khi cô lên cơn một chút thì sẽ có vẻ luống cuống chân tay không biết làm sao, Nghiêm Lệ cũng coi là thiên chi kiêu nữ, không hiểu vì sao lại thích anh ta.

"Tiểu Học chỉ có một mình, muốn hẹn anh cùng ăn cơm." Hà Sĩ Vĩ nhẹ cười. Anh ta sau này đã hiểu Nghiêm Lệ là chủ của mình, nhưng anh ta không để ý khác biệt thân phận của hai người, trong mắt anh ta, Nghiêm Lệ thủy chung vẫn là cô gái tính tình đáng yêu, hay ghen, hay lên cơn.

"Anh ta chỉ hẹn anh? Bảo Hà Bật Học biết, em cùng Tùng Vân ăn cơm với nhau, ăn xong rồi lại đi dạo phố tiếp, anh xem anh ta có chịu được không?" Nghiêm Lệ cười hì hì, thân mật kéo Tùng Vân, đều nói chuyện yêu đương là thuốc bổ tốt nhất cho phụ nữ, ngay cả người phụ nữ mạnh mẽ trên thương trường này cũng lấp lánh vẻ trắng mịn của người phụ nữ nhỏ.

Cùng bạn gái lôi lôi kéo kéo tạm biệt, Hà Sĩ Vĩ cẩn thận đem đồ mua được nhờ người mang về nhà Nghiêm Lệ, xác nhận Nghiêm Lệ cùng Tùng Vân hai người không sao mới vội vàng đi gặp Hà Bật Học.

"Sao có lòng tốt thế? Đem bạn trai cho người khác mượn." Tùng Vân cười khanh khách, cô cùng Nghiêm Lệ từ nhỏ đã quen nhau, đối với việc vị mỹ nữ mạnh mẽ, tự tin này tìm được cõi đi về của mình, cô rất cao hứng.

"Tôi là một cô gái hào phóng mà! Ha ha!... Đúng rồi, cậu cùng Hà Bật Học rốt cuộc thế nào? Anh ta không phải cùng..." Nghiêm Lệ thuận miệng hỏi, Tùng Vân lắng lặng nghe. Cô kì thật cũng không hiểu được tình cảm của mình, cùng Hà Bật Học ở một chỗ cũng rất vui vẻ, nhưng hai người tình cảm lúc ấy giống như người thân, anh em, Hà Bật Học tốt lắm, đáng tiếc thực sự không phải ly trà của cô.

Cúi đầu nhìn đồ trang trí thủy tinh, Tùng Vân mắt sáng ngời, một con khỉ thủy tinh xinh xắn, không biết vì sao, đột nhiên nhớ tới bộ dạng của Hà Bật Học, cười khẽ hai tiếng, định tặng anh ta.

Đang lúc cô muốn đưa tay lấy con khỉ thủy tinh kia, một cái tay trắng bệch đưa ra nhanh hơn cô, mảnh dẻ, nhợt nhạt, trên ngón áp út là một viên ruby lớn vô cùng bắt mắt.

"Ngại quá, cái này... Là tôi nhìn thấy trước!" Tùng Vân lịch sự cười, cô gái bên cạnh nhìn chằm chằm cô, áo da đỏ thẫm, quần da, chặt đến mức dáng người nảy nở của cô ta càng có vẻ cuộn sóng mãnh liệt.

"Khỉ thủy tinh?... A Học không phải khỉ!" Cô gái kia mỉm cười ngọt ngào, cô ta cao ngang Tùng Vân, nhưng hai người điển hình cho một trời một vực. Tùng Vân ngũ quan xinh đẹp, nhưng khí chất vô cùng ngọt ngào,

giọng có chút như cô ngốc, thanh thuần động lòng người; mà cô gái kia lại tương phản, ngũ quan rất thanh thuần, nhưng ánh mắt, tư thái, còn có giọng nói lanh lảnh, thể hiện một vẻ đẹp cực xâm lược.

"Cô… Cô quen học trưởng?" Tùng Vân hơi lui bước, mơ hồ nhận ra đối phương là ai.

"Cô là bạn gái hiện tại của anh ấy?" Cô gái kia nhíu nhíu đôi màu cực mảnh, bóng mắt đỏ sậm khiến cho hai mắt cô sáng rỡ dị thường.

"Tôi là bạn gái cũ của anh ấy… Người đã chết thảm đó!"

Hết Chương 3 Quyển 2

10. Quyển 2 - Chương 4

Trước quầy bán đồ trang trí thủy tinh, không khí có vẻ rất khác, đám khách qua lại ai cũng không khỏi quay đầu liếc xem một cái, cảnh thì đẹp, nhưng sóng mắt kích động qua lại có vẻ quỷ dị.

Tùng Vân vốn chính là người mẫu nổi danh, thân hình cao gầy, ngũ quan diễm lệ, nhưng tính tình vui vẻ, đứng đó, khiến cho đám đồ trang trí thủy tinh như tôn cô lên, lấp lánh, lấp lánh như tiên nữ xuất trần; đầu kia, CK áo bó đỏ thẫm, thắt lưng nhỏ nhắn, còn có làn da trắng hơi xanh xao không được tự nhiên, còn có đôi mắt thật to cùng cái mũi cao thẳng của cô, tuy rằng có chút ngây thơ, nhưng cả người lại tỏa ra một vẻ đẹp đầy xâm lược.

CK tiến sát từng bước, Tùng Vân cảnh giác lui lại non nửa bước, sau đó không nhận thua mà cắn cắn môi đứng ở đó trừng mắt nhìn người, không lý do gì lại thua bởi đối phương.

"Cô tuyệt đối sẽ không nói dối, A Học không phải bạn trai cô." CK nở một nụ cười cực ngọt, nhưng cô quá mức nhợt nhạt, cười to khiến cho người ta có cảm giác u ám dày đặc, không khỏi dựng lông tóc.

"Học trưởng cùng tôi… Cùng tôi… Có quan hệ gì tới cô? Cô đã chết rồi…" Tùng Vân không biết dũng khí từ đâu mà phản bác, nói xong cả người mới nổi gai. Đúng vậy, CK đã chết, hiện đứng trước mặt cô là cái gì?

"A Học trên người có mùi sữa, rất trẻ con nhỉ? No.5 trên người cô, anh ấy sẽ dị ứng." Con mắt thật to của CK nhìn chằm chằm Tùng Vân, Nghiêm Lệ tò mò dán qua đánh giá cô, muốn mở miệng hỏi, Tùng Vân lại ngăn cô ra sau.

"CK, chúng ta chạy nhanh đi! Những người đó đuổi tới rồi!" Đột nhiên một gã đàn ông tới gần, vẻ mặt

căng thẳng nhắc nhở, ánh mắt láo liên trái nhìn, phải ngó, Nghiêm Lệ nhịn không được muốn call Hà Sĩ Vĩ về, gặp quỷ còn không đáng sợ, gặp người điên mới khủng bố nà!

"Nói cho A Học, tôi rất nhớ anh ấy." CK đem khỉ thủy tinh ném cho Tùng Vân, nháy mắt cười cười, đạp giày cao quá mức xoay người rời đi.

A Joe đi sau CK vẫn rất căng thẳng, không biết bắt đầu từ khi nào, luôn có một đám người xuất quỷ nhập thần đi theo bọn họ, CK đã rất lâu không có ra ngoài "ăn cơm", nếu không phải dựa vào nghề nghiệp của gã để lừa mấy cô bé, gã thực lo CK chống đỡ không được bao lâu, khí sắc cô càng lúc càng kém, nhìn cô thành như vậy, A Joe chính là đau lòng.

"Anh về trước nhé? Tôi còn muốn dạo thêm một chút." CK đột nhiên dừng chân, ngây ngẩn nhìn tấm áp phích, là quảng cáo của Tùng Vân, chụp hình cho chương trình mới "Suỵt! Đêm nay nơi nơi là quỷ" của cô ta, cô để ý đương nhiên không phải Tùng vân, mà là ba chữ, Hà Bật Học.

"CK… Em, em vì cái gì lại để ý nó? Hà Bật Học có cái gì tốt?" A Joe bất mãn một chút, lúc còn sống, trong mắt, trong lòng CK chỉ có Hà Bật Học, cả khi chết rồi cô vẫn tâm tâm niệm niệm, gã lại không phải cái kẻ chỉ biết làm việc kia, đồ ngu cả ngày chạy theo quỷ ấy có cái gì hấp dẫn người?

"Anh ấy một chút cũng không tốt, nhưng tôi thích là được." CK cười lạnh hai tiếng, ánh mắt thâm độc trừng người đang tới, Ân Tiển, Ân Phong hai người trừng mắt đề phòng cô.

"Yêu nghiệt, mi chịu chết đi!" Ân Tiển quát lên một tiếng lớn, Hỏa long nhanh chóng xuất hiện.

A Joe chạy điên cuồng như sắp chết, những người đó toàn bộ đều hướng về CK, mà gã lại có tật giật mình, cho dù đối phương căn bản không cần gã, gã vẫn sợ hãi mà bỏ chạy.

Công ty bách hóa loạn thành một đống, Ân Tiển ra tay chưa bao giờ biết nặng nhẹ, một con Hỏa long lượn khắp đuổi theo CK, vị mỹ nữ gợi cảm nóng bỏng này, khuôn mặt tươi cười tràn đầy châm biếm, rẽ đông, rẽ tây chạy khắp, rất nhanh nhảy xuống đường cái, đối diện ngay với Ân Tiển cầm kiếm đi tới.

Hít một hơi khí lạnh, CK rẽ không kịp, mắt thấy sắp bị một kiếm xuyên tim, đột nhiên có một người đàn ông nhẹ nhàng đỡ lấy cái eo nhỏ của CK, đưa tay duỗi ra tóm lấy kiếm, lại tiện thể vung lên, Ân Tiển bị đánh bay ra ngoài.

"Ân Tiển!" Ân Phong hô lên, vài cháu chắt họ Ân xông tới. CK lúc này mới có cơ hội thấy rõ người đàn ông đỡ thay cô một kích trí mạng đến tột cùng là bộ dạng gì, hơn bốn mươi? Tóc ngắn gọn gàng mượt mà, mắt kính không gọng, phủ một thân âu phục nhàn nhã đơn giản, nhìn ngang nhìn dọc ông ta như một người trung niên bình thường, nhưng trong giây lát, lại thoải mái hóa giải công kích hung ác của nhà họ Ân.

"Ông là ai?" Ân Tiển ôm ngực, không tin nổi mà trừng người đàn ông trước mắt, một cái vung tay nhìn thì tùy tiện, lại khiến cậu ta sao bay phấp phới thiếu điều ọc ra máu, càng khó tin chính là, Hỏa long của cậu ta lại nháy mắt tan thành mây khói với ông ta, đây tuyệt đối không có khả năng!

"Người qua đường!" Người đàn ông cười cười, ánh mắt dừng lại trên người Ân Phong đang dìu Ân Tiển, người sau đó run rẩy, sợ hãi dắt Ân Tiển đi, bởi vì trong nháy mắt cô nghe thấy giọng người đàn ông kia, không đi, ông ta sẽ khiến bọn họ chết hết ở đây, Ân Phong không thể nói rõ vì cái gì, nhưng, cô tin người đàn ông kia nghiêm túc.

"Con cháu nhà họ Ân vẫn kích động như nhau, không biết sống chết a..." Người đàn ông kia nhìn bóng bọn họ rời đi cười to, CK cảnh giác nhìn ông ta.

"Tôi có thể vinh hạnh mời vị tiểu thư si tình lại cố chấp này uống chén trà?"

Thở một hơi xả giận, Hà Bật Học duỗi người, vì sản xuất chương trình mới, cậu lại bắt đầu kiếp sống mạo hiểm lên núi xuống biển, ít nhiều có sự hỗ trợ của tiểu thư Nhạc Lam Thanh thiếu nữ u linh xinh đẹp, trong tay Hà Bật Học cầm một chồng to tư liệu "truyền thuyết", cái gì mà rừng cây ăn thịt người, nước uống vào sẽ chết? Một chồng to nhiều vô số, vì thực sự bắt đầu thu hình, Hà Bật Học tự tay làm, từng bước tìm tòi, lại lọc tư liệu không thể dùng, việc còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Ai~~~ Tôi thật nhớ xe tôi a..." Hà Bật Học vừa than vừa đem tập vé xe lật lật, thiếu phương tiện đi lại, hơn nữa Ân Kiên kia là đồ quỷ yêu tiền hà khắc lại không muốn cho cậu mượn tiền mua một chiếc, Hà Bật Học chỉ có thể ngày ngày rất cam chịu số phận mà chọn phương tiện công cộng. May là cậu ngày nào cũng muộn đi sớm về, cơ hồ là vào lúc ít người nên mới có thể quá giang.

"Bụng đói quá..." Lắc chân, Hà Bật Học ngồi oán giận trên ghế, là ai quy định ở trạm dừng không có đồ ăn? Quả thật là quy định mất hết nhân tính mà!

Hết nhìn đông tới nhìn tây, nhà ga chỉ còn có vài tốp năm tốp ba đang đợi xe, lạnh lẽo vắng vẻ cảm thấy mình thật thê thảm, đột nhiên có bóng người vụt qua, Hà Bật Học bị dọa nhảy dựng, cậu trai còn trẻ thoải mái ngồi bên cậu.

"Em là học sinh à?" Người con trai xa lạ ngắm nghía Hà Bật Học, cái mặt tròn tròn, mắt to to, tóc hơi rối, một thân T-shirt cộng thêm cái quần jeans tẩy trắng phớ, Hà Bật Học thực sự không khác gì sinh viên.

"Đừng căng thẳng, anh không phải biến thái! Chờ xe thật nhàm chán thôi! Đi bắt chuyện với mấy cô bé xinh xinh, mấy em ấy không phải vung cho anh một cái tát thì cũng là thét lên nhỉ?" Cậu trai xa lạ nở nụ cười, thực khiến người ta vui, nhưng Hà Bật Học vẫn trừng cậu ta không đáp lại. Nửa đêm có thằng người dưng chạy tới tán chuyện với mình? Lấy kinh nghiệm của cậu, đoán chừng thằng này là người hay quỷ cũng không rõ ha?

"Em là người câm a?" Cậu trai kia rất thương xót hỏi một câu, Hà Bật Học như này, quả thật như câm điếc rất đáng thương.

"Cậu mới là đồ câm điếc ấy..." Hà Bật Học tức giận, sao có người lại nói nhiều hơn cả cậu thế chứ?

"Ha ha! Mở miệng nói rồi? Xin chào, anh họ Nhan, anh là Nhan Thư Vũ."

Sân ga vắng vẻ, du khách tốp năm tốp ba chờ xe, Hà Bật Học cùng Nhan Thư Vũ hai người ngồi ghế dài trong góc tối tán gẫu việc thường ngày. Hà Bật Học từ trước đến nay quen thói nhiều chuyện rồi mà! Không đến ba phút, cậu cùng Nhan Thư Vũ đã như anh em ruột biết nhau từ kiếp trước.

"Hoá ra trông tôi giống ông anh câu lạc bộ của cậu hả?" Hà Bật Học thấy rất thú vị, người giống nhau mà! Cậu cũng không phải không nghe qua, chỉ là nghe miêu tả của Nhan Thư Vũ, cậu cùng với ông anh Tiểu Hầu trong miệng cậu ta giống nhau đến cực điểm! Nhất định là một anh đẹp giai, Hà Bật Học đáy lòng mặc niệm một vạn lần.

"Tướng mạo thôi! Không nói đến khí chất… Anh Tiểu Hầu căn bản không có, khí thế trên người anh ấy phải nói là sát khí!" Nhan Thư Vũ cười giòn, vị kế toán viên đã qua Cao học này cũng rất hay nói, ngay từ đầu là vì tướng mạo Hà Bật Học giống người cậu ta quen, mới hiếu kì đến gần, nhưng trò chuyện xong mới thấy đối phương kì thật cùng người cậu ta quen tuyệt đối không giống, hoạt bát, đáng yêu lại còn có chút gà mẹ, là kiểu bạn sẽ khiến người ta không tự chủ mà yêu quý.

"Sát khí? Đóng phim a?" Hà Bật Học cũng cười giòn giã theo, Nhan Thư Vũ đẩy mắt kính không gọng, ánh bạc trên mặt kính chợt loé.

"Chúng tôi là xã hội đen." Nhan Thư Vũ lộ ra khuôn mặt cười chân thành, nhún nhún vai ung dung trả lời, dáng cười của Hà Bật Học hơi cứng một chút. Chăm chú quan sát Nhan Thư Vũ một chút, tuy rằng một vẻ vui tươi, thế nhưng áo khoác đen, áo sơ mi đen cùng quần đen, trên cổ còn đeo dây chuyền có mặt như ngón tay xù xì, Hà Bật Học trái tim đập bình bịch, cậu hình như nói nhiều lắm rồi.

"Đừng căng thẳng, xã hội đen cũng không phải suốt ngày chém người, tôi là kế toán, chính là nhân dịp anh Cả không ở nhà, liền làm kế toán đào ngũ, đừng làm cái vẻ gặp quỷ thế!" Nhan Thư Vũ cười rất vui vẻ, cậu ta thề, đời này cậu ta mơ nhìn thấy cái vẻ mặt kinh ngạc đến mức này nơi anh Cả, tương đối đáng yêu a!

"Cậu… Sao cậu lại đến nhà ga chứ? Trong phim, hắc đạo ra vào không phải đều lái xe rất đẹp sao?" Hà Bật Học nhỏ giọng hỏi, biết không nên hỏi nhiều, nhưng cậu vẫn không nhịn nổi tò mò.

"Say rượu lái xe, đâm xe vào hàng rào an toàn." Nhan Thư Vũ hạ giọng cười, Hà Bật Học lúc này mới chú ý trên người cậu ta tỏa mùi không nồng lắm, nhưng thật sự vẫn ngửi ra mùi rượu.

"Tôi cũng thế, liên tục hỏng ba cái xe, đại khái phải kiếp sau mới có thể rờ đến tay lái lần nữa." Hà Bật Học cúi đầu cười khổ, Nhan Thư Vũ trong lòng ai oán, hai người ở chỗ đó bắt đầu phun trào nỗi khổ chất chứa không có xe.

"Này! Xe đến rồi!" Một cơn gió lạnh thổi qua, Nhan Thư Vũ nhắc một câu, hai người xách đồ lên xe, chọn hàng ghế thứ nhất ngồi tiếp tục tán gẫu, cả xe có vài tốp người, ngoại trừ Hà Bật Học cùng Nhan Thư Vũ, còn có hai nữ sinh trẻ, cùng một người đàn ông trung niên, ngoại trừ nữ sinh vẫn đang líu ríu nói, phần lớn những người khác mệt mỏi, im lặng chọn ghế ngồi xuống.

"Có cơ hội, đến building Hằng Sinh tìm tôi, giới thiệu anh Tiểu Hầu cho anh quen." Nhan Thư Vũ còn đang tác hợp chuyện gặp mặt của Hà Bật Học cùng anh Cả mình, đoàn tàu bắt đầu tăng tốc, chạy như bay trên

đường ray.

Tăng tốc mãnh liệt về phía trước, khiến cho người ta sinh ra một loại cảm giác lưng dán sát không thoải mái, nhưng tàu điện ngầm đặc sắc ở chỗ với khoảng cách quá ngắn giữa hai trạm, chính là khiến bạn sinh ra cảm giác lưng dán sát trong nháy mắt, đoàn tàu liền chuẩn bị giảm tốc đến trạm dừng. Theo kinh nghiệm thường ngày, giảm tốc độ cũng chỉ khiến người hơi đổ về phía trước, cho nên cũng không phải nghiêm túc nắm tay vịn, Hà Bật Học đương nhiên cũng chỉ xiêu vẹo dựa trên ghế, hết sức phấn khởi, nói chuyện trời Nam đất Bắc với Nhan Thư Vũ.

Chuyện xảy ra đột ngột, không ai chuẩn bị tâm lý, thảm án cứ như vậy rầm một tiếng xảy ra. Tàu không rõ nguyên nhân đột nhiên dừng gấp, cũng không thong thả giảm tốc độ như bình thường, mà giống như đụng phải một bức tường, Hà Bật Học vì không kịp phản ứng, cả người đập mạnh lên kính, người sau đó theo phản lực mà ngã xuống, đau đến cậu mắt nổ đom đoám, trong lúc nhất thời không phân rõ phương hướng.

Trong tàu tiếng than nổi lên bốn phía, mọi người không có đề phòng không phải đụng đau thì cũng ngã đau, Nhan Thư Vũ bị đau đứng lên, tuy chỉ là kế toán, nhưng tốt xấu cũng lẫn với hắc đạo, đương nhiên chịu đau hơn người thường.

"Này! Anh không sao?" Nhan Thư Vũ kéo Hà Bật Học, người sau đó lắc lắc đầu, vẫn là choáng, trong tàu đèn đột nhiên tối om, chỉ còn lại thiết bị chiếu sáng khẩn cấp tạch một tiếng sáng lên, chiếu rọi sắc mặt mỗi người hết xanh lại trắng.

"Sao rồi? Chúng ta đụng phải cái gì sao?" Hà Bật Học ôm trám, đụng thêm mấy cái nữa, cậu nhất định sẽ ngu đi. Gật gật đầu tỏ vẻ cậu vẫn OK, đi theo Nhan Thư Vũ hai người ló đầu trước kính, trong xe chỉ có hai người bọn họ thân thể khỏe mạnh, không dựa vào bọn họ còn có thể dựa vào ai?

"Chúng ta cách trạm kế có xa lắm không?" Mấy cô bé vốn ríu rít, hơi sợ mà hỏi, khuya khoắt lại khó hiểu bị nhốt trong đường hầm, phim đều diễn như vậy a! Nhất định có quái vật!

"Chắc là không xa đâu? Sao đột nhiên lại dừng?" Nhan Thư Vũ nhìn, ngọn đèn quá mức yếu, thật sự nhìn không rõ ngoài cửa sổ có cái gì.

"Này… Chúng ta có phải đụng vào ai không?" Hà Bật Học cầm đèn pin nhìn ra ngoài, vị sản xuất nổi danh của chương trình thần bí này, thật không hổ là nhân vật lợi hại trải qua trăm trận, trên người kiểu gì cũng có dụng cụ thám hiểm.

"Shit!" Tuy không rõ đến tột cùng xảy ra cái gì, nhưng Nhan Thư Vũ khẳng định, cách không xa phía trước có cái gì đó từ từ nhúc nhích, hẳn là con người.

"Đưa đèn pin cho tôi!" Nhan Thư Vũ đưa tay đoạt lấy đèn phin, cùng người trung niên kia cố sức mở cửa, Hà Bật Học nóng ruột giữ chặt cậu ta.

"Này! Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia của tôi, lúc này thật sự không thể manh động." Hà Bật Học tốt bụng nhắc.

"Hừ! Trời mới sợ nó!" Nhan Thư Vũ ném lại câu này, tự nhiên nhảy xuống.

Cự ly kì thật không dài, Hà Bật Học quan tâm tiến đến cạnh cửa nhìn quanh, người còn lại chen đến cửa sổ thủy tinh, nương theo ánh đèn chiếu sáng cùng ánh đèn pin, có thể mơ hồ nhìn thấy Nhan Thư Vũ chạy đến trước sinh vật đang nhúc nhích kia, từ ngoại hình mà đoán, hẳn là bị tàu đâm rất nghiêm trọng, tám phần không cứu được.

Hà Bật Học đang muốn mở miệng bảo Nhan Thư Vũ trả lời, đột nhiên nghe một tiếng kì quái, tiếng vỗ cánh? Tiếp theo là tiếng Nhan Thư Vũ kêu lên thê thảm, pha lẫn phẫn nộ, hoảng sợ, như phản ứng dây chuyền mà dồn đám người trên tàu thét chói tai. Hà Bật Học cứng đờ ở cửa, trong lúc nhất thời không biết nên nhảy xuống cứu người, hay là lùi vào trong, ngay lúc do dự, một cái tay máu me đầm đìa túm Hà Bật Học, Nhan Thư Vũ cả người như ngâm trong vũng máu, bấu chặt đùi Hà Bật Học, tiếng vỗ cánh phạch phạch vang lên, máu của Nhan Thư Vũ càng trào ra mãnh liệt.

"Chạy mau… Có quỷ…" Nhan Thư Vũ há miệng, máu tươi toàn bộ đùn lên, bắn tung khiến Tshirt Hà Bật Học nhuốm đỏ hơn phân nửa, người sau đó đáy lòng gào thét, cậu bảo tôi chạy? Vậy cậu còn tóm lấy tôi không buông? Ông anh à ~~~~

Hà Bật Học sau gáy căng thẳng, người trung niên kia kéo mạnh cậu vào toa, chợt nghe tiếng vỗ cánh vang lớn, còn có tiếng móng tay cào trên toa khiến người ta rợn tóc gáy, Nhan Thư Vũ không biết bị cái gì bắt đi, lượng lớn máu tươi phun tung tóe trên cửa kính, sau đó, hết thảy hồi phục như ban đầu, trong đường hầm lại lặng như tờ.

Trong phòng khách vắng vẻ, đột nhiên ánh lửa phừng lên, một con đại bàng cả người lửa bốc mạnh bay loạn khắp nhà, Ân Kiên khẩn trương vội vã niệm chú triệu hồi thức thần, tiếc là, chuyện kiểu này vĩnh viễn chậm, tiếng chuông báo động vang lớn, hệ thống phun nước khẩn cấp trong phòng khách chắc chắn sẽ đặc biệt nhạy vào lúc không cần nó…

"Ân Kiên ~~~~" Quản Đồng từ trong thư phòng vọt ra, tuy là Hồ ly tinh đạo hạnh năm sáu trăm năm, nhưng có lúc muốn ngồi thiền, tu luyện tu luyện, hiếm khi cậu có quyết tâm như hôm nay, hết lần này đến lần khác Ân Kiên mần ra đống chuyện? Thực sự là càng sống càng thụt lùi, trước đây anh ta ổn trọng bao nhiêu, thì giờ thành cái gì? Nhất định đây là lỗi của đồ thiểu năng Hà Bật Học, toàn làm hư người khác.

"Ngoài ý muốn…" Ân Kiên mặt không biểu tình trả lời, bọt nước trên đầu còn đang rơi rớt, đồ điện trong phòng khách, sách cổ trong thư phòng, giường chiếu trong phòng ngủ, quần áo và đồ dùng hàng ngày…, quên đi! Hắn đã cam chịu cái gì cũng không muốn cứu.

"Anh sao thế?" Quản Đồng bật tay, chuông báo động ngừng, hệ thống phun nước đóng, tuy nói vậy, cậu ta lại không có phép thần thông quảng đại để thứ gì đó bị dội nước hóa khô, bao gồm cả chính cậu ta và Ân Kiên.

“Tôi không biết… Tôi chỉ muốn luyện chú thuật, chả hiểu sao phóng đại bàng ra lại bị thiêu?” Ân Kiên mù mờ nhìn lá bùa ướt đẫm trong tay, hắn chỉ muốn trước tiên luyện từ thứ đơn giản nhất, thế nhưng tình hình lại khác lúc trước, có chút như… Không thể khống chế được mình?

“Ân Kiên…” Quản Đồng khẽ cười, dán qua trán chạm trán, giọng mềm nhẹ như là trưởng bối an ủi bé con gặp rắc rối, vẻ mặt ôn hòa khiến Ân Kiên có chút rợn tóc gáy.

“Anh cùng cái đồ thiểu năng kia ở chung lâu cũng thành ngu luôn hả? Đạo thuật vốn sẽ càng ngày càng mạnh, tư chất thông minh như anh, nếu không tiến bộ thì đi chết được rồi!” Quản Đồng biến sắc chửi ầm lên, cậu ta là từ kiếp trước thiếu cái tên này cái gì? Cư nhiên lại thích Ân Kiên? Có khi nên tìm dịp trao đổi với vị mỹ nữ bị người ta chém eo kia một chút, là nguyên nhân gì khiến bọn họ lại thích người như thế, mà nhìn ngang nhìn dọc người kia thì một chút cũng không đáng!

“Cậu ở trên địa bàn của tôi… Mắng tôi?” Ân Kiên nhướn mày, Quản Đồng tim thắt lại, lưng lạnh toát. Đây thật đúng là rất không khôn, Ân Kiên không giống Hà Bật Học nà! Người này tính tình ác liệt mức độ tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh!

Quản Đồng cười gượng hai tiếng vội thối lui, Ân Kiên lại cười lạnh hai tiếng nhìn chằm chằm người, đạo hạnh năm, sáu trăm năm thì sao? Lên cơn rồi Ân Kiên cũng mặc kệ đối phương là ai, Thần Phật cũng dám chém dám xua!

“Này này này! Đừng chơi nữa! Có người đến!” Thấy Ân Kiên lấy bùa ra, chỉ dùng dư quang khóe mắt cũng hiểu được là ngũ lôi oanh đỉnh nhà họ Ân, tên khốn này cả nói đùa cũng kinh người vô cùng, chiếu theo năng lực tăng lên của Ân Kiên, bùa ngũ lôi oanh đỉnh phóng ra từ tay anh ta, không khéo cả tòa nhà này cũng sẽ không thấy đâu, Quản Đồng vội ngăn vị thiên sư rất biết bản thân có tiến bộ, đang rục rịch nóng lòng muốn thử kia lại.

Ân Kiên đương nhiên tin trực giác Quản Đồng, không đợi người ngoài cửa nhấn chuông, đi trước một bước mở cửa chính, mặc kệ là người trong phòng, ngoài phòng đều bị dọa nhảy dựng. Ân Tiển không lường được Ân Kiên sẽ đột nhiên mở cửa, mà Ân Kiên lại kinh ngạc Ân Tiển tìm hắn á?

“Đang làm gì? Chê thời tiết nóng quá dội cho mát?” Ân Tiển nhìn phòng khách sũng nước, cười lạnh mấy tiếng.

“Cậu đến đây làm gì? Tán dóc? Chả hợp với cậu gì cả.” Ân Kiên hừ lạnh, hắn cùng Ân Tiển vốn không đối địch, từ khi phát sinh chuyện đinh gỗ đào, gần như đến trình độ nước với lửa.

“Ân Kiên, bọn em gặp phiền phức.” Ân Phong ở bên rất xấu hổ tham gia. Cô đương nhiên biết, nếu có thể, Ân Tiển chết cũng không muốn tìm Ân Kiên, nhưng cậu ấy bị thương, CK còn đang trốn bên ngoài, yêu nghiệt này nếu không bắt, người chết trong tay cô ta nhất định sẽ nhiều thêm, việc này nhất định không thể để nó xảy ra.

“Cậu cũng gặp phiền phức?” Ân Kiên ngắm nghía khí sắc thực sự không được tốt lắm của Ân tiển, nhịn không được nở nụ cười, người sau đó hai mắt sắp phun lửa trừng hắn.

“Anh có biết cô gái giống anh, có thể dựa vào hút linh mà sống?” Ân Phong đơn giản giải thích, Ân Kiên đương nhiên gật gật, vừa đưa tay lau dọn phòng khách, mạo hiểm mở đồ điện, may là ông Trời còn nể mặt hắn, TV lại không dính nước, hình ảnh rõ ràng vô cùng.

“Bọn tôi đuổi theo cô ta, nhưng có người đàn ông cứu cô ta đi, còn làm bị thương Ân Tiển.” Ân Phong hơi chau mày, cô không rõ có phải chỉ mình cô nghe thấy không, nhưng cô xác định người đàn ông kia cảnh cáo bọn họ lập tức rời đi, nếu không con cháu nhà họ Ân sẽ không phải địch thủ của ông ta.

“Đàn ông? A Joe sao?” ÂN Kiên đương nhiên nhớ tới biến thái suýt chút nữa giết chết Hà Bật Học, cũng chỉ có người này mới có thể cuồng dại đi theo CK đã sớm cải xác.

“Không phải, không phải đồ bỏ đó, là người đàn ông trung niên, đạo thuật tuyệt đối không thua chú.” Ân Tiển mặt nhăn lại, Hòa Long bị người ta diệt trong nháy mắt, mình lại bị người ta đánh văng, đối phương lai lịch không nhỏ, nhưng trong trí nhớ, khuôn mặt tầm thường của đối phương một chút ấn tượng cũng không có, Ân Tiển không phục mình lại bại trong tay một kẻ không tên tuổi.

“Người đàn ông trung niên?” Ân Kiên hồ nghi, hắn tuy ghét Ân Tiển, nhưng hiểu người này không cố tình gây sự, huống hồ sắc mặt cậu ta kém thế, xem ra là bị thương thật, nếu có ai có thể làm bị thương Ân Tiển cứu CK đi, chuyện này quả thực không nhỏ.

“Cho nên bọn em mới tìm anh giúp, nhiều người thêm sức…” Ân Phong còn chưa nói xong, Quản Đồng vốn ở một bên nhàm chán xem TV, đột nhiên căng thẳng kéo ống tay áo Ân Kiên, tin nhanh đăng tai nạn va chạm tàu điện ngầm, đã có một người tử vong.

“Hà Bật Học hình như ngày nào cũng đáp tuyến này về nhà…” Quản Đồng thì thào tự nói, Ân Kiên túm áo khoác đi ra cửa.

Ga tàu vốn nên vắng tanh, bởi vì liên quan đến sự cố nên có một đống người không liên quan, ngoại trừ cảnh sát vốn cần xử lý chuyện cùng giới truyền thông từ trước đến nay chỗ nào cũng nhúng tay vào, đám người qua đường ở nhà nhàn rỗi chạy tới xem náo nhiệt cơ hồ gây tắc đường, khiến Ân Kiên vất vả chạy tới hiện trường chậm mất bốn mươi phút, sắc mặt xanh lét.

Vừa đến hiện trường, Ân Kiên chỉ thấy đằng xa Hà Bật Học quấn khăn, ống quần, T-shirt nhuốm lượng lớn máu, nhìn rất ghê người.

“Anh Kiên!!…Từ từ!! Đừng xúc động, đừng xúc động, đây không phải máu tôi!” Hà Bật Học cũng thấy người tới, đầu tiên là vui sướng, lại phát hiện đối phương thần thái xơ xác tiêu điều, vội vàng chạy lên giải thích.

Ân Kiên kéo người lại, quay quay, xác định Hà Bật Học tay chân ổn thỏa nửa điểm bị thương cũng không có mới nhẹ thở ra, đang muốn mang Hà Bật Học về, một cảm giác quỷ dị len vào trong lòng, Quản Đồng cũng đến kịp, bọn Ân Tiển nhất tề nhìn trong đường hầm, nơi đó, có mùi máu tương, còn có cảm giác kinh hãi như có kẻ trốn nơi bí mật gần đó giương giương mắt hổ.

"Chuyện này là sao?" Ân Kiên nhìn Hà Bật Học bộ dạng chật vật, nén giọng hỏi một câu, cái đồ ngốc này sao đến chỗ nào cũng có thể gây chuyện? Đáp tàu điện ngầm về mà cũng có thể gặp chuyện giật gân?

"Ừm… Về nhà nói sau!" Hà Bật Học mắt to đen trắng rõ ràng nhìn nhìn nơi sâu hun hút ánh sáng không tới được, khẽ cắn môi trả lời, cậu có rất nhiều điều muốn nói, nhưng hiện tại không phải lúc, cậu có thể khẳng định trên đường có cái gì đó, không phải quỷ linh, không phải yêu quái, không biết là thứ gì?

"Gì? Các ngươi vì sao lại cùng nhau đến?" Hà Bật Học ngắm Ân Tiển phía sau Ân Kiên, người này thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm đường hầm, có một cảm giác sợ hãi khó hiểu, rồi lại không thể nói rõ là vì cái gì? Cậu ta biết đường hầm nhất định xảy ra chuyện bi thảm, nhưng trong lòng có âm thanh cảnh cáo cậu ta, ngàn vạn lần đừng nhúng tay, nếu không kết cuộc sẽ rất không hay.

"Rất khó giải thích, về nhà nói sau!" Ân Kiên cũng nhìn đường hầm, đơn giản ném những lời này, lực cảm ứng hắn cùng Ân Tiển không mạnh bằng Hà Bật Học, chỉ là bọn hắn đều có tính cảnh giác khi tu hàng trường kỳ, tuy rằng không rõ lắm chuyện gì, nhưng luôn có một luồng sức mạnh khiến hắn khẩn trương rời đi, hắn tin trực giác của mình, tuyệt đối không để Hà Bật Học lại nơi này.

"Nếu đều là về nhà nói tiếp, thế còn ở chỗ này làm gì?" Quản Đồng cười gượng hai tiếng, cậu ta thấy năng lực cảm ứng cực mạnh của mọi người, hoàn toàn cảm thấy không thoải mái, kéo Ân Kiên đi.

Về đến nhà, Hà Bật Học đầu tiên là bị phòng khách lụt lội làm cho hoảng sợ, sau đó nén giận trừng mắt nhìn Ân Kiên, đừng mong cậu sẽ dọn dẹp.

"Cậu có thể nói, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Tôi nghe cảnh sát nói, hình như còn có người chết?" Ân Kiên tóm một cái T-shirt sạch, quần dài cho Hà Bật Học thay, một thân máu tươi như kia khiến người ta vô cùng khó chịu.

"Hửm! Chết chính là bạn tôi mới quen gọi là Nhan Thư Vũ, God… Thi thể không hiểu còn nguyên vẹn không?" Hà Bật Học hồi tưởng lại máu me tung tóe, không khỏi rùng mình một cái.

"Các ngươi gặp chuyện gì?" Ân Tiển không sao bình tĩnh được, cậu ta đã tìm Ân Kiên giúp đỡ, kết quả tâm tư của tên kia hoàn toàn không để ở chuyện này, cứ cuống lên với chuyện của Hà Bật Học.

"Không rõ lắm… Tôi căn bản không thấy rõ cái gì tấn công Nhan Thư Vũ, chỉ nghe tiếng móng vuốt cùng tiếng vỗ cánh, còn có tiếng kêu thảm thiết của Nhan Thư Vũ…, tôi biết, tôi có thể khẳng định, đó không phải yêu ma, yêu quái quấy phá, tôi không dám xuống xem… Cho nên không biết đến tột cùng là cái gì…" Hà Bật Học thầm thì, đột nhiên cảm thấy mình hình như không thể nói là nghĩa khí được, lại không xuống cứu Nhan Thư Vũ, lòng tự nhiên không biết vì sao suy sụp đến mức thấp nhất, từ lúc nào cậu trở nên máu lạnh như thế? Hà Bật Học sa vào trạng thái tự ghét mình.

"May là cậu không xuống! Bằng không lại thêm một cái xác, cậu cho cậu là ai? Bằng cái gì xuống xe cứu người?" Ân Kiên tức giận, độc ác gõ đầu Hà Bật Học một cái.

"Đừng thảo luận cái này! Mấy người vì cái gì tụm lại một chỗ, nếu là tới làm phiền Ân Kiên, tôi thấy cậu nên tỉnh tỉnh đê! Đừng quên, tôi đã nói gặp cậu một lần là đập một lần!" Hà Bật Học đứng trước Ân Kiên, như hung thần ác sát mà trừng Ân Tiển, nhưng mặt cậu tròn tròn, mắt lại to to, diện mạo trẻ con quá mức, có giương nanh múa vuốt nữa vẫn là hung ác không nhiều.

"Bọn họ tìm tôi nhờ giúp đỡ! Đừng nhiều chuyện!" Ân Kiên một tay kéo Hà Bật Học về, người sau đó bất mãn lầm bầm hai tiếng.

"Anh cũng biết có một cô gái giống Ân Kiên, lấy việc hút sinh linh để sống." Ân Phong phiền muộn giải thích, có một điểm, cô rất bội phục việc đụng quỷ của Hà Bật Học, nếu anh ta nhúng tay vào, nói không chừng tìm được cô gái kia càng dễ hơn.

"CK a! Cô ấy sao?" Hà Bật Học nhanh nhảu, Ân Kiên không kịp ngăn chỉ có thể trừng mắt mấy lần với cậu.

"CK? Anh quen cô ta?" Ân Tiển hồ nghi nhướn mày, ngấm ngầm liếc Ân Kiên.

"Cô ấy là bạn gái cũ của tôi..." Hà Bật Học nhỏ giọng trả lời, Ân Kiên rất muốn một gậy đập ngất cậu, cái đồ này muốn làm ầm lên cho tất cả mọi người biết CK đến chết rồi vẫn quấn lấy cậu ta, lay động lòng người, đến chết không thôi hay sao? Ân Tiển người này âm hiểm, khó đảm bảo gã sẽ không đê tiện lấy Hà Bật Học làm mồi, lôi CK ra...

Quả nhiên, Ân Tiển ánh mắt nhìn chằm chằm Hà Bật Học càng thêm không tốt, rất giống một bụng ý xấu đụng trúng mưu ma chước quỷ, Ân Phong cười gượng hai tiếng, Ân Kiên lại là khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng không thay đổi, còn Hà Bật Học, hoàn toàn không nắm được tình huống.

"Cậu tốt nhất đừng đề ra chủ ý gì, tôi không làm khó dễ cậu là còn nể mặt ông! Không phải tôi sợ cậu đâu!" Ân Kiên lạnh lùng nhìn người, Ân Tiển lầm bầm coi như trả lời, kẻ địch trước mắt cậu không phải Ân Kiên, mà là người đàn ông trung niên làm cậu ta trọng thương.

"Chúng ta nhất thiết phải ngăn CK giết thêm người, vốn đã chặn được người, nửa đường lại lòi ra một Trình Giảo Kim, làm bị thương Ân Tiển cứu người đi." Ân Phong tiếp tục trả lời vấn đề của Hà Bật Học, cô thật ra không âm hiểm đến muốn dựa vào Hà Bật Học dụ CK, mà cho rằng anh ta thân là nhà sản xuất chương trình thần bí nổi tiếng,quan hệ rộng, người có thể đánh Ân Tiển dù sao cũng không nhiều lắm, cao nhân như vậy, có lẽ Hà Bật Học có ấn tượng.

"Đáng lắm..." Hà Bật Học nhỏ giọng nói vài câu, còn thật sự hồi tưởng, cậu quả thật quen không ít người gọi là cao nhân, nhưng cao nhân đích thực có danh hàng ma phục yêu, chỉ e có mỗi Ân Lâm, còn Ân Kiên, càng quen anh ta, càng cảm thấy anh ta không đủ tư cách, chưa từng có học tử tế mà!

"Không được! Nghĩ không ra!" Hà Bật Học lắc đầu, một buổi tối xảy ra lắm chuyện, cho dù cậu có tài năng thiên phú đến đâu, cũng không có cách rõ ràng mọi thứ.

"Quên đi! Đừng nghĩ nữa! Dù sao nhất thời nửa khắc cũng không giải quyết được!" Ân Kiên dùng ánh mắt hạ lệnh đuổi khách, mặc kệ nói gì, hắn vẫn cảm thấy nguy hiểm, đừng để Hà Bật Học co kéo thêm với CK!

Hai người hợp lực thu dọn hơn nửa đêm, trời sắp sáng, thời điểm này, đồ hồ ly đực kia nhất định sẽ không ở nhà giúp, 99% là chuồn đến quán ăn khuya vui thú cuộc sống tạm bợ của cậu ta, Hà Bật Học vừa kéo vừa oán, vì cái gì Ân Kiên tự biến phòng thành như vậy, cậu lại phải giúp?

"Đừng nguyền rủa trong lòng, tôi nghe thấy đó!" Ân Kiên vắt khăn hừ lạnh, Hà Bật Học phát hoảng.

Bĩu môi, ném chổi lau, thình lình nhào lên, Ân Kiên sợ cậu ngã sấp vội túm người, kết quả trọng tâm không vững cả hai ngã lên sô pha.

"Sao thế?" Ân Kiên xoa đầu tức giận, hắn ngày nào đó sẽ bị Hà Bật Học hại chết.

"Anh không nghe nói qua sao? Đây là lòng nhiệt tình sau khi gặp nạn chết hụt đó! Tôi thiếu chút nữa đã chết rồi!" Hà Bật Học liếm liếm môi, cười xấu xa hai tiếng cắn ngọc hồ lô trên cổ Ân Kiên.

"Tôi thấy cậu đang xì hơi ấy! Cút ngay!"

"Đừng như vậy mà ~~~~ Anh Kiên ~~~~."

Bức rèm cửa rất nặng cản ánh nắng nhẹ ngoài phòng, hai người trong chăn dán sát vào nhau, mọi thứ có vẻ như an bình, êm ả, đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lớn, dọa đến mức gã trai đang ló cái đầu bù xù, mắt to tèm nhèm phải ba chân bốn cẳng hoảng loạn mò điện thoại.

"A lô…" Hà Bật Học ngáp một cái, vò vò mái tóc ngắn vểnh ngược, câu được câu mất nói chuyện, Ân Kiên cũng trở mình dậy, xoay tìm hộp thuốc của mình, quẹt diêm.

"Hà Sĩ Vĩ anh thần kinh a? Ai sáng sớm sáu rưỡi lại ăn sáng leo núi chứ? Tôi không đi!" Hà Bật Học tức giận ngắt điện thoại, sao lại có người nhầm đến vậy? Chỉ gọi điện đến để hẹn ăn sáng? Lại còn là sáu rưỡi sáng? Hà Sĩ Vĩ tám phần không phải người Địa cầu…

"Sao thế?" Ân Kiên nhàn nhã nhả khói, tinh thần tàm tạm, hắn chính là người có cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi cực bình thường, lại thêm cách khôi phục thể lực khác hẳn người thường, Ân Kiên cho dù mãi mãi không ngủ, đại khái từ đầu đến cuối vẫn duy trì tỉnh táo tuyệt đối.

"Hà Sĩ Vĩ biến thái kia gọi điện hỏi chúng ta có muốn cùng đi ăn sáng, ăn xong tiện thể lên núi… Anh ta dở à! Giờ là sáu rưỡi đó! Sáu rưỡi! Ai lại ra khỏi giường chứ? Anh ta thật biến thái đúng không?" Hà Bật Học ở đó thở phì phì lải nhải mấy lời không rõ nghĩa, cuộc đời hận nhất chính là đang ngủ bị đánh thức, thời gian ngủ của cậu vốn không dài, cho nên chất lượng giấc ngủ nhất định không thể xấu, nhưng cứ có người thích chọn lúc như thế để gọi điện làm phiền, Hà Bật Học trừng đôi mắt to đen trắng rõ ràng tìm sự đồng tình của Ân Kiên, đáng tiếc người kia nhìn cậu như thấy quỷ, ngủ sớm dậy sớm mới là cuộc đời chứ?

Như cái đồ nhà sản xuất lớn ngày đêm điên đảo này mới là không bình thường ha?

"Này! Cậu còn muốn ngủ tiếp?" Nhìn thấy Hà Bật Học lại chui vào trong chăn, Ân Kiên đưa chân đạp cậu ta.

"Không ngủ còn có thể làm gì? Tôi cũng không phải anh, hút mấy miếng thuốc liền không mệt mỏi!" Hà Bật Học bĩu môi. Ân Kiên chính là có chỗ khiến người ta ghét, ăn gian, ăn giăn, ăn gian!

"Cậu gọi là "Cảm xúc mãnh liệt sau khi gặp đại nạn không chết", tôi lại là "xong chuyện hút miếng thuốc"! TV đều diễn như vậy!" Ân Kiên ngậm thuốc cười cười, vẻ mặt không có ý tốt.

"Xong cái đầu anh! Ngu ngốc!" Hà Bật Học lườm hắn một cái rồi co cả người vào trong chăn, thực sự rất buồn ngủ, buồn ngủ đến chẳng thấy ý tưởng đâu, tuy ngày thường cũng hiếm khi gặp được ý tưởng.

"Này… Tinh thần tôi tốt lắm a!"

"Cút ngay!"

"Dậy đê! Đừng ngủ!"

"Ân Kiên!"

Tiếng nhạc du dương, êm dịu vang vang, Hà Sĩ Vĩ cùng Nghiêm Lệ dắt tay nhau vào nhà hàng, người nam thân hình cao gầy, lưng thẳng, tóc cắt tỉa chỉnh tề, bề ngoài chính là một người đàn ông tốt đáng tin cậy, mà Nghiêm Lệ cũng tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt tươi cười luôn lộ vẻ tự tin, hai người vừa xuất hiện liền gây ra một hồi xôn xao, ngoại trừ ngoại hình thật xứng đôi khiến người ra hâm mộ, phần lớn nguyên nhân là bởi khách sạn này do nhà Nghiêm Lệ mở.

"Kết quả anh vẫn bảo Hà Bật Học rời giường ăn sáng? Ông anh họ như anh cũng gà mẹ quá đi?" Nghiêm Lệ cười giòn, ngoài miệng tuy thích phàn nàn, nhưng tâm tình lại rất khoái trá, cô bị người ta đánh thức lúc sớm, rất ít người sẽ quan tâm chút chuyện vặt này của cô, có cảm giác ngọt ngào cực kì.

"Đây không phải gà mẹ, các em đều không chú ý sức khỏe của mình, hai người ngày đêm điên đảo, không trông coi các em anh rất lo." Hà Sĩ Vĩ tức giận. Cái thằng em họ ngố Hà Bật Học kia sống hay chết anh ta không thèm để ý, nhưng Nghiêm Lệ là bạn gái, còn có thể là vợ tương lai, anh ta không thể mặc kệ.

"Thế cũng được, bữa sáng sẽ thông báo! Em hẹn người nói chuyện làm ăn!" Nghiêm Lệ nháy mắt mấy cái, diện mạo xinh đẹp, cô vốn tính cách nghiêm túc, giờ nói yêu đương, cư nhiên càng lúc càng có vẻ của mấy cô bé.

"Làm sao lại nói chuyện công lúc ăn?" Hà Sĩ Vĩ nhíu mày, Nghiêm Lệ le lưỡi.

“Nắm chắc thời điểm thôi! Thời gian chính là tiền bạc a!” Nghiêm Lệ vừa nói vừa lắc đầu,thật xa đã thấy hai người đàn ông dáng cao gầy, bề ngoài xuất chúng từ từ tiến vào.

“Sao thế? Cãi nhau? Mặt sát khí vậy?” Hà Sĩ Vĩ ăn miếng trứng rán, cố nén cười hỏi, Hà Bật Học lúc ăn cơm không hiểu sao cứ trợn mắt với Ân Kiên mấy lần, cặp mắt to kia nếu có thể giết người, Ân Kiên e sớm đã tan nát.

“Anh đi hỏi anh ta ấy! Người chết biến thái…” Hà Bật học khuấy tung bát cháo, lại âm trầm trừng Ân Kiên, người sau đó cười giễu, im lặng uống cà phê, bộ dạng nhìn qua càng muốn đánh.

“Cậu chắc là muốn tôi trả lời?” Ân Kiên nháy mắt mấy cái, lại còn cười lén, Hà Bật Học thực sự rất muốn đem bát cháo hắt vô mặt.

“Từ từ chút nữa cãi nhau! Tôi có việc muốn Ân Kiên giúp!” Nghiêm Lệ chớp mắt nhìn Ân Kiên, người sau đó nhịn không được nhíu mày, phải biết vị mỹ nữ tóc ngắn này từ trước đến nay không tin quỷ thần, muốn hắn giúp gì?

“Tôi muốn làm triển lãm di vật cổ, chỉ muốn Ân Kiên làm cố vấn cho chắc.” Nghiêm Lệ giao hồ sơ dự thảo cho Ân Kiên, Hà Bật Học đưa tay cướp lấy.

“Lăng Công chúa Đại Thanh? Không phải chứ? Lần trước Công chúa không đầu kia đã dọa cô rồi, giờ vẫn tiếp? Đừng lại thiếu tay thiếu chân, tôi không rảnh việc chạy tới cho quỷ quấn thân đâu!” Hà Bật Học lầm bầm đưa hồ sơ cho Nghiêm Lệ, Ân Kiên gật gật đầu, hắn có khuynh hướng không quấy rầy cuộc sống của người khác, mặc kệ là chuyện gì, quật mộ người khác lên là không đúng.

“Như này a… Tôi còn muốn cho chương trình của mấy người một thứ độc nhất đó…” Nghiêm Lệ có chút tiếc hận lắc đầu, vừa nghe hai chữ độc nhất, Hà Bật Học lên tinh thần.

“Kì thật cũng không phải ý quá tệ! Giao lưu kiến thức thôi! Là gì?” Hà Bật Học cười bồi, Ân Kiên liếc xéo cậu, thật sự là đồ đàn ông không tiết tháo.

“Muốn tôi làm gì?” Ân Kiên mở miệng hỏi, Nghiêm Lệ đắc ý cười, cô biết hai người này nhất định không cự tuyệt.

“Tôi buổi chiều phải liên hệ với đối phương, Ân Kiên đối với di vật am hiểu hơn tôi, hy vọng anh có thể theo giúp tôi, tôi cũng không muốn giới thiệu đồ giả.” Nghiêm Lệ cười cười trả lời, nói vậy, cô vẫn không sao tin được quỷ thần, hy vọng Ân Kiên giúp, chủ yếu muốn dựa vào khả năng xem xét di vật của anh ta.

“Ừm… Đối phương là người nào?” Ân Kiên gật đầu đồng ý.

“Thật khéo sao! Đối phương cũng họ Ân, Ân Tư.”

Xác định thời gian, địa điểm, Ân Kiên trước đưa Hà Bật Học về Đài, người này trước khi sản xuất chương trình mới, luôn họp hành không ngớt, ồn ã không ngớt, ngày thường, Hà Bật Học đa số là ấm ấm áp áp, lại nhã nhặn, vẻ mặt thành thật bộ dạng dễ bắt nạt, nhưng một khi dính đến công tác, thái độ của cậu tuyệt đối là quay ngoắt 180 độ, nửa điểm cũng không thỏa hiệp, nói đơn giản, chính là một bạo chúa mặt búp bê.

"Tôi tối nay qua đón cậu!" Xe dừng ở cửa Đài, Ân Kiên có ý tốt nhắc một câu.

"Không cần! Tôi không biết sẽ bận đến lúc nào! Tôi tự về, anh cùng Nghiêm Lệ xong việc thì nói cho tôi tình hình cụ thể cũng được, cô ta đồng ý giúp tôi chuẩn bị chi phí nhảy tàu điện ngầm, bảo cổ đừng quên, không thì tôi bảo anh tôi gian dối, thay lòng!" Hà Bật Học lưng đeo ba lô vọt vào Đài, Ân Kiên chỉ có thể lắc đầu.

"Bảo Hà Sĩ Vĩ phản bội? Người đầu tiên bị Nghiêm Lệ thuê giết chính là cậu! Ngu ngốc…"

Đẩy cửa chính phòng họp Thái Bình Dương, bên trong là một đống lộn xộn khó hiểu, thiết bị di động, dây điện, hộp các loại, Hà Bật Học chau mày nghi hoặc.

"Làm gì đây? Nhân dịp tôi không có đây tạp phản sao?" Hà Bật Học ném ba lô, một chồng tư liệu lớn đổ ụp, hai cô Trương Anh Nam cùng Tùng Vân, cẩn thận thay cậu nhặt nhạnh, nhà sản xuất lớn mà! Là tương đối không câu nệ tiểu tiết một chút.

"Anh Tiêu nói rồi! Bảo bọn tôi theo cái vụ án đẫm máu tàu điện ngầm kia, học trưởng! Anh là nhân chứng mục kích a! Giật gân đúng không?" Trương Chính Kiệt dán lại giúp nhặt, tiện tay lấy một phần tài liệu xem, lại là mấy truyền thuyết của Nhạc Lam Tinh cô gái u linh xinh đẹp cung cấp, nhà ai ở nhất định sẽ chết?

"Cái gì?" Hà Bật Học ngừng động tác tay, đôi mắt to nhìn chằm chằm Trương Chính Kiệt, người sau đó nuốt nuốt nước bọt lui từng bước, phải biết Hà Bật Học trong công việc rất đáng sợ, chưa nói đã đáng sợ, lại dùng cái giọng như thế mà nói.

"Học trưởng cảm thấy không ổn sao? Anh Tiêu nói anh nhất định khi về sẽ muốn bọn tôi mở chuyên đề này đó! Có người chết trong đường hầm, là cái gì giết? Học trưởng anh có thấy không?" Tùng Vân tò mò hỏi, người còn lại cũng liên tục gật đầu, bên cạnh đó, đáy lòng không khỏi nổi cơn nghi ngờ, với ghi chép về Hà Bật Học lúc xưa, người này nhất định là sẽ nhiệt huyết sôi trào mà la hét phải làm chuyên đề này, sau đó lôi một đám người đi thám hiểm đường hầm, bây giờ anh ta lại một chút cũng không lên tinh thần như lãnh đạm vậy.

"Hà Bật Học, vừa may cậu ở đây, chuyên đề lần tới có tính thời sự, nhất định sẽ bùng nổ rating!" Anh Tiêu vừa vặn đẩy cửa vào, thấy Hà Bật Học, vui vẻ vỗ mạnh lưng đối phương, Hà Bật Học chỉ lãnh đạm nhìn lại, người còn lại thấy tình hình khó hiểu, lui càng xa càng tốt, tiện thể kéo theoTùng Vân đang chưa hiểu gì đi tị nạn.

"Tôi bây giờ rất cẩn thận nói lần nữa, không- cho- phép- làm- chuyên- đề- này!!! Các người có bệnh không? Có người bị giết, nát bụng lòi ruột, muốn đi tìm cái chết sao? Mặc kệ các người có tin hay không, tôi có thể

khẳng định cho mấy người, trong đường hầm không phải quỷ linh, không phải yêu quái, cả anh Kiên cũng không nói được bên trong là cái gì, ma quỷ không sợ, sợ là bên trong trốn một tên biến thái giết người thì cũng đủ lột một lớp da mấy người! Anh Tiêu anh rất muốn làm chuyên đề này hử? Cũng được, phiền anh tự dẫn người đi, đừng rớ vào thành viên của tôi!" Hà Bật Học lầm bầm hai tiếng, cậu thường ngày tuy nhòm trước không ngó sau, nhưng mấy lần có kinh ngiệm, cậu cũng biết nên phòng ngừa, quan trọng là, ngay cả Ân Kiên cũng không biết rõ cái gì, cậu không có gan đi thử, vạn nhất nếu cái đồ thiên sư thối nát Ân Kiên mất linh, chẳng phải là toi?

"Nhưng…" Anh Tiêu có chút kinh ngạc, Hà Bật Học khi bốc lửa, giọng còn to hơn anh ta! Hình như, anh ta mới là lãnh đạo trực tiếp của Hà Bật Học? Làm sao càng nói lại càng phải nhún vậy?

"Không có nhưng nhị! Tôi nói không cho phép là không cho phép! Không có câu thứ hai!" Hà Bật Học trừng anh Tiêu một cái, đẩy người ra khỏi phòng họp xong, đóng thật mạnh cửa chính.

"Học trưởng, không lo? Chương trình mới đang thiếu chuyên đề nóng mà?" Trương Chính Kiệt nghi hoặc, đương nhiên không phải cậu ta gan dạ sáng suốt hơn người nên nhất định phải đi khiếu chiến một chút, chỉ là sản xuất nhà bọn họ đầu óc cấu tạo khác người thường, trời mới biết có thể đụng trúng cái chủ ý kinh người nào không?

"Có a có a! Cậu cảm thấy truyền thuyết này như nào? Nhà người ở nhất định chết? Chúng ta đi đặt máy theo dõi, lại phái người vào ở mười ngày nửa tháng…" Hà Bật Học lật tài liệu hưng phấn thuyết minh.

"Học trưởng… Ai sẽ ở a?" Trương Chính Kiệt một vẻ tức giận "Mấy người xem kìa! Lại nữa rồi".

"Cậu a! Loại chuyện nguy hiểm này, cũng không thể bảo Tiểu Vân làm?" Hà Bật Học nở nụ cười vô hại.

Xe cao cấp đen bóng xịch một tiếng dừng ở trước cửa hàng đồ cổ, Nghiêm Lệ quần áo trắng dẫn đầu, nhìn qua dáng Nghiêm Lệ, rất giống Hà Bật Học, nói chuyện làm việc, cả người giống như phát động cả mười hai vạn mã lực dũng mãnh tiến lên, thế giới này quả nhiên cần nhờ đến mấy con ong chăm chỉ này!!!

"Ân tiên sinh, ngại quá! Để anh chờ lâu!" Nghiêm Lệ treo nụ cười tự tin, vươn tay nắm chặt tay người đàn ông trung niên trong quán. Với Nghiêm Lệ coi thời gian như tiền, là người tranh thủ thời gian mà nói, vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện hai chữ "Đợi lâu", lời khách sáo khó tin.

"Nghiêm tiểu thư vẫn rất có tinh thần." Người đàn ông trung niên nhìn Nghiêm Lệ vô cùng tán thưởng, đưa hai người vào trong quán.

Với buôn đồ cổ mà nói, người đàn ông này hiển nhiên so với người lành nghề còn lành nghề hơn, trong quán cất mấy thứ mà để cho Ngô Tiến cuồng khảo chứng thấy, tám phần sẽ điên đến muốn ở mãi đây không chịu đi, Ân Kiên tò mò đi dạo trong quán, đánh giá chung quanh, người đàn ông trung niên kia lại hay đưa mắt qua khiến Ân Kiên không khỏi đề cao cảnh giác.

"Vị này cũng là Ân tiên sinh, là thiên sư! Đẹp trai như thế rất không phù hợp với nghề của anh ta nhỉ?"

Nghiêm Lệ cười khẽ hai tiếng đơn giản giới thiệu hai người, Ân Kiên chỉ có thể kết luận, cái người đàn ông trung niên tên Ân Tư, tuy nhìn bình thường, nhưng tuyệt đối là giấu nghề.

"Thật vui quen biết cậu." Ân Tư vươn tay, Ân Kiên chần chờ một lúc mới nắm, lực này, cảm giác thật khác lạ, Ân Kiên hơi nhíu mày.

"Được rồi! Quay lại việc chính, di vật lăng Công chúa Đại Thanh kia, định lúc nào chuyển đến?" Nghiêm Lệ vỗ vỗ tay, tự nhiên vào đề.

Chuyện trao đổi tường tận, không khí vui vẻ, Ân Kiên xem xét, có thể xác nhận cổ vật chuyển tới triển lãm này lần tuyệt đối là đồ thật, Nghiêm Lệ đương nhiên tâm tình vui vẻ rời đi, Ân Kiên không có lý do gì ở lại, cho dù hắn tán gẫu với Ân Tư cứ thấy quái lạ, thì hắn vẫn theo Nghiêm Lệ.

Nhưng, nếu hắn bước chậm vài bước, liền có thể phát hiện người cũng có hẹn với Ân Tư là ai. Ân Kiên chân trước mới đi, liền có một cô gái mặc áo bó đỏ thẫm tiến vào, xinh đẹp đến mức rất có tính xâm lược.

Bốt gót nhọn đỏ tươi đến tận đùi, quần da đỏ sẫm rất ngắn, áo bó sát người, cô gái sải bước vào cửa cứ tiến thẳng đến sô pha trong cửa hàng ngồi xuống, quần áo như vậy, trang điểm như thế, người bình thường cũng không mặc ra đường, nhưng tổ hợp này xếp đặt trên người cô ta, hết thảy đều có vẻ vô cùng hợp lý.

"Ông tìm tôi có chuyện gì?" Bóng mắt đỏ tươi như màu môi, tóc xoăn nâu dài làm tôn lên làn da trắng bệch không tự nhiên, cô gái này tuy đẹp, nhưng lại khiến người ta không thể nhìn thẳng, mãnh liệt đến mức kẻ khác cảm thấy không thoải mái.

"Có thứ này, tôi cảm thấy cô sẽ cần nó." Ân Tư cười cười lấy từ trong két sắt một cái hộp gỗ nhỏ, hình dạng cổ xưa, cảm giác cũ kĩ, hộp gỗ này tự nó đã là đồ cổ, cô gái kia vừa mở ra, ánh mắt lập tức bùng cháy hoa lửa tràn ngập sức sống.

"Đây là ngọc Như ý, đối với cô mà nói, nó còn có giá trị khác…" Ân Tư còn muốn giải thích, cô gái kia ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, đôi mặt đẹp bốc lên ánh lửa.

"Tôi biết, đồ ngọc như thế này còn một cái khác, ở trên người Ân Kiên… Ngọc hồ lô là của tôi, người cũng là của tôi!" Cô gái nắm chặt ngọc như ý, một thân đỏ rực khiến người ta có cảm giác cô đang bị vây quanh trong vòng lửa hừng hực, hoặc là, đó chính là phản ứng chân thật nhất của lòng cô, lửa giận.

"Không chỉ có hai cái, có bốn đồ ngọc như thế, tất cả đều có tác dụng, dễ hiểu nhất chính là giữ xác không hỏng… Điểm lợi hại nữa, giống như cô, cải xác! Tương truyền, chỉ cần ở gần bốn đồ ngọc này, có thể sống lại làm người, cô cũng không hy vọng vĩnh viễn phải dựa vào việc hút sinh linh sống không ra sống chết không ra chết đúng không?" Ân Tư vẫn nhẹ nhàng giải thích, bề ngoài rõ ràng bình thường, lại khiến người ra có cảm giác không hiểu nổi, cô gái kia theo dõi ông ta, hoài nghi nhướn mày.

"Cầu kim loại trên la bàn này, có thể giúp cô tìm được đồ ngọc khác, nhưng truyền thuyết không chắc đã thật, dù sao cũng cứ phải thử một lần, đúng không?" Ân Tư khẽ cười đưa la bàn tinh xảo cho cô gái, người

sau một lúc chần chờ cũng nhận lấy.

"Ông vì cái gì muốn giúp tôi?" Cô gái kia hơi chau mày, trong thiên hạ không có việc ăn không phải trả tiền, đạo lý này cô vẫn biết.

"Tôi không phải giúp cô, là tôi giúp mình, không đành lòng nhìn cô gái vừa xinh đẹp lại si tình chịu oan ức." Ân Tư thở dài, cô gái kia cười lạnh hai tiếng, tuy là nói dối, nhưng vẫn rất thoải mái, thu lại ngọc Như ý cùng la bàn, cô gái kia không quay đầu bỏ đi.

Chờ cô đi xa, Ân Tư tháo kính không gọng, khóe miệng cong lên, vẽ một nụ cười bí hiểm, thói đời thật thú vị, người sống, người chết đều trộn trong một không gian, nhân gian, địa ngục, có cái gì khác nhau?

"Lục." Ân Tư hạ giọng kêu một tiếng, góc phòng đi ra một thiếu niên mười tám, mười chín dáng vẻ trẻ trung, ăn mặc lại là kiểu áo Tôn Trung Sơn rất không hợp thời, cổ áo cài như ông già, tóc dài vén hết sau tai, trong tay là katana thật dài, mặt không chút thay đổi đứng sau Ân Tư.

"Đi theo cô ta, cần thì giúp ngay! Bất luận chính, tà, dù gì cũng phải làm cho thế lực của bọn chúng ngang nhau mới thú vị!"

Tuy không đi đón Hà Bật Học, nhưng khi Ân Kiên cầm đến tài liệu Nghiêm Lệ tìm cho, mày vẫn không giãn ra, hóa ra, chuyện tàu điện ngầm như thế đã xảy ra vài lần, nhưng không giống thời gian, không giống địa điểm, hơn nữa chuyện cũng không to, công ty tàu điện ngầm nhanh chóng giải quyết, nếu không phải lần này quậy ra án mạng, e là không ai đặc biệt chú ý đến. Xảy ra cùng một chuyện lần nữa, trong đó không có vấn đề mới là có quỷ, Ân Kiên tự nhiên lo cho Hà Bật Học tự bắt xe về, người này xui lắm mà…

"Oa! Đưa đón hâm nóng tình cảm? Có người yêu thật khác à nha!" Thay Ân Kiên mở cửa chính là Tùng Vân Tùng đại tiểu thư, đã đêm khuya, cửa chính Đài truyền hình đương nhiên đóng chặt, xung phong xuống tầng mở cửa chính là vị đại mỹ nữ sức lực mười phần này, vừa thấy mặt sẽ cho Ân Kiên một nụ cười tươi mười phần ngọt, người tâm tình kém mấy cũng thấy, không thể không cười hưởng ứng lại.

"Mấy người còn bận?" Ân Kiên theo lên tầng, Đài cứ đến đêm là gió lạnh từng cơn, không phải hắn nghĩ nhiều, mà ở chỗ này luôn dính cái gì đó không sạch sẽ, hơn nữa còn có vị đại sư Hà Bật Học trấn thủ nơi này.

"Chuyên đề chưa chắc đã có, anh Tiêu muốn bọn tôi theo vụ tàu điện ngầm kia, học trưởng cãi nhau với anh ấy. Không ngờ học trưởng điên lên thật dọa người!" Tùng Vân le lưỡi.

"Chuyện tàu điện ngầm các người đừng chọc vào, tôi không phải đang dọa các người, xảy ra chuyện, tôi không chắc có khả năng cứu đâu!" Ân Kiên nghiêm túc trả lời, Tùng Vân vừa nghe xong, vội vã chạy về ủng hộ, cô không nghe theo, Hà Bật Học không đồng ý, anh Tiêu cho dù là bố vua cũng không có cách di chuyển được ai.

Vốn tới đón Hà Bật Học về nhà, không hiểu sao cuối cùng lại để cho cả tổ sản xuất đến nhà Ân Kiên làm

việc, tiện thể ăn khuya? Hà Bật Học lồ lộ khuôn mặt tươi cười sáng trưng, Ân Kiên không có bản lĩnh cự tuyệt, từ lúc nào con trai cao hơn mét tám lại có thể giả bộ đáng yêu thế? Quan trọng là, cậu ta còn giả bộ cực siêu…

"Ngoan nào! Trước khi làm việc không xử lý tốt, sau này thu hình sẽ không thuận lợi!" Hà Bật Học như an ủi động vật nhỏ mà xoa đầu Ân Kiên, người này có bản lĩnh hoàn toàn không nhìn ánh mắt giết người của đối phương, vui vẻ quỳ xuống phòng khách thì thào thảo luận cùng tổ sản xuất.

Ân Kiên thở dài, xác định Hà Bật Học không rớ đến chủ đề tàu điện ngầm, trong lòng liền thả lỏng không ít, châm thuốc thong thả tới ban công, mặc kệ lũ thần kinh trong phòng.

Quẹt diêm, hít sâu nhả ra một làn khói trắng, suy nghĩ còn đang đảo xoèn xoẹt, Ân Tư kia đến tột cùng là người nào? Bề ngoài thoạt nhìn là dân buôn đồ cổ không đặc sắc mấy, nhưng xét ra, Ân Kiên cứ cảm thấy có cảm giác đặc biệt, người này, tuyệt đối có quan hệ với nhà họ Ân!

"Này!" Quản Đồng đột nhiên từ trong không trung nhào ra, lăn một vòng, nhẹ hạ xuống ban công.

"Tra ra cái gì?" Ân Kiên mặt không chút thay đổi hỏi, Quản Đồng một vẻ tổn thương chớp chớp mắt, cái điệu này bị cậu ta diễn kinh khiếp đi được…

"Không biết! Khẳng định không phải yêu quái, tôi hỏi rồi, yêu quái ở gần cũng không xuất hiện ở ga tàu điện ngầm, chị Lôi Lôi cũng nói, cho dù yêu quái đất bên ngoài cũng không dám tới làm càn, mọi người đều muốn an cư lạc nghiệp mà." Quản Đồng cười giòn, Ân Kiên mặt mày càng nhăn chặt, không phải quỷ, không phải yêu, khó có thể là người chứ?

Ân Kiên ở đó trầm tư, Quản Đồng ở bên đột nhiên dán lại ngửi, sắc mặt biến đổi.

"Sao thế?" Ân Kiên hơi lùi lại.

"Ân Kiên! Anh gặp ai? Vì sao lại đầy quỷ khí thế?" Quản Đồng hỏi.

"Quỷ khí?" Ân Kiên cùng Hà Bật Học mới lượn đến ban công trăm miệng một lời.

Trên ban công nhỏ hẹp, lại chen chúc ba thằng con trai cao to, ai cũng dáng vẻ nghiêm túc, vẻ mặt ngưng trọng, giống như giời sắp sập ấy.

"Ân Kiên! Anh rốt cuộc gặp ai? Mùi kia cũng không phải… Cũng không phải…" Quản Đồng nói thầm nửa ngày không xong, tóm lại, mùi trên người Ân Kiên khiến cậu ta không rét mà run.

"Anh Kiên buổi chiều cùng chị dâu tương lai xem đồ cổ a! Có phải bị thứ bẩn thỉu nào đó theo không?" Hà Bật Học tốt bụng nhắc, hai người kia không hẹn mà cùng liếc xéo cậu, người này là đồ ngố à? Đồ quái dị

bị quỷ hồn dán mắt theo ngoại trừ cậu ra, không có người thứ hai "may mắn" đến thế!

"Tôi nghi ngờ… Kẻ gọi là Ân Tư có vấn đề…" Ân Kiên rít thuốc trả lời, hóa ra cảm giác của hắn cũng không phải vô căn cứ, vị Ân Tư kia quả thực không bình thường.

"Ân Tư?" Quản Đồng rất kinh ngạc, nhưng phần kinh ngạc này của cậu ta rất quỷ dị, tựa như cậu ta hình như biết cái tên này, sau đó rất lâu không có nghe qua, hiện giờ nhắc lại thì rất kinh ngạc.

"Cậu quen?" Hà Bật Học hiếu kì truy hỏi, hồ ly đực tuy thần kinh, nhưng nói gì thì nói cũng sống mấy trăm năm, hẳn là kiến thức rộng.

"Ậy… Ân Tư mà tôi biết… Giờ làm sao còn sống? Tôi cùng chị đã hơn trăm tuổi rồi…" Quản Đồng cào tóc, có chút ngạc nhiên vì mình thấy ngượng.

"Trùng tên trùng họ?" Ân Kiên dập thuốc, hỏi xong cũng tự thấy khó tin, chuyện xảy ra xung quanh hắn, lại có thể trùng hợp đến trùng tên trùng họ thế sao?"

"Tôi không biết… Nhưng, quỷ khí trên người anh là từ đâu tới? Nếu không biết rõ, lại tưởng anh bị chết oan quá, bò từ Hoàng Tuyền ra đấy!" Quản Đồng khoa trương phẩy phẩy trước mũi, Hà Bật Học càng tò mò ngửi tới ngửi lui trên người Ân Kiên, ngoại trừ mùi Hugo Boss nhàn nhạt, cậu một chút cũng chả ngửi ra cái gì.

"Nghiên cứu cái này làm gì? Ngày mai đi tìm Ân tư hỏi không phải là được sao?… Hê hê, lúc này đến phiên anh Kiên đi ngâm nước lá bưởi đê!" Hà Bật Học cười híp mắt, cuối cùng cũng cho cậu một cơ hội, để Ân Kiên nếm thử chút mùi vị ướp nước lá bưởi.

Hà Bật Học tính cách vĩnh viễn là kiểu nói gió ra mưa, chuyện chương trình của mình còn chưa xong, còn ở chỗ này sốt sắng theo hóng chuyện Ân Kiên, nói tóm lại, cậu rất hiếu kì người đàn ông có thể treo trên miệng Ân Kiên đến tột cùng là thần thánh phương nào.

"Vị này chính là Ân Tư, ông chủ cửa hàng đồ cổ." Ân Kiên đơn giản giới thiệu, Hà Bật Học vô cùng thất lễ mở to mắt, trừng người, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt a! Cậu nghĩ đối phương hẳn là ông già đẳng cấp tiên phong đạo cốt, hoặc là nhân vật quỷ khí dày đặc như Ân Lâm, ai ngờ lại là một người trung niên bình thường đến không thể bình thường hơn như thế?

"Ông chính là Ân Tư?" Người thất lễ nhất đương nhiên là Quản Đồng, nhìn chằm chằm người ta, tuy dáng vẻ không giống như cậu ta tưởng tượng, nhưng cảm giác lại không sai, quỷ khí trên người Ân Kiên quả thật từ trên người người này truyền tới, chỉ là một người như thế, sao có thể là người sống đây?

"Hóa ra là Quản Đồng a? Đã lâu không gặp!" Ân Tư cười cười chào hỏi, cái này, không chỉ Quản Đồng kinh ngạc, cả đến Ân Kiên, Hà Bật Học cũng có chút há hốc miệng.

“Các người thật sự quen nhau?” Ân Kiên cùng Hà Bật Học trăm miệng một lần lần nữa, trái dòm phải ngó Ân Tư cùng Quản Đồng, hay phải nói là một người một cáo.

“Đúng vậy, khi tôi quen Quản Đồng, cậu ta vẫn là một con hồ ly nhỏ! Nếu không phải Tiểu Vân lúc nào cũng chăm cậu ta, có thể sống đến giờ không vẫn là một vấn đề.” Ân Tư vừa nói vừa châm trà, vẫy tay muốn bọn họ ngồi xuống.

“Không thể nào… Khi tôi quen Ân Tư… Ông ta… Ông ta… Đó là người triều đại nào a?” Quản Đồng kinh ngạc đến cả nói cũng không rõ.

“Đúng vậy! Đã rất lâu trước kia…” Ân Tư thấp giọng cười.

“Đó là chuyện gì? Cái gì mà triều đại nào a?” Hà Bật Học nhấc tay đặt câu hỏi, Ân Kiên nhăn nhúm mày.

“Ân Tư ông ta… Ân Tư là… của Ân Kiên… Ừm… Tổ tiên? God… Rất phức tạp, nhà họ Ân chính là chia rẽ từ ông ta, phản bội nhà họ Ân, rồi lại nội đấu, chết rất nhiều, là thủ phạm khiến nguyên khí nhà họ Ân tổn thương nặng…”Quản Đồng rất muốn giải thích rõ ràng, nhưng chuyện rất kinh ngạc, chính cậu cũng có chút không chấp nhận được, bất luận dung mạo thay đổi thế nào, Ân Tư vẫn là Ân Tư, mà một người phàm, không có khả năng sống dai như thế.

“Ông là phản đồ của nhà họ Ân?” Ân Kiên lạnh lùng hỏi, ánh mắt Ân Tư nhìn hắn cũng từ ái như trưởng bối, mà ông ta thực cũng là trưởng bối của Ân Kiên, lâu đến mức không thể nói được là bao lâu.

“Ý kiến không hợp, gia quy của nhà họ Ân rất đáng ghét a!” Ân Tư cười cười, Hà Bật Học rất muốn gật đầu theo, nhưng bị Ân Kiên lườm một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Tôi không hiểu! Ông rõ ràng là người, sao có thể sống lâu thế? Nhìn bộ dạng hồ ly đực, thay đổi rất nhiều đúng không?” Hà Bật Học lại nhấc tay đặt câu hỏi, Ân Tư hiển nhiên cảm thấy người thanh niên này rất thú vị, vẫn đang đánh giá cậu.

“Ân Kiên cũng có thể sống rất lâu đó! Sống đến mòn mỏi cậu ta cũng không chết được.” Ân Tư nhấp trà, sắc mặt Ân Kiên trắng bệch. Đây là cái rễ ngược trong đáy lòng hắn, có một ngày tất cả người quen đều chết sạch, có phải chỉ còn có hắn một mình chờ thế giới diệt vong?

“Ân Kiên là xác sống dựa vào phản hồn chú trở lại nhân thế, tôi không giống cậu ta, tôi dùng phương pháp khác, tuy có chút phiền toái, nhưng cũng không nguy hiểm mấy.” Ân Tư thành thật trả lời, khiến Hà Bật Học cảm thấy hứng thú, muốn hỏi lại sợ Ân Kiên mắng cậu, mắt to đảo qua đảo lại.

“Dọn nhà*, cách gọi phương Tây hình như là Walk in.” Ân Tư bí hiểm cười cười, Hà Bật Học gãi gãi đầu nhìn về phía Ân Kiên, nghe hông hiểu.

*Dọn nhà- Tẩu xá: tra thì trong từ Walk có một nghĩa nói về ma quỷ, nhưng k rõ ràng @@ tra baidu thì có

nghĩa (nghĩa này trích ra từ chính "A! Kim dạ na lý hữu quỷ!" luôn@@): cơ thể là nhà, linh hồn là khách trong nhà, dọn nhà chính là linh hồn A cưỡng ép chiếm cơ thể linh hồn B, linh hồn B sẽ biến mất @@

"Quỷ trên người! Mặc kệ đối phương có đồng ý hay không, quỷ trên người là cưỡng ép!" Sắc mặt Ân Kiên sầm xuống, người này quả thật là phản đồ của nhà họ Ân, cư nhiên dùng cách này trở lại nhân thế? Cho dù thân xác đã chết bao lâu, với năng lực của ông ta, rất dễ tìm một người đáng thương để bám, cướp đoạt cơ thể đối phương. Nghĩ đến đây, cả người Ân Kiên chấn động, không hẹn mà cùng Quản Đồng nhìn về phía Hà Bật Học, đáng tiếc là người này vẫn không biết gì.

"Đi! Chúng ta về! Đừng đến làm phiền chúng tôi!" Ân Kiên trừng mắt cảnh cáo Ân Tư, kéo Hà Bật Học, cùng Quản Đồng một trái một phải kẹp cậu ra ngoài.

"Cậu không muốn biết chân tướng của mình sao?" Ân Tư bỗng nhiên cất giọng, ba người kia lại run lên.

"Ông biết?" Phản ứng đầu tiên quả nhiên là Hà Bật Học, cậu quan tâm Ân Kiên hơn bất kì ai.

"Đương nhiên biết, phản hồn chú… Là tôi viết…" Ân Tư nhàn nhã pha trà, càng thân thiết hơn là thay bọn họ rót đầy, Ân Kiên cùng Hà Bật Học liếc nhau một cái, khẽ cắn môi, ngồi xuống.

Hương trà vấn vít, Ân Tư cúi đầu, hướng về phía ấm Tử Sa*, động tác thong thả từ tốn khiến Hà Bật Học muốn vớ lấy bình nước ở bên mà đập. Ngoại trừ Ân Kiên vẫn bình tĩnh đến khó hiểu, Hà Bật Học cùng Quản Đồng hai người ngồi không yên, Ân Tư lại như cố tình không định mở miệng, từ từ pha trà, thưởng thức hương trà.

*Tử Sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

"Này! Ông có thể nói không?" Hà Bật Học bất mãn lầm bầm một câu, Ân Tư liếc cậu một cái cười ha hả.

"Cậu thanh niên, thật không có tính nhẫn nại a!! Nhưng mà, đời người ngắn ngủi mà!!" Ân Tư thổi hơi nóng, khẽ nhấp một ngụm trà nóng, như rất hài lòng mà gật gật đầu.

"Năm đó khi Tiểu Vệ tới tìm tôi, tôi không hỏi cậu ta vì sao, với thân phận cậu ta, phải tìm đến tôi nhất định là dốc rất nhiều quyết tâm, xét điểm đó, mặc kệ cậu ta đưa yêu cầu gì, tôi cũng nguyện ý hỗ trợ." Ân Tư thở ra thật dài, như là đang nhớ lại quá khứ xa xôi.

"Tiểu Vệ? Bố Ân Kiên á?" Hà Bật Học liếc Ân Kiên một cái, vai vế của Ân Tư cũng phải khoa trương bình thường, cả bố của Ân Kiên trong mắt ông ta cũng chỉ là "Tiểu Vệ", người này rốt cuộc nhiêu tuổi a?

"Ông ta cần phản hồn chú của ông?" Ân Kiên nhíu chặt mày.

“Lẽ thường của con người, đạo thuật của cậu ta cao tới đâu cũng chỉ là người, là người sẽ có tình cảm, có lòng riêng, biết rõ là cấm chú, cậu ta vẫn muốn triệu hồi đứa con yêu đã chết trong bụng.”

“Thấy dáng vẻ cậu ta hồn vía thất lạc, tôi cũng không đành lòng từ chối.”

Ân Tư trong miệng tuy là trả lời, nhưng thần tháu cực kì hả hê, Ân Kiên nắm chặt tay, không ngừng nhắc bản thân phải bình tĩnh, Hà Bật Học cùng Quản Đồng một trái một phải liên tục quan tâm nhìn hắn, lo hắn không cẩn thận, lại không khống chế được làm nổ một đống đồ, đó cũng không đáng lo, phiền phức chính là, đối thủ lần này mạnh hơn Ân Kiên nhiều lắm, vạn nhất đánh nhau, thật sự không có phần thắng.

“Phản hồn chú căn bản là chú ngữ không có khả năng thành công, cậu, tuyệt đối không phải Ân Kiên thật, ta sớm nói cho Tiểu Vệ, nhưng cậu ta vẫn cố ý thử, rơi vào kết cuộc như vậy, chỉ có thể nói là cậu ta tự tìm đến.” Ân Tư bình tĩnh nói xong, thủy tinh bốn phía bất ngờ leng keng mãi, Hà Bật Học vội cầm tay lạnh như băng của Ân Kiên, mặc kệ mục đích của Ân Tư là gì, tuyệt đối không thể để ông ta thực hiện được.

“Có ý gì? Vì cái gì lại khẳng định phản hồn chú không gọi Ân Kiên thật về, nói không chừng Ân Kiên chính là Ân Kiên thật, không có cái chuyện thành công hay không.” Quản Đồng đáp lời, Hà Bật Học cố sức gật đầu, với lại mặc cho có phải hay không, Ân Kiên hiện giờ có gì không tốt? Vì cái gì phải cố chấp xem anh ta có phải người nguyên bản hay không?

“Phản hồn chú là một chú ngữ tương đối mạnh, có thể triệu hồi vong linh âm phủ, nhưng, nếu khi còn sống là kẻ đại gian đại ác, chết xong cơ hồ lập tức tiến vào sáu nẻo luân hồi*, mà người chết oan, nếu không muốn lưu lại dương gian báo thù, thì ở trong thành Chết Oan* chờ cơ hội đầu thai, như đứa con không kịp ra đời đã chết trong bụng của Tiểu Vệ, nếu không phải do người gây ra, kì thật không có oán, mà số mệnh nó không thành con trai Tiểu Vệ được, cho nên, nó không có khả năng ở lại âm phủ, đã sớm đầu thai rồi…”

*Sáu nẻo luân hồi- lục đạo luân hồi: là sáu đường luân hồi của chúng sinh, chúng sinh tùy theo căn quả thiện hay ác mà chuyển vào trong Lục đạo luân hồi, gồm: Thiên (Tiên), Atula (Thần), Người, Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sinh. Người ta không bao giờ lọt khỏi Lục đạo ấy. Khi thì đầu thai làm người, khi có công đức thì được làm Thần, rồi khi phạm tội thì sa vào Địa ngục hay Ngạ quỉ, súc sinh. Sáu hạng ấy cứ luân chuyển trong sáu cảnh, gặp vui sướng thì ít, gặp đau khổ thì nhiều, vì họ còn vô minh, chưa tỉnh ngộ, nên mới gọi sáu hạng ấy là Lục phàm.

*Thành Chết Oan: trong thần thoại Trung Quốc là chỗ ở của người chết oan

Không khí ngưng lại trong một giây, nghe giải thích của Ân Tư, ba người Hà Bật Học hơi hơi có dự cảm không tốt, càng tiếp cận chân tướng sự việc, càng sợ khai thác ra đáp án.

“Nếu vậy, Ân Kiên…” Hà Bật Học nuốt nuốt nước miếng, Ân Tư cười khẽ hai tiếng gật gật đầu, thằng nhóc này suy nghĩ nhanh phết.

“Đúng vậy! Cậu đoán không sai, chỉ có một trường hợp duy nhất có thể bị triệu hồi dương gian bởi phản hồn chú, ác quỷ đại gian đại ác, tội ác tày trời chịu phạt nơi địa ngục! Cũng vì thế lão già nhà họ Ân ngay từ đầu đã muốn giết Ân Kiên, cũng không phải vì chú thuật thất bại, cậu ta cần nhờ vào linh để sống, mà

bởi cậu ta chính là ác quỷ!"

"Cậu chưa từng nghi ngờ bản thân, vì cái gì từ nhỏ có linh lực cao như thế, vừa mới nghĩ đến đã có thể bùng phát?"

Sắc mặt Ân Kiên xanh lét, hắn vốn tưởng mình liên quan đến thất bại của phản hồn chú, nên lúc mới sinh ra đã hại chết mẹ mình, cả đời đều phải dựa vào thuốc để sống, hắn nghĩ đây là lí do người nhà họ Ân ghét hắn, từng có hy vọng nho nhỏ, có lẽ khi mình biến thành người bình thường sẽ thoát khỏi tình cảnh khốn khổ này, nhà họ Ân sẽ xem mình như người nhà, như thân nhân, sẽ không còn bài xích hắn. Hôm nay, Ân Tư hoàn toàn đập nát giấc mộng cỏn con này của hắn, nhưng dù hắn có cơ hội biến thành người sống không, hắn nhất định sẽ bị tiêu diệt, vì hắn vốn không nên được triệu hồi đến dương gian…

Cuối cùng, làm sao về đến nhà, Ân Kiên kì thật cũng không có ấn tượng. Từ khi nghe thấy hiệu lực thật sự của phản hồn chú, trong đầu Ân Kiên ong ong rối bời, mơ hồ nghe thấy Hà Bật Hỏi hỏi hắn kiếp trước thật ra là ai, mà Ân Tư hình trả lời ông ta không biết, Ân Kiên không khỏi cười khổ, cũng chỉ là ác quỷ, có gì khác nhau?

"Anh Kiên… Anh khỏe không? Có muốn ăn gì không?" Hà Bật Học gõ cửa phòng, quan tâm lo lắng hỏi, Ân Kiên từ sau khi về nhà vẫn không nói một lời tự nhốt mình trong phòng, người này không có khuyết điểm gì lớn, ngoại trừ độc miệng, nhưng một khi sầu muộn, âm trầm, thực sự khiến người ta không chịu nổi.

"Không cần…, bạn Hà… Cậu dọn về nhà thì tốt hơn!" Trong phòng, Ân Kiên hạ giọng nói một câu, Hà Bật Học biến sắc. Lại nữa, lại nữa, mỗi lần chỉ cần liên lụy cái gì là Ân Kiên nhất định đuổi cậu, càng nghĩ càng bốc hỏa, cậu là cái gì hử? Chó cưng a? Vẫy thì đến ngay, xua thì chạy lẹ?

"Đi mẹ anh ấy! Ân Kiên anh tốt nhất lập tức mở cửa cho tôi! Đồ khốn kiếp! Anh cho anh là nữ chính tiểu thuyết tình cảm à? Cả ngày ăn no rồi ở đó u sầu, giả u ám, tôi quan tâm gì kiếp trước anh là ai! Anh tốt nhất đừng để tôi lái xe, bằng không bố giời cũng không theo kịp!" Hà Bật Học dùng sức đạp cửa, cậu kì thật cũng không rõ mình giận cái gì, tóm lại rất không thích, không có chỗ phát tiết đành trút lên Ân Kiên, ai bảo anh ta không may, nên mới là người yêu của Hà Bật Học cậu.

"Cậu ngu à? Ác quỷ là cái gì? Cần tôi giải thích nữa không? Cậu không muốn sống ra chỗ khác mà chết! Tôi không muốn vừa tỉnh dậy phát hiện thấy cậu tắt thở bên cạnh tôi!" Cách một cánh cửa, Ân Kiên cũng gào lại, Hà Bật Học không giống Quản Đồng, Ân Lâm, bản thân nếu thật là ác quỷ, nếu thật không khống chế được, Hà Bật Học tuyệt đối không có cơ hội sống, hắn nếu không để ý, đương nhiên có thể mặc Hà Bật Học lượn phượn trong nhà, vấn đề là, hắn sao không để ý đây? Hắn không nên nảy sinh tình cảm với bất kì ai, hắn không nên nảy sinh quan hệ với bất kì ai, hắn không nên biết đến những người bạn nhiệt tình, nhiệt tâm này, hắn vốn không nên được sinh ra…

"Tức quá đi… Tức đến đau dạ dày…, đồ khốn này…, không được! Nói với anh ta nữa tôi nhất định sẽ lao vào dòng người, tôi về Đài trước, có việc call tôi… Bảo đồ khốn nào đó đi chết đi! Tức chết mà…" Hà Bật Học nhịn không được đạp thêm một cú, tức giận đóng sầm cửa chính bỏ đi, Quản Đồng chính là thầm thở dài, không phải không hiểu Ân Kiên, mình cũng là yêu quái, tốn trăm cay nghìn đắng mới tu thành hình người, dù nói thế nào, Ân Kiên cũng hy vọng mình là người thường ha?

Một bụng tức, sau khi tông cửa xông ra thì phát tiết lung tung, đi một hồi mới giật mình nhận ra mình hình như lạc đường, Hà Bật Học thở dài thật dài, vừa đói vừa mệt dạ dày lại đau, rốt cuộc là không đúng chỗ nào, vì cái gì phải phiền lòng vì chuyện của Ân Kiên? Đồ khốn đó có cái gì tốt? Mỗi lần gặp chuyện liền rụt cổ lại, trở mặt đuổi người đi, trên đời này có mỗi anh ta giỏi chắc? Mất đi một Ân Kiên Trái đất sẽ ngừng quay sao? Làm như mình quấy nhiễu anh ta vậy… Đi không định hướng một đoạn, lại bắt đầu cảm thấy không yên lòng vì Ân Kiên, người này thoạt trông rất kiên cường, nhưng lần trước bị người ta đóng đinh đã khổ sở cả buổi, nói đơn giản chính là ngây thơ, bỏ mặc anh ta một mình… Không, còn có hồ ly đực ở đó, nhưng thế lại càng nguy hiểm!

"A~~~~ Hà Bật Học mày là đồ ngu! Mày rốt cuộc muốn thế nào a?" Hà Bật Học bứt tóc, rõ ràng cũng không phải chuyện gì, vì cái gì cứ nhất định phải thành như này? Cậu cơ bản sẽ không xử lí được! Ác quỷ thì sao? Ân Kiên hiện giờ không phải quá tốt, cậu cũng không thèm để ý, Ân Kiên sao cứ phải để trong lòng?

"Hy vọng anh Kiên không sao…" Hà Bật Học lắc lắc đầu, cam chịu số phận đi tìm trạm tầu điện ngầm, về Đài ăn gì trước, rồi gọi điện về hỏi một chút, có lẽ Ân Kiên suy nghĩ một mình, sẽ không mệt óc nữa.

Với năng lực của Quản Đồng, hiển nhiên cậu ta có thể không cần xông vào cũng có thể tiến vào phòng, hơn nữa, cậu ta cũng biết Ân Kiên có lẽ vì rất phiền lòng, nên mới quên lập kết giới ngăn cậu ta vào, nhưng mà, Quản Đồng lúc này lại chọn im lặng đợi trong phòng khách, căng cái tai hồ ly dài dài, xác định Ân Kiên trong phòng vẫn khỏe, anh ta cần không gian riêng, Quản Đồng mới không quấy rầy anh ta, ngẫm lại, mình thật là người yêu tốt biết quan tâm a!! Ân Kiên thật sự là bị người ta đánh vào đầu, mới chọn trúng thằng ngốc Hà Bật Học kia!

"Cậu vẫn ở đây?" Xem chừng hờn dỗi, tự chán ghét mình đủ rồi, Ân Kiên giật cửa phòng, sắc mặt tuy không dễ nhìn, nhưng cảm xúc rõ ràng hồi phục nhiều, lạnh lùng hừ một câu, ngó ngó Quản Đồng trong phòng khách.

"Muốn nhân lúc người gặp khó khăn a!! Cơ hội thế cơ mà!" Quản Đồng cười giòn, Ân Kiên khóe miệng giật giật, rất cảm kích mấy kẻ bên cạnh mình từ đầu đến cuối đều là sinh vật khó hiểu.

"Bạn Hà đâu?" Ân Kiên nhìn bốn phía, thiếu bóng dáng kia, nói không mất mát là gạt người.

"Bị anh chọc chạy mất rồi, lúc này thật bất ngờ là tôi lại muốn đứng về phía đồ thiểu năng Hà Bật Học kia, anh rất vô vị, một chút việc nhỏ cũng đả kích được anh, nào có thiên sư thích lẩn trốn như này a?" Quản Đồng lắc đầu, Ân Tư tỏ rõ là cố tình đả kích Ân Kiên, người này lần nào cũng mắc mưu, ai mà chẳng có chuyện không như ý a!!

"Cậu ấy lái xe của cậu?" Ân Kiên ngó tới cái chìa khóa ở tủ TV, Hà Bật Học không lái xe của cậu ta, đương nhiên là mượn Quarn Đồng, người sau đó lắc đầu, cậu ta còn chưa có thích tốt bụng đến cho cái đồ quỷ xui xẻo kia mượn.

"Cái đồ ngốc…" Ân Kiên vơ chìa khóa xe đuổi theo, Hà Bật Học tốt nhất là lòng vòng trên đường đến gãy chân cho hắn, còn nếu đồ ngốc đó mà dám đáp tàu điện…

Sân ga vẫn quạnh quẽ như trước, Hà Bật Học ngồi trên ghế đợi duỗi chân dài khua khoắng, sự kiện qua cũng lâu lâu, mọi người hình như cũng dần quên thảm án kia, cảnh sát vẫn không có manh mối, nếu không phải mình quả thật có nói chuyện qua với Nhan Thư Vũ, có lẽ, cũng sẽ không để chuyện này trong lòng nhỉ?

Rầm rập, tiếng ầm ầm vang từ phía trước truyền đến, một cơn gió lạnh thổi đến từ ngã rẽ lên sân ga, đoàn tàu vèo một tiếng dừng trước mắt Hà Bật Học. Xách ba lô mang theo, đang muốn sải bước lên tàu, đột nhiên giữa chừng như bị người ta kéo lại, Hà Bật Học hồ nghi xoay người sang chỗ khác, bốn bề vắng lặng cũng chẳng có ai đứng bên cạnh cậu, Hà Bật Học gãi gãi đầu, nghi mình ảo giác, nhưng đúng lúc này, rõ ràng cảm giác có cái tay lạnh lẽo túm cánh tay cậu kéo ra sau, Hà Bật Học hít một hơi lạnh, vội vàng hết nhìn đông lại nhìn tây, theo bản năng sờ sờ cánh tay, người trên sân ga toàn bộ lên tàu, đứng ở cạnh cửa khó hiểu nhìn sắc mặt trắng bệch của Hà Bật Học.

"Tiên sinh… Anh không lên sao?" Một cô học sinh đứng gần cửa tốt bụng nhắc, Hà Bật Học muốn trả lời, lại cảm giác cái tay lạnh như băng kia tới gần, cắn cắn môi dưới lắc đầu, cười yếu ớt, sẽ không xui xẻo thế chứ?

Rầm rập, tiếng ầm ầm lại vang lên, đoàn tàu tự động đóng cửa lại, Hà Bật Học chỉ có thể lui lại phía sau từng bước, nhìn đoàn tàu vèo một tiếng chạy xa.

"Vận khí của cậu tốt lắm a!" Đột nhiên có một người đàn ông cất giọng phía sau Hà Bật Học, sợ tới mức lông cả người cậu dựng lên, hoàn hoàn nhìn lại là Ân Tư?

"Ở đâu đó có người đã cứu cậu một mạng…" Ân Tư nhìn đoàn tàu chạy xa ở đầu kia thì thào tự nói, đột nhiên chợt nghe thấy một tiếng phanh gấp, như là đoàn tàu đâm mạnh vào một vật cản đó không thể tiến lên, Hà Bật Học tim đập loạn, cậu nghe không nhầm, tiếng phạch phạch, tiếng vỗ cánh phạch phạch, còn có tiếng móng vuốt sắc cào trên kim loại kinh khủng, càng đáng sợ chính là, càng lúc càng gần.

"Ừm… Xem ra, thứ kia càng lúc càng hung ác! Qua đây đi! Tôi đưa cậu về." Ân Tư cười cười, vẫy tay với Hà Bật Học, mặc kệ cậu có đồng ý không, tự nhiên tóm gáy Hà Bật Học kéo người đi.

Chờ khi Ân Kiên tới Đài truyền hình, Ân Tư cùng Hà Bật Học cũng tới cùng lúc, hắn cơ hồ là kéo Hà Bật Học về phía sau mình, vẻ mặt đề phòng trừng Ân Tư. Đừng để Hà Bật Học gần Ân Tư quá, người này tâm tư hiểm độc, trời biết ông ta có chủ ý gì, Hà Bật Học kia bát tự rất nhẹ, nếu Ân Tư điên lên muốn đổi cơ thể chơi, trời mới biết có cách gì ngăn ông ta, Ân Kiên không hy vọng đối mặt với một Hà Bật Học khuôn mặt đáng yêu nhưng một bụng xấu xa.

"Anh Kiên… Cái đường hầm kia… Cái thứ kia…" Hà Bật Học vừa thấy Ân Kiên, hoảng hồn chưa yên kéo tay áo hắn, muốn giải thích lại chẳng câu nào rõ ràng, sự tình ầm ĩ to, sinh vật trốn ở đường hầm tựa hồ càng ngày càng mạnh, nếu không phải Ân Tư đến nhanh, nói không chừng sẽ lao khỏi đường hầm công kích người trên sân ga, Hà Bật Học không dám tưởng tượng, vạn nhất thứ đó đi ra, hậu quả sẽ thành thế nào?

Ân Kiên chau mày, Ân Tiển dẫn một đám cháu chắt nhà họ Ân điều tra sự kiện kia, xem ra sự tình phát triển vượt quá tưởng tượng, quay đầu lại vội đưa mắt cho Quản Đồng, người sau đó gật gật đầu đột nhiên biến mất, Ân Tư rất hứng thú nhìn một màn này, một thiên sư nửa mùa, một người không có năng lực còn cả một Hồ tiên tu hành chưa xong? Như vậy mà cũng muốn cứu thế giới? Người trẻ thật là nhiệt tình…

"Gì? Học trưởng, sao về muộn thế? Đến xem Tiểu Vân chụp ảnh bìa sao?" Trương Chính Kiệt mang bữa khuya quay về Đài, đầu tiên là hồ nghi liếc mắt đánh giá Ân Tư một cái, sau đó tủm tỉm chạy đến bên Hà Bật Học. Tùng Vân tuy là nữ chủ trì chương trình của bọn họ, nhưng thân phận người mẫu vẫn chiếm một nửa lịch trình làm việc của cô, phần lớn thời gian, Tùng Vân bố trí ổn, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ phát sinh vài tình huống đụng hàng, tỷ như chụp ảnh bìa linh tinh. May thay, đám nhân viên háo sắc của chương trình thần bí này, tuyệt đại đa số thời gian sẽ ôm chặt tâm tư vô cùng thông cảm mà đến "thưởng thức" công tác của Tùng Vân, như giờ, rõ ràng không liên quan đến bọn họ, nhưng gần như cả tổ sản xuất đều ở lại hầu cô ở trên tầng cao nhất của Đài.

"Tiểu Vân chụp ảnh ở tầng cao nhất?" Hà Bật Học cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ là lặp lại lời Trương Chính Kiệt, dù cho có ngẩng đầu nhìn xung quanh, với góc độ của cậu, trừ phi có mắt X-quang, bằng không thấy quỷ mới dòm được tình hình tầng cao nhất.

"Đúng vậy! Nghe nói mở mấy trăm cái đèn hỗ trợ cô ấy, quá hào phóng!" Trương Chính Kiệt tấm tắc ra tiếng, học theo Hà Bật Học ngẩng đầu, lúc này, hai người đồng thời hít một ngụm khí.

Một bóng người đỏ tươi từ tầng cao nhất lóe qua, theo đó truyền đến một hồi tiếng kinh hãi đáng sợ, bọn Hà Bật Học trơ mắt nhìn Tùng Vân rơi thẳng xuống…

Hết Chương 4 Quyển 2

11. Quyển 2 - Chương 5

Tiếng nước nhỏ giọt, một giọt, hai giọt, còn cả mùi máu tươi? Đây không phải tiếng nước nhỏ giọt, mà là máu rơi? Bốn phía đều tối đen, cả người đau đớn lan tràn, thở dốc nặng nề, tiếng cười quỷ dị, đột nhiên một cơn đau, Ân Kiên mở mắt bừng tỉnh…

Đèn thủy ngân trắng lạnh lẽo, trong không khí lưu lại mùi nước khử trùng, Ân Kiên ngơ ngẩn hồi lâu mới bừng tỉnh, hóa ra đang ở trong bệnh viện, vừa nãy sao lại ngủ? Thật sự nói ra sẽ khiến giang hồ cười nhạo, nhưng bầu không khí trong mơ kia, khiến hắn có sự kháng cự không nói nên lời, hắn quả nhiên không phải kiểu người thích hợp nằm mơ a!!

"Này! Cậu đang làm gì thế? Tiểu Vân còn chưa chết, lau nước mắt cái gì?" Hà Bật Học rì rầm, Ân Kiên ngẩng đầu, liền thấy nhà sản xuất mặt tròn mắt to của chương trình thần bí nổi tiếng, mặc cái áo T-shirt, quần bò rách, đứng chỉ trích người nào đó bên cạnh, mà cái người nào đó, kì thật căn bản không nói là người được, một con Hồ ly đực chỉ cúi đầu giật giật không biết đang làm cái gì.

"Tôi nào có khóc? Lau dầu dính mũi một tí thôi…" Quản Đồng bĩu môi, Hà Bật Học quàng quạc một tràng chỉ trích, Ân Kiên nhìn cậu ta, có hơi nghe không rõ cậu ta đang nói cái gì, nhưng có một điều hắn hiểu rõ, Quản Đồng đích xác không phải kiểu người sẽ vì Tùng Vân ngã chết mà rơi nước mắt.

Sự tình phát triển vô cùng quỷ dị, Ân Kiên tự hỏi sau khi quen Hà Bật Học, chuyện gặp phải còn nhiều hơn so với nửa đời trước của hắn, thêm một chuyện đêm nay càng khiến người khác khó tin cho được. Tùng Vân từ trên tầng cao nhất Đài truyền hình ngã xuống, kết quả cô không ngã thành thịt vụn, cư nhiên từ không trung lật mình, sau đó cả gót giày cũng không gãy nửa đoạn, tao nhã đứng trước mặt bọn họ, đừng nói hắn, Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt sợ há hốc miệng, tự Tùng Vân ngây ra nửa giây xong liền hét thất thanh, cho đến khi xe cứu thương tới, tiêm cho cô thuốc an thần xong cũng còn chưa ngừng lại, có khi ngừng rồi, nhưng tiếng thét chói lói ấy vẫn luẩn quẩn bên tai, bản thân có lẽ ảo giác mất rồi.

"Anh Kiên! Anh xem xem Tiểu Vân có bị gì không?" Hà Bật Học dùng sức lách khỏi Quản Đồng, nhỏ giọng hỏi Ân Kiên. Ôi đệt! Tối nay chuyện xảy ra thực sự rất điêu, cậu thực sự hối hận vì sao lại không mang theo DV bên mình hoặc vác máy quay, một khắc nhiều kịch tính như thế, Tùng đại mỹ nữ như tiên nữ như thế… Nhảy lầu đó!!

"Tôi cũng không biết! Cậu có muốn vào xem một cái không, bác sĩ kia… Thật sự không đáng tin!" Ân Kiên dịu dàng giải thích, Hà Bật Học chớp chớp mắt to, tuy không thể nói rõ, nhưng cậu cảm giác Ân Kiên có việc dối cậu, nhưng cậu không vội truy hỏi, lúc Ân Kiên cho rằng nên nói cho cậu thì sẽ không nhịn nói, mà dù không nói, nghiêm hình tra tấn cũng sẽ bức ra.

Nhìn Hà Bật Học vội vội vàng vàng chạy vào phòng bệnh, Ân Kiên xoa xoa huyệt Thái Dương, giấc mơ kì quái vừa nãy khiến hắn không thoải mái, tiện tay rút hộp thuốc lại nghĩ đây là bệnh viện, Ân Kiên thở dài thườn thượt.

"Hỏi đi, hỏi đi! Có vấn đề anh cứ hỏi a! Tôi nín rất khó chịu." Quản Đồng cúi đầu, con mắt dài nhỏ nhướn lên ngắm Ân Kiên, người sau đó nhìn lại cậu ta, nhăn khuôn mặt tuấn tú.

"Tùng Vân… Cô ta không phải người, là cáo hả?"

Phòng bệnh mờ tối, bác sĩ ở đây đông hỏi một chút, tây nhìn một cái, gấp gáp đến độ Hà Bật Học chỉ có thể ở bên di chuyển lung tung, mà đương sự Tùng Vân còn ở trên giường, vẻ mặt bị dọa hết sức, mắt to rưng rưng, liên tục nhìn Hà Bật Học cầu cứu, hóa ra, tự ngã nhà cao tầng xuống chết thảm vẫn còn may, khủng bố nhất lại là ngã xuống một chút thương thế cũng không có, Tùng Vân đến giờ lưng vẫn ớn lạnh, sự tình vượt quá lẽ thường nên cô không tiếp thu nổi.

"Không có việc gì, Tùng tiểu thư không bị thương, hết thảy bình thường." Bác sĩ khẽ cười, anh ta hiển nhiên không hiểu tính nghiêm trọng của sự việc, những lời này nói ra thà không nói còn hơn.

"Bình thường? Hết thảy bình thường? Tôi từ trên tầng cao nhất của Đài truyền hình ngã xuống, sao có thể không việc gì? Như thế còn bảo là bình thường?" Tùng Vân túm cổ áo bác sĩ rống lên, cậu bác sĩ kia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, phải biết là, Tùng Vân luôn khiến người ta nghĩ đến cô em ngọt ngào, chưa từng gặp qua cô lớn tiếng nói chuyện như thế.

"Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, anh Kiên ở đây, anh ấy nhất định biết xảy ra chuyện gì, cô buông tay trước đã, buông tay a! Đừng quá căng thẳng!" Hà Bật Học khẽ khàng an ủi, tiện thể dùng sức kéo bác sĩ đang đơ kia, Tùng Vân òa một tiếng khóc, bổ nhào vào lòng Hà Bật Học khóc một hồi.

“Tiểu Vân đừng sợ, cô trước tiên nói xem vì sao lại ngã?” Hà Bật Học vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng hỏi, Tùng Vân khịt mũi, nức nở trả lời.

“Là… Là CK…” Tùng Vân nhìn nhìn Hà Bật Học, người này quả nhiên nghe thấy cái tên đó liền rùng mình. CK cải xác là chuyện rất đáng sợ, không may nhất là Hà Bật Học cơ hồ tham dự từ đầu đến cuối hành trình, nhìn thấy cô ta vẫn là người, nhìn thấy cô ta chết, nhìn thấy quỷ hồn của cô ta trở về, nhìn thấy xác cô ta bị trộm, cuối cùng còn thấy cô ta cải xác, thật sự là muốn chết, CK sắp trở thành bóng ma khủng bố nhất trong lòng Hà Bật Học, cô ta đã từng rất đẹp rất đáng yêu a!!

“CK cướp vòng ngọc của tôi, kết quả tôi không đứng vững liền ngã xuống.” Tùng Vân hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều, bản lĩnh ưu việt nhất của Hà Bật Học không phải là đụng quỷ, mà là khiến cho bạn bè bên cạnh an tâm, như thế này là được rồi, cùng cậu ở một nơi, bạn vĩnh viễn không sao, bởi vì không hay ho nhất chính là tâm tính của cậu ta.

“Tôi thấy, đây là nguyên nhân lớn nhất.” Ân Kiên đột nhiên ngắt lời, Hà Bật Học cùng Tùng Vân giật mình hoảng sợ, người sau đó rụt tay lại, nhưng quét ra một vết thương trên tay Hà Bật Học.

“Úi…” Hà Bật Học a một tiếng, máu tươi ràn rụa trên cánh tay, ứa ra mãi, bác sĩ ở bên vội cầm máu thay cậu, Tùng Vân chính là trừng mắt nhìn hai tay mình, cũng không có tình trạng khác thường đặc biệt nào, chi là móng tay có vẻ trong suốt sáng bóng, không khỏi sợ hãi nhìn Ân Kiên, hy vọng có đáp án nơi hắn.

Ân Kiên nhìn nhìn Quản Đồng phía sau, người sau đó gật đầu khẳng định, người trước đành hơi thở dài, quả nhiên giống như hắn tưởng tượng.

“Cô nghe cho kĩ, đừng căng thẳng quá. Cô kì thật không phải loài người, ít nhất, không phải loài người thuần chủng, vòng ngọc khiến cô vẫn có hình dáng loài người, nhưng… Cô là Hồ ly, giống Quản Đồng, hiện giờ, vòng ngọc không còn, cho nên cô bắt đầu hồi phục bản tính, giống Hà Bật Học vậy, ngọc hồ lô mất rồi, cậu ấy bắt đầu phát huy thể chất kì dị.” Ân Kiên càng giải thích, sắc mặt Tùng Vân càng trắng, Hà Bật Học nhìn cô lại có chút hiểu ra, khó trách cậu cứ cảm thấy Tùng Vân khác biệt, ánh mắt luôn có tia sáng không nói nên lời, rất giống Tiểu Vân a! Nhưng Tiểu Vân lợi hại hơn, cả người cô tỏa sáng.

“Khó trách a! Tôi đã nói rồi! Loài người sao có thể xinh đẹp thế, cho nên Tiểu Vân cũng là Hồ tiên sao?” Trương Chính Kiệt đột nhiên ngắt lời, cậu ta tuyệt đối không cảm thấy sợ hãi gì, dù sao đi theo học trưởng lâu, có loại yêu quái nào không gặp qua, Hồ tiên xinh đẹp như Tùng Vân, nhiều đến mấy cũng là chuyện tốt nhẩy?

“Là Hồ ly thì đúng, nhưng cách tiên còn rất xa.” Quản Đồng khẽ cười, không khỏi có chút hâm mộ. Cậu ta với Tiểu Vân là tu hành hàng trăm năm mới có hình người, Tùng Vân chắc là Hồ ly lai máu người, ra đời với hình người, này là cơ duyên tốt không phải con Hồ ly nào cũng gặp được.

“Óe… Người với quái sinh ra? Đó là cái gì?” Hà Bật Học một câu không đầu không đuôi, bất ngờ khiến Tùng Vân cười, vị đàn anh này, vĩnh viễn không vì bạn không phải con người mà bài xích bạn, Tùng vân không khỏi an tâm hơn nhiều.

"Đừng để ý bạn Hà, nhớ rõ, cô là độc nhất vô nhị, nếu không phải có cơ duyên tốt, người cùng Hồ ly kì thật không dễ sinh hạ đời sau, cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi bảo cô tôi nghĩ cách liên lạc Hồ tiên Tiểu Vân, để cô ta hướng dẫn cô thì không sao đâu." Ân Kiên nhẹ giọng an ủi, Tùng Vân gật đầu, tuy rằng vẫn có lúc không chấp nhận nổi chuyện mình không phải con người, thâm chí, còn rất nhiều vấn đề chưa giải quyết, nhưng, hiện giờ trong lòng quả thật chẳng có nhiều sợ hãi.

"Ngại quá, để mọi người lo, về nghỉ ngơi đi! Tôi không sao." Tùng Vân nở nụ cười ngọt ngào, thiếu vòng ngọc, hồi phục thân phận Hồ ly, cô quả nhiên càng thêm diễm lệ.

Tiếng nước nhỏ giọt? Lại là tiếng nước nhỏ giọt? Sai rồi, là máu, hắn ngửi thấy mùi máu tươi, vấn đề là, là máu của ai? Trên người vẫn đang đau nhức, giống như bị vuốt nhọn hung hãn quét khắp người, thứ mùi đáng sợ tiếp cận, tiếng thở dốc nặng nề, tiếng cười quái dị khàn khàn, lại là một cơn đau mãnh liệt khiến Ân Kiên bừng tỉnh, Hà Bật Học ngủ yên bên cạnh hắn, nằm mơ? Trách gì…

"A…" Hà Bật Học xoa xoa mắt, nhìn đồng đầu giường, hú lên quái dị đến dọa tỉnh, sau đó đầu dưới chân trên lộn một vòng xuống giường, nằm ở trên sàn nhà kêu rên hồi lâu.

"Điên à? Sáng sớm biểu diễn kĩ năng đặc biệt cho ai xem?" Ân Kiên tức giận, đầu hắn còn lờ mờ, quả nhiên không hợp nằm mơ, cảm giác như bị người ta hút đi, dựng không nổi tinh thần.

"Anh mới điên ấy! Tiểu Vân giờ ra cái kiểu này, chương trình cũng không thể để cô ấy tiếp tục quay a! Tôi phải về Đài mở hội nghị khẩn cấp, thế nào cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết thôi! Chả may chương trình bị ngừng, anh nuôi tôi a??" Hà Bật Học vò vò tóc rối tinh, tùy tiện nhặt cái áo T- shirt ở lưng ghế dựa định mặc vào, Ân Kiên nhăn mày, lục quần áo sạch ném cho cậu ta, sao lại có người có thể bẩn thành tính như này? May mà cậu ta bộ dạng vẫn còn trắng trẻo sạch sẽ ra hình ra dạng, nếu để mấy cô bé ngưỡng mộ nhà sản xuất lớn này biết diện mạo thật của cậu ta, chỉ sợ sẽ khiến tan vỡ ảo tưởng nghiêm trọng, người con trai này quả thực lôi thôi lếch thếch đến cảnh giới khó có thể hình dung nổi.

"Cậu nếu dám không đánh răng, rửa mặt với cạo râu mà ra khỏi cửa, tôi sẽ đập cậu thật đấy…" Ân Kiên lạnh lùng cảnh cáo, chỗ này của hắn là khu dân cư cao cấp a! Xin đừng như gã lang thang ra khỏi cửa, như thế người khác sẽ nghĩ gia giáo của hắn không nghiêm đó.

"Anh Kiên… Anh thực sự càng lúc càng như bà quản gia vậy! Đừng nhúc nhích, sắc mặt anh rất kém a! Tối ngủ không ngon?" Hà Bật Học tiến tới, trán chạm trán dựa vào Ân Kiên, hai người thân cao không khác nhau mấy, cao thấp chưa bao giờ là vấn đề, quan tâm mà hỏi. Cuộc sống làm việc nghỉ ngơi của Ân Kiên bình thường hơn cậu nhiều lắm, lại xem trọng dưỡng sinh, cho đến giờ khí sắc tự nhiên trông khá hơn nhiều so với nhà sản xuất chương trình thần bí ngày lấp ló đêm bò ra, gặp ánh sáng sẽ chết như cậu, lúc này sắc mặt tái nhợt, khẳng định là có vấn đề, nhưng người này chính là mạnh miệng, cho dù không thoải mái cũng không chịu nói, cứ khiến người ta lo.

"Không sao, chỉ là liên tục nằm mơ linh tinh, ngủ không đủ." Ân Kiên hạ giọng trả lời, đáy lòng dâng lên một chút kích thích, không biết nên đẩy người ra hay là vẫn ôm chặt, phải biết, trời đã sáng a! Hắn đã đói bụng…

"Mơ linh tinh? Mơ cái gì?" Hà Bật Học hiếu kì truy hỏi, nhịn không được lại muốn giở sổ ra chép, Ân Kiên

trợn trắng mắt, nhiều chiện.

"Liên quan quái gì cậu? Cậu sẽ giải mộng sao? Còn không đi? Muốn muộn sao?" Ân Kiên lầm bầm hai tiếng, Hà Bật Học lại bắt đầu oa oa la hoảng đi ra cửa, chưa có xe, cậu phải thảm thương mà đi tàu điện ngầm, buổi tối tàm tạm, van vỉ hai câu Ân Kiên sẽ tới đón cậu, nhưng ban ngày, Ân Kiên quỷ hám tiền lòng dạ hiểm độc này tuyệt đối không lãng phí một giọt xăng cho cậu, quỷ hám tiền này một ngày nào đó sẽ có báo ứng, tiền toàn bộ sẽ bị trộm sạch!

"Tùng Vân cũng là Hồ tiên? Oa…" Ngô Tiến cứng họng, Ân Kiên sáng sớm chạy tới tìm Ân Lâm, từ cái tin tức nóng hổi anh ta nghe được, cô bé mình biết từ nhỏ, lại không phải con người? Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng có bằng chứng, Tùng Vân với mẹ cô ấy thật sự xinh đẹp không nói nổi, quả nhiên là Hồ tiên mị hoặc chúng sinh a!

"Chuyện này có chút phiền toái, Tiểu Vân cô ấy tu hành đến thời điểm cuối cùng, hiện giờ thật sự không thích hợp xuất hiện, cháu với Quản Đồng trông Tùng Vân cho tốt, nhất thời nửa khắc sẽ không có cái vấn đề gì lớn, chờ Tiểu Vân công đức viên mãn, cô ấy tự nhiên sẽ qua giúp." Ân Lâm thở dài, cô biết người bạn tốt Hồ tiên này của cô đang trong thời điểm quan trọng nhất, thật sự không nên quấy rầy cô, Ân Kiên gật gật đầu đồng ý, dù sao Hồ tiên tu hành đến cảnh giới giống Tiểu Vân, qua cửa này tự nhiên cô ta có thể thành tiên, nhưng trước đó, nguy hiểm là điều người ngoài bọn hắn hiểu được.

"Như vậy vẫn không an toàn, cháu cùng Quản Đồng căn bản chỉ là nửa thùng nước… Cháu không phải còn quen một con hổ tinh già hay sư tử tinh nhỉ? Mời cô ta đến giúp, đúng rồi, nếu có thể, để Tùng Vân chuyển qua ăn chay đi! Càng ăn càng sinh phiền phức đó." Ân Lâm dặn, Ân Kiên chỉ có thể rầu rĩ đồng ý, bả nói đơn giản quá a! Hổ tinh già Lôi Lôi? Cái bà chủ quán bar này sao lại vô duyên vô cớ đến giúp bọn hắn chứ?

Nói xong xuôi, Ân Kiên vội vàng hỏi thăm tin tức Ân Lâm, cùng lúc Hà Bật Học quay lại Đài mời họp hội nghị khẩn cấp, cái hội nghị khẩn cấp này, người nữ chủ trì có thể dưỡng thương dài hạn, nhân đó càng thêm xuân sắc.

"Chi bằng, chúng ta mời Tùng Vân với một người mẫu xinh đẹp khác cùng công ty đến, luân phiên ra trận a!" Trương Chính Kiệt cùng đám đàn ông không biết đã có chủ ý này từ bao giờ, rốt cuộc có cơ hội để bọn họ danh chính ngôn thuận nói ra. Dù sao, Tùng Vân cũng là "bạn gái tin đồn" của nhà sản xuất lãnh đạo trực tiếp của bọn họ! Thân là đàn ông chính trực, đương nhiên không thể cướp người phụ nữ của anh em, nhưng… Đánh cụm hoa bên cạnh cũng được đi?

"Anh sẽ bị nhà sản xuất Fashion Show tầng trên chém đến chết đấy! Hại một người mẫu của anh ta ngã lầu, lại còn muốn hại thêm? Không thấy anh ta gần đây ánh mắt lườm Học trưởng có bao nhiêu hung hãn hả, còn thiếu điều lên ăn tươi nuốt sống, còn có ý muốn hái người mẫu nhà họ?" Trương Anh Nam giơ tay phản đối, Hà Bật Học bất đắc dĩ phải gật đầu đồng ý, cậu gần đây áp lực rất lớn a! Không chỉ gã sản xuất tầng trên hận cậu, lãnh đạo Đài còn thiếu nước treo cậu lên tuốt xác, cậu còn chưa có chết, nhưng này không quan trọng… Báu vật của Đài bị ngã lầu, may không chết, nhưng vạn nhất chết thật, cậu tin đám "người hâm mộ Nữ thần" kia sẽ ném cậu xuống làm đệm lưng.

"Bằng không, đại tỷ Anh Nam dẫn đầu nhá?" Đại Minh, Tiểu Minh trăm mỏ một lời, cả tổ sản xuất chỉ còn mỗi cô là nữ, không được bỏ phí.

"Đừng mơ! Tôi chửa muốn chết!" Trương Anh Nam phì một tiếng, vị trí nữ chủ trì này khẳng định là bị nguyền rủa, ai nhận cũng không hay ho gì.

"Yên nào! Học trưởng đóng giả còn giống con gái hơn cô, tỉnh tỉnh đê! Không tới lượt cô đâu!" Trương Chính Kiệt vỗ vỗ vai Hà Bật Học, dùng sức tạt nước lạnh.

"Cám ơn cậu! Tôi đã sớm nghi cậu nhất định là yêu thầm tôi! Muốn chết phải không? Tôi lập tức mở mục mới cho cậu dũng cảm xông pha bãi tha ma nhé! Linh tinh… Không có tính kiến thiết gì sất…" Hà Bật Học cầm cặp tài liệu đập lên đầu Trương Chính Kiệt, một đập này, đập cho cậu ta xẹt hoa lửa, quả nhiên hết thảy phải dựa vào mình thôi.

"Chương trình sẽ không cần nữ chủ trì! He he… Ngoại cảnh đặc biệt về cô gái xinh đẹp thần bí! Ngốc ở đó làm gì? Mau viết kế hoạch! Quảng Chinh cô gái xinh đẹp thần bí, một tuần hai lần, cho người xem bầu bằng phiếu!" Hà Bật Học bừng bừng lửa nóng, một đám nhân viên nam cũng hưng phấn theo, duy chỉ Trương Anh Nam tò mò kế hoạch này có thể không? Kết luận là, háo sắc quả là thiên tính của con người, kế hoạch của Hà Bật Học vừa ra, lập tức nhanh chóng biến thành con cưng của nhà Đài. Ý là, trong Đài suốt ngày nhét chân dài vào, gái trẻ mông cong mặt đẹp, chỉ một làn hương, tiếng cười khẽ, cũng khiến cho người ta chịu không nổi mà mở cờ trong bụng, còn sống thật sự là tốt quá đi.

Thiên sư, cũng phải ăn cơm, cho dù là Thiên sư ưa nhìn rất lạnh lùng, tiền cũng sẽ không rớt từ trên trời xuống, Ân Kiên đi khỏi chỗ Ân Lâm xong, liền vội vàng không ngừng hành trình xem dương trạch, âm trạch phong thủy cho người ta, hối hả ngược xuôi nhưng cũng không phiền mấy, mệt chính là làm cho mấy bà cô, tiểu thư có tiền cứ quấn lấy thật sự rất phiền toái, hắn vẫn chỉ thích kiểu người đáng yêu thôi! Cái kiểu diện mạo rất tươi đẹp hoặc khí chất rất cao quý hoàn toàn không chung tần số với hắn, mệt đến tận lúc về.

Hắn bận, Hà Bật Học còn bận hơn hắn, từ khẩn cấp rút ngắn chương trình cũ, đến mở thêm chương trình mới "Suỵt! Đêm nay ai đang làm trò quỷ!", Ân Kiên vẫn rất khó hiểu, vì cái gì tên chương trình nhất định cứ phải quái như vậy, Hà Bật Học vì phiếu của mấy bé gái mà bận bịu ngút giời, chỉ có thể nói về cơ bản hai người thưởng thức một trời một vực, cho nên Ân Kiên đối với chương trình mới này hoàn toàn không có hứng thú, để ý duy nhất, chính là hy vọng bạn Hà đừng làm ra cái trò mới gì không thể vãn hồi là mọi sự đại cát rồi.

Haiz một tiếng, Ân Kiên mệt mỏi cuộn trên giường, trong phòng rất tối, bên ngoài còn đổ mưa to, hắn thật sự lười dậy bật đèn, cứ chình ình chữ đại nằm trên giường, nhắm mắt lại lắng nghe tiếng mưa rơi. Đột nhiên lúc đó, một cảm giác quỷ dị xẹt qua trong lòng, luồng khí lạnh như băng từ từ thâm nhậpvào tứ chi, Ân Kiên muốn mở mắt ra, lại phát giác đầu mình choáng váng lợi hại, cả người như chìm xuống, người khác nằm trên giường! Còn không sao lại chìm chứ? Chính là loại cảm giác này rất không hay, hắn là thiên sư a! Bị quỷ đè trên giường quá buồn cười!

Ân Kiên bình tâm tĩnh khí, bắt đầu im lặng nghĩ đến chú ngữ mình thường dùng định thoát khỏi tình hình này, nhưng lúc ấy, bên tai lại vang lên tiếng nước nhỏ giọt, sai rồi, là tiếng máu nhỏ giọt, Ân Kiên thở dài giấc mơ kì quái hắn cũng đã quen lại bắt đầu, không bất ngờ, lại là tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng cười quái dị, nhưng lần này có chút khác, hắn xác định có người đang sờ hắn? Không phải nằm mơ sao? Vì cái gì hắn có thể cảm giác được trên cánh tay thật sự hơi đau, như là bị vuốt sắc xẹt qua?

Ân Kiên đột nhiên mở mắt ra, trong nháy mắt không biết nên phản ứng sao, phòng vẫn là phòng hắn, giường vẫn là giường hắn, nhưng… Lúc nào có hơn một người? Vẻ cười âm hiểm án ngữ trước người hắn?

"Quản Đồng! Cậu đang làm gì?" Ân Kiên giận giữ, cười ra cái vẻ mặt rẻ tiền như kia không Quản Đồng thì ai? Đang muốn dậy mắng hai câu, mới giật mình nhận ra bản thân bị xích trên giường? Hay cho một cái áo sơmi trắng loang lổ vết máu, không chỉ thế, còn bị đồ sắc móc mấy lỗ, Ân Kiên cũng bất chấp vết thương trên người đau đớn, đồ khốn Quản Đồng có biết cái áo sơmi này rất đắt a?

"Buông ra!" Ân Kiên quát khẽ một câu, động thủ kéo xích sắt, thật sự rất đau, vậy không phải mơ? Quản Đồng đồ khốn kia muốn làm gì?

"Anh nói tôi muốn làm gì?" Quản Đồng như đọc được thắc mắc của Ân Kiên, trầm giọng cười trả lời, từ từ bò lên, tựa vào cọ xát cổ Ân Kiên, răng nanh sắc nhọn nhẹ xẹt qua tĩnh mạch cổ, máu tươi tanh ngọt ứa ra, Quản Đồng đưa lưỡi liếm như khiêu khích.

"Xuống ngay! Tôi ghét kiểu cưỡi!" Khuôn mặt tuấn tú của Ân Kiên trắng bệch, hắn đã giận đến cảnh giới không thể vãn hồi, không để ý Quản Đồng đến tột cùng là khác lạ cái gì, tóm lại, hắn không đem súc sinh này đánh quay về nguyên hình thì hắn không gọi là Ân Kiên!

"Ân Kiên… Anh vẫn nghỉ, giờ là do anh ra lệnh sao?" Quản Đồng cười thâm độc, bóp chặt hai tay, vuốt sắc cắm vào hai vai Ân Kiên, người sau đó đau đến kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp theo, Quản Đồng cười quái dị, không quan tâm sự giãy giụa phản kháng của Ân Kiên, nhào lên…

Ân Kiên hít mạnh một hơi, bừng tỉnh, Hà Bật Học yên ổn nằm ngủ say bên cạnh hắn, trên người còn mùi hương ấm áp, tám phần mới về nhà, tắm rửa qua loa một cái rồi vội lên giường ngủ bù. Ân Kiên ngơ ngác nhìn người, nhìn nhìn hai tay mình, vẫn nhợt nhạt nổi gân xanh, cũng không có vết thương gì, mới rồi lại nằm mơ?

"Mẹ nó… Đây là mơ kiểu gì a?" Ân Kiên nhìn phòng mờ tối, vẫn như bình thường, trong sự sạch sẽ lại lộn xộn không cân đối, có chút tương tự như cảnh trong mơ, lại có chút không giống… Trời giết tôi đi, này coi là mộng xuân gì a? Lại bị súc sinh Quản Đồng xâm phạm? Cho dù là mộng xuân, đối tượng cũng có thể ở trên giường này, nhưng không phải con Hồ ly đực kia! Càng nghĩ, Ân Kiên càng bốc hỏa, một chút buồn ngủ cũng không, cao hứng duy nhất là, cái áo sơmi trắng của hắn vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu vắt trên ghế.

"Ư…" Hà Bật Học dụi mắt, miễn cưỡng mở mắt ra, cậu cũng không phải người ít ngủ, nhưng Ân Kiên gần đây khí sắc không tốt, cho dù làm bộ, ít nhiều cũng phải quan tâm một chút người mình ở chung.

"Hừm… Cậu ngủ tiếp đi!" Ân Kiên dịu dàng vò tóc ẩm của đối phương, cơ mà bị một giấc mộng xuân kì quái làm cho tỉnh lại? Bản thân thật sự càng lúc càng không có tiến bộ.

Rốt cuộc ngủ không yên, Ân Kiên lượn ra phòng khách ngồi trên sôpha hút thuốc. Hắn kì thực có chút không thoải mái, cũng không phải để ý bệnh trên người hay tâm lý, mà là giống như năng lượng bị người ta rút cạn, hút bao nhiêu thuốc cũng bù không lại cái cảm giác trống rỗng này. Nhưng tình hình này rất

phiền toái, cũng không thể chạy đi nói với Ân Lâm là, này, bà cô, cháu gần đây ngủ không ngon, cứ luôn mần mộng xuân rất chi là biến thái đó? Đến lúc đó đừng bảo vấn đề không được giải quyết, ngược lại còn bị mụ Ân Lâm thần kinh kia cười cho chết tươi, tuy rằng hắn trước mắt tìm không ra cách làm cho mình chết…

"Mẹ nó…" Ân Kiên càng nghĩ càng giận, thuận tay vặn ngoéo một nửa điếu thuốc, nếu giờ để hắn gặp Quản Đồng, hắn nhất định phải bắt đồ khốn đó trả giá, rút gân, róc xương cậu ta đem làm tiêu bản đưa đến trường học xập xệ ở nông thôn!

"Tôi lại làm gì đắc tội anh sao? Bị làm thành tiêu bản đã đủ thảm, lại còn trưng bày ở trong cái trường nhà quê chưa từng có ai liếc mắt lấy một cái? Ân Kiên… Có ai nói anh rất biến thái không a?" Quản Đồng bụp một tiếng xuất hiện cười khổ, Ân Kiên vơ gạt tàn trên bàn ném qua, may mắn Hồ tiên nhanh tay lẹ mắt, mới không làm bẩn phòng khách, nếu không quỷ ưa sạch Ân Kiên sẽ càng bốc hỏa, trời biết trong óc anh ta sẽ lại ra cái khổ hình gì mới?

"Cách xa tôi ba mét!" Ân Kiên lạnh lùng cảnh cáo, nhìn thấy Quản Đồng hắn sẽ không thôi nhớ tới cảnh trong mơ, cái bản mặt muốn bụp cùng tiếng cười đắc ý đê tiện.

"Anh đừng như vậy a… Ài~~~~~ Nghĩ mơ thấy anh là chuyện tốt, vì cái gì lại thành dư lày? Thật không ngọt ngào… Ài~~~." Quản Đồng lui qua một cái sôpha khác thở dài ai oán, hiển nhiên cậu ta cũng ngủ không ngọn, ở đó đông một câu, tây một câu oán thán, Ân Kiên vốn không để ý tới, nhưng càng nghe càng thấy quỷ dị, nằm mơ? Mơ thấy hắn? Thật không ngọt ngào?

"Này! Cậu mơ thấy cái gì?" Ân Kiên vèo một tiếng nhào qua, túm áo Quản Đồng truy hỏi, hắn không tưởng tượng tình huống tốt nhất như này a!

"Oài… Nói ra tôi sợ anh lại giận, giấc mơ rất khó nói a! Tôi thề, tôi thật sự không nghĩ sẽ làm vậy với anh! Mơ thành như thế tôi không có cách khống chế a!" Quản Đồng vội giải thích, vốn tưởng Ân Kiên sẽ truy hỏi thêm, nhưng người sau đó sắc mặt càng lúc càng khó coi. Sự tình dường như vượt quá dự liệu, mơ, hình như không chỉ là mơ mà thôi, khuôn mặt tuấn tú của Ân Kiên xanh mét.

"Cháu nói, cháu cùng Quản Đồng mơ giống nhau, sau đó cháu ở trong ấy bị cậu ta SM rất thảm? Ố ồ…" Ân Lâm khoa trương kêu hai tiếng quái dị, Ngô Tiến ở bên rất xấu hổ, trong phòng khách có anh ta, Ân Kiên, Quản Đồng cùng Ân Lâm là bốn người, kết quả trọng tâm câu chuyện lại không thích hợp nhất với bạn gái anh ta.

"Cô cũng thấy có vấn đề?" Ân Kiên nhíu đôi mày đẹp, nghiêm túc hỏi, hắn vốn không phải kiểu người thường nằm mơ, chỉ là liên tục mấy ngày cùng mơ kì quái đã rất quái đản, lại là với Quản Đồng, cho dù tuổi trẻ, tinh lực dồi dào, nằm mộng xuân cũng phải chọn đối tượng chứ? Thật sự là có điểm quỷ dị.

"Có vấn đề, rất có vấn đề, cháu thế lại có thể mặt không chút thay đổi mà nói việc ấy với cô cháu, cô, một người phụ nữ hiện đại trẻ trung xinh đẹp sao? Đầu cháu có vấn đề a?" Ân lâm tức giận trợn trắng mắt, Quản Đồng xấu hổ cười cười, cậu ta đã nói đừng tìm Ân Lâm mà! Quả nhiên bị giễu. Nói thật, mặc dù người xâm phạm trong mơ là cậu ta, nhưng lúc vừa tỉnh đã phải đối mặt với sự khó chịu, vô cùng khó chịu, trời đánh cũng không bằng ý muốn rút gân lột da khắc trên mặt Ân Kiên, Quản Đồng phải thừa nhận,

ngày nào đó thật sự có cơ hội, cho cậu ta mượn gan giời, cậu ta cũng không dám làm cái gì, an phận thủ thường mới mạng dài trăm tuổi.

"Cháu với Quản Đồng cũng không phải loại hay mơ, bình thường nằm mơ, chính là thể hiện chuyện gì đó phát sinh, chẳng lẽ không thể nghi ngờ?" Ân Kiên lạnh lùng liếc xéo Quản Đồng một cái, người sau đó rụt cổ, cậu ta thích Ân kiên, nhưng cũng không có thích đến có thể vì yêu mà trả giá bằng mạng sống a!

"Quả thật thể hiện có chuyện phát sinh, làm ơn a cháu của cô, đừng ở chung với người già và đàn ông nữa, giờ hay chứ? Ngay cả đầu cũng thành cháo, đây tuyệt đối là phẫn nộ của liệt tổ liệt tông nhà họ Ân, trời phạt rồi!" Ân Lâm lầm bầm hai tiếng kéo người chạy ra ngoài. Ở trong mơ bị bắt nạt thì bỏ chạy tìm cô khóc lóc kể lể? Thật sự là càng sống càng thụt lùi, Ân Kiên đồ khốn này chính là thiếu kinh nghiệm, ngày mai bắt đầu gấp đôi chương trình học đạo thuật!

Hà Bật Học túi to, bọc nhỏ đồ ăn đi tìm Tùng Vân, vị người mẫu đại mỹ nữ này chính là ở nhà tĩnh dưỡng, tuy một chút thương tật cũng không có, nhưng bồi bổ tâm lý vẫn là từng bước một từ từ dần dần, dù sao, người bình thường cũng không có cách chấp nhận cảm giác tỉnh ngủ xong, có người nói cho mình, kỳ thật cô không phải con người đâu…

"Học trưởng, tốt quá… Người của đội sản xuất chương trình thường thăm tôi, còn công ty người mẫu chẳng quan tâm gì tôi, có phải do tôi không còn nổi không?" Tùng Vân mặc một cái áo ngủ cổ tim. vui vẻ kéo tay Hà Bật Học vào phòng cô, người sau đó hết nhòm đông lại ngó tây, không phải thằng đàn ông nào cũng có cơ hội dòm được khuê phòng của Tùng đại mỹ nữ đâu! Nhưng cũng kém hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu, ngang cấp với phòng ngủ trước của cậu!

"Ha ha! Lộn xộn quá nhỉ? Ngại quá…" Tùng Vân cười giòn, duỗi duỗi chân dài đá đá quần áo vào một góc, Hà Bật Học cười khẽ, hành động này cũng rất giống cậu a!

"Nếu anh Kiên ở đây, tám phần sẽ bốc hảo! Anh ta ưa sạch đến mức người thần cùng phẫn nộ." Hà Bật Học lắc lắc đầu, Tùng Vân theo sau nở nụ cười, càng quen sẽ càng thấy vị đại mỹ nữ bề ngoài sáng chói này, kỳ thực là người bình thường lại rất đáng yêu, nhưng mà bình thường ở ngoại hình thôi, rồi sau phát hiện cô kỳ thật là Hồ tiên máu lai, đời người thực sự kì diệu đến lợi hại.

"Cho nên anh Kiên với học trưởng mới có thể xứng đôi như thế a! Nếu hai chúng ta ở cùng, tuyệt đối bẩn cùng nhau, cuối cùng tất cả đều bị kiến tha đi mất!" Tùng Vân cười giòn, nhận đồ ăn, bia Hà Bật Học mang đến. Đối với một người đang tĩnh dưỡng mà nói, đồ ăn như thế căn bản không hợp lệ, nhưng mà, mang đến, cũng không phải để Tùng Vân hưởng, bọn Trương Chính Kiệt nghìn giao vạn phó, mấy thứ này là tổ sản xuất chuẩn bị, mỗi ngày không xác định thời gian sẽ có người luân phiên đến nói chuyện phiếm với Tùng Vân, tám nhảm, chủ yếu là để vị cô nương này tâm tình tốt lên một chút, Hà Bật Học thân là nhà sản xuất đành phải bỏ tiền, ra sức, thay đám nhân viên rõ ràng là làm trò thu xếp cái này, thu xếp cái kia, may mắn tác dụng không tệ, Tùng vân nhìn qua tâm tình quả thật vui vẻ rất nhiều.

"Học trưởng, chương trình mới sản xuất thế nào? Thật ngại quá, bởi vì tôi, hại mọi người bận rộn." Tùng Vân mở tủ lạnh, sắp xếp đặt bia, dịu dàng hỏi, ánh mắt lại bay tới bay lui trên miếng thịt bò sống, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên nảy ra ý thật muốn nếm một miếng, ngón tay thon sờ sờ, cấu một miếng nhỏ đưa vào miệng, trong máu đột nhiên bốc lên một cảm nhận tuyệt vời, mùi máu tươi khiến cô hưng phấn khó hiểu.

"Không có gì, cô đừng nghĩ nhiều… Tiểu Vân, cô có nói, cô tốt nhất không nên ăn thịt, mùi máu tươi hình như sẽ khiến yêu quái nghiện, cô không muốn bị thành yêu quái chứ?" Hà Bật Học đến gần, liếc mắt một cái thịt bò sống trong tủ lạnh rồi nhắc nhở, Tùng Vân biến sắc, hấp tấp đóng tủ.

Thăm hỏi Tùng Vân xong, Hà Bật Học tranh thủ thời gian về nhà một chuyến, gần đây bộn bề nhiều việc, thời gian ở cùng Ân Kiên rất ít, ngay cả muốn ăn bữa cơm tử tế cũng không thể, cái tên kia gần đây khí sắc lại kém, có phải lại thu phục yêu quái lợi hại không? Về nhà ăn tối bằng mỳ dưới ánh nến cũng không tệ.

"Anh Kiên? Có đó không?" Đang chuẩn bị xoay khóa, lại phát hiện cửa chính tự mở, trong phòng u ám một khoảng, Hà Bật Học hồ nghi tự nhiên tiến vào phòng.

Vốn tưởng Ân Kiên không ở đó, lại nghe thấy trong phòng ngủ có tiếng rên rỉ nức nở, Hà Bật Học hơi chau mày, đẩy cửa phòng, biến sắc.

"Quản Đồng!!! Cậu đang làm gì?" Hà Bật Học kêu to, tiến lên một tay đẩy Quản Đồng, cậu ta dám ngược đãi Ân Kiên? Hà Bật Học tình thế cấp bách vội lắc Ân Kiên, người sau đó nửa hôn mê nằm trong vũng máu, vết thương trên người rất sâu, Hà Bật Học cuống đến độ không biết làm gì cho đúng, cậu biết Quản Đồng rất có hứng thú với Ân Kiên, nhưng cậu lại không ngờ cái con Hồ ly đực này lại biến thái thế!

"Anh… Nên lo cho chính mình…" Quản Đồng phát ra tiếng cười khùng khục quái dị, đưa tay bóp, vuốt sắc vùi vào cổ Hà Bật Học, máu tươi trào ra, đau đến mức người kia không phát ra nổi tiếng nòa, sau đó dùng lực túm, Hà Bật Học bị ấn ngã trên giường, lại là một cảnh ngược đáng sợ khác…

"Cháu trai! Cháu trai!" Ân Lâm lo lắng kêu to, Ân Kiên hít mạnh một hơi mở mắt, nhìn bốn phía mờ mịt, mùi nước khử trùng, hắn ở bệnh viện?

"Trời ơi… Các cậu sao lại xảy ra tai nạn? Bọn tôi ở nhà nghe như sét đánh." Ngô Tiến lo lắng hỏi, Ân Kiên cùng Quản Đồng mới đi không lâu, chợt nghe trên đường cái truyền đến một tiếng va đập thật lớn, đuổi đến thấy Ân Kiên với Quản Đồng bị kẹt trong cái xe biến dạng, người qua đường tốt bụng vội ba chân bốn cẳng khênh hai người ra khỏi xe đi bệnh viện.

"Tai nạn?" Ân Kiên không rõ lắm tình huống, hắn chỉ nhớ rõ hắn lái xe, sau đó… Ngủ?

"God… Anh có phải cũng nằm mơ không?" Quản Đồng hít mạnh một hơi, Ân Kiên biến sắc.

"Shit!" Ân Kiên bất chấp trên người thương lớn thương nhỏ, nhảy xuống giường muốn rời khỏi bệnh viện, Quản Đồng cũng theo đuôi, lần này không giống lần trướcm cảnh trong mơ còn có thêm người khác…

Ngô Tiến lái xe lướt nhanh, Ân Kiên cùng Quản Đồng anh một lời, tôi một câu giải thích thứ trong mơ, lúc này, Ân Lâm không hề chế giễu họ, chỉ xoắn đôi mày thanh tú lại, nếu có thể khiến Ân Kiên vốn tỉnh táo đột nhiên mất ý thức, thì không chỉ là một giấc mơ đơn giản được.

"Đáng chết… Tôi thề, tôi chỉ có hứng thú với anh mà thôi, tôi mới không làm gì Hà Bật Học, vì sao mơ lại thành như thế? Đó cũng không phải là tôi! Tuyệt đối không phải!" Quản Đồng quàng quạc giải thích. Cậu ta đã nói rồi! Cậu ta là người tha thiết yêu sự lãng mạn, cho dù thật sự muốn nảy sinh quan hệ với Ân Kiên, cũng nhất định phải là không khí rất lãng mạn, sao có thể giống cái cảnh đầm đìa máu chảy lại còn kêu la thảm thiết không ngừng trong mơ chứ, tuy rằng tình tiết không hợp khẩu vị cậu ta, nhưng đối tượng ít ra cũng phải chính xác, giờ càng lúc càng quá đà, lại là Hà Bật Học? Cậu ta với cái đồ thiểu năng mắt to kia một chút hứng thú chết tiệt nào cũng không có, hoàn toàn không phải tách trà của cậu ta mà!!! Mơ đến cái cảnh giới này thật quá mức a!!

Ân Kiên sắc mặt xanh mét, hết thảy tốt nhất chỉ là nằm mơ thôi, nếu Hà Bật Học thực sự bị sao, hắn nhất định phải bắt cái kẻ lén lút kia trả giá đắt!

Đinh một tiếng, cửa thang máy mở, bốn người không ngừng một khắc vọt ra, quay đầu một cáo liền thấy Hà Bật Học ngã trước của chính nhà Ân Kiên, trong tay còn nắm một chùm chìa khóa.

"A Học, A Học!" Ân Kiên chạy qua, nâng người dậy vỗ nhẹ hai má đối phương, Hà Bật Học hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, khí sắc kém đến mức như bất cứ lúc nào cũng sẽ mất cái mạng nhỏ. Cậu ta quả thực chỉ kém một bước là mất mạng, nếu không phải có sợi dây đỏ hộ thân ông già nhà họ Ân tặng cậu, chỉ sợ hiện giờ thật sự ở đây chính là Hà Bật Học lạnh như băng.

"A… Anh Kiên… Ui… Đau quá…" Hà Bật Học yếu ớt dựa vào người Ân Kiên, kêu lên thảm thiết, Ân Kiên chau mày, tay Quản Đồng áp trên trán cậu, đem chút linh lực cho Hà Bật Học, chỉ thấy khí sắc cậu hơi khôi phục một chút, không trắng bệch dọa người như lúc đầu.

"Sao rồi? Có phải cùng một giấc mơ không?" Ân Lâm di chuyển khắp phòng khách, thấy Ân Kiên rời khỏi phòng ngủ xong, lập tức tiến tới truy hỏi, người sau đó cau mày gật gật đầu.

"Cậu ấy trên người một vết thương cũng không có, nhưng hơi thở rất yếu, có vẻ như một lượng linh lớn đã bị người ta đoạt mất, nếu không có sợi dây đỏ hộ mệnh của ông nội, cháu sợ A Học đã sớm chết." Ân Kiên trầm giọng giải thích. Hà Bật Học vẫn kêu đau, hắn còn cẩn thận kiểm tra mấy lần, xác định trên người đối phương thật sự không có chút thương tổn, đó là vì tất cả đều xảy ra trong mơ, nhưng lần này rất thật đến mức tỉnh rồi vẫn cảm thấy đau, Ân Kiên có cảm giác không tốt, năng lực đối phương tựa hồ càng ngày càng mạnh, vạn nhất hết thảy không phải cảnh trông mơ thật thì sao?

"Ừm… Cô sợ, thứ kia không biết là yêu quái gì, bởi vì sau khi hấp thu linh của Hà Bật Học xong, năng lực tăng nhiều…" Ân Lâm lo lắng nhìn Ân Kiên, nếu nó nằm mơ lần nữa, thì nguy hiểm nhất vẫn là nó, chẳng qua pháp lực của nó với Quản Đồng tương đối cao, đôi phương không làm gì được, nhiều lắm chỉ khiến tinh thần nó không tốt mà thôi, nhưng hiện giờ hấp thụ linh Hà Bật Học xong, tình huống sẽ không đơn giản như trước nữa.

"Ừm… Cô nói đúng đó, anh không ngủ nữa thì tương đối an toàn, tôi không muốn làm bị thương anh, cho dù là nằm mơ, tôi cũng không muốn làm anh bị thương!" Quản Đồng bất ngờ nói năng nghiêm chỉnh, kì thật từ đầu đến cuối, người khổ nhất chính là cậu ta. Cậu ta thích Ân Kiên, là tình địch với Hà Bật Học nhưng cũng coi là bạn tốt, hiện hai người này ở trong mơ lại bị chính cậu ta làm bị thương, cái cảm giác bất lực ngăn cản cảnh trong mơ phát triển này khiến cậu ta khổ sở không thôi.

“Tôi tin đó không phải cậu, cho dù là nằm mơ, cậu cũng không có gan!” Ân Kiên hừ lạnh. Cửa phòng ngủ mở, Hà Bật Học lắc la lắc lư đi tới, Ân Kiên Quản Đồng một trái một phải đỡ cậu.

“Bạn Hà, cậu nhớ rõ đã xảy ra cái gì không? Giờ cảm thấy thế nào?” Ân Lâm sờ sờ trán cậu, vẫn có chút lạnh ngắt, mất lượng lớn linh, ngoại trừ từ từ tĩnh dưỡng ra thì không còn cách nào, may mắn cơ thể người bình thường còn có chút ưu đãi đó, tuy yếu ớt, nhưng sức khôi phục rất mạnh, Ân Lâm tin, không đến hai ngày, Hà Bật Học sẽ đầy sức sống ngay.

“Váng đầu, muốn nôn…” Hà Bật Học tựa tay vịn sô pha, thều thào hai tiếng kiểu chết chứ không sống nổi.

“Này… Không phải quá khoa trương chứ? Thấy tôi là buồn nôn?” Quản Đồng cười khổ, cậu ta cũng không muốn làm người xấu a!

“Không liên quan đến cậu, tôi thực sự muốn nôn…” Hà Bật Học che miệng, nói còn chưa xong liền vọt vào nhà tắm nôn ọe, Ân Kiên sắc mặt sầm xuống nhìn chằm chằm người, liếc Ân Lâm gật gật đầu, khiến Hà Bật Học vô cớ buồn nôn chỉ có một tình huống, trong phòng có gì đó không sạch sẽ…

“Giỏi lắm… Động thủ trên đầu Thái Tuế a (tương tự ”vuốt râu hùm)…” Ân Kiên hừ lạnh, ánh mắt đảo tới đảo lui các góc phòng, đến làm càn trong nhà thiên sư sao?

Ngô Tiến không giúp được gì đi vào nhà tắm chăm Hà Bật Học, trước khi đi Ân Lâm đã đưa bùa cho anh ra, Ngô Tiến tự động dán nó trên cửa WC, Ân Lâm vừa lòng gật gật đầu, cùng hai người Quản Đồng gia nhập hàng ngũ tìm kiếm. Cơ bản không rõ lai lịch đối thủ, bọn Ân Lâm không biết dùng loại phù chú nào để tóm thủ phạm, Quản Đồng cảm ứng bốn phía, cái loại linh lực phiêu tán này khó có thể bắt giữ, nếu không phải hấp thụ lượng lớn linh của Hà Bật Học, hơn nữa Hà Bật Học là trời sinh có lực cảm ứng siêu mạnh, nói không chừng đến cùng bọn họ vẫn không thể tự phát hiện yêu quái ẩn trốn xung quanh.

“Cháu trai, thả đại bàng đi tìm xem!” Ân Lâm đề nghị, thức thần đại bàng của Ân Kiên với công tác lùng bắt này tương đối mạnh, hơn nữa cái tên này chỉ cần phẫn nộ có thể đặc biệt phát huy, cô nghĩ, hiện giờ hẳn là thời cơ tốt để nó đặc biệt phát huy rồi.

“Ân Kiên không có khả năng khống chế thức thần, lần trước thiếu chút nữa đã đốt nhà.” Quản Đồng lắc đầu cười khổ, Ân Kiên người này năng lực tăng quá nhanh, nhanh đến mức chính anh ta còn không khống chế được, đó đâu phải chỉ là đại bàng a!! Làm sao lại để một con đại bàng bay loạn khắp chốn có ánh lửa bập bùng chứ? Hình dáng còn lớn hơn một nguyên mẫu nữa chứ???

Ân Lâm lại cười cười không đồng tình, cô rất hiểu bản lĩnh của cháu trai, cái gọi là đặc biệt phát huy chính là khi nó cần phát huy, tuyệt đối sẽ không mắc lỗi. Quả nhiên, lá bùa của Ân Kiên ném lên, một con ác điểu kêu một tiếng, bay toán loạn trong phòng khách nhỏ hẹp một hồi, hai mắt lóe lên nhìn chằm chằm một phương hướng rồi xông tới, một đám sương đen xuất hiện tán ra bốn phía, đại bàng trở mình một cái truy đuổi, sương đen tụ rồi tán, tán rồi lại tụ, Ân Lâm nắm chắc bùa trong tay, từ đầu đến cuối nắm bắt thời điểm tốt nhất để tấn công

Ầm! Đùng một tiếng, trong không khí nổ tung một luồng khói trắng, Hồ tiên Tiểu Vân lộn mèo rơi xuống,

sương đen tụ lại bắn như tên biến mất ngoài cửa sổ. Ba người trong phòng khách kinh ngạc trừng mắt nhìn Hồ tiên Tiểu Vân độ nhiên xuất hiện, trên người nhuốm một hào quang tím nhạt, đẹp đến mức cảm giác như bảo vật thanh khiết trang nghiêm.

"Để nó thoát rồi…" Hồ tiên Tiểu Vân yếu ớt thở dài.

"Tiểu Vân… Cô không phải ở trong núi tu hành sao? Sao đột nhiên lại xuống núi? Trốn à? Cô có biết vừa nãy là cái gì không?" Ân Lâm kinh ngạc truy hỏi dồn dập, Hồ tiên Tiểu Vân áy náy cười cười, khoát tay, một đám mây tím bay vào phòng tắm, sau đó chợt nghe tiếng Ngô Tiến a một cái, cùng Hà Bật Học một trước một sau đi ra, cái tên vốn chết nửa cái mạng giờ đang nhảy nhót như là chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Trong lòng mọi người tràn một nỗi nghi vấn rất khó chịu, chính là ngồi ở trung tâm hồ tiên Tiểu Vân* lại trông như không muốn mở miệng, vẫn tao nhã ngồi ở đằng kia, khi thì nhíu mày, khi thì thở dài.

*Hồ tiên: Vốn chỉ hồ ly đã được tu luyện thành đắc đạo, phải khổ luyện nhiều năm và làm việc tốt để có thể trở thành tiên có pháp lực cao cường.

"Cái kia… Cái kia… A ~~~~ ta chịu không nổi rồi! Tiểu Vân tiểu thư, ngươi giải thích cho ta một chút nếu gặp yêu tinh kia sẽ có mộng xuân sao? Ta không nghĩ cả đời này sẽ không ngủ được! Bị mỹ nữ SM coi như cũng được đi, thế nhưng bị một nam hồ yêu* làm như vậy,……thế nên, cho dù là nằm mơ cũng rất tổn thương lòng tự tôn đó!" Hà Bật Học ngoạc mồm oán giận. May mắn tất cả những ai ngồi ở chỗ này cũng không tính là người bình thường, trừ bỏ Ngô Tiến vẫn đang ngại ngùng, Quản Đồng thì phi thường bất mãn cũng ngoác mồm phản bác.

*Hồ yêu: Chỉ hồ ly sống lâu năm thành tinh, có thể biến thành người, có pháp lực nhưng cũng chỉ là yêu tinh, thân phận thấp kém hơn so với "Hồ tiên" mà trong mắt người đời thì yêu tinh luôn chuyên chỉ phá hoại chứ không tốt lành gì

"Thật sự là rất xin lỗi, đám khói đen kia là ác niệm* của ta." Hồ tiên Tiểu Vân khẽ trả lời, Hà Bật Học mở to hai mắt, theo đó nhấc tay tỏ vẻ nghe không hiểu, cầu cứu nhìn về phía Ân Kiên.

*Ác niệm: Những suy nghĩ đen tối

"Chúng sinh đều có suy nghĩ thiện ác, thiện niệm* nhiều một chút người sẽ làm việc thiện, ác niệm nhiều một chút người sẽ làm ác, Tiểu Vân tu luyện tới cảnh giới đó, tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp đem ác niệm giảm tới nhỏ nhất, như vậy mới có cơ hội tu thành chính quả." Ân Kiên giải thích, Hà Bật Học gật đầu, sau đó lại lần thứ hai nhấc tay tỏ vẻ muốn đặt câu hỏi, Tiểu Vân nhẹ giọng cười mặc cho cậu muốn hỏi gì thì hỏi.

*Thiện niệm: Những suy nghĩ tốt lành, lương thiện

"Khó trách ngươi thoạt nhìn…thật là kỳ diệu! Ác niệm có thể như vậy tự do chạy tới chạy lui sao? Vì cái ác niệm đó, cho nên chúng ta mới có cái loại giấc mơ kỳ quái này đúng không?" Hà Bật Học nghi vấn, kỳ thật, những gì cậu hỏi cũng đang là khúc mắc trong lòng Ân Kiên, hắn chưa bao giờ biết rằng còn có thể

đem ác niệm đuổi ra bên ngoài cơ thể, như vậy, Tiểu Vân chỉ nên có thiện niệm trong đầu mới được xem như công đức viên mãn sao?

"Đương nhiên không được, tu luyện cũng không phải như thế, là ta tham công muốn nhanh một chút tu thành chính quả mới xuất hiện cái này. Về phần yêu tinh tạo ra từ ác niệm chạy đến đây, đó là bởi vì Quản Đồng ở chỗ các ngươi, ác niệm chính là một loại suy nghĩ, không cần biết có pháp lực cao cường hay như thế nào, nó chủ yếu bám vào tiếp cận những người có cùng bộ tộc, vừa lúc cùng là hồ tiên thế nên Quản Đồng mới bị nó chọn." Hồ tiên Tiểu Vân nhẹ nhàng rồi lại tự trách móc nặng nề nhìn Quản Đồng đưa mắt một cái, giá như hắn tu luyện nghiêm túc, tự nhiên sẽ không phát sinh loại sự tình này, thậm chí có thể trong thời gian nhanh nhất thu phục ác niệm kia, lúc này đây, nếu không phải đúng lúc nàng đuổi tới. Trời mới biết sẽ phát sinh thêm sự việc gì?

"Ác niệm trong mơ hấp thu năng lượng người khác để tăng cường chính mình?" Ân Lâm hỏi. Nàng lo lắng, nguyên bản ác niệm hư vô kia, sẽ bởi vì linh hồn của Hà Bật Học mà năng lực tăng nhiều, kế tiếp liền không dễ dàng đối phó rồi.

"Ân! Sợ hãi, bi thương, bất luận cảm xúc mãnh liệt gì đều có phản ứng, hắn sẽ từ đó hấp thu năng lượng người khác." Hồ tiên Tiểu Vân nhẹ giọng giải thích. Ân Kiên cùng Hà Bật Học không hẹn mà cùng nhìn về phía Quản Đồng, cho nên nói, trong mộng Quản Đồng không phải là Quản Đồng, mà là cái ác niệm kia biến thành, toàn bộ cảnh trong mơ chỉ là muốn từ trên người bọn họ đoạt lấy năng lượng, nếu nói tùy vào cảm xúc sợ hãi, bi thương đều có thể dựa vào đó để phát tác, vậy thế sao khi ác niệm dính trên người Quản Đồng liền biến thành yêu tinh… cuồng tình dục? Quả nhiên là, Quản Đồng chính biến thái đi, trong đầu toàn ý nghĩ đó…

"Ân, nếu biết là ác niệm khiến cho mọi thứ trở nên đáng sợ, vậy nhóm mình phải cẩn thận chút, A Học nên dọn tới đài truyền hình trú chân mấy hôm, chờ chuyện này giải quyết xong rồi trở về." Ân Lâm ra lệnh, Hà Bật Học tuy rằng rất muốn "Tích cực" tham dự, bất quá lại nghĩ khi ngủ chả lẽ tiếp tục mơ cái mộng xuân quái quỷ kia? Nhịn không được rùng mình một cái.

"Đúng rồi, Tiểu Vân tiểu thư tại đây có thể nói trước cách xử lý 1 việc khác cho tiểu Vân (ở đây ý chỉ Tùng Vân) không?." Ngô tiến nhắc nhở, mọi người lúc này mới nhớ tới vấn đề của Tùng Vân.

"Tùng Vân cũng là hồ yêu? Nói đúng hơn, là bán hồ yêu* đúng không?" Hồ tiên Tiểu Vân ôn nhu cười hỏi, ngữ khí cũng rất kiên định, tuyệt không kinh ngạc.

*Bán hồ yêu: Có một nửa dòng máu là hồ ly.

"Cô sớm biết rồi sao?" Ân Lâm hơi nhíu mày, các nàng vốn là chị em tốt! Thế mà có việc cũng không nói cho nhau một tiếng.

"Có hoài nghi qua, nhưng nàng lúc trước một chút nhận biết đều không có, hoàn toàn là người bình thường." Hồ tiên Tiểu Vân chớp chớp mắt, lúc này mới hiện ra nghi vấn, dù sao, ngay cả nàng tu luyện cao, hồ tiên đều khó có thể che dấu yêu khí của chính mình, lấy Tùng Vân bằng này tuổi hoàn toàn không có cái bản lĩnh che dấu đó.

“Bởi vì có mối quan hệ với ngọc hoàn, ngọc hoàn ngăn chặn bản tính của nàng, hiện tại ngọc hoàn bị mất, nàng liền hiện hình rồi!” Quản Đồng giải thích, cùng hồ tiên Tiểu Vân hai người nhìn nhau, có suy nghĩ gì đó nên dường như hai mắt trao đổi qua lại.

“Nguyên lai… Này vừa lúc, hồ tiên là một hệ tộc, tộc trưởng thiết yếu phải là nữ tử đảm nhiệm, nếu Tùng Vân thực sự có huyết thống hồ ly, ta đây liền mừng rỡ thoải mái có thể không cần cố gắng chống đỡ làm tộc trưởng.” Tiểu Vân nhẹ giọng cười, Ân Lâm tức giận quay qua nàng liếc mắt một cái.

“Không lo chống đỡ làm tộc trưởng?” Hà Bật Học có chút phản ứng không kịp, Tùng Vân là nửa hồ yêu cùng Tiểu Vân là hồ tiên vậy mà không lo chuyện tộc trưởng chỉ là bán yêu sao? Hồ tiên Tiểu Vân bướng bỉnh nháy mắt mấy cái, Hà Bật Học đơ ra 2 -3 giây sau mới hơi hơi ngạc nhiên, có lầm hay không a? Ngay cả tiểu Vân ôn nhu xinh đẹp cuối cùng cũng vẫn chỉ là hồ ly.

“Học trưởng! Anh lại tái phát bệnh ngốc a?” Trương Chính Kiệt dùng sức vỗ vỗ Hà Bật Học. Hà Bật Học chính mình có nhà về không được coi như xong, toàn bộ tổ chế tác giờ lại muốn cùng cậu nghỉ ngơi tại phòng hội nghị Thái Bình Dương này sao?

“Nói thật, yêu tinh lần này thiệt là lợi hại thế mà không cho chúng ta tham dự cùng là thế nào? Ngay cả hồ tiên Tiểu Vân cũng bị kinh động, Ân gia hai đời thiên sư* cùng nhau thu yêu, rất thú vị đó! Học trưởng… Anh đừng ngủ gà ngủ gật như thế chứ!” Trương Chính Kiệt lại vỗ Hà Bật Học một lần đem cậu hoàn toàn bừng tỉnh. Cậu lại bắt đầu muốn ngủ, không phải là ác niệm cũng đã đến đây đi? Không có khả năng, hắn không có khả năng này, hồ tiên Tiểu Vân nói qua, ác niệm chỉ biết tìm những người cùng chủng tộc, cũng chính là con yêu đó dùng Quản Đồng, không lẽ nào theo mình tới đài truyền hình.

*Thiên sư: Người trừ tà.

“Học trưởng! Học trưởng! Anh ngẩn người bộ dáng thật đáng yêu!” Tùng Vân tiến đến trước mắt Hà Bật Học vẫy tay, người sau nhìn chằm chằm nàng nửa ngày rốt cục kịp phản ứng, nơi này có bán hồ yêu? Ông trời ơi! Nơi này có bán hồ yêu a!

“Này… Cô như thế nào…., yêu tinh sẽ đến đây đó?” Hà Bật Học bắt lấy ta Tùng Vân truy vấn, khẩn trương nên bắt đầu nói lắp, người bị phản ứng của cậu dọa có chút sợ hãi, ngọn đèn tự nhiên chập choạng không ngừng.

“Là bọn họ nói anh muốn ở lại đài truyền hình nghỉ ngơi, những người khác hỏi ta muốn hay không cùng ở lại đây chơi, đánh bài, còn có kể chuyện kinh dị nữa….” Tùng Vân hì hì cười, dương dương trong tay hai túi đồ ăn vặt, những người còn lại một trận hoan hô. Toàn bộ tổ chế tác đã sớm thói quen một ngày một đêm vây ở đài truyền hình gấp gáp thiết kế tiết mục, ngẫu nhiên mà đổi không khí, nhớ lại thời kì đại học trắng đêm không ngủ, nói chuyện ma quái này cũng thú vị đi.

“Chuyện kinh dị? Thời điểm này kể chuyện quỷ?” Hà Bật Học bị dọa tim đập nhanh gần như muốn ngừng, ác niệm kia dựa vào chính là sợ hãi, bi thương phản ứng mãnh liệt với cảm xúc để tăng cường năng lực của mình, lũ khốn kia còn chọn loại này thời điểm nói chuyện quỷ? Không sợ dọa chết chính mình sao?

“Học trưởng… Anh phản ứng dữ dội thế để làm gì? Anh vẫn là nổi danh thần quái chế tác tiết mục kinh dị! Thế mà mặt đều bị dọa trắng.” Trương Chính Kiệt hắc hắc cười nhạo, Hà Bật Học sắc mặt trầm xuống, đột nhiên, bên trong ngọn đèn bỗng tắt phụt, không chỉ đài truyền hình, từ cửa sổ lầu cao ra bên ngoài nhìn, toàn bộ thành phố chìm vào trong bóng tối, cùng lúc có tiếng thét nổi lên bốn phía.

“Bình tĩnh một chút! Không cần sợ hãi!” Hà Bật Học rống lên một câu. Bất quá, chuyện này không phải ngươi nói không sợ có thể không sợ, trong phòng hội nghị mọi người không nói gì, khẽ chiếu sáng ánh đèn đến mỗi người, sắc mặt hết xanh lại trắng.

Thế này là như nào? Lâu rồi mới gặp việc mất điện toàn bộ đột ngột như vậy? Hà Bật Học đi tới cửa sổ nhìn xuống, trừ bỏ sự náo nhiệt do trên đường đèn xe vẫn chiếu đến hoa cả mắt, còn lại một phần là một mảng tối đen.

“Học trưởng, làm sao vậy? Có việc muốn nói à! Người có chuyện để trong lòng trông rất bồn chồn nha.” Trương Chính Kiệt vẻ mặt nghiêm túc, tuy rằng không rõ việc mất điện cùng Hà Bật Học có liên quan hay không, nhưng bất cứ sự tình gì chỉ cần phát sinh bên người vị học trưởng này của hắn, liền xác định là có việc không hay.

“Ừm… Là như thế này! Trước tiên là ta nói trước, không cần hoảng loạn, không cần sợ hãi! Mất điện mà thôi, không nên suy nghĩ bậy bạ… Sự tình rất phức tạp, ta cũng sẽ không giải thích, tóm lại, có một con yêu tinh xuất hiện… Nó dựa vào hấp thu năng lượng của người khác qua các loại cảm xúc sợ hãi, đau thương… v..v…. để gia tăng năng lực cho chính mình, bất quá nó sẽ chỉ xuất hiện trong mơ, cho nên cứ ngủ mới có thể gặp, không cần quá lo lắng.” Hà Bật Học nhẹ nhàng giải thích, tựa hồ thực sự có tác dụng làm yên lòng, mọi người cảm giác thả lỏng hơn rất nhiều.

“Như vậy à… Kia cũng có thể nói là chuyện kinh dị, mọi người cùng đến tán gẫu đi…” Tùng Vân đề nghị, mọi người tùy chỗ ngồi xuống, lại lôi hạt dưa, bia nói chuyện lan man để chờ có điện.

“Tạm dừng thôi! Tới giờ nghỉ ngơi rồi, ta đi vệ sinh chút!” Đang lúc Trương Chính Kiệt thao thao bất tuyệt ánh mắt hiện ra cái vẻ mê gái vốn có, Hà Bật Học cao giọng phá tan. Ngươi ở đó mà liên thiên đi! Bia uống nhiều quá nên là không biết mình đang làm gì hả?

“Học trưởng, tôi cũng muốn đi!” Nhìn Hà Bật Học đứng dậy, Trương Anh Nam liền đi theo ra, cùng một lúc với nàng, Tùng Vân cũng theo đi, con gái thường có thói quen đi vệ sinh theo nhóm, nhìn thấy Tùng Vân đi, Trương Chính Kiệt cũng quyết định cùng đi.

“Anh đi vệ sinh lâu quá vậy?” Hà Bật Học đang bắt đầu “hành sự”, Trương Chính Kiệt liền giễu cợt lại còn tại nơi đây mồm năm miệng mười, vài đồng nghiệp nam khác thì ghé vào cửa cầu thang hút thuốc, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối đen, tất cả đều không có một dấu hiệu gì, xem ra nhất thời nửa khắc không thể có điện lại được.

“Học trưởng, anh không phải nói anh Kiên đang muốn bắt cái ác niệm gì đó sao? Sao phải gấp gáp như thế?” Trương Chính Kiệt rửa tay, dùng sức vẩy vẩy, Hà Bật Học liếc mắt trừng hắn một cái, mấy đồng nghiệp nam cũng bắt đầu bu lại, muốn từ Hà Bật Học nghe được những chuyện thú vị.

"Các ngươi cũng biết tiểu Vân thực chất là thứ gì đi? Cái ác niệm kia sẽ đi theo hồ yêu không có pháp lực cao a!" Hà Bật Học hư một tiếng cố tình thần bí giải thích, mọi người không tự chủ được ngẩng đầu nhìn tường, tường bên kia đương nhiên là wc nữ, Tùng Vân cùng Trương Anh Nam đang ở nơi đó trang điểm lại.

Tiếng nước chảy rào rào, Trương Anh Nam nhìn vào gương, đột nhiên có loại cảm giác rờn rợn, tựa hồ đã lâu trước kia từng có cùng loại cảm giác này.

"Tiểu Vân, cô có nhớ hay không có một lần chúng ta phải đi cùng Nghiêm Lệ kia đến tầng lầu của tập đoàn, kết quả ở trong nhà vệ sinh có cái đầu nữ nhân bên trong bồn rửa tay." Trương Anh Nam cười khẽ hai tiếng, quay đầu lại hỏi Tùng Vân, người sau sắc mặt trắng bệch trừng nàng, phải nói ngay rằng đằng sau lưng của Trương Anh Nam có 1 cái gì đó…

"Mau quay đầu lại!" Tùng Vân thét chói tai, vừa nói xong Trương Anh Nam lập tức quay đầu lại, một cái đầu nữ nhân nổi lên trong bồn rửa tay đầy nước lúc chìm lúc nổi, trừng lớn hai mắt, miệng cười quái dị,tóc dài trườn trên tay Trương Anh Nam, nàng kinh thanh thét chói tai vội vàng phủi tay, đầu người liền hướng Tùng Vân bay đến.

WC nữ đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, mấy nam nhân chạy sang xem có chuyện gì, không nhìn còn đỡ, vừa thấy cũng theo đó mà hét ầm lên, Trương Chính Kiệt thậm chí không màng tới nghĩa khí xoay người bỏ chạy, loại tình huống này, không chạy là ngu ngốc, cái đầu kia bay loạn gặp người ở đâu thì đầu nữ nhân liền cắn.

"Không phải nói là nằm mơ mới có thể gặp được sao? Thế cái kia gọi là gì?" Trương Chính Kiệt mặc dù là người đầu tiên chạy ra, bất quá hai ba bước sau Hà Bật Học liền chạy qua cả hắn, chân dài liền tốt hơn đi! Hà Bật Học vượt qua hắn, còn không quên quát: "ĐẦU!" một cái, Trương Chính Kiệt bị đau kêu thảm một tiếng, đau sao? Vậy không phải nằm mơ? Ôi ông Giời ~~~~ có hay không như vậy a? Như thế nào có thể từ cảnh trong mơ chạy đến hiện thực? Không hay chút nào~~~~

Đám người vội vàng vọt vào phòng họp Thái Bình Dương, Hà Bật Học ầm một tiếng đóng sầm cửa thật mạnh, cách ván cửa còn có thể nghe thấy cái đầu nữ nhân kia không ngừng va chạm, rồi cười quái dị. Hà Bật Học chèn lại cửa, cầu xin những đồng nghiệp trong tiết mục đừng có những suy nghĩ linh tinh đáng sợ, nhưng vào lúc này, phía sau cửa tiếng đập biến mất, đang lúc hắn hồ nghi, đột nhiên liền sau có tiếng đập cực mạnh, thiếu chút nữa đem Hà Bật Học đánh văng ra, vài nam nhân cao to vội vàng tiến tới ngăn lại.

"Cái gì đập loạn ở đó vậy?" Hà Bật Học hét to một câu, Trương Anh Nam sợ hãi giơ tay lên.

"Không xong rồi… em hôm nay mới vừa xem xong "Land of the Dead"(2)…" Trương Anh Nam cười gượng hai tiếng, Hà Bật Học không khác là bao liền khóc, loại thời điểm này đừng nghĩ ác tới thế chứ!

"Land of the Dead? Phim gì thế?" Tùng Vân ngơ ngác hỏi, Hà Bật Học đang muốn ngăn cản, không biết làm sao mà có tiếng nam nhân trả lời một câu "một bộ phim về zombie", liền đó trong phòng hội nghị không khí lạnh ngắt. Không nói thì liền không liên tưởng, cư nhiên nhắc tới, thật sự là mỗi người trong đầu liền tự động vẽ lên những hình ảnh, sức tưởng tượng vốn dĩ là vô hạn!

Có tiếng ô tô phanh gấp truyền đến, sau đó là liền mấy tiếng khác, Hà Bật Học vội vàng chạy tới bên cửa sổ, nhìn bên dưới có tai nạn liên hoàn, đèn xe, ánh lửa lóe ra, điểm chết người ở đây, hung thủ gây ra tai nạn cư nhiên chính là 1 "Nhóm zombie" từng bước một hướng tới đài truyền hình bọn họ, bây giờ đang trong phim kịnh dị sao? Hẳn một đội zombie đi ở trên đường cái? Người đi đường hốt hoảng chạy trốn, tại tầng cao bọn họ nhìn phía dưới một màn này, có lẽ là rất khủng bố, khủng bố hơn sức tưởng tượng, Hà Bật Học nhịn không được cười rộ lên.

"Ông trời ơi, học trưởng ~… Anh không cần ở đây nổi điên a! Anh mới là không nên suy nghĩ bậy bạ, bình tỉnh một chút, bình tỉnh một chút!" Trương Chính Kiệt vội vàng đưa giọng an ủi Hà Bật Học, vị học trưởng này của hắn là thiên tài chế tác gặp qua nhiều quỷ quái, vạn nhất đầu luôn tự nhiên xuất hiện những điều mới mẻ ngay thời điểm quan trọng, chỉ sợ nơi này ở đây mỗi người đều sẽ bị hù chết.

"Chú em! Thật là có điểm quan trọng đó! Không chỉ tính đến cảm giác sợ hãi, chỉ cần cảm xúc đơn thuần thì phản ứng cũng sẽ xảy ra! Mau mau mau! Mau nghĩ lại cảnh ngươi xem XXX, tùy tiện liên tưởng gì đều được, nghĩ đến phim AV cũng còn tốt hơn cái này đó!" Hà Bật Học cầm tay Trương Chính Kiệt lay mạnh, lần đầu tiên cảm thấy thằng em cuồng tình dục này như thế nào thực đáng yêu, trong phòng hội nghị vài nam nhân khác liên thanh trầm trồ khen ngợi, không hổ là người chế tác a! Thời khắc quan trọng luôn có sáng ý vô hạn.

"Đừng thúc giục a! Như vậy em nghĩ không ra!" Bị người thúc giục, Trương Chính Kiệt liền lắc lắc đầu, đầu của hắn liền trống rỗng, rốt cuộc là muốn như thế nào? Vẫn là không thể làm theo như ý học trưởng?

"Học trưởng… Tha thứ cho em…" Trương Chính Kiệt đột nhiên lắc đầu khổ sở nói, quả nhiên không nên nghe theo Hà Bật Học a! Sao tự nhiên nàng lại xuất hiện trong đầu mình như thế?

"Sao vậy?… Không phải chưa?" Hà Bật Học trừng hắn, có một đợt lạnh chạy dọc sống lưng, đừng nói cho cậu dưới tình huống như vậy, Trương Chính Kiệt vô dụng cuồng tình dục này sẽ nghĩ tới CK, vẫn lại là CK bị cắt làm 2 đoan!

"… A… Học……" Bàn tay chợt lạnh ngắt, trong phòng hội nghị những tiếng thét không ngừng lại lần thứ hai loạn lên.

Đùi bị CK ôm chặt lấy, Hà Bật Học liều mình muốn tránh, đằng kia 1 đám đồng nghiệp so với cậu còn nhanh hơn, tất cả đều lui đến trong góc phòng, một mình cậu đơn độc bị CK chỉ còn nửa người trên cuốn lấy không tha.

"… A… Học……" Bàn tay trắng bệch phiếm gân xanh vươn tới Hà Bật Học, CK nhất nhất muốn sờ tới 2 má của cậu, trong cơn sợ hãi theo tự nhiên dùng mọi biện pháp giãy giụa, một chốc không đứng vững ngồi sụp xuống, như thế này càng nguy, CK đeo bên người thầm cười quái dị hai tiếng, cả người liền lúc phóng lên.

"Không cần a ~~~~ đây là mơ thôi~! Này chính là ta đang mơ, đây không phải sự thật… Ôi ông Giời ơi ~~~~." Hà Bật Học sợ tới mức có chút nói năng lộn xộn. Kỳ thật cũng khó có thể trách cậu, loại sợ hãi này cũng chỉ là bản thân tự dọa chính mình, thực tế không sợ hãi đến như vậy, không biết từ khi nào, chỉ cần nhắc tới CK liền sẽ xuất hiện cảm giác đáng sợ, dần dà đã đem nàng mạnh mẽ rũ lấy rũ để.

"Học trưởng… Em không đem CK nghĩ đến đáng sợ như vậy nha…." Trương Chính Kiệt sợ hãi nhắc nhở một câu, hiện tại CK này, hoàn toàn là Hà Bật Học chính mình tưởng tượng đi! Oa được lắm!… Quả nhiên sức tưởng tượng không phải cùng một cấp bậc, ở đây không ai dám tiếp cận để đem nàng rời ra, chỉ có thể xa xa nhìn nàng bám chặt lấy trên người Hà Bật Học.

"Ngươi đã chết rồi! Đều là ngươi đã chết!" Hà Bật Học vẫn luôn nghĩ biện pháp lui về phía sau, một bên còn rống lên, 1 bên kêu mắng Trương Chính Kiệt, CK lạnh lẽo vươn cánh tay đến Hà Bật Học dọa đến gần chết, những người còn lại tim đều như muốn ngừng đập.

"Ngươi đừng vẫn luôn náo loạn ở đây đi ~~~~." Hà Bật Học đẩy CK ra, nhưng lại không dám giơ tay chạm vào, luôn luôn tại đây nhắc nhở chính mình chẳng qua là ảo tưởng mà thôi, CK không tồn tại, CK không tồn tại……, trong lòng mặc niệm nửa ngày, gương mặt tuy xinh đẹp nhưng trắng bệch lại có vết thi ban (1) vẫn tiến đến gần, đầu Hà Bật Học đột nhiên chợt lóe lên ý nghĩ, cậu vì một chút chuyện quỷ dị nên mấy ngày nay không ngủ, tinh thần đặc biệt yếu nên mới để cho CK hiện giờ vẫn có thể lớn vởn ở đây, vậy nên bác sĩ có kê cho cậu vài phương thuốc, như có quán tính mò vào ba lô, Hà Bật Học không chút nghĩ ngợi, lục soát hộp thuốc liền lấy vài viên ra uống, hình ảnh CK hóa thành một đoàn khói đen bay đi.

"Học trưởng! Anh nuốt cái gì thế?" Trương Chính Kiệt vừa thấy CK biến mất, vội vàng hướng lại nâng cậu dậy, Hà Bật Học từng có lần uống thuốc quá liều dẫn đến việc phải đưa y đi cấp cứu!

"Thuốc an thần…." Hà Bật Học mờ mịt nhìn trong tay lọ thuốc, những người khác giật mình.

"Uy! Anh nuốt mấy viên rồi?" Trương Chính Kiệt đoạt lấy thuốc, có thể nháy mắt để hình ảnh biến mất, đây là cái thuốc gì a? Mạnh như vậy?

"Ta… Ta không biết… Oa… Hôn mê, hôn mê…." Hà Bật Học hai chân mềm nhũn, một vài nam đồng nghiệp đỡ lấy, cậu không chỉ là choáng váng, còn có chút khó thở.

"Anh đúng là ngu ngốc a! Uy! Học trưởng!" Trương Chính Kiệt không ngừng lay động Hà Bật Học, đáng tiếc người sau ý thức từ từ chìm vào trong bóng tối.

Ánh nến khẽ động, chiếu rọi vào trong phòng khách soi rõ những sắc mặt khó coi đang ngồi, Ân Kiên chuyên chú nhìn kĩ la bàn, trên đó cây kim nhỏ cũng không nhúc nhích, xem ra Ân Lâm giỏi yêu thuật cũng đều không thể khiến nó động đậy.

"Cô à… Cô lấy đạo thuật mà đi đổi vận ái tình cho mình đi" Ân Kiên hừ lạnh, Ân Lâm hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, nào trên đời có loại cháu này? Cả ngày cười nhạo chuyện yêu đương không thuận của nàng, nàng thật sự dù không muốn gả cho ai đi nữa thì Ân Kiên cũng sẽ phải nuôi nàng cả đời.

"Ân?" Hồ tiên Tiểu Vân nghi hoặc nhìn cửa lớn, Ân Kiên nhìn theo nàng… Ách… Anh cảm nhận được loại khí lực quen thuộc, chạy ra, kinh ngạc phát hiện Hà Bật Học vẻ mặt ngái ngủ bộ dáng ngây ngốc đứng ở ngoài.

"A Học? Cậu ở đây làm gì thế?" Ân Kiên nghi vấn, đang muốn đem người kéo vào trong, lại phát hiện tay mình xuyên qua thân thể Hà Bật Học, ngạc nhiên trợn mắt hết nhìn đông tới nhìn tây tựa hồ cũng nhận ra tình trạng Hà Bật Học hiện giờ.

"Tôi… Tôi cũng không biết vì cái gì sẽ thành như vậy…." Hà Bật Học mờ mịt trả lời, theo đó tan thành mây khói, Ân Kiên nhíu mày căng thẳng.

"Oa!!!!!! Chúng ta đạo thuật không biết muốn tu luyện đến cảnh giới nào mới có thể để linh hồn xuất ra như thế, Hà Bật Học chẳng cần làm gì có thể sử dụng chiêu này thật là rất tuyệt, thật không hổ danh lợi hại a~!" Ân Lâm cười khanh khách, Ân Kiên trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, Hà Bật Học sẽ chỉ khi sinh mệnh bị uy hiếp tới thời điểm cùng cực mới có thể linh hồn xuất ra ngoài đi cầu cứu, phải chăng lúc này đài truyền hình nơi hắn đang tị nạn cũng có thể gặp chuyện không may!

Quản Đồng binh một tiếng toát ra một trận khói trắng biến mất, hồ tiên Tiểu Vân mỉm cười tiêu sái đi tới bên người Ân Lâm, Ân Kiên, cũng theo đó tỏa ra một cỗ khói trắng, lúc sau ba người cùng biến mất không thấy.

Trong phòng hội nghị Thái Bình Dương bỗng dưng xuất hiện bốn người, khiến những người ở đó dù đã trải qua 1 trận kinh hồn cũng không khỏi thêm lần nữa sợ hãi, trái tim cơ hồ muốn ngừng đập. Ân Kiên vội vàng chạy tới bên người Hà Bật Học, người này đã đang ở trạng thái hôn mê, hồ tiên Tiểu Vân bình thản đi tới kiểm tra mạch của cậu, chỉ lát sau, Hà Bật Học chớp chớp mở to đôi mắt đen tròn.

"Anh Kiên, anh như thế nào lại ở chỗ này?" Hà Bật Học thực kinh hỉ, Ân Kiên chính là khẽ cười không đáp, người này linh hồn xuất ra ngoài gặp mình nói chuyện một chút ấn tượng đều không có, cũng không muốn nhắc lại cho cậu ta nghe.

"Thì ra… Ác niệm trốn tới chỗ này…." Hồ tiên Tiểu Vân ôn nhu thầm tự nói, ngoài cửa vẫn là tiếng thét không ngừng, xem ra năng lực của ác niệm càng lúc càng lớn, ảnh hưởng tới con người càng ngày càng nhiều.

Hồ tiên Tiểu Vân giơ tay lên, nguyên bản khẩn cấp sử dụng pháp thuật tỏa ra 1 ánh quang nhiệm màu, ngoài cửa tiếng thét càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng ít đi, cả một tòa nhà lạc trong 1 cỗ mê man đầy mùi chết chóc, trừ bỏ trong phòng hội nghị Thái Bình Dương mọi người coi như thanh tỉnh, bên ngoài tòa nhà chìm trong yên tĩnh đáng sợ.

"A… Nếu ác niệm tìm không thấy những người khác để hấp thu năng lượng, không phải sẽ tới tìm chúng ta chứ?" Trương Anh Nam rụt lui thân thể, cùng Tùng Vân hai người gắt gao nháo loạn cùng một chỗ.

"Sẽ không đâu, có ta ở nơi này, ác niệm không cảm nhận đến các ngươi, chẳng qua… Ta cần phải có người tự nguyện hỗ trợ để dẫn ác niệm đi ra, làm cho chúng ta bắt hắn." Hồ tiên Tiểu Vân lời vừa mới dứt, mọi người có cùng nhất trí nhìn về phía Hà Bật Học, người sau vô tội chỉ vào chính mình, vì cái gì lại là cậu?

"Học trưởng, năng lực phi phàm, trách nhiệm liền lớn a!" Trương Chính Kiệt đẩy cậu một phen.Việc nguy hiểm như vậy, cũng không thể kêu nữ hài tử đi làm đi? Đám nam nhân còn lại đứng đực ra, Ân Kiên cam

đoan không thể hình dung được có cái quái gì sợ hãi, Quản Đồng là tên biến thái (thiệt sự đoạn này QT để nguyên a~ =))), còn lại các huynh đệ gan dạ sáng suốt, kinh nghiệm như thế nào so với kẻ chế tác thoạt nhìn như đứa trẻ này lại biến hắn thành vĩ đại thế kia?

"Nói những lời ngu ngốc này làm gì? Nguyền rủa cả đời ngươi a~…" Hà Bật Học một bên càu nhàu, một bên nhận mệnh đi ra ngoài.

Đài truyền hình bên trong tan tác 1 trận, nhân viên công tác hoặc ngồi hoặc đang nằm vật ra, Hà Bật Học nuốt nuốt nước miếng hơi sợ hướng trường quay đi, được lắm! Muốn cậu làm kẻ dẫn ác niệm đến rồi đem cả quá trình cậu đơn độc làm nhiệm vụ quay phim lại a?

"Đừng sợ, tôi ở trong này." Ân Kiên tháo cà-vạt nói với Hà Bật Học, liền đó bịt kín mắt cậu lại, bọn họ cần Hà Bật Học đem ác niệm dẫn đến.

"Các người nên sợ hãi đi là vừa. Tôi bịt mắt nhìn không thấy! Trời biết tôi sẽ tưởng tượng ra cái quỷ gì đâu…" Hà Bật Học thấp giọng cười, Ân Kiên quay sang cậu liếc mắt một cái, tiện thể giơ tay kiểm tra, xác định cậu thật sự không nhìn thấy bất kỳ cái gì mới yên tâm.

"Ác niệm thật sự sẽ bị hấp dẫn tới đây à?" Trương Chính Kiệt đột nhiên giương giọng hỏi, Ân Kiên giật mình quay ra thấy hắn cầm theo phiếu nhân viên công tác, vừa mới nãy không phải rất sợ chết đẩy Hà Bật Học đi ra làm vật dẫn sao? Như thế nào hiện tại lại theo tới trường quay? Lương tâm kêu gào về việc trượng nghĩa nên đến đây à? Ba giây sau, Ân Kiên hối hận chính mình vừa mới cảm động, đám nhân viên công tác vừa tới lắp đặt máy móc, chuẩn bị xong xuôi lập tức chạy biến không thấy bóng.

"Học trưởng, anh yên tâm đi! Tiết mục này sẽ vĩnh viễn nhớ tới anh!" Trương Chính Kiệt dùng sức siết lấy tay Hà Bật Học, Hà Bật Học tức điên người nắm chặt tay hắn không cho chạy, muốn tên lưu manh này phải ở đây cùng mình, không uổng công học trưởng của bọn họ nha, có 1 đệ đệ tình cảm tốt tới vậy! Trương Chính Kiệt liều mình giãy dụa, rốt cục ù té chạy, Hà Bật Học quả nhiên là người đáng sợ!

"Hỗn đản, đêm nay ta trở về nhất định tới tìm ngươi đầu tiên!" Hà Bật Học nhìn không thấy gì, chỉ có thể lung tung gầm gừ, Ân Kiên lắc đầu thấp giọng cười, vì cái gì mà tiểu tổ tông chế tác này lại có thể khủng bố tới vậy, khiến cho người khác thấy buồn cười nha~.

"Đêm nay trở về đi tìm hắn? Tôi đã cho rằng tôi mới là danh sách đầu tiên được đi tìm chứ!" Ân Kiên đè thấp âm lượng giễu cợt, Hà Bật Học hừ hừ hai tiếng. (Giễu cợt hay ăn dấm vậy =)))

"Yên tâm, trừ bỏ những lúc ở ngoài, thời gian còn lại tôi nhất định quấn lấy anh, sợ chưa hả?" Hà Bật Học giả vờ giận đe dọa. Một bên Ân Lâm, Quản Đồng nghe xong chịu không nổi nữa, không hổ là thiên sư cùng chế tác tiết mục thần quái có 1 loại quan hệ không bình thường nhaa~! Ngay cả lời tâm tình đều có thể nói oang oang như vậy.

"Đến đây…" Hồ tiên Tiểu Vân ôn nhu nhắc nhở, một đoàn khói đen chậm rãi đến gần, Ân Lâm, Ân Kiên bọn họ vội vàng lánh đi, chờ đợi thời cơ tốt nhất 1 lần tiêu diệt.

Nghe được hồ tiên Tiểu Vân nói câu đến đây xong, Hà Bật Học trái tim loạn nhịp bị khống chế bước tới, cố gắng hồi tưởng hình ảnh khủng bố lúc tối. Tiểu Vân có nhắc qua, sợ hãi là phản ứng trực tiếp, hỏi ngươi thích nhất đồ vật gì, còn tùy hứng sẽ đưa ra được đáp án, nhưng sợ hãi……là sợ hãi, thường thường không đột nhiên xuất hiện, nhưng một khi nó hiện hữu ngươi vĩnh viễn không biết lý do nó từ đâu tới, hoàn toàn không thể hiểu được, vì cái gì sẽ sợ hãi đến như vậy. Hà Bật Học cố gắng hồi tưởng, lắc mạnh, mặt trái của cảm xúc có thể hấp dẫn ác niệm, chính là hiện tại cậu nhớ lúc đó mình và Trương Chính Kiệt cùng nhau nghĩ tới CK kết quả là cậu đã nghĩ ra 1 thứ vô cùng đáng sợ, vậy mà lúc này đầu óc tự nhiên trống rỗng.

Ân Kiên nhìn khói đen trước người Hà Bật Học tụ lại tan, tan lại tụ, tự nhiên thấy lo lắng, rất sợ có cái gì sơ xuất sẽ làm Hà Bật Học bị thương, chính là hơn 20 phút qua, đoàn khói đen kia cứ ở chỗ này tụ lại tan, tan lại tụ, chờ đều có chút không kiên nhẫn.

"A Học! Cậu đang làm gì thế?" Ân Kiên rống lên một câu, 30 phút, tên kia còn không có nghĩ ra thế nào là thứ thực sự đáng sợ sao? Nhìn đám khói đen vất vả như vậy, anh có điểm thông cảm đối phương.

"Tôi không biết mình muốn cái gì…." Hà Bật Học thực ủy khuất thầm thầm thì thì. Hồ tiên Tiểu Vân sâu kín cười khổ, nàng tựa hồ sai lầm chọn người đến hỗ trợ! Vị này là người khiêng máy móc lên núi xuống biển tìm quỷ tìm yêu – chế tác tiết mục thần quái, kỳ thật là trong lòng không một chỗ nào có ý niệm sợ hãi à!

Đám khói đen kia cứ tụ – tan như thế, rốt cục biến thành một tiểu cầu, cuối cùng ba một tiếng biến mất không thấy. Hồ tiên Tiểu Vân bốn người nhìn một màn này có chút há hốc mồm, cứ như vậy bị tiêu diệt, có thể hay không có điểm rất buồn cười sao?

"Không phải chứ? Nháo đến toàn bộ đài truyền hình gà bay chó sủa, trên đường còn biến thành 1 đám cương thi, kết quả cuối cùng giống cái rắm nhất dạng ba một tiếng không có… Đây cũng quá khoa trương đi?" Quản Đồng không thể tin được, lúc trước còn tại cảnh trong mơ trong đem hắn biến thành người xấu biến thái, kết quả cái ác niệm này cứ thế như vậy dễ dàng để Hà Bật Học tiêu diệt? Hơn nữa, cái tên trẻ con mắt to đần độn kia đến bây giờ còn không rõ ràng lắm mình đã làm như thế nào, hoàn toàn là nực cười đi!

"Này… Như vậy là xong à? Không phải hẳn là phải làm một trận sao? Uy… Các người không thể khinh thường tôi như vậy chứ! Như vậy… Tôi quay cái này còn gì ý nghĩa! Tuyệt đối không thấy phấn khích…." Hà Bật Học bỉu môi, ngúng nguẩy hét vào tai Ân Kiên, đông một câu, tây một câu, 1 bên kiểm tra, 1 bên oán giận, quay phim 1 thứ như vậy chẳng có gì hay! Tự nhiên nhìn một vật đen lòm lòm ba một tiếng biến mất, thế này thực mất mặt!

"Cậu còn muốn như thế nào? Cậu không có việc gì là tốt rồi!" Ân Kiên tức giận, hồ tiên Tiểu Vân ngược lại thực thoải mái, sự tình có thể như vậy kết thúc thực quá tốt, quay đầu lại nàng tiếp tục khôi phục ký ức cho những người còn lại, coi như tối nay sự tình toàn bộ không phát sinh chuyện gì quá đáng, dù sao cũng là nàng tu luyện quá vội vã nên có điểm sai, gây tai họa lớn thì 10 ngàn năm tu luyện cũng không là gì.

"Ta nghĩ, ước chừng là ác niệm bị ngươi hao hết năng lượng mới biến mất, nó vốn là quá mạnh, nếu như không luôn hấp thu năng lượng thì sẽ biến mất, ta lo lắng chính là ác niệm sẽ làm yêu quái khác hút lấy tạo thành điều không tốt, may mắn bị ngươi giải quyết." Hồ tiên Tiểu Vân thầm khen ngợi, Hà Bật Học hai gò má ửng đỏ, lần đầu tiên để nhân vật lợi hại như vậy khen ngợi! Hồ tiên Tiểu Vân cảm thấy hứng

thú theo dõi cậu, Hà Bật Học là người thu hút linh hồn rất cao, vận thế rất mạnh, Ân Kiên lại là trời sinh không tầm thường, hai người này tương lai nhất định sẽ càng nhiều điều thú vị.

"Tỷ tỷ… Ngươi vẫn là không cần khen ngợi hắn rồi! Ta sợ hắn nguyên bản không có cái đuôi nào, ngươi nhiều lần tán thưởng liền mọc đuôi đi!" Quản Đồng lắc đầu.

"Ai nói ta như thế? Chẳng qua là nhìn phía trước đã muốn…." Hà Bật Học hừ hừ hai tiếng, Ân Lâm biến sắc, một chưởng hung hăng đánh vào đầu cậu.

"Ngươi không có việc gì làm sao? Dám tại mỹ nữ trước mặt nói linh tinh?" Ân Lâm còn muốn đánh cậu, Hà Bật Học ỷ vào chân dài chạy cực nhanh, đang chuẩn bị chạy trốn, nghe thấy phòng họp truyền đến thét chói tai, là Tùng Vân.

"Tùng Vân!" Hà Bật Học một cước đá văng cửa vọt vào phòng họp, Ân Kiên nhanh tay lẹ mắt đem người kéo trở lại phía sau, đề phòng có kẻ lợi dụng làm việc xấu, không ai khác lại là Ân Tư.

Trương Anh Nam ôm Tùng Vân lui ở trong góc, vài người đồng nghiệp nam gần các nàng nằm bẹp lên nhau, Trương Chính Kiệt thậm chí té trên mặt đất kêu rên không thôi, rõ ràng bị thương, Ân Tư lạnh lùng nhìn chằm chằm Tùng Vân đang run rẩy nấc lên.

"Ngươi làm cái gì vậy?" Ân Kiên lạnh lùng nghi vấn, trước mắt anh mặc dù là Ân gia tiền bối, nhưng nhìn chung cảm thấy đối phương có ý đồ không tốt, nên tự nhiên sinh ra một cỗ lo lắng vô hình.

"Ta là đi theo mùi hồ ly tìm tới, không ngờ tìm ra một bán hồ yêu, ta không thể để mặc kệ yêu tinh lộng hành như thế này được." Ân Tư mỉm cười nói, trong tay giơ lên lá bùa, ngũ lôi oanh đỉnh.

Ân Kiên đang định giải thích, Ân Tư căn bản không cho anh cơ hội, lá bùa vừa rời tay, ánh lửa xoẹt qua, trong nháy mắt năm lưỡi sét chập làm 1 giáng xuống…

"Tùng Vân ~~~~" Hà Bật Học sợ hãi kêu, Ân Kiên chặn cậu ở phía sau, tuy rằng nhìn thấy hết thảy sự việc diễn ra lại vô lực ngăn cản.

Khói trắng tán đi, Tùng Vân vẫn là Tùng Vân, trên người không nửa điểm bị thương, còn về phía hồ tiên Tiểu Vân. Chính là……. hiện tại hồ tiên Tiểu Vân lại không phải hồ tiên Tiểu Vân thường ngày, khóe môi nhếch lên tơ máu, sắc mặt tái nhợt, hiện nguyên dạng một bộ dáng nam nhân, nhưng trừ bỏ việc rất cao lớn, ngũ quan có điểm cương nghị ra, hắn vẫn như cũ là ôn nhu hồ tiên Tiểu Vân.

"Ngươi… Đây vốn là bộ dạng thật sự của ngươi?" Hà Bật Học thực kinh ngạc, Ân Kiên trong lòng cũng chững lại, quay đầu lại nhìn xem Ân Lâm, cô như sớm biết, nên chẳng có chút gì là ngạc nhiên.

Hồ tiên Tiểu Vân trông rất giống Quản Đồng, chỉ khác trên mặt hắn không có vẻ tiếu phi tiếu, hay cợt nhả. Đoạn tóc dài đen phản quang với gương mặt trắng nõn, cho dù hồi phục nguyên bản bộ dạng, vẫn là xinh

đẹp, xinh đẹp khiến mọi người ngây ngốc mà quên đi cả việc hô hấp.

"Tại chính là ác niệm của ta, không liên quan đến việc của Tùng Vân, ta xin ngươi không nên thương tổn nàng." Hồ tiên Tiểu Vân trả lời, khóe miệng lại tràn ra máu tươi, Ân Kiên, Ân Lâm đồng thời nhíu mày, trên người Tiểu Vân vầng sáng thay đổi, năng lượng có chút thiếu hụt khiến mọi người không khỏi bi ai.

"Cho dù không liên quan chuyện của nàng, nhưng vẫn là không để cho nàng lưu ở nhân gian. Nàng là hồ yêu, không phải hồ tiên, ở tại chỗ này, sớm hay muộn sẽ hại người." Ân Tư bình tĩnh giải thích, trong tay lần thứ hai giơ lên lá bùa, Ân Kiên nhịn không được muốn ra tay ngăn lại, Ân Lâm trước một bước giữ chặt hắn, nếu Ân Tư có thể lấy chiêu ngũ lôi oanh đỉnh làm trọng thương hồ tiên Tiểu Vân, đạo thuật như nàng còn không phải đối thủ, Ân Kiên mạo muội ra tay chính là muốn chết.

Hồ tiên Tiểu Vân quay đầu lại nhìn nhìn Tùng Vân, thầm thở dài, cô gái nhỏ này quả nhiên có dính máu yêu tinh, trong mắt có 1 đạo hắc khí, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng tựa như lời Ân Tư, nàng nếu không dốc lòng tu luyện, sớm hay muộn sẽ biến thành yêu tinh hại người.

"Chuyện của nàng, ta sẽ xử lý, xin đừng nhúng tay." Hồ tiên Tiểu Vân nghiêm túc đưa ra ý kiến, ngước mắt nhìn Ân Tư.

"Ngươi căn bản đã trọng thương, một thân đạo hạnh chỉ sợ sẽ bị hủy hoàn toàn, nếu chạy nhanh về thâm sơn tu luyện, có lẽ còn có cơ hội bảo trụ, vậy ngươi còn muốn theo ta động thủ?" Ân Tư lắc đầu cười. Ở trong này, hồ tiên Tiểu Vân pháp lực cao nhất, tiếp theo là Ân Lâm, Ân Kiên cùng Quản Đồng là 2 tiểu tử hắn căn bản không để vào mắt, Tiểu Vân bây giờ là cố chống đỡ, tùy thời đều có khả năng tan biến bị trở lại nguyên trạng, một tiểu hồ ly mà cũng muốn cùng hắn đấu ư?

"Một mình hắn không được, thêm ta thì sao?" Tiếng nói lạnh lùng đột nhiên truyền ra, Lôi Lôi dựa tại cạnh cửa hừ lạnh. Ân Kiên quả thật có tìm đến nàng xin hỗ trợ, hy vọng có thể chiếu cố Tùng Vân, khi đó nàng đang bề bộn chuyện của mình không để ý tới, hiện tại nghĩ ra, lại đến mức như thế này.

"Lôi nương a..., thật sự là đã lâu không gặp!" Ân Tư nở nụ cười, hổ tộc đại mỹ nữ cùng hồ tộc cùng tụ lại một chỗ, ngẫm lại rất thú vị không phải sao?

"Ngươi... Ân Tư? Thật sự là âm hồn không tiêu tan a...." Lôi Lôi nửa ngày nhận ra, chán ghét bĩu môi. Bọn họ ngày đó sống cả trăm năm, bộ dạng theo năm tháng khiến người người đều cảm thấy tịch mịch, gặp được lão bằng hữu trừ bỏ gợi lên hoài niệm, thật sự là chút ý nghĩ tốt đều không có.

"Hôm nay ta nể ngươi chút mặt mũi, bất quá, tiểu yêu tinh kia không thể lưu ở nhân gian, ngươi hiểu là được." Ân Tư nháy mắt mấy cái, quay người lại, chém thay đao xuống 1 cái, không khí ngạnh ra thành 1 cái cửa, Ân Tư cười cười đi vào biến mất không thấy. Hà Bật Học cứng họng nhìn một màn này, hồ tiên Tiểu Vân, Quản Đồng bọn họ thường thường binh một tiếng đột nhiên xuất hiện hắn có thể tiếp thu, giờ đến ngay cả người cũng có thể sao? Quay đầu nhìn chằm chằm Ân Kiên, rất khó tưởng tượng người này một ngày nào đó sẽ có pháp lực cao cường.

Ân Tư sau khi biến mất, hồ tiên Tiểu Vân rốt cục không trụ nổi ngã xuống, Tùng Vân đẩy Trương Anh

Nam để đi qua, đem Tiểu Vân ôm vào trong ngực.

"Anh Kiên!" Tùng Vân vội gọi, Ân Lâm chạy tới bên người hồ tiên Tiểu Vân, ánh sáng mờ mờ tản đi, Tiểu Vân cả người nháy mắt ảm đạm.

"Ngu ngốc! Chống đỡ khỏe như vậy làm gì, ngươi đều không đủ pháp lực duy trì hình người, còn muốn biến thành bộ dáng nữ nhân kia?" Lôi Lôi cầm bàn tay lạnh như băng của hồ tiên Tiểu Vân, vừa vội vừa giận mắng một câu. Nhóm Hà Bật Học quan tâm bu lại, không nói cùng Ân Kiên nhìn nhau, sao lại thành bộ dáng nữ nhân chứ?

"Ta… Ta chỉ là… Hy vọng… Có thể… Có thể ở trước mặt ngươi… Duy trì bộ dáng Tiểu Vân…, ngươi… Ngươi thật sự dường như… Phụ thân của ngươi – tiểu Vệ…." Hồ tiên Tiểu Vân nhìn Ân Kiên ôn nhu cười cười, thở ra thì nhiều, hít vào thì ít. Ân Kiên nghi hoặc nhìn lại Ân Lâm, phía sau thở dài, hồ tiên thực vừa là đa tình lại cũng là si tình chủng tộc, vì Ân Kiên vô hình chung có chút thân thiết liền nhất kiến chung tình cho tới ngày nay.

Hồ tiên Tiểu Vân khẽ cười, nhắm mắt lại, vầng sáng cuối cùng rốt cục tán đi, nằm ở trong ngực Tùng Vân chính là một tiểu hồ ly hấp hối, Lôi lôi đem nó tiến vào trong ngực, một tay kéo theo Tùng Vân, mặc kệ là cái gì, hiện tại đều không thích hợp lưu ở nhân gian.

Khói trắng chậm rãi phiêu tán, Ân Kiên tựa vào trên ghế sô-pha ngẩn người, sự kiện tuy rằng kết thúc, nhưng còn có thật nhiều việc phải xử lý. Toàn bộ tòa nhà bị sinh vật nào đó phá hư, cảnh sát còn đang điều tra, mà trước đài truyền hình thì xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, những người may mắn sống sót đều đồng loạt nói rằng họ thấy zombie đi thành đoàn trên đường, bên trong đài truyền hình cũng có nhiều nhân viên làm việc khẳng định rằng họ bị ảo giác, loạn đến độ toàn bộ thành phố một trận người người hoảng sợ, họ sợ bị tổ chức nào đó đã dùng khủng bố sinh học tới để công kích dẫn đến việc toàn bộ người dân sinh ra ảo giác, bất quá sau này có tin tức mới của 1 vị minh tinh nào đó được truyền ra nên chuyện này cũng lắng dần, lại lần thứ hai không giải quyết được gì.

"Hô… Mệt chết đi được…." Hà Bật Học mở cửa tiến vào, cả người lao tới sô-pha, tựa lên trên người Ân Kiên, vì việc Tùng Vân mất tích, đài truyền hình náo loạn ngút trời, hắn chỉ có thể vừa làm vừa tỏ ra không biết, cuối cùng vẫn là Tùng Vân chính mình trả lời lại rằng nàng xuất ngoại giải sầu a~, Hà Bật Học trong lòng hiểu được, nàng hiện tại bắt đầu trong núi sâu tu luyện, Lôi Lôi gần đây có truyền tin tới, hồ tiên Tiểu Vân đang tĩnh dưỡng, tu luyện lần nữa hắn sẽ có thể khôi phục pháp lực như cũ, mà Tùng Vân thì khả năng sẽ tiếp nhận chức vụ tộc trưởng, thiệt nói không nên lời, kỳ thật cũng có chút thương cảm, khoảng cách với nữ nhân xinh đẹp càng lúc càng xa.

"Anh Kiên, làm sao vậy?" Nhìn thấy Ân Kiên trầm mặc không nói, Hà Bật Học ngẩng đầu hỏi han quan tâm.

"Tôi cho tới bây giờ cũng không biết, Tiểu Vân… – là tên của mẹ, cái kia… cũng là dáng vẻ của mẹ, tôi chưa từng thấy qua nàng, cậu biết không? Hồ tiên Tiểu Vân là vì tôi, mới vẫn luôn duy trì bộ dáng cùng cái tên kia." Ân Kiên nhẹ nhàng thở dài, anh như thế nào không nghĩ tới nên lưu lại hình ảnh đó, đó là giọng nói của mẹ anh, dung mạo của mẹ anh, anh lại chưa từng quý trọng dù chỉ 1 chút.

"Ân, mẹ của anh đúng là một đại mỹ nữ!... Từ chuyện này tôi có thể có thêm được kinh nghiệm, không nên khinh thường những con vật nhỏ! Cha của anh thật là lợi hại, vô tình rơi vào bẫy bắt tiểu hồ ly mà lại cứu được hồ tiên a~, tôi hẳn là đi tìm bạch hạc, xem nó có thể hay không báo ân!" Hà Bật Học làm bộ thực cảm thán, Ân Kiên để hắn chọc cho cười, loại người này tâm tính luôn nhảy nhót như thế, mặc kệ sự tình gì xảy ra đều vạn phần thú vị!

"Bạch hạc ư? A Học, nhìn cậu trông có vẻ hiền lành, an phận vậy tương đối thích hợp." Ân Kiên há mồm giễu cợt, Hà Bật Học nguýt anh một cái. Hiền lành an phận? Quá coi thường cậu đi? Ngay loại cao lớn, biến thái hay zombie cậu đều có thể thu phục được, còn có cái gì cậu làm không được chứ?

"Uy... Tôi nghĩ sẽ về nhà một chuyến, tế bái phụ mẫu thân sinh, cậu có muốn cùng đi không?

"Được... Từ từ, đây có tính là ra mắt cha mẹ không a?"

Chương 5 Quyển 2

12. Quyển 2 - Chương 6

Tiếng nhạc khẽ du dương, những vị khách quen thuộc đang thưởng thức không gian riêng tại một nhạc quán Nhật Bản, ngồi ở góc tối 2 đôi nam nữ đang thấp giọng nói chuyện với nhau, đây thật là một nhạc quán mỹ lệ, tôn nghiêm nha.

"Cho nên nói a! Ta từ xưa tới nay chưa bao giờ thấy dạng đàn ông nào đáng ghét như cái tên Ân Tư...." Nghiêm Lệ nhấp một hơi rượu, bĩu môi oán giận, Hà Sĩ Vĩ thay nàng lại rót đầy một ly.

"Ân Tư? Đáng ghét như thế nào cơ?" Ân Lâm hơi nhăn lại đôi lông mày tinh tế, khó được ngày nghỉ để Nghiêm Lệ ra ngoài dùng cơm cùng, vậy mà từ đầu tới cuối nghe nàng oán giận một người không thôi, cũng chỉ có vị Hà Sĩ Vĩ đẹp mã, tính tình tốt kia mới chịu được nàng, sớm biết thế này thà đừng tới.

"Lại còn không đáng ghét sao? Những đồ cổ kia trông có vẻ không bình thường nha, cái kia... Cái kia chả phải là quách (1) sao, tự nhiên lại có cả quan tài chứ? Dọa sợ chết người a! Thứ đó không có khả năng cho người nâng mang đi. Ta đây đương nhiên thuê 1 chiếc cần cẩu để vận chuyển nó! Kết quả cái tên Ân Tư kia giận tung trời, lại còn bảo như vậy là quấy nhiễu công chúa, ta lại còn mang tội chết vạn lần nữa chứ! Cái gì mà công chúa đại Thanh... Sợ quá cơ..... Người đều chết hết mấy trăm năm, có cái gì đáng để mà nâng niu thấy ớn?" Nghiêm Lệ bĩu môi. Nàng là kẻ có tiền, sẽ mua đồ cổ, tổ chức triển lãm, tuyệt nhiên không phải bởi vì nàng có tâm tư thích nghiên cứu, hoặc là có cái gì thiện lương, tài trợ những người khác nghiên cứu. Nghiêm Lệ làm như vậy, đơn thuần chỉ là vì lễ nghĩa mà thôi. Nếu muốn nàng quý trọng những cổ văn vật, khả năng là đem đồ vật được hồi phục lại, sau đó bán được giá tốt, thì nàng mới đương nhiên nâng niu chúng nha.

"Uy! Kia đương nhiên là bảo bối (2) còn gì! Nàng có hiểu không?…Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đó! Thân phận tôn quý cỡ nào, nàng là công chúa thứ 7 của Cao Tông hoàng đế, mẫu thân là Hiếu Nghi Thuần hoàng hậu, vị phò mã là Tể Cát thị giúp cho người Tể trở nên thịnh vượng, chết thời điểm đó mới có hai mươi tuổi, chính là tuổi thanh xuân a ~~~~." Ngô Tiến lộ ra một bộ hóng hớt, hắn là tên cuồng khảo cổ, đối lịch sử di sản văn hóa thật sự rất có hứng thú, tự nhiên cảm thấy Ân Tư về chuyện cổ vật này tâm tính cẩn thận quả không ngoa, đối với Ngô Tiến và Ân Tư, vị công chúa mấy trăm năm tuổi kia khả năng so sánh với vị trí hai mỹ nữ đang ngồi đây hấp dẫn hơn nhiều.

"Đúng vậy! Thật là tôn quý a!… Vậy mà nhóm ngươi còn đi đào lấy phần mộ người ta?" Ân Lâm dương cao bên lông mày, Ngô Tiến thức thời câm miệng, bạn gái hắn đang quỷ khí dày đặc, khi ghen đều có thể uống say, sống chết quản hắn, chỉ cần dám tiếp cận bạn trai nàng, lập tức giết chết không tha.

"Ta cũng thấy có chút kỳ quái, đối với di sản văn hóa khác, vị Ân tiên sinh kia không có yêu cầu đặc biệt gì, duy độc cái quan tài vị công chúa này, hắn phi thường chú ý, nhiều lần khi đến lượt ta tuần tra, nhìn đến hắn ở bên quan tài thì thào tự nói, phi thường thâm tình." Hà Sĩ Vĩ nói xong, bản thân cũng rùng mình một cái, nửa đêm tuần tra đến chỗ triển lãm đồ cổ đã muốn đủ sợ hãi, lại còn thấy Ân Tư chân thành đối với quan tài lặng lẽ nói chuyện, không khí càng là lạnh lẽo.

"Ngươi đi yêu cái cô công chúa đã chết kia đi!… Cái tư tưởng cuồng khảo cổ không phải thứ chúng ta có thể hiểu được…." Ân Lâm hừ lạnh xem xét Ngô Tiến liếc mắt một cái, người sau biết chuẩn bị đứng trước cửa tử, hắn không nên trước mặt bạn gái biểu hiện hứng thú với người khác, cho dù nàng công chúa kia chỉ là 1 cái xác khô.

"Trời biết, Ân Tư không cho chúng ta mở quan tài… À không! Là quách, hắn ngay cả quách cũng không để chúng ta mở ra!" Nghiêm Lệ đảo cặp mắt trắng dã. Nàng cố ý chuẩn bị cái quan tài bằng thủy tinh cực chắc chắn cho cái vị công chúa nhà Thanh này, kết quả hiện tại ngay cả quách đều không có biện pháp mở ra, quách đó dùng để bọc quan tài, nàng triển lãm thứ này để làm gì?

"Không thể mở ra xem sao? Trong đó có thể hay không có vấn đề a?" Ân Lâm nhắc nhở, đây không phải là nói giỡn, giả như, kết quả thu vào tay chính là đồ dỏm, nếu là nàng, khả năng sẽ muốn giết người.

"Chúng ta dùng X quang cơ thí nghiệm qua, bên trong quả thật có nữ nhân, chính là… Chúng ta cũng không thật sự hiểu biết đoạn lịch sử kia, đối cổ văn vật cũng không nghiên cứu…." Hà Sĩ Vĩ thao thao bất tuyệt.

"Đơn giản là thế này, ta chính là muốn mời Ân Kiên đi thay ta nhìn một chút, nhưng hắn không ở nhà, đành phải để nàng cũng Ngô Tiến ở lại một thời gian! Nói thế nào đi nữa, Ngô Tiến cũng là tên cuồng khảo cổ, hắn là có công dụng." Nghiêm Lệ ha hả cười, nàng cùng Ngô Tiến là từ lúc còn quen biết thông thường trở thành đại bằng hữu, kiểu quan hệ này dù thế nào cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

"Thằng cháu nhỏ về tảo mộ cha rồi." Ân Lâm thuận miệng giải thích. Trên cơ bản, anh của nàng Ân Vệ căn bản không có chôn ở nghĩa trang, quan tài đặt ở tầng hầm của Ân gia, nói thật ra, cũng không biết từ đâu chuyển về.

"Ta biết, tiểu Học có nói qua, hắn nói hắn đi theo Ân tiên sinh trở về tảo mộ, bọn họ tình cảm thật tốt, Ân tiên sinh học vấn cao, tu dưỡng tốt, tiểu học thật sự hắn là cùng người kia hảo hảo học hỏi đi…." Hà Sĩ Vĩ

nhẹ giọng cười. Ba người còn lại nhìn nhau, thật lâu không nói, nhìn Hà Sĩ Vĩ 8 phần không biết em họ mình cùng Ân Kiên là mối quan hệ như thế nào, nói ra chỉ sợ sẽ hù chết cái người thành thật này.

"Uy! Thế nào? Giúp hay không giúp?" Nghiêm Lệ quay lại chủ đề, nàng là một thương nhân! Nếu thật dám lấy cái hàng giả lừa nàng, tuyệt đối nàng sẽ lột 1 tầng da tên Ân Tư kia.

"Một câu thôi! Xem đã rồi tính!" Ân lâm hào phóng nở nụ cười.

Tại điền trạch cổ kính của Ân gia, Hà Bật Học tò mò cầm DV (Digital Video) đông quay 1 tí, tây quay 1 tí, hắn nhớ rõ trước khi trở về, là vì cứu Ân Kiên, lúc ấy tình huống thật nguy hiểm, cho nên không được tham quan 1 lượt, hiện tại cẩn thận nhìn một cái, Ân gia thật sự rất rộng a! "Tam hợp viện" truyền thống (nhà ở quây quanh ba mặt sân), bên ngoài còn có nhiều phòng xá vây quanh, xa xa nhìn giống như một tòa thành trì nhỏ.

"Wase! Anh Kiên à, lão gia nhà anh giàu nha, anh tương lai sẽ kế thừa toàn bộ sao?" Hà Bật Học tiến đến bên người Ân Kiên nói nhỏ. Cảm giác này thực kỳ diệu đi! Hắn là thường dân, bằng hữu bên người lại toàn kẻ nổi tiếng, Ngô Tiến, Ân Kiên, Nghiêm Lệ cùng Tùng Vân, tất cả đều là đại gia tộc từ xưa tới giờ, đều rất có tiền, thật sự là nhịn không được vì mình quá bình thường nên cảm thấy thực xót xa trong lòng.

"Tôi tuyệt không nghĩ tới…." Ân Kiên thấp giọng trả lời, nếu có thể lựa chọn, anh tình nguyện mình là một người bình thường, mà không phải thân thể sống bất tử như thế này.

"Uy… Chúng ta như vậy xông tới không sao chứ?" Hà Bật Học DV đột nhiên tối sầm lại, tâm không khỏi nhảy dựng, có nhiều chỗ chính là đặc biệt cấm kỵ, DV không chạy, chính là đại biểu cho nơi này có vài thứ không muốn có người chụp đến.

"Yên tâm đi! Người đều đi ra ngoài, Ân Tiển bọn họ đang vướng vụ cái trạm tàu điện có quỷ nên đang đi giải quyết, lão gia tám phần lại bế quan (nhốt mình trong phòng), không có người cản chúng ta, huống hồ… Tôi cũng họ Ân, về nhà không được sao?" Ân Kiên hừ hừ hai tiếng, ngón tay bắn ra, nguyên bản khóa cửa chính mở ra, lôi kéo Hà Bật Học rồi hai người cùng tiến xuống tầng hầm ngầm.

"Anh Kiên à… anh phát hiện hay không nơi này có chút lạnh…." Hà Bật Học rụt rụt cổ, trong lòng cậu thầm nghĩ, Ân gia là thiên sư gia tộc chuyên hàng yêu phục ma, không có đám quỷ quái nào dám ở nhà anh ta xằng bậy đi?

"Đương nhiên sẽ lạnh a! Cái này tầng hầm ngầm nhiệt độ rất thấp, chủ yếu chính là vì để xác bên trong quan tài sẽ không hư thối." Ân Kiên mở cửa, cảm giác càng lạnh lẽo, Hà Bật Học không khỏi mở to hai mắt nhìn. Lần trước tới rất vội vàng, không có cơ hội nhìn cẩn thận, cửa rộng mở, tầng hầm ngầm sáng rõ, nhìn thấy hơn mười, hai mươi cỗ quan tài, mỗi một cỗ phía trên đều có dán giấy niêm phong, treo mộc bài (bia gỗ), trên có khắc tên, Ân Kiên tìm cha mình, châm hương, đưa cho Hà Bật Học một nén, thành tâm cầu nguyện.

"Anh Kiên… Vì cái gì Ân bá phụ không chôn? Theo anh nói, ông ấy đã chết được ba mươi năm đi?" Hà Bật Học tò mò hỏi, nhìn nhìn bốn phía, lại rùng mình một cái, nơi này bài trí không giống một hầm mộ bình

thường, bởi mỗi cỗ quan tài đều được quan tâm lau chùi sạch sẽ.

"… Tôi cũng không biết, tuy rằng nói Ân gia phát sinh nội bộ lục đục, chết không ít con cháu ưu tú, nhưng không phải người người đều nằm ở trong này…. Như cậu vừa hỏi, tôi cũng vẫn đang còn tồn tại như thế này. Có lẽ, cha tôi chết cũng không đơn giản đâu…."

Ân Lâm sải bước trên đôi giày cao gót, đông tây nhìn hết một lượt, Ngô Tiến cuồng cổ vật đến mức độ không tưởng, mới vừa mở miệng đáp ứng Nghiêm Lệ sẽ tới giúp nàng giám định một cái là lập tức đứng ngồi không yên, thế nào cũng phải tới trước liếc mắt bằng được mới thôi, công cụ làm việc cũng còn chưa mang đến, hắn là đặc biệt có hứng thú với vị công chúa kia sao?

"Ân tiểu thư, nếu nàng mệt, có thể lên lầu thượng khách nghỉ ngơi, ta xem Ngô tiên sinh hẳn là nhất thời nửa khắc sẽ không kiểm tra xong đâu." Hà Sĩ Vĩ ôn nhu cười, Ân Lâm ngắm người trước mắt, thật sự không giống dạng nam sinh kiểu như Hà Bật Học! Cái trán rất cao, tóc ngắn có khí chất, cái tối trọng yếu là, bất cứ lúc nào anh cũng luôn tươi cười rất ôn nhu, khiến người ta có cảm giác thật sự tin tưởng, khó trách Nghiêm Lệ thích mà bảo vệ người này đến vậy, người này nguyên dạng đúng kiểu "Người đàn ông chuẩn mực" đi!

"Không được! Ta cũng nên quan sát mọi nơi, anh nói cái quan tài kia được đặt ở vị trí nào?" Ân Lâm nhìn thoáng qua vẻ mặt say mê thưởng thức một thanh đoản loan đao nạm bảo thạch(*) của Ngô Tiến, tức giận lắc đầu, đem tên này ném trong cổ mộ, hắn nếu như không sợ hãi đại khái có khi sẽ vui đến quên cả trời đất cũng không muốn thoát ra.

"Ở trong này, ta đưa cô đi." Hà Sĩ Vĩ cười cười dẫn Ân Lâm đến một đại sảnh triển lãm khác. Nghiêm Lệ dù sao cũng là nữ thương nhân khá tài ba, lịch làm việc rất dày đặc, loại chuyện này, liền toàn quyền giao cho Hà Sĩ Vĩ xử lý, Ân Lâm, Ngô Tiến cũng vui vẻ thoải mái khi tiếp xúc với nam nhân ôn hòa này, nếu phải đối mặt với 1 nữ vương lâu lâu phát khùng, thì tất nhiên ai cũng sẽ lựa chọn phương án thứ nhất a~.

Hai người mới tiến vào với thân phận khách đặc biệt, được đưa đến khu vực triển lãm trang hoàng lộng lẫy, Ân Lâm khẽ nhíu mày, cảm giác của nàng ít khi lầm, nơi này ẩn một cỗ yêu khí, nói yêu khí là có điểm quá mức, nhưng khẳng định không tầm thường. Ân Lâm đưa mắt quét toàn bộ căn phòng một cái, cuối cùng dừng lại tại cỗ quan tài kia, đôi lông mày càng nhăn lại chặt hơn.

"Anh nói, các anh đã sử dụng qua X quang để thí nghiệm? Có ảnh chụp không?" Ân Lâm ngước mắt hỏi, Hà Sĩ Vĩ gật gật đầu, chạy ra nói với viên chức trong phòng, đi theo lấy một xấp lớn tài liệu.

Ân Lâm ngay tại chỗ ngồi xổm xuống mở ra xem ảnh chụp, Nghiêm Lệ làm việc quả nhiên rất cẩn thận, trừ bỏ không thể đem cỗ quan tài ra ngoài để chụp, nàng gần như sở hữu toàn bộ ảnh ở mọi góc cạnh, Ân Lâm lấy ra một, hai tấm ảnh chính diện của Cố luân Hòa Tĩnh công chúa để so sánh, đối với hình dáng bộ xương khô màu trắng kia có cái gì đó là lạ.

"Làm sao vậy? Làm gì mà nhìn ảnh chụp ngẩn người ra thế?" Ngô Tiến rốt cục kiểm tra chán, dứt bỏ được cơn nghiện khảo cổ, mới trở về tìm bạn gái mình, lại cảm thấy nàng ngồi xổm ở nơi đó ngẩn người bộ dáng thực đáng yêu, nhịn không được nở nụ cười.

"Anh đến đây xem! Thứ này nhìn rất quen mắt có phải hay không?" Ân Lâm vẫy tay, Ngô Tiến vội đi qua, nhìn nơi nàng chỉ vào, vị Cố luân Hòa Tĩnh công chúa này khi chết tựa hồ đeo thêm vòng trang sức, trên thân như là có nạm khối bảo thạch dài, chẳng biết tại sao, nhìn ảnh chụp này ai cũng đều sẽ nổi lên cái suy nghĩ, cho dù chưa từng thấy qua tận mắt, nhưng bộ dáng của khối bảo thạch kia, không biết nên nhận xét như thế nào, có hình thuôn dài rất quen.

"Đá Trường sinh!" Ân Lâm, Ngô Tiến trăm miệng một lời nói lớn.

Phòng triển lãm không còn bóng người, nhóm tuần tra chia làm 2 người. Hà Sĩ Vĩ cùng tổ trưởng Phó Ca hai người cùng nhau đi kiểm tra tầng trệt, cuối cùng đi vào căn phòng có trưng bày cỗ quan tài Cố luân Hòa Tĩnh công chúa, hai người đứng ở ngoài cửa lớn hết nhìn trước lại ngó sau, vì tránh ánh sáng có thể làm biến chất các cổ vật, cho nên toàn bộ hệ thống chiếu sáng ban đêm trong đây đều thay đèn màu đỏ sậm, lượng ánh sáng mập mờ, sâu kín âm thầm khiến người ta hình thành loại cảm giác sợ hãi tràn ngập ở trong đầu.

"Thật là muốn chết, Đại tiểu thư luôn lo liệu chu đáo giờ lại chẳng thấy có động tĩnh gì, vận chuyển một đống lớn xương người chết mang về… Đây không phải là tự tìm phiền toái sao?" Phó Ca tức giận, lại nhớ tới nơi này từ khi chuẩn bị triển lãm di sản văn hóa cổ vật đời nhà Thanh thì từ đó chẳng bao giờ được bình yên, tâm tình lại càng buồn bực.

"Chỉ là triển lãm cổ vật mà thôi, nếu anh cảm thấy kiêng kị, dù sao cũng chỉ còn một phòng cuối cùng, anh đi xuống lầu nghỉ ngơi trước đi!" Hà Sĩ Vĩ lắc đầu cười khẽ. Nghiêm Lệ chuyên quyền độc đoán không phải mới mẻ gì, nàng muốn làm gì liền nhất định làm, thiên hoàng lão tử (ông Trời) đến cũng không thể làm cho nàng thay đổi chủ ý, may mắn mỗi lần nàng hành động đều có thành tích không tồi, cho nên ban giám đốc mới tín nhiệm cho nàng một tay toàn quyền, mặc dù đôi lúc Hà Sĩ Vĩ rất lo lắng cho nàng, nhưng anh chẳng qua là cấp dưới của Nghiêm Lệ, không thể cho nàng cảm giác an toàn, sợ hại nàng gặp thất bại, anh cũng không tạo thêm áp lực cho nàng, duy nhất có thể làm chính là thường xuyên ở bên nàng.

"Tiểu lão đệ, lại phải nhờ người rồi! Ta đến cửa cầu thang kia hút thuốc, chờ cậu rồi cùng ăn khuya!" Phó Ca vỗ vỗ bả vai Hà Sĩ Vĩ, người kia gật đầu cười hưởng ứng.

Nghe Phó Ca vừa đi vừa huýt sáo càng lúc càng xa, Hà Sĩ Vĩ quơ quơ đèn pin, tự nhiên cảm thấy trong lòng có chút bất an đi? Anh cảm thấy độ sáng quá thấp, cẩn thận chiếu đèn pin xuống sàn nhà, thì bất chợt ánh sáng liền lia qua vị trí quan tài, Hà Sĩ Vĩ bị dọa đến ngưng thở.

Bất luận là quách hay quan tài, tất cả đều mở, một cỗ khí lạnh và khô xông thẳng lên mũi, Hà Sĩ Vĩ đánh bạo đến gần, bên trong không có cái xác mấy trăm năm của cô công chúa nhà Thanh. Trừ bỏ viên bảo thạch mà nàng giấu bị rớt ra ngoài, trong quan tài ngay cả hạt bụi đều không thấy.

Vèo vèo ~ vút vút! Tiếng vang từ đằng sau truyền đến, Hà Sĩ Vĩ tim đập loạn, không ngừng tự nói với mình, nghi thần nghi quỷ mà thôi, ngàn vạn không cần dọa chính mình, hít sâu 1 hơi, quay nhanh người lại, anh kêu thảm 1 tiếng rồi bước lùi mấy hồi, cuối cùng không vững ngã sóng xoài trên mặt đất.

Ánh sáng đỏ thẫm như máu chiếu le lói, ngã xuống đất đèn pin tự nhiên tắt ngấm, Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đứng trân trân ở trước anh, nàng chết đã quá nhiều năm, lâu đến mức khô quắt, tuy rằng khi chết chỉ

mới hai mươi tuổi, nhưng ngũ quan bởi vì thiếu nước nên nếp nhăn dày đặc, thân hình cứng đơ như là nếu chạm nhẹ vào thì tứ chi sẽ rơi rụng mỗi cái một nơi. Trợn mắt nhìn chằm chằm về phía trước, Hà Sĩ Vĩ đột nhiên trong lòng cảnh giác, không phải là có trộm xông vào đi, đem vị công chúa này dọn ra để lấy bảo bối nàng cất giữ chứ? Hà Sĩ Vĩ vội vàng lấy bộ đàm ra thông báo, một mặt kiểm tra cái xác xem có bị hề hấn gì không.

"Ta……. Nguy rồi…, ta cũng không thể chạm vào nàng được " Hà Sĩ Vĩ chân tay có chút luống cuống, mặc kệ lý do gì, cũng không nên để vị công chúa đại Thanh đứng thẳng tắp ở chỗ này, muốn đem nàng đặt lại quan tài, lại lo lắng chạm vào thì nàng sẽ bị hư hại, cũng sợ nếu thật sự gặp trộm, như vậy sẽ làm hỏng hiện trường. Hà Sĩ Vĩ chỉ có thể bất đắc dĩ cùng nàng mắt to trừng mắt nhỏ, trong một khắc, Hà Sĩ Vĩ chợt giật mình một chút, có phải hay không cái xác vừa mới nháy mắt?

Hà Sĩ Vĩ nuốt nước miếng đánh ực, lại tới gần một chút, anh chắc là hoa mắt, một cái xác chết hơn trăm năm làm sao có thể sẽ chớp mắt. Kết quả là không cần nghĩ nhiều mà mọi thứ đến cực nhanh, cực đau, Hà Sĩ Vĩ căn bản không kịp phản ứng, Cố luân Hòa Tĩnh công chúa vừa nhấc mười ngón tay vung lên, Hà Sĩ Vĩ có cảm giác đau xót, mùi máu tươi xộc lên.

"Sĩ Vĩ, ngươi nói cái gì…, aaaaa ~~~~~~~" Phó ca cách Hà Sĩ Vĩ gần đấy, không khỏi sợ hãi, không thể tin được trước mắt. Cố luân Hòa Tĩnh công chúa vung tay một cái làm Hà Sĩ Vĩ bay thẳng ra ngoài, làm đổ không ít cổ vật, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, Phó ca bị nàng làm cho ngã sấp xuống đất, khi hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết lần thứ 2 thì đội tuần tra còn lại vừa lúc chạy lên…

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Cửa binh một tiếng, Hà Bật Học vọt vào phòng bệnh, Nghiêm Lệ hai mắt khóc đến sưng đỏ nhìn cậu. Cậu đi theo Ân Kiên về nhà tế bái Ân bá bá thì nhận được cuộc gọi của Nghiêm Lệ, Hà Sĩ Vĩ bệnh tình nguy kịch? Anh họ của cậu lớn lên thân thủ khỏe mạnh, bệnh tật không có, giả như cả thế giới đối diện với bệnh dịch, thì anh họ Hà Sĩ Vĩ của cậu sẽ là kẻ cuối cùng diện kiến với cái chết, thế sao tự nhiên lại thành ra như thế này?

"Triển lãm cổ vật nhà Thanh của Nghiêm Lệ hình như bị trộm xâm nhập, trừ Hà Sĩ Vĩ bị thương bên ngoài, tất cả bảo vệ còn lại đều chết thảm, xác của công chúa thì biến mất…" Ngô Tiến một bên thở dài, một bên giải thích, Nghiêm Lệ nhìn cả người Hà Sĩ Vĩ cắm đầy những dây truyền y tế của bệnh viện, nhịn không được lại oa một tiếng khóc lớn lên.

"Thật sự như vậy chứ?" Ân Kiên quan sát thật kỹ, từ lúc bắt đầu bước vào, Ân Lâm vẫn luôn trốn ở góc phòng không nói lời nào, vài lần muốn nói lại thôi, khẳng định có ẩn tình gì khác.

"Ngô Tiến, anh chăm sóc Sĩ Vĩ, cháu trai, ngươi theo ta đi ra đây." Ân Lâm đứng trước phòng bệnh nói, Ân Kiên đi theo, Hà Bật Học nhìn Hà Sĩ Vĩ trong tình trạng hấp hối, khẽ cắn môi cũng đi theo ra ngoài.

Cầm trên tay 2 ly cà phê, Ân Kiên đưa một ly cho Hà Bật Học, sắc mặt cậu rất kém, tay lại lạnh lẽo, chuyện ngoài ý muốn xảy ra với Hà Sĩ Vĩ là một đả kích cực lớn đối với cậu, Ân Kiên hiểu được hai người bọn họ tình cảm anh em rất tốt, càng như thế, càng nên hiểu biết chân tướng của sự việc, tuyệt không thể buông tha cái tên hung thủ khốn kiếp kia.

"Cô à, cô có thể nói cho cháu được rồi đấy…" Ân Kiên thấp giọng nhắc nhở, Hà Bật Học cầm ly cà phê run

rẩy, hắn nhất định bắt tên hung thủ phải trả giá.

"Cảnh sát tuy rằng nói là do tên trộm giết người, nhưng khi ta xem qua những người chết có cùng một loại vết thương như trên người Hà Sĩ Vĩ… Có chút buồn cười nhưng vết thương rất giống như vết cắn mà cương thi (ma cà rồng) trong phim thường diễn." Ân Lâm cười khổ, Ân Kiên, Hà Bật Học hai người có chút mờ mịt.

"Thế nên bệnh trạng của anh họ mới bị thiếu máu trầm trọng sao, này… chả lẽ cương thi xuất hiện thật?" Hà Bật Học nghi vấn.

"Vấn đề không phải đơn giản như vậy, vị công chúa kia nếu ta đoán không sai trên người nàng đeo đá trường sinh." Ân Lâm nghiêm túc trả lời, Hà Bật Học nhìn lại nàng, vị công chúa kia trên người đeo đá trường sinh là như thế nào? Cái này cùng việc nàng cắn thương Hà Sĩ Vĩ có gì liên quan? Ân Kiên đồng dạng cũng nhìn Ân Lâm, chỉ là phản ứng của anh nhanh hơn, lập tức liên tưởng đến vấn đề đã xảy ra. Đá trường sinh cùng ngọc hồ lô mà anh đang đeo, cũng như ngọc hoàn mà CK đã cướp lấy, trên cơ bản là cùng một loại đồ vật, tác dụng cũng như nhau, ngọc hồ lô nếu có thể duy trì cơ thể này của anh, thì ngọc hoàn của CK có thể biến xác chết hoạt động trở lại, như vậy đá trường sinh sẽ có thể vẫn duy trì xác của Cố luân Hòa Tĩnh công chúa không bị hỏng, anh chỉ không biết vấn đề bắt đầu từ đâu khiến vị công chúa kia nằm hơn trăm năm mà thức dậy, nhưng điều có thể tưởng tượng ra là, một khi nàng đã thức dậy nhất định sẽ dựa vào linh hồn người sống để tồn tại…

Ân Kiên chợt khiếp sợ nhìn qua Ân Lâm, người sau bất đắc dĩ gật gật đầu, đồng thời dùng ánh mắt ý bảo muốn anh đừng nói cho Hà Bật Học, linh hồn Hà Sĩ Vĩ sớm đã bị Cố luân Hòa Tĩnh công chúa hút đi, hắn cho dù được cứu sống, cũng sẽ biến thành đời sống thực vật.

"Anh Kiên…" Hà Bật Học phát hiện Ân Kiên cùng Ân Lâm sắc mặt không thích hợp cho lắm, xác định tính nghiêm trọng của vụ này, rồi lại cảm thấy thập phần bất an.

"Đừng nghĩ nhiều, cậu đi về trước chuẩn bị một ít đồ dùng cho anh họ." Ân Kiên nhẹ nhàng an ủi, anh cũng hiểu được sự không ổn đang hiện hữu, hiện tại bên ngoài có một xác chết thèm khát linh hồn đang tự tung tự tác, Hà Bật Học rất dễ dàng thu hút yêu quái, tám chín phần nhất định sẽ gặp phải, vẫn là trước đem người này đưa đi mới có thể an toàn.

Hà Bật Học nhìn người trước mặt mà bĩu môi, lại là cái kiểu nhắc nhở này, nhìn chung cậu biết người ta muốn nói rằng "Nơi này rất nguy hiểm, cậu tốt nhất là về nhà trốn đi"! Chính là lúc này đây, Ân Kiên dùng lý do không thể cưỡng lại, Hà Sĩ Vĩ còn đang cấp cứu, cần rất nhiều đồ vật phải chuẩn bị, cậu quả thật không có biện pháp gì để đi theo bên cạnh Ân Kiên.

Nghe lời xoay người bước đi, Hà Bật Học nghe thấy tiếng ho khan thực quen tai, nói như vậy có chút kỳ quái, phải là ấn tượng rất sâu, mà người kia, hiện tại đang ho khan như vậy.

"Ân Tư?" Ân Kiên nhíu mày, một tay kéo lấy Hà Bật Học ra phía sau mình, nhìn thấy vị Ân gia tiền bối ở trong này, thật sự không muốn nói là trùng hợp a~.

"Ngươi khí sắc thực kém…" Ân Lâm nói thẳng, Ân Tư sắc mặt trắng bệch, không ngừng ho khan, rất giống ung thư phổi giai đoạn cuối.

"Không còn cách nào, đoạt phải thân thể không tốt……. người bình thường quả nhiên vô dụng, căn bản không thể chịu nổi năng lượng của ta, một khối thân thể chống đỡ được mấy chục năm sẽ bắt đầu xuất hiện sự thoái hóa, xem ra… thời điểm này phải tìm một thân thể khác" Ân Tư tự giễu cười khổ, nhưng nói ra lời nói vô cùng khó nghe, đoạt lấy thân thể của người khác, trong mắt hắn thế nhưng giống như ăn cơm, uống nước thật dễ dàng.

"Hiện tại thân thể ngươi lại tự bài xích ngươi ư, đáng đời!" Ân Lâm giễu một tiếng, Ân Kiên cảnh giác nhìn chằm chằm người trước mặt.

"Các ngươi như thế nào cũng ở trong này? Thân thể không thoải mái à?" Ân Tư lơ đễnh, khẽ hỏi. Không hỏi thì thôi, vừa hỏi, Hà Bật Học giống như lên cơn lao tới, Ân Kiên liều mình túm nhanh lấy người cậu cố chặn lại.

"Ông còn dám hỏi? Ông đang giả ngu có phải hay không? Nếu không vì ông mang cái xác quỷ quái kia, anh họ ta hiện tại sẽ nằm ở trong bệnh viện sao?" Hà Bật Học ỷ chân mình dài, đứng sau Ân Kiên vẫn cứ cố vung chân ra đá, tức giận khó chịu mắng.

"Cái xác quỷ nào?" Ân Tư biến sắc.

"Đừng giả bộ, chẳng lẽ ngươi không biết cái xác quỷ đeo đá trường sinh kia?" Ân Lâm hừ lạnh. Ngoài dự đoán của mọi người. Chính là, Ân Tư tựa hồ thật sự không biết, khiếp sợ không thôi đứng lên ho mạnh, không cần biết chính mình ra sao vội vàng rời đi, còn lại ba người bọn họ nhất thời im lặng.

"Ông ta đến đây là để làm gì vậy?" Hà Bật Học ngây ngốc nghi vấn, sau 1 giây đồng hồ còn sợ hãi trợn mắt, Ân Kiên đem vòng ngọc hồ lô đưa cho cậu.

"Anh Kiên làm cái gì vậy?" Hà Bật Học đẩy sợi vòng cổ trở về, Ân Kiên cương quyết đeo lại dây ngọc cho cậu.

"Cậu không nghe thấy sao? Tên kia muốn đổi thân thể, cậu cho là cậu có thể ngăn hắn đoạt lấy thân thể cậu?" Ân Kiên trầm giọng trả lời, Ân Lâm gật đầu đồng ý, Hà Bật Học bát tự nhẹ thần kỳ, là người dễ gặp nguy hiểm nhất trong số bọn anh, có lẽ mục tiêu của Ân Tư không nhất định là cậu, nhưng luôn đề phòng một chút vẫn tốt hơn.

Ân Tư ho khan liên tiếp không ngừng, từ miệng phun ra 1 búng máu, cố gắng thở rồi nuốt xuống, cười khổ hai tiếng, giống như Ân Lâm mắng hắn khi nãy, mặc kệ thay đổi bao nhiêu thân thể, cuối cùng sẽ luôn bài xích sự xâm chiếm của hắn, đây là báo ứng! Không thể để hồn phi phách tán! Lần tới, hắn sẽ không phạm phải sai lầm nữa.

Hít sâu vài cái đẩy cửa ra, đang muốn gọi Lục đi thay hắn tìm cái xác về, lại làm cho ánh mắt lạc đến bóng

người tiêm lệ kia, kinh ngạc thật lâu mới hoàn hồn. Người trước kia là chính hắn tự tay mặc cho nàng áo choàng phượng hoàng màu đỏ sậm, trước ngực nàng đeo trường sinh thạch cùng một trăm lẻ tám khối trân châu, đôi mắt to đen láy, khéo léo chu môi, hai gò má trắng nộn lại có chút hồng hồng tỏa vẻ mê người, nàng chết hơn trăm năm, hắn liền tưởng niệm nàng hơn trăm năm…

"Ta rốt cục cũng gặp lại ngươi…"

"Công chúa nàng…" Ân Tư giật mình nhìn. Hắn từng nghĩ khi hai người gặp lại, sẽ là cảnh triền miên bên nhau, nhưng tuyệt không phải là với nàng như hiện giờ, cả người đầy máu cùng tà niệm, nàng phải giết bao nhiêu người mới tới được nơi này?

Cố luân Hòa Tĩnh công chúa nhẹ bước tới bên người Ân Tư, giương lên cánh tay đánh hắn cả người ngã sang một bên hoa mắt chóng mặt, Ân Tư đã dám giết nàng, thế nên biết sau khi nàng tỉnh lại không sớm thì muộn chuyện này sẽ xảy ra.

"Hòa Tĩnh! Nàng hiểu lầm rồi!" Ân Tư giải thích, Cố luân Hòa Tĩnh công chúa khoát tay ngăn hắn lại. Nàng đương nhiên biết hắn đang làm cái gì, những việc trước đây là để làm cho nàng cùng hắn trường mệnh trăm tuổi, cùng bên nhau thiên thu muôn đời.

"Ta biết, đá trường sinh giúp bảo vệ xác của ta không bị hư hỏng, tập hợp đủ 4 viên ngọc bảo hộ sẽ giúp ta thành người, ngươi toàn tâm toàn ý chỉ là muốn thân thủ ta vẹn toàn, ta hiểu hết! Nếu ta không biết, khi nãy không chỉ đánh ngươi nhẹ tới vậy đâu…" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa trầm giọng cười, đáy mắt khẽ động khiến Ân Tư hoang mang, nàng không còn là công chúa nhỏ khờ dại nữa, mà là dã tâm lớn đến vọng tưởng một tay che trời, nàng không yêu chính vị hôn phu của mình, lại thích Ân Tư, bởi vì Ân Tư tài năng, đều có thể làm cho nàng từng bước một nắm giữ giang sơn thiên thu muôn đời. Điều buồn cười nhất là, Ân Tư tự cao tự đại ngay lần đầu nhìn thấy công chúa liền nhất kiến chung tình, yêu đến mù quáng không thôi, yêu đến vì nàng làm những điều độc ác nhất.

" Vẫn là ta nên biết ơn ngươi đúng không Ân Tư? Đi đổi cái thân thể khác đi! Ta chán ghét khuôn mặt đó!"

Cái gì gọi là mọi việc không thuận lợi. Chuyện của Hà Sĩ Vĩ, Hà Bật Học đã muốn lo lắng không thôi, Tại thời điểm này, đài truyền hình cố tình lấy cậu ra biến tiết mục chế tác thần quái thành đủ thứ, gần đây cũng bởi vì Tùng Vân rời đi, dẫn đến lượt xem giảm, liền cử người khác làm chủ nhiệm chương trình, việc an bài này Hà Bật Học cũng chẳng quan tâm đi, cậu bị giáng cấp thành phó chấp hành chế tác, toàn bộ tiết mục không bị đình trệ đã là một may mắn, vấn đề là, sau khi gặp được người chủ nhiệm mới liền trở nên không thể chịu đựng được.

Chủ nhiệm mới là đệ nhất nữ bá chủ về chuyên mục tin tức của đài, chính là học tỷ của họ Lưu Hiểu Huệ. Được cùng hợp tác với học tỷ, về lý mà nói phải là chuyện tốt, tuy nhiên thực tế lại không thuận lợi như vậy. Thời còn đi học, Lư Hiểu Huệ nổi danh thanh niên nghiêm túc, làm cái gì đều liếc mắt một cái thị uy, nàng đối với Hà Bật Học, Trương Chính Kiệt ngày đó thấy 1 lũ tiểu quỷ chuyên giở thủ đoạn lấy lòng mọi người, thì rất không hài lòng, nhưng nước sông không phạm nước giếng, cả đời hai phe không qua lại với nhau. Hà Bật Học vốn cho rằng, cuối cùng chính là không chào hỏi, không có gì giao tình, thế nhưng vị học tỷ càng lúc càng quá mức, quả thực không thể nói lý, căn bản là mọi chuyện đều nhằm vào cậu đi!

“Đây là cái gì?” Lư Hiểu Huệ đem tập bản thảo ném lên bàn của Hà Bật Học, chán ghét nhìn phòng họp Thái Bình Dương liếc mắt một cái, đây là nơi nào, chuồng heo à?

“Là bản thảo chương trình sắp tới a~...” Hà Bật Học không giải thích trả lời, tuy rằng bị giáng cấp, nhưng Lư Hiểu Huệ đối với tiết mục chế tác thần quái hoàn toàn không quen thuộc, kết quả công việc lớn nhỏ là một tay Hà Bật Học quản.

“ Yêu quái đại náo phố người Hoa ? Ngươi muốn ta đồng ý mang theo một đám nhân viên đi chạy loạn phố lớn ngõ nhỏ khắp mọi nơi chỉ vì tìm một cương thi à? Ngươi nghĩ ta bị ngu sao?” Lư Hiểu Huệ rống to, Hà Bật Học kinh ngạc nhìn nàng, trong ấn tượng của cậu vị học tỷ này là một người tao nhã, ấy thế mà bây giờ lại ngoạc mồm rống lên với cậu?

“Tiết mục thần quái vốn chính là như vậy, nào có việc phải chứng thực rồi sau mới quay phim? Nếu mọi chuyện yêu cầu tính chân thật, rõ ràng chẳng có gì đáng để nghiên cứu!” Hà Bật Học gần đây tâm tình cũng không tốt liền lớn giọng.

“Đó thực sự không có tính chuyên nghiệp!” Lư Hiểu Huệ nổi trận lôi đình, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Các ngươi đang làm gì đó?” Xa xa chợt nghe thấy tiếng hai người cãi nhau, Tiêu Ca đẩy cửa ra thăm dò hỏi.

“Tiêu Ca, phiền anh nói cho cậu ta biết, ta sẽ không đồng ý cái bản thảo này đâu! Trước giờ tan tầm ngày thứ sáu, ta muốn nhìn một bản thảo mới ở trên bàn!” Lư Hiểu Huệ trừng mắt liếc nhìn Hà Bật Học một cái, oán hận rời phòng họp.

Nắm trong tay kẹp bản thảo phát run, Hà Bật Học dùng sức đạp cái bàn một phát, Tiêu Ca sợ tới mức lưng dán tại trên tường, nhân viên công tác giống như bom nổ lập tức nháy mắt tản ra, cách Hà Bật Học thật xa không dám tiếp cận.

“Này anh bạn? Hà Bật Học? Cậu là Hà Bật Học đó hả?” Tiêu Ca hơi sợ hỏi một tiếng, người này bình thường thực ôn hòa, tính tình đột nhiên trở nên cáu bẳn như vậy, khẳng định có quỷ ám đi.

“Tiêu Ca, anh làm sao đó?” Hà Bật Học cười khổ, cậu cũng hiểu được chính mình thất thố, chính là bệnh tình Hà Sĩ Vĩ vẫn nguy cấp, cậu cả người cảm xúc hỗn độn, biết không nên giận chó đánh mèo, nhưng vẫn là không cẩn thận để bộc phát ra.

“A Học à, tôi biết trong nhà của cậu có việc, gần đây tâm tình không tốt lắm, nhưng mà cô Lư thật là không có ác ý, nàng quá mức nghiêm túc mà thôi, quan trọng là cậu cũng biết, tiết mục phát sinh nhiều chuyện không hay, mới khiến nàng đến chỉnh đốn một chút, tuyệt đối không phải nhằm vào cậu, không cần để ở trong lòng!” Tiêu Ca vội vàng an ủi, Hà Bật Học cười khổ, bây giờ là như thế nào? Cậu trông giống như sẽ ăn thịt người sao? Tại sao nói với cậu chuyện này mà người Tiêu Ca vẫn cứ dán chặt ở trên tường?

“Được rồi! Em sẽ ở đây với học trưởng!” Trương Chính Kiệt khoát tay tỏ vẻ hắn sẽ phụ trách, Tiêu Ca nhẹ

nhàng thở ra vội vàng chuồn đi.

"Uy! Bọn họ làm sao vậy? Tiêu Ca trước kia không như vậy sợ ta chứ?... Còn có học tỷ, nàng cũng quá chán ghét ta đi?" Hà Bật Học cau mày, không khí thật sự thực bất thường nha!

"Ách... Học trưởng, anh... không nhớ rõ a?" Trương Chính Kiệt cười gượng hai tiếng.

"Nhớ rõ cái gì?" Hà Bật Học cào cào mái tóc rối bù hoàn toàn không hiểu.

"Ách... Không nhớ rõ là tốt rồi, không nhớ rõ là tốt rồi!" Trương Chính Kiệt cười ha ha có lệ rồi đi qua.

"Thế bây giờ nên làm gì?" Trương Anh Nam nhặt lên tập bản thảo đã rơi xuống đất vỗ vỗ, nàng cảm thấy đề tài này rất thú vị a! Cũng thực phù hợp với phong cách trước đây của họ, đáng tiếc người chủ nhiệm mới không thích.

" Yêu quái đại náo phố người Hoa .., khởi công, khởi công!" Hà Bật Học thét to hai tiếng, chính mình truyền nhiệt huyết.

Gảy la bàn, Ân Kiên nhăn chặt mi, sự tình so với những gì anh tưởng tượng càng khó giải quyết, những người bị tấn công như Hà Sĩ Vĩ ngày càng nhiều, trạng thái khi chết thậm chí thảm hại hơn, toàn thân máu bị hút sạch bách, xác người trở nên cực kỳ đáng sợ.

"Cô à, cháu cho rằng chỉ cần hút linh hồn thì có thể duy trì nàng, vì cớ gì ngay cả máu đều uống? Cháu nhớ rõ trong sách cổ có ghi, trên thực tế căn bản không có cái gọi là cương thi cùng quỷ hút máu, không phải sao?" Ân Kiên giương giọng hỏi Ân Lâm đang cau có mặt mày, bọn họ lấy hàng yêu phục ma làm trách nhiệm, nhưng hiện tại ngay cả đối phương ở đâu đều tìm không thấy, như thế nào không nổi giận? Ân Tư có tâm bao che Cố luân Hòa Tĩnh công chúa, cả 2 cô cháu nhà họ Ân đạo lực đều không bằng hắn, một chút biện pháp đều không có.

"Đó là bởi vì nàng đang khát, uống máu xong là sẽ nghiện, ta nghĩ vị công chúa kia còn sống tới lúc này, hẳn là cũng không phải là người tốt." Ân Lâm điên cuồng đọc sách cổ, nàng vẫn luôn có nghi hoặc, nếu đá trường sinh cùng ngọc hồ lô là có chung dạng tác dụng bảo hộ, vì cái gì cái xác quỷ kia sẽ ngoan ngoãn ngủ một hai trăm năm, thẳng đến hiện tại mới thanh tỉnh.

Vẫn như trước kia một thân trường bào hoa lệ tinh tế, Cố luân Hòa Tĩnh công chúa triều Thanh trầm mặc ngồi trên ghế, mười ngón tay gầy guộc thưởng thức ngọc như ý, móng tay dài thon vuốt mặt ngoài của viên ngọc. Màn hình TV đang chiếu các chương trình, nàng đã ngủ say hơn trăm năm, thời gian để làm quen với các đồ vật hiện đại còn rất dài.

"Lục..." Cố luân Hòa Tĩnh công chúa trầm thấp kêu to một tiếng.

"Công chúa có gì phân phó?" Lục cung kính hành lễ ở sau lưng nàng. Cố luân Hòa Tĩnh công chúa là một

người có thân thế vô cùng lớn, nếu nàng không hút linh hồn, uống máu người, thì chỉ cần biết nàng được sinh ra trong hoàng tộc uy nghiêm, đứng ở một chỗ thôi, có thể tỏa ra một cỗ khí thế làm người ta hoảng sợ.

"Ân Tư đâu? Như thế nào cả ngày không thấy hắn?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa ôn nhu hỏi, nàng nhìn ra được, người thanh niên tướng mạo tuấn tú trước mặt cũng thật không đơn giản, tuy rằng có vẻ như không quá hai mươi tuổi, nhưng từ trong ánh mắt lộ nét linh hoạt, Cố luân Hòa Tĩnh công chúa biết hắn tuyệt không tầm thường như vẻ trẻ trung bên ngoài, nàng là một công chúa hơn trăm tuổi, Ân Tư lại là lão quỷ luôn dùng thân thể người khác để trú ngụ. Ở bên người hắn có 2 lão yêu quái, vậy mà hắn vẫn tỏ ra vô cùng bình thường.

"Tiên sinh thân thể không ổn, đang tĩnh dưỡng thưa công chúa." Lục cung kính trả lời, cố luân Hòa Tĩnh công chúa gật đầu, vẫn là tập trung thưởng thức ngọc như ý.

"Ngọc như ý này, là ngươi tìm về?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa cười như không cười nhìn Lục, tuổi trẻ ngoại hình thu hút, so Ân Tư kia hiện giờ dung mạo trung niên xấu xí thì bắt mắt hơn nhiều. [Bà zà mê zai trẻ này]

"Là tiên sinh nói, vì công chúa,cần phải thu thập đủ 4 viên ngọc bảo hộ." Lục thành thực đáp, thế giới của hắn chỉ có ở xung quanh Ân Tư, Ân Tư muốn hắn hầu hạ tốt vị quỷ công chúa này, hắn liền không thể để cho nàng cảm thấy không thoải mái.

"Đá trường sinh chỉ có thể để xác ta không hỏng, ta rốt cuộc chỉ là 1 cái xác không linh hồn, nếu thu thập đủ 4 bảo hộ ngọc thể, ta có thể tái thế làm người. Đáng tiếc để những tên nhà Ân gia tới phá, không những không thành công, còn làm đá trường sinh hư hao năng lượng, 4 viên ngọc bảo hộ lần thứ hai thất lạc, không nghĩ tới… Qua mấy trăm năm, 4 viên ngọc đó lại tụ tập nơi đây…." Cố luân Hòa Tĩnh công chúa âm thầm cười, viên ngọc để cạnh đá trường sinh, một lần nữa truyền cho nó năng lượng, vị công chúa ngủ say hơn trăm năm cuối cùng thức tỉnh.

"Cho dù là đi ngược đạo lý, cũng không ai có thể ngăn cản Bổn cung hoàn dương!"

Bệnh viện thông báo lần thứ hai bệnh tình nguy kịch của Hà Sĩ Vĩ, Hà Bật Học ném giấy công tác sang một bên chạy tới bệnh viện, Nghiêm Lệ khóc đỏ hai mắt chờ ở ngoài phòng bệnh, thầy thuốc, y tá lần nữa đến cấp cứu Hà Sĩ Vĩ.

"Thế nào?" Hà Bật Học tức ngực thở hổn hển, Nghiêm Lệ khóc nấc không trả lời nổi, Ngô Tiến chỉ có thể bên cạnh mà an ủi nàng, còn Ân Lâm thì cứ đứng thở dài.

"Có lẽ ngày thường Sĩ Vĩ luôn rèn luyện thân thể, hơn nữa ăn uống cũng tốt, thân thể khỏe mạnh, thế nên mới kiên cường chống đỡ được tới mức này, nhưng ta nghĩ… Các người vẫn là nên chuẩn bị trước đi…." Bác sĩ phụ trách bất đắc dĩ thông báo, Nghiêm Lệ không chịu nổi gục xuống khóc lớn lên, Ngô Tiến, Ân Lâm không đành lòng ôm chặt nàng an ủi. Hà Bật Học đứng ngốc ở một chỗ, Ân Kiên lo lắng chú ý tới cậu, Hà Bật Học cùng Hà Sĩ Vĩ là anh em, tuy rằng không thường xuyên gặp mặt, nhưng qua những gì họ đối xử với nhau cũng hiểu được, Hà Sĩ Vĩ rất thương em mình, mà Hà Bật Học cũng rất ỷ người anh lớn này làm nũng, hai người là anh em họ so với anh em ruột có phần còn thân thiết hơn, qua nửa khắc Hà Bật Học căn

bản không thể tin được Hà Sĩ Vĩ sẽ chết, anh ta còn còn trẻ như vậy, thân thể tráng kiện, dung mạo tuấn tú, lại còn có bạn gái, tại sao có thể nói đi là đi như vậy?

"Có thể hay không… Có thể hay không đem ngọc hồ lô cứu anh ấy?" Hà Bật Học đờ đẫn nói, vươn tay tháo ngọc hồ lô trên cổ, Ân Kiên giữ lấy tay cậu.

"A học! Bình tĩnh một chút!" Ân Kiên gầm nhẹ một câu, đây không phải là nói giỡn, ngọc hồ lô sao có thể nói cho là cho được.

"Tôi làm sao có thể vô tình như thế? Anh tôi sắp chết! Tôi sao có thể vô tình chứ?" Hà Bật Học kêu to, cố sống cố chết thoát khỏi sự áp chế của Ân Kiên, Ân Kiên dùng hết sức đè cậu lên tường giữ chặt.

"A Học!… Chuyện của Sĩ Vĩ, tôi cũng rất khó xử! Cậu điên rồi sao? Đem ngọc hồ lô cho anh ta, cậu muốn anh ấy là CK thứ 2 à?" Ân Kiên lần nữa gầm nhẹ, anh không nghĩ mình sẽ nổi giận với Hà Bật Học, khi một người quá quan tâm tới người kia thì tâm sẽ loạn, anh lo lắng Hà Bật Học nghĩ quẩn sẽ làm bậy, Hà Sĩ Vĩ đã hết thuốc chữa, linh hồn đều bị công chúa quỷ kia hút hết nếu cứu được cũng là người sống thực vật, giả như Hà Bật Học đem ngọc hồ lô đeo cho anh ta, khi anh ta tỉnh lại sẽ thành cái gì chứ? Không gì khác là 1 cái xác biết cử động, sẽ lại thành bi kịch.

"Tôi không nghĩ anh ấy sẽ chết… Tôi không nghĩ…." Hà Bật Học vùi đầu vào vai Ân Kiên, thấp giọng thì thào tự nói, tiếp đó không thành lời mà nức nở.

Nghiêm Lệ ngồi ở bên, đã ngừng khóc lại nhìn đến Hà Bật Học đang nức nở, rốt cục nhịn không được mà rụng rời, nàng mới là kẻ đáng thương nhất hiện giờ, mặc kệ có bao nhiêu nam nhân cường thế trước mắt, nàng thủy chung yêu sâu sắc Hà Sĩ Vĩ, nàng cùng người ấy còn có rất nhiều kế hoạch chưa có thực hiện, tại sao có thể cứ như vậy bỏ nàng lại? Như là thấy hiểu được sự thương tâm của 2 người thân thiết, cấp cứu hồi lâu, tình trạng của Hà Sĩ Vĩ ổn định dần, mọi người không khỏi thở ra 1 hơi, thậm chí dấy lên hy vọng, có lẽ hắn sẽ như vậy hồi phục, chỉ có Ân Lâm cùng Ân Kiên nhìn nhau không nói gì, bọn họ hiểu dù có chữa trị như thế nào đi nữa, cuối cùng hắn cũng sẽ không tỉnh lại.

"Tiên sinh…" Lục gõ cửa phòng, Ân Tư gật đầu để hắn tiến vào, mới trải qua vài ngày ngắn ngủi, tóc hắn đã nhuốm bạc, già cả tới nỗi không thể dựa vào chính mình đứng lên.

"Công chúa đi ra ngoài rồi." Lục lấy nước ấm cho Ân Tư, hắn suy yếu đến ngay cả ho khan cũng không còn sức, năng lực càng mạnh, thân thể già cả ốm yếu càng bài xích, theo thời gian trôi qua, khối này thân thể cuối cùng sẽ bị phế bỏ, thật là bi ai.

"Nàng rất đói khát, đá trường sinh cùng ngọc như đều không thỏa mãn được nàng." Ân Tư lắc đầu cười khổ, không nghĩ tới sẽ có sai sót khi để Cố luân Hòa Tĩnh công chúa tỉnh lại, hắn vốn tính toán là muốn cho nàng ngủ say như thế, thẳng đến khi hắn thu thập 4 viên ngọc bảo hộ để làm cho nàng tái thế làm người, tuy nhiên người tính thật không bằng trời tính.

"Tiên sinh, công chúa nàng… Tựa hồ…" Lục ấp a ấp úng, có chút không biết nói như thế nào.

"Tựa hồ cái gì? Ngươi không nhìn thấy qua bộ dạng nàng năm đó, vừa không hài lòng một cái còn suýt nữa đem một tiểu thái giám vô tội đánh đến chết à, cái gì mà tạo phúc, thu phục nhân tâm, nàng đều không làm được, ỷ vào Cao Tông hoàng đế đối với nàng sủng ái, vô pháp vô thiên đến vọng tưởng hại chết đệ đệ cùng mười lăm đại ca của mình, giấc mộng một ngày kia có thể trở thành nữ đế vương như Võ Tắc Thiên. Nhìn nàng mảnh mai như vậy, nhưng người bên ngoài không thể hiểu được, ẩn chứa bên trong là cái hung tàn, âm ngoan, nàng càng như thế, ta càng cảm thấy nàng đáng yêu…." Ân Tư thấp giọng cười, lại có chút ngọt ngào.

"Ta biết, nhìn nàng tác yêu tác quái, một ngày nào đó sẽ đối mặt với cái chết, cho nên ta nói với nàng, ta muốn làm cho nàng trường sinh bất lão, mãi mãi thanh xuân, Hòa Tĩnh tin ta, toàn tâm toàn ý để ta giết nàng, kết quả bị lão quỷ kia phá hoại (là nhà Ân gia đó), đáng thương chúng ta âm dương cách xa nhau hơn trăm năm…"

"Tiên sinh không cần phải khổ sở như thế, đá trường sinh, 4 viên ngọc bảo hộ lần lượt xuất hiện, nguyện vọng của tiên sinh sắp đạt được rồi."

Hà Bật Học vội vội vàng vàng chạy ra khỏi đài truyền hình, Tiêu Ca tò mò đi tới trước đánh giá cậu, phía sau còn thấy mang theo phiếu nhân viên công tác, máy quay phim, thiết bị thu thanh đặc biệt, giống như là muốn đi xuất chinh, Tiêu Ca liền đi đến.

"A học! Mọi người đi đâu thế? Cô Lư đồng ý cho các cậu đi quay rồi à?" Tiêu Ca hồ nghi hỏi, hắn lo lắng Hà Bật Học cố chấp liền tiền trảm hậu tấu(1), Lư Hiểu Huệ là người làm việc nhất nhất nghiêm khắc, nếu có điều gì thật khó mà biện hộ cho họ a~.

"Đồng ý rồi! Em một lần nữa nộp bản thảo Yêu quái đại náo phố người Hoa ." Hà Bật Học đắc thắng giơ ngón tay hình chữ V. Hà Sĩ Vĩ bệnh tình ổn định, bản thảo được thông qua, xem ra ông trời vẫn là chiếu cố tới cậu đi!

"Qua rồi á?" Tiêu Ca càng ngạc nhiên hơn, Lư Hiểu Huệ cùng Hà Bật Học hoàn toàn là kiểu người đối nghịch lẫn nhau, hắn nguyên bản tưởng rằng bản thảo của Hà Bật Học sẽ bị xếp dưới hàng đống các bản thảo khác, kết quả tiểu tử này không biết làm như thế nào mà tiếp tục nộp, lần thứ hai khiến cho Lư Hiểu Huệ gật đầu đáp ứng?

"Đương nhiên, bọn em muốn tập trung theo dõi vụ án giết người liên hoàn đang diễn ra, nhớ ra tiết mục làm cùng học tỷ hồi trước Điều tra hiện trường giống nhau, em đã nghĩ kỹ, liền đặt dự án mới là Thần quái hiện trường , Tiêu đề gần giống nhau, học tỷ xem qua, còn khen chúng ta có sáng kiến a~!" Hà Bật Học trộm cười hai tiếng. Cậu hiểu rất rõ tính tình Lư Hiểu Huệ, nàng luôn yêu cầu nghiêm túc tính chất của tiết mục, tuyệt đối không thể dùng khuôn mặt tươi cười lấy lòng, nếu nàng thích như vậy, Hà Bật Học liền tùy theo tính cách của nàng biến cái Yêu quái đại náo phố người Hoa thành như thế, trên thực tế, về tên 2 dự án là không giống nhau, nhưng không phải những vụ án mạng gần đây là do cái xác quỷ kia làm sao?

"Tiểu tử, ngươi thật lưu manh a~…." Tiêu Ca lắc đầu thở dài. Hà Bật Học đúng là 1 kẻ ngoan cố, trong công việc cậu tuyệt nhiên không bao giờ lui bước, trên khuôn mặt đáng yêu luôn nở 1 nụ cười khờ dại, hai gò má còn có lúm đồng tiền mê người, nhìn chung chỉ có cái vẻ bề ngoài thiện lương mà thôi, cậu mà muốn thực hiện đề tài, thiên hoàng lão tử (2) đến cũng không thể thay đổi suy nghĩ của cậu a~, thật không hổ là chế tác thần quái nổi tiếng nha.

"Hắc hắc… Tiêu Ca, anh chiếu cố em đi?" Hà Bật Học lay vai Tiêu Ca, giọng cười đầy đe dọa, người sau chỉ có thể cười khổ gật đầu, hắn bất lực trước mọi điều từ Hà Bật Học, từ lúc CK chết thảm, cậu ở vị trí người chế tác đã sớm không được bình yên.

"Nhớ kỹ! Tuyệt không được tự tạo phiền toái cho mình đâu!"

Tổ chế tác tiết mục thần quái nào có khả năng không tự mình tìm tới phiền phức chứ? Đương nhiên là toàn thấy chỗ nào có vấn đề liền chui vào. Đoàn người lên xe, mở bản đồ đi loạn tìm kiếm, nói đến những địa phương phát sinh kỳ án giết người, xác tìm thấy toàn thân bị hút sạch máu đều khiến ai nhìn cũng muốn ói, cảnh sát tuyên bố với mọi người là có kẻ biến thái hạ sát, dùng thủ pháp vô cùng độc ác để sát hại người vô tội, bọn Hà Bật Học lại đoán, cái xác quỷ kia 8 phần là ăn không no, vẫn ở ngoài tìm kiếm con mồi.

"Học trưởng, anh Kiên đối với chuyện này có ý kiến gì không?" Ngồi ở phía sau, Trương Chính Kiệt vươn người lên hỏi thăm vài câu, việc này vừa nghe là biết chuyện nguy hiểm, đương nhiên phải tin tưởng vào người chuyên nghiệp như Ân Kiên!

"Anh Kiên bảo ta đừng để ý tới chuyện này…" Hà Bật Học cúi đầu liên tục nhìn trên bản đồ, cái xác quỷ hoàn toàn ra tay tùy hứng ở bất cứ địa phương nào, không có 1 quy luật cố định.

"Ối giời! Học trưởng, đến anh Kiên còn nói đừng động vào chuyện này, anh còn mang chúng ta đi chịu chết? Đây là cái chuyện tày trời đi! Bọn em là thường dân hiền lành a ~~~~" Trương Chính Kiệt phi thường khoa trương oa oa nói bậy.

"Kêu cái gì? Ta chỉ là muốn các ngươi "Quay phim" ~~ nàng, chứ không gọi các ngươi đi "Bắt" ~~ nàng! Đồ thần kinh…" Hà Bật Học tức giận, cậu nhìn giống cái kẻ chuyên bắt người vô tội đi chết sao?

"Học trưởng, kế tiếp là đi đâu?" Cao Hiểu Hoa dừng xe lại hỏi, bọn họ nãy giờ là tùy tiện đi loạn chẳng có mục đích gì cả.

"Hướng bên này đi, ta đoán nàng lại ở chỗ này." Hà Bật Học chỉ chỉ trên bản đồ hắn đang xem, Trương Anh Nam cùng Trương Chính Kiệt bu lại, cảm giác có gì đó không đúng lắm.

"Học trưởng… Anh thế này là tùy tiện đi a~ làm cho con đường mỗi ngày 1 dài ra…." Trương Chính Kiệt tức giận, Trương Anh Nam, Cao Hiểu Hoa cùng nhau gật đầu.

"Ah~ ngươi thì giỏi! Ngươi tìm đi!… Có muốn đánh cược trận này hay không?" Hà Bật Học hắc hắc cười xấu xa hai tiếng, đám còn lại không khỏi nổi gai ốc, có thể có nên hay không đánh cuộc a?

Nhìn chung là đi một đoạn đường dài cả ngày, đến được tới nơi thì trời đã muốn tối, ban đêm trống rỗng nhìn ra ngoài chỉ thấy 1 mảng âm trầm, Hà Bật Học hết nhìn đông tới nhìn tây đánh giá, hắn có cảm giác vô cùng mãnh liệt đối với địa phương này.

"Uy! Học trưởng! Cửa đóng rồi, làm sao mà vào đây?" Trương Chính Kiệt đè thấp âm lượng hỏi, Hà Bật Học đẩy Trương Anh Nam lên trước, loại này thời điểm nên phát huy tối đa tính mị lực của phụ nữ, tuy rằng bình thường nhìn qua nàng với cái đám nam nhân đần thối này cũng chẳng khác là bao.

Trương Anh Nam liếc xéo 1 cái, rồi đi đến cảnh vệ cửa trước nói nhỏ, xong bắt tay quay ra nói rằng mọi thứ OK, nàng rất hay giao tiếp với những người này, có đôi khi cũng chẳng có gì quan trọng chỉ là buôn chuyện, nghĩ đến việc tiết mục thần quái đến quay phim, nhiều lúc bọn họ vừa là thật lòng giúp đỡ, lại tò mò muốn được tham dự cùng!

Cùng nhóm cảnh vệ gọi trước hô sau, đám Hà Bật Học thuận lợi tiến vào trong, tổ chế tác chịu khó cài đặt thiết bị, vẫn lại là thiết bị thu tiếng động lạ và máy quay phim, Hà Bật Học cầm DV mà cậu quen dùng đông quay đông ngó tây.

"Thật là~… Nửa đêm đi quay ở hiện trường vụ án thật sự rất khủng bố…." Trương Chính Kiệt le lưỡi, Hà Bật Học liếc xéo hắn một cái, tiếp tục đi đến phía trước.

"Uy! Mọi người xác định những địa điểm lắp đặt máy móc, nhớ kỹ, không cần quan trọng quá, gặp được cái gì làm gió thổi cỏ lay lập tức bỏ chạy, không cần ngu ngốc mà tỏ vẻ anh hùng nha!" Hà Bật Học nhắc nhở, những người còn lại trợn mắt trắng dã nhìn cậu, ở trong này cái kẻ nhiệt huyết ngu ngốc tỏ vẻ anh hùng có khi chỉ có mình cậu thôi a~.

Nhanh chóng đẩy cửa sắt ra, Hà Bật Học vươn tay quay xung quan, xác định bốn phía không bỏ lại ai phía sau, mới phóng ra ngoài, ba tên tiểu quỷ vô dụng Trương Chính Kiệt, Trương Anh Nam cùng Cao Hiểu Hoa, túm chặt lấy góc áo T-shirt của cậu, theo sát phía sau.

"Các ngươi đừng có đến mức như thế này chứ! Đáng sợ như vậy sao? Trước kia đi nhà ma, cũng không thấy các ngươi sợ tới như vậy!" Hà Bật Học kéo kéo quần áo, khinh thường nhìn đám kia trốn ở phía sau.

"Làm sao mà giống nhau được cơ chứ, trước kia mấy thứ đó nhìn thấy được, chỉ là sờ không tới, cùng lắm mấy cái hồn ma đó chỉ bám trên người anh thôi, lần này chẳng giống gì cả! Uy! Là cương thi a! Nó còn hút cả máu ~! Giả mà nó xuất hiện trước mặt, nó bắt được thì làm thế nào đây?" Trương Chính Kiệt sợ chết trả lời, 2 người còn lại gật đầu đồng ý, nghe thôi đã thấy dọa người!

"Đúng đấy! Tốt nhất là nên như thế! Vừa tiến đến liền gặp được nàng đi…" Hà Bật Học nói còn chưa nói xong, vừa quay đầu, thì nơi đó có một nữ nhân ăn mặc khá dễ thu hút cùng cậu mặt đối mặt, thực thanh tú, thực… sự rất sống động, Hà Bật Học cứng họng chỉ tay về phía nàng nói không nên lời, sau lưng ba tên kia rũ áo cậu ra cong mông bỏ chạy, ông trời ơi là ông trời… Nàng ta thật sự đang cao cao tại thượng hồn nhiên mà đi dạo kìa ~~~~

Bốn người từ cửa vừa thét lớn vừa chạy trối chết một mạch không ngừng nghỉ, Hà Bật Học ỷ chân tay dài, hơn mười bậc cầu thang cứ thế mỗi lần 2 bước mà xuống tới nơi. Trương Anh Nam đáng thương, là con gái so với Hà Bật Học và mấy người kia…vốn nhỏ bé, hơn nữa cô còn đi xăng-đan, định xoay người chạy đầu tiên, thế nhưng liền sau lại tụt lùi.

"Học trưởng ~~~~." Trương Anh Nam thét chói tai, phía trước ba nam nhân vừa chạy vừa quay đầu lại, Trương Anh Nam đã bị bỏ lại rất xa họ. Nhưng ngay lúc này, chợt nghe thấy tiếng móng tay cào vào cửa sắt rin rít, trong lòng mọi người bắt đầu nổi lên một trận sợ run, Trương Anh Nam rúm người quay đầu lại, liền thấy Cố luân Hòa Tĩnh công chúa thân thể cứng đơ, từng bước từng bước một hướng nàng đi tới.

"Shit!" Hà Bật Học chửi thề, ba bước chạy lại cậu không thể để mặc kệ Trương Anh Nam được.

"Chạy mau a! Còn đứng ngây ngốc ở đó!" Hà Bật Học rống lên một câu, Trương Anh Nam bừng tỉnh tiếp tục chạy xuống lầu, Hà Bật Học nhìn Cố luân Hòa Tĩnh công chúa liếc mắt một cái, hít sâu vài hơi sau cũng theo hướng dưới lầu trốn đi.

Nguy hiểm quá, hắn vừa mới tới gần, cho nên ngửi được trên người Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đầy mùi máu tươi, tám phần là đám cảnh vệ nãy đi cùng đã bị nàng giết rồi, từ từ rồi ra chỗ đám cảnh vệ ngoài kia, phải nhắc nhở nơi đó bảo toàn tánh mạng nhanh rời đi, trời mới biết cái con quỷ kia đã no chưa?

"Không được… Chết mất thôi!" Trương Chính Kiệt đột nhiên ngừng lại, Cao Hiểu Hoa, Trương Anh Nam thình lình đụng mạnh, ba người tại cửa thang ngã thành một đoàn.

"Uy! Các ngươi đang làm cái quái gì vậy?" Hà Bật Học ba chân bốn cẳng đem người kéo lại, liên tiếp quay đầu nhìn xung quanh, cái con quỷ kia còn chưa xuống đến phía dưới, nói cũng đúng, đi thế nào với cái cơ thể cứng ngắt đó chứ! Muốn nàng như vậy từng bước từng bước một xuống lầu, quả thật có chút khó khăn, có khi không cẩn thận lại đem thân mình ngã lăn 1 vòng tứ chi văng mỗi chỗ một nơi đi.

"Con cương thi kia nó không đuổi theo à?" Trương Chính Kiệt còn đang bất ngờ lên cơn suyễn, chuyến này, tay chân nếu không đủ nhanh, chỉ sợ sớm chết.

"Vừa nãy có quay được cái gì không nhỉ?" Hà Bật Học nhìn nhìn DV trong tay mình, hoảng như vậy, đương nhiên là cái gì cũng chưa quay được. Cao Hiểu Hoa cùng Trương Anh Nam đồng loạt lắc đầu, thời điểm này ai mà còn nhớ rõ là phải quay DV à?

"Thôi vậy! Trước là ra ngoài kia cùng bọn họ họp lại, đài truyền hình vừa báo lại là đã quay tốt rồi." Hà Bật Học lắc đầu, đẩy cửa khẩn cấp chạy ra, quay trở lại nơi hiện trường.

Mới đi đến đại sảnh, liền thấy mấy nhân viên công tác lắp đặt máy móc, tất cả đều đứng ở nơi đó chờ đợi, máy móc tất cả đều được tháo hoàn tất, chuẩn bị chạy lấy người.

"Nghe được tiếng hét của chúng tôi à?" Hà Bật Học cười khổ, nhân viên công tác gật gật đầu, mọi người chính là sợ hãi đi! Nếu không phải vì có người nhiệt huyết sẽ không đem mạng nhỏ này đến nơi đây.

"Đi thôi!… May mắn con cương thi kia biến thành chậm chạp như vậy…." Trương Chính Kiệt thấy bọn họ đại nạn không chết, một bên tự thuật lại thời điểm mạo hiểm, một bên vui đùa, Hà Bật Học tức giận lại liếc xéo hắn một cái, đi theo nhân viên công tác dọn dẹp, nhưng ngay lúc này, thang máy đinh một tiếng mở ra, mọi người sửng sốt, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đột nhiên đi ra.

"Học trưởng ~~~~" Trương Anh Nam kinh hãi hét lên, cố luân Hòa Tĩnh công chúa tựa hồ biết hoàn cảnh của mình bất lợi, cho nên thay vì chọn việc chạy trốn, liền tìm người có vóc dáng nhỏ để tấn công, Trương Anh Nam là nữ nhân duy nhất ở đây, đương nhiên sẽ là mục tiêu tất yếu của nàng.

Cố luân Hòa Tĩnh công chúa găm móng khắp cánh tay của Trương Anh Nam, há miệng chuẩn bị cắn nàng, mùi máu tươi tanh tưởi xông vào mũi, khiến Trương Anh Nam nước mắt dàn dụa, không muốn chết nên giãy giụa không thôi.

"Buông cô ấy ra!" Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt cùng xông về phía trước, muốn tách 2 người ra. Cố luân Hòa Tĩnh công chúa khoát tay, khí lực mạnh đến kinh người, một tay túm Trương Chính Kiệt vứt ra thật xa. Các nhân viên công tác khác thấy thế, vốn định hỗ trợ cuối cùng không dám, trước mặt một khuôn mặt thập phần quỷ dị, mặc một bộ trường bào nhà Thanh, ngũ quan thanh tú nhưng biểu hiện lại dữ tợn chuẩn bị hút máu, mà người nam nhân khác đang ở gần nàng do dự.

"Nàng… Nàng là công chúa… Như thế nào lại như không được giáo dưỡng!" Hà Bật Học liền tới đem hết sức bình sinh gỡ bỏ tay cố luân Hòa Tĩnh công chúa, dưới tình thế cấp bách dùng sức đem đẩy Trương Anh Nam ra, Cố luân Hòa Tĩnh công chúa trong cơn tức giận, lấy tay siết cổ Hà Bật Học, đừng nhìn vóc dáng nàng so với Hà Bật Học nhỏ hơn rất nhiều mà coi thường, ngược lại khí lực lớn đến mức có thể đem cả người cậu nhấc lên, mười ngón siết thật chặt, Hà Bật Học cảm thấy đầu óc choáng váng, thật sự khó thở.

"Học trưởng!" Cao Hiểu Hoa, Trương Chính Kiệt hai người đang muốn tiến lên hỗ trợ, không nghĩ tới có người so với bọn hắn còn nhanh hơn, một đạo hồng ảnh vút qua, ba một tiếng! một bàn tay mảnh mai tát vào mặt Cố luân Hòa Tĩnh công chúa.

Sự tình phát sinh quá nhanh, mọi người chỉ có thể đứng ngây ngốc nhìn thân ảnh vừa xâm nhập, cố luân Hòa Tĩnh công chúa bất ngờ buông tay ra, sờ lên mặt mình, chưa từng có người nào dám đánh nàng, mà ngay cả hoàng a mã* cao cao tại thượng của nàng cũng chưa từng nói với nàng quá một câu nặng lời, vậy mà nữ nhân trước mặt này dám đánh nàng?

*Hoàng a mã: cách gọi thân mật của công chúa đối với cha của mình là Hoàng thượng

"Ai dám động vào nam nhân của ta?" CK lạnh lùng trừng công chúa cương thi.

Ông trời ơi, như này là thế nào? Lại một nữ quái nữa xuất hiện? A Joe nín thở, chính ở chỗ này kéo Hà Bật Học đang ho khan về phía sau, lo lắng nhìn CK cùng Cố luân Hòa Tĩnh công chúa hai người thế lực ngang nhau đứng tại chỗ trừng mắt đối mặt, người này đánh giá ngọc hoàn trong tay người kia, người kia đánh giá đá trường sinh của người này.

"Giao ra đây!" CK cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa cùng nhau hô to.

CK được Ân Tư đưa cho một cái la bàn nhỏ, chuyên môn dùng để truy tìm tung tích ngọc khí, Hà Bật Học trên người mang ngọc hồ lô, trùng hợp như thế, nàng tìm đến nơi đây, liền gặp cố luân Hòa Tĩnh công chúa đang khi dễ nam nhân của nàng? Khi còn sống là công chúa thì sao? Nhà Thanh đều đã trở thành lịch sử, quá khứ rồi! Không cần phải nể mặt nể mũi nàng. CK hừ lạnh một tiếng, vươn tay một cái, nàng không

phân biệt ra đá trường sinh cùng những ngọc khí khác có cái gì khác biệt, bằng cảm giác chỉ biết nhất định nàng muốn đồ vật này, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng liền động thủ đoạt lấy.

"Còn lâu!" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa cười lạnh, vỗ tay một cái, làm cả người CK bị đẩy ra ngoài, nàng danh chính ngôn thuận là công chúa đại thanh, có văn có võ, thân thủ không thể đánh đồng với CK đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, tóm lại CK sau khi trở thành thi biến, thân thủ thật sự dọa người, một cái xoay người lại quay trở về, mục tiêu của nàng là cố luân Hòa Tĩnh công chúa trên người có đá trường sinh, tên Ân Tư kia thực giảo hoạt, chỉ nói cho nàng có ngọc khí tồn tại, lại cố ý giấu diếm việc có đá trường sinh, nàng không dễ bị coi thường như vậy, trước cướp lấy đã, sau sẽ đến uy hiếp hắn.

Ở bên kia 2 nữ nhân… À nhầm! Là 2 nữ thi biến* đang đánh nhau a, Trương Chính Kiệt hưng phấn liên tiếp chỉ huy muốn đám nhân viên công tác đang há hốc mồm quay phim, chụp ảnh, mặt khác Hà Bật Học lại lui đến trong góc phòng bật điện thoại, nguy rồi! Nữ vương cùng Công chúa quỷ quyết ăn thua đủ với nhau, cái này là đại sự a~, không thể không thông báo với Ân Kiên!

*Thi biến: xác chết bị biến đổi, như ở đây cả CK lẫn Công chúa đều đã chết nhưng vẫn có thể tồn tại hoạt động như bình thường, duy trì bằng cách ăn linh hồn người sống:">

"Ây yo! Chưa vào ống kính!… Ây yo~! Thiếu chút nữa!… Ây yo~ Ây yo~~~~!" Máy quay phim quay rất tốt, Trương Chính Kiệt thoải mái ngồi ở một bên xem cuộc vui. Luận về võ nghệ, tất nhiên công chúa quỷ hoàng gia chính thống mạnh hơn mấy chục lần, nếu đánh nhau thì CK có phần kém hơn, ấy thế mà CK lại thắng, tại nàng mới chết không lâu thì hóa thành thi biến, thân thể linh hoạt so với người bình thường không khác là mấy, mà cố luân Hòa Tĩnh công chúa thì cứng ngắc nên không thể ra đòn quyết liệt được.

"Học trưởng! Anh bảo ai sẽ thắng?" Cao Hiểu Hoa cười cười hỏi, những người này không biết có phải gặp quỷ nhiều quá không, trừ bỏ tình hình ban đầu thì kêu quang quác như gà, đến lúc cảm giác sợ hãi qua đi, đám người kia liền to gan lớn mật ở lại hiện trường xem cuộc vui, tuyệt không nhớ rõ chính mình vừa nãy chạy trối chết như thế nào.

"Uy… Tốt xấu gì cũng là bằng hữu một thời, các ngươi không thể đối đãi CK như vậy được?" Hà Bật Học rầu rĩ trả lời, quan tâm nhìn xung quanh, cậu tuy rằng sợ hãi CK sau khi thi biến, nhưng tình cảm hơn hết vẫn coi nàng là thân nhân của mình, sau khi nhìn nàng chết đến nay vẫn không tìm lại được cảm giác bình an trong lòng.

"Học trưởng, anh sao vẫn không chịu chấp nhận chứ! Anh Kiên đã nói rất nhiều lần rồi, CK đáng yêu tốt bụng kia đã đi đầu thai, cái này là xác của CK bị biến đổi, không còn là CK cũ của anh đâu! Tỉnh lại đi! Cách xa nàng một chút!" Trương Chính Kiệt nổi nóng nhắc, Hà Bật Học đúng là cứ như gà mẹ, với ai cũng đối xử tình cảm, thế nên mới có cái tình trạng CK hình thành thứ tình cảm chiếm hữu, nếu nàng thật sự chết không được thanh thản, hung thủ lớn nhất vẫn chính là cái tên ngu ngốc Hà Bật Học này đi.

"… Đã biết rồi…, Đúng rồi! Đồ vật nhanh nhanh thu lại, anh Kiên tới bây giờ đấy! Anh ấy cùng cô Lâm ở gần đây rồi, tám phần sẽ xảy ra đại chiến, máy móc nhanh cất kỹ, giả mà lúc đó có biến, làm hại đến mọi thứ xung quanh, đến cái máy chụp hình cũng không thể dùng được!" Hà Bật Học giương giọng cảnh cáo,

mọi người tỉnh giấc vội vàng thu dọn đồ đạc, trong đó mấy người may mắn đã từng thưởng thức qua Ân gia tiểu cô cô sử dụng ngũ lôi oanh đỉnh nguyền rủa a! Bị rồng lửa kia bổ tới thì miễn bàn.

Thừa dịp xung quanh 1 mảng hỗn loạn, CK quay lại đá quét trúng cố luân Hòa Tĩnh công chúa, người sau một tiếng kêu đau đớn ngã nhào trên đất, vòng trang sức đá trường sinh bị đứt, một trăm lẻ tám khối trân châu rơi rụng trên sàn nhà.

"Đá trường sinh!" Mọi người cả kinh, liền nhìn đến đá trường sinh lăn một đường đến chân Hà Bật Học.

"Mau! nhặt lấy viên đá đó!" CK thét chói tai, cố luân Hòa Tĩnh công chúa lập tức đứng lên,hai nữ nhân này đều muốn cướp khối đá xanh biếc này, Hà Bật Học sửng sốt, cậu có nên nhặt hay không? Cao Hiểu Hoa bản năng phản ứng khom lưng xuống, chính là A Joe lại nhanh hơn hắn 1 bước tiền về phía trước nắm chặt đá trường sinh trong tay.

"CK! Không có việc gì, ta cướp được rồi!" A Joe vui sướng giơ cao đá trường sinh, cố luân Hòa Tĩnh công chúa lại lạnh lùng nở nụ cười.

"Chỉ có huyết mạch đế vương mới có tư cách chiếm giữ đá trường sinh, ngươi xứng sao?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa lạnh lùng nhìn chằm chằm A Joe cười, người sau không hiểu nhìn lại nàng, đằng sau lưng có một cảm giác cực đáng sợ. A Joe cứng họng nhìn CK, mọi người thì trân trân nhìn hắn, liền thấy A Joe cả người tựa hồ phình to ra, sau đó co rút lại, rồi một chút một chút chậm rãi co lại dần rồi như không chịu được mà phát ra tiếng xương gãy răng rắc, mọi người mới kinh ngạc phát hiện ra mọi thứ đều là thật, A Joe cả người đang co lại.

"A Joe! Mau buông tay ra!" Hà Bật Học vội gọi, CK tưởng xông lên phía trước giúp cậu, hóa ra lại đẩy cậu trở về, nếu chỉ có huyết mạch đế vương mới có thể giữ đá trường sinh, thì CK chẳng qua cũng chỉ là dạng tầm thường.

"A a a ~~~~~~~." A Joe không ngừng vung vẩy bàn tay, chính là đá trường sinh như mọc rễ mà bám dính lấy lòng bàn tay của hắn, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn người hắn không ngừng co rút lại, chậm rãi thưởng thức nỗi thống khổ.

Cuối cùng hét thảm 1 tiếng rồi mọi thứ kết thúc, A Joe chỉ còn là một bộ da ngã xuống đất, tay phải mỏng manh vẫn dính khối đá trường sinh kia, xương cốt, máu thịt tất cả đều không còn, mà màu xanh biếc của khối đá dần chuyển sang màu hồng. Cố luân Hòa Tĩnh công chúa chậm rãi tiêu sái đến gần, đắc ý dương dương nhặt lên đá trường sinh, đạp một cước lên đống da A Joe, mở lòng bàn tay, khiêu khích nhìn CK.

"Thế nào? Còn muốn nữa hay không?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa lớn tiếng cười. Một tên thường dân thấp hèn cũng vọng tưởng tái thế làm người? Nằm mơ!

"CK!" Hà Bật Học vội vàng kéo người, CK đôi mắt giận đỏ lên.

"Ngươi có biết… Đá trường sinh công dụng lớn nhất là gì không?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa cười thầm

hỏi.

"Ta chỉ cần nghĩ sẽ giết ai là có thể a!" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa hét to, nắm chặt đá trường sinh đột nhiên hồng quang sáng chói, một cỗ nhiệt phóng vụt lại, Hà Bật Học cùng CK bị đánh ngã.

"Học trưởng!" Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa vội vàng đem Hà Bật Học kéo ra, áo Tshirt bị cháy đen, cả người như là bị bỏng, thần trí còn đang hoang mang. Đột nhiên có tiếng hét từ phía Trương Anh Nam, mọi người quay đầu thì thấy, bộ dáng CK thảm hại hơn, nửa người nàng đều bị thiêu hủy, cánh tay phải đến vai đều bị cháy khô, nham nhở, CK đem tay phải và cả bả vai dựt ra, Trương Anh Nam kinh hách quá độ chỉ trực té xỉu.

"Tiện nhân, ngươi dùng tay nào đánh Bổn cung, Bổn cung liền phế đi tay đó, thế nào? Bổn cung thưởng phạt phân minh quá có phải không?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa cười lạnh từng bước một tiếp cận, CK chỉ có thể lết lết lui lại.

"Ngươi dùng chân nào đá Bổn cung? Không nói à? Bổn cung liền phế đi cả 2 chân ngươi, nhìn ngươi dáng người không tồi, Bổn cung lại ban thưởng cho ngươi a! Liền giữ cho ngươi cái khuôn mặt xinh đẹp kia!" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa tàn nhẫn cười, mọi người nghe xong không nhịn được một trận ghê tởm. Cách nàng nói chuyện từ thần thái đến ngữ điệu đều thoải mái bình thường giống như nàng cả đời này đều làm nhục người khác là thú vui, thời cổ những kẻ vương tôn đều tàn nhẫn, những khổ hình (cách tra tấn) đáng sợ đều là thật, bởi vì tại đây có một công chúa máu lạnh, ác độc làm bằng chứng a~.

Nắm chặt đá trường sinh, lần thứ hai tỏa ra hồng quang yêu dị, cố luân Hòa Tĩnh công chúa một bước tới gần, CK chỉ có thể tiếp tục lùi ra sau, phẫn nộ trước suy nghĩ của vị công chúa đã ngủ hơn trăm năm, vừa mới thanh tỉnh đã biến thành 1 kẻ giết người điên cuồng.

"Này bà quỷ kia! Bà đừng có quá phận…." Ân Kiên quát lạnh, Ân Lâm vung tay, một con hỏa long rống giận lao tới trước người cố luân Hòa Tĩnh công chúa, trong tay giữ đá trường sinh tỏa hồng quang chói lóa, một trận gió sắc nhọn vun vút tiến lên, mọi người không chịu nổi che lỗ tai lại, làm hiện trường hỗn loạn, thủy tinh văng tung tóe. Khói trắng tan đi, hỏa long biến mất, ánh sáng đá trường sinh trong tay cố luân Hòa Tĩnh công chúa chợt tắt lịm.

"Nhà họ Ân sao?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa phẫn hận trừng Ân Kiên, anh dường như không quan tâm lặng lẽ đến bên người Hà Bật Học.

Đá trường sinh lúc này hồng quang hoàn toàn biến mất, cố luân Hòa Tĩnh công chúa tức giận đến run cả người, nhiều lần đều là họ Ân phá hủy chuyện tốt của nàng. Nhớ rõ khi nàng vừa mới chết, tới lúc có cơ hội sống lại, cũng là người nhà họ Ân tiến đến phá hư, hại Ân Tư tiêu hao hết pháp lực đá trường sinh, mà ngay lúc này đây lịch sử lại tái diễn, nàng nếu không giết sạch người nhà họ Ân, thề không làm người!

Ân Lâm liếc mắt qua chỗ CK, trên sàn nhà còn có lớp da của A Joe, không khỏi một nổi giận. Nhà họ Ân lấy hàng yêu phục ma là trách nhiệm của mình, Ân Tư là trưởng bối lại có đạo thuật cao cường, tại sao lại đi bảo vệ quỷ công chúa hung tàn này? Nếu không phải Hà Bật Học đánh bậy đánh bạ tìm được nơi này, thì còn tốn bao nhiêu công sức bọn họ cũng không thể ngăn được con ác quỷ này.

"Cô, cùng ta lập tức diệt trừ nữ nhân này…." Ân Kiên âm ngoan trừng cố luân Hòa Tĩnh công chúa, lập tức lấy ra lá bùa ngũ lôi oanh đỉnh, từng bước một tới gần.

Nguồn điện bỗng dưng có vấn đề, đèn trong đại sảnh nhấp nháy liên hồi, Trương Chính Kiệt nhìn Ân Kiên hai mắt chớp động lóe lên tia sáng sắc lẹm, trong tay cầm lá bùa dù không có gió vẫn rung lên không ngừng, đột nhiên cảm thấy không ổn, anh ta có thể hay không năng lực quá mạnh, dùng chiêu ngũ lôi oanh đỉnh chẳng cần phân biệt địch – ta liền muốn đem tất cả mọi người đánh chết hết đi?

"Cô Lâm ơi ~~~~" Trương Chính Kiệt cao giọng gọi, trong đại sảnh đột nhiên nổi cuồng phong, tiếng gió vèo vèo, khiến cho tiếng gọi dường như bị nuốt vào không thể nghe rõ.

"Trời ơi! Mau… Mau chạy đi! Ân Kiên nổi giận rồi!" Ân Lâm cũng cao giọng kêu, một đầu tóc dài bị gió thổi bay bù xù cứ y như bà điên.

Nhân viên công tác nhìn hai người bọn họ hoa tay múa chân với nhau, kỳ thật cũng không cần hiểu rõ, chỉ việc nhìn xem nơi này, ở bên trong đột nhiên nổi giông bão, nguồn điện đang sáng bỗng nhiên nhấp nháy không ngừng, đến thằng ngốc cũng biết nên chạy trốn. Máy chụp ảnh, máy thu thanh tất cả vác lên bả vai, Trương Chính Kiệt cùng Cao Hiểu Hoa một trái một phải dìu Hà Bật Học, Ân Lâm nâng Trương Anh Nam đang té xỉu chuẩn bị chạy ra ngoài, bỗng trong không trung lóe ra mấy tia chớp, vài đạo sét cứ như vậy bốn phía nơi này đánh xuống.

"Ngươi dám vô lễ với Bổn cung!" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa giận dữ, giọng nói đã có một chút run rẩy, nắm ở trong tay đá trường sinh lạnh như băng, nếu như không có viên đá này hộ thân, nàng chẳng qua chỉ là một cái xác bình thường, Ân Kiên mà đánh 1 tia sét xuống thôi, nàng sẽ tiêu thân tán cốt.

"Yêu nghiệt!" Ân Kiên quát lên một tiếng lớn, lá bùa toát ra một trận ánh lửa, kêu lên vài tiếng như tiếng sấm phi tới, cố luân Hòa Tĩnh công chúa sợ hãi trừng Ân Kiên.

Mọi người mới vừa thoát ra, oanh một tiếng mấy đạo sét đánh thẳng vào hiện trường, sóng địa chấn đem mọi người đẩy ngã xuống đất, nhất thời ù tai đều nghe không được bất kỳ thứ gì, tất cả mọi người mặt mày xám ngoét, sửng sốt nhìn toàn cảnh hiện trường, toàn bộ nóc nhà bị đánh bay, bốn phía tường đều vỡ ra, chỉ có thể dùng từ « tan nát » để hình dung.

"Cô… Cô Lâm…, Kiên… anh Kiên như thế nào trở nên mạnh như vậy?" Trương Chính Kiệt nhìn hiện trường giờ chỉ còn là tàn tích, lắp bắp hỏi, trong lòng hắn thắc mắc chính là, một chưởng đánh mạnh như vậy liệu Ân Kiên có còn sống được không?

"… Thằng cháu ta không lợi hại đến vậy! Ngươi chăm sóc bọn họ, ta đi vào nhìn một chút!" Ân Lâm nói xong sau hướng tới chỗ hiện trường, Trương Chính Kiệt hoang mang nhìn đám nhân viên công tác, chăm sóc bọn họ? Hắn như thế nào chăm sóc những người này a?

Đá vụn, thanh thép cùng với rất nhiều tro bụi, Ân Kiên cố sức từ trong đám phế vật đi ra, có chút mờ mịt khi nhìn thấy đống đổ nát này, là do anh gây nên sao? Anh không nhớ rõ mình có bản lĩnh lớn như vậy. Lạch cạch! Một âm thanh vang lên, Ân Kiên cảnh giác quay đầu lại, liền nhìn thấy CK chỉ còn một cánh

tay cũng bị chôn trong đống đổ nát đang cố thoát, Ân Kiên không đành lòng vươn tay kéo nàng ra, thật không nghĩ tới hai người sẽ có ngày này.

"Ngươi là muốn giết cô ta sao?… Ta còn nghĩ ngươi muốn tự sát chứ?" CK ho hai tiếng, phủi bụi trên người, tức giận trừng Ân Kiên một cái.

"Tay cô…." Ân Kiên đi bên cạnh nhìn thấy tay CK, người sau lắc đầu ý rằng không đáng lo, nàng ngay cả máu còn chẳng có, chứ nói gì đến đau đớn.

CK lạnh lùng nhìn bốn phía, chân đạp ra một đoạn thép, con mẹ nó! thứ quỷ cương thi kia dám đốt của nàng một cánh tay, nàng nhất định khiến đối phương phải trả giá.

Ân Kiên hồ nghi nhìn xung quanh, hắn không cho là ngũ lôi oanh đỉnh của mình có thể thần kỳ như vậy, mà lúc ấy cô cũng không có cơ hội ra tay. Đang lúc hắn miên man suy nghĩ, CK cứ một phát một đạp đổ đống đá dưới chân, nàng nhất định phải bắt được con cương thi kia băm thây trăm ngàn mảnh,… Câu này thiệt đúng a~! Phải là băm thành ngàn vạn mảnh nữa!

Lách cách ~ lách cách, mấy viên đá nhỏ rơi ra, cách đó không xa một khối đá rung lên rồi tách đôi, cố luân Hòa Tĩnh công chúa gian nan chui ra cùng tiếng thét chói tai, móng tay nàng bị chặt đứt, làn da lại bắt đầu khô nẻ, nàng dần biến thành bộ dạng cái xác khô như trước.

"Với bộ dạng như vậy, ngươi như thế nào còn có mặt mũi gặp mọi người chứ?" CK lạnh lùng cười nhạo, cố luân Hòa Tĩnh công chúa không khống chế được kêu to, CK một cước đạp ngã người xuống, rồi cứ như vậy đem cương thi bộ dạng xấu xí này ghim lên mặt đất, làm cho những người khác có cơ hội chiêm ngưỡng! Là xác khô thì phải mang hình dáng xác khô a~! (Ý là vốn dĩ như thế nào thì phải để nguyên như vậy)

Đang lúc CK giơ lên cánh tay còn sót lại chuẩn bị đem thanh thép cắm vào ngực cố luân Hòa Tĩnh công chúa, thì một thanh đao bay tới, chuẩn xác chặt đứt cánh tay nàng, Lục nắm một thanh đao khác nhảy xuống, 2 đạo ngân quang chợt lóe lên, khối thi thể của CK bất lực ngã trên mặt đất, đầu lăn đến chân cố luân Hòa Tĩnh công chúa.

"Hứ… Ngươi còn chưa chết hẳn ha?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa vẻ mặt tươi cười đem đầu CK đá ra, nhặt thanh đao lên liền đó chặt đứt tứ chi của CK, nàng nói muốn đem nữ nhân này thành tàn phế, nàng liền nhất định có thể.

Ân Kiên chợt phát lạnh nhìn một màn này, gương mặt cố luân Hòa Tĩnh công chúa khôi phục nguyên bản là bộ mặt khô quắt chi chít nếp nhăn, trên mặt lại mang theo vui sướng tươi cười, một đao một hạ xuống nữ nhân không thù không oán kia, rồi lại cảm thấy vô cùng khoái trá hưởng thụ giờ khắc này.

Chặt đứt bàn tay CK, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đắc ý gỡ xuống ngọc hoàn, trong nháy mắt, ngọc hoàn tỏa ánh sáng bò lên cánh tay của nàng, thân thể khô quắt bắt đầu trơn nhẵn, cuối cùng lại biến thành vóc dáng thanh lệ, hồng hào. Nhìn CK trong mắt nét linh hoạt dần lịm đi, Ân Kiên không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, cứ như vậy, CK coi như là được giải thoát rồi, tuy nhiên điều này thật quá hung tàn.

"Ân Tư muốn ngươi tới cứu ta?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa ôn nhu hỏi, tuy rằng người đầy bụi đất, nhưng vẫn khó nén cả người nàng khí thế uy nghi.

"Tiên sinh cũng tới, nói là phải đúng thời điểm!... Vì sợ công chúa bị thương tổn, cho nên ông ấy để ta đến trước, đến khi ngũ lôi oanh đỉnh phát ra thì hỗ trợ." Lục cung kính trả lời, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đắc ý nhìn Ân Kiên cười lạnh, quả nhiên là Ân Tư ở sau lưng giở trò quỷ, hắn chống đỡ chiêu ngũ lôi oanh đỉnh của Ân Kiên, cho nên cố luân Hòa Tĩnh công chúa không tính bị đá bao bọc bên ngoài thì 1 vết thương nhỏ cũng đều không có.

Ân Kiên thầm suy nghĩ trước hai người họ, tính toán nên như thế nào nhất tiễn hạ song điêu (Một tên bắn 2 chim). Lục mặc dù là người, nhưng hắn sử dụng đao vô cùng tốt, cố luân Hòa Tĩnh công chúa càng phiền toái, khi chỉ có mỗi đá trường sinh, cũng đã khó tiêu diệt, bây giờ lại còn thêm cả ngọc hoàn, nàng khí sắc chẳng những so lúc trước tốt hơn, mà ngay cả tứ chi cũng không còn cứng ngắc, công chúa này võ nghệ không tầm thường, lấy một chọi hai, phần thắng Ân Kiên không lớn, có thể lại dùng ngũ lôi oanh đỉnh, nhưng liền cáu gắt cái lão Ân Tư kia khẳng định sẽ kiềm chế anh.

Đang lúc Ân Kiên còn đang chưa biết thế nào, chính ở chỗ này đối mặt cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa, thì bên ngoài đến lượt Ân Lâm kêu lên thảm thiết...

"Cô!" Ân Kiên không chút nghĩ ngợi lao ra. Liền nhìn thấy Hà Bật Học ôm Ân Lâm thật chặt, nàng ói ra 1 búng máu, nằm trong lồng ngực của cậu ta.

Thì ra Ân Lâm định vào giúp Ân Kiên, ai ngờ đi được hai bước, sau lưng đột nhiên có cỗ áp lực đánh úp lại, Ân Lâm theo bản năng liền dùng pháp thuật hộ thân ngăn cản, kết quả bị đánh bay, mà cái tên đánh lén nàng cũng mặt mũi xanh mét máu me đầy mồm, cách duy nhất để nhận ra ai đánh ai đó là, Ân Lâm đúng là bị đả thương mà hộc máu, còn Ân Tư lại là do bị di chứng thời kỳ cuối từ cơ thể hắn trú ngụ phát tác.

Lúc này, Hà Bật Học lặng lẽ tỉnh dậy, cho nên vừa lúc nhìn thấy Ân Tư thả ra hỏa long đánh lén Ân Lâm, không chút nghĩ ngợi liền lao ra, đáng tiếc, cậu chậm một bước, chỉ tới kịp đúng lúc Ân Lâm ngã xuống.

"Tiên sinh!" Lục gọi gấp một tiếng, vội vàng đến bên Ân Tư, hắn thật sự lâm đại nạn hít thở khó khăn.

Ân Kiên lại vội vàng quỳ rạp xuống bên người Hà Bật Học, cùng cậu giúp đỡ Ân Lâm, nàng hiện vẫn không ngừng hộc máu, bị tên tiểu nhân Ân Tư bất ngờ đánh lén, nàng thật sự bị thương rất nặng. Nhân viên công tác của đài truyền hình khẩn trương gọi điện thoại kêu cấp cứu, Cao Hiểu Hoa cùng Trương Chính Kiệt cũng vây quanh, Ân Lâm như người thân của bọn họ, nhìn nàng bị thương nặng như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng đau xót.

"Hứ..." Lạnh lùng một tiếng, cố luân Hòa Tĩnh công chúa lặng lẽ đứng ở phía sau Cao Hiểu Hoa, đột nhiên đem một đồ vật nhét vào trong tay của hắn, Cao Hiểu Hoa hồ nghi cúi đầu thì thấy, đá trường sinh hiện ra màu xanh biếc.

"A ~~~~ a a a ~~~~~~" Cao Hiểu Hoa thét lên suy nghĩ làm sao đem đá trường sinh bỏ ra, chính là khối đá màu xanh biếc đáng sợ kia lại chặt chẽ dính vào trong tay của hắn.

“Hiểu hoa ~~~~” Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt kinh hô, lại chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn hắn bắt đầu co rút lại, tận lực kêu lên vô cùng thê thảm, mọi người nhắm mắt lại không đành lòng nhìn, xung quanh tựa hồ còn quanh quẩn tiếng kêu thống khổ văng vẳng, rồi sau đó Cao Hiểu Hoa chỉ còn lại bộ da ngã xuống đất.

“Kế tiếp là ai?” Cố luân Hòa Tĩnh công chúa vừa lòng nhặt lên đá trường sinh, lần thứ hai tỏa hồng quang yêu dị, giương đôi mắt to vô tội, cười ngọt ngào hai tiếng nhìn mọi người.

“Ân Tư! Ngươi nếu còn coi là người nhà Ân gia,nên thu phục nàng!” Ân Kiên hét to, bốn phía lần thứ hai nổi một trận cuồng phong. Nhân viên công tác giúp đỡ Hà Bật Học ba chân bốn cẳng nâng Ân Lâm rời xa cố luân Hòa Tĩnh công chúa, vị công chúa quỷ này vui vẻ tiến tới gần, nàng đoán rằng, giết sạch người nơi này, có lẽ đủ pháp lực làm cho nàng có thể hoàn dương.

“Có thể giúp Bổn cung hoàn dương, là phúc các ngươi tu luyện mấy đời.” Cố luân Hòa Tĩnh công chúa ha hả cười, nhìn chằm chằm ngọc hồ lô trên cổ Hà Bật Học, thật sự là « Đi mòn thiết hài tìm chẳng thấy, đến khi lấy được chẳng tốn công ».

“Ngươi nằm mơ đi! Ta cho dù chết, cũng còn lâu mới để cho cái hòn đá kia hút khô nhé”” Trương Chính Kiệt tức giận xì một tiếng khinh miệt, hắn cùng Cao Hiểu Hoa tình như thủ túc, hai người cùng tồn tại ở đài truyền hình công tác nhiều năm như vậy, Cao Hiểu Hoa vẫn luôn chính trực, nhiệt tâm, người tốt hẳn là phải có phúc, vì cái gì mà phải chết thảm như thế chứ.

“À được… Muốn chết? Bổn cung giúp ngươi!” Cố luân Hòa Tĩnh công chúa biến sắc, nàng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, ai dám lớn tiếng như vậy với nàng? Từng này niên đại trong người, vậy mà cái đám tiểu tử không biết trời cao đất dày dám vô lễ, tất cả chúng đều đáng chết!

Cố luân Hòa Tĩnh công chúa nắm chặt đá trường sinh, hồng quang yêu dị phát ra cực mạnh, tất cả mọi người đều nhìn thấy nàng nàng đã làm gì CK, trong đầu không khỏi một trận sợ hãi, một hơi nóng rát ập tới, chỉ sợ ở đây tất cả mọi người sẽ biến thành tro tàn.

“Từ từ!… Không thể giết! Không thể giết… Thời điểm ta hoán xác sắp tới rồi…” Ân Tư vội vàng ngăn lại, mỗi một câu nói liền ho ra một búng máu, hắn có thể chống đỡ được lúc này, đã là cố gắng lắm rồi.

“Đến thời điểm ư?… Người ngươi chọn chính là hắn à?” hồng quang từ đá trường sinh giảm xuống, cố luân Hòa Tĩnh công chúa trưng khuôn mặt tươi cười ngọt ngào đi đến bên cạnh Hà Bật Học đôi mắt đang mở to ngập nước, cuối cùng tia nhìn dừng ở cổ đang đeo ngọc hồ lô của cậu, nàng có lý do tin tưởng, Ân Tư nhất định sẽ vì nàng chọn người này, bởi vì phải có 4 viên ngọc bảo hộ nàng mới có thể hoàn dương.

“A Học, đi mau!” Ân Kiên quát khẽ một câu. Anh cũng đoán được mục tiêu của Ân Tư là Hà Bật Học, chiếm đoạt thân thể Hà Bật Học ư, cương thi công chúa này hẳn là điên rồi, hắn có thể trước đoạt lấy thân thể Hà Bật Học, lấy được ngọc hồ lô sau sẽ lại phải đi tìm thân thể khác để có thể chịu đựng được năng lực cường đại của hắn.

“Anh Kiên…” Hà Bật Học khẽ cắn môi, cậu không yên lòng, Ân Lâm, còn có tất cả anh em của đoàn, chính

là nếu ở tại chỗ này tuyệt đối sẽ liên lụy Ân Kiên, cậu khẽ gật đầu, cùng Trương Chính Kiệt nháy mắt, không chỉ mình cậu đi, bọn họ tất cả đều đi, rồi thấy cậu cùng Trương Chính Kiệt một tả một hữu cùng nâng Ân lâm chuẩn bị chạy trốn.

"Còn muốn chạy!" Lục cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa hai người đuổi theo, lợi thế ở đây là vì Ân Tư cần khối thân thể của Hà Bật Học, cho nên Lục cùng quỷ công chúa đương nhiên không thể quá mức làm bọn họ bị thương.

Đang lúc Hà Bật Học mạo hiểm tiến lên, cố luân Hòa Tĩnh công chúa duỗi tới được dây đeo cổ của cậu, Ân Tư xuất ra hỏa long đánh lén Ân Kiên, chỉ tiếc lúc này hắn đã quá sức, Ân Kiên liền biến ra một con đại bàng trắng, rít lên 1 tiếng lao xuống, mỏ nhọn chọc mù mắt hỏa long, dùng móng bẻ gãy lưng hỏa long, ầm một tiếng, trong không khí nổ tung một trận cầu lửa.

Đột nhiên, Ân Tư giữ chặt lấy cổ Ân Kiên, dùng lá bùa dán lên ngực anh, Ân Kiên lập tức cảm thấy một trận hàn khí xông vào trong thân thể, sau đó tứ chi không tài nào nhúc nhích được.

"Anh Kiên!" Hà Bật Học thét chói tai, bất thình lình để Lục dùng đao làm bị thương Hà Bật Học.

"Ân Tư?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa nghi hoặc, nàng cho rằng mục tiêu của Ân Tư là Hà Bật Học, chẳng lẽ nàng đã đoán sai.

"Ta nếu không giả thành bộ dáng sắp chết, ngươi sẽ không mắc mưu…. Mục tiêu của ta vẫn luôn là ngươi, không phải tên ngốc kia, hắn là người bình thường, một khi ta dùng hắn, hắn nhất định đổ máu không ngừng mà chết, ngươi thì không, ta vốn là dòng chính truyền nhân của Ân gia đạo thuật, thấy thế nào ngươi đều là sự chọn lựa tốt nhất." Ân Tư lạnh lùng cười.

"Ngươi đừng nằm mơ! Ngươi sẽ dùng đạo thuật gì chả lẽ ta không hiểu, ngươi cho là có thể dễ dàng thành công sao?" Ân Kiên cười lạnh đáp lễ.

"Đúng vậy… Đúng là có phiêu lưu, nhưng chẳng phải vốn dĩ thân thể ngươi chỉ là 1 cái xác không sao?" Ân Tư ghé tai Ân Kiên âm âm cười, quay lại nhìn, Ân Kiên thấy lạnh cả người.

"Bùa chú phản hồn là ta viết hahahah…" Ân Tư cười to mấy tiếng, Ân Kiên nhớ tới thần chú phản hồn sẽ làm cho anh hồn phi phách tán, không chỉ có anh nhớ lại, ngay cả Hà Bật Học cũng hiểu được, vội vàng quay lại cứu người, Ân Tư thì tiến đến bên tai Ân Kiên nói nhỏ mấy câu thần chú.

"Anh Kiên ~~~~" Hà Bật Học đẩy Ân Tư ra, nhưng chính mình lại bị đánh bay thật xa, phun ra đầy miệng máu lại cố bò trở lại, tuy nhiên đi không qua hai bước lại lần nữa ngã phục xuống đất.

Ân Kiên nhìn cậu, trước mắt trống rỗng, cảm thấy thân thể của chính mình bắt đầu loạn tứ phía, không! Không phải thân thể mà là linh hồn, đau đớn đến mức như muốn tán ra, Ân Kiên kêu lên một tiếng thê lương rồi ngã xuống, trong mắt ánh nhìn liền tắt lịm, trơ chọi, trống không.

"Ân… Ân Kiên ~~~~" Hà Bật Học bò qua, Lục lại nhanh hơn cậu một bước đem Ân Kiên khiêng lên, Ân Tư dùng đao chém vào không khí tạo thành 1 cánh cửa, mỉm cười vươn tay chờ đợi cố luân Hòa Tĩnh công chúa.

Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đi qua Hà Bật Học vừa muốn cướp ngọc hồ lô trên người cậu, thì lập tức một tia sét vừa vặn bổ vào người nàng, quỷ công chúa kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, Ân Tư hoảng hốt đem nàng ôm lên, Ân Lâm thì phẫn hận trừng hắn, tay lại lần thứ hai giơ lên một lá bùa khác, nàng cho dù là sắp chết, cũng muốn cùng đám ác độc kia chết chung.

"Chúng ta sau này còn gặp lại!" Ân Tư ôm lấy cố luân Hòa Tĩnh công chúa tiến vào cánh cửa, Lục tiếp đó vào theo, sau rồi cánh cửa biến mất, giống như chưa từng có gì xảy ra.

Hà Bật Học nhìn Ân Kiên dần rời xa, rốt cục không trụ nổi ngã xuống, trong khi hôn mê vẫn thì thào gọi tên «Ân Kiên»…

Hết Chương 6 Quyển 2

13. Quyển 3 - Chương 1: Quyển 3: Hắc! Đêm Nay Nơi Nao Có Quỷ

Mưa to, nước chảy róc rách nương theo cửa sổ tầng trệt chưa đóng mà hắt vào, trong phòng chiếc sô-pha phủ vải trắng, toàn bộ ẩm thấp lạnh lẽo, làm mọi thứ trở nên nồm ẩm dinh dính mà khó chịu.

"A… A… Thật sự là ta chán ghét trời mưa a~!" Người mẹ trẻ tên Yoko bĩu môi một cái rồi đi kiểm tra cửa sổ. Điều quan trọng là, hai vợ chồng cô cố gắng lâu như vậy, rốt cục mua được một căn nhà rất tốt, tuy rằng địa điểm xa xôi lại ở vị trí gần sườn núi, nhưng cảnh quan đẹp, không khí trong lành, trước cửa còn có cái sân rất rộng, hiện tại nhìn qua vẫn còn lộn xộn, nhưng chỉ cần chăm sóc lại thảm cỏ một chút là được ngay một hoa viên xinh đẹp. Yoko mơ ước sẽ đem về nuôi một chú cún để có thể cùng nó chạy bộ thể dục, phía bên ngoài hoa viên, còn có một bể bơi tốn không ít tiền tu sửa, tuy rằng Yoko từng nói giỡn rằng bể bơi này quá nhỏ chỉ có thể dùng để nổi lềnh bềnh 1 chỗ, nhưng kỳ thực nhìn qua hoa viên và bể bơi thì đây là một ngôi nhà quá hoàn hảo, tựa như đúng mục tiêu mà gia đình nàng muốn tìm.

Yoko đóng kỹ cửa sổ, cầm khăn cúi xuống lau qua sàn nhà, trong lòng không khỏi than thở, chuyển nhà là chuyện lớn như vậy, thế nhưng muốn nàng một mình lo liệu ư? Đùa chứ, chồng nàng cứ thế đi nước ngoài công tác, để nàng tới đây với đứa con gái nhỏ 3 tuổi cùng một đống hỗn độn trong căn nhà mới, thật ra mà nói, căn nhà có chút lạnh lùng đến đáng sợ.

"Mẹ…." Con gái của Yoko – Yoyo đứng ở cạnh cửa vươn tay muốn ôm nàng một cái, bất cứ lúc nào đứa con gái nhỏ đáng yêu này cũng bám dính lấy nàng, đây là niềm an ủi lớn nhất của Yoko. Ngoài phòng ánh sáng chợt lóe, đột nhiên một ánh chớp tới gần ngay chỗ nàng, Yoyo sợ tới mức vội vàng chui vào trốn trong ngực mẹ.

"Ôi trời ơi… Đừng thế chứ?" Phụt một cái, mất điện, cả căn phòng chìm trong bóng đêm, Yoko ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn trời đang mưa, lúc này nàng rất muốn tìm người đến sửa chữa a~.

"Mẹ…. Muội muội kìa…." Yoyo vẫn ở trong ngực mẹ, giơ ngón tay nhỏ chỉ hướng cửa sổ. Nàng cười cười, con gái còn ở nhà bập bẹ tập nói, mà lúc nào cũng ham muội muội, chắc chỗ đó là búp bê vải con nàng để linh tinh đi?

Yoko quay đầu lại xem, ở ngoài cửa sổ một cô gái đầu tóc dài rối bù cả người ướt đẫm vì mưa to, không kịp sợ hãi kêu lên, một ánh chớp lại tới, ánh sáng lóe lên, khuôn mặt cô gái trắng bệch cùng tóc dài dính bết lại đang cúi sát trước mặt nàng mắt đối mắt trừng lớn…

"Vất vả rồi!" Trong trường quay tiếng nói phát ra từ micro thể hiện lòng biết ơn khi cả đoàn không có chút khó khăn gì lại vừa hoàn thành một tiết mục mới. Chẳng hiểu tại sao, tuy rằng làm công tác bình thường, tiết mục cũng làm theo kế hoạch, nhưng nhân viên công tác luôn có biểu hiện uể oải, tiết mục thần quái vẫn đạt rating cao, mọi thứ đều bình thường hết thảy, dựa vào đó đúng ra mọi người hẳn là phải cảm thấy vui vẻ, nhưng trên thực tế, toàn bộ tổ chế tác đều tỏ ra có chút trầm lặng.

Nguyên nhân lớn nhất xuất phát từ người phó chấp hành chế tác kia, nhìn qua thì vẫn tưởng là không sao, thế nhưng Hà Bật Học giờ đây sống an phận, cả ngày chỉ có 1 trạng thái bình bình đạm đạm, vẫn thu tiết mục, không còn nói nhiều, không còn tham dự ý kiến, cố gắng hoàn thành hết công tác, nhìn chung thì nghĩ rằng tốt lắm, nhưng chính lại làm cho mọi người cảm thấy không ổn chút nào.

Trong nửa năm này, Hà Bật Học tuy vẫn sống nhưng ngọn lửa nhiệt huyết gần như đã tắt lụi không còn thấy nữa.

"Học trưởng, anh vẫn còn lo lắng gì sao?" Trương Chính Kiệt quan tâm hỏi, phải huy động nhân viên công tác hao hết tâm lực mới đem Hà Bật Học đi uống rượu nói chuyện phiếm. Nửa năm, Hà Bật Học tuy thế nhưng lại có thể biến thành dạng này, trước kia bọn họ lần nào chẳng không loạn nháo đến hừng đông mới về nhà, tại quán ăn đêm, đi ca hát, ăn khuya, vậy mà giờ đây trông cậu như kẻ tự kỷ, vừa xong công việc lập tức trở về nhà, lẳng lặng nhốt mình ở trong phòng không nói lời nào, tuy rằng vẫn như trước ăn ngon, ngủ ngon, vấn đề sinh lý cũng chẳng màng, chính là vẫn khiến cho người khác không khỏi không lo lắng.

"Ta vẫn khỏe mạnh so với ngươi còn hơn đó? Ngươi uống nhiều liền ngây ngốc ra rồi chú em…." Hà Bật Học thấp giọng giễu cợt. Cậu biết vấn đề của mình. Về công việc, cậu không phát huy được tài hoa vốn có, Lư Hiểu Huệ cùng cậu ý tưởng chênh lệch quá lớn, hợp tác mấy dự án, cậu đã muốn oải, mặt khác, anh họ cậu Hà Sĩ Vĩ còn nằm ở trong bệnh viện, từ khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh đã muốn hôn mê nằm hơn nửa năm như vậy, Hà Bật Học hiểu, mà ngay cả Nghiêm Lệ cũng đã không còn ôm hy vọng, nhưng cậu vẫn không muốn nghĩ tới chuyện phải đối mặt.

"Học trưởng, anh còn đang suy nghĩ chuyện của anh Kiên đúng không?" Trương Chính Kiệt trực tiếp hỏi cậu, những người còn lại trợn mắt nhìn hắn, sao lại nói chuyện này chứ. Ân Kiên đã chết, Hà Bật Học rất đau đớn, chính mắt chứng kiến đối phương hồn phi phách tán, tim cậu như đã chết, giống như trong phim khi thân thể bị ai đó moi lấy tim, máu chảy đầm đìa nhưng lại không thấy đau, bởi vì rất đau cho nên mất cảm giác đau.

"Không lừa ngươi…, nếu như không phải CK chết, ta thật sự sẽ cho rằng… Kỳ thật lúc đó ta không quá quan tâm tới Ân Kiên, Nửa năm này thực sự,….." Hà Bật Học cười khổ, nhìn nhìn bên cạnh kia một bó hoa cúc lớn. CK là một cô gái xinh đẹp, ngay cả khi nàng chết, phải có một phần mộ đẹp đẽ, cùng cây cúc trắng thuần khiết.

Trương Chính Kiệt không biết nên an ủi như thế nào, sau những gì đã xảy ra, bọn họ có một vài lần nhắc tới "Ân Kiên". Không có gì so với điều này càng làm cho người ta khổ sở, rõ ràng là vạn phần quen thuộc, cùng nhau vui cười, cùng nhau nói chuyện, chỉ thấy quá bi thương, linh hồn người kia một chút đều không vương vấn, ngay cả đám nhân viên công tác bọn họ cũng khó có thể bình phục lại cảm xúc, huống hồ là Hà Bật Học, cậu vĩnh viễn nhớ rõ thời điểm ấy khi Ân Kiên ngã xuống, Hà Bật Học như tắc nghẹn không thốt ra được tiếng nào, không thể hiểu ra đó là sợ hãi, kinh ngạc hay đau lòng, có lẽ là….tất cả đều có đi?

"Học trưởng…." Trương Chính Kiệt khó xử, bọn họ muốn Hà Bật Học ngoài là để cho cậu vui vẻ, thế nhưng không khí càng lúc càng trầm mặc.

"Ta không việc gì đâu,… Ta nghĩ về sau các ngươi nên chính mình cố gắng, ta đã nhờ Tiêu Ca đệ đơn xin thôi việc, ta muốn về Australia…." Hà Bật Học bình thản trả lời.

Lư Hiểu Huệ nhìn chằm chằm phim nhựa trước mắt, một bên tổ chế tác thì đổ mồ hôi lạnh, vị chủ nhiệm chế tác này so với Hà Bật Học còn kinh khủng hơn, ngồi xem thật kỹ cuộn băng vẻ mặt cau lại.

"OK… Ta nói rất rõ ràng, các ngươi muốn làm chuyên mục những chuyện ma quái cũng được, chỉ mong các ngươi nghiêm túc, nhìn bằng ánh mắt khoa học, không cần giao cho ta một cuộn phim đầy mê tín này đi!" Càng nói, Lư Hiểu Huệ cơ hồ là chửi ầm lên, từ khi tiếp nhận tiết mục thần quái, nàng không một đêm được ngủ an ổn, tất cả đều là vì đám hỗn đản này.

"Cô Lư, cuộn băng này chúng tôi không hề cho thêm hiệu ứng, hình ảnh trực tiếp quay được đúng là như vậy mà!" Người quay phim trong nhóm vội vàng giải thích, trong cái nơi ma quái hỗn loạn kia, bọn họ quả thực có thể nói là dùng tính mạng ở lại quay phim yêu quái cương thi kia, cũng không phải Lư Hiểu Huệ muốn nói họ cố ý làm giả tiết mục.

"No Excuse, Out!" Lư Hiểu Huệ hét to, tổ chế tác vội vàng lui ra cửa.

"Sao lại tức giận tới mức thế?" Tiêu Ca đứng ở cạnh cửa thảm não.

"Ta tuyệt đối tin tưởng trên đời này có quỷ, nhưng là ta không tin qủy nhiều đến mức mà ở nơi nào cũng nhan nhản như hàng bán ngoài chợ! Một chút cũng không thấy sợ!" Lư Hiểu Huệ tức giận, Tiêu Ca lắc đầu cười khổ.

"Cái này, cô dự định xử lý như thế nào." Một tờ đơn thôi việc đặt trên bàn Lư Hiểu Huệ, Tiêu Ca khó xử hỏi ý kiến nàng. Đối với hắn mà nói, Hà Bật Học là do hắn một tay bồi dưỡng thành người chế tác, xét về công tư đều có tình cảm, nhưng cậu ta cùng Lư Hiểu Huệ quả thật không hợp, gần đây việc tư cũng nhiều, tâm tình lại không tốt, hắn cũng không biết nên khuyên Hà Bật Học như thế nào.

"Ta sẽ không đáp ứng! Vẫn giữ công việc không nhận lương cũng không đồng ý! Là học đệ của ta nên ta biết, A Học có tài văn chương, nếu hắn muốn nghỉ dài hạn thì ta đáp ứng, nhưng thôi việc thì không được!"

Hiếm khi thấy phòng hội nghị Thái Bình Dương sạch sẽ như thế này, chỉ là không khí xơ xác tiêu điều hơn xưa. Một giây trước, tổ chế tác còn ăn đủ một trận lôi đình từ Lư Hiểu Huệ, một giây sau đã đứng vây quanh Hà Bật Học khóc lóc kể lể. Cậu ta còn đáng thương hơn, nãy vừa mới la hét việc mình sẽ thôi việc, hiện giờ lại bị ép ngồi trước đám nhân viên nghe than thở, cậu mà không đi đòi lại công bằng, bọn người kia dù chết cũng không thả cậu đi.

"Học trưởng, anh phải phân xử công bằng, mọi người ở đây đều là nhân viên chuyên nghiệp, ai cũng biết năm nay khẩu vị của người xem thay đổi và yêu cầu khắt khe hơn, nhưng tất cả mọi người sẽ không bán đứng thanh danh của mình để làm giả cuộn băng đó! Chúng ta cùng nhau đi vào nguy hiểm để điên cuồng quay lại nó, đúng thật phải nói là quá điên cuồng đi!" Người nói là nhân viên phụ trách quay phim Tiểu Tứ, quấn lấy Hà Bật Học oán giận, không hổ là nhà quay phim trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết, lời nói 10 phần có lý!

"Ngươi đừng kích động như thế..., không thể trách học tỷ! Nhìn vào đó, ta cũng không phân biệt nổi thật giả mà." Hà Bật Học cười khổ, lúc ấy họ cũng quá khẩn trương đi, làm như có thể vớ được cái gì liền quay ngay cái ấy, rồi lại còn phỏng vấn đám nhân viên công tác đang bị dọa đến gà bay chó sủa, cuối cùng kết thúc cuộn băng lại dùng một cái mặt quỷ hiện lên to dần nữa chứ, nhìn đúng là như 1 cuộn phim giả ma nhát người, cũng khó trách Lư Hiểu Huệ nổi giận.

"Học trưởng ~~~~ anh đừng vứt bỏ chúng tôi thế này chứ~~~~." Tiểu Tứ kêu rên. Như thế nào gọi là đau khổ? Chính điều này mới được gọi là đau khổ, mạo hiểm tính mạng đi quay một sự kiện mà chính mình không biết được hậu quả sẽ ra sao, thế rồi bị quỷ dọa sợ tới mức ăn không ngon, ngủ không yên, cả tổ thay nhau ốm phải đi bệnh viện. Thế mà cấp trên còn không thèm thưởng thức kết quả, vậy làm sao mà chịu cho thấu.

"Đúng rồi! A Học, đơn thôi việc của cậu ta không thông qua! Ta mặc kệ tâm lý của cậu có thoải mái hay không, cùng lắm ta cho cậu một tuần nghỉ dài hạn, trước khi đi, mang một đội đi làm dự án này cho ta!" Lư Hiểu Huệ đột nhiên đẩy cửa tiến vào, đám nhân viên sợ tới mức đứng nghiêm không động đậy, vừa nói nữ cấp trên vừa xé nhỏ đơn thôi việc nhét vào tay Hà Bật Học, sau đó bỏ đi ra ngoài ngoảnh mặt lại ngoài cười nhưng trong không cười cảnh cáo, cô ta hiểu rất rõ Hà Bật Học, có một chút suy sụp tinh thần mà cũng đòi bỏ việc sao? Nàng nhớ trong trường học của mình không có đào tạo ra kẻ vô dụng dễ dàng bỏ cuộc như thế đâu nha!

"Học trưởng! Làm việc thôi!" Trương Chính Kiệt nhìn Hà Bật Học sợ tới mức hóa đá nhưng vẫn cố cười, quả nhiên cũng vẫn là vị học tỷ quyết đoán 10 phần độc tài trấn áp được học trưởng bốc đồng của hắn!

Sắc trời dần chuyển tối, Yoko không kiên nhẫn chờ ở trong phòng khách, nơi ở sau khi chuyển về xảy ra chuyện ma quái, có người từ đài truyền hình qua để phỏng vấn, cũng mang cả đại sư đến giải quyết, nhưng mọi thứ hoàn toàn không có gì chuyển biến tốt hơn, nàng hay nghe thấy những âm thanh kỳ lạ, Yoyo nửa đêm đột nhiên khóc lên rồi trốn trong ngực nàng, nói có cô gái nào đó đứng ở phía trước giường. Nhà vừa mới mua lại xảy ra chuyện này, chồng thì không ở bên cạnh, Yoko bỗng dưng cảm thấy vô cùng buồn tủi.

Tiếng chuông cửa vang lên, Yoko tự nhiên giật mình, dạo gần đây cứ hay đề phòng chuyện ma mãnh khiến

tâm lý nàng có chút hỗn loạn, nếu như không thỉnh thoảng có tiếng bước chân, thì lại là bóng người ngoài cửa lúc ẩn lúc hiện, nhà có mắt thần gắn trên cửa, khi nhìn qua thì thấy nữ nhân đang đứng ngay ở đó, nàng sợ tới mức gọi điện thoại báo nguy, kết quả đương nhiên chẳng có gì xảy ra khi có người đến.

"Yoko, người này là phó chế tác tiết mục thần quái, anh ấy rất có kinh nghiệm!" Đứng ngoài cửa, Yoko hít vào một hơi, thì ra là tổ chế tác của đài truyền hình lần trước. Tiểu Tứ nhiệt tình giới thiệu với nàng, Yoko thì tò mò đánh giá người phó chế tác rất có kinh nghiệm kia, dáng vẻ thư sinh cao gầy, tóc có chút rối, có thể là mốt đang lưu hành chăng, trang phục khá bình thường, áo Tshirt phủ bên ngoài quần jean, điểm đáng chú ý là khí sắc khuôn mặt không được tốt lắm, đôi mắt rất lớn, rất sáng, đáng tiếc khi nhìn vào đó chỉ thấy trống rỗng, không có sức sống.

"Cứ gọi tôi là A Học." Hà Bật Học khẽ cười, gương mặt hằn sâu má lúm đồng tiền, Yoko nhìn cậu đánh giá, thấy rằng cậu còn khá trẻ tuổi, chẳng biết có nên tin tưởng hay không.

"Học trưởng! Anh cảm thấy thế nào?" Trương Chính Kiệt tiến đến bên cạnh Hà Bật Học đặt câu hỏi, người sau cười khổ nhìn lại hắn, cái gì mà cảm thấy thế nào? Cậu thì còn cảm thấy thế nào nữa chứ?

"Uy… Ta đã từng là chế tác tiết mục thần quái, nhưng giờ chỉ là phó thôi, không phải thiên sư*! Ta cảm thấy thế nào thì quan trọng cái rắm gì?" Hà Bật Học tức giận, từ khi cậu đeo lại ngọc hồ lô thì chẳng còn cảm nhận được bất cứ chuyện gì, cũng bởi vì mỗi ngày trôi qua đều là một ngày thái bình, thế nên căn bản những ký ức về Ân Kiên, có lẽ hết thảy đều do cậu tự ảo tưởng mà thôi.

*Thiên sư: Người trừ tà ma

"Nói cũng đúng…." Trương Chính Kiệt cười gượng hai tiếng. Đám nhân viên công tác cũng biết ngọc hồ lô chính là bùa hộ mệnh của Hà Bật Học, mặc dù hiện giờ công việc của bọn họ chẳng có điều gì mới mẻ, nhưng bên cạnh Hà Bật Học không còn Ân Kiên thiên sư vẫn luôn thay cậu đuổi tà diệt quỷ nữa, nên cũng chẳng ai muốn liều lĩnh bảo cậu tháo ngọc hồ lô để sử dụng khả năng của mình cảm nhận xem xung quanh có gì kỳ lạ.

"Ít lời một chút, chuẩn bị máy móc tốt để bắt đầu đi." Hà Bật Học thúc giục đám nhân viên.

Trên sàn nhà, rải rác toàn giấy lộn, ở giữa bày một cái bảng nhỏ tự chế. À vâng! Ở cái nơi xảy ra đầy rẫy hiện tượng ma quỷ này, nhóm Hà Bật Học nghiễm nhiên ngồi chơi Cầu cơ*.

*Cầu cơ: Trò chơi gọi hồn mà khi đó ta dùng 1 tấm bảng có viết các chữ và số, và 1 miếng gỗ nhỏ hoặc cái chén (gọi chung là "cơ"). Những người tham gia đặt 1 ngón tay lên cơ sau đó thông qua 1 số nghi thức thần bí để trò chuyện với hồn ma bằng cách đánh vần các chữ cái mà cơ chỉ đến để tạo thành những câu hoặc cụm từ có nghĩa.

"Trước tiên nghe ta nói, máy móc sẽ vẫn luôn quay, nếu có xảy ra chuyện gì thì đừng cuống, nhớ kỹ, tay nhất quyết không được buông ra biết không?… Còn có, chúng ta chỉ cần hỏi rõ ràng nguyên nhân vì sao mà bóng ma kia cứ lởn vởn quanh đây, còn mọi việc sau này dù sao tốt nhất vẫn là thỉnh đại sư đến để xử lý." Hà Bật Học thấp giọng giải thích với Yoko, nàng khi nghe xong liền bắt đầu thở gấp, nhóm người ngồi vây

quanh cái bảng, Tiểu Tứ cùng Trương Chính Kiệt thì giống như đứng trước đoạn đầu đài run rẩy vươn tay ra.

"Cô lên trước!" Hà Bật Học lẩm bẩm, Trương Anh Nam trợn mắt rất muốn nuốt trửng Hà Bật Học, trông như thế mà lại bắt nàng lên trước sao?

"Ta mà chơi khẳng định không có kết quả gì đâu, yên tâm! Nơi này nhiều người như vậy, không có việc gì cả!" Hà Bật Học chỉ chỉ ngọc hồ lô đeo trên cổ mình. Chính xác, cái đó là bùa hộ mệnh có sức mạnh phi thường mà, Hà Bật Học chơi cái gì cũng sẽ không có kết quả, ai cũng muốn cậu tháo xuống, nhưng chỉ sợ cậu bị quỷ nhập lại càng phiền toái hơn, Trương Anh Nam không cam tâm tình nguyện bĩu môi ngồi vào vị trí. Có mấy ngọn nến được châm lên, tất cả mọi người nín thở chờ đợi.

Đột nhiên nhiệt độ trong phòng trở nên lạnh lẽo, Yoko cùng Trương Anh Nam mặt mũi trắng bệch, nhìn thấy bàn cầu cơ bỗng dưng giật giật, phía kia 2 nam nhân liếc mắt đánh giá lẫn nhau đoán xem đối phương có giở trò gì hay không.

"Học trưởng!" Tiểu Minh lập tức thấp giọng gọi, Hà Bật Học thấy hắn hoảng sợ, nhìn qua Đại Minh sắc mặt cũng không hơn là bao, liền tiến đến bên cạnh rồi nhìn vào màn hình, chỉ trong nháy mắt suýt chút nữa buột miệng hét lên khi quan sát vị trí ngồi của 4 người kia, tuy nhiên bây giờ không phải là lúc cậu thể hiện ra cảm xúc của mình, nhỡ đâu lại ảnh hưởng khiến 4 người kia rước họa vào thân.

"Học trưởng! Anh đã thấy cái gì vậy?" Trương Chính Kiệt không hổ danh là người đứng vị trí quan trọng thứ 2 trong tổ chế tác, tai mắt hoạt động liên tục, bốn phương tám hướng theo dõi, rất nhanh liền phát hiện Hà Bật Học có gì đó không ổn.

"Đừng lo! Không có việc gì đâu!" Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, Trương Chính Kiệt còn lâu mới tin, ngay từ lúc vừa mới bắt đầu hắn đã cảm thấy sau lưng là lạ, rồi thì tiếp đó một trận da gà nổi lên.

Ở trong phòng khách còn lại những người không tham gia cầu cơ, tất cả đều bắt đầu tiến đến phía sau Hà Bật Học để nhìn vào màn hình, theo đó liền trợn mắt nín thở. Một cô gái gầy guộc tóc xõa dài đang dựa vào trên lưng Trương Chính Kiệt, vươn tay ra đẩy con cơ trên bàn, thế rồi, nàng hình như đã biết có máy quay phim đang quay, lập tức ngẩng đầu nhìn thẳng vào ống kính mặt đối mặt. Có thể thấy trên khuôn mặt ấy, đôi con mắt đang lồi ra, một cái miệng há rộng ngoác. Lúc này, Hà Bật Học chỉ muốn kêu người tắt máy quay.

Cứ như vậy chứng kiến hình ảnh đáng sợ hiện trong màn hình. Còn tại nơi kia, đám Trương Chính Kiệt vẫn đang an ổn chơi cầu cơ.

Con cơ trên bàn bất ngờ chuyển động nhanh, Trương Chính Kiệt và những người còn lại cảm thấy lo lắng, nhóm Hà Bật học đang quan sát màn hình thì vô cùng sợ hãi, chẳng cần đoán già đoán non cũng biết kia là nữ quỷ thắt cổ chết, 2 con mắt lồi to đang không ngừng nhìn con cơ di chuyển hỗn loạn trên bàn, cái mồm ngoác ra thấy cả những thứ nhớp nháp bên trong, không còn lời nào để miêu tả thêm về mức độ ghê tởm.

"Học… Học trưởng ~~~~ làm sao bây giờ?" Tiểu Tứ vội hỏi, hắn vẫn cảm thấy có ánh mắt từ phía Trương

Chính Kiệt như cầu cứu bởi không hiểu lý do vì sao đầu ngón tay chỉ chạm nhẹ vào con cơ mà nó lại di chuyển một cách hỗn loạn như thế, hắn lo lắng không biết nên làm thế nào.

"Mau… Hỏi nàng đi." Hà Bật Học cũng vội nói, đầu óc cậu hiện giờ cũng trống rỗng, căn bản không biết nếu đặt câu hỏi với nữ quỷ kia liệu có tốt hay không.

" « Di chuyển »…?… « Ra ngoài »?… « Cút đi » ư?" Trương Anh Nam thầm thì nhớ kỹ những từ mà con cơ đã dừng lại, còn chưa kịp phản ứng thì tách một tiếng! Bàn cầu cơ nứt vỡ ra, bốn người chơi lạnh cứng người không nói gì.

"Học trưởng!" Trương Chính Kiệt sợ hãi kêu, mọi người không hẹn mà cùng nhìn Hà Bật Học, còn cậu thì cau mày nhìn chằm chằm vào màn hình. Không thấy! Nữ quỷ vừa mới tựa phía sau Trương Chính Kiệt giờ biến mất! Tình huống hiện tại khiến cậu có cảm giác vô cùng rối loạn.

"Thu dọn đồ đạc, mau lên!" Hà Bật Học quát một tiếng, tổ chế tác ban đầu có chút sửng sốt, sau đó nghe lời thu dọn đồ đạc mặc kệ mất bao nhiêu thời gian. Mọi người vẫn có thói quen nghe Hà Bật Học ra lệnh, dù sao giác quan thứ 6 của cậu vô cùng chuẩn xác.

"Sao vội vã quá vậy? Các người cứ như thế rồi đi sao?" Yoko vội vàng kéo Hà Bật Học, vẫn còn chưa giải quyết xong vấn đề kia mà? Mọi người còn chưa hiểu tại sao con quỷ lại cứ lảng vảng xung quanh đây chưa chịu đi, cớ sao……

"Nữ quỷ đó bảo bọn tôi phải đi khỏi đây…." Hà Bật Học cười khổ, Yoko có chút mơ hồ không hiểu, đám nhân viên thì thấy thật khó tin, đây là Hà Bật Học – trước kia không một lần nào là không dũng cảm kéo theo bọn họ xông vào những nơi đầy rẫy hiểm nguy, thế mà lần này chỉ do một chiếc bàn cơ mà sắc mặt thay đổi.

"Xin lỗi, tôi không thể không quan tâm đến tính mạng của các đồng nghiệp! Vấn đề của nơi này không phải chỉ cần bọn tôi quay phim là có thể giải quyết ngay được…." Hà Bật Học thấp giọng nói xong, đám Trương Chính Kiệt cùng nhau sửng sốt. Thật ra, chuyện Cao Hiểu Hoa chết là ngoài ý muốn, khổ nhất chính là Hà Bật Học vẫn cho rằng lỗi hoàn toàn thuộc về mình, nếu ngày đó bọn họ không đến hiện trường nơi diễn ra vụ án kia, có lẽ Cao Hiểu Hoa sẽ không chết, và có lẽ… Ân Kiên cũng sẽ không hồn phi phách tán…… Nghĩ đến đây, Hà Bật Học cảm thấy ngực mình nhói lên, có một số việc không phải thời gian cứ trôi qua thì ký ức sẽ theo đó mà tan thành mây khói, việc không muốn nhớ lại càng hằn sâu trong tâm trí, bởi vậy nỗi thống khổ cứ thế mà tích tụ lớn dần…

"Đúng thế! Chúng tôi đơn giản chỉ là tổ chế tác tiết mục thần quái! Không đảm nhiệm cả việc bắt ma diệt quỷ" Trương Chính Kiệt cười giải thích rồi vỗ vỗ vai Hà Bật Học.

"Ừm! Nếu nữ quỷ đó không chịu đi, thì có khi chị nên tìm nơi ở khác. Chứ cứ tiếp tục trụ lại đây sẽ rất nguy hiểm." Trương Anh Nam cũng đang đứng bên cạnh Hà Bật Học, bọn họ đều vì cậu mỗi người một lời nói giúp cho Yoko hiểu, nếu không nhờ những người đồng nghiệp ăn nói khéo léo này thì có trời mới biết sẽ tiếp tục xảy ra chuyện gì.

Hà Bật Học trong lòng cảm động nhìn lại một lượt những người anh em tốt đã từng vào sinh ra tử, giờ đây mối thâm tình càng thêm chặt chẽ.

"Nhiệt huyết, trách nhiệm của mấy người để đâu vậy? Vấn đề của tôi còn chưa có giải quyết xong mà!" Yoko tức giận, nàng không hiểu những người kia hiện tại đang cảm động cái nỗi gì. Nàng chỉ biết có mỗi một điều là hiện giờ căn nhà của nàng đang có ma ám vậy nên ở không được, bán cũng chả xong đi! Sớm biết thế này liền không tham món lợi nhỏ….

"À! Hay thế này đi! Tôi có cái danh thiếp này đưa cho chị, nếu có vấn đề gì thì tìm người có tên trên đó, không phải nói chứ, mấy cái việc ma quỷ đáng sợ này thì nàng ta đúng là number 1, tốt nhất là nên tìm nàng đi!" Hà Bật Học đưa danh thiếp của Ân Lâm cho Yoko. Tuy rằng nửa năm nay cũng không có gặp nhau, nhưng đôi lúc cậu vẫn còn nghe phong phanh được tin tức của nàng, tình cảm của nàng cùng Ngô Tiến phát triển rất thuận lợi. Đương nhiên, tay nghề trừ tà diệt quỷ thì vẫn sắc bén như trước.

Yoko bán tín bán nghi nhận lấy danh thiếp, nhân viên đài truyền hình gói gém đồ đạc rất nhanh, vài giây sau mọi thứ đã được sẵn sàng, Hà Bật Học gật đầu, đoàn người chuẩn bị rời đi. Nhưng vào đúng lúc này, bỗng nhiên đèn chiếu sáng ngoài sân nhấp nháy liên hồi, mọi người đều đứng yên nín thở, ánh sáng chớp giật, tim mọi người cũng loạn nhịp theo, Hà Bật Học hết nhìn đông tới nhìn tây, không khí lạnh lẽo bao trùm, thật là đáng sợ!

Được cái mắt to nên từ khóe mắt có thể nhìn thấy nhiều hơn người bình thường, ngọn đèn tối sầm rồi lại mở ra ánh sáng leo lét, Hà Bật Học liếc thấy có người đàn ông đang đứng trong WC, đưa lưng về phía bọn họ, điều đáng nói là ở trong gương không hề thấy hình của người đó.

"Trời ạ ~ ta có đại vận nha, cái gì cũng đều không thấy… Nhìn không thấy cái gì hết…." Hà Bật Học nhắm mắt tự khấn, đeo ngọc hồ lô rồi mà sao vẫn nhìn thấy cái thứ đó cơ chứ. Không, không phải, phải nói là từ lúc ở trong phòng khách đến giờ, dù đeo bùa hộ mệnh mà vẫn có thể nhìn thấy hiện tượng ma quái kỳ thực vô cùng phấn khích. Rốt cục, cái thứ kia từ nơi nào tới đây nhỉ?

Men theo tường, Hà Bật Học cẩn thận từng bước một đi tới cạnh cửa, cậu dùng hết khả năng để giữ khoảng cách với cái WC, bỗng nhiên cảm thấy bên chân có chút buồn buồn ngứa ngứa, cúi đầu xuống thì thấy một bé gái chưa đến 3 tuổi đang ôm chặt lấy bắp đùi của mình.

"Yoyo, sao còn chưa đi ngủ?" Yoko quan tâm kêu to, nàng đã sớm giục con bé đi ngủ, tại làm sao lại vẫn còn ở đây chứ?

Bé gái Yoyo kia vẫn cứ ôm lấy chân của Hà Bật Học không tha, vóc dáng nhỏ xinh miễn cưỡng ngẩng đầu, chợt có chút ảo giác hình như ánh mắt kia đang trợn trắng nhìn cậu.

"Bé con à…." Hà Bật Học thấy xấu hổ, thật không muốn nói dù ở độ tuổi nào đi nữa mà để một bé gái ôm chặt lấy bắp đùi mình như vậy thật không tốt chút nào nha!

"Thành tâm cầu nguyện, chỉ cần ngươi còn tưởng niệm tới họ, họ sẽ trở lại bên ngươi. Nước là nơi giúp ngươi đi tới âm phủ tìm kiếm…." Yoyo lầm bầm nói, giọng trẻ con rất đáng yêu thế nhưng khi bé nói những

lời này lại khiến mọi người trong nhà nổi một trận lạnh cứng người.

Hai người một lớn một bé, Yoyo lôi kéo Hà Bật Học đi đến bờ bể bơi. Bể bơi diện tích không lớn cũng khá cạn, nhưng không hiểu sao Hà Bật Học cảm giác như kiểu bể rất sâu không nhìn thấy đáy.

"Thành tâm cầu nguyện, có thể xuống âm phủ tìm kiếm." Yoyo lại một lần nữa thì thào tự nói, Hà Bật Học nhìn bé gái trước mặt vừa thấy khổ sở vừa thấy sợ hãi. Trước mắt của cậu rõ ràng không phải là Yoyo, cậu cũng không quan tâm đó là ai, quan trọng là cô bé cứ liên tục lặp đi lặp lại việc xuống âm phủ tìm kiếm. Đối với Hà Bật Học, trong câu nói này rõ ràng còn có một tầng ý nghĩa khác, nó khiến ngực cậu tự nhiên hình thành cảm giác nhói đau.

"Học trưởng…." Trương Chính Kiệt hốt hoảng kêu to hai tiếng, hắn lo lắng Hà Bật Học có khả năng sẽ vì quá nhớ tới Ân Kiên mà nhảy xuống, đến mức này thực sự không nghĩ ra nổi biện pháp nào.

"Cô bé tưởng sẽ dụ được ta nhảy xuống sao?" Hà Bật Học cười khổ lắc đầu, hít sâu mấy cái lui về phía bên người đám Trương Chính Kiệt. Cậu tuy rằng đau khổ đến mấy, cũng sẽ không mất đi lý trí, sẽ không ngốc đến mức nhìn không ra mục đích của cô bé, lang thang lâu như vậy không phải là muốn tìm người chết thay chứ?

Yoyo nhìn Hà Bật Học, bộ mặt trở nên cực kỳ dữ tợn, sẽ không ai có thể tưởng tượng được một bé gái 3 tuổi lại có được một gương mặt đáng sợ như thế, miệng há hốc mắng ra một tràng dài mà chẳng ai hiểu được, sau đó ùm một cái nhảy vào trong bể bơi.

"Shit!" Hà Bật Học chửi thề, không nghĩ tới việc con bé sẽ sử dụng đến cả cái chiêu này, không chút nghĩ ngợi cậu cũng xông lên nhảy vào trong bể.

Òng ọc ~ Nước chảy vào trong tai, Hà Bật Học nín thở, bơi xuống đáy bể, ngẩng đầu nhìn thấy Trương Chính Kiệt bọn họ đang lo lắng đứng ở cạnh bể, nước khá trong, rất cạn, nhưng đáng sợ chính là, cậu sao lại bơi dưới đáy bể lâu đến vậy, cũng không thể tìm thấy bóng dáng Yoyo.

"Hô ~~~~ có người nào nhìn thấy Yoyo không?" Hà Bật Học ngóc lên để thở, nhân viên công tác tìm kiếm xung quanh, nhưng cũng chưa người nào thấy được Yoyo.

"Sao lại như vậy được? Làm sao được chứ?" Yoko lo lắng, Hà Bật Học nhìn nàng một cái, nhíu mày, hít sâu một cái lại lao xuống đáy bể.

[Không phải muốn tìm kẻ chết thay sao? Tìm ta này! Ta ở đây, buông tha bé gái kia, tới tìm ta liền đi!] Hà Bật Học trong lòng không ngừng mặc niệm. Bể bơi đột ngột toát ra lượng lớn bọt khí, dáng người bé nhỏ của Yoyo bỗng nhiên xuất hiện, Hà Bật Học vội vàng bơi qua, gắt gao ôm Yoyo trồi lên mặt nước, Trương Chính Kiệt ba chân bốn cẳng đem cô bé bế lên, những người còn lại luống cuống muốn đỡ Hà Bật Học lôi khỏi bể.

"Học trưởng?" Trương Chính Kiệt kéo tay Hà Bật Học, cảm nhận rõ được người kia vẫn cứ cứng ngắc ở đó,

không biết lý do vì sao liền hỏi.

Hà Bật Học trợn mắt, một cỗ áp lực rất lớn đang giữ chặt lấy chân của cậu, không kịp kêu cứu, Hà Bật Học cả người bị kéo mạnh xuống nước.

"Học trưởng!!!!!!!" Trương Chính Kiệt gọi lớn, Tiểu Tứ cùng mấy người đồng sự trẻ tuổi quên mình nhảy xuống nước muốn cứu Hà Bật Học, kết quả ngược lại bị cỗ áp lực kia cùng lúc kéo vào trong.

"Toàn bộ rời đi bể bơi!" Một giọng nữ lạnh lùng truyền đến. Ân Lâm thấp giọng tụng Cửu tự ấn quyết* chuẩn bị xuất chiêu, nhúng lá bùa vào bể bơi, ngay sau đó liền nhìn thấy mơ hồ một con hỏa long lao nhanh xuống đáy.

*Cửu tự ấn quyết: (Nine Cutting Fingers of Ninjutsu) Bộ Thủ Ấn này chủ yếu do hệ phái Đông Mật sử dụng. Đại pháp tu trì này dùng 9 bộ cách tu trì để khai mở lực tiềm năng tập trung trong 9 nơi bí mật tìm ẩn trong thân người. Bao gồm:

LÂM – BINH – ĐẤU – GIẢ – GIAI- TRẦN – LIỆT – TẠI – TIỀN.

"Học trưởng! Tiểu Tứ!" Trương Chính Kiệt lập tức đem gậy tới trước mặt Tiểu Tứ và Hà Bật Học kéo lên trên bờ, cùng mấy người đồng sự đều suýt chút nữa tới quỷ môn quan*, tất cả đều nằm bên thành bể ho mạnh.

*Qủy môn quan: cánh cửa để đi xuống âm phủ sau khi chết đi. Ở đây ý nói ranh giới cận kề giữa sự sống và cái chết

"Cô… cô Lâm…?" Hà Bật Học một bên ho, một bên nghi vấn, vị mỹ nhân xung quanh dày dặc quỷ khí trong mắt lộ rõ hưng phấn đứng tựa một bên. Lại gặp mặt nhau rồi!

"Căn nhà này được xây trên một bãi tha ma, phía dưới còn rất nhiều xương cốt chưa được dời đi, ngươi còn thấy rằng có thể trụ lại à?" Ân Lâm trầm giọng hỏi. Hơn nửa năm không gặp gỡ Hà Bật Học, không nghĩ tới cậu vẫn là thư sinh mắt to ngày ấy, chẳng có gì thay đổi, chỗ nào có cậu ta thì chỗ ấy có quỷ! Cuộc sống thật sự là khá muôn màu muôn vẻ, nhộn nhịp ah~!

"Cô Lâm thực tài giỏi nha! Chẳng cần theo dõi cũng biết là chúng ta gặp chuyện!" Trương Chính Kiệt điên cuồng vuốt mông ngựa*, dù sao điều này cũng là sự thật đi! Bởi thế nên có nói quá cũng chẳng phải khó khăn gì mấy.

*Thuật ngữ "Vuốt mông ngựa": Ý chỉ nịnh nọt, nịnh hót.

"Ta nếu như có thể biết trước, thì chẳng đã giải quyết xong rồi ư? Ngươi cho rằng cái tên đại sư vô dụng đến đây trừ tà là ai chứ? Ngoài cái tên Bộ Hưởng Giao kia thì còn ai vào đây nữa!"". Ân lâm tức giận, nhận được điện thoại cầu cứu của Bộ Hưởng Giao, phá hủy tan tành ngày nghỉ ngọt ngào của nàng, cái này

nàng còn chưa tính sổ đâu!

"Được rồi! Ta tạm thời có thể chế trụ bọn họ, cô sớm thu dọn dời đi, nơi này ngoại trừ việc thiêu hủy toàn bộ rồi cứ để đó phơi ở ngoài hơn 1 năm rưỡi mới có thể hết được âm khí, không còn biện pháp khác đâu." Ân Lâm quay đầu khuyên nhủ Yoko, căn nhà này không thế bán hay cho thuê, nếu cứ lì lợm ở lại đây, khẳng định sẽ có tai nạn chết người, dạng như tuần hoàn, cứ một âm hồn sẽ kéo theo một người chết cùng.

"Còn có các ngươi, không có việc gì thì nên chạy nhanh đi, mặc kệ có hay không quay được thứ gì, chung quy cũng không được lưu lại." Ân Lâm nghiêm túc ra lệnh, Hà Bật Học gật đầu, thiếu chút nữa lại chết đuối thêm mấy nhân viên, cậu thật sự không mong rằng lần này sẽ lại có người bị thương hoặc tử vong.

Quay trở về căn hộ của mình – một nơi sạch sẽ, u ám và có chút trống rỗng. Kể từ sau khi Ân Kiên hồn phi phách tán, cậu vẫn sống qua ngày như cái xác không hồn. Thế rồi Ân Lâm, Ngô Tiến không đành lòng nhìn cậu như vậy liền thay cậu sửa sang, trang trí lại căn hộ cũ trước kia cậu đã ở dù sao thì Hà Sĩ Vĩ tạm thời cũng không dùng đến.

Lặng lẽ đi nấu một gói mỳ, trầm mặc bật máy hút khói, cậu phát hiện từ lúc nào mình trở nên dần vô cảm, sợ hãi, kích động, vui vẻ, buồn bã, dù có là cảm xúc nào cũng không thể làm tim của cậu đập nhanh hơn một chút. Bốn phía thanh âm luôn như vậy xa xôi mà mơ hồ, nhìn trên khuôn mặt vẫn luôn là sắc thái u ám, cậu có đi tới bác sĩ vài lần, đều được nói là do tâm lý bị ảnh hưởng, có nơi thậm chí còn bảo cậu bị mắc chứng suy giảm chức năng ham muốn, cái này mới buồn cười chứ! Hà Bật Học đây! Thế nào mà tới cái mức suy giảm chức năng đó đó chứ? Nếu mà nói cậu dọa cho quỷ sợ tớ mức yếu sinh lý thì may ra còn có người tin.

Tùy ý vớt lên vài miếng, lúc này mới cảm thấy, mỳ ăn liền khó ăn đến vậy à? Thế nào mà một chút hương vị đều không có, bất quá Hà Bật Học rất hiểu suy nghĩ của mọi người, cậu biết mọi người lo lắng cho cậu, vì không không muốn tạo thêm phiền phức cho người khác, cậu luôn ăn thật no dù cậu không nấu cơm, còn mỳ ăn liền thì khó nuốt. Mỗi ngày nhất định đi ngủ đúng giờ, mặc dù một người nằm trên giường có chút trống vắng, có chút lạnh lẽo, cậu hiểu cậu không thể để mình mất ngủ, không thể để mình đói bụng, càng không thể khóc. Bởi vì nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng kia của cậu, bọn họ sẽ lập tức thương cảm, lập tức an ủi…mà cậu thì không muốn như thế…

Phù một tiếng! Hà Bật Học thở hắt ra khi ngâm mình trong bồn tắm, nhiệt độ của nước có chút cao, cậu thấy thật may mắn vì vẫn còn cảm nhận được điều đó. Không biết vì sao, cậu luôn có cảm giác linh hồn của mình luôn phân ra làm hai, một nửa thì vẫn sống và sinh hoạt như bình thường, một nửa khác thì đứng rất xa ở bên quan sát chính mình trong cái ngày bình thường đó, chẳng có vui vẻ, chẳng có bi thương, tựa như 2 mảng trắng đen đối lập, không thể nào hòa hợp làm một, chỉ có thể để chúng cứ như vậy tồn tại.

[Thành tâm cầu nguyện, ngươi luôn tưởng niệm họ thì họ sẽ quay trở về bên cạnh người. Nước sẽ giúp ngươi xuống âm phủ tìm kiếm….] Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng của Yoyo, Hà Bật Học lòng quặn lại, đây chẳng qua là lời nói để lừa gạt cậu, chỉ là vì lý do gì? Vì cái gì mà cậu nhớ…mà cậu quá tin tưởng.

"Thử một chút… Thử một chút hẳn là không sao đi?" Hà Bật Học lầm bầm, ở nhà thử làm hẳn là không can hệ gì đi? Ân Lâm từng tại căn phòng này làm phép trừ tà, không còn ác linh, quỷ quái tiếp cận, nếu như ở trong này thử xem hẳn là không có vấn đề gì?

Hà Bật Học khẽ cắn môi. Nói thật, cậu cũng không biết nên làm cái gì bây giờ! Một lần nữa mở vòi nước, cậu muốn dìm chết chính mình thì cũng phải để cho nước tràn hết cái bồn tắm chứ nhỉ? Hai ba bước chạy về phòng mình, cậu tìm một bộ quần áo để mặc, cũng không thể để mình khỏa thân nhông nhông đi gặp Ân Kiên chứ? Nghĩ đến đây, Hà Bật Học chợt ngây ngô cười hai tiếng. Đến cái thời điểm này, chỉ sợ cũng còn lại mình cậu mà thôi.

Quyết định quay lại ngồi trong bồn tắm lớn, hít sâu 1 lượng không khí rồi trượt xuống, trầm mình dưới đáy nước. Nhìn xuyên thấu qua những gợn nước quan sát nhà tắm, vặn vẹo một chút liền thấy bắt đầu có cảm giác lá phổi như muốn bốc cháy lên, lượng khí vừa nãy hít vào dường như không còn, Hà Bật Học bỏ cuộc đứng dậy, quả nhiên vẫn là quá ngây thơ rồi, nào có khả năng cứ thế đem mình chìm xuống bồn tắm là có thể tới âm phủ?

Nhiệt độ bỗng nhiên giảm xuống, Hà Bật Học không khỏi rùng mình một cái, cậu ngâm mình ở trong nước nóng thế mà lại cảm thấy lạnh ư? Điều này làm cậu có chút hỗn loạn, đang định đứng lên thì cách chỗ gợn nước một bóng đen lao tới, đem cả người cậu thật mạnh đẩy xuống bồn nước, Hà Bật Học liều mình giãy giụa, bọt nước văng khắp nơi, bóng đen kia như là chưa thấy cậu chết thì còn chưa bỏ tay, buồng phổi một trận bỏng rát, trong lòng Hà Bật Học đang gào thét toán loạn, liều mình đẩy bóng đen kia ra, đột nhiên thấy áp lực tiêu tan, Hà Bật Học nổi trên mặt nước gấp gáp thở.

"Uy… anh có mệt hay không? Có thấy khát không? Muốn hay không uống một chén canh nhé?" Một giọng nữ nhẹ lâng lâng truyền đến, Hà Bật Học kinh ngạc phát hiện chính mình đang ở giữa một con sông, giãy giụa để vào được trong bờ, một cô gái tuổi còn trẻ, xinh đẹp, mặc chiếc váy ngắn, lộ ra cặp đùi đang bưng bát canh nhìn hắn cười.

Bước tới với đôi xăng-đan cao gót, cái váy kia quá ngắn, lộ ra một cặp đùi trắng nõn, săn chắc rất hấp dẫn, trên mặt luôn có một nụ cười ngọt ngào, một bước một bước chậm rãi đến bên người Hà Bật Học, vươn tay đem cái người đang ướt đẫm giống như con chó nhỏ đáng thương bị vứt bỏ kia kéo vào.

"Anh bộ dạng thật đáng yêu, rất giống bạn trai trước của tôi!" Cô gái xinh đẹp nói chuyện với cậu, âm thanh vang vang như từ cõi xa xăm, Hà Bật Học lúc này mới chú ý tới kiểu váy sườn xám của nàng, phong cách thật kỳ diệu, cùng bốn phía phong cảnh như muốn hòa lấy tạo vật xinh đẹp ấy, thực không còn gì có thể hoàn hảo hơn.

"Nơi này là đâu?" Hà Bật Học ngơ ngác nhìn xung quanh, cậu nhớ rõ một giây trước chính mình suýt bị dìm chết trong bồn tắm, một giây sau bỗng từ dưới sông ngoi lên.

"Anh có thấy mệt không? Có khát không? Muốn hay không uống một bát canh nhé?" Cô gái xinh đẹp ngọt ngào cười, tốt bụng đưa cái chén nhìn không rõ bên trong có gì khói bốc nghi ngút tới chỗ Hà Bật Học, vừa mới từ dưới sông bò lên, áng chừng không biết uống cơ man nào là nước, giờ thì làm gì có tâm tình để mà uống canh đây.

"Cám ơn… Tôi không khát…, cô tên gọi là gì? Nơi này là chỗ nào?" Hà Bật Học lễ phép nói lời cảm tạ, lắc lắc tay cự tuyệt lòng tốt của nàng. Cô gái xinh đẹp lơ đễnh khoát tay, Hà Bật Học kinh ngạc nhìn nàng, chén canh kia biến đâu mất rồi?

"Tôi không nhớ rõ chính mình gọi là gì! Bất quá ai ai cũng gọi tôi là Mạnh Bà, nơi này là chỗ nào chính anh không nhận ra sao? Phía đầu cầu có gắn biển tên rất lớn kia!" Cái tên gì mà so với nữ nhân trẻ trung xinh đẹp trước mặt chẳng có liên quan. Rồi nàng liền kéo tay Hà Bật Học, có vẻ như dáng vẻ của cậu có phần giống với bạn trai cũ của nàng thật, cho nên nàng mới cảm thấy rất thân thiết đi! Hà Bật Học mở to hai mắt nhìn, Mạnh Bà? Cậu không nghe lầm chứ? Lại còn tốt bụng đưa canh cho người khác uống? Cậu nhìn khắp xung quanh cuối cùng thấy một cái bia đá, phía trên khắc rõ ba chữ, CẦU NẠI HÀ.

"Holy shit!…." Hà Bật Học lau nước trên mặt, cậu không biết chứng u buồn quá mức cũng có thể gây ra ảo giác! Hay là thần kinh của cậu đang yếu đi? Thật là muốn chết a! Một cái cầu Nại Hà xây theo kiểu hiện đại à O_O? Cảm giác ngay cả xe tăng cũng đi lên đó được; Mạnh Bà thì trẻ trung, thân hình bốc lửa nữa? Nguy rồi, cậu khẳng định bệnh của mình quá ư nghiêm trọng.

"Anh có mệt không? Có khát không? Muốn hay không uống bát canh nhé?" Mạnh Bà hì hì cười, lại bưng bát canh tiến đến trước người Hà Bật Học, cậu giờ mà còn dám uống sao? Nhìn đối phương mạnh mẽ xua tay, Mạnh Bà tựa hồ không thấy ảnh hưởng gì, lại một lần nữa khoát tay rời đi, nàng cứ như chiếc đĩa hát lặp đi lặp lại, gặp mặt bất quá cũng chỉ mới mấy phút đồng hồ, đã muốn hỏi cậu cùng một câu tới 10 lần.

"Cái kia… Tôi thật sự không khát, cô không cần suốt ngày hỏi tôi như thế đâu! Thế….. Tôi không uống thì cô sẽ gặp phiền phức sao?" Hà Bật Học tò mò hỏi, cả người ướt đẫm thực chẳng thoải mái, chính là cậu vẫn chưa thể nhận ra đây là địa phương nào, Mạnh Bà nhìn cậu cười, vươn tay chỉ sang bên kia cầu, phía đó là một đô thị hiện đại vô cùng sạch sẽ.

"Ở đó có rất nhiều cửa hàng, anh có thể qua cầu đi tìm tiệm bán quần áo rồi mua một bộ mới để thay!" Mạnh Bà nháy nháy mắt cười nói, trong tay lại bưng một chén canh nóng. Hà Bật Học nhìn nàng nuốt nuốt nước miếng. Nói thật là, cậu thật sự bắt đầu cảm thấy khát nhưng trong lòng không ngừng có cái thanh âm cảnh cáo cậu không được uống, không được qua cầu, nếu không cậu sẽ không thể trở về được nữa.

"Tôi không thấy khát…." Hà Bật Học đề phòng nhìn chằm chằm Mạnh Bà. Cậu bắt đầu thấy lo lắng, không biết mình sẽ có thể cự tuyệt được bao nhiêu lần, đột nhiên nàng biến sắc mặt, khuôn mặt vốn trẻ trung xinh đẹp nay lại vặn vẹo dữ dội. Mạnh Bà vẫn ngọt ngào cười nhìn lại cậu, Hà Bật Học lắc lắc đầu, không cần tự hù dọa chính mình, còn có chuyện gì cậu chưa trải qua, cho dù Ân Kiên không ở bên, cậu vẫn có thể chăm sóc bản thân,… Ân Kiên?

"A! Tôi là tới tìm Ân Kiên!" Hà Bật Học đột nhiên kêu lên một tiếng, Mạnh Bà tò mò đánh giá hắn, người trước mặt nàng cau mày trầm ngâm hồi lâu, cậu thế nào mà chỉ mới mấy phút đã quên mất tên của mình là Hà Bật Học? Cậu tự nhiên có cảm giác xấu, có phải ở tại nơi này quá lâu, mặc kệ uống hay không uống bát canh thì đều sẽ chẳng còn nhớ tới chuyện trước kia nữa.

"Anh làm sao vậy?" Mạnh Bà quan tâm hỏi, Hà Bật Học nhanh lùi một bước, cậu không hề quên Ân Kiên, cậu dù thế nào cũng không muốn quên Ân Kiên, chết cũng không muốn! Từ từ… Cậu đứng ở chỗ này……. Hoàng tuyền?……..Cầu Nại Hà? Cậu đã chết?

Một khi ý thức được chính mình đã chết, Hà Bật Học tâm tình từ đầu sợ hãi, dần dần trở nên thoải mái, nghĩ rằng rốt cục vẫn là đi đến một bước giải thoát, cái đích cuối cùng cũng chỉ là như vậy. Trong nửa năm này, cậu cũng không hiểu được đã sống như thế nào, vẫn là đờ đẫn sống qua ngày, không có vui vẻ, không có bi thương, không muốn được người khác an ủi, thế nên cứ cố kiên cường mà sống. Bởi vì cảm thấy một

khi được người khác an ủi, lại phải thừa nhận Ân Kiên đã chết…, Có lẽ, cứ như vậy ngoài ý muốn dìm chết chính mình cũng đâu đến nỗi tệ.

"Anh còn chưa có chết." Mạnh Bà như là nhìn thấu ý nghĩ của Hà Bật Học, cười ngọt ngào hai tiếng nhắc nhở.

"Tôi chưa chết? Chưa chết tại sao lại ở chỗ này?" Hà Bật Học dỗi hờn phản bác. Mạnh Bà mỉm cười lắc đầu, vỗ nhẹ nhẹ bờ vai cậu, lúc này cậu mới chú ý tới bốn phía có vô số đèn lồng đang bay lờ lững. Chẳng ai lại dẫn theo một đống đèn lồng chờ mình qua cầu, Mạnh Bà bước lên phía trước, một chén lại một chén canh nóng liền biến mất, đèn lồng bay qua cầu sau đó nháy mắt không thấy, Hà Bật Học chỉ biết đứng ngây ngốc nhìn một màn này.

"Đây là những người vừa mới chết. Mỗi một chiếc đèn lồng đều là một linh hồn, đã quên hết chuyện cũ, chuẩn bị một lần nữa đầu thai làm người." Mạnh Bà vỗ vỗ bả vai Hà Bật Học. Ở đây chỉ có 2 người họ có «ngoại hình là người», cho nên cậu mới có thể cảm thấy thân thiết.

"Cô vì cái gì lại ở đây? Tôi vẫn luôn cho rằng Mạnh Bà rất già." Hà Bật Học đánh bạo hỏi, nếu cậu còn chưa có chết, vậy không thể bỏ qua việc tìm kiếm Ân Kiên, cùng vị kiều nữ này quan hệ tốt có lẽ sẽ thu thập được nhiều thông tin, tuy rằng nàng rất giống cái đĩa hát luôn lặp đi lặp lại hỏi cậu có khát không, có mệt không, có muốn ăn canh không, cậu chỉ phải nhắc nhở chính mình đừng uống hẳn là không thành vấn đề.

"Tôi đang đợi người…." Mạnh Bà nhẹ giọng cười, hai gò má bỗng chốc ửng hồng.

"Chờ ai?" Hà Bật Học hồ nghi, tuy rằng khi thấy Mạnh Bà còn trẻ thế kia bản thân cũng cảm thấy có gì đó quỷ dị, nhưng tới giờ nhìn thấy nàng lộ ra bộ dáng thiếu nữ đang yêu e thẹn lại thấy khó mà chấp nhận nha~.

"Tôi không nhớ rõ…, nhưng tôi biết, nếu hắn đến đây, tôi nhất định sẽ nhận ra hắn." Mạnh Bà cười ngọt, rất nhiều việc trong đầu nàng đã dần biến thành một mảnh trống rỗng, nhưng khi nhớ lại thì chợt cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

"Tôi cũng đang đi tìm một người… Chính là có điều hắn đã bị hồn phi phách tán, như vậy còn có thể tìm được hắn không? Cô có thể hay không giúp tôi?" Có lẽ là cảm nhận được Mạnh Bà đồng cảnh ngộ cũng đối với người kia mãnh liệt tưởng niệm, Hà Bật Học không chút nghĩ ngợi tìm sự giúp đỡ, cậu vẫn luôn có cảm giác, cậu sẽ tìm được Ân Kiên, cho dù biết rõ anh đã hồn phi phách tán, một dấu hiệu cũng chẳng có, nhưng cậu vẫn cứ tin tưởng vững chắc rằng có thể tìm thấy Ân Kiên.

Hồn phi phách tán? Mạnh Bà tò mò đánh giá Hà Bật Học, mắt to chớp động ánh lên thành khẩn, nhìn qua cũng không giống như đang nói dối, chỉ là một khi đã hồn phi phách tán thì tìm đến âm phủ cũng chẳng thể giải quyết được gì!

"Không được sao? Hồn… Hồn phi phách… Thật sự… Thật sự không bao giờ có thể tồn tại được nữa?" Nhìn thần sắc Mạnh Bà, Hà Bật Học khổ sở hỏi, cậu vẫn luôn ôm ấp hy vọng duy nhất này, chẳng lẽ cứ như vậy

tan thành mây khói? Cậu không cam lòng, vì cái gì mà Ân Kiên bị đối xử như thế?

Mạnh Bà khẽ cười, kéo Hà Bật Học đi vài bước rời xa cây cầu, những chiếc đèn lồng không còn tỏa tia sáng mạnh mẽ, chỉ leo lét như những ngọn đèn dầu, Hà Bật Học lúc này mới chú ý tới bốn phía âm u hơn rất nhiều, đối mặt là một khoảng mênh mông vô bờ, không có điểm bắt đầu, không có điểm kết thúc.

"Nơi này cái gì đều không có…." Hà Bật Học thấp giọng nghi vấn, từ sau khi Ân Kiên hồn phi phách tán, cậu sống âm trầm hơn rất nhiều, không phải dạng lãnh khốc hay thế nào, chỉ là đối với tất cả mọi việc đều không cảm giác kể cả việc ngoài ý muốn đi vào âm phủ. Nhớ lại ngày xưa, cậu hẳn là muốn kích động nháo loạn hoặc là cầm DV quay điên cuồng. Đáng tiếc Hà Bật Học hiện tại, bất luận là hành động gì, đều có vẻ lực bất tòng tâm, mà ngay việc lúc nào cũng nghĩ đến tìm kiếm Ân Kiên còn mong manh không xác định được.

"Chả lẽ không còn nơi nào có thứ mà người ta vẫn nghĩ là không tồn tại trú ngụ sao?" tiếng cười ôn nhu của Mạnh Bà quanh quẩn bên tai, Hà Bật Học vừa quay đầu, bốn phía chỉ còn mình cậu, đứng cô đơn tại một khoảng mênh mông không bờ bến.

Không nhớ rõ chính mình đã đi bao nhiêu lâu, Hà Bật Học miễn cưỡng động đậy 2 chân, trong này tựa hồ không có cảm giác thời gian trôi, mà nói chung ở dưới âm phủ rồi thì thời gian trôi nhanh hay chậm cũng còn có gì quan trọng. Có điều cậu vẫn sẽ cảm thấy mệt, bị rơi xuống nơi này, bốn phía nhìn lại hoang vu không có một động tĩnh, một cái bóng dáng cũng không có, sắc trời vẫn mù mịt như vậy, trừ mỗi mình cậu ra, người đẹp kia cứ như bị cái gì đó cuốn đi mất dạng.

Ngồi bệt xuống, nghĩ việc đến nơi đây cũng sẽ chẳng có cái gì thay đổi, Hà Bật Học chỉ có thể ngẩng đầu ngây ngốc nhìn trời, trong lòng từng đợt từng đợt dâng lên cái cảm giác gọi là sợ hãi, vạn nhất cậu vĩnh viễn bị giữ ở chỗ này thì làm như thế nào? Cái gì cũng đều không có, cậu chẳng sống, cũng không tính là chết, đến tột cùng cậu nên làm gì bây giờ?

"Ân Kiên…." Đầu cúi xuống đầu gối thì thào, giọng điệu của Hà Bật Học cũng không giống như đang kêu gọi, mà đây là một thói quen ỷ lại, dường như nếu kêu tên người đó, cậu mới có một chút dũng khí. Trong mấy ngày này, cậu vẫn luôn rất kiên cường không rơi lệ, nguyên bản cậu không muốn người khác lo lắng. Chính là hiện tại trời đất mênh mông chỉ còn mình cậu, cậu vẫn như trước không khóc được, nước mắt bị hãm sâu chặt chẽ khóa dưới đáy lòng, thực buồn khổ, thực chua xót, dù thế nào cậu vẫn không có biện pháp để nước mắt trào ra mang theo nỗi thống khổ, mặc dù chỉ là một chút thôi cũng tốt….

Lộc cộc….. Lộc cộc!!!! Có thanh âm tiếp cận, Hà Bật Học ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy một cái đầu người lăn đến bên chân. Nếu là trước kia, cậu khẳng định sợ tới mức la hét thất thanh sau ngã lùi lại. Hiện giờ cả cơ thể lẫn trí óc đều mệt mỏi, cậu chỉ kinh ngạc nhìn nó lăn qua, rồi lại kinh ngạc nhìn nó dừng lại.

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Cái đầu người kia há mồm nói chuyện, giọng nói không khó nghe, có lẽ khi còn sống là một người đàn ông trung niên.

"Lạc đường…." Hà Bật Học cười khổ, khối đầu kia tựa hồ cảm thấy cậu rất thú vị, lăn tới gần một chút.

"Đường ư? Nơi này làm gì có đường?" Đầu người tứ phía đông tây nam bắc lăn mỗi phía một chút. Chính xác, nơi này nhìn qua nhìn lại cũng chỉ thấy toàn sa mạc, những sa mạc rộng lớn vô biên, nơi này là đường mà cũng chẳng phải đường.

"Thế nào cũng được! Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Hà Bật Học hơi thở dài, cậu vẫn không sửa được cái tính thích chõ mũi vào chuyện người khác. Giả như hiện tại nếu gặp gỡ phiền toái, người kia sẽ không tới cứu cậu.

"Ách! Ta bị người ta chém đầu, giờ đang đi tìm lại thân thể." Cái đầu nói xong liền nở nụ cười, tại nơi sa mạc hoang vu mà mong muốn tìm lại thân thể của chính mình, chuyện khó khăn như thế mà có thể nói ra rất vui vẻ khoái trá, thật là một cái đầu lạc quan! Hà Bật Học từ đáy lòng bội phục.

Vốn định nói vài câu cổ vũ bơm hơi, sau đó liền không nghĩ ngợi gì nhìn kỹ lại cái đầu, đột nhiên trong lòng chợt lóe lên ý nghĩ, cái đầu đến đây tìm lại mảnh thân thể của chính mình làm cậu nhớ đến người kia bị đánh đến hồn phi phách tán – Ân Kiên…

"Uy uy! Đầu người tiên sinh, có phải hay không những người giống như ngươi nếu không có đầy đủ linh hồn đều sẽ ở tại chỗ này?" Hà Bật Học xông lên trước vài bước ngăn cái đầu đang chuẩn bị lăn đi rồi nhấc lên hỏi, đầu người có chút bất mãn nhăn nhó mặt mày, tuổi trẻ bây giờ thực không lễ phép nha! Dám trực tiếp đem đầu của hắn nhấc lên!

"Đúng vậy! Ngươi muốn làm gì?" Cái đầu kia dường như quay thẳng ra uy hiếp, Hà Bật Học cũng hiểu được chính mình thực thất lễ, nhanh chóng đem đối phương cung kính đặt xuống, đầu người cuối cùng cũng vừa lòng.

"Ta muốn tìm bằng hữu, hắn là bị hồn phi phách tán!" Hà Bật Học nóng vội trả lời.

"Hồn phi phách tán? Cái này khó giải quyết à nha!" Đầu người giật thót 1 cái, Hà Bật Học mới vừa tràn đầy hy vọng lại bị tưới một gáo nước lạnh.

"Bất quá, vẫn là có biện pháp! Nếu ngươi là thân nhân của hắn, thành tâm thành ý khẩn cầu, kêu gọi là có thể đem hắn triệu hồi về." Cái đầu kia có ý tốt nói ra giải pháp. Gọi hồn ư? Cách này kỳ thật ở nhân gian rất thông dụng, vậy mà cậu lại đi tìm xuống âm phủ, Hà Bật Học khẽ lắc đầu.

"Ta… Ta không phải thân nhân của hắn…." Hà Bật Học nhụt chí, biết thế chỉ cần gọi Ân Lâm đến. Thực là….Chỉ cần chậm một chút thôi……

"Không phải thân nhân? Vậy ngươi chạy tới nơi này để làm gì?" Cái đầu càng kinh ngạc. Vận mệnh chưa dứt tuyệt đối không nên tự tiện chạy tới Âm phủ, kia khẳng định không phải là chuyện tốt, Hà Bật Học này tuổi trẻ không đau ốm bệnh tật, vì cái người không thân thích ""hồn phi phách tán "" kia liền chạy tới âm phủ, chán sống rồi à?

"Ta… Ta không biết mình muốn làm gì? Ta chỉ mong gặp lại hắn một lần mà thôi…." Hà Bật Học thấp

giọng trả lời, cậu căn bản không nghĩ tới cục diện này. Cậu toàn bộ chẳng cần nghĩ quá nhiều, cũng chẳng lo lắng, thẳng cứ như thế quyết định làm thế này mà thôi.

"Ngươi cùng cái tên ""hồn phi phách tán"" kia quan hệ như thế nào?" Cái đầu người mang vẻ mặt hồ nghi.

"Là người yêu…." Hà Bật Học đáp đến càng nhỏ giọng, thậm chí có chút không thoải mái, loại cảm giác này thật quái gở, cậu cư nhiên đối với một cái đầu người bày tỏ cảm xúc?

"Quả nhiên!… Cái này cũng có hiệu lực, ngươi liền lớn tiếng gọi to, ta tin hắn nhất định sẽ trở lại bên cạnh ngươi." Cái đầu người cười đến nỗi lăn lung tung xung quanh, rồi chúc phúc Hà Bật Học có thể đạt thành tâm nguyện, sau đó tiếp tục hành trình tìm lại thân thể.

Hà Bật Học nhìn bóng dáng cái đầu lăn xa dần, bắt đầu thấy từng đợt sóng của lòng tin càng lúc càng vững vàng, người ta chỉ còn mỗi cái đầu mà có thể tin rằng tại sa mạc bao la có thể tìm thấy thân thể mình, cậu một thân nam nhi tứ chi đầy đủ lại như thế mà nhụt chí, giương giọng hét to, nếu bây giờ cậu bỏ cuộc, Ân Kiên thực sự sẽ không trở lại.

"Ân Kiên ~~~~~~." Hà Bật Học gọi lớn sau đó thở hổn hển, một cỗ lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt lên vai trái cậu, cỗ lạnh lẽo rất nhanh lui xuống lưng.

"A Học…."

"Ai? Ai ở trong này?" Hà Bật Học thần kinh nhảy dựng bốn phía nhìn quanh, trừ bỏ một tảng lớn mờ mịt ở xa xa kia, vẫn chỉ có mình cậu đứng lạc lõng.

"Tên ngốc! Cậu không phải đang tìm tôi à?" Có tiếng cười khẽ, Hà Bật Học trợn to đôi mắt không chớp theo dõi một màn này, từng hạt cát nhỏ ngưng tụ lại thành hình người, tuy không rõ lắm, nhưng cũng đủ để trái tim Hà Bật Học đánh trống reo hò không thôi, đó chính là người đã hồn phi phách tán – Ân Kiên.

"Ân Kiên ~~~~~~." Hà Bật Học kích động lao đến định ôm nhưng bị người kia ngăn lại.

"Không cần! Không cần chạy lại đây…." Ân Kiên vươn tay ngăn trở, đáng tiếc đã muộn một bước, Hà Bật Học xuyên qua anh té ngã trên mặt cát, hình người ngưng tụ bởi cát lại tán đi hơn một nửa.

"Đại ca à~… Tôi hồn phi phách tán đó! Rất yếu ớt…." Ân Kiên lắc đầu tức giận, Hà Bật Học chỉ ngây ngốc nhìn anh. Ân Kiên vẫn là Ân Kiên của ngày xưa, ngũ quan tuấn mỹ, anh tuấn, chỉ là bây giờ bất luận thứ gì nhỏ bé tác động vào làm rơi rụng, đều sẽ để thật vất vả ngưng tụ thành hình người, mà ngay cả gió thổi qua đều sẽ mang đi rất nhiều hạt cát, Ân Kiên hiểu được nghi vấn của Hà Bật Học, chỉ có thể cười khổ gật gật đầu, anh đã phải sử dụng hết khả năng của mình để có thể duy trì hình dạng này.

"Tôi… Tôi có thể giúp anh cái gì không?" Hà Bật Học hỏi. Cậu chỉ là ôm cái hy vọng có thể tìm được Ân Kiên, không nghĩ tới mình thật sự làm được, thế mà giờ một chút cao hứng cũng không có, cậu không nghĩ

ra lại phải đối diện với sự tình như thế này.

"Cậu muốn giúp gì cũng không được, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình." Ân Kiên khẽ cười. Từ lúc hỗn loạn khi biết mình hồn phi phách tán đến ý thức được chính mình phiêu đãng tại sa mạc hoang vu này, Ân Kiên vẫn luôn luôn không từ bỏ hy vọng, anh biết mình nhất định có thể trở về, anh biết nhất định có người kiên trì không bao giờ từ bỏ chờ đợi. Có vẻ như anh đã đoán sai một ít…. người đó không có ngây ngốc chờ đợi mà tìm hẳn đến âm phủ.

"Thật sự… Đoán không ra kết cục này…." Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, muốn đem không khí thoải mái hơn một chút. Đối với Ân Kiên mà nói, tất cả chỉ như cái nháy mắt, nhưng với cậu, chính xác 2 người đã phải chia lìa nửa năm. Cậu không biết nên như thế nào đối mặt với Ân Kiên, cậu chưa từng thực sự đối với anh mà khóc quá nhiều, hiện giờ thật vất vả đoàn tụ, cậu một chút cũng không cảm thấy vui sướng, không hiểu rõ được chính mình trong lòng đến tột cùng là làm sao?.

"Uy… Trong phim, lời kịch này là do mỹ nữ nói a~! Hơn nữa, đây đâu phải là kết thúc, tôi nhất định sẽ trở về, tôi cam đoan!" Ân Kiên như trước cười đến thực tự tin, Hà Bật Học lại không biết nên như thế nào nói cho anh biết, Ân Tư cướp đi thân thể anh sau đó liền mất tích. Cho dù bọn họ có thể tìm ra, Ân Tư cũng sẽ không mang thân thể anh trả lại, Ân Kiên chỉ còn là một linh hồn phiêu lãng thì có thể làm gì đây?

"Không cần mặt mày ủ ê như thế, cậu không phù hợp với sự u buồn đó đâu! Nếu như có thể thành công trở về, tôi tự nhiên có biện pháp đoạt lại thân thể của chính mình." Ân Kiên nháy mắt mấy cái, Hà Bật Học hồ nghi nhìn anh, từ lúc vừa mới gặp lại anh, cậu đã cảm thấy rất quái lạ. Ân Kiên vốn dĩ là người quái đản, không sai! Quan trọng là không tới mức nói đến cái người làm hại mình hồn phi phách tán mà còn cười được, cố tình trước mắt Ân Kiên thể hiện rằng không quan tâm lắm nhưng dường như hết thảy sự tình không qua được mắt anh.

"Không cần trợn tròn mắt như thế, trông thực ngốc!… Tôi giải thích đơn giản như thế này! Nguyên lai chỉ cần thoát khỏi thân thể trói buộc, liền sẽ được nhận… ừm…… tất cả trí tuệ, năng lượng của vũ trụ vạn vật, thế quá tốt rồi! Giống như trong đầu có cả một thư viện, được vô số tri thức, cảm giác này thực khó mà dùng lời nói diễn tả được, có chút huyền bí tôi còn không kịp lý giải…." Ân Kiên hưng phấn, anh rốt cục biết vì sao quỷ linh đều sẽ sở hữu thần thông, người bình thường trong đầu có rất nhiều tri thức, chính là vì trên dương gian có lắm chuyện vặt vãnh ràng buộc lại, một khi thoát khỏi những điều đó cũng có thể tùy tâm làm được rất nhiều điều.

"Anh Kiên… anh cho là giải thích như vậy thì tôi nghe sẽ hiểu được à?" Hà Bật Học bất đắc dĩ nhấc tay hươ hươ, như thế nào mà sau khi hồn phi phách tán, Ân Kiên đột nhiên trở nên lắm mồm như thế? Người kia có chút không cam tâm ngậm miệng, giờ anh giống như một đứa bé khi phát hiện ra điều gì thú vị hay đồ chơi mới liền đem ra chia sẻ. Trên thực tế anh quả thật không biết nên chia sẻ như thế nào, chỉ có thể dùng ngôn ngữ của mình nhưng mà cậu vẫn sẽ không hiểu, phương pháp nhanh nhất đó là để Hà Bật Học chính mình thể nghiệm một chút, nhưng điều này căn bản làm không được nốt, trừ phi… Là để cậu cũng chết một lần, rồi sau đó đem điều huyền bí kia truyền vào trong đầu. Tuy nhiên Ân Kiên hiểu được, xem qua bộ não của Hà Bật Học, có nhét thêm điều gì vào thì kết cục là nó sẽ nổ tung ra mất thôi.

"OK! Tôi đơn giản nhắc cho cậu một sự kiện, nhỡ sau khi tôi trở về cái gì cũng nhớ không được, việc này rất quan trọng!" Ân Kiên hoài nghi có phải hay không mỗi lần trải qua một trận sinh tử, trí nhớ của kiếp trước liền không thể giữ lại, tựa như anh nhớ không nổi chính mình kiếp trước là ai, hay hoặc là do chính mình không muốn nhớ tới.

“Chuyện gì?” Hà Bật Học nghi vấn, nhìn bộ dáng nghiêm túc của Ân Kiên, cậu cũng theo đó mà khẩn trương.

“Bốn viên ngọc bảo hộ cùng đá trường sinh có một mối quan hệ bí mật….” Ân Kiên nghĩ xem nên dùng phương pháp gì giải thích cho Hà Bật Học nghe.

“Tôi biết nha! Trẻ mãi không già, trường sinh bất lão, còn có thể cho anh tái thế làm người đó!” Hà Bật Học nói tiếp, Ân Kiên lắc đầu, sự tình không đơn giản như vậy.

“Nói như vậy cũng chưa được! Cứ coi như cái gọi là Tây phương cực lạc mà mọi người thường đề cập tới là có thật, vậy dùng bốn viên ngọc bảo hộ cùng đá trường sinh sẽ có thể đi đến nơi đó…Ah đúng! Cái chìa khóa?” Ân Kiên nghĩ ra biện pháp dùng chút danh từ mà Hà Bật Học có thể hiểu được.

“Tây… Phương Tây cực lạc?” Hà Bật Học nuốt nuốt nước miếng.

“Cho nên nhất định không thể để cho cố luân Hòa Tĩnh công chúa cùng Ân Tư quỷ kế kia đạt được, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được đâu.” Ân Kiên nghiêm túc vẻ mặt khiến Hà Bật Học trong lòng rùng mình. Cậu vẫn luôn cho rằng công chúa quỷ kia chỉ là muốn tái thế làm người mà thôi, giống kiểu như Ân Kiên, bất quá dựa theo mấy lần giao chiến, cố luân Hòa Tĩnh cũng không phải loại thiên chân vô tà* gì cho cam. nàng so với Ân Tư còn làm người ta sợ hãi hơn, giả như nói nàng muốn thống trị toàn bộ địa cầu, Hà Bật Học cũng sẽ không quá mức nghi ngờ.

*Thiên Chân Vô Tà: gây thơ trong sáng

“Nhớ kỹ, nhất định không thể để cho ả ta có thể sở hữu ngọc bảo hộ, vì lý gì mà lại phân chia 4 viên ngọc cho 4 gia tộc cất giữ, bởi vì không muốn có kẻ đi ngược đạo lý.” Ân Kiên chăm chú nói xong, Hà Bật Học đồng ý gật gật đầu.

“Tôi nhớ rồi… Vậy anh giờ thế nào đây?” Hà Bật Học có chút khẩn cầu nhìn Ân Kiên, người kia chỉ có thể cười khổ hai tiếng lắc đầu, anh cũng muốn cùng Hà Bật Học trở về, chính là vì hiện tại mới nghiệm ra thế nào là lực bất tòng tâm.

“Cậu mau trở về đi thôi! Cậu không nên ở trong này lâu quá….” Ân Kiên ôn nhu nhắc nhở.

“Còn anh? Anh không quay về sao? Cũng không phải hồn phi phách tán, vì cái gì còn phải ở lại chỗ này!” Hà Bật Học hơi hơi nhăn mặt, cảm thấy trong tim tràn một nỗi hờn dỗi.

“Còn không được! Tôi hiện nay linh lực chỉ đủ để giúp mình tồn tại như một sinh vật nhỏ, cậu chắc chắn không muốn cùng ông chồng là một con kiến bé tẹo nói lời yêu đương chứ nhỉ?” Ân Kiên thấp giọng cười để không khí thoải mái chút, đáng tiếc Hà Bật Học cũng không chịu thua cứ chằm chằm nhìn anh.

“Có cái gì không thể?” Hà Bật Học rầu rĩ trả lời, Ân Kiên hơi hơi sửng sốt, hắn chưa từng thấy vẻ mặt này

của Hà Bật Học, trong lòng liền nhói.

"Hắc… Nhân thú nghe cũng được nha……, cùng côn trùng liền rất thú vị! Mau trở về đi thôi! Tôi đáp ứng cậu, nhất định sẽ trở lại bên cạnh cậu, tuyệt không nuốt lời!" Ân Kiên chỉ ra phía sau Hà Bật Học nơi đang tỏa ra ánh sáng màu trắng, cậu vẫn còn sống, cần có một hành trình dài cần cậu tiếp tục, Ân Kiên nhất quyết không cho phép cậu bốc đồng cứ thế từ bỏ.

"Tôi làm sao biết chắc anh sẽ trở về…." Hà Bật Học thấp giọng nghi hoặc, cậu lo lắng Ân Kiên chỉ là muốn giục cậu trở lại nhân gian mà thôi.

(Từ đây sẽ đổi cách xưng hô nhé cho nó tình cảm hí hí)

"Được rồi… Mong em nghe cho rõ 3 từ này nhé: Tôi yêu em!" Ân Kiên vẻ mặt ngại ngùng, thể loại tình cảm lãng mạn này thực sự không phù hợp với anh.

"Cũ xì… Phi thường ghê tởm, chẳng hay gì hết." Hà Bật Học bĩu môi, tai ngoài ý muốn đỏ lựng lên.

"Sau khi tôi "Chết" đi, tôi mới phát hiện tôi chưa nói với em điều đó…, thật sự thực cảm kích khi tôi còn có cơ hội, tôi yêu em…."

Một trận gió lớn ào tới, hình dáng Ân Kiên bị thổi bay đi, Hà Bật Học cau mũi, hắt hơi một cái, cậu tin tưởng Ân Kiên nhất định có biện pháp trở lại dương gian. Bây giờ cậu chỉ cần chuyên tâm chú ý tới nơi có ánh sáng đang phát ra kia là có thể trở về, đây là hẹn ước của cả hai, tuyệt không thể nuốt lời.

Đắm chìm trong ánh sáng, Hà Bật Học có lại cảm giác phi thường thoải mái, giống như khi ở trong bụng mẹ vô cùng an tâm, hình dung như thế thì có chút kỳ quái, dù sao chẳng ai nhớ được mình khi ở trong bụng mẹ như thế nào, nhưng Hà Bật Học biết mọi thứ nhất định chính là như vậy.

Ánh sáng lui lại sau lưng, giờ là vô số âm thanh ầm ĩ, sau đó là dưỡng khí tràn đầy trong buồng phổi, một dòng điện chạy dọc sống lưng, Hà Bật Học mạnh mẽ mở to mắt.

"Tiên sinh! Tiên sinh! Anh nghe thấy tiếng tôi nói không?" Một cô gái trẻ giọng điệu nghiêm túc hỏi, Hà Bật Học mờ mịt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén kia vẫn nhìn chằm chằm, Hà Bật Học chỉ có thể thuận theo gật gật đầu, Trời mới biết cô gái này là ai, vì sao lại xuất hiện trong nhà cậu? Đúng vậy, nhà cậu, đây hẳn là nhà cậu, vậy ra cậu đã từ âm phủ đã trở lại?

"Học trưởng! Anh không sao chứ? Như thế nào mà nghĩ quẩn như thế? Muốn chết, nếu không phải Anh Nam đề nghị đến nhà anh tụ tập, trời mới biết anh sẽ ra sao?" Trương Chính Kiệt lao tới tràn đầy quan tâm, Hà Bật Học hơi nhíu mày, thế này là thế nào? Vì cái gì một đống người lạ hoắc lại lao đến tụ tập ở nhà cậu?

"Tiên sinh! Anh bình tĩnh một chút, người bệnh cần không gian để hít thở!" Cô gái trẻ khi nãy tức giận

đem Trương Chính Kiệt đẩy ra, lúc này Hà Bật Học mới chú ý tới trên người nàng mặc một bộ quần áo y tế trắng muốt, không chỉ có như thế, cậu còn phát hiện mình không hề ở nhà, mà là đang nằm trong xe cứu thương, Trương Chính Kiệt vô cùng lo lắng đang ở bên. Thật tốt quá… Cái này không thể giải thích rõ được, quá trình tự sát của cậu lại có thể thu thập được nhiều chuyện đến thế.

"Cái tên ngu ngốc Hà Bật Học kia tự sát?" Bên ngoài phòng bệnh có tiếng gầm lên, Hà Bật Học nhìn chăm chăm lên trần nhà cười khổ, nghe giọng nói như vậy chắc là 10 phần tức giận đang muốn tính toán lao vào phòng bóp chết người bệnh, tám chín phần chính là nữ thủ trưởng với vẻ mặt không mấy thiện lương Lư Hiểu Huệ.

"Anh có biết… Chuyện xấu thì truyền đi ngàn dặm.., anh cả người im lìm ngâm mình trong bồn tắm, em đương nhiên nghĩ đến việc anh không muốn sống nữa!… Mà… Loại chuyện này rơi vào tai học tỷ, thì luôn đặc biệt nghiêm trọng…." Để Hà Bật Học lạnh lùng nhìn chăm chú đến nỗi cả người cảm thấy không được tự nhiên, Trương Chính Kiệt cười gượng hai tiếng trả lời.

"Ngươi mau nghĩ biện pháp đi, nàng ấy hiện tại nếu tiến vào sẽ giết ta, đến lúc đó sẽ không còn là tự sát nữa mà là án mạng đấy!" Hà Bật Học bĩu môi, trên tay cắm đủ thứ dây rợ. Cậu cũng đang vô cùng hỗn loạn, không biết mình đã ngưng thở mấy phút đồng hồ, mọi chuyện diễn ra liệu có thật hay không? Cậu thật sự đã gặp lại Ân Kiên sao? Hay tất cả chỉ là ảo giác? Mặc kệ là cái gì, cậu hiện tại chẳng muốn gặp bất kỳ ai.

"OK… OK…, học trưởng… Anh có phải hay không đã xảy ra chuyện gì? Em cảm thấy… Anh có chút không giống như trước cho lắm?" Trương Chính Kiệt tò mò hỏi, Hà Bật Học khí sắc vẫn rất kém, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn xung quanh một chút lại mệt mỏi nhắm nghiền, tuy nhiên trong ánh mắt đó lại không còn tồn tại sự trống rỗng nữa, thay vào đó lại có chút linh hoạt chuyển động.

"Còn có thể xảy ra chuyện gì? Thiếu chút nữa dìm chết chính mình cơ mà!" Hà Bật Học thấp giọng đùa cợt, Trương Chính Kiệt càng thấy lạ, thật sự không giống, tự nhiên bây giờ còn nói đùa nữa? Mặc kệ như thế nào, đây là việc tốt, Trương Chính Kiệt không hề hỏi thêm điều gì nữa mà rời khỏi phòng bệnh, hắn hiện tại đang nghĩ cách như thế nào để ngăn bà chị khó tính đang lửa giận ngút trời Lữ Hiểu Huệ ở ngoài phòng bệnh kia..

Vấn đề thật sự không nghiêm trọng lắm, chỉ là Hà Bật Học trước kia có mấy lần uống thuốc quá liều nên cơ thể để lại một chút biến chứng, bác sĩ lo lắng nên giữ cậu ở lại hai ngày quan sát.

"Cậu thanh niên… Có cái gì không như ý lưu giữ ở trong lòng." Chờ ở ngoài hành lang, đột nhiên có vị lão nhân khuôn mặt hiền từ đứng bên cạnh Hà Bật Học, cậu hồ nghi nhìn đối phương. Tuy rằng trong bệnh viện cũng có người đến kẻ đi, nhưng cậu không có nghe thấy tiếng bước chân của vị lão nhân này tiếp cận, dường như thấy được vẻ nghi ngờ của cậu, lão nhân mang theo khuôn mặt tươi cười rồi tan đi như sương khói biến mất chỉ để lại Hà Bật Học cứng họng ngốc lăng đứng ở đó, đã nhìn thấy thứ không nên thấy ư? Nhưng cậu vẫn đang đeo ngọc hồ lô cơ mà? Sự tình có gì đó không ổn, rất không ổn!

"Hà tiên sinh, anh có thể xuất viện, ta hy vọng 2 tuần sau anh sẽ trở lại đây để kiểm tra lại một lần nữa, trong quá trình được về nhà nếu như có gì đó cảm thấy không thoải mái, mong anh sớm quay lại." Bác sĩ cẩn thận giải thích, Hà Bật Học gật gù cho có lệ rồi vèo một cái chạy đi.

Ân Lâm cúi đầu điều chỉnh lá bùa, trong lúc vô tình nhìn trên bàn thấy hộp thuốc lá bằng bạc thì không khỏi có chút sững sờ, nàng đã muốn không làm thuốc lá cho Ân Kiên nữa, nhưng cứ mỗi lần nàng tu luyện, sẽ luôn thay đứa cháu đã hồn phi phách tán kia làm ra một điếu thuốc rồi cất đi, chờ mong sẽ có một ngày còn có cơ hội đưa cho hắn.

"Cô ơi ~~~~." Hà Bật Học mở khóa, đá cửa đồng thời xông vào, một trận gió thổi vù vào thư phòng của Ngô Tiến, Ân Lâm tức giận trừng mắt liếc cậu một cái. May mắn chuyện hành lễ cúng bái đã gần kết thúc, chứ nếu không cái tên lỗ mãng này tự tiện xông vào, bị trừng phạt là do cậu tự tìm đến. Mặt khác nàng lại đang âm thầm nguyền rủa Ngô Tiến không biết đầu óc như thế nào mà lại đem chìa khóa nhà cho Hà Bật Học.

"Hà Bật Học, còn sống à?" Ân Lâm thu hồi công cụ làm phép hừ lạnh hai tiếng, cuối cùng nhìn chằm chằm Hà Bật Học thật lâu, chậm rãi tiến đến trước người cậu ngửi ngửi, đôi mắt hơi mở lớn lên.

"Ngươi đã đi đâu vậy? Mùi trên người không được giống." Ân Lâm nghiêm túc hỏi, nàng đương nhiên biết Ân Kiên cùng Hà Bật Học có mối quan hệ đặc biệt, cháu nàng mất đi, nên thay hắn thường xuyên chiếu cố tên ngu ngốc này cũng là chuyện đương nhiên.

"Ta cũng không biết nơi đó là chỗ nào?… Bất quá ta đã gặp Ân Kiên!" Hà Bật Học hơi sửng sốt, chột dạ trả lời, cậu đến nay vẫn chưa thể khẳng định chính mình có phải thật hay không nhìn thấy Ân Kiên, chỉ là trong lòng vẫn luôn ôm chặt hy vọng, người nọ nhất định sẽ không nuốt lời, nhất định sẽ trở về.

"Ách… Như vậy sao…." Ân Lâm rất bình thản hưởng ứng, Hà Bật Học mở to hai mắt nhìn, người trước thái độ dường như không có gì thay đổi, cái gì hồn phi phách tán căn bản chẳng để ở trong mắt.

"Đây mới là cháu ta nha!" Ân Lâm khẽ cười, điều này phát ra từ trong lòng thực tâm vui sướng, lần đầu tiên Hà Bật Học cảm thấy vị « tiểu cô cô »* xung quanh lúc nào cũng đầy quỷ khí* này kỳ thật đẹp đến không chịu được.

*"Tiểu cô cô": Tiểu = nhỏ ; Cô cô = cô => Chỉ những người gọi bằng cô nhưng còn trẻ hoặc nhỏ tuổi.

*Quỷ khí: Không khí lúc nào cũng u ám.

"Ngươi vội vàng xông tới, không phải vì nói cho ta biết ngươi đi xuyên xuống âm phủ thành công chứ?" Tắt đi ý cười, Ân Lâm lại khôi phục nguyên bản quỷ khí dày đặc, nàng còn thấy buồn bực vì Hà Bật Học quá ư liều lĩnh.

"Ta còn thấy quỷ!" Hà Bật Học nhớ lại lão nhân ở trong bệnh viện bỗng thấy gai dọc sống lưng.

"Ngươi bát tự* nhẹ đến thần kỳ, gặp quỷ có gì lạ?" Ân Lâm hừ một tiếng, yêu quái, hồn ma Hà Bật Học còn chưa thấy sao? Ân Kiên bản thân chính là một cái xác sống bằng linh hồn, còn không phải 2 đứa ở chung vô cùng tốt à?

*Bát tự: Mọi người vui lòng vào đây xem: Bát tự

"Rõ ràng không đúng? Ta có mang theo nhẫn bạch kim (nhẫn chồng tặng *v*) và ngọc hồ lô mà?" Hà Bật Học giơ tay lên, kéo kéo cổ áo giơ ngọc hồ lô ra, Ân Lâm sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Tất cả các lá bùa trên bàn oanh một tiếng đều bốc cháy, Ân Lâm đôi mi thanh tú vừa nhíu, hộp thuốc lá bạc toát ra một cỗ khói trắng sau thì biến mất không thấy, Hà Bật Học kinh ngạc trừng một màn này.

"Cô Lâm?" Hà Bật Học sợ hãi hỏi một tiếng.

"Ta đạo thuật không nhạy…." Nghe không ra hỉ nộ ái ố*, Ân Lâm bình tĩnh trả lời, còn phản ứng của Hà Bật Học là rất kinh hoảng, Ân Lâm đạo thuật không nhạy? Trong ấn tượng của cậu, pháp thuật của Ân Lâm còn cao cường hơn cả Ân Kiên, thế mà nàng nói đạo thuật không nhạy, đây quả thực không khác gì ngày tận thế!

*Hỉ – Nộ – Ái – Ố: Theo nghĩa Hán Việt thì:

Hỷ: vui mừng

Nộ: Tức giận

Ái: Sụng phúc, sung sướng

Ố: Đau khổ, thấp kém..

Hỷ, nộ, ái, ố chỉ tâm trạng của mỗi con người đều phải trải qua trong cuộc sống.

"Nhất định xảy ra chuyện gì đó thì đạo thuật của ta mới trở nên không nhạy." Ân Lâm mặt vẫn không đổi sắc, xoay người thu thập những công cụ làm phép khiến người ta phải hoa mắt, Hà Bật Học thấy nàng không có phản ứng gì, nhịn không được lòng hiếu kỳ vội vàng đuổi theo.

Xe chạy tốc độ cao, Hà Bật Học tò mò liếc qua đánh giá Ân Lâm, thật là một thái độ an tĩnh đến không tưởng, nếu như theo những gì cậu nhớ, Ân Lâm mà gặp phải việc không hài lòng thì sẽ luôn phát hỏa rồi giận chó đánh mèo, thời điểm này đạo thuật của nàng không nhạy, nàng lại phản ứng vô cùng bình tĩnh, chính là Hà Bật Học lại cảm thấy sợ, nói không chừng bà cô xinh đẹp này đã muốn nộ khí xung thiên(1).

*Nộ Khí Xung Thiên: nổi cơn giận ghê gớm (tựa như khí giận bốc lên tận trời; thường nói về đàn ông)

"Một người không có khả năng vô duyên vô cớ mà đạt được pháp thuật…." Ân Lâm đột nhiên mở miệng, Hà Bật Học kinh ngạc nhìn nàng, dùng ánh mắt ý bảo đối phương cứ tiếp tục nói.

“Tựa như Tiểu Vân của hồ tộc (hồ ly) nhờ cậy vào năng lượng của thiên nhiên, Ân gia đạo thuật đến từ chính năng lượng của đất trời, nếu đạo thuật của ta không còn nhạy bén, vậy khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó làm biến chuyển.” Ân Lâm lần thứ hai nhăn lại đôi mi thanh tú, nàng trong miệng tuy rằng la hét Ân gia truyền đời cùng nàng không quan hệ, nhưng trên thực tế nàng so với bất cứ con cháu nào của Ân gia cũng có tài năng thiên phú(2), nếu ngay cả nàng cũng bị ảnh hưởng, có thể thấy được sự tình đã muốn nghiêm trọng đến mức nguy hiểm cho cả thế giới này.

“Ta không có hiểu được nhiều lắm…, bất quá… anh Kiên có nhắc nhở, nhất định không thể để cho công chúa kia trở lại sở hữu ngọc bảo hộ, nếu không hậu quả khôn lường….” Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, cậu chỉ là người bình thường thôi! Vừa mới có cảm giác tỉnh ngủ thì lại được thông báo biết rằng thế giới sẽ mau chóng bị hủy diệt cũng quá mức kích động đi!

“Thằng cháu ta có nói lý do vì sao không?” Ân Lâm hiển nhiên rất chú ý hỏi, Hà Bật Học chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

“Anh ấy cũng không nói gì…, chỉ nói, nếu có giải thích lại ta cũng sẽ không hiểu….” Hà Bật Học bĩu môi, hiện tại, cậu có thể khẳng định mình đã có một chuyến du lịch xuống âm phủ tuyệt đối là sự thực. Đối với người yêu mà cũng cạnh khóe được quả nhiên chỉ có Ân Kiên mới có thể như vậy.

“Đúng là như vậy mà.” Ân Lâm liếc mắt nguýt Hà Bật Học một cái, người kia phi thường bất mãn trừng mắt lại nàng, hai cô cháu nhà này một chút ý tứ đều không có.

Hà Bật Học thấy vô cùng ngạc nhiên, Ân Lâm thế nhưng hóa ra dẫn cậu đến biệt thự của Yoko. Đối với Ân Lâm mà nói, nàng cuối cùng cũng đã xử lý được căn nhà đó. Muốn biết đạo thuật bị ảnh hưởng nhiều hay ít, đành phải nhất quyết trở lại đây! Hy vọng căn nhà này hết thảy bình an, chỉ tiếc ông trời tựa hồ không muốn cho nàng còn một tí mặt mũi nào.

“Ý! Là ngươi à?” Mở cửa ra là một người đàn ông xa lạ, Ân Lâm từ trên người hắn ngửi thấy mùi không thuộc về dương gian, mà người đàn ông này hình như nhận ra Hà Bật Học, rất nhiệt tình tiếp đón cậu, ngược lại Hà Bật Học ngơ ngác không hiểu ra sao.

“Ngươi không nhớ rõ ta? Ta chính là cái người đi tìm thân thể kia a! Ngươi tìm được người yêu của mình chưa?” Người đàn ông thần bí kia mắt mở to hết sức hào hứng hỏi, Hà Bật Học giật mình nhìn lại hắn, cái đầu người kia vậy mà thành công trở lại dương gian ư? Lại còn chiếm được thân xác của nam nhân sở hữu toàn bộ biệt thự nữa chứ? Cuối cùng cậu cũng nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này, cứ nhẹ nhàng như vậy xông qua ranh giới âm dương, cậu không dám tưởng tượng hiện tại thế giới bên ngoài biến thành ra cái giống gì nữa.

“Ân tiểu thư, thực đáng tiếc nàng rốt cục lại thất bại trong gang tấc, tin tưởng cảm thụ được năng lượng trời đất có chút nhỏ bé để thay đổi được cục diện, vậy mà nàng đã muốn bất lực.” Vóc dáng nhỏ xinh Yoyo tựa ở bên tường cười như không cười, nhìn mọi người với ánh mắt khiến Hà Bật Học rợn cả tóc gáy, kia hoàn toàn không phải ánh mắt của một đứa bé mới 3 tuổi.

“Chẳng cần trông cậy vào đạo thuật đang suy yếu của nàng để đem ta thu phục, điều này hoàn toàn không có khả năng đâu!… Còn nữa, nói cho nữ đồng nghiệp phóng viên kia của ngươi, đừng xen vào việc của người

khác!" Yoyo giọng trẻ con gằn từng tiếng một cảnh cáo. Ân Lâm chọn cách nhướng mày lôi kéo Hà Bật Học rời đi. Ở nơi này, nàng đích xác không có phần thắng, bất quá nàng sẽ không cứ để như vậy buông tha cho chúng, Ân gia thiên chức vốn là hàng ma phục yêu, cho dù trong thế gian chính nghĩa có hóa thành hư ảo, nàng cũng sẽ không từ bỏ!

Hà Bật Học không nói một câu, chỉ yên lặng đuổi theo, vừa đi vừa quay đầu lại liếc trộm mấy người trong nhà Yoko. Cái này thật lạ, tất cả đều bị đoạt đi thân thể ư? Điều khiến cậu suy nghĩ là câu cảnh cáo cuối của Yoyo, nữ phóng viên nào? Cậu cũng không nhận ra người này, nếu như là tổ chế tác, bọn chúng đều là những tên sợ chết nên sẽ không dám tham gia vào chuyện này đâu.

"Hà Bật Học! Ta đây còn chưa biết là đang phát sinh chuyện gì, ngươi không cần chạy loạn theo như vậy!" Ân Lâm điên cuồng nhấn ga, xe tốc độ cao phóng vụt ra ngoài, Hà Bật Học chỉ dám cầm chặt lấy tay vịn trên xe gật gật đầu, xem ra vị này bị nhóm ác quỷ vô pháp vô thiên(3) kia kích động rồi.

Ban đầu chỉ muốn để Hà Bật Học ở tại bãi đỗ xe rồi không cần để ý nữa. Ân Lâm lại bị một nam một nữ ở lối vào chỗ đỗ xe làm cho hoảng sợ, Ân Tiển sắc mặt không tốt cùng Ân Phong rõ ràng là đang bị thương.

"Làm sao vậy?" Hà Bật Học không chút nghĩ ngợi nhảy xuống xe đỡ lấy Ân Phong. Tuy rằng không có giao tình gì với nhau, nhưng cậu cảm thấy giống như là người một nhà nên hẳn là muốn quan tâm, Ân Lâm rất nhanh cất xe đi, mang theo đoàn người lên lầu. Lại ngoài ý muốn phát hiện Ngô Tiến đang chờ ở nhà.

"Có việc không hay rồi!" Không đợi Ân Lâm mở miệng hỏi, Ngô Tiến cùng Ân Tiển hai người cùng nhau thốt ra, nói xong còn không quên cùng nhau trợn mắt một cái.

"Nếu như không phải do đạo thuật của em không nhạy thì em đã biết có chuyện gì rồi! Ngô Tiến, có chuyện gì đã xảy ra sao?" Ân Lâm khoát tay, cẩn thận thay Ân Phong bôi thuốc, tuy rằng không vào những chỗ nguy hiểm, nhưng thật sự là bị thương không nhẹ.

"Nàng có biết tại sao đạo thuật đột nhiên không nhạy không?" Ân Tiển sắc mặt xanh mét, cứ như là không được ra nắng nhiều vậy. Chuyện này mới gọi là đáng sợ, hắn và Ân Phong cùng các con cháu khác nhà Ân gia đang truy đuổi quỷ công chúa kia, ai mà biết được sẽ đột nhiên mất đi pháp lực, Ân Phong bởi vậy ăn không ít khổ, thế mới nói nàng mà còn sống trở về như này thật đúng là mạng lớn.

"Anh cũng vì chuyện này mới quay về gấp, Ân Kiên… Ách… Là Ân Tư, không biết hắn dùng cái danh nghĩa gì mà vận chuyển một container đồ cổ đến đây. Đệ tử của anh vừa vặn ở nơi đó làm công, nghe hắn nói qua, trong đám đó có thứ giống như ngọc bảo hộ." Ngô Tiến nhanh chóng giải thích, anh ngờ rằng chuyện này cùng việc pháp lực nhà Ân gia đột nhiên không nhạy có liên quan, tóm lại những thứ liên quan đến bốn viên ngọc bảo hộ chắc chắn đều chẳng phải là việc gì tốt đẹp, ông của của anh không phải là bởi như thế mới chết ở Nhật Bản sao.

"Ân! Chúng ta đúng là theo dõi container của hắn ở bến tàu nên tiểu Phong mới bị thương! Vật kia không biết là cái gì, ta liếc mắt thì thấy tính chất của nó thật sự đồng dạng với ngọc hồ lô của Hà Bật Học, vật kia sau khi rơi xuống đất, đạo thuật của chúng ta liền không nhạy nữa!" Ân Tiển hung tợn trừng mắt nhìn Hà Bật Học liếc mắt một cái, người sau ủy khuất rụt cổ lại, cái này thì có gì liên quan tới cậu chứ?

"Quỷ công chúa đã có được ngọc hoàn, ngọc như ý cùng đá trường sinh, mặc kệ lực lượng hậu thuẫn đến tột cùng là cái gì, có năm phần thì nàng ta đã có 3, anh đoán rằng… Nàng cũng không chỉ là muốn hoàn dương đâu." Ngô Tiến nghiêm túc nhắc nhở, Ân Lâm đồng ý gật gật đầu, nếu thực đơn giản như vậy, có lẽ ngay từ đầu không nên phân 4 đại gia tộc bảo quản ngọc khí, có lẽ… Bốn viên ngọc bảo hộ cùng đá trường sinh, đáng lẽ không nên tồn tại…

Nhắc tới Ân Tư, tâm tình Hà Bật Học liền tụt xuống tới tận đáy. Cậu không thể chấp nhận được tên khốn kia đang dùng gương mặt của Ân Kiên, giọng nói của Ân Kiên, ngẫu nhiên có lần nhìn Ân Tư ôm cố luân Hòa Tĩnh công chúa cười cười nói nói, Hà Bật Học liền có cỗ xúc động tưởng muốn nhảy đến đá hai cái chân của hắn, chẳng qua ngày đó nhiệm vụ của cậu là phỏng vấn, rất chuyên nghiệp cậu chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Ân Tư ôm cái con quỷ kia lại cười cười nói nói rời đi, hoàn toàn không nhìn thấy sự hiện hữu của cậu.

"… Những viên ngọc còn lại nằm trong tay ai?" Vẫn luôn không để tâm, thẳng đến khi Ân Tiển nói xong lời cuối cùng mới khiến cho Hà Bật Học chú ý.

"Nghiêm Lệ trong tay có một mặt ngọc bài, còn có ngọc hồ lô…." Ngô Tiến thành thực trả lời, ánh mắt mọi người tất cả đều hướng về Hà Bật Học.

"Ở lại trên người của ngươi cũng vô dụng, giao ra đây!" Ân Tiển lạnh lùng ra lệnh. Tuy rằng hắn có ý tốt, Hà Bật Học là người bình thường đeo một đồ vật như vậy sẽ khiến chính mình rước lấy phiền toái thậm chí mang họa vào thân, nhưng mà với cái kiểu nói chuyện của Ân Tiển làm người ta theo bản năng sẽ phản kháng lại.

Hà Bật Học nắm lấy ngọc hồ lô lui một bước, cậu cũng không rõ tại sao phải làm như vậy, đáy lòng thủy chung có suy nghĩ, cậu là người thay Ân Kiên bảo quản nó, một ngày nào đó sẽ đưa lại cho anh ta. Ân Tiển khẽ hướng mi mắt, lên trước một bước đã nghĩ sẽ đoạt lấy, nhưng Ngô Tiến đã kịp thời ngăn lại.

"Ngươi làm gì?" Ân Tiển bất mãn hừ lạnh, Ân Lâm cũng không hiểu dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn. Nàng tuy rằng cũng không thích Ân Tiển, nhưng với chuyện này, nàng lại đứng về phía hắn, nàng cho rằng nàng có trách nhiệm thay thằng cháu coi chừng cái tên ngu ngốc này, loại đồ vật phiền phức kia vẫn là đừng nên cho Hà Bật Học mang ở trên người thì hơn.

"Ông của ta lúc trước đã đem ngọc hồ lô giao cho Hà Bật Học, nhất định ông có thâm ý." Ngô Tiến khẽ cười, trong ánh mắt có một tia không thể cưỡng lại. Trong tứ đại gia tộc, Ngô gia có thuật tính toán trứ danh, rất tài tình, không bỏ qua lý do vì sợ ngọc hồ lô mang bên người gây ra phiền phúc, nhưng khi thật sự đem giao cho Hà Bật Học, vậy trong lòng ông nội anh chắc chắn có ý tứ gì khác, Ngô Tiến tuy rằng thuật tính toán không hơn ông nội, nhưng mơ mơ hồ hồ cũng lường được đem ngọc hồ lô này tách rời Hà Bật Học là điều không thể.

"Thâm ý? Ngô Di Ngô lão gia nếu thực lợi hại như vậy, sẽ không chết thảm." Ân Tiển thập phần không lễ phép cười lạnh.

"Tựa như Gia Cát Lượng điểm thất tinh đăng*, trúng mục tiêu nhất định sẽ không có biện pháp thay đổi, có lẽ, ông của anh đúng là biết mình chạy không khỏi cái chết mới vui vẻ tiếp nhận." Đối với Ân Tiển vô lễ,

Ngô Tiến cũng không thèm để ý, như cũ bình tĩnh tươi cười trả lời.

*Gia Cát Lượng điểm thất tinh đăng: Gia Cát Lượng, thừa tướng của nước Thục,túc trí đa mưu, khai sơn lập quốc nhờ vào trí tuệ của mình, là đại thần kiệt xuất trong nhân tộc.Trận pháp Thất Tinh Đăng huyền diệu của ông có thể thiêu hủy toàn bộ kẻ địch; ông còn triệu hồi liệt hỏa thiên thạch, khiến những nơi xuất chiêu đều trở nên hoang tàn;Khổng Minh chỉ cần vẩy tay, hàng ngàn tia sét trên không sẽ lập tức giáng xuống đại quân địch, khiến chúng tử thương trầm trọng trong chớp mắt; ông còn có thể mượn phép thuật để gia tăng uy lực của mình, cho dù quân địch có đông đến đâu cũng sẽ thảm bại sa trường. Gia Cát Lượng phục vụ hết mình cho nước Thục đến chết mới thôi, trở thành danh tướng và công thần kiệt xuất nhất của Thục Hán.

"Anh tin rằng,lý do bốn viên ngọc bảo hộ phải phân ra cho tứ đại gia tộc bảo quản là nếu tất cả ngọc bảo hộ tập trung lại một chỗ thực sự sẽ có chuyện gì đó còn đáng sợ hơn xảy ra. Nhìn xem, hiện tại quỷ công chúa chỉ nắm có trong đó 3 viên ngọc cũng đã ảnh hưởng tới đạo thuật của mấy người nhà Ân gia, nếu mà nàng ta sống lại thành người, chỉ sợ sẽ phát sinh cái gì đó khó có thể cứu vãn sự tình." Ngô Tiến thấp giọng giải thích, anh nguyên bản không thích đạo thuật của nhà mình, chẳng là từ khi gặp Ân Lâm mới bắt đầu hứng thú với lịch sử gia tộc, nên mới nghiên cứu thêm.

« Ân – Ngô – Nghiêm – Tùng » tứ gia phân chia nhau lưu giữ bốn viên ngọc. Nguyên bản hẳn là cùng đại biểu huyết mạch hoàng gia đá trường sinh hấp dẫn lẫn nhau. Điều này bên trong chắc có biến cố gì đó nên mới phải để năm đồ vật thần bí này bắt buộc tách ra. Ân gia thậm chí không muốn kế thừa, mới để ngọc như ý lưu lạc bên ngoài. Ngô Tiến đã nghiên cứu rất nhiều sách cổ, phát hiện đại đa số miêu tả đều nói bốn viên ngọc cùng đá trường sinh có thể chỉ ra huyết mạch hoàng gia và tìm thấy một thứ gọi là [Vạn tái thiên thu] huyệt vị, mà [Vạn tái thiên thu] chính là chỉ huyệt vị có được năng lượng phi thường, khiến cho người mang huyết mạch hoàng gia chân chính trường sinh bất tử hoặc tái thế làm người. Đọc đến đó, Ngô Tiến chỉ cho là do thêm thắt nên đọc qua cho xong, thông tin phía sau mới khiến cho anh bị hấp dẫn, trừ bỏ những đoạn tán tụng* 4 viên ngọc cùng đá trường sinh, sách cổ cũng ghi chúng nguy hiểm như thế nào, [không nên để mấy thứ này tập trung lại, bởi trước sau gì mực nước của lòng sông so với mặt biển sẽ bị chênh lệch rất lớn……..] Ngô Tiến hoài nghi chắc chắn còn có một đoạn chưa kịp ghi vào, tứ đại gia tộc tổ tiên nhất định đụng phải chuyện gì mới dẫn đến việc bọn họ cùng phản bội huyết mạch hoàng gia mang mấy viên ngọc đi.

*Tán tụng: ca ngợi, ca tụng một cách quá mức

"Cái này cùng Hà Bật Học đeo ngọc hồ lô có quan hệ gì? Cậu ta chỉ là người bình thường, không tất yếu phải bị lôi vào chuyện phiền phức này, huống hồ, bản thân cậu ta chính là phiền toái!" Ân Tiển lần thứ hai hừ lạnh, Hà Bật Học phản đối trừng hắn liếc mắt một cái. ""Người bình thường"", ""người bình thường"" cứ như vậy gọi cậu, nếu so sánh với bọn họ thì cậu bình thường hơn một chút, nhưng như thế có gì không tốt chứ?

"Mệnh tuy rằng không thể sửa, nhưng người Trung Quốc còn có câu « Nhân định thắng thiên »*, ông của anh nhất định là đã tính được 4 viên ngọc cùng đá trường sinh sẽ đoàn tụ, cũng có cơ hội tìm ra cách để ngăn cơn sóng dữ, anh tin… Hà Bật Học nhất định liên quan đến việc này. Trên thực tế, những việc diễn ra giống y như ông đã dự tính, tứ đại gia tộc cùng 4 viên ngọc đoàn tụ, công chúa quỷ mang theo đá trường sinh xuất hiện, duy nhất có một thứ vô tình lạc vào mà lại có thể thay đổi được mọi chuyện đó chính là Hà Bật Học." Ngô Tiến cảm thấy rất hứng thú nhìn Hà Bật Học, người sau thì cười gượng hai tiếng lảng tránh, lúc này cậu lại muốn thừa nhận chính mình chỉ muốn làm cái ""người bình thường"" kia, không cần có cảm giác vừa ngủ dậy đã được thông báo rằng thế giới này tồn vong cùng cậu có liên quan a!

*Nhân định thắng thiên: ý chí, lòng quyết tâm của con người có thể thắng được ý trời, có thể thay đổi được định mệnh.

Ân Lâm, Ân Tiển đồng thời nhìn chằm chằm Hà Bật Học. Tự nghĩ những điều Ngô Tiến nói, tuy rằng thập phần vớ vẩn, nhưng cũng có một số điểm hợp lý, như thế hết thảy đều tốt rồi, bởi dù sao dường như cũng đã có một sự tính toán nào đó rõ ràng.

"Một khi đã như vậy, ngọc hồ lô hãy để cho A Học bảo quản đi! Phải tự chú ý an toàn cho bản thân. Ân Tiển, ngươi đưa cậu ấy trở về!" Ân Lâm đơn giản giao phó. Từ lúc đạo thuật không nhạy, nàng liền trở nên âm trầm, nghiêm túc, suy tư về bước tiếp theo nên như thế nào. Hà Bật Học kỳ thật không bằng lòng cùng Ân Tiển gần gũi quá. Mặc dù nhìn từ ngoài, hắn cùng Ân Kiên hai anh em bộ dạng có chút rất giống, nhưng mà hai người cá tính trái ngược, Ân Kiên nói chuyện lắm lúc hời hợt, nhưng rất nhiều thời điểm vẫn là có chừng mực, ít nhất anh ta sẽ không cố ý làm tổn thương người khác, còn Ân Tiển thì khác, người này lúc nào cũng thể hiện ra sự khinh bỉ đối với Hà Bật Học, khiến cho người ta nhụt chí.

Trở về nhà mình, Hà Bật Học chạy trối chết nhanh chóng rời xa Ân Tiển, thế mà người kia lại rất tận tâm đứng xa xa nhìn cậu cho tới khi xác nhận đối phương an toàn bước vào trong thang máy mới xoay người rời đi.

Hơi hơi rùng mình một cái, Hà Bật Học chà xát tay, không khỏi nhìn ngó xung quanh, vì sao bên trong cùng bên ngoài nhiệt độ chênh lệch lớn như vậy, trong thang máy rõ ràng lạnh hơn vài độ. Không biết là tên khốn nào nói, ở những thời điểm đặc biệt thì sẽ có 1 con ma hay trốn ở trong thang máy. Nhưng người này trái lại không biết rằng. Ở một thời điểm bất kỳ, sẽ có rất nhiều ma quỷ cùng vào trong thang máy. Hà Bật Học rõ ràng nhìn thấy những thân ảnh bay bay mơ hồ không ngừng tràn vào thang máy, điều cậu duy nhất có thể làm là đứng yên ở đó, làm bộ như mình cái gì cũng đều không thấy, bốn phía thân ảnh thì thầm nói chuyện với nhau, thậm chí có chút tò mò đánh giá Hà Bật Học, trong nháy mắt cậu muốn khóc lên, khi ngọc hồ lô cùng nhẫn bạch kim không còn có thể bảo vệ cậu, thế giới này trở nên vô cùng chật chội a!

"Học trưởng! Anh đã chạy đi đâu?" Chờ ở cạnh cửa, Trương Chính Kiệt vui rạo rực đem Hà Bật Học cứng ngắc lôi vào nhà. Toàn bộ người trong tổ chế tác đến đông đủ, lại là bia, lại là món kho, gà KFC, đám người đã mong mỏi có cơ hội để thừa dịp đêm hôm uống rượu tán gẫu, vừa vặn tìm ra lý do vô cùng tốt "Chúc mừng người chế tác xuất viện".

"Các ngươi rõ ràng quá ư tự tiện…." Hà Bật Học nhìn một nhà toàn chai bia không cười khổ, nhà cậu cứ như cái nơi công cộng để cái đám hư đốn này ra vào tự động thường xuyên.

Trương Chính Kiệt cùng Tiểu Tứ không nói hai lời cứng rắn ép Hà Bật Học uống một ngụm to bia, sặc đến nỗi hốc mắt phiếm hồng. Bên cạnh tất cả đều bật cười, nghĩ lại việc ngoài ý muốn trong thang máy, ranh giới âm dương không hề rõ ràng, thế giới trong giây lát trở nên chật ních, chính là tại sao người kia vẫn chưa quay về bên cạnh cậu.

Dường như tai đột nhiên ù đi, tiếng cười trong phòng khách dần nhỏ lại, Hà Bật Học nắm bình rượu, nhìn ở kia một đám đồng nghiệp cùng vào sinh ra tử, chẳng biết tại sao không thể hòa nhập, đơn độc lạnh lẽo, yên yên ắng ắng bị vứt bỏ bên ngoài, tiếng cười cứ trôi đi xa dần, xa dần.

Âm mưu về những viên ngọc bảo hộ, đá trường sinh càng lúc càng gần, thế giới này ngày một nguy hiểm, phần gánh nặng này không nên dồn hết lên vai cậu? Cậu chỉ là người bình thường thôi mà! Vì cái gì phải gánh vác cả những việc của tên kia, vì cái gì mà vẫn không trở lại?

"Này… Anh không thể nuốt lời…." Hà Bật Học nhẹ giọng thì thào tự nói, cuối cùng cười khổ cạn một chén.

Trong phòng khách tiếng cười ngưng bặt, đám Trương Chính Kiệt im lặng nhìn Hà Bật Học, tất cả mọi người hy vọng trong lòng cậu có thể tốt hơn, bởi vì cậu không vui nên không thể kiềm chế nổi, nhưng vấn đề này lại chỉ có bản thân cậu mới có thể giải quyết, những người khác chỉ có thể ở bên bất lực nhìn.

"A? Đèn?" Trương Anh Nam kêu lên sợ hãi, đèn phòng khách nhấp nha nhấp nháy, rất nhanh lóe lên ba lượt, Hà Bật Học ngạc nhiên.

"Từ từ! Thư phòng…." Theo Tiểu Tứ thét chói tai, trong thư phòng đèn cũng đồng dạng lóe lên.

Tiếp theo rất nhiều chiếc đèn khác không điều khiển được lúc sáng lúc tối, Hà Bật Học run rẩy đứng lên, từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống. Ân Kiên không có nuốt lời, anh thật sự đã trở lại, cũng tại bởi vì cậu đã tưởng tượng tất cả các tình huống khi Ân Kiên trở lại, mới không phải thừa nhận rằng cậu đã từng mất anh….

Đêm hôm đó, cùng với những ngọn đèn cứ cách vài giây lại chớp động 1 lần, Hà Bật Học tự cho mình được khóc lớn một hồi.

Hết Chương 1 Quyển 3

14. Quyển 3 - Chương 2

Tất tất tất tất!!!!!!!!!! Xe container chậm rãi lui vào bến tàu, một thân tây trang hàng hiệu Ân Tư nhàn nhã nhìn đám công nhân đang bận rộn, Lục trầm mặc đứng ở bên cạnh hắn. Nếu như không phải đã biết rõ lai lịch của bọn họ, mặc kệ ai có tin hay không, nhìn qua 2 người đàn ông đang đứng đây chẳng khác gì người bình thường.

"Bên kia, bên kia, chú ý một chút!" Nhân viên công tác khẩn trương nhắc nhở. Hắn nghe quản lý nói, vị Ân tiên sinh này vận chuyển tới một đồ vật giá trị vô cùng lớn, để rất nhiều vải nhung che đậy, tuy rằng chưa thấy qua đồ vật dưới đó trông như thế nào, nhưng xem nó cơ hồ cao bằng một người thanh niên, nếu đó là một khối ngọc thạch điêu khắc trạm trổ, hắn cũng không dám tưởng tượng sẽ đáng giá bao nhiêu.

Con người vốn dĩ hoặc nhiều hoặc ít đều có lòng tham, người nhân viên công tác này cũng không ngoại lệ,

hắn cũng không phải thật sự muốn đem thứ giống như ngọc thạch kia trộm đi, cũng không có cách để làm cho đồ vật đó biến mất, nhưng lòng hiếu kỳ như ngọn sóng tràn tới, chỉ muốn tò mò nhìn một cái là tốt rồi, liền lập tức liếc mắt một cái.

Trộm kéo tấm vải nhung phủ phía trên, đầu tiên lộ ra là một cái chân trắng nõn, hắn sợ hãi nhảy lên, cho rằng dưới lớp vải nhung cất giấu người sống. Sau lại ngạc nhiên biến thành dở khóc dở cười, nghiêm túc nhìn lại có thể nhận ra đây không phải là chân người sống, mà là kỹ thuật điêu khắc ngọc hoàn mỹ, trắng nõn nà, hoa văn nhìn giống y như mạch máu, thậm chí còn trong suốt đến nỗi có vẻ như thấy cả khớp chân.

Như bị vật kia hấp dẫn, nhân viên công tác mê muội dường như không kiềm chế được mà kéo tấm vải phủ xuống. Bốn phía nhất thời truyền đến âm thanh tán thưởng. Một nữ nhân mà không từ ngữ nào có thể diễn tả để hình dung ra được, khẽ nghiêng đầu đứng trên bãi đá, tay trái để thành tư thế Lan Hoa Chỉ, lòng bàn tay phải nâng lên phía trước tựa như đang nắm thứ gì đó, hai mắt rủ xuống, khóe miệng khẽ nhếch như là đang cười nhạo nhân thế, ngũ quan như có sự kết hợp giữa tây và đông phương nên tỉ lệ vô cùng hoàn hảo. Đây thực sự là một tòa ngọc điêu khắc tuyệt vời, năm đó người chế tác chắc chắn phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể sáng tạo ra một nữ nhân hoàn mỹ đến vậy, thậm chí nên gọi nàng là « Nữ thần hoàn mỹ », làn da nõn nà khoác trên mình bộ đồ trắng thuần khiết như tuyết, đầu đội kim quan bên trên có hình đôi bạch hạc trông rất sống động làm người ta hoài nghi nàng có phải hay không một giây đồng hồ nữa sẽ bước xuống.

"Tiên sinh…." Lục hơi hơi nhăn mi lại, hắn phát hiện những công nhân tất cả đều ngây ngốc đứng ở phía trước tòa ngọc, vốn định tiến lên để ngăn bọn họ, Ân Tư đi trước một bước giữ chặt lấy hắn.

Xem ra, mặc kệ trải qua bao nhiêu năm, ma lực của thứ đó vẫn mạnh mẽ đến thế, Ân Tư lắc đầu cười khổ, sau đó thận trọng làm dấu tay, hít thở sâu mới dám đi lên trước đem tòa ngọc kiểm tra một lần nữa cho chắc chắn. Oanh một tiếng ánh lửa thoát ra, lá bùa của Ân Tư biến thành một cỗ khói trắng lặng lẽ chui vào thân thể của đám nhân viên, mọi người lúc đó như tỉnh mộng ngẩn người đờ đẫn nhìn hắn.

"Đừng có nhìn chằm chằm như thế. Đã từng có một nam nhân nhìn nàng một cái, cuối cùng khiến cho chính mình phải có một kết cục bi thảm." Ân Tư mỉm cười cảnh cáo, nghe xong đám nhân viên công tác sờ sờ cái mũi tỏ vẻ có chút không biết làm sao.

"Đắc tội thần, sẽ bị trừng phạt…."

Tí tách, tí tách! Tiếng nước vọng lại nơi phòng khách trống rỗng, cố luân Hòa Tĩnh công chúa cúi đầu, nhàm chán nhìn con quạ đen trên bàn đôi chân đã bị băm nát cùng 2 cái cánh đã bị nàng vặt gãy đang nằm đó giãy giụa, nàng vẫn mặc trang phục thủ công tinh tế, hoa lệ của phụ nữ Mãn Thanh, chân đi hài nhẹ đạp lên viên gạch trên nền nhà.

"Công chúa?" Lục đẩy cửa tiến vào, xộc vào mũi là mùi máu tươi làm hắn hơi hơi nhăn mi lại. Ở chung cũng lâu, hắn càng không thể hiểu được Ân Tư đến tột cùng yêu vị công chúa quỷ này ở chỗ nào. Nàng quả thật rất đẹp, hơn nữa sau khi nàng giết khá nhiều người, khí sắc hồng hào cứ như trẻ em mới sinh, cười rộ lên có chút khờ dại, mặc kệ là ăn một ly kem ngọt lịm hay là đem những người bất hạnh hút đến chỉ còn lại một bộ da, vị công chúa này đều vui vẻ ngang nhau, cứ vẫn giữ cái hình dạng khờ dại như vậy.

"Ta thấy thực nhàm chán." Cố luân Hòa Tĩnh công chúa bỉu môi, vươn tay đem con quạ đáng thương kia hất xuống bàn, một chút máu hơi dính vào tay hồng hồng nổi bật lên so với màu da nàng trắng đến phiếm xanh.

"Tiên sinh mời nàng qua bên ngài một chút." Lục cung kính trả lời, cố luân Hòa Tĩnh công chúa khi đi qua, tùy tay đem máu bôi vào vạt áo của hắn.

Đôi mắt thỏa mãn dòm ngó gian để mấy thứ đồ cổ, Ân Tư thâm tình nhìn tòa ngọc vẫn như cũ phủ một lớp vải nhung đen nặng trịch. Cố luân Hòa Tĩnh công chúa cong mi nhẹ nhàng đi tới, nàng không thích Ân Tư dùng ánh mắt này nhìn những người khác, cho dù không phải người cũng không được!

"Đó là cái gì?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa bĩu môi hỏi, thần thái có chút giống cô gái bé nhỏ bị bỏ rơi, Ân Tư nhu tình đến dắt nàng.

Tình yêu thật sự là vô cùng kỳ diệu. Cứ như tính cách của Ân Tư, hắn đều cho rằng mình sẽ không yêu thượng bất kỳ ai, nhưng năm ấy khi hắn nhìn thấy Hòa Tĩnh công chúa mới chỉ 14 tuổi, nàng luôn luôn mang khuôn mặt nhỏ nhắn và tươi cười hồn nhiên nhìn hắn, trong nháy mắt đó hắn liền dưới đáy lòng thề rằng phải bảo vệ cô gái bé bỏng ấy cả đời, cho nên hắn trăm phương ngàn kế đoạt lấy nhà cửa, đoạt lấy danh vọng, tài sản cũng như tính mạng của rất nhiều người, để danh chính ngôn thuận cưới vị công chúa tôn quý này.

Bắt đầu được ở gần khiến Ân Tư cảm thấy vui sướng, cố luân Hòa Tĩnh công chúa rất ham học hỏi, hắn kiến thức rộng rãi vừa lúc cùng nàng nghiên cứu cũng phù hợp, chính là theo nàng nên hiểu được khá nhiều, nàng có dã tâm liền làm ngay, rốt cục uy hiếp được chính đệ đệ của mình, trong hoàng thất đấu tranh cực kỳ hiểm ác, Ân Tư quyết định muốn cùng nàng chia sẻ bí mật trường sinh bất tử, đáng tiếc Ân gia đạo thuật không phải trong thời gian ngắn có thể học được hết, cho nên hắn chỉ có thể bỏ qua tất cả các biện pháp để trợ giúp cố luân Hòa Tĩnh công chúa, mới có thể làm cho nàng trong lịch sử ghi là "Chết bệnh", vậy mà lại nằm như thế qua mấy trăm năm.

"Vị này chính là Nữ thần công lý*, nàng sáng tạo thế giới này, đối với nó có một trách nhiệm rất lớn." Ân Tư ôn nhu giải thích, cảm giác giống như trước kia, hắn dắt tay nàng, hắn nói, nàng nghe.

*Nữ Thần Công Lý: Nữ thần công lý (tiếng Latin: Justitia) là một nhân vật nữ được cách điệu hóa để trở thành một biểu tượng của công lý, pháp luật hay xét xử trong hệ thống Tư pháp. Nữ thần công lý đã được khắc hoạ, miêu tả với ba biểu tượng đặc trưng: Cầm một thanh gươm biểu tượng cho quyền lực cưỡng chế, quyền uy của toà án. Một chiếc cân để phân định cái thiện và cái ác, biểu tượng cho lẽ phải, sự công bằng, chính trực, nghiêm minh, không thiên vị. Một chiếc khăn bịt mắt tượng trưng cho ý tưởng công lý "mù loà", đề kháng, đối lập lại những áp lực, ảnh hưởng từ bên ngoài. (Wikipedia)

"Ngươi trông có vẻ rất thích nàng ta?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa rầu rĩ trả lời, cuối cùng hất tay Ân Tư ra, người kia cười cười với nàng.

"Nàng muốn trường sinh bất lão, tái thế làm người thì phải nhờ nàng ta." Ân Tư vừa nói, liền một bên đánh dấu tay, dùng ánh mắt ý bảo để Lục rời đi trước, cuối cùng lại hít thở sâu kéo tấm vải nhung kia xuống, trong nháy mắt nghe thấy cố luân Hòa Tĩnh công chúa kêu a nhỏ một tiếng, sau đó lại làm ra vẻ

chính mình cũng không thèm để ý.

Khối bạch ngọc này được điêu khắc thành nữ nhân rất hoàn mỹ, chỉ cần nhìn chăm chú vào sẽ khiến có cảm giác như nàng ta đang sống, có sinh khí, cố luân Hòa Tĩnh công chúa quan sát đến khối ngọc giống như đang chất chứa năng lượng đó.

"Bốn viên ngọc kia cùng đá trường sinh vốn là lấy ra từ nàng ta." Ân Tư khẽ ngẩng đầu lên, muốn cố luân Hòa Tĩnh công chúa đem ngọc hoàn, ngọc như ý trên người tháo ra, rồi bán tín bán nghi, lấy ra ngọc như ý nhẹ nhàng đẩy vào trong lòng bàn tay phải đang nâng cao của nàng.

"Này…." Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đang đem nốt ngọc hoàn toàn bộ tiến vào sau tay trái đang làm động tác Lan Hoa Chỉ, cả tòa ngọc đột nhiên nổi lên ánh sáng mờ, mặt đất hơi hơi chấn động, một cỗ rung động bốn phía bắn ra, công chúa quỷ giật mình nhìn Ân Tư, người sau nửa là hưng phấn, nửa là lo âu.

"Sách cổ ghi lại đúng như vậy… Sách cổ ghi lại đúng như vậy, nàng ta là mấu chốt dẫn đến Tây phương cực lạc, chỉ cần có thể mở ra cánh cửa này, đừng nói nàng muốn tái thế làm người, cho dù muốn toàn bộ thế giới, ta cũng có thể cho nàng!"

Phòng họp Thái Bình Dương đang ầm ầm, Hà Bật Học đẩy cửa đi vào, tự nhiên công việc cứ lu bù cả lên, có người bối rối chỉnh lại tư liệu, có người thu thập đống hỗn loạn trên bàn nào là chai bia, nào là đồ ăn vặt, tóm lại tận dụng hết khả năng có thể để tránh ánh mắt của Hà Bật Học. Từ cái lần mà tổ chế tác đến nhà cậu mở tiệc chúc mừng, kết quả thấy Hà Bật Học chẳng nói năng gì khóc lớn một hồi rồi thôi, thành ra mọi người không biết nên như thế nào đối mặt với vị học trưởng này.

"Ê này học trưởng! Mắt anh to như thế quả nhiên là tích tụ nhiều nước nhề!" Kẻ duy nhất không biết sống chết thốt ra cái câu đó chính là Trương Chính Kiệt, Hà Bật Học đỏ hết cả tai, tay duỗi ra gắt gao siết chặt cổ cái thằng em mất nết, hắn không hiểu được trên đời này còn có chiêu thức được gọi là "Giết người diệt khẩu" hay sao?

"Uy uy uy! Đừng giết người diệt khẩu vội, trước hết để cho em giới thiệu thành viên mới cho tổ chúng ta cái đã…." Trương Chính Kiệt một bên thở một bên cười to. Tuy rằng không rõ ngày đó Hà Bật Học vì cái gì đột nhiên không khống chế được khóc lớn nhưng mà sau đó tựa hồ tâm tình cậu ta cũng tốt hơn rất nhiều, thế nên Trương Chính Kiệt mới bạo gan chơi đùa như thế.

"Thành viên mới?" Hà Bật Học buông tay ra, bọn họ là đoàn "Ác danh chiêu trương"*, cư nhiên còn có người không sợ chết gia nhập sao?

*Ác ma chi trương: Ý chỉ đoàn của A Học nổi tiếng hay gặp chuyện nguy hiểm.

"Đúng vậy! Trần Tương….. Từ… tiểu Tương… oái! Người đâu mất rồi?" Trương Chính Kiệt vừa định chính thức giới thiệu, mới phát hiện vị trí đầu bàn họp kia trống không.

"Tiểu Tương nói có ý tưởng mới muốn tìm cô Lư thảo luận một chút nên đi rồi." Tiểu Tứ ở một bên giải

thích, nhìn hắn với vẻ mặt ngây thơ, Hà Bật Học ngước mắt, lại một người đẹp nữa không sợ chết ư? Quay đầu nhìn Trương Chính Kiệt, 2 anh em trao đổi bằng ánh mắt, người kia đồng ý gật gật đầu.

"Tuy rằng cô em kia trông khá là tương đối, bất quá hiện tại trong nhóm mình thì chỉ có Trương Anh Nam là con gái, cho nên tiểu Tương mà so sánh thì rõ ràng ngon nghẻ hơn, cơ mà… Lấy tiêu chuẩn cao của học trưởng ra so thì tất nhiên không thể bằng tiểu Vân và CK rồi!" Trương Chính Kiệt phân tích thập phần chuyên nghiệp. Tuy tình cảm đối với anh em vô cùng nồng hậu nhưng khi nghe xong liền thấy bị coi thường nên Trương Anh Nam rất không phục tung một chưởng qua.

"Cô ấy tìm học tỷ để làm gì?" Hà Bật Học tùy tay lật lật chuẩn bị chương trình mới. Nói thật, Lư Hiểu Huệ thật là một người rất rất rất không thú vị nha! Loại tiết mục này độ phấn khích một chút cũng không có.

"Hình như cô ấy đang tìm kiếm thông tin về một vụ án, chính là cái vụ mà ngày trước học trưởng đã gặp một lần «Huyết án trong đường hầm» đó, tiểu Tương vốn là phóng viên chính quy, nghe nói quá nóng ruột với vụ án kia mới chuyển tới tổ chúng ta." Trương Anh Nam trừng mắt nhìn mấy đồng nghiệp nam rồi trả lời, nàng không phải không xinh đẹp cơ mà kể cả không xinh đẹp đi nữa, cũng không cần phải trực tiếp đem nàng coi là đàn ông chứ?

"Như thế đây là việc liên quan đến tâm linh vậy mà dám đến chỗ học tỷ thảo luận à?" Hà Bật Học làm bộ kinh ngạc cố nén cười.

"Cho nên em cá là cô ấy chống đỡ không đến hai mấy giờ sẽ thôi việc!" Trương Chính Kiệt nở nụ cười ánh mắt mở ra tiểu ý, tất cả mọi người trong tổ chế tác cùng mở bàn đánh cược, đám người này không chút nào quan tâm dành tình cảm cho đồng nghiệp mới mà rủ nhau dùng thời gian, tiền bạc đi cá cược.

"Các người đánh giá cao cô ấy quá nha!… Ta cá là cô ta chống đỡ chỉ nửa ngày thôi! Học tỷ hôm nay tâm tình dường như rất không tồi đó!" Hà Bật Học hì hì cười rồi bỏ tiền vào, Trương Chính Kiệt nguýt cậu một cái sau dùng bút ghi vào sổ, lúc này mọi người chú ý tới có người dũng cảm dám đánh cuộc Trần Tương Từ sẽ lưu lại.

"Wase! Ông anh này chỉ sợ chưa thấy qua học tỷ nổi bão đi? Người gì mà có con mắt tinh đời quá thể vậy?"

"Chính là cô ta a!!!!!!!!!!!!"

Đợi nửa ngày cũng không thấy bóng dáng cô nàng đồng nghiệp mới được coi là vô cùng nóng bỏng đâu, Hà Bật Học đeo ba lô tùy tiện nói với Tiêu Ca lý do là ra ngoài ngắm cảnh rồi tính toán trốn đến nhà tìm Ân Lâm. Mấy ngày trước, sau sự kiện đạo thuật của nàng không nhạy, cậu vẫn luôn rất lo lắng. Huống hồ, cậu còn phải đem chuyện Ân Kiên hồn phách đã muốn trở về để nói cho nàng.

Bất ngờ phát hiện ra Ngô Tiến vẫn ở nhà, người này có tính cuồng khảo cổ lại là một trong những học giả nổi danh đứng đầu, thời gian phần lớn sẽ ở trong trường làm nghiên cứu, vậy mà lúc này vẫn còn ở nhà, thật là khiến Hà Bật Học phi thường kinh ngạc.

“Có việc gì sao?” Hiển nhiên câu hỏi đột ngột cũng làm cho Hà Bật Học đến thăm có chút giật mình, Ngô Tiến ngừng tay tháo kính mắt xuống.

“Tôi đến tìm cô Lâm, Ân Kiên đã trở lại rồi….” Hà Bật Học vừa mới nói xong, đèn trên bàn của Ngô Tiến bỗng dưng chớp động 3 lần, người sau trợn tròn mắt nhìn chằm chằm.

“Ân… Ân Kiên?” Ngô Tiến giật mình nghi vấn, nhìn trong ánh mắt Hà Bật Học có nét cười khẳng định đáp án, thật không hổ là cháu trai của Ân Lâm, ngay cả hồn phi phách tán đều không lo lắng, thật sự rất mạnh mẽ.

“Tiểu Lâm vì đạo thuật không nhạy nên đã tránh mặt để mọi người không quấy rầy nhiều ngày rồi, anh thấy cô ấy vô cùng mệt mỏi.” Ngô Tiến cùng Hà Bật Học đồng thời ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, thật trùng hợp như thần giao cách cảm. Kẹt một tiếng, cánh cửa liền mở ra, Ân Lâm yên lặng giống như cô hồn dường như lướt ra.

Nếu ai mà nhìn màn này chắc sẽ shock tới mức cằm rớt xuống sàn. Chẳng nói đâu xa, ngay ở dưới nhà có 2 nam nhân mắt mũi trợn tròn đang nín thở. Cho tới nay, Ân Lâm đều không thuộc về hàng nữ nhân tuyệt sắc, tuy rằng ngũ quan thanh tú, nhưng khí chất luôn khiến người ta có loại cảm giác rợn tóc gáy, chỉ là Hà Bật Học chưa bao giờ thấy nàng khủng bố như thế này. Một thân hắc y, Ân Lâm trước giờ đều mặc đồ đen thì không lạ, cái chính là nàng luôn lấy quần áo quấn xung quanh mình đến kín mít. Còn hiện tại cái người gọi là Ân Lâm đang chậm rãi bước xuống lầu kia mặc một chiếc váy da, bó sát lấy cái eo nhỏ nhắn tôn lên bộ ngực thật đầy đặn, nhiệt độ ở đây đang thấp, vậy mà nàng lại mặc trang phục tiết kiệm vải như thế, Hà Bật Học từ đáy lòng bội phục.

“C..cô…cô Lâm..” Hà Bật Học nuốt một ngụm nước bọt, tại trong ấn tượng của cậu, cậu luôn xem Ân Lâm như “Trưởng bối”*, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy nàng là một phụ nữ. (=_____=)

*Trưởng bối: Bậc bề trên.

“Tiểu Lâm à! Em mặc như thế này làm gì?” Ngô Tiến có chút giật mình, nhìn người kia ăn diện trừ bỏ son môi thì cả người toàn màu đen, trái tim Ngô Tiến đập nhanh không thể chấp nhận nổi.

“Ừm… Ta nghĩ kĩ rồi, nếu « thiên địa chính khí »* đã muốn yếu đến không đủ để duy trì đạo thuật, vậy tại sao lại không thử sử dụng năng lượng của một thế lực khác?” Ân Lâm hì hì cười, Hà Bật Học cảnh giác lông tơ trên người dựng hết lên, đây cũng không phải Ân Lâm mà cậu quen, cảm giác như kiểu nàng ta dùng thuốc kích thích quá liều, cả người toát ra trạng thái phấn khích cực độ.

*“Thiên địa chính khí”: Nhà họ Ân đạo thuật dựa vào linh khí của đất trời để làm việc chính nghĩa

“Tiểu Lâm, em thực sự có gì đó không đúng lắm, em ổn chứ?” Ngô Tiến thực lo lắng, anh hiểu Ân Lâm sẽ không bao giờ dùng ánh mắt tràn ngập tình sắc để nhìn như thế, trông cứ y như một đứa trẻ hứng thú cầm trong tay chiếc gậy đang chuẩn bị đại náo một hồi.

“Chưa bao giờ cảm thấy tốt hơn!” Ân Lâm cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn, Ngô Tiến cả người bắn văng vào tường, Hà Bật Học sợ tới mức không kịp phản ứng, cả người bị Ân Lâm đè trên ghế sô-pha.

“Thật không hiểu ta trước kia tại sao lại phải che dấu đi sức mạnh cường đại này của mình?… Nhìn kỹ, bộ dáng của ngươi thật sự rất đáng yêu….” Ân Lâm cười hôn Hà Bật Học một hơi, người sau đầu óc căn bản là sợ đến kinh hoàng.

“Tiểu Lâm! Em mau tỉnh lại đi! Đừng để mặt đối lập của cảm xúc chi phối như thế!” Ngô Tiến cố hết sức đứng lên.

“Ta chỉ đối mặt với con người thật sự của mình thôi, sợ sao? Sợ hãi vì ngươi đang yêu một phù thủy?” Ân Lâm khanh khách cười, ma mị trao cho Ngô Tiến một nụ hôn gió, sau đó khoát tay tính toán rời đi.

“Cô!” Hà Bật Học rốt cục hoàn hồn gọi giật lại, cậu vốn đến nói cho nàng tin tức tốt là Ân Kiên trở về, như thế nào lại thành Ân Lâm tự nhiên có vấn đề.

“Yên tâm! Ta không tính toán hủy diệt thế giới này, chỉ là muốn đi cảnh cáo, chỉnh đốn tên Ân Tư không biết sống chết kia mà thôi!”

Nửa nằm trên cái ghế sô-pha, Hà Bật Học vẫn còn chưa kịp định thần, chuyện gì vừa mới xảy ra vậy? Ân Lâm cưỡng hôn cậu? Oh my god….

“Cái này nguy rồi, vốn dĩ mọi thứ đang rối tung rối mù, hiện tại càng khó giải quyết!” Ngô Tiến căng thẳng thần kinh nói.

“Có ý gì?” Hà Bật Học âm lượng có chút lớn, rốt cục đem Ngô Tiến từ trạng thái lầm bầm lầu bầu xổ ra một tràng.

“Từ sau khi đạo thuật của tiểu Lâm không nhạy, anh đã tìm hiểu trong sách cổ, rốt cục đã hiểu thêm ra một số việc liên quan đến tứ đại gia tộc.” Ngô Tiến dẫn theo Hà Bật Học đi vào nơi bảo tồn các tư liệu của nhà họ Ngô, ngay cả vách tường nhìn qua cũng giống như trong đó có hình bản đồ.

“Tứ đại gia tộc phân biệt người đại biểu quản lý không kể cấp bậc, Ân gia đạo thuật đại biểu vũ lực ; Tùng gia huyết thống đại biểu ngoại giao ; nhà của anh thì quản lý thuật tính toán….” Ngô Tiến mở ra một quyển sách cổ giải thích.

“Cái gì? Cái gì? cái gì? Huyết thống?” Hà Bật Học không hiểu ra sao.

“Cậu nếu xem qua gia phả của tiểu Vân, cậu sẽ nhận ra Sơn Hải Kinh* chưa là gì đâu!” Ngô tiến đem một quyển ố vàng nhét vào tay Hà Bật Học, cậu cố mở ra xem nhưng không hiểu ở trong đó là ký tự gì.

*Sơn Hải Kinh: Sơn Hải Kinh là sách tập hợp các truyện thần quái Trung Quốc thời cổ đại hồng hoang. Được bắt đầu viết từ trước thời liệt quốc và chính thức được tổng hợp thành sách vào thời Tiền Tần (thuộc Nam – Bắc triều) được chia làm 18 quyển, trong đó Sơn Kinh có 5 quyển, Hải Kinh có 8 quyển, Đại hoang kinh có 4 quyển, Hải nội kinh 1 quyển. Bao gồm các lĩnh vực Quốc gia, Địa lý, Nhân vật, Động vật, Tài mguyên khoáng sản, Nghề nghiệp (chú ý: đều là thần thoại truyền ký nhé, nhưng có giá trị tham khảo khá cao). Hiện nay đã thất lạc khá nhiều và các học giả Trung Quốc vẫn đang cố gắng tập hợp những gì còn lại để in thành sách.Ở Vn vẫn chưa có quyển Sơn hải Kinh nào, nhưng bạn có thể tìm những bản dịch ngắn trên mạng. Nếu bạn quan tâm đến đề tài thần thoại này thì có thể tham khảo cuốn Thần thoại Trung Quốc của t/g Đinh Gia Khánh, cũng lấy phần lớn từ SHK, hoặc xem bộ Tru Tiên cũng đc (theo Lailai – lovebooks.vn)

"Nhà tiểu Lệ thì đều là kẻ biết võ, tất cả bọn họ đều được tiếp cận huyết mạch hoàng gia." Ngô Tiến vừa thảo luận vừa hưng phấn, chỉ tiếc Hà Bật Học và anh không phải cùng một loại người, một chút nhiệt tình cũng không có.

"Bởi vì nhà anh phụ trách ghi chép và bảo tồn, cho nên anh mới có cơ hội nghiên cứu về bốn viên ngọc, kết quả phát hiện cái này…." Ngô Tiến lại tiếp tục rút một quyển sách cổ đi ra, Hà Bật Học nhìn trên mặt đất thấy một đám núi to núi nhỏ cơ man là sách, Ngô Tiến nếu mỗi một quyển đều đã đọc qua, vậy anh ta cũng không được tính là người bình thường nhỉ!

"Tổ tiên nhà họ Ngô đã ghi lại rõ ràng, bốn viên ngọc cùng đá trường sinh tuyệt đối không để tụ lại với nhau, nếu không sẽ dẫn đến tai họa hủy diệt trái đất." Ngô Tiến rất nhanh lẩm nhẩm sách cổ tính toán hướng Hà Bật Học nhìn, người sau khoát tay để anh tiếp tục, thiên tài nên mới xem hiểu những văn tự kỳ quái này.

"Trong bản này viết, bốn viên ngọc kia cùng đá trường sinh là thuộc về một vị nữ thần sở hữu, nàng có trách nhiệm phán quyết những hành vi ứng xử của nhân thế…. Tổ tiên Ngô gia suy tính, thế gian sẽ phải chịu diệt vong…." Ngô Tiến khẽ nhíu mày, kỳ thật sách cổ còn có nhiều chỗ mà anh không hiểu được.

"Tính cũng chuẩn đấy…." Hà Bật Học cười khổ.

"Việc này rất nghiêm trọng, cậu như mà còn cười được?" Ngô Tiến hơi bất mãn.

"Nữ thần đó… nghe có vẻ vô căn cứ nhỉ!" Hà Bật Học lắc đầu.

"Cậu tin là có quỷ thế mà không thể tiếp nhận việc thần tồn tại? Cậu cũng quá thú vị đi!… Trên thực tế, dựa theo sách cổ ghi lại, rất nhiều sự việc đều trở nên hợp lý. Huyết mạch hoàng gia trong lịch sử được gọi là "Thiên tử"*, tự hào là con của trời đủ chứng minh bọn họ kỳ thật đến từ thiên giới*, thể nên bọn họ muốn dòng máu trong người mình gìn giữ muôn đời trường sinh bất tử,." Nghe xong Ngô Tiến giải thích, Hà Bật Học cả kinh ngốc lăng ở đằng kia, cậu mặc dù thấy cái lịch sử này có phần ngu ngốc nhưng cũng biết đó là tên mà hoàng đế tự xưng cho chính mình. Điên cuồng muốn tìm ra thuốc trường sinh bất lão ư, đến ngay cả sau khi chết, mộ của mình còn chẳng ai tìm thấy.

*Thiên tử: Con trời

*Thiên giới: Ở trên trời, nơi có Ngọc Hoàng, các vị thần tiên sinh sống.

"Cậu hiểu chưa?… Hiện giờ cậu đã biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này rồi chứ? Nhìn thấy tiểu Lâm đạo thuật không nhạy, để lực lượng đen tối ảnh hưởng khiến tâm tính thất thường, giả như Nữ Oa* xuống dưới nhân gian, cậu cảm thấy vị nữ thần này sẽ như thế nào?"

*Nữ Oa: Nữ Oa (chữ Hán:), hay Nữ Oa thị ( ), Oa Hoàng ( ), Nữ Hi thị ( ), tục gọi là Nữ Oa nương nương ( ), là một thủ lĩnh thị tộc của Trung Quốc cổ đại, dần được tôn xưng là một vị nữ thần thủy tổ trong Thần thoại Trung Quốc, bà cũng có vai trò trong thần thoại Việt Nam[1]. Đương thời bà là nữ thần thượng cổ vĩ đại nhất trong thần thoại Trung Hoa, được liệt vào trở thành một trong Tam Hoàng Ngũ Đế. Bà là em gái đồng thời cũng là vợ của Phục Hy, đứng đầu danh sách Tam Hoàng. Truyền thuyết về Nữ Oa được truyền tụng nhiều nhất qua điển tích Luyện thạch bổ thiên (; luyện đá vá trời); Sát Hắc long tế Kí châu (; giết Hắc long giúp Kí châu);….và quan trọng nhất là lập nên hôn nhân, là Nữ thần bảo trợ cho gia đình. Bà thường được mổ tả là đầu người thân rắn. (Wikipedia)

Trầm mặc ngẩng lên nhìn sao trời. Từ khi ngọc hoàn, ngọc như ý trở về trên người bức tượng Nữ Oa, trời đất rõ ràng có sự biến hóa. Thế là tốt rồi, tựa như tất cả những việc thiện ác trên đời đều hết thảy có thể cảm nhận được. Giữa hai bên, một bên được nghiêng về – một bên phải lôi kéo, Ân Tư cười khổ, hắn vô tình hủy diệt thế giới này, là kẻ dùng thân thể người khác để tồn tại, lại chính mình tự dồn đến bại vong*.

*Bại vong: Ở tình trạng bị thua và bị tiêu diệt

Ân Tư mất không ít công lao mới tìm được chỗ này, nơi giống như trong truyền thuyết Nữ Oa. Chỉ một khắc khi nhìn thấy nàng, hắn liền hiểu được bốn viên ngọc và đá trường sinh chân chính thuộc sở hữu của nàng. Mà trong lòng hắn cũng rõ, chỉ cần sau khi Nữ Oa tỉnh lại, thế giới này sẽ bị nàng phán xét.

Hắn vô tình hủy diệt thế giới này, sẽ là kẻ chính mình hướng tới bại vong. Nhìn thế nhân, Ân Tư cảm thấy bi ai, nhưng cũng không đồng tình với họ, hết thảy đều là tự rước lấy.

"Số ngọc còn lại hiện ở đâu?" Trước ngực đeo đá trường sinh tỏa sắc xanh biếc cố luân Hòa Tĩnh công chúa, bước đến bên người Ân Tư, mặc cho việc hoạt động có chút không tiện nhưng nàng vẫn cố chấp mặc trang phục này vì nó thể hiện sự tôn quý của nàng, dù triều đại của nàng đã sớm đã qua đi, nàng vẫn giữ trong mình sự cao cao tại thượng*.

*Cao cao tại thượng: Ý chỉ thái độ hoặc tư thế kiêu hãnh, kiêu ngạo

"Ngọc bài còn đang tìm, ngọc hồ lô thì ở trên người Hà Bật Học." Ân Tư ôn nhu nhìn nàng, cái tên Hà Bật Học khi được thốt ra đặc biệt nhẹ nhàng, loại tình huống này hắn cảm giác có chút không ổn.

Mỗi khi đoạt lấy thân thể người khác, nếu như là người bình thường có lẽ sẽ không sao, nhưng không giống như những người kia. Kiểu như Ân Kiên, tình cảm mãnh liệt đến mức đủ để ảnh hưởng tới cả hắn. Tình huống liền có chút bất thường, hắn bản chất đối với cố luân Hòa Tĩnh công chúa có tình cảm, hơn nữa còn hại rất nhiều người vì thứ tình cảm đó. Hiện tại lại bởi vì Ân Kiên đối với Hà Bật Học có sự ràng buộc đến ăn sâu bén rễ, tình cảm dành cho công chúa, thật sự vơi đi không ít.

"Hà Bật Học?" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa ánh mắt bướng bỉnh sáng ngời cất giấu mơ hồ một nỗi hung tàn, nàng nhớ rõ chàng thanh niên với đôi mắt to kia, nếu ngọc hồ lô còn ở trên người hắn, chuyện đó thật tình đơn giản rất nhiều, đem người giết, cướp đi ngọc, một tên 2 đích.

"Việc này ta sẽ xử lý, nàng không cần hao tâm tổn trí." Ân Tư ôn nhu nói xong, ngữ khí lại ngoài ý muốn kiên định, hắn biết cố luân Hòa Tĩnh công chúa có chủ ý gì, nhưng chỉ có chuyện này hắn không muốn kết cục quá mức hung tàn. Có lẽ từ đáy lòng, hắn có chút xem thường người bình thường kia nhưng thế không có nghĩa là hắn sẽ dùng phương thức tàn độc để phải giết chết một con kiến.

"Có phải ta đa nghi không khi thấy ngươi kêu tên nam nhân Hà Bật Học kia có chút không giống như bình thường?"

"Là do nàng đa nghi thôi…."

Khẩn cấp bị gọi đến đài truyền hình, thành viên mới tổ cậu Trần Tương Từ quả nhiên đang có khẩu chiến cùng người lãnh đạo trực tiếp Lư Hiểu Huệ. Chiến tranh giữa hai nữ nhân không một người nào dám tham gia, Tiêu Ca đang tính toán là muốn đẩy Hà Bật Học đến mà giải quyết! Một là nhân viên dưới quyền, một là học tỷ trên quyền, cũng không thể để người kia không đếm xỉa gì đến đi? Bất quá bên ngoài thiện lương nhưng kỳ thật bên trong phi thường hiểm ác Hà Bật Học đã chạy đến đài truyền hình, thật sự mở màn chương trình "Nóng hừng hực", cho dù phát sinh bạo loạn, hay sớm xảy ra tận thế, người này chẳng làm nên điều gì chỉ việc ngồi trong phòng hội nghị Thái Bình Dương hóng mát.

"Tiêu Ca sẽ giết anh…." Trương Chính Kiệt cố nén cười, Hà Bật Học lại trưng ra bộ mặt "Anh ta can đảm tới giết ta thì cứ giết đi!" rồi lại đắc ý. Muốn trấn an ""mẹ sư tử"" Lư Hiểu Huệ, Tiêu Ca chắc muốn đi so với mèo 9 cái mạng rồi.

"Ah~ ừm… cô là tiểu Tương phải không? Ta là Hà Bật Học, cứ theo mọi người gọi ta là học trưởng được rồi!" Hà Bật Học thân mật vươn tay, trước mắt là một cô gái trẻ tóc nhuộm nâu đỏ, dùng sức, kiên định bắt tay lại.

"Không nghĩ rằng người trưởng nhóm lại trẻ như thế!", tiểu Tương hì hì cười, Hà Bật Học chú ý tới niềng răng của nàng, người trước mặt cười cười má có chút ửng hồng. Hiện giờ mấy cô gái trẻ thật tốn công đầu tư cho vẻ ngoài.

"Cũng còn nhiều người trẻ tuổi đẹp trai khác nữa, không cần chú ý tới học trưởng như vậy a~!" Trương Chính Kiệt đùa giỡn người mới tới, Trần Tương Từ cũng không yếu thế liền trừng mắt nhìn lại hắn một cái.

"Ta có thể biết ở đây xảy ra chuyện gì không?" Hà Bật Học giơ cao tay phải lên, Trần Tương Từ cười nhẹ, mặt ánh lên nét hồng hồng cùng mái tóc quăn màu nâu đỏ gật đầu, nàng còn chưa kịp hoàn hồn khi gặp được người học trưởng Hà Bật Học – tuổi trẻ, đẹp trai còn thập phần đáng yêu.

"Công việc của chúng ta rất nguy hiểm a~! Vì cái gì mà cô muốn chuyển tới đây?" Người đặt câu hỏi chính là Trương Chính Kiệt, giọng điệu rõ ràng là không sợ chết. Mặc dù những gì hắn nói đều là sự thật nhưng lại khiến cho người nghe cảm thấy hết sức phản cảm, Hà Bật Học hung ác dùng đôi mắt to nhìn như xuyên

qua người hắn.

"Học trưởng anh có biết trước đây có một vụ huyết án xảy ra ở đường hầm tàu điện không? Còn không thể tìm ra được hung thủ…." Trần Tương Từ thở sâu rồi vẻ mặt tối sầm. Các thành viên ở tổ chế tác đều nhìn và vây quanh lại, bọn họ so với ai khác đều rõ ràng hơn hết trong đường hầm đó đã có chuyện gì, Hà Bật Học mạng lớn, gặp phải sự kiện kia như thế nhưng lại còn sống.

"Làm sao vậy?" Cùng là phận nữ, Trương Anh Nam ngồi vào bên cạnh nàng vỗ vỗ bả vai an ủi.

"Thư Vũ* vốn sẽ không chết, nếu như không phải tôi đã ước cùng anh ấy…." Nói xong hốc mắt hồng đỏ, Trần Tương Từ thút tha thút thít rồi khóc rống lên. Trong phòng hội nghị, tất cả các đại nam nhân đều xấu hổ không thôi, đám Hà Bật Học chính là trời không sợ, đất không sợ, lại chỉ sợ nhìn thấy con gái khóc.

*Nhân vật Thư Vũ: Có ai còn nhớ ở chương thứ 6 của Part 2, khi Ân Kiên bảo Hà Bật Học tự về nhà, cậu đã ngồi ở ga để chờ chuyến, lúc đó có 1 thanh niên tự giới thiệu mình là Thư Vũ đến bên cậu ngồi. Sau rồi cùng lên chuyến tàu điện ấy, đến lúc đi qua hầm thì bất chợt có 1 "thứ gì đó" kéo lấy Thư Vũ rồi cắn xé cậu, trước khi chết cậu còn nói với Hà Bật Học hãy chạy đi, nguy hiểm lắm – Lúc đấy mình đọc đoạn này cũng cảm động, người mới quen mà tốt quá:((

"Tôi cũng biết anh ấy là xã hội đen, nhưng anh ấy chỉ là một kế toán nhỏ, làm sao có thể gặp chuyện giang hồ báo thù chứ? Lại còn bị chết thảm như vậy? Tôi không tin! Tôi biết… Ở đoạn lộ trình đó nhất định đã có gì kỳ lạ xảy ra…." Không hổ xuất thân là phóng viên, Trần Tương Từ có một xúc cảm vô cùng nhạy bén, một đôi mắt to lóe lên ánh kiên định, nàng nhất định sẽ đem chân tướng sự việc phơi bày.

"Tiểu Tương…." Hà Bật Học khe khẽ thở dài. Cậu đương nhiên nhớ rõ cái người xa lạ kia. Chỉ là không nghĩ tới thế giới đã vậy còn quá nhỏ, người xa lạ ấy chỉ vì mong ước của bạn gái mà đi lên chuyến tàu định mệnh qua lộ trình ma quái để đến nỗi chết thảm, mà bạn gái của hắn dĩ nhiên chính là cấp dưới của mình.

"Học trưởng, xin cho tiếp tục theo vụ này! Tôi xin anh…." Hai mắt đẫm lệ mở to mong đợi, Hà Bật Học không nghĩ tới chính mình lại có ngày thảm bại dưới ánh mắt kia. Hiện tại cậu đã hiểu được Ân Kiên trước đây đã khó xử như thế nào.

Tính cách quá mức lương thiện lại dễ mủi lòng, Hà Bật Học thật sự vì Trần Tương Từ cố gắng dựa vào lý lẽ thỉnh cầu Lư Hiểu Huệ. Theo như Trương Chính Kiệt sau đó thuật lại. Vị học tỷ kia, đối với Hà Bật Học làm một trận thiên lôi địa hỏa đủ sức để đem người chết đi sống lại. Ấy thế mà cuối cùng ngoài ý muốn phần thắng nghiêng về Hà Bật Học! Lư Hiểu Huệ mặt xanh lét đáp ứng cậu được bắt đầu chuyên đề này. Khiến người người không khỏi rùng mình lạnh sống lưng, cảm thấy có khi nửa đêm nàng sẽ tìm tới tận nhà mà lấy mạng.

"Hô ~~~~." Đem ba lô ném qua một bên, Hà Bật Học nằm ườn lên ghế sô-pha. Từ sau khi xác định Ân Kiên trở lại dương gian, cậu lại quay về nơi này, dù sao từ căn hộ của Ân Kiên đi bộ đến đài truyền hình vẫn cứ gần hơn!

Trên bàn trà rất nhanh có ánh đèn lóe lên vài cái, Hà Bật Học chỉ nhìn đèn rồi ngây ngốc nở nụ cười. Thật

không nghĩ Ân Kiên “”lúc còn sống“” thì chẳng có gì thú vị, đến khi hồn phi phách tán lại trở lên lãng mạn hẳn.

“Được rồi! Được rồi! Em biết anh rất yêu em mà!” Hà Bật Học khanh khách cười không ngừng.

“Anh có làm gì đâu? Bóng đèn bị hỏng rồi, đúng là ngốc….” Ân Kiên lạnh lùng trả lời, Hà Bật Học sợ tới mức cả người nhảy dựng lên. Không thể tin được, nhìn người kia một thân tây trang hàng hiệu, gác đôi chân dài nhàn nhã ngồi ở trên ghế sô-pha.

“Anh… anh… anh…anh Kiên….” Hà Bật Học lắp bắp, vươn tay chọt chọt tới người Ân Kiên, người sau lườm cậu một cái, chợt cảm thấy xuyên qua một trận lạnh như băng.

“Trấn, trấn, trấn, trấn tĩnh….” Ân Kiên trầm giọng giễu cợt, Hà Bật Học nhìn anh không biết nên phản ứng như thế nào. Vốn dĩ vẫn là đang bị hồn phi phách tán, xong đột nhiên nói cho người ta biết anh quay lại nhân gian, còn hiện tại lại thoải mái hiện ra hình người. Qủa thực người này linh hồn mạnh mẽ đến không tưởng, như thế nào gọi là mạnh mẽ, hiện giờ hai người đã thấy được nhau, thế nhưng lại không thể chạm vào nhau, bởi vậy vẫn có cảm giác xa cách khiến trong lòng không khỏi đau xót.

“Không cần khổ sở như thế, anh nhất định sẽ đoạt lại thân thể của mình, khuôn mặt đẹp trai kia tuyệt đối không thể để một lão già như Ân Tư sở hữu.” Như là trong nháy mắt thấy cảm xúc của Hà Bật Học thay đổi, Ân Kiên thấp giọng an ủi vài câu, người trước sụt sịt cái mũi gật gật đầu.

“Anh… anh tại sao có thể nhanh như vậy khôi phục?” Hà Bật Học trái phải trước sau kiểm tra Ân Kiên. Tuy rằng vẫn luôn tin tưởng người kia mệnh lớn, nhưng mà khôi phục nhanh như vậy, hoàn toàn giống như không có việc gì… Ách… Linh hồn như vậy cũng thật quá quỷ dị, cái này không thể giải thích là ông trời bất công đi?

“Anh không rõ lắm, bất quá không khí ở thế giới này đang chuyển hóa, lực lượng đối nghịch đột nhiên bành trướng, như em biết… Người chết là phần âm, bởi vậy khi lực lượng đối nghịch mạnh lên, ngoài ý muốn lại tạo cho anh cơ hội.” Ân Kiên cũng không biết nguyên nhân của mọi việc, chỉ có thể đơn giản giải thích. Dù sao nói những điều phức tạp cho Hà Bật Học, thì cái khối óc quanh năm chỉ biết nhảy nhót kia cũng không thể hiểu được.

“A! Cô Lâm cũng đã bị ảnh hưởng….” Hà Bật Học quả nhiên đã quên đi đề tài ban đầu mà quay ra thuật lại cho Ân Kiên nghe về nghiên cứu của Ngô Tiến. Ân Kiên nghe xong tuấn mi nhíu chặt lại.

“Anh không biết là như vậy nghe rất không hợp lý sao? Nếu Nữ Oa đúng là nữ thần sáng tạo ra mọi thứ. Nàng thấy khó chịu với thế giới này thì cứ trực tiếp hủy diệt nó là được rồi? Làm gì mà còn phải phí bao nhiêu công để cho phe ác mỗi ngày một lớn đi hoành hành, như vậy không phải rất kỳ quái à?” Hà Bật Học bĩu môi, cậu trời sinh là người lạc quan, cho dù thế giới có xảy ra nhiều hơn nữa những sự kiện khủng bố thì cậu vẫn tin chắc rằng con người vốn khi sinh ra đều là người tốt.

“Ngô Tiến có nói đây là lần thứ mấy Nữ Oa diệt thế không?” Ân Kiên nghi vấn, Hà Bật Học không biết thế nào mà khẳng định vươn ra năm ngón tay.

"Nói cách khác, nàng không phải muốn hủy diệt thế giới này, nàng chỉ không nhận ra rằng nếu như một ngày vẫn còn người bình thường tồn tại, thì cái ác vẫn sẽ có thể sinh sôi…."

"Là có ý gì? Em không hiểu!"

"… Ngốc ạ, còn có nhiều cách để thế giới bị tiêu diệt, giả như khiến mọi người tự chém giết lẫn nhau cũng có hiệu lực chứ?"

Mùi khó ngửi từng trận truyền đến, Lục nhăn mặt đẩy cửa ra, vài bộ da người lập tức tràn xuống, cảm giác buồn nôn vọt thẳng lên cửa miệng. Ân Tư không chỉ một lần hy vọng cố luân Hòa Tĩnh công chúa sẽ không giết người tại nhà mình. Đáng tiếc vị quỷ công chúa này có lần nào bỏ vào tai. Chẳng thể nhịn mãi được cơn giận, Lục không khỏi thay Ân Tư cảm thấy bất bình.

"Lục, công chúa đang nghỉ ngơi, ta muốn ra ngoài một chuyến, ngươi chăm sóc nàng nhé." Ân Tư nhìn thoáng qua trên mặt đất bày la liệt da người, lại nhìn thấy Lục đằng kia mặt mày xanh lét không khỏi cười khổ mấy tiếng. Hắn sử dụng thân hình tráng kiện của Ân Kiên, hơn nữa bản thân năm này tháng nọ tu luyện đến đạo thuật thần thánh, theo lý thuyết hắn phải là thiên hạ vô địch mới đúng, vậy mà đứng trước cố luân Hòa Tĩnh công chúa, hắn muốn bản thân nổi giận cũng không được.

"Tiên sinh, trông ngài có vẻ không khỏe." Lục quan tâm hỏi. Hắn biết thân thể của Ân Kiên cũng có vài chỗ thiếu hụt, không có hô hấp, không có tim đập, nói đơn giản đó không phải thân thể của người sống, Ân Kiên có thể duy trì hoạt động như bình thường là do Ân gia cung cấp cho lượng linh lực lớn thông qua mấy làn khói. Còn không ai biết Ân Tư đến tột cùng là dung phương pháp gì để cho mình sinh hoạt như người bình thường.

"Đây đúng là nguyên nhân khiến ta phải rời khỏi." Ân Tư nháy mắt mấy cái, Lục nhíu mày gật đầu. Tuy rằng không thích vị công chúa quỷ kia, nhưng hắn vĩnh viễn trung thành hoàn thành bất cứ chuyện gì mà Ân Tư giao phó.

Ân Tư vừa bước chân đi khỏi, Ân Lâm chân đi giày gót cao thoải mái tiến vào, thần sắc quỷ dị đến nỗi làm Lục còn rợn tóc gáy.

"Chú em, con mụ công chúa quỷ đáng chết kia đang ở đâu vậy?" Ân Lâm cười khúc khích, quỷ khí dày đặc. Lục nhìn nàng một lúc lâu, cắn cắn môi dưới, vươn tay chỉ vào một căn phòng.

"Bingo!!!!!!!…"

Mang theo giỏ hoa quả thật lớn, Hà Bật Học hít sâu vài hơi, vươn tay gõ cửa phòng bệnh, gương mặt quen thuộc Nghiêm Lệ an tĩnh mở cửa cho cậu. Nhìn nàng tái nhợt, nhỏ bé và yếu ớt đến nỗi dường như không còn chút sức sống.

"Sĩ Vĩ… Còn không tỉnh đi, nhiều hoa quả trong phòng thế này sẽ hỏng mất." Nghiêm Lệ cười khẽ hai tiếng ngồi trở lại bên cạnh giường bệnh của Hà Sĩ Vĩ. Ánh mắt thâm tình, triền miên, chuyên chú lưu luyến trên

người anh. Hà Bật Học nhìn bóng dáng nàng không khỏi có chút cay cay mũi. Từ trước tới nay, Nghiêm Lệ vẫn luôn để người khác ấn tượng rằng mình mạnh mẽ, kiên định. Đây là lần đầu tiên cậu ý thức được thì ra nàng gầy yếu như vậy, tóc ngắn chỉnh tề vuốt chặt sau vành tai, cổ. Không nghĩ vị này trên thương trường là nữ cường nhân* nhưng một khi động tình nói tới thương yêu, sẽ đem cả sinh mệnh hoàn toàn bỏ mặc. Chính là đối mặt với việc Hà Sĩ Vĩ sẽ không tỉnh lại, Hà Bật Học không biết nên an ủi nàng như thế nào.

* Nữ Cường Nhân: cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

"Hoa quả là mang đến là để đưa cho chị, tôi nghe thư ký của chị nói, chị vẫn luôn ăn không ngon, ngủ không yên, nếu chị ngã bệnh, Sĩ Vĩ… anh ấy sẽ không an lòng." Hà Bật Học miễn cưỡng cười trừ. Cậu biết Nghiêm Lệ vẫn luôn ôm một hy vọng, Hà Sĩ Vĩ nhất định tỉnh lại. Đối với nàng mà nói, tiền tài không phải vấn đề, có danh y hay thuốc tốt nào, chỉ cần còn một tia hy vọng, nàng sẽ không chịu từ bỏ. Nhìn nàng tận lực như vậy, Hà Bật Học nuốt xuống ý nghĩ ngăn cản nàng lại. Mặc dù biết Hà Sĩ Vĩ mất đi linh hồn, kể cả có sống sót cũng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, cậu vẫn không dám đem sự thật này nói ra khỏi miệng. Có lẽ……. có lẽ ở trong lòng của cậu cũng đang có một tia hy vọng, Nghiêm Lệ si tình nhỡ đâu sẽ làm cảm động lão thiên gia.

"Tháng sau…… tháng sau sẽ có một đợt thuốc mới, nghe nói tại nước Mỹ đã sử dụng thử nghiệm lên người, 30% người sống đời sống thực vật có phản ứng. Tuy rằng không rõ ràng lắm kết quả sẽ ra sao, tôi đã đặt trước một lượng thuốc để nhập về." Nghiêm Lệ mặt tái nhợt vẫn chẳng có chút sinh khí, Hà Bật Học biết ngay cả chính nàng cũng không tin tưởng lắm về việc ôm chặt hy vọng nhưng vẫn là cười cười, giúp nhau truyền nghị lực.

"Chờ anh ấy tỉnh lại, bắt anh ấy lấy thân báo đáp là được rồi rồi! Hại chị tốn nhiều tiền như vậy…." Hà Bật Học săn sóc gọt quả táo đưa cho Nghiêm Lệ. Mặc dù quả táo bị gọt xấu tệ, nham nhở nhưng đây là tâm ý của cậu, lời nói đùa đã khiến nụ cười khẽ nở trên khuôn mặt hết sức tái nhợt của nàng.

"Cậu không phải rất bận à? Công việc ở đài truyền hình rõ ràng không có nhàn rỗi đi! Không cần thường xuyên dõi theo tôi như vậy đâu, cố gắng chăm sóc bản thân mình, Sĩ Vĩ vô cùng quan tâm cậu, đừng khiến cho anh ấy phải lo lắng." Nghiêm Lệ cắn một miếng táo mọng nước thơm ngon, một cỗ xúc động không hiểu từ đâu xông lên chóp mũi, hốc mắt liền đỏ hồng lên. Đã từng có người đàn ông yêu thương chiều chuộng nàng giống như thế, không màng đến thân phận của nàng, người ấy cũng không có vàng bạc châu báu hay hàng hiệu gì nhưng khiến Nghiêm Lệ yêu vô cùng chính là cho dù người ấy có mệt muốn chết thì vẫn cứ săn sóc, cẩn thận cắt một miếng táo đút cho nàng. Chỉ cần một lần nữa được thưởng thức tư vị ngọt ngào kia cùng người đó, nàng nguyện ý mang hết tất cả những gì mà nàng đang sở hữu ra để đổi lấy.

"Ưm… Tôi hôm nay tới, còn có chuyện…." Hà Bật Học dè dặt nói. Tuy rằng sự việc diễn tiến có chút nghiêm trọng, nhưng cậu thật sự không biết là lúc này tới quấy rầy Nghiêm Lệ có phải là thời cơ tốt hay không. Chỉ thấy cậu như bị đánh một chưởng rùng mình một cái, hung tợn hướng phía cửa phòng bệnh trừng mắt nhìn.

"Chị còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, khi đó chị nhờ Ân Kiên thay chị giám định một khối ngọc bài không?" Hà Bật Học thấp giọng hỏi, Nghiêm Lệ nghiêng đầu suy tư nửa ngày mới chậm rãi gật đầu.

Vậy mà bọn họ đã tìm hiểu nhau lâu như thế, duyên phận thật sự đúng là vô cùng kỳ diệu. Lúc trước ai mà nghĩ được, Nghiêm Lệ sau này lại là người yêu của anh họ cái tên chế tác mất to tròn ngây ngốc kia chứ.

"Ừm! Làm sao vậy?" Nghiêm Lệ nghi hoặc nhìn Hà Bật Học.

"Ách… Là như thế này…, tôi biết chị cho tới bây giờ đều không tin việc này…, bất quá… Ách… Cái kia… Cái kia…, được rồi! Để em nói! Không cần cứ đẩy em như vậy!" Hà Bật Học lắp bắp nửa ngày xong tự nhiên hướng không khí hét lớn một tiếng. Nghiêm Lệ cau đôi mi thanh tú, xem ra lần này mọi người đều bị áp lực quá lớn nên Hà Bật Học có chút điên điên khùng khùng đi!

"Trong bốn viên ngọc bảo hộ đúng là có một khối ngọc bài, mặc kệ chị có tin hay không. Nó có chứa một cỗ lực lượng phi thường, kết hợp ngọc bảo hộ với đá trường sinh sẽ có thể cải tử hoàn sinh*…. Những người kia hại Sĩ Vĩ như vậy là vì… muốn cướp đoạt ngọc bảo hộ, cho nên tôi nghĩ… Có lẽ… cái kia…."

*Cải Tử Hoàn Sinh: Làm cho người đã chết sống lại

"Đem khối ngọc giao cho cậu bảo quản?"

"Ách… Nếu chị không thấy phiền…."

Hà Bật Học cười gượng hai tiếng gãi gãi đầu, ánh mắt nhìn qua nhìn lại chứ không dám nhìn thẳng Nghiêm Lệ. Nói như thế nào cậu cũng coi như chỉ là một người bình thường! Đề xuất yêu cầu này thật sự là rất không có đầu óc. Khối ngọc bài kia giá trị không hiểu được bao nhiêu tiền, tóm lại là Hà Bật Học không đủ sức để có thể mua được, chỉ bằng câu nói mà nghĩ Nghiêm Lệ đem ngọc bài cho cậu? Chỉ có như Ân Kiên đặt vấn đề mới có thể cảm thấy có khả năng.

"Tôi đã biết, vật kia hiện tại đặt trong két bảo hiểm, cậu ngày mai lại đây lấy đi!" Nghiêm Lệ bình tĩnh trả lời, Hà Bật Học đầu tiên là sửng sốt, sau đó há to mồm không dám tin nổi nhìn nàng, cứ đơn giản như vậy đáp ứng? Nàng không lo lắng cậu đem đồ vật kia ném đi hoặc giữ làm của riêng à?

"Ngọc bài kia không có giá trị với tôi nên tôi không muốn sở hữu nữa, cho dù rơi vỡ cũng không quan hệ, tôi không muốn có thêm gánh nặng." Nghiêm Lệ nhẹ giọng cười, trong ánh mắt lại toát ra tài trí hơn người. Hà Bật Học le lưỡi, bọn họ quả nhiên không phải cùng một dạng người.

Tít, tít, tít, tít….. sóng điện tâm đồ* theo quy luật nhảy lên, trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng, còn có một nỗi tuyệt vọng cơ hồ như muốn thoát ra.

*Điện Tâm Đồ: Điện tâm đồ (tiếng Anh: Electrocardiogram hay thường gọi tắt là ECG) là đồ thị ghi những thay đổi của dòng điện trong tim. Quả tim co bóp theo nhịp được điều khiển của một hệ thống dẫn truyền trong cơ tim. Những dòng điện tuy rất nhỏ, khoảng một phần nghìn volt, nhưng có thể dò thấy được từ các cực điện đặt trên tay, chân và ngực bệnh nhân và chuyển đến máy ghi. Máy ghi điện khuếch đại lên và ghi lại trên điện tâm đồ. Điện tâm đồ được sử dụng trong y học để phát hiện các bệnh về tim như rối loạn nhịp tim, suy tim, nhồi máu cơ tim v.v…

"Ân đại sư… Ngươi giúp….giúp ta…." Nằm ở trên giường bệnh một lão nhân đang hấp hối, thân thể gầy như que củi tay nắm chặt lấy Ân Tư, lo lắng, gian nan cầu xin mãi không thôi.

"Không phải ta không nguyện ý giúp ngươi, chỉ là…." Ân Tư cười khổ. Vì cái gì mà người này trước kia đã từng hô phong hoán vũ, nay cận kề với cái chết trông có vẻ vô cùng sợ hãi? Hắn cũng không thể giúp cho người khác sống mãi, mà kể cả hắn có năng lực như thế, hắn cũng không nguyện ý đem giúp cho lão nhân này. Giờ chỉ còn có khả năng trước thời gian giải thoát đi nỗi thống khổ của người đang hấp hối kia. Vì sinh tồn đoạt lấy linh hồn người khác, Ân Tư không cho là mình sẽ có cái gì hổ thẹn lắm với việc làm này.

"Ân đại sư, Ân đại sư, ta biết ngươi có thể! Mặc kệ bao nhiêu tiền ta cũng đều đồng ý đưa hết cho ngươi, Ân đại sư! Van cầu ngươi, cứu….cứu ta…." Lão nhân dường như mạnh mẽ chống đỡ cho thân mình gượng dậy để cầu xin Ân Tư, hắn sắp tới giới hạn cuối cùng rồi, nếu liền như vậy chết đi, vậy bao nhiêu năm hắn đấu tranh tới vinh hoa phú quý đều trở thành hư vô, hắn không cam lòng, nói cái gì cũng không nguyện ý từ bỏ điều này.

Ân Tư thở dài, vươn tay xoa trán lão nhân, để cho hắn thở ra một hơi dài, ánh mắt không khỏi sáng lên, lòng tràn đầy vui mừng chờ mong Ân Tư kéo dài tính mạng của hắn. Đột nhiên, có một loại cảm giác kỳ lạ xẹt qua trong lòng, hắn nghi hoặc nhìn Ân Tư, chỉ thấy trong ánh mắt dần biến đổi, một cỗ khí lạnh tiến vào trong thân thể, sinh mệnh giống nước chảy không thể ngăn trở tràn ra, lão nhân há hốc mồm thở dốc, nói gì đó không rõ, một đạo khí trồi lên từ trán để Ân Tư nắm vào trong tay. Chỉ một khắc, ánh mắt của lão nhân kia trở nên ảm đạm, cuối cùng tắt thở.

"Ta nói rồi, ta không giúp được ngươi…."

Ngoài cửa phòng, bác sĩ, y tá loạn thành một đoàn, Hà Bật Học hiếu kỳ chạy tới liên tiếp thăm dò. Ngoài ý muốn, nhìn thấy Ân Tư tao nhã rời khỏi phòng bệnh, thân hình thon thả. Thưởng thức khuôn mặt nghiêng nghiêng tuyệt hảo mà quen thuộc kia, trong lòng cậu không khỏi ẩn ẩn nhói đau.

"Tiểu Học?" Có tiếng gọi trầm thấp mê ly, Hà Bật Học trong nháy mắt mụ mị cả người. Kiểu nói này, sắc thái biểu tình này, còn có cái tên mà người kia chuyên dùng để gọi cậu, nếu như không phải linh hồn của Ân Kiên đang đi bên cạnh cậu, cậu thậm chí không rõ trước mắt kia đến tột cùng là ai với ai.

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Hà Bật Học cảm xúc biến đổi, thần sắc không tốt đứng tựa ở cạnh cửa, cậu lo lắng sợ Ân Tư đến là vì muốn cướp đoạt ngọc của Nghiêm Lệ hoặc của cậu.

"Không cần lo lắng như vậy, ta không phải đến đoạt ngọc hồ lô, việc này không vội…." Ân Tư trầm giọng cười, có lẽ là do thân thể này lưu lại ký ức, cho nên hắn đối với Hà Bật Học rất có hảo cảm, có thể nói hắn tuyệt đối không muốn làm thương tổn đối phương. Tuy rằng cuối cùng sẽ phải lựa chọn, mà hắn cũng nhất định sẽ chọn cố luân Hòa Tĩnh công chúa, nhưng nếu có thể, hắn hy vọng sự việc sẽ kết thúc trong bình yên.

"Làm sao vậy?" Nghiêm Lệ tò mò theo ra, Ân Tư ngước mắt nhìn, hắn nhận ra cô gái này. Hắn ở trong bệnh viên "Giải thoát" cho bao nhiêu người là bấy nhiêu lần nhìn thấy nàng ta, một mực yên lặng canh giữ bên cạnh người thanh niên vĩnh viễn không có khả năng tỉnh lại kia, si tình đến mức để hắn bất tri bất giác thay nàng cảm thấy đau lòng. Cái kiểu ánh mắt thâm tình đó, khiến Ân Tư cảm thấy vạn phần quen thuộc.

Trước đây, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đã từng dùng loại này ánh mắt này nhìn hắn, còn hiện giờ dã tâm nàng quá lớn, ánh mắt thiện lương của nàng dần thay đổi. Từ lúc nàng tự khiến mình "chết" cho tới khi

tỉnh lại, cá tính càng ngày càng bành trướng quá độ đến mức vặn vẹo. Đó cũng là lý do Ân Tư toàn tâm toàn ý muốn cho cố luân Hòa Tĩnh công chúa tái thế làm người. Hắn kỳ vọng, có lẽ một khi trở thành con người, công chúa sẽ lại sẽ biến trở về là cô gái bé nhỏ ngây thơ kia.

"Không có việc gì, tôi đi trước!" Hà Bật Học ha hả hai tiếng, thuận tay đem Nghiêm Lệ đẩy trở về phòng bệnh, sau đó kéo Ân Tư đến thang. Đừng nói Nghiêm Lệ đã từng có khả năng sẽ là chị dâu của cậu, cho dù hiện tại không có khả năng, nhìn thấy ánh mắt của tên kia trao cho nàng, Hà Bật Học liền có ý muốn bảo vệ, tuyệt không cho phép Ân Tư thương tổn nàng, cho dù có được khuôn mặt của Ân Kiên thể hiện ra cũng không tha thứ.

Nhìn trước mắt cậu trai trẻ tuổi nhỏ nhắn này, Ân Tư cảm thấy rất thú vị, đôi mắt to ngây thơ hừng hực lửa, hai má tròn tròn ẩn sâu má lúm đồng tiền, nhìn qua trông rất trẻ con, nhưng mà lại có chút anh tuấn. Tưởng tượng đến đây, Ân Tư lại cảnh giác lắc lắc đầu. Thân thể này đối với Hà Bật Học tình cảm quyến luyến quá sâu, vô tình ảnh hưởng tới hắn. Đây không phải là việc gì hay ho, biện pháp tốt nhất chính là quyết định thật nhanh giải quyết Hà Bật Học. Không chỉ có chặt đứt phần tình cảm đang hiện hữu, còn có thể thuận tiện lấy đi ngọc hồ lô, như vậy nhất cử lưỡng tiện* hắn sớm nên làm, thế nhưng hắn cứ chần chừ không hạ thủ.

*Nhất Cử Lưỡng Tiện: Làm một việc mà được hai cái lợi.

"Đừng vội vã như vậy, ta sẽ không làm gì ngươi đâu…." Ân Tư ghé vào bên tai Hà Bật Học trầm giọng nói xong, người kia sợ tới mức lui hẳn vào tường. Đối với Hà Bật Học mà nói, cậu nghĩ lầm rằng Ân Tư muốn giết cậu, giống như cái cách mà hắn ta làm với Ân Kiên. Vì vậy phản ứng lại vô cùng kịch liệt nhưng như thế Ân Tư càng cảm thấy Hà Bật Học thú vị, cố ý tiến đến càng gần, đem cả người dồn vào trong góc.

"Nếu ta thật sự muốn đoạt ngọc hồ lô của ngươi, ngươi cho là ngươi cản được sao?" Ân Tư thấp giọng cười, Hà Bật Học theo bản năng nắm chặt ngọc hồ lô trên cổ. Đích xác như những gì Ân Tư nói, đơn giản chỉ là hắn tạm thời không vội mà muốn viên ngọc này, nếu không chỉ dựa vào thân thủ của Hà Bật Học, liệu có thể ngăn cản Ân Tư?

"Ách khụ!" Đột nhiên, một người y tá mặc đồ màu trắng đứng ở cửa cầu thang, vẻ mặt xấu hổ nhìn hai người Ân Tư và Hà Bật Học, theo đó vừa cười ngượng vừa đỏ mặt bước vội đi.

Ân Tư đang định mở miệng trêu đùa vài câu thì bỗng biến sắc. Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đã xảy ra chuyện….!

Bởi vì Lục không ngăn cản nên Ân Lâm thoải mái đi vào trong, mỗi bước đi không khỏi khiến cầu thang không lay động. Căn hộ hai tầng liên thông ở tòa cao ốc này* giá cả hẳn vô cùng đắt, thế nào mà… tên này biến thái kia lại đi dựng một cái cửa bằng đá ở đây? Trông thì cái cửa cũng đẹp nhưng để ở đây thấy không phù hợp?

*Căn hộ liên thông: Ở các toàn chung cư cao cấp, có một số căn hộ diện tích rộng, ví dụ như: 2 căn hộ liền kề liên thông với nhau thành 1 căn hộ, hoặc căn hộ tầng trên và tầng dưới thành 1, sẽ có cầu thang bên trong như nhà 2 tầng bình thường thôi. Gía những căn hộ này rất đắt. (Đây là tớ tự giải thích nên là không mượt mà được T_T)

"Kitty, Kitty, Kitty…." Ân Lâm nở nụ cười hai tiếng gọi khẽ, tay kẹp lá bùa giơ lên, có ánh lửa xuyên qua khe cửa.

Nhẹ hít một hơi, Ân Lâm đẩy cái cửa ra, lông mày thanh tú không khỏi nhếch lên, sao lại là một bộ quan tài? Cái ả công chúa này cũng thực là lắm chuyện, đều đã bao nhiêu năm rồi, vẫn còn quay lại quan tài với cả quách làm cái gì?

Lấy tay lướt qua nắp tài được trạm trổ tỉ mỉ, trong nháy mắt không chút khách khí mở ra. Cố luân Hòa Tĩnh công chúa yên ổn nằm ở bên trong, hai tay giao nhau đặt tại ngực, đá trường sinh xanh biếc kề sát bên phía tim chợt lóe lên ánh sáng hồng quỷ dị.

"Ôi… Khí sắc tốt như vậy sao?" Ân Lâm quỷ khí dày đặc cười lạnh mấy tiếng. Từ khi để mặt đối lập cảm xúc ảnh hưởng, nàng trong đầu chỉ muốn đem tất cả những chướng ngại ra tiêu diệt hết, lão già Ân Tư kia tính là một, còn ả cố luân Hòa Tĩnh này cũng tính thêm một vào đó.

Tiền Tài kiếm* chỉ hồng buộc quanh từ trong ống tay áo bay ra. Ân Lâm cắt ngón tay của mình, máu tươi nhỏ lên trên thân kiếm, lập tức lưỡi kiếm khẽ tỏa ánh kim quang.

*Tiền Tài kiếm: ở bản QT chỉ ghi thông thường là "tiền tài kiếm" nên thôi tớ giữ nguyên và coi như tên riêng vì những đoạn sau nó vẫn ghi như vậy nên cũng ko có gì xáo trộn lắm, cũng ko ảnh hưởng đến cốt truyện

"Yêu nghiệt, nhận lấy cái chết!" Ân Lâm mắt lộ ra ánh dữ dội tay cầm Tiền Tài kiếm hung hăng lao tới đâm vào tim cố luân Hòa Tĩnh công chúa. Không cách nào hình dung nổi, một tiếng thét thê lương như xuyên thủng màng nhĩ cất lên.

Trái tim chưa bao giờ nhảy lên như vậy, tự nhiên cảm thấy run rẩy, Ân Tư sắc mặt thoắt cái trắng bệch, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đã xảy ra chuyện.

"Đáng chết!" Ân Tư dùng đao chém xuống, trong hư không đột nhiên toác một cái nứt ra, một lát liền nhảy vào.

"Chết tiệt…." Hà Bật Học trừng mắt to nhìn cái lỗ hổng kia. Sự tò mò giết chết con mèo a~*! Không ai có thể bỗng dưng gặp được loại tình huống này, cái lỗ hổng kia rõ ràng giúp đi xuyên qua không gian. Tuy rằng biết mình sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cứ theo cá tính của Hà Bật Học, muốn cậu không thử một chút thì thật là không phải chút nào. Lật lật xem xem, xác định mình có mang theo DV không, "nha!" một cái liền kích động tiến vào lỗ hổng.

*Câu "Sự tò mò giết chết con mèo" – bản gốc tiếng Anh "Curiosity killed the cat": là một câu ẩn dụ được sử dụng để cảnh báo về sự nguy hiểm của những điều mà mình không biết trước. Nguồn gốc ban đầu xuất hiện trong tác phẩm "Everyman in his humour" (1598) của nhà viết kịch Ben Jonson. Và sau đó, William Shakespeare cũng đã sử dụng câu nói này trong vở "Much Ado About Nothing" (1598). Rồi dần dần câu nói "Sự tò mò giết chết con mèo" được sử dụng một cách phổ biến hơn, như trong "Cuốn sổ tay về phép ẩn dụ" James Allan Mair cũng đã tìm thấy câu nói này năm 1873. Nhà văn O.Henry năm 1909 viết truyện

ngắn “Schools and Schools” cũng có câu nói này.

“A a ~~~~~~.” Cố luân Hòa Tĩnh công chúa kêu lớn, mười ngón tay cong lại đuổi sát Ân Lâm không tha.

Khóe miệng máu tươi còn chưa khô, Ân Lâm chân mềm nhũn ngã nhào trên đất. Tiền Tài kiếm vẫn cắm chặt trong tim cố luân Hòa Tĩnh công chúa. Trong nháy mắt, đá trường sinh phát ra ánh sáng hồng cực lớn. Ân Lâm tránh không kịp bị đánh bay ra thật xa, công chúa quỷ thì nhảy lên thẳng tắp, uất ức vì không thể đuổi giết Ân Lâm.

Trong hư không có một âm thanh xé đến, Ân Tư từ lỗ hổng nhảy ra, mạo hiểm tới được chỗ quỷ công chúa, trước ngực vết máu tràn rộng, màu da dần dần bợt đi. Ân Lâm dùng Tiền Tài kiếm thực sự đã khiến cố luân Hòa Tĩnh công chúa bị thương rất nặng.

“Ngươi đã làm gì nàng?” Ân Tư hai mắt toát ra lửa giận, sát khí bừng bừng, lá bùa nắm nơi tay giơ lên, tính toán thả ra ngũ lôi oanh đỉnh. Đột nhiên, Hà Bật Học cũng từ không trung bay ra, ngã đè lên trên người cố luân Hòa Tĩnh công chúa, Tiền Tài kiếm lún vào càng sâu hơn….

“Hòa Tĩnh!” Ân Tư lo lắng hướng bên người cố luân Hòa Tĩnh công chúa, Hà Bật Học thì bối rối bổ nhào vào bên cạnh Ân Lâm, hai nữ nhân toàn thân đều là máu, nhìn không cũng thấy ghê người.

“A ~~ a ~~~~ mặt của ta, mặt của ta ~~~~.” Cố luân Hòa Tĩnh công chúa nhìn hai tay của mình lại thét chói tai. Trong tim, Tiền Tài kiếm còn còn chưa rút ra, xung quanh đầy máu màu nâu. Làn da vốn đang vô cùng mịn màng trong nháy mắt trở nên vừa già lại nhăn, xám trắng khô héo khiến cho nàng không dám sờ vào mặt mình. Nàng đã chết hơn trăm năm, lại hút rất nhiều linh khí của người sống, Ân gia đạo thuật sinh ra là dùng để đối phó với những kẻ như nàng (Đạo thuật nhà họ Ân dùng để trừ ma diệt quỷ), cho nên Ân Lâm tài năng vừa ra tay liền khiến nàng bị thương nặng.

“Hòa Tĩnh!” Ân Tư đau lòng rút Tiền Tài kiếm từ tim nàng ra, hai mắt đỏ rực trừng Hà Bật Học cùng Ân Lâm, hắn cả đời này chưa từng hận Ân gia đạo thuật đến như vậy. Hắn dựa vào những điều biết được viết ra thuật « phản hồn » cấm kỵ, sau đó bị trục xuất khỏi Ân gia. Hắn thu thập sách cổ, đoạt lấy tiền bạc vinh hoa, yêu được công chúa tôn quý, hắn vốn dĩ không phải người tầm thường, cố tình bị giam cầm tại nhân thế, hắn cứ cho là mình đã sớm thờ ơ lạnh nhạt với mọi thứ, lại chưa bao giờ có thể nghĩ rằng mình sẽ tức giận, hắn yêu say đắm cố luân Hòa Tĩnh công chúa, yêu đến mức vượt qua cả những gì mà hắn nghĩ.

“Giết ả ta! Giết bọn chúng đi ~~~~.” Cố luân Hòa Tĩnh công chúa thét chói tai đem chính mình cuộn thành một đoàn, giờ vẻ ngoài tóc tai toán loạn, xám trắng, khô héo, rối tung, dọa nàng không tự chủ được run lên.

“Cô!” Hà Bật Học nâng Ân Lâm dậy, trước ngực kia một vết máu lớn để cậu lo lắng không thôi.

Nhìn tình huống của cố luân Hòa Tĩnh công chúa càng ngày càng nguy cấp. Khuôn mặt hồng hào xinh đẹp giờ nhăn nheo, Ân Tư lửa giận bốc lên phừng phừng rồi vèo một tiếng đứng ở trước người Ân Lâm. Hà Bật Học nhanh chóng đem nàng kéo về phía sau bảo vệ. Có vẻ như sợ quá hóa liều hay sao mà giờ cậu cũng vô cùng tức giận, lần đầu tiên cậu không hề sợ hãi trừng mắt với Ân Tư một hồi.

“Tránh ra, ta còn không nghĩ sẽ giết ngươi!” Ân Tư lạnh lùng ra lệnh.

“Ngươi cũng là một phần trong Ân gia, vậy mà lại đi yêu cái ả công chúa quỷ kia, ngươi muốn dùng thứ tình cảm ấy để đùa giỡn đó là việc riêng của ngươi nhưng mà ngươi còn hãm hại Ân Kiên, bây giờ còn muốn làm hại cả cô Lâm? Ngươi có còn là đàn ông không?” Hà Bật Học rống lên, Ân Kiên vẫn còn ở cạnh cậu. Tuy rằng có chút hứng khởi nhưng lại thấy cậu ngu ngốc, mắng cậu quá xúc động, anh cũng chưa từng nhìn thấy biểu hiện hung thần ác sát* của cậu như thế trước đây, Hà Bật Học ngực nổi lên một cỗ khí, cậu muốn Ân Kiên của cậu!

*Hung thần ác sát: Dữ tợn đến cùng cực như muốn giết người.

“Yêu thương Hòa Tĩnh có cái gì không tốt? Ít nhất, nàng còn đã từng là một người sống, ngươi thì sao?” Ân Tư cười lạnh châm chọc, Hà Bật Học trở nên càng thêm phẫn nộ, oanh một tiếng nhảy lên, tiến đến đấm hắn một quyền. Cậu chỉ là người bình thường, đúng vậy! Không có sức mạnh cũng không có pháp thuật. Cái chính là tay dài, chân dài nên nếu đánh nhau cậu chắc cũng không phải xấu hổ đi!.

“Nếu không phải ngươi cố ý lưu lại lời nguyền « phản hồn » kia, Ân Kiên sẽ đáng thương như vậy à? Khốn nạn nhất chính là ngươi!” Một quyền không đủ, Hà Bật Học còn muốn đấm thêm phát nữa, Ân Tư liếm liếm khóe miệng, thoải mái né qua thuận thế giữ chặt cổ tay cậu, dùng lực đem người ấn lên tường.

“Tốt lắm… Ngươi muốn chết như vậy, ta sẽ đáp ứng ngươi!” Ân Tư hai mắt đỏ ngầu, vươn tay giữ chặt lấy Hà Bật Học.

Ân Kiên muốn giết ta? Đây là ý niệm trong đầu Hà Bật Học bỗng nhiên toát ra, cổ bị siết chặt, không khí còn sót lại từng hơi, từng hơi bị bài trừ ra ngoài cơ thể. Hà Bật Học dưới đáy lòng cười khổ, quả nhiên bởi vì đầu óc đang rối loạn nên mới có suy nghĩ đó.

Hà Bật Học lại đá, lại đấm nhưng lực đạo vô cùng mỏng manh. Ân Tư bỗng nhiên có một ý nghĩ không biết từ đâu bỗng dưng xẹt qua, hắn không nghĩ sẽ giết người này…. Đáng chết! Lại là loại cảm xúc phiền phức này, Ân Tư nảy sinh ác độc dùng thêm lực, hắn không thể dễ dàng để cho cái thứ tình yêu say đắm mà Ân Kiên đối với Hà Bật Học làm ảnh hưởng tới quyết định của hắn. Rốt cục không thể hô hấp được, lá phổi như kêu gào muốn bốc cháy, đồng tử Hà Bật Học dâng lên một tầng sương mờ.

“A Học!!!!!!!” Ân Lâm đi lên, sử dụng hết sức bình sinh bắn ra lá bùa, mạo hiểm xuất ra hỏa long* nhằm về phía Ân Tư.

*Hỏa long: Rồng lửa

“Chút tài mọn.” Ân Tư một tay vẫn giữ Hà Bật Học, một tay kia cũng bắn ra lá bùa, đồng dạng hỏa long bay xuất ra chói mắt. Một nhóm hỏa long lao vào nhau cắn xé, trong không khí vô số tia lửa bắn ra.

Hao hết năng lượng, Ân Lâm vô lực nhìn trời đất xoay chuyển rồi ngã xuống ngất trên mặt đất. Ân Tư cười lạnh mấy tiếng, đem lực chú ý quay về trên người Hà Bật Học. Định chấm dứt cuộc chiến khôi hài

này, khi đang tính động thủ vặn gãy cổ Hà Bật Học thì một luồng khí lạnh thình lình tiến vào trong lưng của hắn, lập tức sắc mặt hắn liền biến đổi.

"Ân… Ân Tư…." Vẫn héo quắt trên mặt đất, cố luân Hòa Tĩnh công chúa gần cổ họng gọi, nàng nhìn ra được bộ dáng Ân Tư có gì đó khác lạ, người nam nhân này tuyệt đối không thể thua được, nàng còn phải nhờ vào tài năng của hắn để trở lại nguyên vẹn vẻ xinh đẹp như trước.

"Nữ nhân kia định lừa ta…." Ân Tư mặt vẫn xanh mét. Nguyên lai ngay từ đầu Ân Lâm đã biết rằng bùa chú kia không thể giết chết Ân Tư, nàng chỉ muốn tiêu hao linh lực của hắn. Thân thể Ân Kiên có một khuyết điểm, một khi thiếu đi linh hồn để chống đỡ thì lập tức sẽ lâm vào trạng thái chết đột ngột*.

*Nếu như các bạn nhớ những tập đầu của truyện, khi Ân Kiên bị nhốt cùng Hà Bật Học tại 1 căn phòng trong nhà ma, anh có cho bạn Học biết rằng anh sống được là nhờ hút linh từ những điếu thuốc mà Ân Lâm làm cho, nếu không có chúng anh sẽ chỉ là 1 cái xác không. Bởi thế Ân Tư khi đoạt thân thể của Ân Kiên cũng sẽ phải hút linh, một khi năng lượng bị tiêu hao, sẽ bất đắc kỳ tử chết giống như máy bị hết pin vậy

"Chính là cô ta tính nhầm một chút…, còn ngươi lại phải chết ở trên tay của ta!" Ân Tư vẫn giữ chặt lấy Hà Bật Học. Hiện tại hắn ngược lại không thể để cho Hà Bật Học cứ như vậy đơn giản chết, hắn muốn linh hồn của Hà Bật Học.

"Ân… Ân Kiên…." Hà Bật Học nắm chặt ngọc hồ lô, thần trí có chút mơ hồ thì thào nói, tròng mắt trắng dã nhìn qua vô cùng đáng sợ.

"Lẽ ra ngươi sẽ không chết, có trách thì trách ngươi vì cái gì lại đi yêu Ân Kiên!" Ân Tư thấp giọng cười cười, cùng lúc hôn một cách thâm tình.

Cậu từng nghĩ qua các kiểu tình huống mà mình sẽ chết bởi dù sao tính chất công việc của cậu cũng không được bình thường. Cơ mà để một nam nhân hôn cho tới chết thì thật không biết nên khóc hay nên cười? Hà Bật Học mơ mơ màng màng trong óc chỉ nghĩ được như vậy. Trên môi là xúc cảm khó tả, nếu không phải đối phương tính giết cậu, Hà Bật Học sẽ nghĩ rằng kỳ thật là do Ân Kiên hôn cậu đến nảy sinh ảo giác, thì ra cảm giác bị ăn linh hồn sẽ như vậy sao? Một dòng điện lạnh lẽo cứ vèo vèo trôi lên rồi biến mất….Rồi đột nhiên, giống như có một thứ gì đó thật cứng bị hút ra khỏi cơ thể, đầu Hà Bật Học hét lên rằng mình sắp chết, sắp chết,……. Chính là thấy sinh khí trong người cứ bay lên nhưng lại không có cảm giác không thoải mái, có lẽ đây là lúc linh hồn bị ăn hết, chết thực sự dễ chịu như vậy sao?

Ban đầu chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh, không nghĩ vừa mới hôn thì diễn biến lại có một chút thâm tình. Từng luồng khí lạnh không ngừng từ cơ thể Hà Bật Học vèo vèo truyền đến hắn, trong nháy mắt sát nhập vào từng tế bào trong người hắn. Ân Tư bỗng cảm thấy nghi hoặc, tình hình này cùng mấy lần trước khác nhau rất lớn, chỉ là hắn bây giờ có muốn quay đầu lại cũng không được. Hút sạch linh khí của Hà Bật Học rồi buông tay ra, giống như cắt đứt quan hệ mà để nam nhân với đôi mắt to tròn đang mở lớn tùy ý trượt từ trên vách tường xuống.

Trong phòng tràn ngập không khí lạnh lẽo, cố luân Hòa Tĩnh công chúa run rẩy ở trong góc phòng trốn tránh. Mái tóc dài rối tung xám trắng, ngoại hình khô quắt chẳng thể nhận ra nàng là vị công chúa đại

Thanh trẻ trung, non mịn, xinh đẹp kia. Hà Bật Học đầu ngả sang một bên, dựa tường ngồi dưới đất, Ân Lâm thì ngã vào bên cạnh cậu, chỉ còn mỗi Ân Tư khí lực còn đi lại được bình thường.

"Ân Tư, viên ngọc…." Cố luân Hòa Tĩnh công chúa nhắc nhở, nàng mong muốn vô cùng đá trường sinh và bốn viên ngọc khí đến trợ giúp nàng hoàn dương. Mắt mở trừng trừng nhìn mình biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, nàng như muốn phát điên.

Ân Tư gật đầu, đến gần hai bước muốn dựt lấy ngọc hồ lô trên cổ Hà Bật Học, đột nhiên chững lại, có chút không lý giải nổi, mờ mịt nhìn hai tay của mình.

"Ha hahahahah ~~~~, thế này mới đúng là chơi ngươi một vố đó…." tiếng cười lạnh lẽo từ miệng Ân Lâm phát ra, mở mắt miễn cưỡng đứng dậy, dùng tay lau vết máu trên khóe miệng, vẻ mặt đắc ý nhìn Ân Tư.

"Ngươi có ý gì?" Ân Tư sắc mặt trắng bệch, tứ chi bắt đầu cứng ngắc, run lên, rốt cuộc giống như bị khống chế.

Ân Lâm còn chưa kịp trả lời, Hà Bật Học vốn đang cong vẹo ngồi tựa ở một bên đột nhiên trong nháy mắt nhảy dựng lên, điệu bộ hoạt bát năng động, một chút cũng không giống như mới vừa bị hút khô sinh khí.

"Ngươi…." Ân Tư giật mình trừng Hà Bật Học, người kia so với hắn còn ngơ ngác hơn, giương mắt to vô tội nhìn lại hắn. Ban đầu tưởng rằng chính mình chết chắc rồi, thế như trừ bỏ đầu có chút đau bên ngoài, những cái khác vẫn bình thường như hằng ngày vốn thế, chẳng có gì đặc biệt.

"Thằng cháu kia… Nếu ngươi còn không đoạt lại cơ thể của chính mình, thì cứ chờ ta đánh cho hồn phi phách tán đi!" Ân Lâm cười khanh khách, tâm tình có vẻ vô cùng khoái trá, chẳng còn để ý bản thân mình đang bị thương. Trông Ân Lâm như đã biết trước được tất cả mọi việc, vui vẻ nhìn Ân Tư đang dần một chút một thất vọng.

"Cô Lâm! Cô cùng anh Kiên thông đồng với nhau à?" Ngay cả Hà Bật Học cũng cảm thấy giật mình, cậu cho rằng Ân Lâm đã bị cảm xúc đối nghịch ảnh hưởng nên không khống chế được hành vi nhưng hiện tại nhìn bộ dáng của nàng, ánh mắt sáng quắc, xảo trá tươi cười trông y như trước đây.

"Bất ngờ sao? Đạo thuật của ta lúc nào cũng cao cường nha! Có tên quỷ hồn dính chặt lấy sau lưng của ngươi, chả lẽ ta không nhìn thấy?" Ân Lâm đảo cặp mắt trắng dã trả lời. Ân Kiên trở lại dương gian nhất nhất vẫn là đi tìm Ân Lâm trước tiên, hai người thương lượng nên như thế nào đoạt lại thân thể, Ân Tư đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn phối hợp, thế nên bọn họ mới phải dùng đến kế sách.

"Ân Kiên bám vào trên người hắn?" Ân Tư tức giận gầm lên, hắn cảm giác trong cơ thể có có một cỗ lực lượng khác đang rục rịch, chờ thời cơ muốn đẩy linh hồn của hắn ra.

"Rất có hiệu quả không phải sao?" Ân Lâm hì hì cười, Hà Bật Học sắc mặt tuy rằng còn có chút trắng, nhưng vẻ mặt cũng theo đó vui hẳn lên. Còn có phương pháp giải quyết nào đơn giản hơn so với việc Ân Tư chủ động hút lại linh hồn Ân Kiên vào trong thân thể cơ chứ?

"Ngươi không lo lắng ta ngoài ý muốn giết chết Hà Bật Học?" Ân Tư hai mắt chuyển sang đỏ ngầu, không chỉ tứ chi bị khống chế, hắn cảm thấy suy nghĩ cũng bắt đầu không điều khiển được.

"Cháu ta (Anh Kiên) sẽ không để cho cậu ta (tôi) gặp chuyện không may!" Ân Lâm và Hà Bật Học cùng đồng thanh, nói xong hai người còn nhìn nhau cười. Bọn họ vẫn luôn đối với Ân Kiên có một sự tự tin vĩ đại như thế, ngay cả khi hồn phi phách tán đều có thể trở về, thì lúc này đây cũng tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ thất vọng.

Lần này Ân Tư không trả lời, nhắm chặt hai mắt, dùng tinh lực của mình đối phó Ân Kiên. Hà Bật Học nhanh chóng nín thở, có nên hay không thừa dịp thời gian này đánh cho Ân Tư mấy cái? Không phải cậu không tin năng lực của Ân Kiên. Chẳng qua… cái người kia vẫn luôn rất lười tu luyện đạo thuật, mà cái lão Ân Tư này đối với đạo thuật vô cùng hiểu biết, lão ta vốn là một yêu quái a~.

"Cô à… người cảm thấy anh Kiên sẽ thắng sao?" Hà Bật Học nhỏ giọng nghi vấn, vươn tay ra sờ loạn, muốn tìm đồ vật nào có thể dùng làm vũ khí, Ân Lâm nguýt cậu một cái, tên ngu ngốc này rốt cuộc có biết nghĩ hay không thế, định tính toán biến thân thể thằng cháu nàng thành cái gì vậy?

"Sẽ không! Đạo thuật của Ân Tư so với thằng cháu ta cao hơn nhiều, đem hắn so với hồ tiên Tiểu Vân thấy còn lâu năm hơn là có thể biết thằng cháu ta khẳng định sẽ bị chỉnh cho rất thảm!" Ân Lâm dùng sức vỗ vỗ Hà Bật Học vẫn đang sờ từ đông sang tây, cậu vẫn đang nghĩ cậu sẽ giúp đỡ thêm được cái gì.

"Cô!" Hà Bật Học vội gọi, nếu đấu không lại đối phương, vì cớ gì lại còn tự dâng mình đến tận cửa thế này?

"Binh pháp có kế « Dương đông kích tây »*!" Ân Lâm xảo trá nháy mắt mấy cái, nhặt Tiền Tài kiếm từ dưới đất lên, quay qua cố luân Hòa Tĩnh công chúa đuổi giết một trận.

*Giương đông kích tây: vờ đánh một hướng nhưng thực chất là đánh hướng ngược lại

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, tuy rằng Ân Lâm đã sớm dùng hết tinh lực, nhất thời nửa khắc cũng không thể tung ra đạo thuật. Chỉ là có thể ở trên người cố luân Hòa Tĩnh công chúa đánh vài cái, đủ dọa ""chết"" cái ả công chúa kỳ thực đã chết hơn vài trăm năm này. Cố luân Hòa Tĩnh công chúa một bên né tránh, một bên thét chói tai, Ân Tư liền không thể tĩnh tâm, chuyên chú đối phó Ân Kiên, sắc mặt càng lúc càng tái, thân thể bắt đầu tụ lại những khí đen kỳ lạ.

"Ân Tư! Ân Tư, cứu ta ~~~~." Cố luân Hòa Tĩnh công chúa tránh Ân Lâm liền ngã xuống, hiện giờ nàng thoạt nhìn giống một bà già gầy đét, khô quắt.

"A a ~~~~ a ~~~~~~." Ân Tư ôm đầu đau khổ kêu, Hà Bật Học khẩn trương vọt tới bên cạnh, cậu lo lắng người gặp chuyện không may chính là Ân Kiên.

Qua một chút, chỉ nghe thấy không biết là ai đang hô hấp nặng nhọc, Ân Tư hay là Ân Kiên đang quỳ rạp xuống đất thở dốc, Hà Bật Học quỳ gối xuống phía trước, sầu lo chờ đợi kết quả, cậu không thể tưởng tượng nhỡ đâu thất bại thì làm thế nào? Tuyệt đối sẽ không, Ân Kiên sẽ không để cho cậu thất vọng!

"Anh Kiên?" Hà Bật Học nhè nhẹ hỏi. Chờ làn khói trên người không biết là Ân Tư hay Ân Kiên toàn bộ bay đi, người nọ mở mắt ra, trong suốt, sáng ngời nhìn lại cậu, sau đó thình lình trộm hôn cậu một hơi, sợ tới mức Hà Bật Học ngốc lăng ở đàng kia.

"Đã lâu không gặp!" Ân Kiên thấp giọng cười cười, Hà Bật Học đầu tiên là trợn tròn mắt, rồi theo đó tiến đến gắt gao ôm lấy anh.

Mất đi linh lực Ân Lâm cũng đã mệt rũ cả người bắt được cố luân Hòa Tĩnh công chúa. Hai người cùng xoay qua đánh nhau một trận. Đột nhiên có ánh sáng xanh chợt lóe, Ân Lâm cảnh giác né tránh, cố luân Hòa Tĩnh công chúa âm hiểm cười lạnh, nàng còn có đá trường sinh, cái này chính là vũ khí, trừ bỏ nàng có huyết mạch hoàng gia còn ngoài ra sẽ không ai có thể chạm đến bảo vật này.

"Tiện nhân! Ta sẽ dùng máu của ngươi để khôi phục lại nhan sắc!" Tháo xuống đá trường sinh, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đem nó ra làm vũ khí nhắm ngay Ân Lâm.

"Bây giờ là muốn đấu với ta phải không? Ta liền một nhát, một nhát chém đứt hết ngón tay của ngươi!" Ân Lâm khuôn mặt trở nên hung ác.

Tiền tài kiếm vung lên, thần kỳ đánh bay đá trường sinh trên tay công chúa quỷ, bàn tay quá mức khô héo run rẩy nên nắm không chắc đá trường sinh. Viên đá một đường lăn đến bên chân Hà Bật Học, khiến cậu sợ tới mức lui về nép vào người Ân Kiên, cậu rất sợ bị giống như những người bất hạnh kia, bị hút khô máu chỉ còn lại bộ da.

"Đá trường sinh ~~~~." Cố luân Hòa Tĩnh công chúa thét lên lao về hướng viên đá. Nghe thấy tiếng đánh nhau, Lục đi tới thăm dò liền cúi xuống nhặt lên.

"Đừng đụng vào viên đá đó!" Hà Bật Học quát to một tiếng nhắc nhở. Chỉ tiếc cậu đã muộn một bước, Lục lộ ra ánh mắt hồ nghi nhặt viên đá xanh biếc kia lên. Trong thoáng chốc biểu tình trên mặt liền thay đổi, sắc mặt hoảng sợ, cứng họng, muốn vùng thoát khỏi đá trường sinh thạch kia. Thế nhưng viên đá cứ như ở trong bàn tay hắn mọc rễ gắt gao hút lấy không tha. Hà Bật Học nhắm mắt lại không đành lòng nhìn tiếp. Cùng với âm thanh như vỡ vụn, Lục để đá trường sinh hút khô máu chỉ còn sót một bộ da khô quắt.

"Ha ha ~~ ha ha ha ha ~~~~." Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đắc ý nhìn thấy một màn này, máu lạnh, tàn nhẫn đến nỗi Hà Bật Học cảm thấy một trận nóng bừng. Lục dù thế nào cũng được coi như kẻ thân tín hầu hạ bên cạnh nàng, hiện tại vô tội chết, nàng không những không thương tâm, ngược lại còn cảm thấy khoái trá? Ân Tư đến tột cùng yêu thường nàng vì cái gì? Là vì đặc biệt biến thái sao?

"Kế tiếp chính là ngươi, tiện nhân!" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa nhặt đá trường sinh lên, nàng không vội việc khôi phục dung mạo của mình. Trước khi nàng vui mừng thưởng thức Ân Lâm biến thành một bộ da, có lẽ nàng sẽ suy nghĩ việc có nên đem bộ da của Ân Lâm ghim lên tường hay không.

"Ngươi thật sự khiến người ta không thể nhịn được nữa!" Ân Lâm nắm chặt Tiền Tài kiếm, không chút nghĩ ngợi vọt tới. Công chúa quỷ này hoàn toàn điên rồi, không thừa cơ tiêu diệt, sẽ còn không biết được xảy ra thêm chuyện gì.

Hai nữ nhân lại quay cuồng vật nhau ngã cùng một chỗ, một người né tránh đá trường sinh, một người né tránh Tiền Tài kiếm, đồng thời lại cũng muốn giết chết đối phương, dây dưa đến nỗi khiến người đứng ngoài không biết nên hỗ trợ như thế nào.

"Anh Kiên à! Mau giúp cô Lâm đi, Ôi! Cú này đánh đẹp quá… Ủ ôi ~! Cú đó chân đá tuyệt chưa kìa!" Hà Bật Học ở một bên đang xem cuộc chiến, trái đấm một cái, phải đá một cái nhiệt huyết sôi trào.

Đứng ở bên cạnh câu, Ân Kiên cứ lặng yên nhìn mãi hai tay của mình, quá mức trầm mặc khiến Hà Bật Học không khỏi lo lắng đứng lên, có phải hay không Ân Tư vẫn còn ở trong người anh?

"Không, Ân Tư đã bị đuổi ra ngoài rồi, chỉ là… Anh không hình dung ra được…." Liếc mắt nhìn qua một cái, thấy gương mặt trắng trắng, mịn mịn, đôi mắt to tròn trưng ra cái biểu tình ngu ngốc, Ân Kiên chẳng cần đoán cũng biết Hà Bật Học đang suy nghĩ gì, vẫn là có chút hoài nghi nhưng kiên định trả lời.

"Có ý gì vậy?" Hà Bật Học gãi gãi đầu. Bên đầu kia hai nữ nhân đánh nhau đến trời long đất lở, bên đầu này hai nam nhân lại giống như không có việc gì ngồi hàn huyên tâm sự, đã vậy còn bình luận vài câu như Ân Lâm kia cú đánh không đủ lực, phía đằng kia chân đá không đủ dài.

"Thân thể hoàn toàn khôi phục và khống chế được rồi, chỉ là… anh cảm thấy chính mình tràn ngập năng lượng…." Ân Kiên hơi nhíu đôi lông mày tuấn tú. Vốn dĩ tràn ngập năng lượng phải là chuyện tốt nhưng vì cái tên Ân Tư này vô cùng giảo hoạt, rất khó có thể hiểu được tâm địa của hắn.

"Tràn ngập năng lượng? Qúa tốt đi! Ngũ lôi oanh đỉnh đánh chết cái ả công chúa quỷ kia! Anh còn chần chừ cái gì?" Hà Bật Học rầm rầm giựt giây. Ân Kiên nhìn cậu thật lâu không nói, tâm tình loạn thành một mớ mòng mòng! Nhớ năm đó tiểu Học khả ái, vô tư đáng yêu, như thế nào mà tâm can càng lúc càng đen thế này?

"Anh đang suy nghĩ lung tung cái gì đó?" Hà Bật Học lườm anh một cái, Ân Kiên nhíu mi, từ trong túi áo móc ra lá bùa, tuy rằng không biết trên đó là chữ gì, nhưng anh đoán rằng hẳn là chỉ có bùa chú ngũ lôi oanh đỉnh của Ân gia thôi.

Nhắm mắt lại, không hiểu phù chú từ đâu hiện ra, Ân Kiên có thể khẳng định mình chưa từng học qua, nhưng chú ngữ lại rõ rành rành. Cảm giác này vô cùng kỳ diệu! Mặc niệm vài câu, Hà Bật Học ở bên kinh ngạc trừng lớn hai mắt, lá bùa phát ra kim quang, xem ra Ân Kiên trong họa có phúc trở nên mạnh hơn.

"Cô Lâm! Mau tránh ra!" Hà Bật Học kêu to, Ân Lâm đầu tiên là nhìn bọn họ liếc mắt một cái liền tỉnh táo nhảy ra.

Đột nhiên từ không trung phát ra một tia sét bổ trúng vào cố luân Hòa Tĩnh công chúa. Chính là trong tay nàng vẫn đang cầm chặt đá trường sinh, tự nhiên năng lượng mạnh lên, trong không khí tuôn ra một ánh lửa, đi theo đó là mười tia sét phóng đến đem Ân Lâm, Hà Bật Học cùng Ân Kiên đánh bay ra.

"Má ơi… Cái này mà là ngũ lôi oanh đỉnh à? Chúng ta chạy mau…." Hà Bật Học giật giật, gian khổ lật lại

người, đau đến mức khóe miệng tê cứng.

"Thằng cháu kia… Ngươi bị thất học à? Dùng sai bùa rồi!" Ân Lâm trợn cặp mắt trắng dã, bộ dạng nàng đã đủ thê thảm, giờ nhìn còn như cái bao tải rách.

"Không phải đâu… cháu xem không hiểu mặt trên viết cái gì…." Ân Kiên cười gượng hai tiếng, một tay kéo Ân Lâm, một tay kéo Hà Bật Học. Chẳng là, với trình độ của anh, kể cả không hiểu trên lá bùa viết gì thì cho dù đốt lá bùa đó lên cũng không thể nào có phản ứng, bởi vì anh còn chưa đủ năng lực để hiểu được chú ngữ. Cơ bản hiện tại không phải như vậy, trong đầu anh tựa hồ còn lưu lại ký ức của Ân Tư, mà anh thì không biết nên sử dụng năng lượng hiện có như thế nào, Ân Kiên không rõ thuật bùa chú, giống một đứa bé mà lại sở hữu sức mạnh siêu cường sẽ chẳng khác nào tự làm mình bị thương.

"Muốn chết… Ngươi về sau còn dám không chăm chỉ luyện tập Ân gia đạo thuật, ta liền đem ngươi biến thành cái xác chết! Sai, là thả ra biển cho ngươi bị cá ăn! Đừng tưởng rằng đẹp trai là có thể được tha thứ!" Ân Lâm dữ tợn trừng anh một cái, Hà Bật Học bên cạnh dựng tai phụ họa cười trộm, Ân Kiên không lưu tình chút nào hướng gáy cậu túm lấy.

"Uy… Mưu sát chồng sẽ không được lĩnh bảo hiểm đâu… Bánh bao!" Hà Bật Học liếc liếc mắt một cái cười không ngừng, Ân Kiên lại cho cậu thêm một cái gõ vào đầu.

"Mặt ai tròn hơn ai chứ, anh đâu dám tự xưng là bánh bao? Như thế chẳng khác nào xỉ nhục em, nhỉ?" Ân Kiên hừ hừ hai tiếng, anh mới là Ân gia truyền nhân nổi tiếng cao thủ chanh chua.

"Uy! Hai người các ngươi kẻ tám lạng người nửa cân… Ô! Công chúa quỷ đâu rồi?" Ân Lâm khẽ quát một tiếng. Bọn họ thật sự quá sơ suất. Ả công chúa quỷ kia vừa biến đâu mất, thế mà còn ở trong này liếc mắt đưa tình.

Hai cô cháu nhà họ Ân thần sắc biến đổi, tỉnh táo đem Hà Bật Học kẹp ở giữa. Ở thời điểm này cùng người bình thường như cậu sẽ cảm thấy có chút vướng chân vướng tay. Vốn là để tia sét chém cố luân Hòa Tĩnh công chúa, không biết từ lúc nào biến mất, chỉ còn lại một đoàn màu nâu sẫm.

"Kiên… anh Kiên! Anh Kiên ~~~~ đoàn khói đen kia là gì?" Hà Bật Học kéo kéo ống tay áo Ân Kiên, người sau cũng kinh ngạc nhìn đám khói đen kia, không muốn thừa nhận mà chẳng thể phủ định, tưởng tiêu diệt Ân Tư rồi, như vậy mà vẫn còn chưa chấm dứt sao?

Khói đen đột nhiên phình lớn lên, Ân Lâm cùng Hà Bật Học đồng thanh thét chói tai, Ân Kiên "nha!" một cái, tay vừa bổ xuống, trong hư không nứt ra một cái khe, nhìn qua có chút không ổn định, không quá bền chắc, chẳng là đằng kia đám khói đen cứ hướng đến bọn họ đánh tới, Ân Kiên kéo Hà Bật Học cùng Ân Lâm vẫn đang kích động tiến vào bên trong cái khe đó.

Trong thư phòng tràn ngập tiếng nhạc du dương, Ngô Tiến cúi đầu nghiên cứu mấy cuốn sách cổ. Tay đang lật trang để đọc, đột nhiên thấy giá sách hơi hơi chấn động, Ngô Tiến đẩy kính mắt, nơi đây vốn là một cái đảo nên thỉnh thoảng động đất là chuyện thường, phản ứng quá mức kịch liệt sẽ bị người khác chê cười. Một tay đỡ màn hình máy tính, một tay giữ cuốn sách cổ khá nặng, ngẩng đầu chờ đợi chấn động đi qua,

chỉ là lúc này đây có chút không bình thường. Ngô Tiến nhăn chặt mày lại, giá sách rung với biên độ lớn dần, anh rốt cục thấy có điểm không thích hợp, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

"A ~~~~~~." Bịch một tiếng! Mấy cuốn sách nặng rơi xuống đất, Ngô Tiến thét chói tai nhảy ra, trong hư không liền tách ra một lỗ hổng, Hà Bật Học, Ân Kiên cùng Ân Lâm chật vật từ cái lỗ hổng nhỏ đó bay ra.

"Tiểu Lâm ~~~~." Ngô Tiến xông về phía trước tiến đến nâng bạn gái của mình dậy, lo sợ nàng ngã bị thương chỗ nào, hoàn toàn bỏ mặc 2 cậu thanh niên bất hạnh đang nằm la liệt ở đằng kia.

"Thằng cháu ngốc! Đã không biết thì đừng có dùng đạo thuật lung tung!" Ân Lâm thét chói tai. Đây mới thật sự là vô cùng mạo hiểm, Ân Kiên chẳng lẽ ngu ngốc tới mức không hiểu, loại bùa chú xuyên qua không gian này nếu không cẩn thận, bọn họ sẽ có khả năng bị ném tới một nơi xa lạ nào đó, như thế cũng chưa tính là thảm, chẳng may trên người có một bộ phận không ra khỏi lỗ hổng, liệu có thể tưởng tượng nổi sẽ ra sao nếu một cái đầu người tự nhiên rơi ra không?

"Ân Kiên? Cậu đã về rồi?" Ngô Tiến cuối cùng cũng phát hiện trong thư phòng không chỉ có mỗi mình bạn gái hắn mà thôi, bất quá đây cũng chỉ là một câu hỏi cho có, thấy sắc quên bạn không chỉ có mình anh. Hai người kia căn bản không hề ngó qua, hiện giờ đang hôn nhau điên dại như trước đây bị chia lìa mấy kiếp, còn không thèm quan tâm đến ánh mắt người đời.

"Hớ!…." Ân Lâm trợn trắng mắt, lôi kéo Ngô Tiến rời khỏi thư phòng. Nàng tâm tính thiện lương, khuôn mặt lại xinh đẹp, đem gian thư phòng này tạm thời tặng cho cặp tình nhân nhỏ tinh trùng thượng não kia xài tạm. Tương lai còn dài, hiện tại… cứ để cho họ thưởng thức tư vị ngọt ngào sau một thời gian xa cách cái đã.

"Này! Em nhớ qua Nghiêm Lệ lấy ngọc bài nhé, lúc này ả công chúa kia đang bị thương nặng, anh nghĩ Ân Tư sẽ càng mong muốn thu thập mấy viên ngọc, nghĩ biện pháp để hắn và ả công chúa hoàn dương trở lại làm người." Lười nhác nằm ở ghế quý phi(1), Ân Kiên miệng ngậm thuốc lá, vươn tay xoa xoa tóc của Hà Bật Học. Hương tinh dầu quýt tỏa ra khắp phòng, xúc cảm nảy sinh khi sờ sờ mái tóc ngắn mềm, anh không nghĩ mình đã trải qua nhiều chuyện tới như vậy, trong đầu tâm niệm rằng có những thứ chỉ tới khi mất đi con người ta mới biết nó quan trọng và có ý nghĩa với mình đến nhường nào.

"Không phải chứ? Ân Tư đã biến thành một đoàn khói đen, bà quỷ kia chắc là bị khô quắt đi rồi, như vậy còn muốn đề phòng ư? Có phải hay không chuyện từ bé xé ra to?" Hà Bật Học duỗi duỗi người, ngửi trong không khí mùi thuốc lá đang vương vấn, cậu cư nhiên có chút hứng thú, mùi vị quen thuộc này cậu đã phải chờ đợi suốt nửa năm.

"Em thật sự tin tưởng chính mình may mắn như vậy, mọi thứ cứ như thế kết thúc? Anh nhớ rõ em… Vô, cùng, ngốc, nghếch nha!!!!" Ân Kiên thấp giọng cười cười, Hà Bật Học thuận thế đè lên trên bụng anh, còn không phải bởi vì cậu yêu cái tên thiên sư gà mờ này à, không phải cuộc sống của cậu vẫn xuôi chèo mát mái sao.

"Dậy đi thôi! Muốn đi lấy ngọc bài còn làm biếng ở trong này giả chết à?" Hà Bật Học bắt lấy hai tay kéo Ân Kiên lên, hai người chỉnh lại quần áo sau đó tay trong tay rời đi.

Ngoài phòng bệnh loạn thành một đống, Hà Bật Học trong lòng thấp thỏm, tuy rằng sớm biết Hà Sĩ Vĩ không có khả năng tỉnh lại, nhưng dù thế nào vẫn có rất nhiều hy vọng, mong rằng kỳ tích có lẽ sẽ xuất hiện.

"Nancy, phát sinh chuyện gì vậy?" Hà Bật Học tiện tay ngăn lại xe dụng cụ của y tá, cậu ở trong này quay đi quay lại thấy mọi thứ rối bời, toàn bộ bác sĩ, y tá hỗn loạn vô cùng, nhất là hai cô gái trẻ chịu trách nhiệm chăm sóc Hà Sĩ Vĩ – Nancy cùng Linda. Hà Sĩ Vĩ tuy rằng hôn mê bất tỉnh, nhưng vì dáng vẻ đẹp trai, mà Hà Bật Học thì mặt búng ra sữa, mắt lại to, cười rộ lên còn có má lúm đồng tiền, đã vậy còn là người chế tác ở đài truyền hình nên rất được các cô nàng y tá ở đây hoan nghênh.

"Chờ một chút sẽ giải thích sau, anh trước tiên ở một bên chờ một chút! Thực xin lỗi!" Nancy phụ giúp dụng cụ đi vào trong phòng bệnh, từ khe cửa có thể thấy bên trong bác sĩ, y tá rối ren cứu chữa cho Hà Sĩ Vĩ, mà Nghiêm Lệ hốc mắt phiếm hồng, sắc mặt tái nhợt nhưng thần sắc trấn định đứng ở một bên, bộ dáng kia như là nàng đang ở lễ đính hôn hay có một quyết định gì đó vô cùng quan trọng. Hà Bật Học trong lòng bất ổn không biết làm sao, vô thức lượn quanh ở bên ngoài phòng bệnh.

"A Học…, Nghiêm Lệ có biết công dụng của ngọc bài không?" Ân Kiên nhíu mi, mặc dù không thể giải thích, nhưng anh chắc chắn cảm nhận được trong không khí có một thứ mùi không hề tầm thường đang váng vất.

"Em có nói với chị ấy,… Chị ấy không tin điều này!" Hà Bật Học hít ngược một hơi, hoảng sợ nhìn Ân Kiên. Nghiêm Lệ là một tín ngưỡng khoa học duy vật. Cho dù gặp chuyện công chúa không đầu, nàng còn có thể mặt không đổi sắc yêu cầu nhân viên công tác dựa vào khoa học giải thích, Hà Bật Học không tin nàng sẽ đem ngọc bài để đeo lên người anh họ, điều này hoàn toàn ngược với tính cách và suy nghĩ của Nghiêm Lệ.

"Cô ấy đã muốn không có đường lui…. linh hồn của anh họ em đã bị ả công chúa kia ăn, nếu cô ấy thật sự để Sĩ Vĩ đeo ngọc bài, anh lo lắng dù có sống trở lại… cũng không phải người…." Ân Kiên vươn tay rút ra lá bùa, anh cũng không muốn đối phó với Hà Sĩ Vĩ, mà nếu quả thực anh ta bởi vì lòng mong muốn của Nghiêm Lệ mà biến thành yêu quái, Dù cho Hà Bật Học không chịu tha thứ, anh cũng không thể để yêu quái kia quang minh chính đại bước ra khỏi bệnh viện này.

"Anh Kiên à…." Hà Bật Học bấu chặt tay Ân Kiên lắc mạnh đầu, có lẽ thật sự có kỳ tích không chừng?

"Đây mới thật là kỳ tích." Trong phòng bệnh đột nhiên tuôn ra một tiếng tán thưởng, Hà Bật Học cùng Ân Kiên cùng nhau liếc mắt một cái, đi vào trong phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, các bác sĩ thấp giọng thảo luận với nhau, điều này tuyệt đối sẽ là bước nhảy vọt trong giới y học, các y tá hoặc lau nước mắt, hoặc vành mắt phiếm hồng, tâm tình kích động nhìn trên giường bệnh kia, hai người chưa bao giờ rời khỏi nhau Nghiêm Lệ cùng Hà Sĩ Vĩ sau một cơn mộng dài.

"Anh…." Hà Bật Học khe khẽ gọi một câu, Hà Sĩ Vĩ còn đang dựa trong ngực Nghiêm Lệ, chậm rãi quay đầu liếc cậu một cái, để khí lạnh lặng lẽ lủi đi lại liếc người sau lưng Hà Bật Học.

"Chúng ta lại gặp mặt…." Hà Sĩ Vĩ thấp giọng trả lời, giữ tại cổ họng tiếng cười khiến hai đầu gối Hà Bật

Học không khỏi phát run. Ánh mắt kia, tiếng cười kia cơ hồ là một người hoàn toàn khác, cảm giác sợ hãi nháy mắt đem cậu bao phủ. Nhưng vào lúc này, Ân Kiên tay hơi lạnh nắm thật chặt lấy cậu, kiên định, tràn ngập tự tin, trời dù có sập xuống cậu cũng đã có người này bên cạnh che chở.

"Đúng vậy! Chúng ta lại gặp mặt…." Ân Kiên lạnh lùng trừng Hà Sĩ Vĩ, Nghiêm Lệ có chút không rõ nhìn bọn họ vài cái, nàng hiện tại căn bản vô tâm vô tính không cần biết đến tột cùng nàng đã gây ra điều gì. Giờ trong lòng nàng chỉ có một điều, ngọc bài đã giúp người yêu của nàng sống trở về. Như vậy thôi cũng đủ rồi.

Hết Chương 2 Quyển 3

15. Quyển 3 - Chương 3

Chiếc xe thời trang màu đen tiến dần vào tầng hầm rồi tìm chỗ đỗ ngay ngắn, Ân Lâm đá mở cửa xe mang theo túi lớn túi nhỏ, kẹp dưới nách là một hộp đựng đầy thuốc lá bước nhanh đến cửa thang máy. Phía sau, Ngô Tiến vừa mới khóa kỹ cửa xe, cũng hai – ba bước chạy tới, thật may khi anh vào thì cũng là lúc cửa thang máy đóng lại.

"Tiểu Lâm… Làm sao mà phải vội vã như thế?" Ngô Tiến thở gấp, Ân Lâm hướng đôi mi đã được trang điểm một cách hoàn mỹ lên, vẫn kiểu trang điểm có một chút ma mị nhưng so với trước đó vài ngày, nàng cuối cùng cũng đã khôi phục lại nguyên bản Ân Lâm như xưa.

"Đem đám thuốc lá này ném cho thằng cháu a~! Đừng quên, chúng ta còn muốn đuổi cả phi cơ!" Ân Lâm tức giận, mới chưa được vài tuần, Ân Kiên liền sử dụng hết cả đám thuốc cô đã làm? Từ khi đoạt lại thân thể, người kia nghiện thuốc lá càng nặng? Nghe nói đã đeo lại ngọc hồ lô, theo lý thuyết ắt hẳn là không cần hút thuốc mới đúng, kết quả thế mà ngược lại. Đừng nói tới việc nàng lười xử lý từng đó linh hồn. Cho dù nàng nguyện ý, trên đời này cũng không nhiều yêu ma quỷ quái như vậy để cho nàng tiêu diệt. (bên trong thuốc lá của Ân Kiên đều là làn khói có tính chất giống như linh hồn từ việc tiêu diệt yêu ma quỷ quái để giúp anh có thể duy trì hoạt động)

"Tiểu Lâm… Cái mộ kia cũng sẽ không thể chạy trốn được." Ngô Tiến nở nụ cười, kỳ thật anh cũng rất hưng phấn. Điều này sẽ là một bước đột phá, nếu như trong cái mộ đó có thể tìm thấy bản đồ, như vậy anh sẽ tìm được đến lăng mộ vua Tần, cởi bỏ những thắc mắc bấy lâu nay của nhân loại.

"Mộ chắc chắn là không biết chạy trốn, em chỉ lo lắng sẽ có người nhanh chân đến trước, anh không muốn trở thành học giả đầu tiên mở ra lăng mộ vua Tần sao? Là chính anh nói, kể cả có nhiều học giả tranh đấu hay đe dọa, anh cũng không muốn nhường nó cho người khác còn gì!" Ân Lâm lầm bầm nói, Ngô Tiến nhịn không được liền nở nụ cười. Anh yêu một Ân Lâm mạnh mẽ như vậy, một Ân Lâm không bao giờ chịu thua. Ngay cả khi sắp chuẩn bị đối mặt với nữ thần diệt thế, Ân Lâm cũng tuyệt đối không hối hận. Bởi vì nàng công kích bất ngờ dẫn đến việc Ân Tư, công chúa quỷ bị thương khá nặng, thế nên giờ làm việc tốt một chút coi như tích đức.

"Tiểu Lâm…." Ngô Tiến mắt tràn đầy nhu tình đang nhìn bạn gái mình, Ân Lâm ngước mi một cách ráo hoảnh: "Anh dám tại đây cầu hôn? Em liền đem anh nhốt đánh xuống mười tám tầng địa ngục!"

Rầm một tiếng! Ân Lâm chân đi giày cao gót đá văng cửa lớn, nhà Ân Kiên đóng cửa đối với nàng mà nói chẳng giải quyết được gì. Túi lớn, túi nhỏ tùy ý ném lên sô pha, hộp đựng thuốc lá đặt phịch lên bàn, Ân Lâm ngả người lên ghế gọi to.

"Cháu trai, ngươi chết ở chỗ nào rồi?". Chợt nghe thấy tiếng Ân Kiên rầu rĩ từ trong phòng ngủ truyền đến, tiếp sau anh là Hà Bật Học. Một trước một sau ôm một đống lớn gồm quần áo, chăn, gối đi ra ban công.

"Tổng vệ sinh à?" Ngô Tiến đẩy kính mắt, tự rót trà đá cho mình cùng Ân Lâm, nhàn nhã nhìn hai người kia. Mặc quần bò cạp trễ, trông qua thấy rõ hai người dáng vẻ vô cùng hoàn hảo, có một chút gầy nhưng cơ bắp tuyệt không thiếu, Hà Bật Học mặt trông trẻ con như vậy, cởi áo ra mới phát hiện cậu rất có hương vị nam nhân.

"Thật là chẳng chú ý dọn dẹp phòng ốc gì cả, đồ vật thì nấm mốc mọc thành cây luôn, còn có thể để cho người ở à?" Ân Kiên lạnh lùng trừng mắt nhìn Hà Bật Học, người sau khiêu khích giương mi, cậu cũng không phải đàn bà, vì cái gì phải giúp anh quét tước phòng ở chứ.

"Giường đôi ư? Một bộ gối đầu ư? Mùa xuân đến rồi sao?" Ân Lâm hắc hắc cười uống một hớp lớn trà đá, Ngô Tiến sặc một cái. Có loại cô này sao? Như thế này liệu có tính là đang đùa giỡn cháu trai mình không?

"Mùa xuân cũng nhanh qua…." Hà Bật Học cười khanh khách, tiến đến bên người Ngô Tiến cướp đi cốc trà đá, uống liền một hơi, Ân Kiên theo đó cũng không khách khí từ miệng cậu cướp cốc trà, giờ thì đến phiên anh hưởng thụ.

"Cô tới có chuyện gì không?" Ân Kiên lấy một điếu thuốc, anh cũng không rõ là mình bị làm sao, tóm lại anh giờ cần hấp thụ rất nhiều làn khói giống y như nghiện vậy, nhu cầu sử dụng thuốc lá là không thể kiềm chế.

"Ta cùng Ngô Tiến muốn đến đại lục một chuyến, số thuốc này ngươi dùng tiết kiệm." Ân Lâm nhếch đôi mi thanh tú dặn dò.

"Để làm gì? Hưởng tuần trăng mật à?" Ân Kiên hừ hừ hai tiếng, ngữ khí có chút nhiệt huyết sôi trào. Cuối cùng……cuối cùng cũng có người muốn rước bà cô của anh đi, sớm đem nàng gả ra ngoài, đỡ phải cả ngày tìm mình gây phiền toái.

"Mất nết! Chúng ta phải đi tra xét một cái mộ cổ, nghe nói là do vua Tần đã ra lệnh xây cho chính mình. Có người nói ở đó đang có tin tức về lăng vua Tần, nếu như việc này là thật, Ngô Tiến không những có cơ hội trở thành người đầu tiên tìm được mà còn là học giả đứng lên phát biểu. Đây là một sự kiện vô cùng long trọng, mong ngươi nghiêm túc một chút đi!" Ân Lâm tức giận, Ngô Tiến tính tình rất ôn hòa, tương lai nếu thật sự kết hôn, khả năng sẽ bị thằng cháu như Ân Kiên khi dễ.

"Wase! Đến hưởng tuần trăng mật trong cái mộ đó á? Cô Lâm à, cô thật sự vô cùng ~ vô cùng dũng cảm đó nha!" Lõm bõm nghe câu được câu không Hà Bật Học rạo rực vui vẻ tiến đến. Ân Kiên, Ân Lâm cùng tặng cho cậu những ánh mắt xem thường.

"Mấy người có nghe được tin tức về ả công chúa kia không?" Ân Kiên đưa thuốc lên miệng, thỏa mãn hít sâu một hơi, Hà Bật Học không khỏi nhăn mi lại, người kia thật sự nghiện thuốc lá càng lúc càng nặng, điều này cũng không phải chuyện tốt.

"Không có, còn các ngươi? Nghe nói... Ân Tư lại cướp đi thân thể người khác à?" Ân Lâm có thâm ý đưa mắt xem xét Hà Bật Học, người sau sắc mặt trầm xuống, còn có cái gì thảm hơn so với việc anh họ mình đang trẻ trung khỏe mạnh lại mất sớm? Có, chính là thân thể của người anh đó bị cái lão già xảo quyệt, biến thái kia cướp đi.

"Hà Sĩ Vĩ "Kỳ tích" dường như đã tỉnh lại, thật là...con mẹ nó!" Ân Kiên chửi một tiếng, từ sau khi thân thể để Ân Tư sử dụng, anh ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng, cảm xúc dễ dàng chợt lên chợt xuống, trong đầu luôn vô thức phát ra rất nhiều chú ngữ.

"Khó trách..... Khó trách Nghiêm Lệ vội vội vàng vàng xuất ngoại, xem ra Sĩ Vĩ..... Ah~ ta là nói Ân Tư muốn nhanh chóng đem ả công chúa đang bị thương nặng thoát ra ngoài tĩnh dưỡng." Ân Lâm gật gật đầu giải thích.

Mọi người cùng nhìn nhau, sau đó chẳng ai bảo ai khẽ thở dài thành tiếng. Mặc dù đã đoạt lại được thân thể Ân Kiên, làm quỷ công chúa bị thương nặng, nhưng rồi Ân Tư lại thành công cướp đi thân thể Hà Sĩ Vĩ, liền đó còn đạt được tiền tài của Nghiêm Lệ để trợ giúp, ngẫm lại thì một chút cảm giác đại thắng cũng chẳng còn.

"Không ai biết hắn đem ả công chúa chuyển tới chỗ nào?" Ân Kiên nhìn qua phía Ân Lâm, tò mò không biết cô của anh đạo thuật đã khôi phục chưa? Sau trận chiến lớn vừa rồi, quả thật nguyên khí của nàng hao tổn không ít, còn bản thân anh, đạo thuật thì cứ như thùng nước vơi. Cho dù ngẫu nhiên sẽ hiện ra một đống những chú ngữ không quen thuộc nhưng Ân Kiên giờ không có gan tiếp tục đem ra thử.

"Không rõ lắm, hắn nếu thật sự đem ả công chúa kia đưa ra ngoài thì dùng phương thức nào. Ví dụ như Nghiêm Lệ có tiền, thì mang ả ta như là một cổ vật đưa lên thuyền rời đi, chúng ta tìm cách nào mà tra ra được? Ta có thể khẳng định, Ân Tư không thể sử dụng cái cách mà hắn vẫn quen dùng để thoát được." Ân Lâm vừa nói vừa đưa tay chém một cái vào không khí, Hà Bật Học hiểu đây là biện pháp mà Ân Tư thường dùng.

"Mặc kệ hắn dùng cách gì, ta cảm thấy sẽ có trò hay để xem, anh họ đối với Nghiêm Lệ tình cảm sâu đậm như vậy... Tình tay ba a~~~~ tình tay ba ~~~~." Hà Bật Học cúi đầu cười gian. Cậu đã cảm nhận được người kia, lúc trước Ân Tư chiếm dụng thân thể Ân Kiên cũng nhiều lần buông tha cho cậu, đó là vì ký ức và thân thể Ân Kiên lưu lại quyến luyến, luyến tiếc. Hiện giờ đổi thành Hà Sĩ Vĩ, Hà Bật Học tin chắc tình yêu mà anh họ cậu dành cho Nghiêm Lệ, hơn nữa tính cách của Nghiêm Lệ vô cùng bất khuất, ha ha! Trong tương lai Ân Tư sẽ nhận ra thôi.

Lưng đeo ba lô, Hà Bật Học huýt sáo chậm rãi bước đi trên đường. Tên ngốc Ân Kiên bị cướp đi thân thể

coi như xong đến tiền trong tài khoản ngân hàng cũng còn bị cái lão Ân Tư kia rút ra hết sạch bách. Hiện tại gã kia là một tên nhà nghèo thứ thiệt. Tuy rằng không ăn cơm, không uống nước cũng sẽ không chết nhưng mà cậu lại theo gã. Từ trước tới nay gã lại quen ăn ở theo kiểu đời sống cao, ách… Trong lòng cậu chắc không trở nên tính toán quá mức như thế chứ, hẳn là không phải vì mấy vấn đề đó mà bị bức bối đến chết đâu. Lắc lắc đầu, Hà Bật Học để cho suy nghĩ của mình loạn thành một đống dở khóc dở cười. Hiện tại gánh nặng sinh hoạt hoàn toàn đặt lên vai cậu. Ân Kiên yêu cầu cao một chút để có thể hồi phục lại nguyên bản tập tính như trước đây. Thế nên Hà Bật Học cũng vui vẻ chịu đựng, nuôi gia đình vốn là trọng trách của người đàn ông mà! Lương thưởng nhận được nếu chỉ một mình tiêu xài thì còn dư nhưng đối với tình cảnh hiện giờ thì đây chính là một loại áp lực!

Chân dài bước hai bước, từ nhà Ân Kiên đi đến đài truyền hình chỉ mất có mười phút. Đã lâu chưa đến nơi làm việc, nếu như thời gian cho phép, Hà Bật Học rất thích thảnh thơi tiêu sái đi đến đài truyền hình. Cùng lắm phần lớn thời gian ở đó, cậu đều là hoang mang rối loạn để chuẩn bị cho những tiết mục. Như hôm nay mất nửa ngày quét tước phòng ở, nhìn quanh không có nhiều việc lặt vặt nên lại cảm thấy mong muốn quay lại đài truyền hình để chế tác tiết mục. Ngày lành kiểu này cũng hiếm khi có được, ít nhiều sẽ có thể giúp cho những người ở tổ chế tác chia sẻ bớt công việc. Mà chắc bọn họ cũng chỉ mong thừa dịp cái kẻ sát thủ có khuôn mặt trẻ thơ Hà Bật Học không có ở cơ quan để tiện thể trộm đục nước béo cò. Mặc kệ như thế nào, Hà Bật Học vẫn rất quý trọng ngày hiếm có này.

"Mang chút ngọt ngào vào đúng bữa trưa sẽ hay lắm đây…." Hà Bật Học nhìn lên thì thào nói. Trước khi quyết định, cậu đã nghĩ đồ ngọt có thể khiến cho bọn họ trở nên béo ụt ịt nhưng dù sao cậu vẫn chưa có cơ hội được thưởng thức kiểu "mùa nào thức ấy", chi bằng thừa dịp này khao thưởng chính mình,… Tuy rằng không tìm thấy lý do nào tốt hơn, vậy coi như hôm nay trời đẹp tự thưởng đi!

Ý kiến đã quyết, Hà Bật Học dừng bước lại tính toán rẽ một hướng khác ở ngã tư đường, không khỏi bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn, vô cùng thú vị. Tuy rằng vẫn là người đi đường dừng đèn đỏ, nhưng ở trên đường chỉ có số ít mấy chiếc xe dừng vì lý do đó, không phải tự nhiên mà tất cả mọi người đều hướng ra đường lớn và tụ tập lại như thế, loại sự tình này Hà Bật Học cũng thường gặp, thật sự không có gì kỳ lạ. Nhưng hôm nay có chút điểm bất thường, thấy người đi qua nói phía đó có người con gái cứ đứng ở ven đường như chờ đợi ai, Hà Bật Học bắt đầu hoài nghi có phải đầu cô ta có vấn đề hay không, nhịn không được tò mò tiến đến bên cạnh, nhìn nghiêng thì thấy đây là một cô gái trẻ có diện mạo không tồi, Hà Bật Học có chút cảm thán! Tiếp xúc rất nhiều với những cô nàng đẹp tới mức người người oán trách, nghiêng nước nghiêng thành khiến gu thẩm mỹ của cậu cũng trở nên khắc nghiệt hơn, cậu vốn dĩ là người lương thiện a~! Lắc lắc đầu, hy vọng đem suy nghĩ của mình kéo trở về.

"Ê ê… Cô đứng đây chờ cái gì thế?" Hà Bật Học giơ ra khuôn mặt tươi cười lừa tình, má lúm đồng tiền hằn sâu khiến cho cậu càng thêm trẻ trung, chiêu này tung ra thì mọi việc đều thuận lợi.

"…." Cô gái trẻ lạnh lùng liếc mắt nhìn Hà Bật Học, thâm trầm mang theo không khí u ám, Hà Bật Học rùng mình một cái, cảm giác như nhìn thấy Ân Lâm phiên bản 2, cũng không thể hiểu lý do vì sao.

"Ách… Thực xin lỗi…." Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, sờ sờ cái mũi tính toán bước qua đường, quả nhiên không nên ở trên đường tùy tiện bắt chuyện, không phải ai ai cũng thích vẻ ngoài đáng yêu nha! Hai bên người đi đường vẫn cứ như thế lướt qua, Hà Bật Học đang muốn nhích người, cánh tay lạnh như băng của cô gái kia đột nhiên vươn lên chộp lấy, khiến Hà Bật Học sợ tới mức như có một dòng điện giật mạnh người cậu lùi xuống. Mẹ nó… Sẽ không phải ban ngày ban mặt mà lại gặp ma đi?

"Nếu ngươi biết ta đã nhìn thấy cái gì, ngươi sẽ không dám băng qua đường đâu." giọng nói trầm trầm, lạnh lùng đi kèm nụ cười. Vừa sợ vừa nháy nháy cái mắt, cô gái trẻ tuổi kia giữ chặt Hà Bật Học, lạnh đến nỗi sau lưng cậu nổi đầy gai ốc.

"Sự thật là… Ngươi cũng nhìn thấy không phải sao?" Cô gái trẻ tuổi hừ hừ cười, Hà Bật Học đột nhiên có chút hiểu ra trái phải nhìn quanh. Vốn dĩ ngã tư đường đang hoạt náo nhộn nhịp, đột nhiên giống như mọi thứ đóng băng, người đi đường sôi nổi bỗng dừng lại, mặt trắng bệch, miệng mở lớn, ánh mắt trống rỗng tất cả đều trợn trừng hướng nhìn Hà Bật Học. Con mẹ nó… Cậu rõ ràng gặp quỷ, lại còn nhiều như vậy nữa!

"Ngươi nói! Có thể như vậy sao? Rõ ràng vừa chạy đến? Toàn bộ ngã tư đường đều là quỷ, có hay không lại đến mức như vậy?" Bị dọa toàn thân mồ hôi lạnh, nhưng phúc lớn mạng lớn bình an trở lại đài truyền hình, Hà Bật Học sợ hãi quá hóa giận dữ chỉ kém không đem cái bàn xốc lên. Thực ra cậu oán giận cũng là vì nguyên nhân khác, vừa đến đã thấy mấy nhân viên công tác trưng ra cái vẻ mặt "Ngươi là Hà Bật Học sao?" đối xử một cách vô tình. Người chế tác bát tự nhẹ đến thái quá, cả ngày đều gặp quỷ lẽ ra phải quen dần rồi mới đúng? Có cần thiết phản ứng mạnh như vậy?

"Học trưởng… Anh có sao không? Đầy trời đều là u linh, đầy đất đều là yêu quái, anh ngay cả nằm mơ cũng có thể gặp chuyện không may, cái này thật sự không có gì đáng oán giận đi?" Trương Chính Kiệt lắc đầu, người này quả nhiên số không an nhàn, nhìn học trưởng quý báu của hắn như vậy là có thể hiểu.

"Uy! Bây giờ là rất nhiều oan hồn chạy đến, đây cũng chính là vấn đề không bình thường!" Hà Bật Học biện giải. Vừa mới nói ra, sắc mặt liền biến đổi, cậu nhớ rõ Ngô Tiến có nói qua, nữ thần khai sáng đã muốn bắt đầu hủy diệt thế giới này, có lẽ đây đúng là nguyên nhân khiến ranh giới dương gian – âm phủ trở nên không rõ ràng.

"Thực ra, tôi cũng để ý thấy mấy ngày nay có chút không bình thường, đèn tự nhiên sáng, cửa còn tự động mở chốt, ví dụ như cửa cảm ứng ở tầng 1 tự động mở thì không nói, nhưng cái chính là chẳng có ai đi qua nó cũng tự động mở, quả thật có chút kỳ quái." Thành viên mới Trần Tương Từ cau mày đồng ý với ý kiến của Hà Bật Học. Mấy ngày này ở chung, nhân viên tổ chế tác mà phát hiện ra nhiều hiện tượng thú vị nhất thì phải là Trần Tương Từ, cô ta cùng Hà Bật Học cấp bậc ý tưởng ngang nhau, hai người lại có cùng sự nhiệt tình vì tiết mục có thể lên núi xuống biển, đấu tranh anh dũng, sở thích về trang phục cũng tương tự đến cái mức bất bình thường, hai người này kiếp trước nếu không phải huynh đệ thân thiết thì đại khái cũng là tỷ muội tốt. Kiếp này mới có thể như vậy ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

"Tiểu Tương… Tôi có thể mong cô không cần dùng vẻ mặt bình tĩnh như vậy mà tường thuật những câu chuyện đáng sợ được không……" Trương Chính Kiệt thương tiếc nhìn Trần Tương Từ. Một cô gái đáng yêu thế kia, tuy rằng đeo niềng răng, thế mà vì làm cùng Hà Bật Học một thời gian, trong đầu cũng chứa toàn chuyện u ám!

"Chính là tôi thấy anh Học mỗi lần nói tới mấy chuyện này đều vô cùng hưng phấn!" Trần Tương Từ bĩu môi. Nàng dùng toàn lực để điều tra về vụ «Huyết án trong đường hầm », mà Hà Bật Học lại ra tay giúp đỡ, hai người bắt đầu liên kết huynh muội cùng nhau tiến lên làm cách mạng.

"Gã kia là ai? Là một tên chế tác chương trình! Hẳn là không được bình thường, không cần học theo gã!" Trương Chính Kiệt hùng hổ giải thích, Hà Bật Học không chút lưu tình cầm kẹp hồ sơ phi vào gáy tên kia.

"Thế làm sao bây giờ?" Trương Anh Nam tò mò hỏi một câu, kỳ thật có chút cảm thấy chính mình hỏi hơi kỳ cục.

"Cái gì làm như thế nào? Càng nhiều chuyện thần kỳ ma quái, tiết mục càng phấn khích! Đây thực sự là trời cũng muốn giúp ta…." Hà Bật Học hai con ngươi sáng rực lên, quả nhiên vô tình gặp được sự việc khủng bố sẽ cảm thấy càng hưng phấn hơn.

Cửa thang máy đinh một tiếng mở ra, Ân Kiên nhướng lông mày, chần chừ nửa ngày lo lắng mình có nên bước vào hay không, anh bắt ma trừ yêu bao nhiêu năm như vậy, có sóng to gió lớn nào chưa từng băng qua? Có cái gì mà khiến anh phải sợ chứ? Chỉ mỗi một vấn đề hiện tại mà khiến anh vô cùng nhức đầu, một bước dài tiến vào thang máy bên trong đầy những nữ nhân trẻ tuổi….

Cùng đứng với Ân Kiên chân dài, cao ráo bên trong, có tiếng nhóm OL (Official lady – Nữ nhân viên văn phòng) thì thầm bình luận kèm theo cả những tiếng cười khe khẽ. Ân Kiên chỉ có thể cúi đầu nghịch hộp thuốc lá, tay tùy ý vuốt tóc ra đằng sau. Anh không hiểu con mắt thẩm mỹ của Ân Tư như thế nào mà đến giờ này còn gây cho anh phiền toái, tóc thì để dài không cắt, mấy bộ vest thì toàn màu nâu, mặc dù đã được đôi chân dài thẳng tắp của anh phụ trợ nhưng cái chính là anh không thích vẻ ngoài của mình như thế này a~.

"Tiên sinh, người muốn tới lầu mấy?" Trong đó, một OL đánh bạo há mồm hỏi, Ân Kiên liếc mắt nhìn nàng một cái đủ để cho hai gò má của nàng phiếm hồng.

"Mười chín, cám ơn!" Trầm thấp tiếng nói, Ân Kiên lễ phép khẽ cười.

Thang máy chuyển động từ tốn, ở bên cạnh nhóm OL vẫn nói chuyện líu ríu. Ân Kiên đột nhiên thấy ù tai, có một âm thanh ong ong chen vào quấy nhiễu, một loại âm thanh khiến người ta không thoải mái đang âm thầm tràn ngập. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm tập trung lực chú ý, Ân Kiên ánh mắt lạnh như băng lập tức hung hăng quét về phía trên góc thang máy được lắp camera giám sát, có người đang theo dõi anh ư?

Lục cục, lục cục ~ tạp âm kéo Ân Kiên đang mải mê suy nghĩ trở về. Anh lại chú ý nhìn quanh trong thang máy, vốn dĩ thang đang lên rất thuận lợi đột nhiên có chút chấn động nhỏ, đôi lông mày tuấn mỹ nhăn lại, trái tim chưa từng đập tự nhiên mạnh mẽ nhảy lên một cái. Ân Kiên vừa mới ý thức được sẽ phát sinh nguy hiểm, thang máy trong một khắc rơi thẳng xuống.

Tiếng thét ngắn ngủi, xương cốt vỡ vụn, máu thịt văng ra, thiên đường cùng địa ngục gần trong chớp mắt. Ân Kiên thân thể cứng đờ trợn mắt nhìn, thang máy đỏ máu hiện giờ chỉ còn mình anh. Những OL vốn tuổi trẻ hoạt bát, hiện giờ hoàn toàn dập nát bốn phía ở trong thang máy. Trần nhà, vách tường cùng sàn nhà, tất cả đều dính đầy máu thịt.

"Tiên sinh?" Có người nhẹ chạm vào cánh tay Ân Kiên. Người sau bừng tỉnh, anh vẫn còn ở trong thang máy, bên cạnh vẫn là nhóm OL trẻ tuổi đầy năng động.

"Đến lầu mười chín rồi!" Có tiếng cười khe khẽ, Ân Kiên lẳng lặng nhìn nàng, bất luận nàng cười đến vô cùng vui vẻ, Ân Kiên vẫn có thể nhìn thấy tử khí trên mặt nàng, không chỉ nàng, tất cả những người còn

lại đều sống không lâu.

"… Nên rời khỏi thang máy đi!" Bước ra trước, Ân Kiên chần chừ một lúc lâu cuối cùng quyết định giương giọng nhắc nhở.

"Cô à! Nhận được điện nhớ trả lời cho cháu!" Ân Kiên nhanh chóng cúp điện thoại. Trừ bỏ việc nghiện thuốc lá nặng, chẳng biết chú ngữ ở đâu cứ đảo quanh ở trong đầu anh. Ân Kiên có thể cảm giác rõ ràng năng lượng của mình tựa hồ trở nên ngày càng mạnh, có lẽ không thể gọi là mạnh hơn, mà là anh có thể tự nhiên vận dụng những năng lượng đó, cũng không thể nói là tự nhiên vận dụng, tựa như cứ ngẫu nhiên là được, Ân Kiên hoài nghi rằng kỳ thật có thể thấy chính tương lai của mình, nhóm OL khi nãy đều có số chết không thể thoát được.

"Ân tiên sinh? Mời." Cũng là đồ tây trang phẳng phiu, người nam nhân tiếp khách trước mặt Ân Kiên liên tiếp đánh giá anh, khả năng đang đoán thân phận của anh. Nhìn anh từ bên ngoài, thật sự không giống thiên sư có đạo thuật cao thâm.

Chờ ở trong văn phòng là năm người đàn ông khác, khẩn trương cùng Ân Kiên bắt tay. Lại một loại cảm giác kỳ quái trôi qua trong lòng, ngắm ngắm bốn phía, cũng có ý nghĩ như bị ai đó đang rình rập.

"Ân tiên sinh?… Là Nghiêm tiểu thư giới thiệu, cô ấy nói anh là đệ nhất về khoản xem phong thủy, công ty của chúng tôi gần đây rất không thuận lợi, cho nên mong muốn anh xem cho…." Người đàn ông trung niên vừa nói xong liền khẽ nuốt nước bọt. Ân Kiên sau khi vào cửa đã bắt đầu đánh giá xung quanh, mọi người cũng bị anh làm cho sợ hãi.

"Cái văn phòng cao ốc này không làm sao cả, nhưng là…." Ân Kiên cau mày, anh không thể nói vấn đề phát sinh ở nơi nào. Bằng cảm nhận sắc bén của anh, có thể biết được một kẻ nào đó đang rình mò, nhưng anh không hề có cảm giác tòa cao ốc này có vấn đề, không có yêu khí, không có quỷ linh, điều này rất không bình thường.

"Ông nói… Gần đây mọi thứ rất không thuận lợi? Phát sinh chuyện gì?" Ân Kiên châm thuốc, nhẹ nhàng thổi ra một hơi, cảm giác bị rình mò này vẫn chưa tan, không sợ thuốc lá của anh? Vậy không phải là yêu quái hoặc quỷ linh?

"À, chẳng hạn như đèn điện tự bật tự tắt, máy tính tự mở, máy copy in ra những hình thù linh tinh đáng sợ…." Người đàn ông trung niên kia lần thứ hai nuốt nước bọt, bất an nhìn bốn phía. Lúc này Ân Kiên mới chú ý trong phòng làm việc nhân viên cũng không nhiều, hiển nhiên tất cả đều sợ hãi không dám đi làm.

"… Là ai? Người nào đang giám sát văn phòng này?" Ân Kiên rốt cục không nhịn nổi giương giọng nói lớn, anh chán ghét cái kiểu từng phút từng giây bị nhìn chăm chú như bị quản chế. Chỉ là những lời kia vừa thốt ra, người trung niên kia sắc mặt càng tái, cứng họng nhìn Ân Kiên không phát ra tiếng.

"Từ… Từ… khi thang máy phát sinh chuyện ngoài ý muốn…, những người bảo vệ giám sát khi nhìn thấy cảnh đó bị kích động phát điên hết cả, cho nên tòa nhà này không có công ty bảo vệ nào tiếp nhận, thế nên… Thế nên không có người bảo vệ nào ở trong phòng quan sát cả. Căn bản mà nói, đám camera giám

sát cũng chưa…….cũng chưa được mở để hoạt động lại a~….” Người đàn ông trung niên run rẩy giải thích, để chứng thực những gì mình vừa nói, ông ta cùng Ân Kiên đồng thời ngẩng đầu nhìn hướng camera, mắt mở trừng trừng nhìn thấy điểm màu đỏ trên ống kính vụt tắt, tựa như có người trốn ở một nơi bí mật nào đó đang điều khiển.

“Lâm – Binh – Đấu – Giả – Giai – Trần – Liệt – Tại – Tiền phá!!!!” Ân Kiên hai tay làm dấu, miệng niệm cửu tự ấn quyết, cửa phòng bảo vệ tự động mở, một cỗ khí lạnh toát ra.

Phòng bảo vệ tối đen, Ân Kiên đứng bên cạnh cửa một lúc để ánh mắt thích ứng dần với không gian u ám bên trong. Có lẽ bản thân anh không chú ý, Hà Bật Học ở bên cũng không phát hiện. Từ sau khi anh đoạt lại thân thể của mình, nhan sắc của anh có vẻ thay đổi (cái này mềnh giữ nguyên -_-), ngoài ý muốn trang phục màu nâu đỏ đi cùng với mình lại thấy hợp.

Cảm nhận được sự kỳ quái đang tăng lên, máy móc trong phòng bảo vệ lạnh như băng. Ân Kiên biết rõ ở đây không có người sống, cũng như chẳng có người chết, vậy tại sao “hắn” lại trốn ở trong này? Cùng lúc đang suy nghĩ, anh lại có cảm giác có người ở chỗ tối đang rình rập, cảm giác này không hề có ác ý, chỉ là quan sát, dù vậy mặc kệ như thế nào, sự việc dường như làm anh không biết nên có phương pháp xử lý ra sao.

“Ân tiên sinh….” Người đàn ông trung nên hơi sợ đứng ở cạnh cửa ôm đầu thảm não.

“Ông nói, lúc trước người bảo vệ kia ngoài ý muốn chứng kiến toàn bộ việc thang máy bị rơi à?” Ân Kiên đưa ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua màn hình, quan sát người đàn ông trung niên kia. Nhìn ông ta mỗi lần nhắc tới hai từ “thang máy” ngoài ý muốn đều nhịn không được mà phát run, anh không khỏi cau mày, có phải hay không khi nãy những người đi cùng thang máy với anh đều là quỷ đi?

“Kia… Cái kia ý….” Đang muốn giải thích, đột nhiên màn hình phía trước Ân Kiên sáng lên, tiếng thét thê lương của nhóm OL từ trong loa truyền ra.

“A a ~~~~ Ân tiên sinh!” Người đàn ông trung niên sợ hãi túm chặt cánh tay Ân Kiên, anh liền vùng ra khỏi ông ta, anh vẫn luôn ghét bị người xa lạ đụng chạm.

Ân Kiên kéo ghế dựa ngồi xuống, tập trung quan sát đến thảm án. Quả nhiên là những OL, trong nháy mắt từ xinh đẹp trẻ tuổi, thân hình tràn sức sống liền vỡ vụn thành máu thịt lẫn lộn. Mọi thứ diễn ra trong vòng một phút đồng hồ, Ân Kiên cau mày càng chặt hơn, anh cảm thấy có nhiều chỗ không thích hợp, nhưng nhất thời nửa khắc không thể nói rõ ra.

“Ông có biết thao tác sử dụng mấy cái này không? Có thể phát lại một lần nữa cho tôi được không?” Ân Kiên bình tĩnh hỏi, người kia sợ hãi trợn mắt nhìn anh. Ân Kiên đến tột cùng có chú ý hay không xung quanh đều không có lấy một người bảo vệ nào? Đừng nói là người, ngay cả điện đều không có, màn hình tự động truyền tín hiệu chiếu lên việc ngoài ý muốn trong thang máy kia, anh không thấy kỳ quái sao?

“Ông không biết à?… Không biết được làm thế nào để chiếu lại những hình ảnh vừa rồi, nếu đám tiểu Học ở đây có khi lại dễ dàng tìm ra được manh mối….” Ân Kiên thì thào, tuy rằng cảm giác của anh không

thích hợp cho lắm nhưng tương đối mà nói, đối với Hà Bật Học mấy sự việc kiểu này người như cậu khá mẫn cảm, hơn nữa công việc chính của cậu ta là nhìn chằm chằm vào màn hình, có lẽ sẽ dễ dàng phát hiện vấn đề ở chỗ nào hơn anh.

Đang lúc Ân Kiên định lấy điện thoại trực tiếp gọi Hà Bật Học đến hỗ trợ. Trên màn hình quan sát bỗng nhiên lại nhảy lên, cùng đó lóe lóe vài lần sau trở thành một mảng tối đen. Cùng lắm chỉ chừa lại một đường tàn ảnh nhợt nhạt, anh lập tức gửi thư điện tử đi, người đàn ông trung niên kia há mồm ngáp ngáp vài cái rồi bị dọa cho ngất xỉu.

"Ngất rồi…." Ân Kiên châm thuốc, hút một hơi. Quay về phía camera giơ giơ tay. Có lẽ nhận ra hành động đó, chấm đỏ trên chiếc máy sáng lên, như có người bướng bỉnh nháy mắt với anh.

Tít tít tít tít ~……. Tin nhắn MSN được chuyển đến, Hà Bật Học tò mò nhìn vào. Không kịp phản ứng, tiếng thét thê lương thảm thiết với đê-xi-ben vô cùng lớn từ trong loa phát ra, màn hình nháy mắt biến thành đen kịt, cùng đó một tảng thịt lớn văng về phía màn hình dính một cái bẹp!, Hà Bật Học hoàn toàn bị dọa ngốc ngồi phía trước máy tính.

"Thật là muốn chết mà! Cái tên hỗn đản Ân Kiên này, không có việc gửi cái quỷ gì sang đây?" Vớ lấy điện thoại, vừa quay số gọi vừa mắng chửi người một cách văn vẻ lưu loát, Hà Bật Học chẳng cần suy nghĩ nhiều. Trên thế gian, kẻ có thể gửi loại thư tín này cho người khác, chỉ có một mình tên biến thái Ân Kiên mới làm được.

"Ách? Em nhận được rồi hả?" Ngữ khí bình tĩnh khiến người ta càng thêm nổi giận, Ân Kiên đã muốn tận lực thay đổi kiểu nói châm chọc trước kia, khốn nỗi hình như chẳng có hiệu quả gì mấy.

"Đây là cái gì?" Hà Bật Học nhíu nhíu mày, do dự có nên hay không viết vào hồ sơ sự việc này. Lý trí nói cho cậu biết, người bình thường chắc sẽ không cần quan tâm đến tin nhắn đó, nhưng tình cảm khiến cho cậu hưng phấn, ngoan ngoãn nghe theo… Cậu vừa nãy còn nhớ mang máng thấy có tin tức gì được trao đổi vô cùng sôi nổi, sự kiện ghê rợn xảy ra làm đề tài bàn tán thảo luận. Hiện tại trong tay của cậu lại có hẳn diễn biến chi tiết "Thảm án một phút đồng hồ trong thang máy"? Ông trời ơi ~… Cuối cùng cậu cũng đã có thể đoán ra mình đang gặp tình huống gì rồi.

"Anh không rõ lắm, cho nên mới muốn em điều tra một chút." Ân Kiên đốt điếu thuốc, chậm rãi bước đến xe của mình. Dưới tầng hầm ngầm bãi đỗ xe, lại có cảm giác bị rình rập như trước, Ân Kiên hoài nghi thế giới này có phải đang thay đổi hay không, đám linh hồn lang thang sắp tìm thấy sinh mệnh của mình?

"Em hiểu rồi! Có tin tức sẽ gọi cho anh!" Hà Bật Học không đợi đối phương trả lời liền tắt điện thoại, trên mặt mang theo nụ cười xảo trá, ôm chiếc Notebook quen thuộc phóng đến phòng họp Thái Bình Dương.

Từ loa máy tính truyền ra tiếng kêu la thảm thiết, trong phòng hội nghị sắc mặt mọi người thoáng cái trắng bệch, có người che miệng hít thở sâu, có người ngoài ý muốn đã bị dọa sợ đến hét toáng lên. Trên thực tế, mọi người đang thấy khuôn mặt của Hà Bật Học kia kèm theo nụ cười đặc biệt có chút xảo trá. Trong lòng tất cả đã chuẩn bị sẵn tinh thần, vị này là vua chế tác tiết mục thần quái, lại đang nở nụ cười đến quỷ khóc thần sầu thế kia, điều này chứng tỏ gã đang nuôi một quỷ kế… À không, quỷ kế của gã nhiều tới mức mới ra đời đã có rồi.

“Cái này… Đây là chuyện xảy ra ngoài ý muốn trong thang máy, God… Không nghĩ tới thảm đến như vậy….” Trương Anh Nam vẫn chưa kịp hoàn hồn, lòng còn sợ hãi thì thào nói.

“Muốn điều tra cái này sao? Em sợ sẽ không được duyệt qua! Hơn nữa anh không phải đã đáp ứng sẽ làm hồ sơ vụ tiểu Tương ư.” Trương Chính Kiệt không hổ là người đứng thứ hai trong tổ chế tác, sợ hãi thì sợ hãi, hắn cũng từ từ đuổi kịp Hà Bật Học về mặt tư duy khác hẳn người thường, hai người một hỏi một trả lời càng ngày càng ăn ý.

“Ôi ~! Không quan hệ, anh Học chắc đã có tính toán mọi việc rồi, tôi có thể chờ mà!” ánh mắt Trần Tương Từ tràn ngập sùng bái nhìn Hà Bật Học. Đúng là người chế tác cùng phóng viên có sự khác biệt nha! Hành giả vừa ra tay quả nhiên không giống người thường.

“Nếu đã là như thế, vậy khi ta muốn thay đổi chủ đề chương trình, chẳng phải chỉ cần đưa thêm một tập bản thảo mới hay sao, miễn là chúng ta chưa cho ai biết về nội dung của đoạn video này, trong bản thảo đưa lên thay đổi tên một chút là chẳng ai đoán ra nổi.” đám Trương Chính Kiệt chăm chú đứng lên thảo luận, Hà Bật Học trong lòng vô cùng cảm động, bọn họ rốt cục đã trưởng thành rồi! Đến một ngày nào đó cậu có thể buông tay, yên tâm thoải mái ra đi… Phi phi phi! Cậu đang suy nghĩ cái quái gì vậy? Đại cát đại lợi ~ đại cát đại lợi!

“Cậu dám nộp cái này? Đừng tưởng rằng cậu có bộ dạng đáng yêu là tôi không dám đánh cho cậu một trận nhé!” Lư Hiểu Huệ tựa nửa người ở cạnh cửa, mặt cười từ xanh mét biến thành đỏ au, nàng vẫn luôn muốn đem tiết mục chuyển đổi cách điệu sang một hướng khác, còn Hà Bật Học lại định khiến nàng tức chết có đúng không? Lại còn định chuẩn bị một hồ sơ như thế này?

“Tôi chưa nói muốn đem nộp! Tôi chỉ muốn điều tra một chút xem vấn đề bắt đầu phát sinh ở chỗ nào thôi!” Hà Bật Học trừng mắt to không hề sợ hãi hướng Lư Hiểu Huệ phản bác. Nếu có gì bất trắc xảy ra với cậu, trở về nhất định phải mách Ân Kiên đòi lại công bằng, vì cậu có lòng tốt giúp đỡ điều tra không tiếc cả mạng sống….

“Đáng giận….” Lư Hiểu Huệ cũng hung hăng trừng mắt nhìn lại Hà Bật Học. Trương Chính Kiệt đang bắt đầu nghiên cứu đoạn phim này. Hà Bật Học và Trương Chính Kiệt hai người nhìn nhau cười trộm. Ở đại học, bọn họ học sau Lư Hiểu Huệ vài năm thế nên hiểu rất rõ tính tình của nàng. Nếu như là sự kiện thật, mặc kệ có bao nhiêu vô căn cứ, không thể dùng khoa học chứng minh, nàng sẽ chấp nhận toàn bộ. Tình huống hiện tại đúng là như thế, tuy rằng hình ảnh máu thịt lẫn lộn khiến người khác không thể chịu đựng nhưng đoạn phim này quá mức xác thực. Như thế là tốt rồi, giống như vừa cướp được một tin tức độc nhất vô nhị thế mà muốn nàng hoàn toàn từ bỏ ư, lại nói tiếp……. thà tra tấn nàng còn hơn.

“Anh Kiên nói có vấn đề vậy khẳng định là có vấn đề, Uây~! Khiêng máy móc lại đây nhìn một chút!” Trương Chính Kiệt vẫy tay kêu hai anh em tổ thiết bị Đại Minh, Tiểu Minh đến kiểm tra, hai người tiến đến trước cái màn hình bé tị nhíu chặt mày. Cùng lúc đó, Trần Tương Từ liên tục dùng ánh mắt truy vấn, cô luôn nghe thấy mọi người gọi anh Kiên dài, anh Kiên ngắn. Còn chính cô chưa có cơ hội nào được diện kiến một chút vị đại danh đỉnh đỉnh thiên sư này.

“A! Vấn đề là ở đây….” Tiểu Minh vỗ tay kêu lên có chút sợ hãi, một lần nữa hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Năm, bốn, ba, hai, một, xem đi! Hình ảnh cắt!" Đại Minh chỉ vào màn hình vị trí có đặt camera, hình ảnh được truyền từ camera số 3 đối diện thang máy, ước chừng cứ mỗi khoảng thời gian hai mươi giây, sẽ tự chuyển đến một khoang thang máy khác. Trong các tòa nhà cao ốc, hơn phân nửa dùng phương thức này để tiết kiệm chi phí.

"Anh xác định những tòa nhà khác cũng dùng loại phương pháp cắt màn hình này chứ?" Trần Tương Từ hỏi một câu vô cùng hợp lý, Lư Hiểu Huệ tán thưởng gật đầu nghĩ rằng cuối cùng cũng có một người đầu óc thanh tỉnh, sẽ không theo tư duy loạn nháo của Hà Bật Học, chẳng có tí nào hiện thực.

"Có lẽ thời gian dài ngắn sẽ không trùng nhau, nhưng muốn thời gian lâu hơn thì không có khả năng, trừ khi nơi đó chỉ có một cái thang máy…." Tiểu Minh khẳng định một trăm phần trăm trả lời.

"Không, còn tính đến một khả năng khác nữa…." Hà Bật Học mắt to chớp động lóe sáng. Người này trông thế nhưng đôi lúc hay phát ra ý tưởng bất ngờ, những người xung quanh im lặng, cũng không ai muốn mở miệng hỏi.

"Tính đến khả năng gì cơ?" Qủa nhiên vẫn còn một người có lòng tốt, thằng em Trương Chính Kiệt tiếp lời. Hắn thật sự rất hiểu tính cách cùa Hà Bật Học. Một khi có điều phát hiện, không nói ra cậu ta sẽ chết.

"Có kẻ muốn để camera vẫn luôn dừng lại quan sát trong thang máy, bởi vì hắn biết nơi đó sẽ xảy ra chuyện." Hà Bật Học mắt to lóe sáng tiếp. Các nữ nhân ở đây từ đáy lòng dâng lên một trận cảm thán, người này khi nghiêm túc lên kỳ thật rất đẹp trai!!!!!!!! Quan trọng là khi cậu ta chăm chú suy nghĩ thật sự khác hẳn với người thường.

"Biết nơi đó sẽ xảy ra chuyện?" Đã từng dày dạn trận mạc xông pha lấy tin tức Lư Hiểu Huệ cùng Trần Tương Từ đồng loạt hỏi, bọn họ cảm thấy có điều gì đó bất thường.

"Sự việc xảy ra trong thang máy không phải ngoài ý muốn, hung thủ đúng là kẻ đã khống chế máy camera!" Hà Bật Học chỉ ngón tay, cho cậu một cái mũ, một cái tẩu, cậu ta sẽ lập tức biến thành Sherlock Holmes cho mọi người xem.

Phòng họp Thái Bình Dương có tiếng lao nhao không ngừng nghỉ, từ lúc ý kiến của Hà Bật Học được đưa ra đã khiến mọi người suy diễn đến gà bay chó sủa. Vốn là định xem sự việc xảy ra trong thang máy chỉ là ngoài ý muốn rồi thôi, thế mà đến khi Hà Bật Học nói ra chân tướng có hung thủ sát hại các OL, Lư Hiểu Huệ lập tức mặt nhăn mày nhó đứng suy nghĩ, nếu thật là vụ án giết người như cậu ta nói, nàng cần phải nghiêm túc xử lý.

Có tiếng nhạc ma từ đâu phát ra, sợ tới mức tim mọi người đập như ngựa phi, ai mà lại đi dùng cái thể loại chuông báo điện thoại ma quái này chứ, nhất định không phải là người bình thường rồi. Quả nhiên mọi người quay ra liền thấy Hà Bật Học đem ba lô dốc hết toàn bộ đồ vật đổ ra bàn, mò xem chiếc điện thoại đáng thương kia ở đâu, mở khóa ngăn sau ba lô tìm thấy điện thoại mắt liền sáng như sao.

"Anh Kiên a~! Em đang muốn tìm anh…." Người bật dậy như lò xo, Hà Bật Học ngay cả nhìn đều không cần, lập tức rầm rầm một tràng dài. Sau khi biết được thời gian, địa điểm, lại đem mọi thứ trên bàn dồn

hết vào trong ba lô sau đó rời khỏi phòng họp, toàn bộ quá trình chỉ cần chưa đến bốn mươi lăm giây.

"Mọi người nghe có hiểu anh ta vừa mới nói những thứ gì không?" Trần Tương Từ lăng lăng nghi vấn, Hà Bật Học nói chuyện quá nhanh lại chẳng có tính ăn khớp gì cả, cô không tin người đầu kia có thể hiểu được.

"Cô như thế là không biết rồi, Timing phối hợp như vậy rất vừa vặn, ngay cả nhìn vào điện thoại cũng không cần mà biết được ai đang gọi tới ư? Có những thứ trên đời này FA như chúng ta không thể nào mà hiểu hết cho được…." Trương Chính Kiệt vỗ vỗ bả vai Trần Tương Từ. Những loại việc tương tự như thế này, trong tương lai sẽ không ngừng xuất hiện, nàng hiện tại tốt nhất nên thích ứng. Hai người họ yêu nhau nên từ lời ăn tiếng nói cho tới suy nghĩ đều giống y như nhau, thật sự là khiến người khác vô cùng khó chịu a~~~….

_____Về đến tòa nhà nơi Ân Kiên ở_____(*)

Một trận gió vụt tới trước cửa thang máy, không kiên nhẫn điên cuồng nhấn nút thang máy, Hà Bật Học cả người giống như con sâu ngọ ngà ngọ nguậy, không biết có phải do trong lòng cậu giờ như lửa đốt hay không mà sao cảm thấy thang máy càng ngày càng chậm.

"Em đang làm cái gì đó?" Ân Kiên xuất quỷ nhập thần tự phía sau cậu xông ra, khiến Hà Bật Học sợ tới mức xoay một bước dài, thiếu chút nữa bước lùi vào trong thang máy đang cùng lúc đinh một tiếng mở cửa.

"Ra mau!" Ân Kiên cau mày, tay chụp tới, đem Hà Bật Học kéo ra, cửa thang máy vừa tự động mở một nửa đột nhiên liền đóng vào vô cùng kỳ lạ.

"Này… này là có chuyện gì vậy?" Hà Bật Học trợn tròn mắt. Tuy rằng Ân Kiên đã từng dạy bảo "Gặp quỷ cũng giống như hỏa hoạn – ngàn vạn lần không được đi thang máy", thế nhưng tòa nhà này Ân Kiên đều định kỳ "Tẩy rửa sạch sẽ", mỗi ngày từ trên xuống dưới cũng chưa từng gặp chuyện không may, hôm nay như thế nào lại xảy ra việc? Thang máy cũng có lúc tâm tình không tốt à?

"Vừa đi vừa nói chuyện!" Ân Kiên đẩy cánh cửa thoát hiểm ra. Mặc kệ đi tới chỗ nào, cái loại cảm giác bị ai đó theo dõi vẫn chưa hết. Nếu như là yêu quái linh tinh, Ân Kiên vô cùng tự tin, bọn chúng tuyệt đối không dám đi theo anh. Cái chính là lúc này rất đặc biệt, anh không cảm thấy âm khí, nhìn vào cái Ra-đa thần quái của Hà Bật Học cũng không phản ứng. Có thể nói là đây không phải vấn đề gì to tát lắm với anh, chẳng qua anh chán ghét loại cảm giác này….

Bịch, bịch, bịch, từng bước một đi lên, đây là một tòa cao ốc, một khi không thể sử dụng thang máy, Hà Bật Học rõ ràng phát hiện hai chân mình rất không nghe lời, chân dài có khác, dây thần kinh truyền tín hiệu lên não cũng chậm hơn.

"Em nói đoạn phim kia có vấn đề?" Đi theo sau Hà Bật Học, Ân Kiên đánh giá dáng dấp đối phương, tóc dài có chút rối, cổ cao, bả vai xuôi, nơi thắt lưng thật thu hút cùng chân dài thon thả, anh tự thấy may mắn vì mình thật tinh mắt làm sao.

“Đúng vậy, mọi người đều công nhận camera không nên Focus lâu như vậy, chúng em phỏng đoán có người cố ý biến thành như thế, mà người đó chính là hung thủ!” Hà Bật Học xoay người trả lời, đứng từ phía trên ngắm Ân Kiên, mắt to trở nên càng rõ ràng. Dây thần kinh khả năng truyền quá chậm nên chân không nghe lời, Hà Bật Học bước hụt một bậc, cả người ngã xuống, Ân Kiên hít sâu một hơi, tay duỗi ra tưởng giữ được người, kết quả thân hình hai người đều tương đương nhau, nên anh bị sức nặng của Hà Bật Học kéo xuống cùng, lăn một hồi rồi mới va vào chân tường.

“Ngô…, đau quá….” Hà Bật Học sờ lấy gáy của mình, có chút choáng váng đầu óc.

“Ngu ngốc……” Ân Kiên thiếu chút nữa bị cậu dọa tới mức lại một lần nữa hồn phi phách tán, hai tay chống lên tường, vừa lúc đem Hà Bật Học khóa ở trong lòng.

“Anh trừng mắt với em làm gì chứ?” Hà Bật Học lẩm bẩm, lẩm bẩm, cậu ngạc nhiên phát hiện mắt Ân Kiên có màu xám? Từ trước tới giờ như thế nào mà cậu không chú ý chứ?

“Hương vị trên người em……..” Ân Kiên cũng không nói được hết lời, cúi xuống ngửi nơi cổ Hà Bật Học, anh thế mà lại không nhận ra đối phương có mùi vị hấp dẫn đến vậy.

“Uy…, Cảnh tượng này, kiểu tư thế này thật kỳ diệu a~!” Hà Bật Học thì thầm, nơi cổ họng phát ra tiếng cười khúc khích, có ý tứ gần như khiêu khích.

“Không thích à?” Cũng đè thấp âm lượng thì thào, Ân Kiên lướt nhẹ đôi môi lên trên gò má, khóe miệng của Hà Bật Học.

“Em không thích bị động……” Chủ động đưa người lên, theo đó đáp trả một nụ hôn thật sâu. Trên góc, tia sáng đỏ từ camera chiếu xuống, nhưng ánh sáng có vẻ như ủ rũ, ảm đạm. Ân Kiên khóe mắt lóe lên nhìn thấy được sự thay đổi nhỏ đó, khẽ hừ lạnh một tiếng, sau đó lại lần nữa nhập cuộc tiếp tục nụ hôn nóng bỏng kia.

“Ngô… Ngô ngô….” Đầu óc dần dần mụ mị, Hà Bật Học trong đầu hiện lên báo động. Nụ hôn nóng bỏng, nhiệt huyết tuy rằng rất tuyệt nhưng sẽ khiến cho cậu thiếu dưỡng khí, có khi hôn đến mức linh hồn xuất ra ngoài luôn đi? Ông trời ơi~… Điều này chẳng tốt tẹo nào!

Như chưa hoàn toàn thỏa mãn, Ân Kiên dùng lực toàn thân đè Hà Bật Học xuống. Đây cũng không phải là hôn, anh đang đánh mất lý trí muốn đoạt lấy linh hồn Hà Bật Học. Người kia đầu óc cũng không đến nỗi mụ mị, Hà Bật Học từ lúc nhận thấy được có điều không thích hợp, bắt đầu liều mình giãy dụa, cậu mới không ngốc tới nỗi để cho người ta tự nhiên xâm chiếm, chân đá vào Ân Kiên, tay giữ lại phía cằm Ân Kiên, dùng lực đẩy ra, cuối cùng đem cả người vùng thoát được.

“Anh điên à?” Dùng sức lau miệng, Hà Bật Học có chút vừa giận vừa buồn bực, cậu chưa từng nghĩ rằng Ân Kiên sẽ đối xử với cậu như thế, tức giận lớn hơn sợ hãi, giận dữ trừng đối phương.

“Shit….” Ân Kiên dừng một chút, bị chính hành động của mình dọa cho mặt mũi trắng bệch. Anh rõ ràng

có cảm giác rất nhanh đói. Sau khi đeo ngọc hồ lô, lẽ ra anh không cần phải bổ sung linh hồn nữa chứ, kết quả gần đây không hiểu được vì sao lại nghiện thuốc lá càng lúc càng nặng. Vừa nãy, thiếu chút nữa anh đã giết Hà Bật Học? Có lẽ đối phương không ý thức được tính nghiêm trọng của việc này, nhưng chính Ân Kiên rất hiểu, nếu không phải Hà Bật Học phản ứng nhanh, hiện tại có khi cậu đã chết rồi.

"Ân Kiên?" Hà Bật Học thấp giọng hỏi, ngữ khí tràn ngập quan tâm, vươn tay muốn chạm đến đối phương, Ân Kiên lại nhanh hơn một bước né tránh. Trong mắt hiện rõ sự căng thẳng, Hà Bật Học bước nhanh đuổi theo, mặt Ân Kiên trắng bệch so với cậu còn thảm hơn, đột nhiên cảm xúc thay đổi, đáng chết, thế này cũng không phải điều gì tốt đẹp.

"Ân Kiên, anh đứng lại đó!" Hà Bật Học bước nhanh đến, dùng sức giữ chặt Ân Kiên. Lúc này hoán đổi vị trí, cậu lại là người đè anh vào tường, hai tay chống hai bên khóa Ân Kiên bên trong.

"A Học…." khuôn mặt tuấn tú của Ân Kiên lộ rõ căng thẳng. Anh lo lắng rằng khả năng trong lúc vô tình mình sẽ thương tổn Hà Bật Học, vì điều gì mà tên ngốc kia vẫn không hiểu? Lại còn giữ lại mình ở đây?

"ưm ~ ưm ~, ngô?… Em không thích nghe mấy câu kiểu như anh lo lắng sẽ thương tổn đến em, rồi sau đó bỏ đi như thế. Đã đều là những người trưởng thành, không cần dùng những lời thoại cẩu huyết như trong phim bộ nói với em!" Hà Bật Học hôn trộm một hơi rồi nói một lèo tràng giang đại hải. Ân Kiên ngạc nhiên nhìn cậu, Hà Bật Học thật sự đã thay đổi rồi. Hiện tại người này thoạt nhìn một chút cũng chẳng còn nét hiền lành, khờ dại như trước, khi cười rộ lên kỳ thật rất có lực hấp dẫn, cái này không tính là gần mực thì đen đi?

"Hắc… Bây giờ là em mới đang nói những lời thoại cẩu huyết trong phim bộ, lại còn rất tình tứ nữa!" Ân Kiên cười khổ, Hà Bật Học bướng bỉnh nháy mắt mấy cái.

"Hi!!!! Chút nữa chúng ta hãy quay lại đài truyền hình!"

"Đầu còn đau không? Thuốc lá đâu? Muốn hút thì cứ hút đi nha!" Hà Bật Học đưa ly nước đá cho Ân Kiên, người sau lười biếng nằm trên ghế sô-pha. Xem ra anh cần thiết phải gọi Ân Lâm trở về. Đây cũng không phải là vấn đề nghiện thuốc lá, khi Ân Tư chiếm dụng thân thể của anh, khẳng định hút quá nhiều sinh linh, trong đầu anh hiện giờ toàn những tư vị mới mẻ, những làn khói Ân Lâm cung cấp đang ức chế sự thèm khát linh hồn trong anh.

"Vấn đề là dù anh hút nhiều thuốc hơn nữa cũng vô dụng, em hiểu không? Có lẽ anh thật sự sẽ biến thành yêu quái như những gì Ân Tiển đã nói!" Ân Kiên ngồi dậy quyết định không hút thuốc lặng lẽ ra ngoài, Hà Bật Học quay đầu lại ngắm anh trên mặt châm chọc tràn ngập hai chữ "Ngây thơ".

"Vấn đề này chúng ta có thể chậm rãi giải quyết, mỗi ngày ngủ cùng một chỗ, em còn chưa sợ, anh sợ cái gì?" Hà Bật Học lắc đầu, lực chú ý tập trung trên màn hình máy tính. Ân Kiên hít một hơi thật dài, suy nghĩ nhỡ đâu tình huống phát sinh đến mức mình không thể khống chế bản thân như trước.

"Anh dạo này lại tự nhiên phát tao (có hứng làm chuyện ấy)!" Hà Bật Học ngón tay lướt nhanh gõ bàn phím, cẩn thận tìm tòi tin tức, nếu không phải đơn thuần chỉ là chuyện ngoài ý muốn, sự kiện thang máy

kia chắc chắn sẽ có thông tin, cậu tuyệt đối không thể buông tha bất cứ cái gì có thể tạo cho cậu cơ hội tìm hiểu sâu hơn.

"Anh không tin là em không cảm nhận thấy? Nhưng hiện nay cảm xúc đối lập trong mỗi con người thật sự càng ngày càng mãnh liệt…." Ân Kiên xoa bóp huyệt thái dương. Như Ân Lâm cùng Ngô Tiến tiên đoán, nữ thần khai sáng đã muốn bắt đầu hủy diệt thế giới, giống như anh cùng Ân Lâm cảm giác như « phần người » ở bên trong đang tiêu hao dần đi, chỉ cần đợi đến ngày ngay cả người bình thường cũng bắt đầu bị ảnh hưởng, thế giới này sẽ tự hủy hoại.

"Em thì cảm thấy hoàn hảo, bất quá gần đây thật sự rất không bình thường, dường như tùy thời, tùy chỗ cũng có thể gặp quỷ, ở những nơi không người đều phát ra tiếng nói vô cùng kỳ lạ." Hà Bật Học tặc lưỡi, Ân Kiên im lặng gật gật đầu, kéo ghế dựa ngồi vào sau Hà Bật Học, thuận thế đem cằm đặt lên trên bả vai cậu.

"Em đang làm gì đó?" nhìn gần hơn một chút, Ân Kiên lại ngửi thấy cái mùi hấp dẫn mới mẻ, cắn cắn môi, sớm hay muộn sẽ có một ngày anh sẽ bị bức điên, người kia đối với anh căn bản không đề phòng, chẳng khác nào đưa cừu vào miệng sói.

"Em đang tìm kiếm xem có diễn đàn nào thảo luận về vụ thảm án trong thang máy kia không. Thật là tại số mà, nguyên lai là hai đầu trục thang máy không nhạy, kết quả thang máy bị rơi, vấn đề nhỏ mà gây ra một sự việc bất hạnh đến như thế…." Hà Bật Học vừa trả lời vừa lắc đầu, đại não nhanh chóng xử lý những tin tức vừa hấp thu được, đó như là điều hiển nhiên chứ không phải do cậu muốn. Ân Kiên ghé vào bên cạnh cậu cùng theo dõi, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên ánh sáng kỳ diệu, nhăn lại tuấn mi.

"Em rất thành thạo về máy tính đúng không? Có cách nào tùy ý xâm nhập vào máy tính của người khác không?" Ân Kiên không đầu không đuôi hỏi một câu, Hà Bật Học cảm thấy vô cùng hứng thú nhìn anh một cái. Có lẽ do môi trường lớn lên từ nhỏ, Ân Kiên theo bản năng có chút bài xích khoa học kỹ thuật.

"Muốn thử một chút không? Em có thể cho anh mượn CD để tìm hiểu! Lần đầu tiên xuất hiện thiên sư thời đại mới nha~!" Hà Bật Học khanh khách cười không ngừng. Mỗi lần tìm được cơ hội trêu Ân Kiên thật khó, cậu nhịn không được đắc ý đứng lên.

"Không cần nói giỡn!… Có thể xâm nhập vào khi không cùng một hệ thống sao? Thậm chí là xâm nhập vào một đồ vật…." Ân Kiên lắc lắc đầu, suy nghĩ thập phần hỗn loạn, nhưng anh mơ hồ đem những chuyện thu thập được liên kết lại. Không ngừng bị cảm giác theo dõi, khóa trong phòng bỗng dưng tự mở. Tuy rằng hoàn toàn trái với tư tưởng từ trước tới nay anh luôn lưu giữ, nhưng anh không có cách nào kiềm chế nổi những suy nghĩ đang loạn thành một đám trong đầu.

"Anh Kiên, có phải anh đoán có người xâm nhập hệ thống máy chủ, cố ý để hai phía trục thang máy không nhạy, sau đó chờ nó rớt xuống lầu đúng không? Anh đang bắt đầu xem khoa học viễn tưởng sao? Nào có người thần kỳ như vậy?" Hà Bật Học vẫn là không ngừng cười hỏi. Đột nhiên gian màn hình máy tính của cậu trở nên tối đen, bấm bừa một phím, thình lình màn hình bật lên, Hà Bật Học sắc mặt trắng bệch.

"Hắn xuất hiện rồi! A học." Một vài chữ cái lần lượt hiện lên, tựa như có người đang gõ vào bàn phím. Hà Bật Học đầu tiên là hít sâu vài cái, sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh. Sóng to gió lớn nào chưa từng trải

qua, mấy việc nhỏ này làm sao dọa ngã cậu được.

"… Nhạc Lam Tinh?" Hà Bật Học thì thào tự nói, cậu nhớ lại ngày trước có một cô gái có nickname là "Cô gái u linh xinh đẹp" thường gửi Mail nói chuyện với cậu qua internet.

"Bingo!" Loa truyền ra tiếng cười của con gái. Hà Bật Học vừa thấy được là người quen, đang định thở phào nhẹ nhõm thì Ân Kiên đột nhiên nhéo chặt bờ vai của cậu.

"A Học… Cô ta thật sự không phải là người…."

Trên màn hình máy tính, những chữ cái màu đen vẫn cứ hiện lên, Hà Bật Học nhìn trân trân vào đó, rồi lại quay đầu ngắm ngắm Ân Kiên, cậu bây giờ nên khóc hay nên cười đây?

"Anh Kiên a~… Internet như thế này là vô cùng bình thường, nó cũng không được coi là thật, cô ấy nói cô ấy là "Cô gái u linh xinh đẹp" (nickname), em cũng tự xưng mình là "Vũ trụ đệ nhất vô địch đẹp trai"(nickname) làm nghề chế tác chương trình mà!" Hà Bật Học cố nén cười, xem ra cậu muốn dạy cho Ân Kiên nên chuẩn bị tìm hiểu các ứng dụng khoa học kỹ thuật như thế nào. Quả nhiên quá yêu thích việc chơi la bàn sẽ là trở ngại cho đại não của anh ta tiếp thu những thứ tân tiến!

"Ai nói với em là anh không hiểu điều đó?… Anh không thể giải thích rõ ràng, nhưng có thể khẳng định, cô ta cũng không phải là người sống!" Ân Kiên trợn trắng mắt nhìn Hà Bật Học. Trên màn ảnh những chữ cái màu đen không hiện ra nữa, Hà Bật Học đang muốn tiếp tục trêu lại Ân Kiên rằng chỉ cần qua internet cũng có thể cảm nhận được đối phương là người hay ma sao? Ân Kiên mạnh như vậy a~! Đột nhiên màn hình máy tính biến đổi. Một dãy số không ngừng chạy qua giống như có người đang xử lý hệ thống dữ liệu, Ân Kiên cùng Hà Bật Học hai người lần thứ hai nhìn nhau, bình tĩnh chờ bước biến hóa tiếp theo.

"Sự thù địch: 86%; Sự tò mò: 12%; Trực giác: 2%" cạch một tiếng, trên màn hình xuất hiện tổ hợp những con số này. Không hiểu vì cái gì, nhìn đến [Sự thù địch] cao tới 86%, đáy lòng gợn lên loại cảm giác vô cùng không ổn.

"Ách… Anh cảm thấy, cô ấy đối với chúng ta có địch ý à, sự thù địch của anh đối với cô ả cũng cao tới 86% sao?" Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, Ân Kiên nhếch mi lên.

"Có gì đặc biệt?" Ân Kiên hừ lạnh, như là đồng ý với lời nói của cậu. Màn hình máy tính lại cạch một tiếng trở nên đen xì, Hà Bật Học chưa kịp save lại tư liệu liền kêu lên vô cùng thảm thiết. Đèn chiếu sáng tắt phụt, không chỉ có mỗi đèn, tất cả nguồn điện đều bị cắt đứt, Hà Bật Học không hiểu nhìn sang Ân Kiên.

"Không phải anh làm!" Ân Kiên bĩu môi, tuy rằng anh từng khống chế năng lượng của mình để dựa vào đồ vật làm ám hiệu nhưng hiện tại anh có thể khẳng định điều này không phải do anh làm.

Năng lực nhìn ban đêm cao hơn hẳn so với Hà Bật Học cận thị nặng, Ân Kiên không hề gặp trở ngại tiêu sái đi đến bên tường. Muốn kiểm tra xem cầu chì có phải hay không bị cháy hỏng, tuy rằng bản thân chỉ là một thiên sư nhưng bình thường gặp tình huống đèn tự nhiên không sáng, trước tiên hẳn là phải kiểm

tra cầu chì, nhiều người thật sự rất hay tự dọa mình, cứ mỗi lần gặp tình huống gì là bắt đầu tưởng tượng xa xôi đổ lỗi tại âm phủ hay ma quỷ, nhưng có phải ai cũng có thể tùy tiện gặp quỷ đâu, cũng không phải người người nhà nhà đều là Hà Bật Học….

Ân Kiên mới vừa vươn tay đụng tới nắp cầu chì, thì tự nhiên nơi đó tuôn ra một trận tia lửa phóng thẳng vào người làm anh bắn ngược trở ra, Hà Bật học sợ tới mức chạy đến va phải đồ vật té bổ nhào vào bên cạnh anh.

"Ân Kiên!" Hà Bật Học hít sâu một hơi, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Ân Kiên đầu ngoẻo sang một bên nằm ở trên sàn nhà. Trong lòng thấy bất ổn, tuy rằng biết Ân Kiên sẽ không chết, nhưng người này dễ bị hồn phi phách tán, bảo cậu làm sao có thể không sợ hãi.

"Đừng đụng vào anh…." Ân Kiên khổ sở rên rỉ, có cảm giác như bị sét đánh…… Ông trời ạ, anh thật sự đang bị điện giật cho ra cái nông nỗi này. Cúi đầu xem xét một chút, trong lòng bàn tay phải cháy đen một khối, tay trái thì bị thương, máu còn đang ứa ra, còn không biết được là mấy trăm Vôn điện đang từ tay phải chạy đến chân trái. Nếu như là người thường, tim sớm bị điện giật cho nằm im. Tình huống của anh vừa vặn ngược lại, nhưng không may mắn tới mức có thể bị điện giật cho trái tim ngoài ý muốn nhảy tưng lên.

"Anh có ổn không?" Hà Bật Học vươn tay chọt chọt vào người Ân Kiên, không khỏi le lưỡi.

"Một chút cũng không ổn." Ân Kiên nhắm mắt lại, toàn thân cảm giác như có lực vô cùng nặng, anh biết dòng điện kia còn lưu lại trong phòng chạy tán loạn, anh bị điện giật sẽ không chết, Hà Bật Học thì lại khác.

"A Học, đứng lên trên ghế!" Ân Kiên bò dậy, vẻ mặt nghiêm túc ra lệnh, Hà Bật Học không chút nghĩ ngợi nhảy lên chiếc ghế tựa bằng gỗ, theo đó vô cùng khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây.

Ân Kiên nhìn Hà Bật Học đang thủ thế, sau đó anh chạy tới cạnh cửa, cảm giác được dòng điện kia hướng phía ngoài cửa chạy trốn. Chỉ vài giây sau chợt nghe thấy căn hộ cách vách có tiếng người kêu thất thanh, rồi lại một hộ khác, nhìn chung cả tòa nhà bị nháo đến gà bay chó sủa, nguồn điện nổi điên dường như chạy từ trên xuống dưới không ổn định, cho nên đồ điện đều không thể sử dụng bình thường.

"Uy! Chính Kiệt, ngươi ở đó thế nào? Hết thảy đều bình thường chứ? Kêu Đại Minh chuẩn bị đậu đỏ nha, ta có việc muốn bọn họ đi thăm dò, ta cùng anh Kiên một chút nữa sẽ tới đài truyền hình!" Hà Bật Học bắt tay vào gọi điện, chẳng biết tại sao tiếng ồn bên ngoài nhiều như vậy, hại cậu phải hét lên để nói.

"A Học, em mở máy tính à?" Ân Kiên cảm thấy không thích hợp, hiện tại cả tòa nhà đều bị cúp điện, duy nhất chỉ có trên màn hình hiện lên một tia sáng nho nhỏ, ánh sáng màu hồng đang phát ra.

"Làm sao có thể? Cũng chưa có điện…." Hà Bật Học đang muốn phản bác, anh cũng chú ý tới cái điểm màu hồng kia, màn ảnh duỗi ra rồi co lại tựa hồ như ai đó đang chăm chú quan sát nhất cử nhất động của hai người bọn họ.

Hai người nhìn nhau vài giây, trao đổi bằng ánh mắt liền sáng tỏ ý tưởng của nhau, Ân Kiên lẳng lặng đếm ""một – hai – ba"", hai người vèo một tiếng mở cửa xông ra ngoài. Vừa lúc cửa chính được đóng lại, trong phòng truyền ra âm thanh như tiếng pháo hoa tách tách bang bang!!

Hà Bật Học hướng đến phía trước, trải qua nhiều lần giáo huấn như vậy, đánh chết cậu cũng không dám đi thang máy. Tay mới chạm đến cửa thoát hiểm, cả người liền nhảy dựng lên, mặt bị dọa cho tái nhợt.

"Làm sao vậy? Chỗ nào bị thương?" Ân Kiên so với cậu càng khẩn trương hơn chạy tới. Có khi cửa thoát hiểm cũng bị máy tính giám sát, anh lo lắng Hà Bật Học cũng bị lọt vào tầm công kích.

"Không có việc gì, không có việc gì, là tự dọa bản thân… Tĩnh điện mà thôi…." Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, Ân Kiên lườm cậu một cái, thiếu chút nữa hồn anh bị cậu dọa bay.

Ân Kiên đem người Hà Bật Học kéo về phía sau lưng, dẫn Hà Bật Học chạy ra đại sảnh, nghĩ tới việc ngay cả nhà mình cũng không an toàn, trong lòng vô cùng tức giận. Anh biết tận thế sẽ xuất hiện yêu nghiệt, bất kỳ cái gì, đồ vật nào cũng đều có khả năng thành tinh, nhưng thật sự anh chưa xử lý qua loại chuyện này.

"Anh Kiên ~!" Hà Bật Học giữ chặt Ân Kiên, trợn mắt to nhìn ngã tư đường, đèn xanh đèn đỏ nhấp nháy liên tục, xe cộ ách lại ở ngay giữa đường lớn.

"Trước tiên đừng để ý gì hết, nhanh chạy đến đài truyền hình, mau chóng tra ra Nhạc Lam Tinh kia rốt cuộc là ai!"

"Nhạc Lam Tinh?… Ân ~~~~ tên này rất quen nha~~~…." Tiểu Minh ngồi trước máy tính trong phòng nói nhỏ, phía sau là một đàn gà mẹ các nhân viên đang cục ta cục tác tranh nhau trả lời.

"Đương nhiên quen a~! Học trưởng không phải cứ ba ngày đi làm thì hai ngày cùng nàng tâm sự qua Mail sao?" Trương Chính Kiệt khinh thường cười nhạt Hà Bật Học. Hà Bật Học không biết kiếp trước tu mấy kiếp, kiếp này trêu chọc biết bao nhiêu nữ nhân.

"Không không không! Ta hiểu ý của Tiểu Minh nè, trong giới internet cái tên Nhạc Lam Tinh rất có tiếng, hình như còn nổi với nickname "Siêu cấp dọa người" đó, chưa từng có người nào gặp qua nàng ngoài đời thực cả." Đại Minh ở một bên bổ sung, thuận tiện dùng ánh mắt sùng bái nhìn Hà Bật Học, thật không hổ là vua chế tác của bọn họ, ngay cả nhận vật lớn như vậy mà cũng quen biết.

"Vậy ra cái «Siêu cấp dọa người» đột nhiên luẩn quẩn ở trong internet, xâm lấn hệ thống, tạo thành thảm án thang máy à?" Ân Kiên hừ lạnh hai tiếng, hiện tại vấn đề khó giải quyết. Nếu đối phương là người, cái này không thuộc phận sự của anh, hẳn là phải gọi cảnh sát đi?

"Trước hết điều tra cái đã!" Hà Bật Học mắt to chớp chớp, chơi trò trinh thám là sở trường của cậu nha~!

…….

…….

……..

“Cho nên…… anh cùng anh Học đã yêu nhau lâu rồi à?” trong phòng hội nghị Thái Bình Dương, Trần Tương Từ tò mò đánh giá người nam nhân cao ráo trước mắt, cả người một thân tây trang màu nâu đỏ. Hà Bật Học có thẩm mỹ hơi bị kém nha, bất quá cô chỉ công nhận một điều, đứng về mặt ngoại hình, Ân Kiên là mẫu đàn ông mà tất cả phụ nữ đều muốn được gả cho gã.

“Tính là lâu đi!” Ân Kiên đốt điếu thuốc, nhẹ nhàng thổi ra một hơi, cô gái trẻ này chạy đến nhiều nơi kỳ quái mò mẫm, trên người mang theo không ít thứ không được sạch sẽ cho lắm.

“Anh… Nghề của anh là thiên sư à?” Trần Tương Từ tò mò truy vấn, trong ấn tượng của cô những thiên sư đều là mấy lão già khô quắt, phủ quần áo cổ trang màu vàng, tay cầm kiếm gỗ đào, nếu không phải do côn trùng độc cắn thì chắc chắn cũng có vấn đề về thần kinh. Cô chưa bao giờ thấy qua thiên sư nào mặt mũi đẹp trai, chân dài thon thả, ăn mặc mô-đen như thế này……..

“Có phải cô đang nghĩ vì lẽ gì mà tôi yêu cậu ta hả? Thật sự là nghiệt duyên a ~~~~….” Ân Kiên thấp giọng cười, Trần Tương Từ ngắm anh hai gò má bỗng dưng phiếm hồng.

“Tán gẫu gì mà vui vẻ như vậy?” Hà Bật Học lại xách một đống tài liệu tiến vào, Ân Kiên có đôi lúc rất bội phục cậu. Không hiểu được bằng cách nào mà có thể tìm thấy đám tài liệu mình cần giữa vô vàn các tài liệu không liên quan khác, khủng bố hơn chính là, Hà Bật Học thật sự sẽ đọc hết tất cả chúng.

“Tra được cái gì không?” Ân Kiên gảy tàn thuốc, chỉnh lại quần áo, đứng lên để chuẩn bị đi.

“Địa chỉ! Mau đi nhanh! Ân đại sư!”

“Không nghĩ tới trong ngành các người còn rất nhiều « ngọa hổ tàng long »(3) nha!” Ân Kiên ngồi ở ghế phó lái lật xem tư liệu của Hà Bật Học, liệt ra sổ trang các web mà Nhạc Lam Tinh thường qua lại cũng như về nội dung thảo luận trên diễn đàn. Hai huynh đệ Đại Minh, Tiểu Minh liền dựa vào những tài liệu này phỏng đoán, cuối cùng kết luận tìm ra vài cái địa chỉ. Trong quá trình tổng kết tư liệu bọn họ dùng phương pháp gì, nói thật là Hà Bật Học hoàn toàn theo không kịp, lại nói tiếp cậu cũng chỉ so với Ân Kiên lợi hại hơn một chút mà thôi.

“Tất nhiên rồi, cũng không nhìn ra là vị lãnh đạo thanh niên kiệt xuất vô cùng anh minh đang ở đây à?” Hà Bật Học giẫm chân, một cái đuôi xinh đẹp vô hình mọc ra phe phẩy, đã lâu chưa có ngồi sau tay lái.

“Vậy các ngươi đoán người này đúng là Nhạc Lam Tinh?” Ân Kiên xoay xoay người, tuy rằng nghe rất hợp lý, nhưng anh thủy chung không tin đối phương là người sống.

"Chúng ta đến nơi rồi, chân tướng sự việc có thể sáng tỏ!" Hà Bật Học hắc hắc hai tiếng bước xuống xe dẫn đầu cả đoàn, Ân Kiên lẳng lặng đi theo phía sau cậu, thực không rõ người này vì cái gì có thể hưng phấn đến như vậy. Hà Bật Học là kiểu người đối với bất cứ chuyện gì đều tò mò, luôn luôn tràn đầy sức sống, chính tính cách này đã hấp dẫn anh càng ngày càng sâu đậm.

« Cô gái u linh xinh đẹp », nghe tên này cho dù biết không thể tin nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút mong chờ, Hà Bật Học trong đầu ảo tưởng nếu đó là một người đẹp nóng bỏng, cố ý dùng internet để che dấu đi thân phận,……. về phương diện này Ân Kiên hoàn toàn không có kinh nghiệm. Tự nhiên buộc phải điều tra một em nữ sinh ngây thơ thuần khiết……à mà…. bọn cậu không vội vàng quả quyết đối phương chỉ ở trong phạm vi đều là giới tính nữ. Dù sao cũng không quen biết, thế giới internet ngày nay vô cùng ảo. Sau khi tâm tình, nếu có gặp gỡ nhau ngoài đời thực, khoái cảm trong nháy mắt từ thiên đường rơi tõm xuống địa ngục.

"Tìm ai?" Mở cửa là một nam sinh trung học, vừa không ngây thơ thuần khiết, lại cũng không đáng yêu. Dáng người tái nhợt khô quắt rất giống quái thai cả ngày co đầu rụt cổ ở trong phòng thí nghiệm.

"Nhạc Lam Tinh sống ở đây phải không?" gương mặt Hà Bật Học đổi thành vô cùng nghiêm túc, chiều cao chênh lệch khiến cậu có thể thoải mái bày ra cái vẻ người lớn coi thường trẻ con.

"Lam… Lam…? Ngươi… Các người đã gặp qua cô ấy rồi à?" Trong nháy mắt sắc mặt càng thêm trắng bệch, Hà Bật Học và Ân Kiên cùng nhìn nhau, xem ra bọn họ tìm đúng địa điểm, nam sinh này khẳng định là biết một số thứ.

"Còn chưa thấy qua, bất quá có vài lần liên lạc qua mail. Mọi thứ vốn đang là chuyện bình thường cho tới hôm nay cô ta tính toán tỷ lệ phần trăm gì gì đấy về người bạn của tôi, đó cũng chẳng phải ý tốt!" Hà Bật Học khẩu khí vẫn hết sức nghiêm túc, Ân Kiên kinh ngạc nhìn cậu. Hà Bật Học ngày thường là người hòa đồng, chỉ khi ở bên cạnh bảo vệ bằng hữu hoặc thân nhân và nhất là Ân Kiên đã từng bị thương tổn, cậu sẽ trở nên vô cùng hung hãn. Tuy rằng cậu có khuôn mặt búp bê, đôi mắt to tròn nhưng thực tế thói quen của cậu là đảm đương công việc của mọi người, rất có trách nhiệm, phù hợp để làm người lãnh đạo.

"Không có khả năng! Tôi đã giết chết cô ta…." Mới vừa nói ra, nam sinh trung học kia vội vàng che miệng lại. Aha! Thật sự nhỡ lời a~…….

Cuối cùng cậu nam sinh cũng bình tĩnh lại hướng phía Ân Kiên giải thích chân tướng sự việc. Hà Bật Học liên tiếp đánh giá nơi ở của cậu ta, xa hoa nhưng lạnh lẽo, thiếu sự sống, khắc sâu vào ấn tượng của Hà Bật Học chính là trong phòng bài trí rất ít đồ điện, thật khó tưởng tượng thời hiện đại này lại có người có thể không xem tv, không sử dụng máy tính.

"Mấy người gặp được Lam khi nào?" Nam sinh kia tên là Từ Thiên Uy, không giống như những học sinh trung học bình thường khác, nhìn cậu như có bệnh khiến cho màu da trở nên tái nhợt giống như đã lâu lắm không ra khỏi nhà, hai vành mắt phía dưới quầng đen, nhìn ngoại hình kỳ thật không tồi, chỉ là toát ra một tầng không khí khiến người ta không thoải mái, có cảm giác không muốn thân cận.

"Chờ chút đã, cậu nói cậu đã giết cô ta?" Hà Bật Học nhếch nhếch mi, nếu Nhạc Lam Tinh thật sự đã bị Từ Thiên Uy giết, cô gái ấy đương nhiên không phải người sống như từ miệng Ân Kiên đã khẳng định, vậy

cũng được coi là có tư cách tự xưng mình là « Cô gái u linh xinh đẹp ».

"Thật sự không thể coi là giết…, Lam… Lam không phải người sống…." Từ Thiên Uy thì thào tự nói, như là không quá thường xuyên nói chuyện với người khác, tốc độ nói của cậu có chút chậm, thậm chí còn nói lắp.

"Mong cậu giải thích." Ân Kiên trầm giọng nghi vấn, cuối cùng nhướng mày nhìn Hà Bật Học, anh đã nói cô gái ấy không phải người sống liền không phải người sống mà, cũng không phải bởi vì sau khi chết mới được coi là không phải người sống.(phát điên cái đoạn này -_-)

"Tôi… Tôi không… Không phải một học sinh hòa đồng…." Từ Thiên Uy cười gượng hai tiếng, mặc dù bất chợt cười lên nhưng cũng có má lúm đồng tiền, Ân Kiên nhìn cậu ta xong lại xoay qua ngắm Hà Bật Học, người kia vĩnh viễn tràn ngập tinh thần phấn khởi khiến người ta nhịn không được mà yêu thích. Từ Thiên Uy lại là kiểu người trầm mặc khiến mọi người dễ xem nhẹ, coi thường. Cho dù ngũ quan cùng bộ dáng thật sự không kém nhưng vẫn không hấp dẫn được ánh mắt người khác.

"Nhìn ra được điều đó!" Hà Bật Học tàn nhẫn trả lời, Ân Kiên đá chân cậu một cái. Từ Thiên Uy chỉ có thể lần thứ hai cười khổ, người như cậu ta vĩnh viễn không có khả năng trở thành như Hà Bật Học! Kiểu người lúc nào cũng giống như ánh mặt trời sáng lạn chói mắt nhân gian, cũng không có khả năng trở thành như Ân Kiên – một người hoàn mỹ về ngoại hình, khuôn mặt anh tuấn, lại có chút lạnh lùng vô cùng thu hút.

"Lam… Lam là do tôi tự tạo ra để làm bạn gái trên internet… Một cái… Một « Nhân vật ảo » (1)…." Từ Thiên Uy thở dài thườn thượt, vốn là hết thảy đều rất tốt đẹp, nhưng cậu không nên đem Nhạc Lam Tinh sáng tạo đến mức thông minh quá như thế.

"Nhân vật ảo?" Ân Kiên không hiểu nhìn về phía Hà Bật Học! Thế mới bảo, anh chán ghét phim khoa học viễn tưởng.

"Là cậu nói… Từ đầu tới đuôi, cùng tôi nói chuyện phiếm, kết bạn thậm chí còn muốn giết Ân Kiên… Chỉ là một « Nhân vật ảo » ư?" Hà Bật Học cằm như muốn rớt xuống đất kinh hoàng. Giọng nói, lời văn của Nhạc Lam Tinh thấy thế nào cũng giống như những người con gái bình thường khác, kết quả là cô ta căn bản không phải là người?

"Lam đã tự phát triển trí tuệ và năng lực cho chính mình, thế nên… Thế nên các anh có thể đem cô ấy tưởng tượng thành một con người đích thực……" giọng nói của Từ Thiên Uy tràn đầy thống khổ. Trên thế giới này, kẻ duy nhất có thể phản bội con người chính là……Con người.

Nhạc Lam Tinh được sinh ra là để làm bạn với Từ Thiên Uy, cô ta thông minh, sở hữu tất cả những năng lực hoàn hảo nhất. Từ Thiên Uy không phải là một người hòa đồng nhưng cậu ta lại là một quái kiệt* về phương diện máy tính. Cậu ta đã thiết kế một nữ nhân vật ảo, sau đó dùng tên của người bạn gái học cùng lớp mà cậu thầm yêu mến đặt cho nó. Nhạc Lam Tinh ngoài đời thật luôn luôn lạnh lùng so với nhân vật ảo đúng là khác một trời một vực. Nhạc Lam Tinh ảo có thể chân thật thể hiện mọi loại phản ứng, cảm xúc của con người, hơn nữa còn có thể ở gần bên cậu.

*Quái kiệt: Là người có tài năng vượt trội về một phương diện nào đó hơn hẳn so với người bình thường

Khi mọi thứ vừa mới bắt đầu, hai người đã có khoảng thời gian vô cùng tốt đẹp, Từ Thiên Uy ham thích nói chuyện phiếm cùng Nhạc Lam Tinh, cậu rốt cục tìm được người để có thể trao đổi rất nhiều thông tin, hơn nữa Nhạc Lam Tinh sẽ không ngại việc cậu quá nặng nề trong mọi vấn đề.

Nhưng dần dần, sự phát triển về trí tuệ của Nhạc Lam Tinh đã vượt quá khả năng chứa đựng của phần cứng. Vốn dĩ dung lượng phần cứng trong máy tính là hữu hạn, trong khi sự phát triển về mặt trí tuệ trong con người là vô hạn. Vì muốn Nhạc Lam Tinh phá tan chướng ngại này, Từ Thiên Uy đã lớn mật làm một việc, cậu đã đem Nhạc Lam Tinh Upload lên máy chủ tại công ty nơi cha mẹ cậu làm việc. Trong nháy mắt nàng đã hấp thu toàn bộ phương diện tri thức có trong máy chủ. Cũng nhờ đó, nàng bắt đầu có ý thức… Nàng không muốn trở thành như Từ Thiên Uy vẫn mong đợi….mà nàng….muốn trở thành con người thực sự.

"Ở công ty của cha mẹ tôi máy chủ có chứa rất nhiều dữ liệu, còn cùng các công ty trên thế giới khác có mối liên hệ, cho nên Nhạc Lam Tinh từ lúc đó cũng bắt đầu hút được rất nhiều năng lượng qua mạng, tôi giết cô ta…mà thực ra… Tôi không đơn thuần chỉ là giết cô ta…." Từ Thiên Uy vẻ mặt thống khổ, nghiêm túc nói tiếp. Hành động của cậu tương đương như việc tự tay giết chết bạn tốt của mình, tâm huyết của mình, kết tinh của mình,……cũng như đứa con của chính mình.

"Cậu vì cái gì mà muốn giết cô ấy?" Dùng từ này có vẻ quá nặng nhưng đối mặt với một thứ do chính mình tạo ra tất nhiên sẽ phảng phất một chút tình cảm của con người, có thể nói đơn giản hai từ "Cắt bỏ" là được sao? Hà Bật Học khe khẽ thở dài, cậu vẫn cho rằng Nhạc Lam Tinh thực đáng yêu. Cậu có chút bao đồng lại nhiệt tình, không nghĩ tới mình lại bị một thứ do chính con người sáng tạo ra trêu đùa như vậy.

"Bởi vì cô ta thế nhưng lại hại chết cha mẹ tôi!" Từ Thiên Uy kích động đứng lên. Tuy rằng ngay từ đầu là lỗi của cậu, cậu không nên đem cô ta tự Upload vào máy chủ của công ty. Một viên chức làm ở công ty đã thăm dò vào MIS*,thế rồi tự nhiên hắn phát hiện ra trong máy chủ có vấn đề, hắn ta định nói điều vừa tìm được với cấp trên để có thể nhanh chóng xử lý, nhưng cuối cùng lại bị chết một cách bất đắc kỳ tử.

*MIS: Hệ thông tin quản trị doanh nghiệp – MIS là khái niệm chung dành cho tất cả ứng dụng của con người, của công nghệ hỗ trợ việc giải quyết các vấn đề trong quản lý và điều hành trong tất cả các lĩnh vực của doanh nghiệp. MIS hướng tới hầu hết các vị trí trong doanh nghiệp, từ người công nhân phân xưởng, đến người quản lý cấp cao với mục đích hỗ trợ họ giúp đơn giản hóa công việc, nâng cao năng suất lao động và nâng cao hiệu quả quản lý.

"Mặc dù đội điều tra đã đến nhưng kết quả cũng không giải quyết được gì, tôi biết nhất định là Lam động tay động chân. Tất cả máy móc trong công ty đều có khóa bảo mật, đến ngay cả hệ thống máy lạnh cũng vậy, nếu trí tuệ của Lam đã đạt tới mức cao nhất, tôi nghĩ cô ta có cách để xâm nhập vào hệ thống đó. Sau đó sắp xếp trình tự để giết hại người viên chức kia, đem hắn khóa tại bên trong phòng làm cho hắn ta bị ngạt, cuối cùng làm giả hiện trường, khiến cho không một ai có thể điều tra ra chân tướng sự việc…." Từ Thiên Uy vô cùng đau lòng không phải bởi vì Nhạc Lam Tinh giết người, cô ta chỉ vì sinh tồn, bảo vệ bản thân mà dùng cách này. Điều khiến cậu khó chấp nhận nhất chính là cô ta đã học được cách nói dối, học được sự giả tạo, cô ta đã lừa gạt cậu.

"Sau rồi sao?" Hà Bật Học thầm hít một hơi, lòng bàn tay vì quá hồi hộp nên đổ đầy mồ hôi, cậu vẫn luôn

mê xem phim khoa học viễn tưởng, không nghĩ tới việc có thể nhìn thấy cả ví dụ, hơn thế nữa còn là một ví dụ thần kỳ đến không thể biết trước được nội dung sẽ ra sao.

"Tôi có giục Lam quay lại với tôi…, sau đó… Sau đó…." Từ Thiên Uy từng tế bào không ngừng giãy dụa, cậu không nghĩ tới việc sẽ làm hại người khác, nhưng chính cậu lại sáng tạo ra một con quái vật không có cách nào để tiêu diệt.

"Cậu giết Nhạc Lam Tinh bằng cách xóa toàn bộ dữ liệu tạo ra cô ấy, nhưng cô ả đã nhanh chân hơn chạy tới một nơi khác. Bởi vì cậu đã phản bội lại Nhạc Lam Tinh, còn những dữ kiện trong máy tính ở công ty bị mất đã trở thành chướng ngại không hề nhỏ thế nên để bảo vệ sự sinh tồn đã bị uy hiếp……cô ả mới muốn giết tôi, bởi vì tôi vẫn luôn phủ nhận sự tồn tại của cô ta. Ở trong góc nhìn của cô ta, tôi là kẻ có địch ý, sự uy hiếp tốt nhất chính là phóng điện ra để chứng minh. Rất không tồi! Tôi đã được thưởng thức qua cảm giác đó rồi!" Ân Kiên bị điện giật nên chắc đang phát điên, tự nhiên khi không dây thần kinh chạm mạch hay sao mà người cứ dựng đứng cả lên, Hà Bật Học lườm anh một cái, chỉ có anh ta không cần hô hấp, không sợ điện, còn người khác sau khi giết Nhạc Lam Tinh thất bại, tất nhiên sẽ lo lắng việc cô ấy quay lại báo thù, chẳng trách Từ Thiên Uy trong nhà không có đồ điện gì.

"Khó trách cậu trốn ở chỗ này…, bỏ hết những đồ điện để giữ an toàn. Nhưng mà như thế này cũng không thể giải quyết hết vấn đề, Nhạc Lam Tinh tựa hồ lại đi giết những người khác, hơn nữa lần này thủ đoạn rất tàn nhẫn." Hà Bật Học thông cảm nhìn Từ Thiên Uy, mặc dù cậu không biết nên xử lý sự việc này như thế nào nhưng muốn cậu tận mắt chứng kiến thảm án lần nữa xảy ra mà không thể tận lực giúp đỡ được điều gì thì trong lòng vô cùng khó chịu, hơn nữa hiện giờ Nhạc Lam Tinh coi Ân Kiên là kẻ địch, trời biết tiếp theo cô ả sẽ đối phó với anh như thế nào, đến tột cùng sẽ lại phát sinh thêm chuyện gì?

"Lam cũng coi như đối với tôi thủ hạ lưu tình*, nếu như cô ấy thật sự ác độc, cô ấy đã có thể dùng khả năng của mình để làm loạn hệ thống ngân hàng rút toàn bộ số tiền rồi đổ hết tội lỗi cho tôi, thậm chí… cô ấy còn có thể xóa hết toàn bộ những thông tin cá nhân của tôi trong hệ thống quản lý thông tin công dân để tôi vĩnh viễn biến mất trên thế giới này, giống như một người đã chết." Từ Thiên Uy cười khổ, cậu ta nên cảm thấy may mắn vì đã thiết kế ra một Nhạc Lam Tinh rất đơn giản, rất thuần khiết sao? Hay là, căn bản cô ta đang khinh thường tư duy của nhân loại nên không thèm làm điều đó.

*Thủ hạ lưu tình [ ]: Tình cảm. Lúc ra tay chừa chút tình cảm. Ý nói xử lý (giải quyết) chuyện nào đó không nên quá hà khắc. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn) (lấy từ WP Chikarin11906)

"Wase… Chiêu này thật sự nham hiểm nha!" Hà Bật Học le lưỡi, tỉ như dùng chiêu rút hết tiền từ tài khoản ngân hàng này mà áp dụng với Ân Kiên thì cô ả này xác định sống không bằng chết, ách! Đúng rồi, vào một buổi sáng đẹp trời Ân Kiên đi kiểm tra tài khoản ngân hàng cũng phát hiện đã bị Ân Tư rút sạch, lúc đó cái mặt của anh ta tối sầm cả lại.

"Ngươi có biết những người đó vì sao phải chết không?" Ân Kiên hướng Hà Bật Học liếc mắt một cái, không cần nhiều lời có thể hiểu được đối phương dưới đáy lòng đang cười nhạo anh hiện tại trở nên nghèo rớt mồng tơi. Mặc dù lo lắng không biết Nhạc Lam Tinh sẽ dùng cách gì đối phó với mình. Ban đầu Ân Kiên còn tự tin nghĩ rằng chỉ là do đồ vật thành tinh thì còn dễ dàng giải quyết, ai ngờ biến thành cái nhân vật ảo internet xong lại còn thành cả con người, thôi thì anh nghĩ cũng cứ mặc kệ đi! Kết quả lại có địch ý với anh, rồi còn giết người nữa. Muốn mặc kệ cũng không được, cái tối quan trọng là anh chán ghét cái việc bị người khác theo dõi. Trong lúc suýt chết thì ả kia còn có biện pháp để ngân hàng chuyển hết tiền trong tài khoản về mình, riêng về điểm này, thật sự là không tiêu diệt không được! Cho nên mới nói, phim

khoa học viễn tưởng thật sự đáng ghét muốn chết!

"Mọi người… mọi người đề nghị với công ty, chuẩn bị bỏ cũ thay mới toàn bộ hệ thống máy tính, để tránh việc Nhạc Lam Tinh dựa vào hệ thống máy chủ để sinh tồn…." Từ Thiên Uy ôm đầu, cậu biết rất rõ chân tướng sự việc, cũng không đủ gan dạ sáng suốt nói ra. Bởi vì không có khả năng có người tin tưởng cậu, hôm nay có thể bày tỏ hết ra với Hà Bật Học, đối với cậu mà nói cũng ít nhiều giảm đi áp lực.

"Cho tôi hỏi một chút!" Hà Bật Học giơ tay lên, Từ Thiên Uy bị hành động đó làm cho hoảng sợ, người thanh niên có đôi mắt to tròn này nhìn qua còn rất trẻ tuổi, anh ta rất hứng thú nói chuyện với cậu lại không coi cậu như kẻ bị tâm thần để tẩy chay. Anh ta còn có một ngoại hình trông rất ngây thơ thiện lương, có thể dùng hai từ « đáng yêu » để hình dung.

"Chỉ cần đổi hệ thống máy chủ mà thôi, có cái gì mà nghiêm trọng thế?" Hà Bật Học hỏi đương nhiên.

"Tôi chưa có nói qua, cha mẹ tôi chính là nhân viên sáng chế của công ty hả?… Ưm… Những máy tính kia được sử dụng để thiết kế sản phẩm, mà cha mẹ tôi đang nghiên cứu những nguồn có thể sinh ra điện, trừ bỏ nguồn điện thường thấy ở ngoài, nó còn có thể lợi dụng quá trình quang hợp của thực vật để sinh ra điện năng…, cho nên…..cho nên…… Trừ bỏ tận thế… Thái dương nổ mạnh…, nếu không Nhạc Lam Tinh vĩnh viễn sẽ không sợ mất đi điện năng, mà biến đổi được khả năng sinh tồn cũng như năng lực tấn công…."

"Cậu đem một nhân vật ảo chuyên giết người đặt ở một hệ thống máy tính chứa dữ liệu có cách khiến cho những đồ điện vĩnh viễn không bao giờ mất đi điện năng?" Hà Bật Học thét chói tai. Từ Thiên Uy lại một lần thống khổ ôm chặt đầu, cậu chỉ muốn có bạn, chưa từng nghĩ sẽ làm hại người khác, vì cái gì mà mọi chuyện trở thành như thế?

"Cho nên cho dù chúng ta cắt bỏ toàn bộ điện của tòa nhà, Nhạc Lam Tinh vẫn không có cách tiêu diệt?" Ân Kiên trầm ngâm trong chốc lát, anh đang nghĩ tới rất nhiều cách, thậm chí nghĩ đến chiêu ngũ lôi oanh đỉnh, đánh đến khi tòa nhà kia từ nay về sau cắt điện coi như xong. Bất quá theo như Từ Thiên Uy giải thích, chỉ cần gặp bất cứ một đồ vật điện nào đều có thể làm cho Nhạc Lam Tinh vẫn luôn có năng lượng để hoạt động, nói không chừng dùng sét đánh cô ta, thì cô ả có khi còn mạnh hơn!

"Dùng virus… Dùng virus cấy vào toàn bộ dữ liệu đã tạo ra cô ta… muốn tiêu diệt một nhân vật ảo, phương pháp duy nhất đó là bắt đầu cài virus để nó xâm nhập vào dữ liệu trong người cô ấy, sau đó từ từ theo từng trình tự phá hỏng…." Từ Thiên Uy khẽ thở dài một cái, Hà Bật Học cùng Ân Kiên nhìn nhau, bọn họ qua lời nói của Từ Thiên Uy nghe ra chút manh mối, quái kiệt máy tính này khẳng định là đã tìm ra phương án.

"Tôi… Tôi đã viết một phần mềm chứa virus, chỉ cần qua internet phân tán ra,… Là có thể… Là có thể phá hỏng hệ thống trình tự của Lam, duy nhất… duy nhất khó khăn là…." Từ Thiên Uy lắp bắp, vừa nói vừa dùng khóe mắt dư quang ngắm Ân Kiên và Hà Bật Học.

"Cậu muốn chúng tôi đi diệt trừ máy chủ mà Nhạc Lam Tinh chú ngụ trước?" Ân Kiên hừ lạnh, cái tên này chỉ biết trốn trong nhà rồi sai bảo người khác.

"Đại Minh, Tiểu Minh, kêu mọi người tập trung ở bãi đỗ xe của tòa nhà!" Hà Bật Học một bên gọi điện ra lệnh, một bên nhìn lại tòa nhà vừa vào, thật sự không nghĩ được Từ Thiên Uy lại chính là con của nhân viên trong công ty! Nếu đáp ứng yêu cầu của cậu ta, cùng bắt tay hỗ trợ chuyện này, Từ Thiên Uy phụ trách tiêu diệt Nhạc Lam Tinh đang trốn ở internet, còn đám Hà Bật Học phải dùng virus Upload vào trong hệ thống máy chủ.

"Tự anh đi xử lý là tốt rồi, em đi theo xen vào việc của người khác để làm gì?" Đánh tay lái, Ân Kiên ngữ khí không tốt rống lên một câu với Hà Bật Học. Người thường tất nhiên ai cũng có vọng tưởng trở thành anh hùng, nhưng đem cái mạng nhỏ kia ra thí, tỉ như có cứu vớt được toàn vũ trụ thì sau cũng dùng làm cái rắm gì?

"Nhỡ đâu khi nhìn ả anh sẽ nảy sinh ham muốn a~? Không phải anh toàn dùng máy tính để mò ảnh gái đẹp rồi ngồi xem hàng họ người ta à?" Hà Bật Học hừ hừ hai tiếng, Ân Kiên phản công liền đánh vào gáy cậu một chưởng lòng thầm nghĩ [nhà ngươi chuyên thu thập phim XXX mà giờ lại còn dám giở giọng hờn dỗi sao?]

"Trước tiên nghe anh(em) dặn, đến lúc đó không được hành động thiếu suy nghĩ!" Đều quan tâm đễn việc an nguy của nhau, Ân Kiên cùng Hà Bật Học đồng thanh nói, hai người nhìn nhau vài giây sau rồi bất chợt cao giọng cười ha hả. Cứ tự nhiên như vậy, tình cảm được vun đắp, bọn họ có thể nắm tay nhau xông qua mọi cửa ải khó khăn.

Tại bãi đỗ xe, đứng chờ Hà Bật Học không chỉ có hai anh em Đại Minh và Tiểu Minh mà có cả một đám lóc nhóc nhân viên không sợ chết, thích chõ mũi vào chuyện người khác đều đến đây. Bọn Trương Chính Kiệt lại còn khoa trương đến mức ngay cả máy quay phim cũng khiêng đến, đang phải chiến đấu với một dạng giống như người máy giết người như ngóe……. Wase! Đề tài rất tuyệt nha, không quay phim lại thì vô cùng đáng tiếc.

"Học trưởng! Anh như thế là không được nhé! Trông như vậy mà đến cái máy quay phim cũng quên không dặn dò chúng em, đến lúc không quay được đoạn phấn khích, sợ anh sẽ khóc tới không còn nước mắt luôn!" Trương Chính Kiệt đắc ý dùng khuỷu tay chọc chọc Hà Bật Học, người sau cười gượng mấy tiếng.

Một lúc sau, tổ chế tác mới hiểu rõ được câu nói chí lý « Gừng càng già càng cay ». Không thể đi thang máy nên cả lũ phải bò tới mười chín tầng lầu, có mà bệnh thần kinh mới khiêng theo một đống tá lả máy quay phim.

"Phải nâng tử tế a~~! Không cẩn thận lăn xuống thì nhớ rõ phải dùng tính mạng bảo vệ máy quay phim a~~~! Nó so với mạng của mấy người còn quý hơn đó a~~~!" Hà Bật Học hắc hắc châm chọc khiêu khích, bật tính năng nhìn ban đêm của DV nắm tại lòng bàn tay, giờ đã biết cậu vì lý do gì mà làm được vua chế tác chương trình chưa hả?… Ách! À nhầm! Là phó chế tác.

"Thật đáng sợ… Cả tòa nhà mà đến một người cũng không có, điện cũng không… anh Học sao bảo có thẻ từ giúp chúng ta vào cửa mà?" Trần Tương Từ hết nhìn đông tới ngó tây, trốn sau lớp vải bố dùng để phủ đồ dùng. Nghĩ lại cô cũng có thể hiểu, đầu tiên là thảm án trong thang máy, tiếp đó là những sự việc kỳ lạ không thể giải thích nổi như: đèn lúc bật lúc tắt, cửa tự động mở chốt, nếu là cô chắc có cho vàng cô cũng không dám đến làm.

"Thẻ từ đó là Từ Thiên Uy đưa cho, nếu chúng ta có thể mở được cửa đi vào, chứng minh những gì cậu ta nói là sự thật, lý do tòa nhà mất điện chỉ là giả, kỳ thật nguyên nhân chính là do Nhạc Lam Tinh đã điều khiển toàn bộ hệ thống điện, cho nên mấy người phải cẩn thận một chút, coi như tòa nhà này là một sinh vật sống, hơn nữa tùy thời điểm nó còn có thể ăn thịt người."

"Anh Kiên… Giải thích như vậy càng làm cho người ta sợ hãi thêm đấy…."

"Hư~~~… Bây giờ chúng ta nên làm gì?" Tiểu Minh nhỏ giọng hỏi. Từ sau khi tiến vào khu làm việc, mọi người rõ ràng cảm giác có người trốn ở chỗ tối theo dõi, mà camera trên đỉnh đầu thì không hề có đèn đỏ. Thật ra mà nói, cũng không biết do bọn họ nhát gan nghi thần nghi quỷ hay là Nhạc Lam Tinh thật sự đang ở đâu đó ngồi rình.

"Từ Thiên Uy nói đem đĩa CD này Upload vào máy chủ là ok." Hà Bật Học lấy trong ba lô một cái CD, mọi người nhìn chằm chằm đĩa CD kia liền không dám nhiều lời hơi thở trở nên vô cùng gấp gáp.

Ân Kiên trầm ngâm trong chốc lát, rút ra một lá bùa dán lên, khói trắng bay đi, anh có thể thoải mái che chắn để không một quỷ linh nào to gan dám tới gần, nhưng không biết được chiêu này đối với Nhạc Lam Tinh có hữu hiệu hay không.

"Từ Thiên Uy còn nói, khi làm mọi thứ phải chính xác,…… Chín giờ ba mươi phút hành động!" Hà Bật Học đè thấp âm lượng ra lệnh. Đại Minh, Tiểu Minh gật gật đầu, hai người hít sâu một hơi, cầm thẻ từ mở khóa cửa phòng điện tử, một khối không khí lạnh phả ra. Bên trong có ánh đèn màu xanh lá cây lóe lên, nơi này nguồn điện quả nhiên vẫn luôn được cung ứng.

"Đây là đâu vậy?" Trương Chính Kiệt tò mò hỏi. Ỷ vào việc đã trải qua rất nhiều sự kiện kỳ quái vô cùng khủng bố, thành thật mà nói việc lần này cảm thấy không đặc sắc lắm, hắn thấy có chút nhàm chán.

Hà Bật Học đang muốn trả lời hắn, thuận tiện giáo huấn cái thằng em không biết sống chết này thì có một tiếng vang kỳ quái truyền ra, giống như tiếng một chiếc quạt máy cực lớn đang hoạt động rồi theo đó lại bịch một tiếng nữa. Bọn họ đang ở trong phòng điện tử thì bỗng nhiên cửa đang mở tự động đóng lại, mọi người nhìn nhau không dám nói câu gì.

"Ách… Không cần quá lo lắng, chỉ là cửa đóng mà thôi, chờ Đại Minh, Tiểu Minh Upload xong, cửa hẳn sẽ lại mở ra đi?" Trần Tương Từ an ủi. Trương Chính Kiệt cùng Hà Bật Học quay ra nhìn cô. Cô gái nhỏ này rất sợ mỗi lần bọn họ suy đoán, ngày trước chưa gặp thì không sao nhưng từ khi làm việc cùng thì cô thấy rằng mỗi lần bọn họ suy đoán gần như đều có khả năng xảy ra, nhất là Hà Bật Học, tất cả những gì anh ta dự đoán thì đều xảy ra cả.

"Đừng nói nhiều! Quạt dịch chuyển là vì cô ta muốn ngăn cản chuyện chúng ta sẽ làm!" Ân Kiên cau mày, quả nhiên từ phía sau cửa truyền đến tiếng binh binh! Tiếng cầu cứu…….Tình huống của Đại Minh, Tiểu Minh còn thảm hại hơn. bọn họ bị nhốt phía bên kia cửa, mà Nhạc Lam Tinh tính làm trò cũ muốn giết tất cả bọn họ.

"Anh Kiên!" Hà Bật Học lo lắng tới sự an nguy của mọi người, cậu tin tưởng Đại Minh, Tiểu Minh nhất

định Upload được virus, chỉ là không biết mất bao lâu để tiêu diệt Nhạc Lam Tinh, bọn họ liệu có thể chống đỡ thêm được nữa hay không?

"Lâm – Binh – Đấu – Giả – Giai – Trần – Liệt – Tại – Tiền, mở!!!!!!!" Tay làm Cửu tự ấn quyết, Ân Kiên tập trung lực chú ý tính toán phá cánh cửa.

"Anh Kiên ~~~!" Hà Bật Học vội gọi, như lên cơn suyễn, quạt vận tốc quay cực nhanh, dưỡng khí trong phòng giờ không đủ, Trương Chính Kiệt giúp đỡ Trần Tương Từ ngồi xuống, hai người sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

"Đại Minh, Tiểu Minh ~~~~." Phát hiện sau cánh cửa không còn tiếng kêu gì nữa, Hà Bật Học sợ hãi, bất đắc dĩ ngay cả cậu thần trí cũng bắt đầu mơ hồ.

"A Học! Cố gắng chống đỡ trong chốc lát!" Ân Kiên một tay choàng qua thắt lưng Hà Bật Học, cúi xuống cuốn lấy đôi môi rồi mạnh mẽ truyền linh lực cho Hà Bật Học.

Ân Kiên ôm sát Hà Bật Học, thiếu dưỡng khí đã lâu cho dù không chết, não bộ cũng sẽ vĩnh viễn phải chịu thương tổn, anh tuyệt đối sẽ không để cho loại sự tình đó xảy ra với người anh yêu dù chỉ là một chút. Ngưng thần trong chốc lát, Ân Kiên tính toán sử dụng đạo thuật xuyên qua không gian đưa tất cả mọi người ra khỏi nơi này. Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, phải thật bình tĩnh mới có thể sử dụng đạo thuật.

Vèo ~~~~ một tiếng, quạt đột nhiên dừng lại, một cỗ không khí mát lạnh xuyên vào khiến mọi người vạn phần thoải mái, ai ai cũng nhịn không được há mồm hút lấy hút để luồng không khí mát lạnh đang tràn vào.

"Hắc… Chúng ta… Thành công…." Đại Minh, Tiểu Minh một trước, một sau chật vật đẩy cửa ra.

Một tuần bình yên,….Đài truyền hình cũng bình yên, Hà Bật Học lười biếng ngồi duỗi chân dài. không có chuyện gì đặc biệt phát sinh, thanh thản đến nỗi cậu có cảm giác vô cùng trống rỗng.

"Uy! Chính Kiệt, Cover me!" Hà Bật Học nháy mắt mấy cái, trưng ra bộ mặt cực đáng yêu đang tươi cười, đeo ba lô quay về nhà Ân Kiên.

"Wow!!! Đại sư, trông thật là nghiêm túc a~!" Ngồi trước bàn trà, Hà Bật Học mỹ mãn hít lấy hít để mùi mỳ ăn liền, vui vẻ hướng cửa chính vẫy tay với Ân Kiên đang đi vào. Tiền trong tài khoản bị quỷ cướp đi mất giờ lại kiếm trở về, cơ bản là một người kiếm hai người tiêu a~, nhìn không ra ai là chồng, ai là vợ trong cái nhà này nữa.

"Về nhà trông có vẻ nhàn nhã nhỉ?" Ân Kiên rót một ly nước đá, ngồi trên ghế sô-pha thở một hơi.

"Chẳng có gì mới cả!" Hà Bật Học ngây ngô cười, hút một miếng to mỳ ăn liền.

Ân Kiên cười nhẹ, đối với Hà Bật Học nếu như chẳng có gì mới mẻ thì đó đúng là chuyện không tốt, đài truyền hình vốn là nơi tập trung tin tức, nhưng những tin tức cứ mãi lặp đi lặp lại rồi cũng tở nên chán ngắt, thế nên Ân Kiên không bao giờ quan tâm đến.

"Ưm… anh Kiên…, anh cảm thấy Nhạc Lam Tinh thật sự đã bị giải quyết sao?" Hà Bật Học không đầu không đuôi hỏi một câu, kỳ thật cái nghi vấn này vẫn luôn quanh quẩn trong lòng mọi người. Sự việc chấm dứt quá ư dễ dàng, thật sự có chút không giống như những chuyện trước đây Hà Bật Học từng trải qua.

"Có lẽ vậy?" Ân Kiên cũng không dám khẳng định. Tựa như muốn trả lời vấn đề của cậu, kênh truyền hình đột nhiên ba một tiếng thay đổi, nữ biên tập viên trên tivi đang truyền tin tức có một nam sinh họ Từ muốn nhảy lầu tự sát, Hà Bật Học sợ tới mức trợn trừng cả mắt, cậu nhận ra được kiến trúc tòa nhà kia. Từ Thiên Uy đang đứng trước cái cửa sổ mà cách đó ít lâu bọn họ đã ở căn phòng đó hàn huyên cả một buổi chiều.

"Cậu… Cậu ta… Vì cái gì?"

"Có lẽ… Chiếc CD dùng để truyền virus vào cô ta, lại bị cô ta hấp thu… Trở thành Nhạc Lam Tinh 2. 0?… anh đã nói anh đã từng bị cô ả đánh gục mà…."

Hà Bật Học giật mình nhìn Ân Kiên, hai người không nói gì, lưng cảm thấy có chút lạnh. Ân Kiên nháy mắt mấy cái, dùng ngón tay chỉ ra cửa. Có lẽ, bọn họ nên đi ra ngoài đi một chút để cảm nhận nhiệt độ ngoài trời, Hà Bật Học mạnh mẽ gật gật đầu, hai người cùng nhau rời đi.

Tạch! Trên màn hình máy tính có ánh sáng đỏ đang dần dần lóe lên…

Hết Chương 3 Quyển 3

16. Quyển 3 - Chương 4

Hương bạc hà tỏa ra thoang thoảng, kem cạo râu mát lạnh bám trên mặt Ân Kiên, lưỡi dao lam sắc bén trượt từ má xuống cằm, đôi mắt màu xám khẽ liếc về phía góc, hàng lông mày anh tuấn rốt cục nhịn không được cau lại.

"Tiểu Học… ngồi trên bồn cầu xem báo rất thơm sao?" Ân Kiên tức giận, thái độ sinh hoạt của Hà Bật Học đối với anh mà nói quả thực không còn gì để nhận xét. Ngủ dậy, ngậm bàn chải đánh răng, cầm tờ báo, ngồi trong toilet, người ta vĩnh viễn sẽ không biết cậu đến tột cùng là muốn làm cái gì.

"…hư…hế….ới….oải….ái (Như thế mới thoải mái)!" Hà Bật Học mồm đầy bọt kem đánh răng phào phào nói,

Ân Kiên chịu không nổi đem cả người cậu xách đến bồn tắm, theo dõi cậu ta đem chính người mình tắm cho sạch sẽ.

"Kính mong ngài lau cho sạch bọt trên mặt rồi hãy ra cửa…." Ân Kiên cáu kỉnh liếc nhìn đối phương rồi chỉnh lại áo sơmi, thuần thục thắt cà- vạt, thoạt nhìn qua trông anh luôn có vẻ cao gầy trông rất giống người mẫu.

Hà Bật Học lấy tay quệt quệt bọt kem trên mặt rồi lau lau, đôi mắt to sáng rực ngắm ngắm người kia, từ trên xuống dưới không ngừng đánh giá vô cùng kỹ càng, ánh mắt đó khiến Ân Kiên bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên.

"Anh Kiên… Em vẫn luôn rất ngạc nhiên, anh rõ ràng tim không đập cũng không cần hô hấp, vậy tại sao vẫn phải cạo râu nhỉ?" Hà Bật Học lấy dao cạo hai ba đường xong lấy nước rửa mặt, cậu vốn nghĩ rằng người như Ân Kiên sẽ không thể mọc râu, thế nên cũng không cần hao tâm tổn trí, ấy thế mà ngược lại Ân Kiên nằm ngoài suy nghĩ của cậu, người này thật sự qua một đêm mà không cạo, râu sẽ mọc đầy mặt.

"Chuyện này rất phức tạp, anh sẽ dùng cách dễ hiểu một chút để giải thích, em có biết mối quan hệ cộng sinh của xe ô tô không?" Ân Kiên ngồi ở bồn tắm lớn bên cạnh, Hà Bật Học nhìn hình ảnh anh phản chiếu trong gương khẽ gật đầu. Gần đây hai người nghiên cứu tất cả mọi thứ về xe ô tô, đáng tiếc tiền tiết kiệm của cả hai không đủ để mua một chiếc xe mới, thật sự là một cặp nghèo rớt mồng tơi.

"Bình thường là lúc xe dựa vào xăng để khởi động, đôi khi xe khởi động được cũng phải dựa vào điện, mặc kệ là loại phương thức nào cũng đều có thể để xe hoạt động, em sẽ không bảo nếu không chạy được bằng xăng thì đó không phải là xe chứ?" Ân Kiên rất vừa lòng với sự giải thích, Hà Bật Học lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

"Ách ~~~~ ăn điện a~!… Vậy anh hiện tại thế nào? Có gì khó chịu không? Em thấy thuốc của anh cũng dùng hết rồi! Muốn Call cô Lâm về không? Tuy rằng em cảm thấy anh mà quấy rầy tuần trăng mật của nàng thì sẽ bị trời phạt đó…." Hà Bật Học vừa nói vừa cười, hai người cùng nhau đem bàn trà dọn ra ngoài ban công, bộ dạng nhàn nhã ăn điểm tâm trong làn gió nhẹ.

"Anh gần đây đang luyện hút giảm lượng thuốc, tạm thời còn có thể khống chế, dù sao khi nào đói thì cứ hôn em là được rồi!" Ân Kiên thấp giọng cười, Hà Bật Học ha hả cười hai tiếng.

"Thế còn em, gần đây luôn ở nhà, sao thế? Được đãi ngộ à?" Ân Kiên rót hai chén cà phê nóng, Hà Bật Học mở TV, cho dù không xem nhưng cứ để căn phòng có thêm tiếng nhạc cũng tốt.

"Ai ~~~~ em chỉ là phó chế tác, phó ~~~~ chế tác a!… Tiết mục như thế nào em không có quyền kiểm soát, ý tưởng của học tỷ so với em kém nhiều lắm, ai ~~~~." Hà Bật Học duỗi duỗi người, có lẽ cậu nên lo lắng, lo chuyện đổi công việc khác. Chứ cứ mỗi ngày tối đi ngủ sớm, sáng dậy sớm, đời sống sinh hoạt vô cùng bình thường khiến cậu chán nản.

"Cũng tốt, dù sao anh vẫn còn chăm sóc được em!" Ân Kiên cũng theo đó duỗi duỗi người, ánh mặt trời ấm áp, làn gió nhẹ mát mẻ, để cho đầu óc thoải mái anh khẽ nhắm mắt lại.

Hai người nhàn nhã uống cà phê, ăn bánh. Trong phòng khách, tiếng nhạc báo tin tức thay đổi, Hà Bật Học không khỏi vểnh lỗ tai chú ý, đây là tiếng nhạc báo tin tức đặc biệt, nữ biên tập viên đang lo lắng nói ở một trạm trung chuyển tàu điện đang xảy ra sự cố ngoài ý muốn, hiện nay số thương vong đang có bao nhiêu, cảnh sát, đội phòng cháy đang tập trung cứu giúp.

"Ôi trời ~... Nơi đó gần ngay đài truyền hình!" Hà Bật Học bịch bịch chạy vào phòng, theo đó đeo ba lô chạy vọt ra.

"Em đi đến đài truyền hình, hiện tại nơi đó nhất định đang rất loạn!" Hà Bật Học nói còn chưa nói xong, người đã ở ngoài cửa, Ân Kiên chỉ nhìn thấy bóng lưng của cậu tùy tiện vẫy tay, tính cuồng công việc quả nhiên vẫn không bỏ được a!

Mười tám phút trước, Trần Tương Từ vội vội vàng vàng vọt vào trạm tàu điện, kỳ thật cô có thể lựa chọn việc tự lái xe khi đi làm, nhưng vấn đề nơi đây là thành thị, nếu không muốn bị tắc đường, tốt nhất vẫn nên sử dụng phương tiện giao thông công cộng.

Cạch....cạch.....cạch, cửa tàu đóng lại Trần Tương Từ đã kịp len vào trong trước một giây. Sáng sớm lên tàu tất cả đều là học sinh, công nhân viên, Trần Tương Từ giống như người cá đu đưa đu đưa gần cánh cửa. Tốc độ lúc nhanh lúc chậm, bên trong mọi người ai nấy đều lộ rõ biểu tình không kiên nhẫn.

Tàu dần tiến vào trong đường hầm, Trần Tương Từ vẻ mặt căng thẳng. Mỗi khi trải qua đường hầm, cô sẽ thấy không được tự nhiên vì nhớ tới Tề Thư Vũ đã chết thảm. Khẽ thở dài một cái, cô nhìn hình ảnh của mình trên cửa kính, gương mặt vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc thương tâm. Đang lúc này, có tiếng phanh kít, cả đoàn tàu bất ngờ dừng lại, bên trong có người khách không kịp phản ứng, loạng choạng một vài bước liền ngã, Trần Tương Từ cùng lúc bị thương ở cánh tay.

"Á...Mọi người có ổn không?" Trần Tương Từ xoa cánh tay của mình, một cô gái khác ở bên cạnh không được may mắn như thế, trên trán cô gái có một vết thương máu không ngừng chảy.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Một người viên chức tây trang phẳng phiu tốt bụng đỡ lấy Trần Tương Từ. Bên trong khoang tàu tràn ngập cảm xúc sợ hãi, bắt đầu có tiếng khóc không ngừng truyền ra, đèn màu xanh dùng cho trường hợp khẩn cấp bật sáng khiến không khí càng thêm kỳ quái.

"Không biết được! Khả năng ở phía trước đoàn tàu phát sinh chuyện gì, cho nên chúng ta mới phải dừng đột xuất như vậy? Mọi người đừng quá lo lắng!" Không biết là ai từ trong góc phòng trả lời, Trần Tương Từ theo bản năng gật đầu đồng ý.

Radio bên trong khoang tàu quả nhiên phát ra thông báo ở trạm tiếp theo có vị khách ngoài ý muốn bị té xuống đường ray, cho nên đoàn tàu phải dừng lại ngay trước khi tới trạm, mà tất cả các tuyến khác cũng bị chặn nên bọn họ mới bị giữ ở chỗ đường hầm này.

"Thì ra là như vậy, đừng lo lắng, vấn đề rất nhanh sẽ được giải quyết thôi." Trần Tương Từ an ủi cô gái trẻ đang giữ chiếc trán bị thương, có thể thấy rõ ràng những người khác đã thả lỏng hơn một chút.

“Hắc… Đó là cái gì kia?” ở trong góc có tiếng người hỏi hấp dẫn lực chú ý của Trần Tương Từ. Tất cả bọn họ vừa vặn đang đứng ở phía cuối của khoang tàu, người đàn ông kia dán mặt ở cửa kính, nhìn chăm chú vào đường hầm tối như mực.

“Là người sao? Thấy không rõ lắm!” Viên chức tây trang phẳng phiu tử tế đến bên cạnh hắn, nhìn con đường mờ mịt, mơ hồ có người hướng phía bọn họ đi tới, nhìn qua ngoại hình chính xác là giống con người.

“Đừng!… Đừng tới gần cửa sổ quá!” Trần Tương Từ đột nhiên có linh cảm xấu.

Rầm một tiếng! Cửa kính thủy tinh đột nhiên vỡ vụn, tất cả mọi người hét lên sợ hãi. Trần Tương Từ mắt mở trừng trừng nhìn thứ gì đó màu trắng, dài nhỏ như là móng vuốt mọc trồi lên phía cánh tay, đem hai người đàn ông kia ném ra ngoài, không ai kịp phản ứng, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hai người kia, sau đó không khí tràn ngập mùi máu tươi….

Bên trong đài truyền hình vô cùng hỗn loạn, Hà Bật Học chạy tất tưởi đến trước phòng họp Thái Bình Dương, vừa vặn đi qua Lư Hiểu Huệ – chủ trì của buổi họp. Không chỉ có tổ chế tác của cậu, mà tất cả đồng nghiệp trong tổ tin tức đều bị gọi lên.

“Cậu tới vừa đúng lúc, tiết mục giao trả lại cho cậu chế tác, đồng thời duy trì liên lạc với các đồng nghiệp bên tổ tin tức. Trần Tương Từ xuất thân là phóng viên, đem cô bé cho ta mượn, ta muốn tiếp nhận một tiết mục khác, kế hoạch quan trọng nhất lần này chính là sự cố ở trạm trung chuyển tàu điện, mọi người giữ vững tinh thần cho tôi, Anh Nam! Đem tiểu Tương call lại đây, tôi yêu cầu cô ấy đến hỗ trợ!” Lư Hiểu Huệ giao việc xong xuôi, mang theo tổ tin tức rời đi, thấy lao xao có tiếng nói nhỏ ly kỳ án mạng gì đấy, Hà Bật Học nhướng nhướng lông mày, dùng ánh mắt ý hỏi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Gần đây không phải phát sinh rất nhiều sự việc kỳ quái sao, xã hội trở nên vô cùng đáng sợ, không an toàn. Ban đầu định tính toán mở ra tiết mục mới để có thể điều tra những sự việc đó, ai ngờ học tỷ dùng mục tin tức để đi nghiên cứu những điều kỳ quái ấy sau lưng, học tỷ đối với cách này rất am hiểu nên đã bị ”Mời” về làm chủ trì. Về phần tiết mục thần quái của chúng ta vẫn là làm theo chủ đề, có anh là lá bài chủ chốt ở đây, không sợ không thu được tỷ lệ người xem cao a~~~.” Trương Chính Kiệt mạnh mẽ vỗ vỗ bả vai Hà Bật Học. Vị chế tác tiết mục đang thấy mình vận khí tốt nên không phản đối. Sự kiện Nhạc Lam Tinh trước đó không lâu, cậu chưa thu lại được cái gì, mở máy quay thì chỉ thấy màu xanh thẫm mờ mờ, thử cắt nối biên tập, lại còn quảng cáo, phối hợp với việc đặt tiêu đề gây kích thích trí tò mò, thế nhưng tỉ lệ người xem vẫn không cao. Không biết người xem bây giờ ngu ngốc hay là dễ bỏ cuộc.

“Mặc kệ thế nào, học trưởng có thể một lần nữa lãnh đạo chúng ta thật sự rất tuyệt a! Tiết mục thần quái sẽ mang đúng bộ dáng của nó! Không dọa người thì còn gọi là tiết mục thần quái thế nào được?” Quay phim Tiểu Tứ cười vang, hắn chạy tới nơi này xin làm quay phim, vì hy vọng có thể cùng Hà Bật Học lên núi xuống biển để quay được quỷ, Lư Hiểu Huệ rất coi trọng sự thực tế. Khi có chị ta ở đây, làm cái gì đều gò bó, Hà Bật Học cả người trở nên cáu kỉnh hơn rất nhiều.

“Dạ dạ dạ… Cái rắm ý! Tiểu Tương đâu? Gan to quá ha, dám tới trễ hơn cả tôi?” Hà Bật Học hết nhìn đông tới nhìn tây. Hy vọng tiết mục một lần nữa trở lại trong tay cậu. Làm người phải hiểu được hai chữ « biết ơn », học tỷ muốn mượn dùng Trần Tương Từ, đương nhiên liền cho mượn cô ta a~! Cho cô ấy đi cũng không có vấn đề gì. Trên thực tế, Hà Bật Học cũng hiểu được Trần Tương Từ thích hợp làm bên tổ tin tức hơn, cô nghiêm túc lại sắc bén, ở tại tổ chế tác này thật sự không có đất dụng võ.

"Kẹt xe sao? Bên ngoài hiện tại nhất định loạn thành một đoàn, dưới lầu còn có vài chiếc xe cứu hỏa!" Trương Chính Kiệt thuận miệng trả lời, mặc dù phòng họp của họ ở tầng cao, nhưng vẫn có thể nghe thấy phía dưới thỉnh thoảng truyền đến tiếng còi cảnh sát.

"Phát sinh chuyện gì thế?" Hà Bật Học tò mò, chỉ nghe tin tức trên TV thì vẫn chưa thể hiểu được, nhưng hỏi nhân viên đài truyền hình thì chắc chắn sẽ được câu trả lời rõ ràng.

"Có đôi nam nữ kéo nhau ra trạm trung chuyển để cãi nhau, hình như lôi kéo thế nào cậu trai kia bị ngã xuống đường tàu, nghe nói còn bị điện giật nữa! Bởi vì đoàn tàu chưa đến trạm, cho nên phải thông báo khẩn cấp để họ dừng, may mắn còn kịp. Hiện tại nhân viên cứu hộ đang bề bộn đem người cứu lên. Chỉ là giờ có một đoàn tàu khác hoàn toàn bị kẹt trong đường hầm, những lữ khách còn đang tức giận vì tình huống này!" Trương Anh Nam tốt bụng giải thích đầy đủ, cặn kẽ phát huy sự nữ tính của mình, có thiện ý với việc hỏi thăm tin tức.

"Hy vọng tất cả mọi người có thể bình an vô sự…."

Con đường tối đen, đoàn tàu mất điện chỉ còn sót lại đèn dự phòng lúc nguy cấp đang tỏa ánh sáng xanh u ám, những mảnh thủy tinh vương vãi, từng đợt mùi máu tươi tràn vào, nhóm hành khách sợ hãi lui ở trong góc khóc nức nở, vài người đàn ông tương đối lớn mật thì tùy tay cầm lấy ô hoặc đồ vật linh tinh trở thành vũ khí. Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm cái thứ giống quái thú đang há mồm sau cửa sổ tàu điện.

Trần Tương Từ cũng lui đến bên cạnh cửa, chất lỏng lạnh như băng không ngừng rơi trên cánh tay, không kịp có ý thức nên khi mọi chuyện vừa xảy ra cô không thể ngăn được nước mắt, im lặng khóc. Sau khi hai người đàn ông tốt bụng kia chết, cô không khỏi liên tưởng đến việc lúc trước Tề Thư Vũ có phải hay không cũng thống khổ như vậy? Anh cũng gặp phải tình huống giống như hôm nay sao?

"Trời ơi~… Kia… Kia là cái gì?" Có một học sinh chắc đã ngủ quên nên không biết, thanh âm run rẩy không thôi.

"Hư! Đừng lên tiếng, ngươi sẽ làm thứ kia quay lại đây đấy!" Một người phụ nữ lớn tuổi lên tiếng ngăn lại, bà ta không biết rằng giọng nói của bà còn lớn hơn cả giọng nam sinh kia.

"Chúng ta… Chúng ta có lẽ… Nên đi về phía đầu tàu điện…." Không hiểu được là ai đề nghị, mọi người bắt đầu xếp hàng đi phía trước rất có trật tự. Cũng không biết như thế nào, mọi người bước càng lúc càng nhanh. Cuối cùng biến thành phía sau xô đẩy, tranh giành. Người già, trẻ nhỏ bắt đầu sợ hãi kêu lên. Vì thế, âm thanh giống như tiếng vỗ cánh lại bất đầu vang tới.

"Từng bươc, từng bước một chậm rãi, cứ từ từ, không cần gấp như vậy…." Nhân viên công tác ở trạm tàu điện cầm loa ra chỉ thị. Nhân viên cứu hộ đang cứu chữa người thanh niên ngã xuống đường tàu bị điện giật nên nhất thời không thể khôi phục lại điện lực. Bọn họ đành phải chọn cách thủ công, đem những người khách vây xung quanh sơ tán. Quan trọng nhất là mấy đoàn tàu những giờ giải quyết cũng trở nên đơn giản, dù sao đã có một nửa số lượng tàu điện còn chưa xuất phát, nửa thứ hai thì bị kẹt trong đường hầm. Mất điện vừa bức bách, lại tối, bọn họ lo lắng trên tàu người già và trẻ em sẽ chịu không nổi.

"Tôi cùng A Đức mang một tiểu đội đi vào, chuẩn bị dụng cụ cấp cứu, khả năng sẽ phải dùng tới!" Đội trưởng Lương Quân Hào bật đèn pin, dẫn đầu nhảy xuống đường tàu rồi dần biến mất trong hầm tàu.

"Tình huống có gì đó không ổn…." Một đội trưởng khác là A Đức trầm giọng nhắc nhở. Trước khi đến đây cứu viện, tất cả đội viên cũng đều có linh cảm xấu. Bọn họ vốn mong muốn sẽ gặp được những tình huống thông thường, hoặc là gặp phải người khách du côn. Nhưng khi tiếp cận đến gần đoàn tàu, không khí có vẻ kỳ dị, rất tĩnh mịch.

"Oh… Shit!" Lương Quân Hào ngửi thấy mùi máu tươi, không chút nghĩ ngợi xông lên phía trước, điều anh lo lắng nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Bởi vì không báo động khẩn cấp trước để chuẩn bị mà vô tình tạo thành thương vong.

"Mau! Mau liên lạc với trạm tàu điện, nói đoàn tàu ở bên trong hầm cần một đội cấp cứu, thỉnh cầu trợ giúp!" A Đức từ hướng khác chạy tới, cùng với Lương Quân Hào kéo mở cửa tàu, đột nhiên mùi máu tươi xộc vào, một người đàn ông nửa thân dưới giống như bị móng nhọn xé rách nằm dưới đoàn tàu, ruột trôi ra đầy đất.

"Ôi ông trời ơi~!" Một nhân viên trẻ tuổi đứng ở góc, nhịn không được xoay người nôn mửa, những người còn lại sắc mặt cũng tái xanh tái tử.

" Còn sống, mau! Đem ruột bọc lại, đưa anh ta đi ra ngoài cấp cứu! Mau!" Lương Quân Hào sờ động mạch người kia, rất nhanh ra lệnh. Ngay lúc đó, A Đức tiến đến đoàn tàu, bên trong tình trạng vô cùng thê thảm, một nhóm hành khách đè lên nhau ngã trong vũng máu, mảnh thủy tinh từ cửa sổ vỡ vụn trên nền. Thậm chí có một hành khách ngã vắt ra ngoài cửa sổ, đầu bị lột mất một nửa.

"Ôi cha mẹ ơi… Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?" Sau khi giải quyết xong bên ngoài, Lương Quân Hào tiến đến vào bên trong liền cứng họng, anh đã gặp qua rất nhiều thảm họa tai nạn, nhưng… nhưng tuyệt đối không có khả năng tai nạn nào lại gây ra loại trạng thái thương vong như thế này.

"… Cứu… Cứu tôi…." Tiếng kêu yếu ớt từ trong góc phòng truyền đến, A Đức đảo mắt tìm kiếm, thấy được Trần Tương Từ bị đè ở dưới một thi thể. Cũng là nhờ có người đàn ông dũng cảm dùng thân thể của chính mình che chở cô. Cho nên cô mới tránh thoát được một kiếp, còn người đàn ông kia lại không may mắn đến thế, lưng bị cào rách, nội tạng hoàn toàn biến mất một cách lạ kỳ….

"Quân Hào! Nơi này có người bị thương!" A Đức vội gọi, vươn tay nâng Trần Tương Từ, máu từ cánh tay cô chảy xuống không ngừng, mặt sợ đến trắng bệch.

"Tiểu thư, cô có nhớ đã xảy ra chuyện gì không?" Lương Quân Hào sơ cứu cánh tay cho Trần Tương Từ, A Đức thì tiếp tục tìm kiếm những người sống sót khác, trong khoang tàu giờ chỉ còn một màu đỏ thẫm, cái này không phải do tàu bị dừng đột ngột gây ra.

"… A… A a a ~~~~~~." Trần Tương Từ đầu tiên là mờ mịt nhìn anh một cái, sau đó ôm đầu thét chói tai. Những người khác lưng không khỏi phát lạnh, nhìn loại trạng thái này của cô, khẳng định gặp gỡ cái gì đó quá mức đáng sợ, đến nỗi không còn nhận rõ được mọi thứ.

"Trời~… Bọn họ không phải đã gặp một tên giết người hàng loạt chứ?" Vừa mới nôn mửa xong, người đội viên sắc mặt vẫn trắng bệch đi lên, sợ hãi hỏi. Điều này tuyệt đối có khả năng, chứ không làm sao lại thảm đến thế này.

"Tóm lại… Cẩn thận một chút! Trước đem người bị thương mang đi." Lương Quân Hào chỉ thị, A Đức gật đầu, anh mang theo hai người đội viên trẻ tuổi sức khỏe cường tráng đi vào bên trong, ở đằng sau khoang tàu còn có mấy người nguy kịch.

"Từ từ! Đừng đi…." Trần Tương Từ túm chặt cánh tay Lương Quân Hào, ánh mắt trống rỗng nhìn trân trân vào đường hầm tối đen, cả người run lên bần bật. Cô ấy đã sợ hãi đến cực độ, nếu không đưa đi ra khỏi nơi này, anh sợ cô sẽ như vậy phát điên mất.

"A Đức, một mình cậu nên cẩn thận một chút!" Lương Quân Hào ôm lấy Trần Tương Từ, xoay người lần thứ hai nhắc nhở. A Đức liếc mắt nguýt Quân Hào một cái, thấy anh ta giống y như gà mẹ cứ lải nhải mãi không xong. Thế nhưng ánh mắt đó là ánh mắt cuối cùng mà anh còn có thể nhìn thấy người kia….

Tiến vào một khoang chứa khác, A Đức cùng các đội viên không khỏi nhăn mặt. Trừ bỏ vết máu ở ngoài, toàn bộ bên trong không có một bóng người. Nhìn số người hiện tại mà nói, điều này thật sự không bình thường, thời gian đang là sáng sớm, giờ cao điểm, vậy mà chỉ có từng này người lên tàu không phải là quá lạ sao?

"Anh Đức?" một người đội viên cao giọng gọi. Tuy rằng trong khoang tàu không có một bóng người, nhưng hắn có thể cảm thấy rõ ràng có cái gì ở bên ngoài, âm thanh mặc dù rất nhỏ, nghe như tiếng cánh vỗ vào nhau.

"Ai? Ai ở nơi đó?" A Đức cũng nghe thấy được âm thanh kia, nhanh chóng đưa đèn pin qua, một bóng đen rất nhanh né tránh về phía góc tối.

"Không cần sợ hãi, chúng ta tới để hỗ trợ, ngươi bị thương sao?" Một người đội viên khác mang theo đồ cấp cứu đến gần, A Đức trong lòng lóe lên một dự cảm xấu, liền vội vàng kéo người kia không cho hắn tiếp tục đi phía trước.

Tiếng cánh vỗ lần thứ hai truyền đến, A Đức khẩn trương nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, cái tiếng động này đến từ bốn phương tám hướng, theo đó lại có tiếng như vật bén nhọn kéo lê trên sàn nhà từng bước từng bước tới gần. Đám A Đức nhìn trừng trừng về phía cuối khoang tàu. Một bóng đen chậm rãi hướng bọn họ đi tới. Từ ngoại hình có thể nói, thứ kia nhìn như là một người đàn ông cao tầm hai mét, đầu trọc, tứ chi cùng thân thể vô cùng gầy. Từ nơi thứ đó đang đi phát ra âm thanh như vật nhọn di trên nền vô cùng khó chịu, đằng sau nó còn đang kéo theo cái gì đó.

"Tiên sinh, ngươi bị thương… Sao?" Người đội viên tốt bụng kia lần thứ hai hỏi, nhưng câu cuối cùng nghẹn lại cổ họng.

Người kia chậm rãi đi vào phạm vi đèn pin có thể chiếu đến. Càng tới gần, ba người nhóm A Đức càng hoài nghi hắn có được tính là con người không. Cái đầu trọc lốc thật lớn phía trên còn có hai con mắt to như

hai cái bát, nhưng trong mắt hai con ngươi lại đen xì vô cùng bất thường đang chớp động một cách không quy luật. Thân thể gầy gò dường như trong suốt, mơ hồ có thể thấy mạch máu xanh lét đang chuyển động, tứ chi cũng gầy đến kinh người, ngón tay bốn dài một ngắn, cái ngón tay ngắn kia chỉ cảm giác giống như là thịt thừa. Tha theo đằng sau thân thể là một vật vô cùng bén nhọn, nhìn bộ phận giống như đuôi nhưng vô cùng lớn kéo dài ra nhọn hoắt như móc câu, A Đức có thể khẳng định… Sinh vật này tuyệt đối không phải con người!

"Tê ~~~~ tê tê ~~~~." Sinh vật kia miệng tách ra hai bên, mấy miếng thịt thừa trong miệng rất nhanh rung động phát ra tiếng tê tê, sau đó lại có tiếng như cánh vỗ vào nhau như vô cùng thích thú, A Đức cảm thấy loại tình huống này rất không ổn.

"Chạy mau! Quân Hào ~~~~ chạy mau ~~~~." A Đức mang theo hai người khác xoay người bỏ chạy, phía sau cậu bị sinh vật kia đuổi theo, cuối cùng chỉ còn tiếng cảnh báo thê lương.

Tại trạm tàu điện, nhân viên cứu hộ đang rất bận rộn, mặc dù có chút hỗn loạn, nhưng hành khách cũng khá bình tĩnh, nghe theo hướng dẫn, từng người từng người một chậm rãi từ đoàn tàu đi xuống, quay trở lại trạm trung chuyển, một số người gương mặt có ý thắc mắc, một số khác thì biểu hiện như đã quá quen với việc này.

Nhưng đúng lúc đó, có tiếng thét từng trận truyền đến, Lương Quân Hào ôm Trần Tương Từ từ trong đường hầm lao ra, lớn tiếng la hét muốn mọi người mau chạy nhanh đi. Nguyên bản việc sơ tán đang vô cùng bình tĩnh, đột nhiên trở nên xôn xao không thôi, tại trạm tàu điện chỉ huy đội cứu hộ vô cùng bất mãn, đang muốn trách cứ Lương Quân Hào vài câu, mới phát hiện trên người đám bọn họ toàn máu. Đáng sợ nhất chính là, đội của A Đức không trở về.

"Mau, mau rời khỏi nơi này!" Lương Quân Hào đem Trần Tương Từ giao cho nhân viên cứu hộ, lớn tiếng ra lệnh muốn hành khách cùng nhân viên rời xa đường hầm gần đó.

"Làm sao vậy?" chỉ huy A Gia không hiểu, Lương Quân Hào còn chưa kịp giải thích, tiếng vỗ cánh liền tới gần.

"Đó là cái gì?" A Gia thét chói tai, mắt mở trừng trừng thấy vài người khách chạy chậm bị tha vào trong bóng đêm, trong nháy mắt hắn nhìn thấy cái gì đó dài nhỏ, trắng bệch giống như cánh tay ôm lấy bọn họ, theo đó da tróc thịt bong, máu tươi văng tung tóe.

"Không biết, tóm lại mau rời đi!" Lương Quân Hào một chút cũng không dám dừng lại nghỉ, đem từng người từng người một lôi hết lên trạm trung chuyển, mặt căng thẳng nhìn chằm chằm vào đường hầm tối như mực, tiếng vỗ cánh vẫn không ngừng vang, nhưng tuyệt nhiên không thấy sinh vật kia đi ra.

"Có lẽ… Có lẽ bọn chúng sợ sáng…." A Gia thì thào tự nói.

Sau khi Hà Bật Học đuổi tới bệnh viện, mọi chuyện đã xảy ra được hai giờ đồng hồ. Trong lúc này cả thành phố đang vô cùng hỗn loạn, nguyên bản đơn thuần chỉ là sự cố ngoài ý muốn thế nhưng diễn biến lại thành nhiều vụ án mạng, đừng nói là tổ tin tức, toàn bộ đài truyền hình đều nháo nhào cả lên.

"Xin hỏi, Trần Tương Từ nằm ở phòng nào?" Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt hai người lịch sự hỏi quầy tiếp tân, đột nhiên có gần trăm người tràn vào trong bệnh viện, mấy cô y tá bận rộn nên sắc mặt không được thân thiện lắm.

"116, phía trước đi thẳng rồi rẽ trái!" Phục vụ nhân viên ngay cả đầu cũng không kịp ngẩng, sau vội vàng nghe điện thoại, Hà Bật Học gật đầu, lôi kéo Trương Chính Kiệt tiến đến thăm Trần Tương Từ.

"Các cậu là người nhà bệnh nhân?" Hai người vừa mới đến cửa phòng bệnh, liền gặp bác sĩ và y tá vừa khám đi ra, người sau đánh giá Trương Chính Kiệt.

"Không! Chúng tôi là đồng nghiệp, người nhà của cô ấy đang ở Canada. Xin hỏi… Cô ấy thế nào rồi thưa bác sĩ?" Hà Bật Học nuốt nước miếng, từ cạnh cửa nhìn vọng vào, Trần Tương Từ sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm trần nhà, thoạt nhìn qua là biết không ổn.

"Cô ấy bị kinh hãi quá độ, hiện tại cần nghỉ ngơi,… Đúng rồi! Có một số đồ vật của cô ấy để trên bàn, phiền các cậu thay cô ấy mang về." Bác sĩ nói vài câu sau đó rời đi, Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt trao đổi ánh mắt với nhau rồi gật đầu tiến vào bên trong.

"Vâng… tiểu Tương đang nghỉ ngơi còn chưa có tỉnh, bác sĩ nói cô ấy vì kinh hách quá độ,… Ưm… Không cần đâu! Em sẽ tự về, anh cũng phải cẩn thận đó!" Hà Bật Học đứng ở ngoài ban công thấp giọng nói qua di động, đầu kia Ân Kiên vừa xem tin tức thì vô cùng lo lắng cho an nguy của cậu.

"Anh Kiên gọi à?" Trương Chính Kiệt chuyên chú trông coi Trần Tương Từ, cũng không quay đầu lại liền hỏi, Hà Bật Học cúi đầu trả lời nhanh một câu.

"Tiểu Tương thế nào rồi?" Hà Bật Học thở dài hỏi, Trương Chính Kiệt lắc đầu, tình trạng hiện giờ của Trần Tương Từ vẫn không tiến triển. Tổ chế tác từ trước đến nay tình cảm đều đối xử với nhau như người thân trong gia đình, bây giờ một đứa em đã xảy ra chuyện, thân là anh cả tâm tình tự nhiên không thoải mái.

"Đúng rồi… Đây là DV (Digital Video) của tiểu Tương, hẳn là anh nên nhìn một chút." Trương Chính Kiệt đem máy quay phim cầm tay giống kiểu của Hà Bật Học có chức năng quay phim ban đêm nhét vào tay của người kia, không hổ là anh em kết nghĩa, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị máy quay phim. Đây chính là biểu hiện của một thành viên của tổ chế tác chuyên nghiệp a~.

Hà Bật Học nhíu mày tiếp nhận, cậu thật sự không có tâm tình ngó ngàng tới việc này. Bất quá vì bệnh nghề nghiệp, cậu vẫn bật lên, hình ảnh màu xanh thẫm hiện đúng thời điểm tiểu Tương bị vây ở trong khoang tàu điện. Hà Bật Học không khỏi thấy mình khẩn trương, không ý thức mà nín thở. Trong màn hình, tiếng vang là do Trần Tương Từ thở dốc, có thể thấy cô ấy không thể che dấu được nỗi sợ hãi, theo đó là một người đàn ông ở bên ngoài nói câu "Đó là cái gì". Ngay lập tức mọi thứ vượt quá sức tưởng tượng của Hà Bật Học, không thể hình dung ra nổi có sinh vật đập vỡ cửa kính lao vào, móng vuốt vung lên, tấn công hành khách, DV rơi thật mạnh xuống dưới sàn, nằm nghiêng. Trần Tương Từ bị đau thét chói tai, sau đó lại có tiếng đàn ông kêu rên, kêu thảm thiết, hình ảnh liền đứng im ở đoạn này, không phải do tiếng khóc mơ hồ truyền đến, Hà Bật Học sẽ cho rằng thước phim đã dừng lại.

Hình ảnh đứng yên đến vài phút đồng hồ kiểu này làm cho người xem rất không thoải mái, vài ánh đèn pin le lói chiếu thẳng vào bên trong khoang tàu, có tiếng nói quan tâm hỏi tình trạng của Trần Tương Từ, sau đó quay đầu hô hoán người khác tiến đến hỗ trợ, Hà Bật Học trong lòng không nhịn được quặn lên, cậu biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Chỉ vài giây ngắn ngủi, lại là một trận tấn công khác, Trần Tương Từ quá may mắn mới tránh được một kiếp này….

"Trời ơi~… Thứ đó là cái gì vậy?" Trương Chính Kiệt sắc mặt trắng bệch, sinh vật đã tấn công Trần Tương Từ di chuyển với tốc độ quá nhanh. Mặc dù có chức năng quay phim ban đêm, nhưng hình ảnh chiếu ra từ DV vẫn không đủ rõ ràng, bọn họ chỉ có thể sơ lược nhìn ra được ngoại hình của sinh vật. Về tỷ lệ, sinh vật này tuyệt đối cao hơn Hà Bật Học.

"Mặc kệ là cái gì, việc này nên báo với học tỷ và cảnh sát, ngươi ở tại chỗ này chăm sóc tiểu Tương, ta đi xử lý." Hà Bật Học đem DV nhét trong ba lô, Trương Chính Kiệt gật đầu. Đây không phải vấn đề thu hút lượt người xem, hiện tại có sinh vật lạ đang tấn công thành phố này, trách nhiệm của bọn họ là thông báo với mọi người để có thể tạm lánh tới nơi an toàn.

Tin tức không ngừng thông báo nhắc nhở người dân không nên đi ra ngoài một mình, không được đến những nơi vắng vẻ. Tuy rằng chưa có bằng chứng xác minh, nhưng toàn bộ người dân thành phố đều lâm vào khủng hoảng. Ân Kiên mượn thư viện của Ngô Tiến, sách cổ nhà họ Ngô, những bút ký cổ ghi lại lịch sử các địa phương, anh hoài nghi xuất hiện trong đường hầm chính là yêu quái đã từng xuất hiện trong « Truyền thuyết yêu quái » của Sơn Hải Kinh.

"… Đáng chết…." Ân Kiên nhăn nhó tuấn mi, tại sao sách cổ lại sử dụng những ngôn ngữ khó hiểu như thế này? Ngô Tiến thân là học giả thế mà không đem chúng phiên dịch thành ngôn ngữ thông dụng hiện giờ thật là không thể chấp nhận được.

"Anh cứ từng chữ, từng chữ một chậm rãi tra như thế, muốn tra cho đến khi chết già sao?" một giọng nam thanh niên hùng hồn từ hư không phát ra, một thân tây trang màu trắng tương xứng với chàng thanh niên trẻ tuổi từ trên không trung xoay một vòng rồi chân chạm nhẹ xuống đất, tóc dài màu nâu tùy ý buộc theo kiểu đuôi ngựa. Dựa theo từng góc độ mà ánh sáng chiếu ra khi sáng khi tối, thậm chí đôi lúc tỏa ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Ngũ quan tìm không ra điểm nào không hoàn mỹ, khóe môi mang theo nụ cười nghịch ngợm, đôi mắt đen láy sâu thẳm phản chiếu hình ảnh Ân Kiên trong đó. Một chàng trai hoàn toàn xa lạ nhưng lại khiến người ta có cảm giác đã quen biết.

"… Quản Đồng?" Ân Kiên hồ nghi, ánh lửa qua đi, bốn phía ánh kim quang như muốn bao chặt lấy người kia.

"Ân Kiên ~~~~, anh thật sự nhận ra tôi ư? Thật không uổng công tôi đã yêu anh a~!" Quản Đồng hưng phấn bổ nhào đến gắt gao ôm lấy Ân Kiên. Quản Đồng trở nên cao hơn, cả người trên dưới da thịt rắn chắc như một con báo đang đến thời sung mãn. Thừa dịp đối phương không kịp phản ứng, còn nhanh hơn sét đánh, hung hăng hôn Ân Kiên. Có điều ngoài phán đoán của Quản Đồng, đối phương thế nhưng hoàn toàn không phản kháng hoặc giãy dụa, có chút ngạc nhiên, có chút không muốn buông tay.

"Thế nào? Bị bộ dạng quá ư tuấn mỹ của tôi dọa ngốc rồi ha?" Quản Đồng cười khanh khách, hắn không phải là một hồ tiên ít tuổi chẳng qua thời điểm này hắn mới chính thức được coi là thành niên, có thể muốn làm cái gì thì tùy ý làm!

"… Tôi chỉ là đang cân nhắc…, tôi rất đói bụng…." Ân Kiên bình tĩnh trả lời, Quản Đồng sửng sốt một chút, sau đó dường như có cảm giác điện giật từ phía sau. Khó trách Ân Kiên không ở căn nhà bốn phía dày đặc kết giới của anh, chẳng qua anh chính là mong chờ yêu quái, quỷ linh không đề phòng mà xâm nhập, như vậy mới quang minh chính đại lấp đầy bụng a~.

"Ân Kiên, anh làm sao vậy?" Quản Đồng quan tâm hỏi, Mặc dù vẫn là Ân Kiên nhỏ nhắn đáng yêu như trước, nhưng rõ ràng cảm nhận được bên trong anh ta năng lượng đang biến hóa khôn lương, anh ta bây giờ như cái thùng không đáy, khát khao hy vọng có thể hấp thu một lượng lớn linh hồn.

"Nói ra thì rất dài dòng, còn cậu? Như thế nào hoàn toàn biến dạng rồi?" Ân Kiên nhíu mày, Quản Đồng hiện tại từ đầu tới chân đều tràn ngập hấp dẫn người khác, ánh mắt thần bí vô cùng thu hút, hồ ly tinh từ lúc sinh ra vẫn là để quyến rũ người khác đi! Cái chính là bộ dáng của hắn có tuấn mỹ, có hoàn hảo cũng không phải việc của Ân Kiên, anh thích hình mẫu đáng yêu, ngây thơ hơn.

"Hừm hừm hừm! Tôi sống lâu như vậy! Về sau "Đại ca " đây còn có thể lâu dài dạy dỗ anh nhiều chuyện hay hớm lắm nha~!" Quản Đồng nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, Ân Kiên vẫn lãnh đạm nhìn lại hắn, con cáo này tính cách có chút ngốc nghếch a~. Đại khái là anh mới chỉ quen biết Quản Đồng một thời gian ngắn vậy mà cứ như thế nhiệt tình với anh không thấy vô ích sao?

"Cám ơn nha~ Tôi sẽ qua học hỏi nếu như có nhu cầu. Đột nhiên cậu chạy đến đây để làm gì? Cậu không phải ở cạnh bên người Tùng Vân à? Hay là nàng ta đã xảy ra chuyện?" Ân Kiên nhếch lông mày lên, anh biết Tùng Vân có tình cảm với Hà Bật Học, hơn nữa vị này là bán hồ ly tính cách vừa thiện lương vừa đáng yêu, nếu nàng ta có chuyện gì ngoài ý muốn, thì dù có là ai cũng cảm thấy rất buồn.

"Chớ lo lắng, tiểu Vân tu luyện tốt lắm, chính là hiện tại đang là thời điểm quan trọng, không có cách nào rời đi nên tôi phải xuất hiện…, ừm….. Anh hẳn là cũng có phát hiện, nhân gian ranh giới thiện ác đã bị phá hủy, đây không còn là chuyện của riêng loài người nữa. Điều này cũng ảnh hưởng đến những thành phần giống như chúng tôi, cho nên chúng tôi tính tụ tập mở một cuộc thảo luận có nên hay không nhúng tay vào chuyện này." Quản Đồng nghiêm túc trả lời, vẻ mặt chuyên chú thuyết minh lại hội nghị mang tầm quan trọng này.

"Nhóm yêu quái tính toán nhúng tay vào việc của loài người?" Ân Kiên hừ một tiếng, khóe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh lẽo.

"Ác… Sao anh lại có cái vẻ mặt lạnh nhạt cùng cái kiểu nói đó! Cái gì gọi là nhóm yêu quái hả? Không có lịch sự chút nào! Chúng tôi muốn "Hỗ trợ" như vậy có thể chứ? Chính là hiện tại gặp vấn đề, không phải… yêu quái nào đều đứng về phía loài người, anh cũng biết còn gì… Lũ rắn a~… Đều là một lũ máu lạnh… Đám nữ nhân đó cực lực phản đối, chủ trương để con người tự sinh tự diệt." Quản Đồng lắc đầu thở dài, hắn cũng không phải không thể hiểu được tâm tình hai vị đại mỹ nhân kia (Thanh xà – Bạch xà), để nam nhân lừa gạt tình cảm, thiếu chút nữa Bạch Bạch chôn vùi ngàn năm đạo hạnh, nên nàng ta rất ghét loài người a~.

“Nhóm yêu quái có ý muốn giúp đỡ? Đây không phải là nguyên nhân chính cậu đột ngột xuất hiện chứ?” Ân Kiên lần thứ hai nhướng mày hỏi, nhìn chằm chằm xung quanh Quản Đồng, hiện có bốn con đại bàng lửađang vây quanh.

“Thông minh! Tộc hồ đối người phàm rất có thiện cảm, chúng tôi đương nhiên đứng về phía loài người, mà xà tinh bọn họ lại phản đối. Vào lúc này buổi họp cư nhiên không thể là chúng tôi hay là xà tinh chủ trì, ý của chị tôi là……. Tìm người không thuộc tam giới* ngũ hành*, thay người phàm đến nói chuyện thì mọi việc mới được giải quyết dễ dàng hơn một chút!” Quản Đồng cười khanh khách, hắn đương nhiên tâm tình khoái trá, Tiểu Vân vốn là bị đánh phải quay trở về nguyên hình, trừ bỏ việc không thể nào biến thành hình người, còn pháp lực không khác trước là bao, đều đã khôi phục. Có lẽ qua ba trăm năm nữa, là có thể đi ra ngoài.

* Tam giới: Tam giới (zh. , sa. triloka, traidhātuka, trayo dhātavaḥ, pi. tisso dhātuyo, bo. khams gsum), cũng được gọi là Tam hữu (zh.), là ba cõi của Vòng sinh tử, là nơi mà loài Hữu tình tái sinh trong theo hướng Lục đạo (sa. gati). Khái niệm Tam giới này có thể hiểu là Vũ trụ quan của đạo Phật. Ba cõi của Vòng sinh tử: Dục giới - có ham muốn về giới tính và những ham muốn khác. Sắc Giới - các vị ở đây thuộc nam tính nhưng đã chấm dứt mọi ham muốn, ăn uống, nhưng còn có khoái lạc. Đây là thế giới của các người trời trong cõi Thiền (sa. dhyāna). Hành giả tu tập thiền định có thể tái sinh trong cõi sắc. Sắc giới gồm bốn cõi, mỗi cõi lại được chia thành nhiều cõi trời khác nhau. Vô sắc giới - thế giới này được tạo dựng thuần tuý bằng tâm thức và gồm bốn xứ (sa. arūpasamādhi). Vô sắc giới gồm: Xứ Không vô biên, Xứ Thức vô biên, Xứ Vô sở hữu, Xứ Phi tưởng phi phi tưởng (Wikipedia)

*Ngũ Hành: Theo triết học cổ Trung Hoa, tất cả vạn vật đều phát sinh từ năm nguyên tố cơ bản và luôn luôn trải qua năm trạng thái được gọi là: Mộc, Hỏa, Thổ, Kim và Thủy (tiếng Trung: , , , , ; bính âm: Mù, huǒ, tǔ, jīn, shuǐ). Năm trạng thái này, gọi là Ngũ hành ( ), không phải là vật chất như cách hiểu đơn giản theo nghĩa đen trong tên gọi của chúng mà đúng hơn là cách quy ước của người Trung Hoa cổ đại để xem xét mối tương tác và quan hệ của vạn vật. (Wikipedia)

“Chị? Tôi tưởng Tiểu Vân là hồ ly đực chứ…?”

“Tôi quen miệng!”

“Thế giờ, mấy người tính tìm tôi làm chủ trì? Bởi vì tôi không nằm trong vòng tam giới ngũ hành?” Ân Kiên trầm ngâm, đây đích thị là sự lựa chọn vô cùng hoàn hảo, anh không sống cũng chẳng chết, không thuộc về loài người cũng không phải yêu quái, trên trời dưới đất hoàn toàn nằm ở bên ngoài.

“Đúng vậy! Hơn nữa, anh nhất định sẽ giúp cho người phàm.” Quản Đồng khẳng định. Nếu là trước đây, hắn sẽ cân nhắc tâm tình của Ân Kiên để đặt vấn đề, bởi khi nói ra điều này ít nhiều sẽ làm anh ta tổn thương vì thấy bản thân quá ư lạc lõng trên thế giới này. Hiện tại, hắn tin tưởng Ân Kiên đủ kiên cường, anh sẽ hiểu ra rằng cho dù trên đời này chỉ còn lại một mình anh, anh cũng sẽ không cô độc.

“Ừm…, tôi đồng ý! Bất quá… Cậu cũng biết nhân giới gần đây xảy ra nhiều chuyện phải không? Những thứ kia… Những thứ kia đến tột cùng là cái gì?” Ân Kiên nhìn bản viết tay Sơn Hải Kinh, thấy một đám chữ nhỏ chi chít, cho dù cố vẫn là không thấy rõ.

“Tôi có xem tin tức, thế nhưng chưa từng thấy qua bộ dạng cái loại sinh vật này, ta có thể khẳng định đây không phải là yêu quái*, cũng tuyệt đối không phải yêu ma*, anh cũng gặp qua yêu ma rồi! Tóm lại, anh có đọc hết Sơn Hải Kinh cũng không có khả năng tìm được.” Quản Đồng tiến đến bên người Ân Kiên lắc đầu.

*Yêu quái: ( ) [chīmèi]: quỷ sứ; đầu trâu mặt ngựa.

*Yêu ma:( ) [shānxiāo]: ma núi; quỷ một giò thường nói trong truyền thuyết.

“Cậu đã mấy trăm tuổi, thế nhưng cũng chưa thấy qua vật kia? Không phải là một câu sống uổng phí sao, cậu có thể tránh qua thiên nhân ngũ suy*, ngu ngốc cũng là tội chết đấy!” Ân Kiên hừ hừ hai tiếng, Quản Đồng nhìn anh khóe môi trưng ra nụ cười vô cùng sáng lạn, hắn yêu Ân Kiên cũng vì cái tính chanh chua rất hợp với vẻ mặt khinh thường này, thật sự là muốn có bao nhiêu đẹp trai liền có bấy nhiêu đẹp trai a~!

*“Thiên nhân ngũ suy”: Đại nạn trong một kiếp sống không một người nào có thể trốn được, đến tiên nhân cũng không thể làm ngơ. Duy chỉ có những người pháp thuật đắc đạo có cốt khí mới có thể hóa giải nguy nan. (Đây là tớ tổng hợp lại khi đọc qua mấy chương của “Vĩnh Sinh”:(()

“Chậc chậc… Mấy thứ kia ngay từ đầu đều xuất hiện ở trong đường hầm? Đường hầm chính là con đường kết nối thông đến một thế giới khác!”

“Tôi nghĩ rằng nước mới là kết nối đi thông sang một thế giới khác.”

“Sai rồi! Để đại ca dạy cho mà nghe. Nước – là con đường kết nối thông xuống âm phủ!”

Nhìn Quản Đồng cười vẻ mặt rất muốn ăn đòn, Ân Kiên không khỏi nhăn mày nhăn mặt, đi thông qua một thế giới khác? Nhìn anh rõ ràng là không hiểu lắm, nhưng mặt vẫn hiện lên là có chết cũng không chịu nhận thua, Quản Đồng cười đến ngoác cả miệng, Ân Kiên tính tự cao tự đại cả người khó chịu vặn vẹo thật sự rất đáng yêu.

“Ba ngàn thế giới* a~!” Quản Đồng hai tay tạo thành chữ thập, vẻ mặt trêu đùa không có tới nửa phần thành ý.

*“Ba ngàn thế giới” (Nhất niệm tam thiên): Trong Phật học, thuật ngữ “một niệm” (nhất niệm) thường được dùng để chỉ một ý tưởng, một sát na, một khoảnh khắc, tức là cái khoảng thời gian ngắn nhất. “Ba ngàn” ở đây tức là ba ngàn thế giới. “Một niệm ba ngàn” – nếu nói cho đầy đủ là “trong một niệm có đủ cả ba ngàn thế giới” – là một mệnh đề khai triển từ mệnh đề “Một là tất cả, tất cả là một” ở trên. Đó là một trong những điểm đặc sắc của giáo lí tông Thiên Thai (Trung-hoa). Vị tổ của tông này, đại sư Trí Giả (tức Trí-Khải), trong bộ luận Ma Ha Chỉ Quán, đã chia ra có 10 loại thế giới trong vũ trụ:

“Trừ bỏ nhân giới, âm phủ ở ngoài, trên đời này còn có nhiều không gian khác không thể đếm hết, mặc kệ là làm gì, hoặc là không làm gì đều sẽ ảnh hưởng lẫn nhau. Cho nên, cần thận trọng từ lời nói đến việc làm nha! Bé con!” Quản Đồng vẫn dùng giọng điệu không nghiêm túc giải thích, Ân Kiên hiểu ra gật gật đầu. Anh bắt đầu hoài nghi có phải Ân Tư dùng chiêu thức chém không khí để sang không gian khác, rồi mang

những thứ kia đến thế giới này hay không.

"Thế nào? Có quyết định đến chủ trì hội nghị không?" Quản Đồng thật lòng hỏi, Ân Kiên thận trọng cân nhắc trong chốc lát sau sau đó gật đầu.

"Chờ tôi viết giấy để lại cho tiểu Học."

……..

……..

Sau khi đem DV giao cho tổ tin tức xong, lại là một mớ hỗn loạn, quả nhiên những gì xảy ra trong video quá mức kinh hoàng. Bất quá Lư Hiểu Huệ cho rằng người dân đều có quyền được biết mình sắp gặp phải chuyện gì, quyết định thật nhanh lập tức truyền bá tin tức, đồng thời đem cả video giao cho cảnh sát. Một đống chuyên gia, học giả bắt đầu thảo luận nên như thế nào giải quyết sự việc này.

"Mấy người bên tổ học tỷ muốn đi tìm hiểu thực tế! Tiêu Ca cảm thấy như vậy quá nguy hiểm, chính là không ai ngăn được chị ta! Tiêu Ca chạy đi khuyên nhủ rồi!" bên trong phòng họp Thái Bình Dương, Trương Chính Kiệt tặc lưỡi lắc đầu, ai nói Hà Bật Học là kẻ điên, luôn trước sau không để ý ngoan cố đấu tranh, Lư Hiểu Huệ so với Hà Bật Học còn hơn thế đi? Ít nhất Hà Bật Học là do không hiểu hết được tính nguy hiểm, còn Lư Hiểu Huệ là biết rõ sẽ gặp nguy hiểm vẫn muốn xông vào a~!

"Loạn rồi ~ Loạn hết cả rồi!" Hà Bật Học nhăn mặt, ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng bản thân lại ngồi im.

"Học trưởng…." Trương Chính Kiệt tức giận, hai người nhìn nhau hơn mười giây, hiểu rất rõ suy nghĩ của đối phương. Cũng biết sẽ nguy hiểm, lại không ai dám đi khuyên nhủ Lư Hiểu Huệ, đó cũng là một kiểu biết rõ trong núi có hổ, mà vẫn muốn vào là hành vi tự sát!

"Học tỷ sẽ có chừng mực thôi! Còn mấy người, đừng hành động thiếu suy nghĩ, ta đi tìm anh Kiên hỏi một chút, nhìn cái vật kia không rõ là yêu nghiệt phương nào lại chui đến đây náo loạn cả lên!" Hà Bật Học khoa trương vung tay múa chân, đeo ba lô chạy ra ngoài, Trương Chính Kiệt đảo cặp mắt trắng dã, vị chế tác dạo này hễ cứ mở miệng là nhắc tới bảo bối của gã.

"Anh cùng Quản Đồng đi xử lý một số việc, ở nhà tự chăm sóc bản thân nhé, Kiên." Ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn, tờ giấy được dán trên cánh tủ lạnh. Bên trong còn chuẩn bị một chút thực phẩm đóng hộp, Hà Bật Học mở lấy ra một hộp pa-tê Italy, anh cứ qua loa tắc trách như thế a~? Ân Kiên càng lúc càng làm biếng, ngay cả xuống bếp nấu đồ ăn cũng ngại.

Một bên ngâm nga bài hát yêu thích không thành điệu, một bên mở chai bia, Hà Bật Học ngồi trước bàn trà xem tin tức. Xe SNG (1), máy quay phim cùng Mic thu âm mau chóng tiếp cận hiện trường trạm trung chuyển tàu điện. Một đợt lại một đợt cảnh sát chạy qua, lực lượng phòng cháy chia làm vài đội tiến vào, thậm chí còn điều cả bên lực lượng quân sự sang hỗ trợ. Tin tức từ hình ảnh đến âm thanh, không khí

khẩn trương khiến người xem nhịn không được có chút mong đợi. Hà Bật Học không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng thầm ngưỡng mộ Lư Hiểu Huệ có cơ hội tham dự sự việc này, đây có thể là phát hiện lớn của thế kỷ a!

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, sợ tới mức làm Hà Bật Học thiếu chút nữa làm rơi hộp pa-tê đang nóng rừng rực, miệng thầm nguyền rủa hai tiếng, đầu bên kia là giọng Trương Anh Nam, nàng phụ trách ở tại bệnh viện chăm sóc Trần Tương Từ.

"Học trưởng, tiểu Tương tỉnh rồi! Cô ấy muốn em thông báo với anh một tiếng, mong anh không cần lo lắng." Trương Anh Nam trong giọng nói tràn ngập sự vui mừng. Sau khi Trần Tương Từ khôi phục ý thức, trong lòng mọi người cuối cùng cũng buông được một tảng đá lớn.

"Ah! Tốt lắm! Các cô có đói bụng không? Chờ một lát ta đi qua đó, thuận tiện mang chút đồ ăn." Hà Bật Học cũng vui vẻ theo, dấu không được nụ cười trả lời.

"Không cần đâu! Chính Kiệt cùng Tiểu Tứ vừa chạy tới, học trưởng anh nghỉ ngơi cho tốt! Muộn rồi, không cần chạy qua đâu."

"Không có việc gì, dù sao ta cũng đang rất nhàn rỗi!"

Đang nghĩ đến những món mùi vị quá nặng sẽ không phù hợp mang tới bệnh viện, Hà Bật Học bắt đầu tính toán, cháo hải sản là sự lựa chọn không tồi. Đi tới chợ đêm, đúng là càng về đêm càng đẹp, người đi bộ san sát nhau. Ở trong này mọi người đi dạo, không chút nào bị những tin tức làm cho ảnh hưởng. Thật là tuyệt, cứ như hai thế giới tách biệt. Có lẽ những chuyện như sinh vật đáng sợ tấn công người dường như sẽ không xảy ra đối với mình. Tin tức tựa như kịch phim, xem qua coi như xong, không cần hao tâm tổn trí lưu lại làm gì.

"Tiên sinh, thời gian thăm bệnh chỉ đến 8:00." Người y tá tốt bụng nhắc nhở, Hà Bật Học lại trưng khuôn mặt đáng yêu tươi cười đáp tạ, mấy cô y tá cười ríu rít mãi không thôi, công việc ở bệnh viện đã muốn mệt chết nên Hà Bật Học cũng không ngại đùa các nàng vui vẻ.

Gõ cửa, Tiểu Tứ vội vội vàng vàng đem cháo nóng tới, tất cả nhân viên tổ chế tác đều ở trong phóng bệnh, giống như muốn ở trong này mở Party.

"Thế nào? Khá hơn chút nào không?" Hà Bật Học để ý Trần Tương Từ hôm nay búi tóc, khí sắc đã tốt hơn nhiều.

"Vâng… Làm cho mọi người lo lắng." Khẽ cười yếu ớt, Trần Tương Từ hốc mắt ửng đỏ, Hà Bật Học nhìn sang Trương Anh Nam vài lần, người sau nhanh nhẩu cúi mặt, tiểu cô nương này chắc vừa mới khóc xong.

"Anh Kiên đâu? Hai người không đi cùng nhau à?" Trương Chính Kiệt hơi kinh ngạc hỏi, kỳ thật cũng có chút không thích hợp, hai người này hơn phân nửa là đồng hành cùng nhau, hơn nữa hiện tại bên ngoài còn có quái vật chưa bị bắt, Ân Kiên yên tâm để Hà Bật Học đơn độc chạy loạn sao?

"Quản Đồng tìm đến, chắc phải có chuyện rất gấp đi? Nói không chừng là vì những thứ kia." Vì sợ kinh động đến Trần Tương Từ, Hà Bật Học dùng mắt to đảo đảo trợn trợn, hy vọng Trương Chính Kiệt có thể nghe hiểu ý của cậu. Trương Chính Kiệt có hiểu hay không cậu không rõ lắm, Trần Tương Từ đột nhiên mặt mũi trắng bệch nói rằng cô đã hiểu, Hà Bật Học thấy có lỗi liếc nhìn một cái.

"Em không sao…, anh Học… Mọi người điều tra ra đó là cái gì chưa?" Trần Tương Từ nhăn mày, hốc mắt lại đỏ, Hà Bật Học khổ sở lại liếc nhìn cô một cái, thật sự cô ấy bị dọa đến không tưởng được.

"Ây yo~ cô đem ta trở thành cái gì rồi? Thám tử lừng danh Hà Bật Học sao?… Việc này cảnh sát đã đi điều tra, cô không cần lo lắng, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi." Hà Bật Học ôn nhu trả lời, Trần Tương Từ lại liều mình lắc đầu, cô biết sự tình tuyệt đối không như bọn họ đơn giản tưởng tượng, nếu không nhanh giải quyết, cô sợ bọn họ rốt cuộc sẽ không có cơ hội giải quyết.

"Làm sao thế? Cô còn biết thêm điều gì nữa à?" Trương Chính Kiệt hỏi, hắn biết Trần Tương Từ là một cô gái mạnh mẽ, tại thời điểm đáng sợ như vậy mà cô vẫn theo bản năng bật DV để quay phim, nói không chừng bản thân hắn còn không có đủ gan dạ sáng suốt như vậy. Thế nên hắn có lý do tin tưởng khả năng quan sát của Trần Tương Từ, có lẽ cô đã nhìn thấy được nhiều hơn mọi người vẫn nghĩ.

"Những thứ kia… Những sinh vật kia…, ban đầu sẽ sợ sáng, chúng không dám tới gần trong khoang tàu bởi vì trong đó có đèn chiếu sáng khẩn cấp. Nhưng mà…… khi chúng lần thứ hai tấn công, chúng đã dám đứng ở phía trước đèn pin. Tuy rằng không phải rất sáng, nhưng chúng dần dần thích ứng…. Em lo rằng… Em lo rằng cuối cùng những… Những sinh vật đó sẽ rời khỏi đường hầm…." Trần Tương Từ sợ hãi nhắm chặt hai mắt, những người còn lại trong lòng một trận rét lạnh. Điều này dĩ nhiên hợp lý, sau khi mọi việc xảy ra, tất cả những đoàn tàu đều bị ngưng làm việc, cư nhiên sẽ không có ai tiến vào đường hầm. Tất nhiên, trừ bỏ cảnh sát, nhân viên chữa cháy cùng những phóng viên không sợ chết. Giả định những sinh vật kia tấn công người là vì thức ăn, thì rất nhanh thôi, chúng sẽ thiếu thức ăn mà chết, hoặc ngược lại…… Chúng sẽ lao ra khỏi đó và xuất hiện trên toàn bộ bề mặt trái đất….

Trương Anh Nam ở lại làm bạn với Trần Tương Từ, đám Hà Bật Học cùng nhau đến đài truyền hình. Đi qua trạm trung chuyển tàu điện, trong lòng không khỏi nhộn nhạo. Tuy rằng đã có biển báo và crime scene để chặn, bốn phía sáng đèn, nhưng nhìn vào đường thang cuốn đang chạy cảm giác giống như có thể đi thông qua một thế giới mà mình không biết tên, hoặc như sẽ ngã vào miệng một con quái thú đang mở lớn.

"Ổn rồi! Bốn phía đèn chiếu sáng như vậy, cho dù những thứ kia có thật sự muốn lao tới cũng sẽ phải suy nghĩ lại, tiểu Tương không phải đã nói bọn chúng sợ sáng sao?" Trương Chính Kiệt dùng sức vỗ vỗ bả vai Hà Bật Học, sau đó cả đoàn lại tiếp tục trở lại đài truyền hình.

"Không biết nhóm học tỷ thế nào rồi?" Hà Bật Học lo lắng nói, cả ngày đều không có tin tức của Lư Hiểu Huệ. Mặc dù biết bọn họ cho dù có thể tiến vào trong đường hầm, cũng không nhất định có vận may mà gặp được những sinh vật kia, nhưng không liên lạc được với chị ta cũng thấy chút nóng ruột.

"Hẳn là không nhanh như vậy đi? Anh cũng biết, khi ta ngồi xuống sẽ có cảm giác mất rất ít thời gian, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy! Bọn họ muốn dùng mọi phương pháp để tìm kiếm, học tỷ phải thật vất vả để tranh thủ tất cả cơ hội có được, chị ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ cái gì làm hỏng đâu!" Trương Chính Kiệt lắc đầu. Nói đến điên cuồng, Lư Hiểu Huệ mới là đệ nhất, trên người chị ta căn bản là tràn đầy dấu ấn của một phóng viên nhiệt huyết đi!

"Mà hơn nữa có rất nhiều cảnh sát, quân đội bảo vệ, Miss Lư chắc là không có việc gì! Bọn họ muốn đi càn quét những thứ kia! Vũ lực hẳn là không nhỏ đi?" Tiểu Tứ nói xong hưng phấn đứng lên, hắn đã hy vọng chính mình hiện tại đang khiêng máy quay phim ở trong đường hầm kia chạy trốn, so sánh cảm giác hẳn là hồi hộp hơn cái hồi đi quay trong nhà ma nhiều.

"Dù sao tất cả các tiết mục khác hiện giờ đều bị ngưng hoạt động, dịp này chúng ta nên chỉnh trang, sửa sang lại các dự án tiếp theo, cái gì cần khắc phục thì khắc phục, không nên thừa nước đục thả câu!" Hà Bật Học hừ hừ hai tiếng, mang hai lon bia tiến vào trong phòng.

"Cái gì? Anh hiện tại ở trên núi à? Nghe không rõ lắm!" Hà Bật Học áp di động dán chặt lỗ tai, tranh thủ lúc rảnh rỗi gọi điện thoại tìm Ân Kiên, trời biết người kia đang dạo chơi đến nơi nào? Tín hiệu di động không rõ ràng lắm.

"Hiện tại á? Hiện tại chuyện gì cũng đều không xảy ra, cảnh sát bọn họ còn đang tìm những sinh vật kia, bất quá mò mẫm nhộn nhạo một hồi lại chưa có thu hoạch gì…. tiểu Tương hả? Tiểu Tương tỉnh rồi, ưm! Em biết, không được tùy tiện chạy loạn ra ngoài! Anh thực dong dài a~…." Hà Bật Học nhỏ giọng cười khanh khách, bên nhân viên làm việc liếc mắt một cái, trong giọng nói có tư vị ngọt ngào thế kia khiến cho những kẻ FA vô cùng khó chịu.

"Em thấy khả năng bọn họ sẽ chẳng bắt được cái gì…, mọi việc… ah~… anh Kiên…." Hà Bật Học hít vào một hơi lạnh, mở lớn mắt đưa tay lên nhìn không thấy được năm ngón.

"Mất… Mất điện rồi…." Quên mất là vẫn đang cùng Ân Kiên nói chuyện, Hà Bật Học vô thức tự nói với mình. Vì sao mà ở tại thời điểm mấu chốt này lại mất điện cơ chứ?

"Chế, chế tác?" Một nhân viên có vẻ không biết phải làm sao.

"Máy móc cậu mang theo vẫn còn ở bên trong à? Sau khi khôi phục điện lực phải chạy ra khỏi đây không cần kiểm tra!" Hà Bật Học bật đèn pin, đơn giản ra lệnh rồi sau đó liền xông ra ngoài.

"Chỉ có tòa nhà này bị mất điện hay các nơi khác cũng thế?" Hà Bật Học đi trên hành lang thì gặp Trương Chính Kiệt, trong tay đối phương cũng cầm một cây đèn pin siêu sáng (2), đây chính là công cụ mà tổ chế tác của bọn họ được chuẩn bị.

"Cả khu đều bị." Trương Chính Kiệt ném lại một câu rồi cùng Hà Bật Học vọt tới cửa sổ nhìn, bốn phía toà nhà tối như mực, nơi nơi có tiếng còi ô tô. Bên trong tòa nhà cũng ồn ào một mành. Mọi người vội vàng cứu những người khác còn đang kẹt lại trong thang máy.

"Học trưởng, có phải anh cảm thấy chính những sinh vật kia đã phá hỏng đường điện không?" Trương Chính Kiệt nuốt nước miếng.

"Ta hy vọng không phải……."

"Làm sao mà sắc mặt khó coi như thế kia?" Quản Đồng quan tâm hỏi, Ân Kiên nhìn chằm chằm điện thoại di động của mình sắc mặt nghiêm trọng, anh không nghe lầm chứ? Hà Bật Học vừa mới cúp cuộc gọi của anh?

"Tôi phải đi về." Ân Kiên nói đi là đi, Quản Đồng vội vàng đem anh giữ chặt. Người cũng sắp đến đông đủ, thế mà chủ trì hội nghị chuẩn bị lâm trận lại cong mông bỏ chạy.

"A Học nơi đó nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không cậu ta sẽ không cúp điện thoại của tôi." Ân Kiên trả lời, Quản Đồng nhếch lông mày, chỉ cần nhắc tới Hà Bật Học, Ân Kiên sẽ không đủ bình tĩnh, thật sự người này áp chế được người kia a~!

"Đây là người mà theo ngươi đủ công minh liêm chính là chủ trì hội nghị?." Mờ ảo đến độ không thể nhận ra, tiếng nói từ phía sau truyền đến. Một nữ nhân mang theo một cỗ yêu khí đứng đằng sau Ân Kiên và Quản Đồng. Trên người mặc một chiếc áo ngắn màu xanh lục, quần dài. Đôi mắt nhỏ hẹp đánh giá Ân Kiên. Đột nhiên, vẻ mặt biến đổi, Ân Kiên từ xưa tới nay chưa thấy qua có gương mặt người nào biểu tình dữ tợn đến như vậy, ngũ quan cứ như lệch hết vị trí, rối rắm quần tụ lại một chỗ.

"Là ngươi!" Tiếng nói phẫn hận kèm theo âm thanh tê tê, nữ nhân kia một bước chặn ở trước người Ân Kiên. Trong nháy mắt, Ân Kiên khẳng định mình vừa thấy đầu lưỡi cô ta tách ra làm hai.

"Không phải hắn đâu…." Lại một nữ nhân khác nhẹ giọng trả lời. Khác hẳn với vị kia cả người yêu khí, người này có loại khí tức khi tiếp cận vô cùng trang nghiêm giống như hồ tiên Tiểu Vân, Ân Kiên biết vị này tu luyện cảnh giới sắp đứng đến hàng tiên rồi, Nhưng mà vị này lại cũng không giống với hồ tiên Tiểu Vân. Tiểu Vân tràn ngập khí chất linh hoạt kỳ ảo, mà nữ nhân này lại vô cùng bí ẩn, kiểu như đối với thế sự vô thường sớm luyện thành thói quen bình thản.

"Chị à, sao lại giúp hắn nói chuyện!" Nữ nhân lúc nãy vung tay dậm chân, giọng nói giận dỗi, khiến Ân Kiên cảm thấy thú vị chính là chỉ trong chớp mắt, nàng ta liền biến thành một cô bé có chút ngây thơ.

"Thật sự không phải là hắn…, tuy rằng rất giống… Nhưng không phải là hắn…." Cô gái trang nghiêm kia nhìn Ân Kiên thầm trả lời, vẻ mặt có chút lo sợ như sẽ tỉnh cơn mộng mị, khiến người ta không khỏi động lòng với nữ nhân này, đến tột cùng đã trải qua chuyện đau thương gì.

"Bạch tỷ, nàng cũng đã đến rồi! Chúng ta có thể bắt đầu chưa?" Quản Đồng thân thiện kéo lấy nữ nhân trang nghiêm kia. Rất khó tưởng tượng được rằng vừa không lâu trước, cái tên hồ ly giảo hoạt còn ca một bài về sự không tín nhiệm của đám xà tinh.

"Không cần bắt đầu! Chúng ta vẫn không nghĩ sẽ nhúng tay, việc của phàm nhân để tự họ giải quyết, hừ!" Nữ nhân xinh đẹp đẩy Quản Đồng ra, đứng trước người nữ nhân trang nghiêm như muốn bảo vệ.

"Tiểu Đồng à… Thật sự xin lỗi….." Tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhu, mặc dù là cự tuyệt, nhưng từ thần thái đến ngữ khí vô cùng mềm mại làm cho không người nào còn có thể tranh cãi thêm nữa.

“Bạch tỷ, nàng thiện lương như thế, khẳng định sẽ không thấy chết mà không cứu, niệm tình……” Quản Đồng chưa từ bỏ ý định khuyên bảo, Ân Kiên cảm thấy rất khó hiểu, đến tột cùng hai nữ nhân này là thân phận gì, trừ bỏ hồ tiên Tiểu Vân ở ngoài, Quản Đồng từ xưa tới nay ai cũng không phục vậy mà trước mặt họ lại ăn nói vô cùng khép nép.

“Tình? Ngươi nói cái tình gì? Ngươi còn dám nói kia đoạn tình? Nếu không bởi vì cái gã đàn ông đó, chị ta sẽ không thê thảm như vậy? Chúng ta đã sớm được ban làm tiên nhân, nếu không phải vì tên đàn ông đó, liệu chị ta có hao đi ngàn năm công lực, cuối cùng phải canh giữ ở trong tháp một lần nữa tu luyện không?” Nữ nhân xinh đẹp phẫn nộ đẩy Quản Đồng một phen, xong trợn mắt. Ân Kiên không thể không cảm thán, nàng ta thật sự càng giận càng đẹp, càng điên cuồng càng tuyệt sắc.

“Muốn chúng ta hỗ trợ cũng được, đem tên khốn kiếp kia tìm ra, để ta đâm hắn hai đao trút giận!” Nữ nhân xinh đẹp xoay người bá đạo bước đi cùng nữ nhân trang nghiêm cũng không thèm hứa trước. Quản Đồng chỉ có thể lăng lăng nhìn bóng dáng hai người bọn họ trong chớp mắt thành sương khói biến mất.

“Bây giờ nên làm gì?” Quản Đồng cười khổ nhìn Ân Kiên liếc mắt một cái. Người này từ lúc mới bắt đầu cho đến khi kết thúc đều không lên tiếng, hội nghị còn chưa khai mạc đã bị phá tan tành.

“Trông rất giống tôi, nhưng lại không cùng dạng người… Cậu nghĩ đến ai?” Ân Kiên hơi nhăn lại tuấn mi, im lặng cùng Quản Đồng trao đổi ánh mắt cùng chung ý nghĩ.

Chạy trong bóng tối, Hà Bật Học chiếu đèn pin quan sát xung quang, vốn dĩ là nơi quen thuộc, nhưng một khi mất đi ánh sáng lại trở nên vô cùng xa lạ.

“Học trưởng… Hiện tại tính như thế nào đây?” Tiểu Tứ khiêng máy quay phim đi theo phía sau Hà Bật Học, trong lòng cứ thấy phập phồng bất an, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy có việc sắp xảy ra, a-đrê-na-lin* đang tăng vọt.

*A-Đrê-Na-Lin: hormon của tuyến thượng thận, dùng làm thuốc co mạch và tăng huyết áp

“Cứ rời được khỏi nơi này hẵng nói, cả khu tối đen như mực, nói không có việc gì phát sinh thì quỷ mới tin….” Hà Bật Học le lưỡi. Nhìn chung, cả tòa nhà đột nhiên bị cắt điện, trừ bỏ những người còn đang mắc kẹt trong thang máy thì nhất thời coi như bình yên. Chẳng qua thấy gió êm sóng lặng trong lúc tình hình đang hết sức căng thẳng thế này, hơi có chút sai lệch, khả năng nếu có gì bất chợt khó mà kiểm soát.

“Từ từ… Có nghe thấy tiếng kỳ quái gì không?” Cuối cùng gần tới cửa Trương Chính Kiệt đột nhiên ngừng lại, nghiêng đầu lắng nghe. Hà Bật Học trong bụng giật thót một cái, nếu cậu không có nghe sai, thì vừa mới quả thật có một âm thanh thê lương thét chói tai, thanh âm quá mức dồn dập, ngắn ngủi, nếu không phải Trương Chính Kiệt nhắc nhở, khả năng cậu sẽ bỏ qua.

“Dường như… Dường như là từ bên ngoài truyền đến.” Hà Bật Học nhăn mặt. Cả tòa nhà vốn trang bị hệ thống cách âm khá tốt, nói cách khác, nếu như trong này có người bị giết, bên ngoài chưa chắc đã nghe thấy, ngược lại cũng thế.

Hà Bật Học hồ nghi chậm rãi tiến gần cửa sổ. Bên trong lẫn bên ngoài đều là một mảnh tối đen, mắt to nhìn chăm chú hồi lâu, mới nhìn thấy dưới tầng hỗn loạn hết cả, những con người nhỏ xíu đang chạy trốn, như là tránh né thứ gì.

"Có phải hay không là…." Tiểu Tứ khiêng máy quay đến gần, bị hình ảnh ngược chiếu trên cửa kính làm cho khó chịu, theo bản năng muốn vươn tay đẩy ra.

"Uy! Ngươi làm cái quái gì?" Hà Bật Học tỉnh táo đẩy tay hắn ra, Tiểu Tứ không hiểu nhìn lại cậu, nhưng vào lúc này, có âm thanh bành bạch truyền tới, hai người đồng thời quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy một đôi mắt to như cái bát, mấy trăm con ngươi không thể điều khiển được chớp chớp.

Miệng toác ra hai phía, những mảnh thịt thừa rung rung….., Hà Bật Học phát hiện mình không có cách đem tầm mắt đang dính lấy cái thứ ghê tởm kia dời đi. Nhìn kỹ bề ngoài, nó tương đối chỉ lớn hơn con chuồn chuồn mấy trăm lần, cánh mỏng trong suốt, móng nhọn, đầu lớn hơn nhiều so với thân thể, đuôi dài hẹp dần về phía sau cuối cùng cong lên như móc câu, Hà Bật Học trợn mắt nhìn, cái này không phải ảo giác, sinh vật ghê tởm kia chính xác là đang đứng trước mặt cậu.

"Học… Học trưởng…." Trương Chính Kiệt nuốt nuốt miếng, từ lúc bắt đầu đến giờ hắn có chút khó thở, cho nên yết hầu như bị nghẹn lại.

"Tại sao không có ai nói chạy mau?" Hà Bật Học cười gượng hai tiếng, hai má bởi vì quá mức khiếp sợ mà có chút cứng ngắc.

"Chạy mau…." Tiểu Tứ nức nở, hắn còn trẻ, không nghĩ đang khỏe mạnh mà lại chết sớm a~~~!

"A a ~~~~~~." Ba đại nam nhân thét chói tai một đường té chạy xuống lầu. Vài giây sau, thủy tinh vỡ vụn, có tiếng cánh vỗ đuổi theo.

Tâm bắt đầu không khống chế được sợ hãi, Hà Bật Học mỗi bước hai ba bậc lao xuống tầng trệt. Tốc độ này cả đời cậu chưa từng trải qua, cơ hồ có thể cảm giác được gió táp vào hai má đau rát. Cái chính là cậu phải chạy nhanh hơn nữa vì phía sau cái âm thanh cánh vỗ kia vẫn đuổi theo như hình với bóng.

"Học trưởng!" Tiểu Tứ ngoẹo một cái, thiếu chút nữa cả người ngã lăn xuống thang lầu, Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt mỗi người một bên vội vàng đỡ hắn.

"Ngu ngốc! Ngươi còn khiêng máy quay phim để làm cái khỉ gì?" Hà Bật Học mắng một câu, lôi Tiểu Tứ lên tiếp tục kéo hắn xuống lầu, vì một khắc trì hoãn mà âm thanh đuổi đến càng gần.

Sau đầu đột nhiên truyền đến tiếng tê..tê, Hà Bật Học hơi nghiêng đầu, khóe mắt trùng hợp nhìn thấy thứ kia vèo một cái xuất hiện phía sau Tiểu Tứ, tâm quýnh lên, nghiến răng, quăng Tiểu Tứ một vòng, mạo hiểm né sinh vật kia. Sinh vật kia liền cong chiếc đuôi lưỡi câu tấn công. Không may, Hà Bật Học cùng Tiểu Tứ mất đi thăng bằng không kịp bám vào đâu lăn một mạch xuống cầu thang. Ở dưới Trương Chính Kiệt bản năng tưởng giữ được Hà Bật Học, chẳng may lại theo trọng tâm Hà Bật Học ngã xuống với lực

quá mạnh liền theo đó mà lăn xuống cùng.

Ba người bi thảm lăn thành một khối, may mắn lại bởi vì thế mà tốc độ xuống lầu nhanh hơn, ngoài ý muốn né được sinh vật kia tấn công. Thật vất vả mới lăn đến nơi, Hà Bật Học đã muốn đau đến không đứng dậy nổi, đầu vừa đau lại choáng, cả người bầm dập.

"Uy… Đừng có giả vờ chết, mau đứng lên! Chúng ta phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này." Hà Bật Học cố hết sức dựa vào tường chậm rãi đứng lên, đùi phải một trận đau nhức, còn ngửi thấy mùi máu tươi, hoàn toàn không nghĩ sẽ kiểm tra xem mình bị thương chỗ nào, cậu bây giờ chỉ muốn tự lừa gạt bản thân rằng chỉ là vết thương nhẹ mà thôi,….. chỉ là vết thương nhẹ mà thôi! Cậu vẫn còn đi được, không sao cả. Lại nói tiếp, thật kỳ diệu…… vừa tự thuyết phục chính mình xong thì đau đớn trên người tựa hồ giảm bớt đi rất nhiều.

"Học trưởng, tay em hình như gãy rồi." Trương Chính Kiệt khẽ nghiến răng, cả người đều đau, không phân biệt nổi là đau chỗ nào, mồ hôi lạnh ứa ra, không rõ là vì sợ nên run hay vì lạnh.

"Tiểu Tứ? Tiểu Tứ, ngươi có khỏe không?" Hà Bật Học lắc lắc đầu, vẫn luôn cảm thấy có chất lỏng chảy vào mắt, tầm mắt trở nên siêu mơ hồ, bất đắc dĩ đợi không được Tiểu Tứ trả lời. Điều duy nhất cảm thấy đáng ăn mừng là hắn ta còn thở, ít nhất còn sống.

"Chúng ta không có cách mang theo cậu ta đâu, vẫn là trước tiên nghĩ biện pháp cầu cứu đi!" Trương Chính Kiệt khẽ cắn môi, mặc dù xác suất có thể bình an rời khỏi nơi này là không lớn, nhưng giờ mà lưu lại đây, thật sự không có hy vọng.

"Ân! Ngươi còn chịu đựng được không?" Hà Bật Học gật gật đầu, bất ngờ đau nhức khiến cậu không khỏi rên lên.

"Còn có thể, nhưng mà đèn pin của em hỏng rồi, còn anh?"

"Rơi rồi, di động cũng không thấy."

Vẫn một mảnh tối đen, Hà Bật Học cùng Trương Chính Kiệt hai người nhìn nhau không nói gì. Bên ngoài tình hình như thế nào chẳng thể biết được, đằng sau lại có sinh vật đáng sợ truy đuổi. Mất đi di động, đèn pin, bọn họ hoàn toàn bị vây chết ở chỗ này.

"Chính Kiệt, ngươi mang theo Tiểu Tứ tìm một chỗ trốn đi, ta nghĩ cách ra ngoài cầu cứu!" Hà Bật Học thở sâu, bên ngoài tình huống chỉ sợ càng hỗn loạn nhưng cậu cần phải làm, cậu phải có trách nhiệm bảo vệ những người trong tổ.

"Học trưởng, anh mang Tiểu Tứ đi trốn, chân của anh đang bị thương!" Trương Chính Kiệt lắc đầu, tay hắn bị gãy, hắn chạy ra ngoài cầu cứu mới tương đối hợp lý.

"Không cần cãi nữa, cứ như vậy đi!" Hà Bật Học đẩy cánh cửa thoát hiểm, từng bước từng bước nhảy ra ngoài.

Xe chạy tốc độ cao trên đường núi, Quản Đồng một bên lái xe, một bên liếc trộm Ân Kiên, hắn thật sự không có cách nào cùng Ân Kiên nói chuyện. Vì cái gì mà lại không thể giống như trước đây, lôi kéo tay của đối phương, đi theo động chạm một chút liền đạt được mục đích. Nếu như có thể, hắn đương nhiên cũng muốn làm như thế, từ khi trong thiên địa mọi thứ chuyển biến, không ít yêu quái xuyên qua không gian biến mất không thấy, bản thân hắn thì chẳng phải lo nhưng hiện giờ mang theo Ân Kiên, hắn sợ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Hắn không giống hồ tiên Tiểu Vân đối với pháp lực của mình luôn tràn ngập tự tin.

"Muốn nói cái gì? Không cần cứ trộm nhìn tôi như vậy, tôi không thích." Ân Kiên nhìn ra ngoài cửa sổ cũng không quay đầu lại, anh từ lúc gọi điện cho Hà Bật Học vẫn luôn thấy không an tâm. Ở trên đời này, anh chỉ còn có Ân Lâm và Hà Bật Học là hai người thân, Ân Lâm thì chẳng cần phải lo lắng làm gì, cho nên anh sợ nhất là Hà Bật Học đã xảy ra chuyện.

"Tôi chỉ muốn giải thích, cũng không phải cố ý kéo dài thời gian của anh…." Quản Đồng thở dài. Hắn đời trước đã nợ Ân Kiên cái gì? Dựa vào tuổi của hắn, lại có tài năng, đường đường là hồ tiên đại nhân, thế nhưng chỉ vì một tên nhóc Ân Kiên tâm tình bất ổn mà đành bán sống bán chết quay trở về.

"Tôi biết, tôi cũng không nghĩ sẽ sử dụng pháp thuật xuyên qua không gian, tôi đoán rằng những sinh vật kỳ quái kia đúng là từ cái khe đó mà đi qua đây." Ân Kiên gật gật đầu đồng ý, Quản Đồng ánh mắt sáng lên, không hổ là Ân Kiên của hắn, luôn luôn rõ ràng minh bạch.

"Anh cảm thấy, người khiến Bạch tỷ oán cả đời kia là ai?" Quản Đồng nhấn ga, xoay vô lăng, xe lượn qua vòng cua, tiếp tục tốc độ cao đi về phía trước.

"Ngoại trừ cái tên nham hiểm Ân Tiển, thì còn ai?" Ân Kiên mở radio, tín hiệu tuy rằng không rõ, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nghe được tin tức.

"Thật sự rất khó tưởng tượng a! Ân Tiển như vậy thật là không tốt chút nào." Quản Đồng chặc lưỡi, cái tên tiểu tử cuồng trừ yêu diệt ma đến đỏ mắt lại từng là tình nhân của Bạch tỷ sao? Lại còn phụ lòng người ta? Thật sự là nghĩ như thế nào cũng không thể tin nổi. Cùng lắm có thể coi là « vật cực tất phản » (1), người kia con nhà họ Ân, nếu như không làm theo những gì mà gia tộc dạy dỗ chắc không thể sống an nhàn, thôi thì cũng phải dùng đến cách mật ngọt chết ruồi.

(1) Vật cực tất phản: Tương đương câu "Con giun xéo lắm cũng quằn": Lão Tử cho rằng mọi vật phát triển đến cùng cực thì sẽ quay đầu lại, cong rồi phải thẳng, như nước chảy chỗ trũng rồi sau này đầy sẽ chảy ngược lại.

"Bắt được hắn có phải hay không, nếu như có thể khiến người kia đâm cho hai nhát mà được cả một thế lực lớn trợ giúp, tôi nghĩ hắn chết cũng an tâm nhắm mắt." Ân Kiên nham hiểm cười hai tiếng, Quản Đồng bị anh chọc cho cười to. Ân Kiên với anh họ mình thật sự là lấy việc sát hại lẫn nhau làm thú vui a~!

"Mau! Mau quay về nội thành đi, tôi thật sự có dự cảm xấu." Ân Kiên nhăn tuấn mi, trái tim vốn dĩ không đập tự nhiệt thắt chặt lại, anh có thể khẳng định Hà Bật Học tuyệt đối đã xảy ra chuyện.

"Anh muốn tôi phải làm thế nào bây giờ? Trừ phi xe có thể bay a! Không phải nhất thời nửa khắc chúng ta đến được nơi." Quản Đồng tốt bụng nhắc nhở, tuy rằng hắn đem Hà Bật Học là đối thủ, nhưng bọn hắn cũng đâu có oán thù gì với nhau, ngược lại còn có chút hữu nghị. Nếu đối phương phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, hắn cũng sẽ không vui.

"Cũng là cậu thông minh!" Ân Kiên cười cười, ít khi trên khuôn mặt nhợt nhạt kia để lộ ý cười, khiến anh trông càng thêm trẻ tuổi, Quản Đồng được khen trong lòng nở hoa, chân ga dẫm càng hăng.

Tay niết lá bùa, trong miệng lẩm bẩm, Ân Kiên vươn tay hướng ngoài cửa xe ném ra, một ánh lửa phóng thẳng lên trời rồi tụ trên nóc xe xoay vòng, sau hướng về phía khu nội thành phi đi.

Đại sảnh trống rỗng một mảnh tối đen, Hà Bật Học dựa tường, từng bước từng bước cố hết sức nhẹ nhàng, trán vã mồ hôi lạnh, không biết là bởi vì trên thân thể đau nhức hay còn bởi trong lòng quá sợ hãi. Vẻ mặt bắt buộc hết nhìn đông tới ngó tây, tai thỉnh thoảng nghe thấy những tiếng thét ngắn ngủi. Trong tâm can một trận khó chịu, buồn bực đến tưởng sắp phát điên. Cậu cứ nghĩ sẽ giúp đỡ được đồng bọn của mình, ai ngờ hiện tại trừ bỏ tự cứu bản thân ở ngoài, cậu thật sự bất lực, thậm chí, ngay cả việc tự cứu mình xác suất cũng vô cùng nhỏ bé.

"Hư… Hư… Đừng lo quá, đừng lo quá…." Một khi thấy khẩn trương, sợ hãi, tật xấu tự nói một mình của cậu lại bắt đầu.

"Chỉ còn vài bước, chỉ còn vài bước nữa là đến cửa lớn rồi." Nhìn cửa nhập khẩu của đài truyền hình đang xoay tròn (2), Hà Bật Học cắn răng hướng phía cửa đi đến. Kỳ thật trong lòng của cậu vô cùng bất ổn, muốn an toàn rời khỏi tòa nhà này như thế nào? Cậu ngày thường đều đi bộ đến đài truyền hình, giờ cả khu đều mất điện, bên ngoài tối đen như mực, đừng nói việc những sinh vật kia có khả năng ở bay tới bay lui. Cho dù không có bất kỳ cái gì, thì vẫn có nguy hiểm tiềm tàng, cậu hiện tại đầu đau, chân cũng đau, cậu hoài nghi chính bản thân mình liệu có năng lực đi qua hai con phố để cầu cứu hay không.

"Đừng nghĩ nhiều làm gì, mình có thể, mình có thể…." Hà Bật Học tiếp tục lầm bầm lầu bầu đi phía trước.

"… Cảnh sát đã chạm trán với những sinh vật kỳ lạ kia, trạm XX hiện tại đang tập trung rất nhiều người canh gác, những sinh vật đã tự bỏ chạy đến trạm YY, ngoài ra còn nhân cơ hội tấn công phá hư nguồn điện, khiến cả khu vực bị mất điện. Có chuyên gia nói rằng, đây là nhóm sinh vật vô cùng thông minh, cảnh sát thông báo, sinh vật này sợ ánh sáng, cho nên mong dân chúng không ra ngoài, hơn nữa nên bình tĩnh, nếu nơi mình đang sống bị mất điện, hãy nhanh chóng gọi cảnh sát hoặc liên lạc đến trạm radio, chúng tôi sẽ lập tức tiến hành sơ tán…."

"Nhưng rốt cuộc chúng là cái gì?" Ân Kiên nắm chặt bàn tay khiến nó trắng bệch, từ lúc anh đi liền không có tin tức gì, dự cảm xấu thì ngày càng mãnh liệt.

"Trọng điểm không phải bọn chúng là cái gì? Mà là chúng ta nên đối phó chúng như thế nào? Sợ sáng thì

cũng dễ thôi, anh có đại bàng lửa, lý luận khoa học thì bọn chúng không phải địch thủ, tôi lo lắng bọn chúng bắt đầu thích ứng ánh sáng…." Nghe xong radio, Quản Đồng nhăn chặt mày. Cái gọi là ba nghìn thế giới, vốn là các không gian không can thiệp ảnh hưởng lẫn nhau, hiện giờ cân bằng bị phá vỡ. Thế giới này của bọn họ có khả năng vì những sinh vật kia mà hoàn toàn bị phá hủy.

"Không chỉ như vậy, lúc chúng ta rời đi tình huống chưa nghiêm trọng. Hiện tại nghe xong, hình như số lượng của bọn chúng đang chiếm ưu thế?" Ân Kiên hít một hơi khí lạnh, Quản Đồng dù bất đắc dĩ nhưng vẫn phải gật đầu đồng ý. Điều này cũng dễ giải thích, những thứ kia ban đầu số lượng thưa thớt thì ẩn nấp, sau đó hấp thu năng lượng để sinh sản, giết chóc tích trữ thu thập thức ăn, rồi lại tiếp tục tụ thành đàn để sinh sản, một khi lực lượng hùng hậu thì – Đoành một phát! Ùa ra tấn công.

"Cho nên nếu anh suy nghĩ quá nhiều sẽ bị loạn, hiện tại tối trọng yếu là nhân cơ hội này anh nên tìm biện pháp đối phó với những thứ kia, chứ không tới lúc đến nơi. Trừ bỏ đứng đấy mà luống cuống tay chân hoặc bất lực ở phía ngoài, anh còn có thể làm gì?" Quản Đồng dùng giọng tiền bối để giáo huấn, hắn mặc dù có pháp lực, nhưng nếu so về lực tấn công, đạo thuật của Ân gia vẫn lợi hại hơn.

Ân Kiên cắn môi dưới, ngày thường khi không có việc gì, những chú ngữ của Ân Tư không hiểu sao sẽ tự động tự phát ra, đến giờ cần dùng, một câu đều nghĩ không ra, càng lắc đầu thì càng thấy trống rỗng. Hít sâu mấy hơi, Ân Kiên dần dần thanh tỉnh, trong đầu tự nhiên hiện ra một câu chú ngữ, không giống với trước đây thấy mờ mịt, lúc này anh thực sự khẳng định mình đã gặp qua câu thần chú này rồi, lúc trước đánh cố luân Hòa Tĩnh công chúa biến thành một quả cầu cháy đen, còn dùng cả thiên lôi Ân gia suýt nữa bản thân làm mồi để bị sét đánh.

Từ chỗ rẽ bỗng nhiên có tiếng chạy lạch bạch, Hà Bật Học thiếu chút nữa kêu lên, lần này tiếng tê tê đông một câu, tây một câu. Hình như chúng đang nói chuyện với nhau, Hà Bật Học nghẹn họng không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào, trong đầu giờ chỉ có một câu nên tìm chỗ nào mà trốn đi, gần đến cửa lớn đài truyền hình rồi, tuyệt đối không thể để kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Có tiếng va đập từ phía cầu thang thoát hiểm, sau đó là tiếng Trương Chính Kiệt thê thảm kêu rên, Hà Bật Học tâm chợt lạnh, không chút nghĩ ngợi xoay người lại, đùi bị đau khiến cậu không nhịn được kêu lên đau đớn. Trong một khắc, nơi rẽ có tiếng tê tê tiến sát, Hà Bật Học nhất thời đứng cứng đơ tại chỗ.

"Shit!" Khóe mắt liếc qua thấy ngay sinh vật kia từ chỗ rẽ nhô đầu ra, miệng ngoác rộng, thịt thừa rung rung, con mắt to đùng nhìn Hà Bật Học.

Từ đây đến cửa thoát hiểm cũng phải năm mươi mét, chỗ rẽ là ba mươi mét, còn cửa lớn để đi ra ngoài là mười mét. Hà Bật Học đảo mắt phán đoán, chạy cũng chết, không chạy cũng chết, hít sâu một hơi đè cơn đau đớn bỏ chạy,..10 mét,…8 mét,…5 mét,….2 mét, vươn tay cố chạm đến cánh cửa xoay tròn gần trong gang tấc đó. Binh một tiếng! Từ bên ngoài cửa lớn sinh vật kia lao vào, Hà Bật Học không dừng được liền đâm vào ngực nó, cái cảm giác dính dính khiến cho cậu một trận ghê tởm.

"Tê tê ~~~~ tê tê tê ~~~~." Sinh vật kia vung tay lên, móng vuốt cào vào tay Hà Bật Học khiến da tróc thịt bong, tiếp đó giơ cao đuôi hướng phía cậu lao đến.

"Không ~~~~." Hà Bật Học theo bản năng hướng sang một bên, không ngờ lại va vào cánh một con khác,

chiếc cánh mỏng trong suốt ai ngờ vô cùng cứng, nhanh chóng đem Hà Bật Học đánh bay ngã sang một bên bất tỉnh nhân sự.

Từ chỗ rẽ những sinh vật kia nhanh chóng tiến tới vây quanh, giơ đuôi lên chuẩn bị hạ sát, một tiếng bén nhọn xé gió xẹt qua phía chân trời, ánh lửa dũng mãnh phá tan cánh cửa thủy tinh đang xoay tròn. Những sinh vật kia bị chói mắt, không ngừng phát ra tiếng tê tê né tránh.

Đại bàng lửa không ngừng xoay quanh bên cạnh Hà Bật Học bảo vệ, những sinh vật kia thì sợ hãi tránh đi. Chỉ chốc lát sau tiếng vỗ cánh vang lên, hai sinh vật liều mình lao tới chỗ đại bàng lửa, cản ánh lửa lại, con sinh vật thứ ba, thứ tư thì nhân cơ hội vây bên ngoài đại bàng lửa, Ở đại sảnh lập tức diễn ra một trận ác đấu.

Hai con đại bàng không thể nào đấu lại bốn sinh vật, vốn đại bàng lửa là để đe dọa những sinh vật kia, hai con sinh vật ban đầu lao vào tự sát thì rơi xuống, còn lại mấy con kia phi tới giơ đuôi lên phóng xuống đánh đại bàng, móng nhọn cấu xé đem đại bàng lửa xé tan tành, từ không trung bay ra thành những mảnh giấy nhỏ….

"Phốc ~~~~~~~~~~~." Không báo trước, Ân Kiên phun ra máu tươi.

"Ân Kiên!" Quản Đồng kêu lên sợ hãi, xe thiếu chút nữa trượt xuống sườn núi.

"A Học…."

Tích tích tích, bịch bịch bịch, con đường hướng về trung tâm chật ních xe, cảnh sát giao thông đứng giữa ngã tư tuýt còi, vung gậy chỉ huy, giao thông trung tâm cứ loạn cả lên, hễ bất cứ xe nào hướng đến đài truyền hình thì không được phép vào. Từ con đường khác thì có vài lực lượng binh chủng tiến đến, nhiệm vụ của bọn họ là đi vào "Hắc khu" đem những người dân ở bên trong an toàn ra ngoài.

Ân Kiên trong lòng nóng như lửa đốt, lo lắng không thôi nhìn ngoài cửa xe, đèn bốn phía sáng đến hoa mắt. Ngược lại, đài truyền hình gần đó thì một mảnh hắc ám, trên xe radio không ngừng nói mong người dân không tiếp cận gần khu trung tâm thương mại. Chính phủ cử cảnh sát, quân đội chuẩn bị tấn công "Hắc khu".

"Quản Đồng, cậu có cách gì để chúng ta đi vào không?" Ân Kiên trầm giọng hỏi. Vào thời điểm quan trọng anh không ngại sử dụng vũ lực, chẳng qua gia quy nhà họ Ân vô cùng nghiêm khắc, sử dụng vũ lực, đạo thuật đối phó với người thường, khả năng anh sẽ bị Ân Tiển đuổi giết không biết mệt.

"Đừng xem thường hồ tiên a!" Quản Đồng nháy mắt mấy cái, nở nụ cười, theo đó vẻ mặt biến đổi, bốn phía từ từ tỏa ra làn khói, đây chính là làn khói khiến cho con người ta dễ mê muội lạc trong núi mấy chục năm đi!

Chiếc xe thần không biết, quỷ không hay đi qua phòng tuyến của cảnh sát, cảm giác như hai thế giới khác hẳn nhau, bên ngoài là đèn đuốc sáng trưng, bên trong là tối đen một mảnh.

"Anh có biết Hà Bật Học ở đâu không?" Quản Đồng đánh giá bốn phía hỏi, cảm giác này rất đặc biệt, hắn chưa từng thấy qua khu trung tâm thương mại nào lạnh lẽo như thế này.

"Trước tôi nghe tin, thấy ở đài truyền hình bị tấn công trước, tôi có thể khẳng định A Học ở nơi đó." Ân Kiên rút lá bùa nắm ở trong tay. Anh biết dùng thiên lôi đánh xuống uy lực rất mạnh, nhưng tình trạng hiện nay, khả năng về thần chú của anh còn hạn chế. Tóm lại, mỗi lần sử dụng đạo thuật thiên lôi nhà họ Ân, phải nghỉ ngơi một chút mới có thể khôi phục, cho nên anh chỉ có một cơ hội thôi. Chỉ duy nhất một lần giết sạch sinh vật này, nếu không anh sẽ không nắm chắc được phần thắng.

Xe chậm rãi tiến vào bãi đỗ xe đài truyền hình, ngón tay Ân Kiên bắn ra một ánh lửa, bãi đỗ xe vốn dĩ tối đen tự nhiên xuất hiện ánh sáng leo lét trở nên vô cùng quỷ dị.

"Ân Kiên, nhớ rõ khi nào đúng thời điểm mới phóng ra thiên lôi đánh xuống, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ!"

"Ừm! Chia nhau ra tìm, tự bảo trọng!"

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng tê tê, Hà Bật Học cả người đau đến nhắm tịt cả mắt, đầu óc choáng váng không thể tập trung tinh thần nhưng cậu có thể mơ hồ cảm thấy mình đang di chuyển. Được cứu ư? Cái chính là vết thương trên người không giảm đau được chút nào, nếu như là nhân viên cứu hộ đang chuyển cậu, không lý do nào lại không giúp cậu giảm đau. Tưởng tượng đến đây, lại nghe thấy bên tai những tiếng làm cho người ta rợn tóc gáy, Hà Bật Học rơi vào sợ hãi, trong đầu muốn giãy dụa, nhưng thân thể không có bất kỳ một tế bào nghe lời cậu. Vào đúng lúc này, tiếng tê tê vang lớn, theo đó một lực khá mạnh đâm thẳng vào sau lưng cậu, khiến cậu đau đến tê tâm liệt phế trong bóng đêm.

"A Học!" Ân Kiên mới đi gần đến cửa đài truyền hình, liền thấy một màn khiến anh tức giận không thể kìm được. Những sinh vật đáng ghê tởm kia đang tính toán mang Hà Bật Học đi, chẳng qua người kia vẫn còn đang giãy dụa, vì thế một con trong đó dùng đuôi nhọn hoắt đâm vào lưng Hà Bật Học, nhìn người kia run rẩy trong chốc lát, sau đó mất đi sinh khí hai tay rũ xuống. Trong nháy mắt, Ân Kiên nghĩ mình muốn nổ tung, mỗi lần Hà Bật Học gặp phải nguy hiểm gần chết, anh đều sẽ bởi vậy mà năng lượng bùng phát, lúc này cũng không ngoại lệ. Ân Kiên huy động đại bàng lửa mở đường, rồi đột nhiên hét lên giận dữ lao về phía trước, theo đó là một trận quay cuồng. Ngọn lửa từ một phân ra thành hai con đại bàng mạnh mẽ tấn công những sinh vật kia.

"A Học! A Học!" Ân Kiên vội vàng bổ nhào đến bên người Hà Bật Học, đối phương nhắm chặt hai mắt không có phản ứng, chỉ còn lại mạch đập mỏng manh, Ân Kiên khẽ thở ra.

Hai con đại bàng lửa mạnh mẽ bay xung quanh bảo vệ Ân Kiên và Hà Bật Học. Bốn phía đám sinh vật kia tụ lại càng ngày càng nhiều, Ân Kiên lo lắng ôm chặt Hà Bật Học, anh tha thiết mong chạy thật nhanh đem người mang đi chữa trị. Nhưng chính bản thân anh cũng biết rằng, đây là thời cơ tốt nhất để một kích giết sạch lũ sinh vật quái gở kia, khẽ cắn môi, vững vàng nghĩ ngợi, anh nhất định phải một lần đem những sinh vật kia toàn bộ tiêu diệt, nếu không anh cùng Hà Bật Học sẽ phải chết.

Tiếng lạch phạch càng lúc càng vang, lũ sinh vật đang vây xung quanh đông lên trông thấy. Ân Kiên vẫn đang chờ đợi thời cơ, chúng tựa hồ cũng đang đánh giá Ân Kiên, bất thình lình tiếng tê tê cất lên, theo đó

chúng đảo xung quanh với tốc độ nhanh hơn, bắt buộc Ân Kiên cũng phải chú ý quan sát với cùng tốc, đột nhiên có một con lao xuống phía dưới hy sinh làm vật đánh chống lẳng, những con khác thừa cơ xông lên, trong nháy mắt bao phủ Ân Kiên cùng Hà Bật Học.

"Ân Kiên ~~~~ đừng! Thời cơ chưa tới!" Quản Đồng đến nơi thét chói tai, phía sau đuổi theo là một đàn những con sinh vật quái đản.

Tiếng kêu, tiếng cánh vỗ đan vào nhau. Bị vây quanh ở chính trung tâm lúc này phát ra một cỗ ánh sáng, cả gian phòng đang ồn ã bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường. Từ bầu trời đêm giáng xuống một tia sét, bổ thẳng giữa trung tâm, sau đó ánh lửa như con rắn bạc bốn phía bắn ra, thanh âm mạnh mẽ từ một cỗ áp lực lớn hướng ra ngoài bùm một tiếng. Thủy tinh gần đó nổ tan tành, Quản Đồng bị đánh bay thật xa, trước cửa đài truyền hình bị bao phủ bởi máu và thịt.

Tê ~~~~ tê ~~~~, tiếng tê tê vẫn văng vẳng bên tai, Hà Bật Học cả người đau như tan rã đến nơi, đầu cũng muốn nứt ra, nghĩ ngợi một hồi rồi giãy dụa mở trừng mắt lại nghe thấy tiếng tê tê khi nãy, cậu đột nhiên nhớ ra đã xảy ra chuyện gì, kinh hãi bật dậy.

"A Học, A Học!" CK hai tay giữ Hà Bật Học đang giãy dụa, người sau cuối cùng bừng tỉnh, bị dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh. Mờ mịt nhìn bốn phía, Trương Chính Kiệt nằm ở bên cạnh trên giường bệnh, tiếng tê tê phát ra từ máy hô hấp.

"C… CK?" Hà Bật Học lăng lăng nhìn tay mình đang bị giữ chặt bởi mỹ nhân nóng bỏng, người kia giương mắt vô tội nhìn lại cậu, trên mặt tràn đầy quan tâm.

"CK?" Hà Bật Học sợ hãi thối lui ngã xuống giường bệnh.

"A Học! Anh có sao không, cảm thấy thế nào?" CK cũng bị cậu dọa cho nhảy dựng, sau đó bổ nhào đến bên nâng Hà Bật Học dậy.

"Em… Em không phải… Không phải đã chết rồi sao?" Hà Bật Học lắp bắp mãi mới thành câu.

"Có mà nhà anh chết ý!" CK tức giận, dùng sức nâng Hà Bật Học, đem cậu ấn nằm lại trên giường.

"Không phải… Chính là…. Anh… Anh không phải gặp những… Những sinh vật đáng sợ mới nằm viện sao? Em… Em đã chết lâu rồi mà!" Hà Bật Học hít một hơi khí lạnh, trái ngắm, phải ngắm để biết rõ đang phát sinh chuyện gì, nơi này thấy thế nào cũng chỉ là bệnh viện bình thường, mà CK… CK thoạt nhìn cũng là bình thường… Một con người sống bình thường?

"Cái gì sinh vật? A Học, anh có phải bị thương ở đầu không?… Chúng ta ở trạm xăng dầu đi ra rồi gặp phải một nữ quỷ miệng bị rạch ngoác đến mang tai, kết quả xe không khống chế được đâm vào vách núi a~! Chính Kiệt còn nằm ở bên kia kìa!" CK quan tâm sờ sờ đầu Hà Bật Học, rồi ấn một cái hôn lên trán cậu, nhiệt độ cơ thể, tim đập, còn có mùi quen thuộc, CK thân thể tràn ngập sự sống.

“Vách… Vách núi?…Thế…….. Kia…..anh Kiên… Ân Kiên đâu?”

“Ân Kiên?… Ai là Ân Kiên?”

———-

Hết Chương 4 Quyển 3

17. Quyển 4 - Chương 1: Quyển 4: Ha! Đêm Nay Ở Đâu Có Quỷ (kết Cục 1)

Trên tấm gương phản chiếu hình ảnh một người đang dào dạt hạnh phúc, cô gái trẻ tuổi tràn đầy ý cười, váy cưới trắng thuần khiết, kết hợp với chiếc vương miện tinh xảo làm tôn lên vẻ đẹp diễm lệ đang ẩn dưới lớp áo cưới ngọt ngào, đôi lông mi dài khẽ chớp chớp, mắt to long lanh thủy chung quan sát hình ảnh một người khác đang phản chiếu trong gương, cô đang từng bước biến giấc mơ của mình thành hiện thực, chỉ mấy ngày nữa thôi cô sẽ không còn là Cam tiểu thư nữa, mà là Hà phu nhân.

“A Học! Anh không hề thử thêm một bộ khác sao?” CK đong đưa thân thể, nhấc chân váy xòe rộng với hoa văn lượn sóng.

“Trừ bỏ màu đen, màu trắng khác biệt ở ngoài, bộ nào trông chẳng như nhau!” Hà Bật Học ngồi phịch trên ghế sa lông cười khổ. Đưa CK đi thử áo cưới, cậu hoàn toàn thua cuộc trước cô nàng này, đi giày cao gót như thế kia mà không mệt, áo cưới thì thay đổi liên tục, trong mắt cậu giờ hiện ra toàn quần với áo, bộ nào cô chọn mặc cũng đều có thể bắt lỗi ngay được.

“Không, giống, nhau! Màu đen thoạt nhìn hơi trầm một chút, nhưng màu trắng thì sẽ lấn át em mất.” CK cong cớn, Hà Bật Học hiểu rất rõ bạn gái của mình, lúc này nhất định phải lựa chọn giúp cô, mà vẫn phải chọn cho mình một bộ đồ phù hợp.

CK lần thứ hai giương lên nụ cười ngọt ngào, chân đi giày cao gót bước lại, không kịp để cho cậu phản đối, trên mặt Hà Bật Học ấn xuống một dấu son hồng.

“Cam tiểu thư, cô có muốn thử bộ đồ truyền thống để mặc lúc dâng rượu mừng không?” Người bán hàng lòng đầy hâm mộ hỏi. Chủ trì tiết mục nổi tiếng cùng ông vua chế tác tổ chức hôn lễ, các nhà xuất bản, tạp chí, cả báo lá cải đã sớm lên kế hoạch bao nhiên lần. Cuối cùng đại sự đã định, hôn lễ này tháng sau sẽ được truyền hình trực tiếp.

Nhìn bóng dáng CK cùng người nữ nhân viên bán hàng đang thì thầm to nhỏ, Hà Bật Học thở dài, không phải cậu không thích CK, chẳng qua hết thảy những điều tốt đẹp đang hiện hữu này có gì đó không đúng. Cậu là con át chủ bài của tổ chế tác, trong tay tiết mục vô số, bạn gái xinh đẹp là chủ trì đứng đầu chương trình, hai người tình cảm ổn định chuẩn bị kết hôn. Nhưng chẳng biết tại sao, có lẽ ở trong mắt người ngoài thì cuộc sống này xem ra hạnh phúc vô cùng, Hà Bật Học đứng lên nhìn lịch, nhiều lần cậu đều muốn kêu

to, tất cả những thứ này chỉ là ảo giác. Trước mắt, nữ nhân đang phủ lụa trắng, cười đến cả người tràn ngập hạnh phúc kia không phải bạn gái cậu, bởi vì CK đã sớm chết, thi thể thậm chí còn bị cắt thành hai đoạn.

Tiện tay cầm lên một tờ tạp chí, tiêu đề to tổ chảng viết người mẫu hàng đầu đã có chủ, đi kèm là bức ảnh cô nàng có đôi chân dài miên man – người mẫu Tùng Vân đang thân mật quấn lấy một thanh niên cao ráo, đẹp trai. Tuy rằng không tiết lộ tên, nhưng Hà Bật Học trong đầu uỳnh một phát hiện ra hai chữ Ân Kiên , theo lý mà nói cậu hẳn là chưa thấy qua người nam nhân trẻ tuổi này, nhưng chẳng biết tại sao, cậu có thể khẳng định nhận ra tất cả những gì có ở người này, tất cả!

"Ha! Lúc này em còn hơn cô ta! Ai cưới trước người ấy thắng!" CK ngọt ngào cười, chiếc váy lụa trắng bồng bềnh vươn tới Hà Bật Học ngã xuống ghế sô-pha, cả người dựa hết lên cậu.

"Em và Tùng Vân quen nhau?" Hà Bật Học kinh ngạc, mỹ nữ đố kị nhau a~! Cậu biết Tùng Vân cùng CK hai người có đánh chết cũng tuyệt không đứng cùng một chỗ, phòng hóa trang của hai người thì một căn ở đầu, một căn ở đuôi. Vì thu phục hai đại mỹ nữ này mà tòa nhà đài truyền hình cơ hồ muốn gà bay chó sủa.

"Đương nhiên a! Chúng ta học cùng trường mà! Cô ta vẫn còn đang tìm người chế tác, em sẽ không cho cô ta cơ hội đâu!" CK đắc ý thè lưỡi, nháy mắt mấy cái, bộ dáng vô cùng đáng yêu. Hà Bật Học nhìn chăm chú cuốn tạp chí một lúc lâu, cậu nhận ra được Tùng Vân, cảm giác giữa hai người đích thị cũng có giao tình, nhưng cậu lại không nhớ rõ đối phương cùng trường với mình, giống như có một phần quá khứ không thuộc về cậu.

"Không nghĩ tới việc cô ta cư nhiên có bạn trai mới nha? Em nhớ rõ bạn trai trước của cô ấy là một vị… Một vị… ưm… Hình như là học giả họ Ngô thì phải? Mặc kệ, dù sao tiệc rượu tối nay cô ta cũng tới, đến lúc đó hỏi lại đi!" CK cười khúc khích, đứng lên đi tìm người thử lễ phục, Hà Bật Học lại thở dài duỗi duỗi người, cậu đối với mấy cái việc giao tế xã giao thật sự không thể thích ứng nổi a~~~!

Tại tiệc rượu, Hà Bật Học bắt tay nhiều tới nỗi tay muốn tê cứng, đầu cũng không nhớ hết được tên mấy nhân vật cậu gặp, quan trọng hơn là hiện giờ cậu nắm giữ nhiều tiết mục, bốn năm chế tác đơn vị chạy theo cậu, bây giờ cả nhân viên của mình cậu cũng không thể nhận ra ai với ai.

"Học trưởng! Anh như thế nào lại trốn ở chỗ này? Hiểu Hoa muốn nhanh chóng giao công văn cho anh, hắn mong được mang Lily đi cùng." Trương Chính Kiệt từ ban công cửa sổ tầng một gần sát đất nhảy xuống, lắc đầu nhét một xấp tài liệu đưa cho Hà Bật Học, lớn nhỏ việc đều phải đến lượt hắn, xem ra đi theo một vị học trưởng đầy tài năng cũng mệt chết đi, án tử, các thứ làm mãi không hết.

Hà Bật Học nhìn chăm chú tài liệu trong tay sững sờ, Cao Hiểu Hoa? Lily? Từ cửa sổ gần sát đất có thể thấy bọn họ đang cười nói vui vẻ, tiết mục thần quái có số lượng người xem rất cao, cậu lẽ ra phải thấy vui mừng, cũng chẳng biết tại sao, cậu lại thấy có gì đó không hợp lý, vì cái gì luôn có cảm giác Cao Hiểu Hoa cùng Lily kỳ thật cũng đã chết?

Hà Bật Học lắc đầu, có thể là sắp tới có hôn lễ, làm việc quá nhiều, nên bị áp lực đi?

"A Học! Anh trốn ở chỗ này để làm gì? Tùng Vân đến đây!" CK đẩy Trương Chính Kiệt, mắt đen trừng hắn một phen, cô không cho phép bất luận kẻ nào dám thân cận với Hà Bật Học trừ cô ra, cho dù là anh em trai cũng không được!

Gắt gao kéo tay Hà Bật Học, CK đem người quay lại tiệc rượu, thật xa nhìn thấy một vòng người đang quây tụ lại, Tùng Vân cao mảnh khảnh từ người như phát ra ánh sáng, ỏn ẻn cười khiến đám đàn ông đang có mặt ở đây đổ nghiêng đổ ngả. Đồng thời cũng vừa ghen tị, vừa hâm mộ nhìn chăm chăm nam nhân đang đứng cạnh cô, bộ vest đen Armani tôn lên đôi chân dài đến kinh người, lưng thẳng toát ra một vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, kết hợp với khuôn mặt vô cùng đẹp trai, nhẹ gật đầu đáp lại, khóe miệng khẽ nhếch một tia mỉm cười, trên người như phảng phất một mùi hương khói mê người.

"Tiểu Vân!" CK hưng phấn vẫy tay, thân mật ôm đối phương, chạm chạm hai má.

"CK!" Tùng Vân cười ngọt đáp lại, hào phóng ôm ôm, đôi môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua khóe miệng CK. Hai đại mỹ nữ như thế thân thiết không kiêng kị ôm chầm lấy nhau, hôn môi, ánh sáng từ đó không khách khí cứ tỏa ra ngùn ngụt, không biết làm thế nào tách ra, Hà Bật Học cùng Ân Kiên nhìn nhau cười khổ, hai người ăn ý lặng lẽ bước tới góc phòng.

"Xem ra, người đẹp mặc kệ là làm gì, vĩnh viễn là tâm điểm của mọi người." Ân Kiên nhìn biển người hùng dũng tiến tới, anh cùng Hà Bật Học bị đẩy ra xa.

"Thật khó tưởng tượng hai người kia bề ngoài ôm nhau thân thiết như vậy, bên trong lại nguyền rủa đối phương, đánh chết không cùng một chỗ, cùng một chỗ rồi lại phân tranh cao thấp… Tôi cũng không muốn trở thành Danh sách so sánh cho kế hoạch tiếp theo." Hà Bật Học lắc đầu cười khổ, Ân Kiên thổi ra một hơi khói trắng đồng ý, có bạn gái xinh đẹp nổi tiếng, áp lực lớn vượt quá sức tưởng tượng!

"Đúng rồi, quên tự giới thiệu, tôi là chế tác tiết mục thần quái, Hà Bật Học."

"Tôi là thiên sư, Ân Kiên."

Không khí buồn bực, khói trắng từ Ân Kiên ngưng tụ thật lâu không tiêu tan, tựa như anh cùng Hà Bật Học đang vô cùng ngại ngùng.

"…" Trong vòng năm phút đồng hồ ngắn ngủi, Hà Bật Học cùng Ân Kiên hai người bốn mắt vô tình đụng nhau bao nhiêu lần, mỗi lần đều ngoài ý muốn chống lại sức hút, hai người đều không hẹn mà cùng né tránh đối phương, nhiều lần đến mức, cái kiểu cảm giác giấu đầu hở đuôi khiến hai bên không khí càng xấu hổ.

Lại một lần nữa mắt to trừng mắt nhỏ, Ân Kiên hừ hừ thở ra một hơi khói trắng cuối cùng chịu không được, nhíu mày dùng ánh mắt ý bảo Hà Bật Học mở miệng, người kia hiểu ý của anh, khụ khụ hai tiếng thanh thanh cổ họng.

"Cái kia… Tôi biết nói như vậy rất kỳ quái, nhưng… Nhưng không hiểu được Ân tiên sinh có cùng loại cảm giác này hay không… Ah… Ừm… Giống như, chúng ta giống như biết nhau đã lâu rồi, kiểu như Ân tiên sinh

dùng một loại thuốc lá không giống như bình thường, Ân tiên sinh không có tim đập…" Hà Bật Học lập bập tự cố nói nhanh, Ân Kiên vừa nghe thấy chuyện không có tim, đương nhiên biến sắc, vươn tay nhéo Hà Bật Học.

"Làm sao cậu biết tôi tim không đập?" Ân Kiên nhăn lại tuấn mi, tuy rằng vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong giọng nói không có vẻ hung ác, ngược lại, anh có cảm giác đối phương biết chuyện này là đương nhiên.

"Ah… Tôi… Tôi cũng không biết, cho nên như vậy mới rất kỳ quái a~!" Hà Bật Học sẽ không giải thích cảm giác hiện giờ của cậu. Người đứng trước mặt xa lạ lần đầu tiên mới gặp, mà trong đầu có thể hiện ra ngững việc hai người đã từng cùng nhau trải qua.

"Quả thật, giống như… Cam tiểu thư kỳ thật đã chết?" Ân Kiên ngữ khí khẽ thoát, theo bản năng nhìn vào trong hội trường tiệc rượu, CK giống như một con bướm sặc sỡ xuyên qua mọi người, màu da bóng mượt tràn ngập sức sống lại có tinh thần phấn chấn, Ân Kiên cũng không rõ vì cái gì mà mình một mực chắc chắn cô ấy không phải người sống, hơn nữa còn nói ra với vị hôn phu của cô ta đang đừng lù lù trước mặt.

"Anh cũng cho rằng nàng đã chết?" Hà Bật Học kêu sợ hãi, điều này làm cho Ân Kiên vô cùng kinh ngạc, giọng nói kia không hề phẫn nộ. Ngược lại, vẻ mặt Hà Bật Học giống như cuối cùng cũng có người hiểu cảm giác của cậu nên rất cảm kích.

"Ưm… Cậu có cảm thấy khó hiểu không, chúng ta nên tìm một chỗ nào đó để nói chuyện?"

"Ý kiến hay, anh lái xe hay tôi lái?"

"Để tôi! Cho cậu lái giống như sẽ phát sinh ra chuyện gì đó không tốt cho lắm…"

Đến một quán cà phê không rõ tên, hai người thân cao vượt quá một mét tám, một trước một sau đi tới. Người phía trước tóc hơi dài vén sau tai, đôi môi mỏng ngậm điếu thuốc, đoan chính tuấn mỹ nhưng lại toát ra vẻ ma mị khiến cho người ta thật khó để thốt ra lời, tựa như tiêu chuẩn kiểu mẫu trong lời mấy cô gái thường nói Đàn ông không hư, đàn bà không yêu ; Đằng sau là một thanh niên mặt bầu bĩnh, mắt to tròn long lanh, hai má có lúm đồng tiền, chân dài cao ráo, ngoại hình có chút không phù hợp với vẻ trẻ con, mái tóc không trật tự. Mặc dù trên người mặc vest hàng hiệu, nhưng ai cũng sẽ không khỏi tò mò rằng cậu ta có phải hay không vài giây nữa sẽ bất chấp lên núi xuống biển, đem thân mình biến thành rách nát.

"Anh Kiên, có phải trong đầu anh thường xuất hiện rất nhiều hình ảnh, chính là cuộc sống của anh bây giờ nhưng lại hoàn toàn ngược lại?" Vừa mới ngồi xuống, Hà Bật Học vội vàng nhập đề. Cậu gần như sắp phát điên rồi, quá nhiều người hâm mộ vây quanh khiến cho cuộc sống sinh hoạt bị đảo lộn, muốn oán trách thì chắc phải trợn mắt lên mà kể. Chính bản thân cậu còn không biết cuộc sống thật sự của cậu có phải giống như thế này hay không nữa.

Người kia vừa mới hút xong điếu thuốc, tức khắc nghe Hà Bật Học gọi câu anh Kiên thì sợ đến hốt hoảng. Chưa từng có người nào gọi anh như thế, mà ngay cả bạn gái Tùng Vân cũng chưa từng như vậy. Theo lý mà nói thì anh hẳn là phải cảm thấy không quen, thậm chí không thoải mái, vì dù sao… Đối phương cũng là một gã đàn ông, lại còn thân mật anh Kiên dài ~ anh Kiên ngắn nữa? Ngẫm lại hẳn là phải cảm thấy

ghê tởm, nhưng anh lại thấy rất tự nhiên, giống như lẽ dĩ nhiên nên như vậy mới đúng.

Đầu bàn kia, Ân Kiên lấy thuốc từ trong hộp bạc ngẩn người, bên đầu này, Hà Bật Học cầm ly cà phê bị hù đến sửng sốt, cà phê đen có sữa không đường? Mà ngay cả CK cũng hay bị nhầm, OK… Vị nữ vương kia chưa bao giờ để ý người yêu mình uống gì, cho nên cũng không có nhầm, cô chỉ muốn Hà Bật Học uống những thứ mà cô đã chọn, nhưng vì sao Ân Kiên biết?

"Tại mấy hôm trước, tình huống không nghiêm trọng như thế, tôi chỉ hoài nghi mình khi nào mà lại có bạn gái… Bất quá đến khi gặp cậu nhắc mới tỉnh, tôi cảm thấy sự tình có biến, hết thảy mọi việc quá mức tốt đẹp đều không chân thật, giống như có một số ký ức, lại thấy nó rất hợp lý…" Ân Kiên hơi hơi nhếch mi, Hà Bật Học lẳng lặng nhìn anh, tất cả những biểu tình của anh, cậu đều thấy quen thuộc. Chẳng biết tại sao, trước mắt con người lạnh như băng kia, biểu hiện cảm xúc thiếu đến đáng thương, cậu như vậy mà lại hiểu hết thất tình lục dục của anh.

"Nghe không hiểu!" Hà Bật Học nhấc tay đặt câu hỏi, Ân Kiên ngoài ý muốn bị động tác này chọc cho cười ra tiếng. Trong đầu anh có thể cảm nhận thấy rất nhiều, rất nhiều sự việc liên quan đến nam nhân trước mặt, kính cận ngốc nghếch, vận khí xoay vần nhưng lại rất tốt số, đơn giản có thể hiểu là lão thiên gia vạn phần thiên vị cái tên tốt bụng mà có phần ngu ngốc này.

"Đơn giản nói, chính là những sự vật, sự việc, con người quen thuộc xuất hiện xung quanh mình, nhưng mà tổ hợp trình tự lại bị sai. Cam tiểu thư đúng là bạn gái của cậu, nhưng đúng ra cô ấy không còn sống, tôi cũng thật sự quen biết Tùng Vân, nhưng cô ta cũng không phải là bạn gái của tôi, thật giống như có người rình coi trí nhớ của cậu, rồi năng lực kém nên không biết như thế nào sắp xếp nó." Ân Kiên vừa nói vừa đưa thuốc lên, Hà Bật Học nghe thấy câu năng lực kém không khỏi nở nụ cười, Ân Kiên có cách sử dụng câu chữ nói ra khiến người nghe nghiến răng nghiến lợi buộc phải chấp nhận.

"Hắc, như vậy tôi đây càng mơ hồ, nói như kiểu hiện tại không phải tôi đang sống, mà là đang lạc trong chính suy nghĩ của mình…" Hà Bật Học gằn cười hai tiếng, Ân Kiên như bị cảnh vật ngoài cửa sổ hấp dẫn, quay đầu ra, liền thấy tấp nập người đến người đi, ngã tư đường giao thông hỗn loạn, đột nhiên có một nữ nhân, giống như đóng phim hướng bay ra ngoài, bi thảm lao đến một chiếc xe tốc độ cao đâm trực diện, máu thịt lẫn lộn.

"Anh có nhìn thấy không? Hư! Cô gái kia vừa mới…" Hà Bật Học cứng họng.

"Lại một lần nữa sao?" Ân Kiên uống ngụm cà phê, ngữ khí bình thản đến kỳ cục, Hà Bật Học khiếp sợ trừng mắt to.

"Anh làm?" Hà Bật Học đè thấp âm lượng, cậu mới chỉ nghe nói có siêu năng lực, chứ chưa có thấy tận mắt.

"Tôi cái gì cũng chưa làm, chẳng qua trong lòng nghĩ nếu nữ nhân kia bay ra ngoài thì sẽ rất thú vị." Ân Kiên nhanh giải thích, sắc mặt càng thêm xanh mét. Nếu đúng như những gì anh đoán, tình huống kia so với tưởng tượng còn tệ hơn, anh bị ném tới một không gian tưởng như bình thường nhưng hoàn toàn không giống thế giới anh đã sống, anh bị nhốt trong chính tâm tưởng của mình mà không thể nào tỉnh lại.

"Ôi! Điều này thật quá tàn khốc!" Hiển nhiên, một người khác không lường trước được tính nghiêm trọng đang hưng phấn nhìn ngoài cửa sổ liên hoàn tai nạn xe, Ân Kiên có chút giật mình trừng mắt cậu, Hà Bật Học bên ngoài có vẻ thuần lương nhưng bên trong căn bản là hai thái cực khác nhau a!

"Tiên sinh ——! Mong đừng quá kích động! Phiền ngài lùi về đằng này." Người quản lý tòa nhà nhanh nhảu hét thật to. Đầu năm nay càng lúc càng xui xẻo, tuổi còn trẻ tính thuyết phục không đủ, suốt ngày ở đây lại có người nhảy lầu, nhảy rồi thì coi như xong đi, còn cố tình tuyển hắn làm quản lý, nếu làm ầm lên là có người chết, các hộ gia đình ở đây hẳn sẽ oán giận.

Khốn kiếp nhất là ở dưới có quán cà phê, vì lý do quái quỷ gì mà mấy cặp tình nhân cứ lôi kéo nhau đến đấy rồi chia tay? Xong thì u uất trong lòng luẩn quẩn không biết đi đâu lại mò lên tầng nhảy xuống một đống, hắn trước kia tốt bụng, một người – hai người còn để hắn khuyên quay lại, hôm nay tình huống thực không giống a~~~! Hai thằng đàn ông đi lên? Chẳng lẽ bởi vì đồng tính luyến ái không được chấp nhận nên chạy đến đây tự tử? Thật là đáng chết, sớm biết khổ như thế này hắn đã không thèm cái chân quản lý.

"Uy… Cậu thật sự không muốn cân nhắc?" Ân Kiên thổi ra một hơi khói trắng. Anh xác nhận nơi này tuyệt đối không phải hiện thực , cho nên quyết định lựa chọn cách khốc liệt nhất để thoát ra nhưng cái tên Hà Bật Học này cũng không cần phải nghe theo suy đoán của anh chứ, vạn nhất anh đoán sai, Hà Bật Học vô tình hy sinh một cái mạng.

"Cân nhắc cái gì a? Anh sẽ không tin đây là thế giới thực chứ? Dưới lầu liên hoàn tai nạn xe cộ! Chết mất bao nhiêu người, thi thể, máu me đầy đất, thế hiện tại đâu hết? Anh xem,….đó anh xem, vẫn là một con phố sạch sẽ, điều đó không có khả năng phải không?" Hà Bật Học đứng ở ban công ngoạc ồm oa oa nói nhăng nói quậy.

Vốn dĩ không có tai nạn liên hoàn, nhưng liền lúc đó cậu tưởng tượng thì có xảy ra tai nạn xe cộ thật, quan trọng là làm thế nào mà cả cậu và Ân Kiên đều lên được tầng cao nhất của tòa nhà, mọi thứ tựa như cái gì cũng chưa xảy ra? Giao thông vẫn tất bật, người đến người đi trên phố phố, nếu cậu nhìn cẩn thận một chút, có thể thấy đi tới đi lui chỉ chỉ là một nhóm người y như nhau.

"Có lẽ, hiện thực vẫn là hiện thực, mà xuất hiện ở trước mắt chúng ta chính là ảo giác?" Ân Kiên hơi hơi nhăn mày. Anh phải cẩn thận, anh biết anh nhất định phải cẩn thận, anh biết mình sẽ không chết, nhưng Hà Bật Học lại là người thường, anh không thể để cho đối phương theo anh mà mạo hiểm, nhất là… anh đè xuống ý nghĩ không hy vọng Hà Bật Học mạo hiểm, không biết vì sao? Anh thật lòng để ý đến sự an nguy của đối phương.

"Tôi tin tưởng anh!" Hà Bật Học cho Ân Kiên một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, trong đáy mắt tín nhiệm tràn đầy. Bọn họ vừa mới quen biết không bao lâu, nhưng cậu cũng không cách nào kiểm soát nổi chính mình dường như vô điều kiện tin tưởng đối phương.

"Tiểu Học…" Ân Kiên nhìn thật lâu không nói. Mặc dù cùng chung ký ức, nhưng từ đáy lòng có thanh âm nho nhỏ nói rằng giữa bọn họ không phải hai người xa lạ, còn có rất nhiều, rất nhiều nút thắt tình cảm giữa hai người.

"Hi, anh biết không? Tôi thích nghe anh gọi tôi là tiểu Học!" Hà Bật Học lại giương lên nụ cười tươi như

ánh dương tỏa sáng, hai má lúm đồng tiền ẩn sâu, hai thân ảnh ở đỉnh tòa nhà liền mờ dần rồi biến mất không thấy.

"Học trưởng!" Trương Chính Kiệt dùng sức vỗ vào lưng Hà Bật Học. Người này quá thần kỳ, ở trong nhà ma thế nhưng có thể ngủ được? Anh ta có biết hay không tình huống hiện tại thực nguy cấp a?

"… Ta… Chúng ta ở đâu?" Hà Bật Học chớp chớp đôi mắt, nhìn bốn phía mờ mịt. Cậu thật ra biết mình đang ở nơi nào, một trong những ngôi nhà ma ám mà cậu đã đến, chẳng qua trong tai có một bộ phận ký ức thét lên rằng, cậu vừa mới nhảy lầu? Nhảy lầu?… Ân Kiên đâu?

"Học trưởng… Anh có khỏe không? Không phải bị con quỷ kia dọa một cái mà chạy mất ba hồn bảy vía đi?" Cao Hiểu Hoa quan tâm hỏi. Đã nói không cần chơi cái gì Square đi! Nhìn xem, hiện tại lại tốt quá cơ? Hà Bật Học hồn bay phách lạc, Ân Kiên đuổi theo ra đằng sau giờ mất dạng, còn bọn họ bị vây ở chỗ này, bên ngoài một đống cương thi, thử so xem còn có điều gì thảm hại hơn?

"Kiên… anh Kiên đâu?" Hà Bật Học ấp úng hỏi một câu. Ký ức hỗn loạn một mảnh, trước một khắc cậu còn cho rằng CK là bạn gái, tiếp theo mấy giây tình nhân liền biến thành Ân Kiên. Tuy rằng hiện tại trong óc rõ ràng nhớ rõ CK đã chết ngoài ý muốn trong thang máy, nhưng Hà Bật Học vẫn không khỏi lắc đầu, trong lòng phát hiện ra đây vẫn chưa phải là hiện thực, bởi vì cậu phát hiện một nữ nhân không nên xuất hiện ở trong này, Tưởng Giai Linh.

"Anh Kiên lao ra đuổi theo ác quỷ kia rồi." Trả lời cậu đúng là nữ nhân đã bị ngã gãy toàn bộ xương kia, nhưng hiện tại nhìn thế nào cũng đều là một cô gái bình thường hoàn hảo. Hà Bật Học cười khổ hai tiếng, cậu có chút hiểu được vấn đề xuất phát ở đâu, đây là hiện thực mà cậu hy vọng , nhưng không phải là hiện thực chân chính.

"Ác… Cái kia… Các ngươi tự chăm sóc, ta đi tìm anh ấy!" Hà Bật Học lại liếc Tưởng Giai Linh một cái, chân dài đá cánh cửa mở ra.

Hết Chương 1 Quyển 4

18. Quyển 4 - Chương 2

Phát hiện ra thời điểm hiện tại cũng không được coi là sự thật, những cảnh kinh khủng xuất hiện lần nữa trước mắt, tất cả đều là một cảm giác hoang đường. Tựa như thời khắc hiện giờ, bị nhốt trong nhà ma, ở cạnh cửa thì đầy những cương thi đang kêu gào cái gì đấy không nghe rõ, không những thế, còn có một con ác quỷ khác ở trong nhà đang chạy trốn. Cùng chuyện như thế này lần trước Hà Bật Học đã sợ gần chết, cuối cùng còn phải thả CK ra PK (1) với con quỷ đó thì mới có thể bình an xong việc.

Chẳng qua lần này, mọi thứ đã có sẵn trong đầu, nhưng ký ức vẫn rất hỗn loạn, Hà Bật Học giờ trong lòng không có chỗ cho sợ hãi liền đá văng cửa sau, cả tổ chế tác nhìn cậu với con mắt thán phục, cậu chậm rãi đi ra ngoài, giờ trên tay mà kẹp điếu thuốc thì tư thế đứng sẽ càng xuất thần, nếu có thể thì tám phần cậu muốn làm như thế.

"Tôi không nghĩ sẽ làm thương tổn mấy người…" Hà Bật Học bất đắc dĩ thở dài, tay chân cũng không điều khiển nổi vừa vung vừa đá. Thật ra mà nói, trong lòng cũng có chút khoái cảm!

"Vì cái gì đẩy ta?… Vì… Cái gì đẩy… đẩy ta ra?" Không biết ở chỗ nào vươn ra một bàn tay kéo lấy áo Hà Bật Học, người kia thân thể vặn vẹo, tay uốn éo, lưỡi đang thè ra, cậu không cố ý mà đem tay của đối phương giựt đứt.

"Sorry, Sorry! Tôi không có thời gian!" Hà Bật Học vừa dùng lực đá văng mấy con cương thi vừa tiến về phía trước. Ở giữa rụng đầy tay với chân, thậm chí còn có cả đầu, cậu thật sự là không cố ý a~!

"Ân Kiên!" Thật vất vả thoát khỏi đám cương thi chậm chạp thích dài dòng, Hà Bật Học chạy vội đến bên người Ân Kiên, người kia quả nhiên nằm ở trên sàn nhà giả chết.

"Uy! Này cũng không phải sự thật, không được nằm ở nơi đó giả chết!" Hà Bật Học không chút khách khí chen chân vào đá đá thi thể Ân Kiên. Nếu tại lúc trước, cậu đương nhiên rất lo lắng cho người kia, khi đó cậu chưa biết anh vốn không có hô hấp, tim đập! Hô hấp nhân tạo cho anh ta mà cậu tí nữa bị hút cho cạn sạch linh hồn, cậu cũng không còn cái hứng thú thử lại một lần.

"Uây uây ~~~! Chiếu theo kịch bản, anh hẳn là muốn hô hấp nhân tạo mới đúng a!"

"Ngu ngốc! Mặc kệ cậu!"

"Không muốn nói chuyện với tôi a~… Chúng ta rồi sẽ vẫn bị vây ở trong trí nhớ vô hạn không có bến đáp đi~…" Hai người tựa lưng vào nhau ở trong một căn phòng giống như cho trẻ sơ sinh, có chút bất đắc dĩ nhìn trần nhà. Nếu muốn đem kinh nghiệm của bọn họ luyện tập thêm một lượt nữa, vậy đến khi nào họ mới có thể tỉnh táo lại?

"Những chuyện đang xảy ra có khi chính là mục đích của chúng…" Ân Kiên như trước vạn phần bình tĩnh. Từ ngay lần đầu nhận định đây không phải là thế giới thật, anh đã có thể giữ được sự lạnh lùng, lý tính như những người đang đứng bên ngoài theo dõi sự việc.

Anh đoán thân thể của anh và Hà Bật Học đang bị nhốt ở một nơi nào đó, có khả năng nhất là do mấy sinh vật đáng ghê tởm kia đã làm, chỉ cần bọn họ không thể thanh tỉnh, bọn họ sẽ không có cách phản công. Những ký ức này nửa thực, nửa giả, tựa như Hà Bật Học đã phỏng đoán. Đây là những việc mà bọn anh hy vọng chứ không phải những việc mà bọn anh đã từng trải qua. Nếu niềm tin không đủ kiên định, có lẽ sẽ cứ như vậy trầm mê tại sự hy vọng của chính bản thân. Thực đáng tiếc, anh cùng Hà Bật Học cũng không phải người như thế, cho dù có phải chịu đau đớn, hai người cũng sẽ đối mặt.

"Bây giờ nên làm gì?" Hà Bật Học nhìn Ân Kiên, sẽ không phải muốn nhảy lầu chứ? Đây mới lầu hai mà thôi a! Quăng xuống cũng không chết người.

"Rồi lại chết một lần nữa?" Ân Kiên cười khổ, cuộc đối thoại vô cùng kỳ quặc, Hà Bật Học hết lần này đến lần khác xuất hiện bên cạnh anh như thế này có vẻ như rất bình thường, xem ra bọn họ thật sự có mối quan hệ không bình thường a~~~.

"Anh cảm thấy tiếp theo sẽ là cái gì?" Hà Bật Học nở nụ cười, gặp được kiểu sự tình này còn cảm thấy chơi thật vui. Đúng là chỉ có duy nhất cậu.

"Nếu dựa vào trí nhớ của cậu mà phỏng đoán, thì sẽ gặp công chúa mất đầu tiếp theo?" Ân Kiên nhếch mi. Kỳ thật anh không hiểu vì cái gì mà nghe theo ký ức của Hà Bật Học. Tóm lại, đối phương không có thái độ đứng đắn nên anh cũng thật sự cũng rất khó nghiêm túc mà đối mặt a!

"OK! Thế thì tiếp tục nào!" Hà Bật Học âm hiểm cười hai tiếng, sau đó rút búa ra tiến về phía trướng bổ xuống ——!

Tiếng thét đáng sợ khiến Ân Kiên đột nhiên bừng tỉnh, Lily cùng Trương Anh Nam hai người từ WC nữ lao ra, cứng họng đến nỗi nói không nên lời.

"Nhìn thấy đầu người ư?" Ân Kiên lắc đầu, quả nhiên như anh sở liệu, vẫn là bị vây ở trong trí nhớ.

"Anh… anh Kiên, làm sao anh biết?" Vừa sợ hãi vừa kinh hoảng, Lily mở to mắt nhìn Ân Kiên, người kia cũng nhìn lại nàng. Từ trước đến giờ không chú ý đến cô gái này, kỳ thật cô nàng có một bộ dáng thanh thuần rất độc đáo, đáng tiếc vận khí không tốt, gặp gỡ phải biến thái giết người nên bị mất đi sinh mạng của mình.

"Tôi đã biết trước rồi." Ân Kiên thấp giọng cười cười, dịu dàng ngoài ý muốn. Có thể vì đang ở ký ức ảo với lại cô gái này một mặt cũng tốt, anh có thể hiểu được khát vọng từ đáy lòng Hà Bật Học. Toàn là bằng hữu, những người này cũng đều trẻ trung xinh đẹp, mà tính mạng dù thế nào cũng quý giá đáng trân trọng. Anh tin rằng Hà Bật Học thiên chân vô tà kia, nhất định không chỉ một lần hy vọng thời gian có thể quay ngược trở lại, hy vọng mấy người bạn của mình đều có thể luôn bình an sống bên cạnh cậu.

"Đi thôi! Đi tìm người chế tác của cô, cậu ta hẳn là muốn nhìn thấy quỷ!" Ân Kiên đốt lên một điếu thuốc, duyên phận thần kỳ là từ nơi này bắt đầu nha!

Tay chống vào cằm, Hà Bật Học cong vẹo ngồi ở trên ghế sô-pha, nhìn Trần Thái Chi dai như đỉa đói quỳ bên chân cậu, lão già ghê tởm này, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần vẫn làm người ta chán ghét.

"Vì… Cái gì… Không chịu… Nhận ta?" Trần Thái Chi gắt gao ôm lấy mắt cá chân Hà Bật Học.

Tất nhiên cũng biết tất cả những chuyện này đều chẳng phải sự thật, rõ ràng phát hiện mắt cá chân bị nắm

như vậy mà không có cảm giác đau. Thật sự là bi thương mà, thế nào mà vẫn bị vây trong ảo giác, cậu không có thói quen đập đầu nha! Bây giờ là muốn như thế nào mới có thể tỉnh lại?

"Lão tiên sinh… Tôi không phải là công chúa mất đầu của ông chuyển kiếp a! Ông nhận sai người rồi…" Hà Bật Học ôn tồn giải thích, mặc dù cậu không biết mình vì cái gì mà phải giải thích.

"Bây giờ là muốn tôi giết cậu hay là giết lão ta?" Đứng ở cạnh cửa Ân Kiên hất cằm hỏi. Phía sau đám Trương Chính Kiệt sợ tới mức đứng ngây ngốc, không hiểu được là bị cảnh ông lão kia dọa hay là bởi vì câu nói của Ân Kiên.

"Tôi lạy anh… Giết tôi đi…"

Những ký ức không ngừng nhảy nhót, Ân Kiên không biết nên tả lại cảm giác này như thế nào, từng đoạn ký ức cứ không hề báo trước xuất hiện, thế rồi lại mạnh mẽ sử dụng cách tự sát để thoát ra. Có lẽ Hà Bật Học đã quen dần với phương pháp đó, nhưng như thế cũng đã tự phá ký ức của mình thành từng mảnh vỡ vụn.

Mỗi một đoạn trong trí nhớ đều không giống với nguyên thủy bản cũ, cũng bởi vì như thế Ân Kiên cùng Hà Bật Học mới có thể nhẹ nhõm nhận ra thật giả. CK đã chết giờ vẫn sống nhăn, Cao Hiểu Hoa trước chỉ còn là một bộ da thì đang chuyện trò vui vẻ, Tưởng Giai Linh thoát được cảnh lăn xuống cầu thang chết thảm, Lily tự nhiên vận vô cùng tốt được đám trai vây quanh giờ đường đường chính chính gả vào nhà giàu, thậm chí cô mèo này còn cùng bạn trai xuất hiện trước mặt bọn họ.

Có lẽ thật sự có người đang đùa bỡn với ký ức của hai người, tính toán đưa họ vây trong ảo giác không có cách nào tỉnh lại. Nhưng Ân Kiên phải thừa nhận, cái này thật sự đủ tàn nhẫn, đủ làm cho không người nào có thể chống đỡ, cùng lúc anh và Hà Bật Học đều muốn nhanh thoát khỏi nơi này, về phương diện khác từ đáy lòng đã có những âm thanh rất nhỏ thôi miên. Quay ra lại thấy các bằng hữu liếc mắt qua, cho dù không phải thật sự, nhưng có thể nhìn ra họ sống rất tốt, sống đến thỏa mãn. Khát vọng kia làm cho bọn họ hiểu những ảo giác này không thể dễ dàng vượt qua.

"Có lẽ… Là tự chúng ta không muốn tỉnh lại…" Hà Bật Học nằm tựa trên ghế sô-pha cười khổ. Ở đoạn này trong trí nhớ, bọn họ giải quyết việc của Quản Đồng, hiện tại tên hồ ly kia đang khoe khoang, múa may trước ống kính. Dù gì người phàm cũng không thể chụp được nguyên bản hình dạng thật của hắn.

"Bởi vì ở trong này có thể bù đắp được khuyết điểm của hiện thực?" Ân Kiên ngồi ở bên cạnh cậu, vươn tay xoa xoa mái tóc của Hà Bật Học.

Bọn họ hiểu rất rõ nhau, tuy rằng Ân Kiên nhìn qua đối với bất cứ chuyện gì đều lãnh đạm, không quan tâm. Chính là trên thực tế, anh vô cùng quý trọng người trước mặt và đám bằng hữu kia. Nguyên bản giống như bị vứt bỏ tại nhân thế, ngoài ý muốn bị Hà Bật Học kéo vào trong thế giới của cậu, hư không, coi rẻ sinh mệnh, nhiệt tình. Bỗng dưng bao nhiêu bất hạnh lại rơi xuống mấy người bạn kia, anh kỳ thật tự trách bản thân, so bất luận kẻ nào anh đều có năng lực hơn, lại chỉ có thể đứng nhìn bọn họ mất đi sinh mệnh.

Mặt khác, Hà Bật Học vẫn luôn là trung tâm của mọi người, mặc kệ phát sinh chuyện gì, mọi người luôn không tự giác mà dựa vào cậu ta, từ đó cậu cũng có thói quen đem hết trách nhiệm mà gánh lên vai của mình, mà ngay cả an nguy của Ân Kiên cậu cũng quan tâm không ngừng. Tuy rằng bản thân là người bình thường nhưng vẻ ngoài đáng yêu chỉ là ngụy trang, kỳ thật bên trong là sự kiên nghị, kiên cường dẻo dai. Cậu ta hy vọng những chuyện này không chỉ là ảo giác mà thôi, nếu như có thể quay trở lại, cậu nhất định sẽ cố gắng hết mình để cứu những người kia, sinh mạng không dễ dàng để mất đi như vậy.

"Chúng ta không nên lãng phí thời gian! Ngay lập tức vượt qua đoạn ký ức này." Hà Bật Học thở sâu, chính mình tự động viên phải cố lên.

"A Học, cậu nếu chống đỡ không nổi, cũng không cần gồng mình như thế!" Ân Kiên đè tay cậu ta xuống, mặc dù hai người lạc trong ảo giác nhưng anh hiểu đối phương đang cố gắng chống đỡ, Hà Bật Học khẳng định có nhiều chỗ không được bình thường, chẳng qua là mạnh miệng cắn răng không chịu thừa nhận mà thôi.

"Tôi còn OK, anh nên xem lại bản thân đi! Nam nhân có cái gì mà làm không được?" Hà Bật Học vẻ mặt không ý cười hừ hừ hai tiếng, Ân Kiên nhếch mi, liền phản công quát.

"Thế bây giờ muốn chết như thế nào?"

"Uy! Ngay cả chết còn được lựa chọn nha, cho tôi cách nào nhanh nhất ấy!"

"Anh Kiên?" Trương Chính Kiệt giọng nói như vang vang nơi xa xăm, Ân Kiên mờ mịt nhìn hắn. Bốn phía phả ra một luồng khí lạnh lẽo, hành lang dài hun hút, tiến đến người kia mặt không đổi sắc, một cỗ đau đớn không hiểu từ đâu quặn thắt.

"Học… Học trưởng thân nhân cũng không có ai ở Đài Loan, nếu… Nếu như anh cảm thấy quá khó khăn, anh nên chính mình tự vào nhìn…" Trương Chính Kiệt cuối cùng không nhịn nổi nghẹn ngào. Một bên Quản Đồng vỗ vỗ bả vai Ân Kiên, thân là nữ như Ân Lâm thì kiên cường cầm đôi tay lạnh lẽo của Tùng Vân cùng Trương Anh Nam, có lẽ còn có kỳ tích.

Đây không phải là ký ức của Hà Bật Học, trong trí nhớ của cậu ta không hề có đoạn này, Ân Kiên phát giác chính mình không thể kiềm chế nổi mà hơi chấn động, đây không chỉ là chuyện mà anh không muốn nhớ tới, cái này chính là ác mộng, một cơn ác mộng mà đã vô số lần anh phải trải qua.

"Thằng cháu của ta?" Ân Lâm quan tâm nhẹ lay cánh tay, Ân Kiên cón cảm giác như bị điện giật. Không nghĩ tới đoạn ký ức này ảnh hưởng đến mình sâu như vậy, mà ngay cả khi biết rõ là giả cũng có thể khiến anh không khống chế được mà đi theo.

"Cháu không sao…" Ân Kiên hít sâu vài hơi, miệng nở một nụ cười miễn cưỡng rồi đi vào.

"Các người khả năng phải có chuẩn bị tâm lý… Không phải rất……dễ nhìn đâu" Pháp y tìm tìm dãy số, dừng ở tủ đựng thi thể.

Quản Đồng hướng Ân Kiên, nghĩ rằng anh sẽ cần đến sự trợ giúp của mình, nhưng ngoài ý muốn Ân Kiên lại lãnh đạm như thường, trầm mặc chờ đợi pháp y kéo ngăn tủ ra.

Một cỗ hơi lạnh toát ra, Ân Kiên trong nháy mắt sắc thái trầm xuống, nhưng sau đó dường như khôi phục, Ân Kiên cười khổ, hắn quả nhiên vẫn là không kiên cường như trong tưởng tượng.

Pháp y lắc đầu, thương cảm người yểu mệnh, vẫn giữ nguyên vẻ u buồn, vươn tay kéo chiếc khóa của túi bọc tử thi, thân thể người bên trong bị phủ kín bởi những vết đao chém, trắng bệch không chút máu – Hà Bật Học.

"Ân Kiên…" Đối mặt với Ân Kiên một mực im lặng từ đầu đến giờ, Quản Đồng lo lắng gọi một tiếng, người kia nhíu mày, ghé vào bên người Hà Bật Học cẩn thận đánh giá.

"Tiểu Học… Đừng giả bộ chết nữa! Ân Kiên ghé vào tai Hà Bật Học dịu dàng nói, Quản Đồng và pháp y cùng nhau ngước nhìn, rất nhiều người đều có phản ứng không muốn chấp nhận sự thật, bọn họ cũng không trách cứ Ân Kiên.

Đột nhiên, cả căn phòng đang tĩnh mịch vang lên tiếng hắt xì, pháp y cùng Quản Đồng hai người cứng họng trợn mắt nhìn xác Hà Bật Học giãy dụa ngồi dậy.

"God! Này là như nào? Lạnh quá… Ối giời? Quần áo của tôi bị quăng đi đâu hết rồi?"

"Uy! Ân Kiên! Anh tốt nhất là giải thích cho tôi đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?" Lấy chiếc túi bọc lại thân thể, Hà Bật Học không quan tâm những người khác đang rất hoảng sợ, nhanh nhanh chóng chóng hỏi Ân Kiên.

Cái này khẳng định không phải ký ức của cậu, vô nghĩa! Ai sẽ nhớ rõ chính mình bất hạnh chết thành thế này? Không có tim đập, hô hấp coi như xong, dù sao Ân Kiên mỗi ngày đều sống như vậy, nhưng đây là cả người đều có vết đao thâm xì, ánh mắt trợn to đến mức tròng mắt có thể sẽ rơi ra, con mẹ nó……đây là đang đùa với cậu à?

"Cậu không cần lo lắng, cứ thế vượt qua đến đoạn ký ức tiếp theo là được." Ân Kiên không muốn trả lời thẳng. Anh nên trả lời như thế nào đây? Bởi vì anh thất bại, nên khiến cậu chết đến mấy lần? Vẫn là muốn nói, haizzz! Ý là, mạng cậu nhất định là phải chết thê thảm, vì anh không muốn chấp nhận nên cứ dùng pháp thuật làm thời gian quay trở lại, đem cậu từ âm phủ kéo trở về? Mặc kệ đáp án là cái gì, Ân Kiên đều nói không nên lời, đây là ác mông, ác mộng không nhất thiết phải chia sẻ cho người khác.

"Ân Kiên!" Hà Bật Học mạnh mẽ giữ chặt người kia. Cậu mới là người bị hại, nên có tư cách biết toàn bộ sự thật chứ?

"Để cậu phải trải qua đoạn ký ức này, tôi thật xin lỗi! Cậu vốn không nên biết việc này! Bởi vì căn bản nó chưa từng xảy ra!" Ân Kiên vùng thoát khỏi Hà Bật Học. Người kia kêu sợ hãi, đã nói động tác không thể quá mạnh, mạnh quá hai tròng mắt của Hà Bật Học sẽ bị rơi ra!

"Trong trí nhớ của anh, tôi đã chết rất nhiều lần ư?" Mặc lên quần áo vừa mới mượn, Hà Bật Học tận lực nghĩ biện pháp che lấp đi vết thương trên người. Máu tươi chảy hết, màu da xám trắng đến đáng sợ, thâm lại có thể thấy được miệng vết thương toác ra, lấy bộ dạng này mà tung tăng trên đường, cho dù Hà Bật Học mặt mũi như cũ thuần lương đáng yêu, chỉ sợ vẫn sẽ dọa người khác chạy tóe lửa.

"Ừm." Ân Kiên lẳng lặng đáp một câu. Biết rõ chính là ảo giác nhưng đoạn ký ức này vẫn khiến anh cảm thấy suy sụp, tuy rằng Hà Bật Học sống nhăn ở bên cạnh chạy tới chạy lui, nhưng thân thể kia bị tàn phá, lần thứ hai gợi lên cảm giác sợ hãi khi nhận thi thể, trong đầu trống rỗng làm anh thấy cả người rất khó chịu.

[Từ đây quay trở về xưng hô ngọt ngào nhé – họ nhận ra nhau zồi] (>^.^<)

"Hừm~… Anh phải chống chọi rất lâu sao?" Hà Bật Học ôm Ân Kiên, giọng nói dịu dàng tràn ngập quan tâm. Cậu tin tưởng Ân Kiên nhất định đã khó khăn đối mặt với cơn sóng dữ, dù trên thực tế anh cũng đã thành công, nếu không bản thân cậu sẽ không sống lâu đến vậy.

"Anh đã cho rằng mình không đủ sức để tiếp tục… Chẳng qua… Anh đã nghĩ đến việc cả hai chúng ta cùng xuống hoàng tuyền, anh thậm chí chuẩn bị tự tay giết em…" Ân Kiên cười khổ. Hà Bật Học đột nhiên ở bên vuốt ve anh, thân thể không có máu nhưng lại không hề lạnh lẽo. Có lẽ, đây là sự ấm áp duy nhất mà Ân Kiên có được từ người mà anh tuyệt đối yêu thương.

"Cám ơn." Hà Bật Học nói thật nhỏ, đó cũng là lời mà dưới đáy lòng Ân Kiên nghẹn ngào muốn nói. Ở bên ngoài, Ân Kiên với thể lực cao cường đang bảo vệ Hà Bật Học nhưng trong sâu thẳm tâm hồn, là Hà Bật Học bảo vệ Ân Kiên.

"Kế tiếp nên làm gì bây giờ? Anh vốn không phải người sống, còn em giờ như đã chết, hiện tại làm sao đi đến ký ức tiếp theo?" Trong đầu vô cùng hoang mang, Hà Bật Học cảm xúc cũng rất nhanh biến hóa.

"Anh nghĩ muốn chuyển hoán ký ức, chỉ cần tĩnh tâm suy nghĩ, không cần tự sát là có thể đi qua." Ân Kiên đơn giản giải thích, kỳ thật vài lần trước anh sớm muốn nói cho Hà Bật Học, chẳng qua người kia cứ y như bị nghiện vì cảm thấy nó giống một trò chơi thú vị. Nếu cho cậu đầy đủ thời gian, có khi Hà Bật Học lại nghĩ ra một trăm kiểu chết để chuyển ký ức.

"Hở? Chỉ cần tĩnh tâm? Được a~! Chúng ta đi tìm quan tài vào nằm, đây mới là lúc sống ở chung một nhà, khi chết chung một huyệt đạt tới cảnh giới cao nhất a!"

"Tiểu Học… Có thể đừng nghĩ tới mấy thứ đó không?"

"A Học à ~~~~ bạn em ngã xuống lầu rồi!" giọng nói của Hà Sĩ Vĩ đột nhiên truyền đến, Hà Bật Học trừng mắt nhìn sửng sốt, cứ đứng mãi nhìn người nọ vành mắt đỏ hoe. Lần trước gặp Hà Sĩ Vĩ, là khi anh sống đời sống thực vật nằm ở trong bệnh viện, linh hồn đã bị cố luân Hòa Tĩnh công chúa hút mất, mà thân thể thậm chí còn bị Ân Tư cướp đi. Nếu không phải bởi vì quen biết cậu, bị lôi kéo vào cuộc sống nhiễu nhương của cậu, có lẽ Sĩ Vĩ sẽ không gặp phải những chuyện bất hạnh, nghĩ đến đây, Hà Bật Học áy náy đến nỗi sống mũi chợt cay.

"Anh ơi ~!" Hà Bật Học gắt gao ôm lấy người kia, cậu nhớ..., rất nhớ Hà Sĩ Vĩ.

"Học à... em làm sao vậy? Bạn của em theo nữ nhân kia nhảy xuống lầu rồi!" Hà Sĩ Vĩ vỗ nhẹ nhẹ lưng Hà Bật Học, vẫn luôn biết em họ mình có tính quấn người, nhưng biểu hiện kích động kiểu này khiến cho anh thật sự kinh ngạc, rất giống hai người đã trải qua sinh ly tử biệt.

"Có thể gặp lại anh thật tốt." Hà Bật Học buông tay trước, lần thứ hai ôm ôm Hà Sĩ Vĩ, đây là lời nói từ trong tâm khảm của cậu, trong trí nhớ của cậu – Hà Sĩ Vĩ vĩnh viễn đẹp như vậy……

Rầm! Tiếng một vật nặng tàn nhẫn rơi trên nền kim loại. Chạy xuống lầu, Hà Bật Học buồn rầu nhịn không được nghĩ chuyện xe của cậu lần thứ hai bị phá hỏng mà mắt lệ tuôn trào. Mặc kệ trải qua bao nhiêu lần, vẫn rất xót xa chiếc xe của cậu, tiền của cậu. Vừa mới chạy đến nơi, quả nhiên gặp phải Ân Kiên đang nhảy nhót trên mui xe, ngoài ra còn có CK đang ra sức nện thình thịch, tình địch gặp gỡ đánh nhau đỏ mắt.

"Hi!!!!!!!!!~... A Học." CK chớp chớp lông mi, đôi môi màu đỏ tươi cong lên, phải chăng là ký ức có một chút biến dị? Hà Bật Học thế nhưng cảm thấy CK chết đã lâu giờ cương thi hóa lại có vẻ đáng yêu xinh đẹp.

"Hiiiiiiiii! CK!" Hà Bật Học theo bản năng chào hỏi, nói xong quay ra nhìn Ân Kiên.

Mấy ngày này được rèn luyện, Hà Bật Học đối với việc gặp quỷ linh yêu quái không hề sợ hãi, người bởi vì không biết mới cảm thấy sợ, hiểu hết được sự việc diễn biến rồi thì sợ hãi thường thường sẽ biến thành đồng tình hoặc phẫn nộ. Hà Bật Học hiện là như thế. Đối mặt với CK, cậu chỉ nhớ rõ cô trước là bạn gái rất tốt đẹp, chỉ vì đột nhiên mất đi nên cảm thấy khổ sở, không bao giờ muốn nhớ tới thể trạng lúc cô chết sẽ khiến cậu bị ám ảnh.

"Nhìn thấy Hà Sĩ Vĩ?" Thấy Hà Bật Học hốc mắt ửng đỏ, Ân Kiên mỉm cười hỏi, anh hiểu trong lòng người trước mặt nghĩ gì, người anh họ trẻ tuổi lại thiện lương cùng cậu ta thân thiết vô cùng, cậu tưởng sẽ lừa được ai đó? Đến ngay cả bản thân anh còn rất nhớ Hà Sĩ Vĩ.

"Ừm! Đoạn này ký ức còn hiện hữu khiến người ta quý trọng." Hà Bật Học nở nụ cười sáng ngời, nhiệt tình hướng CK vẫy tay, kéo nhanh Ân Kiên xoay người rời đi.

"Tuy rằng vẫn luôn bị vây ở trong trí nhớ thật phiền, nhưng mà có thể ôn lại những đoạn hồi ức cũng không tồi nha!"

"Không nên quá u mê! Chúng ta phải nhanh tỉnh lại!"

Lông mi khẽ động, Ân Kiên mở to mắt, ngoài ý muốn lại thấy một đoạn khác trong trí nhớ.

"Vị này cũng là Ân tiên sinh, là một thiên sư đúng không! Đẹp trai như vậy nếu so với nghề nghiệp thật không tương xứng?" Bên cạnh là Nghiêm Lệ cười khẽ, Ân Kiên ý thức được chính mình đang đứng ở một

căn phòng to lớn huy hoàng bày đồ cổ. Mà trước mắt là một người đàn ông trung niên bình thường, anh dù cho hồn phi phách tán một lần nữa cũng không bao giờ quên – Lão già đáng chết Ân Tư.

"Rất hân hạnh được biết."

Ân Tư hào phóng bắt tay Ân Kiên, trong lực nắm có chút hàm ý, Ân Kiên nhịn không được nhăn lại tuấn mi, nhưng vào lúc này, một tiếng nói đáng ghét thật sự vang lên trong đầu anh.

"Cuối cùng tìm được ngươi."

"Ngươi nhất định đang hoài nghi, ta đến tột cùng là ảo giác hay là người thật tồn tại đúng không?" Trong phòng nghỉ, Ân Tư nhàn nhã rót một tách cà phê. Thật khó tưởng tượng trước mặt anh hiện giờ hắn chỉ là người đàn ông trung niên bình thường. Dĩ nhiên bản chất vẫn là tên lão quỷ linh hồn vượt qua mấy trăm năm, đầu đầy kinh nghiệm, trí tuệ cao chót vót chứ không phải đơn thuần là đạo thuật nửa vời như Ân Kiên.

"Ngươi nói như vậy chứng minh ngươi cũng bị vây ở chỗ này." Ân Kiên hừ lạnh. Tuy rằng không thế nào hiểu được, vì cái gì mà tất cả lại bị nhốt trong ảo giác cùng một chỗ, nhưng mặc kệ là chân thật hay ảo giác, anh vẫn có địch ý với Ân Tư.

"Ta không thất bại như ngươi đâu, tiểu quỷ…" Ân Tư nhẹ uống một ngụm cà phê, khóe mắt với đuôi lông mày hếch lên châm chọc ý cười, Ân Kiên phải thừa nhận, thấy người ta thường nói mỗi lần người nhà họ Ân mở miệng nói lời mỉa mai thực con mẹ nó…trông rất gợi đòn.

Nhìn Ân Kiên vẫn cứ đề phòng nhưng mặt có vẻ không hiểu, Ân Tư không khỏi lắc đầu, người này tuy có năng lực, cũng không đủ chăm chỉ học tập, Ân gia đạo thuật nếu đến Ân Kiên mà thất truyền, hắn tuyệt không cảm thấy có cái gì kinh ngạc lắm.

"Cái này gọi là Xuyên tâm*, ta có thể đi vào ý thức của ngươi để nói chuyện. Trên thực tế, bản năng của ngươi đã làm như vậy, nếu không ngươi sẽ không lần lượt tiến vào trong ý thức của Hà Bật Học… Ngươi sẽ không khờ dại cho rằng, ảo cảnh tựa như một mạng lưới, đem mọi người liên kết cùng một chỗ chứ?" Ân Tư nhướng nhướng mày, Ân Kiên có chút tức giận nghẹn lại ở cổ, ngay cả trong ảo giác kẻ kia đều nhất dạng kiêu ngạo khiến cho người ta ghét.

*Thuật Xuyên Tâm: ở nguyên tác là nghĩa là Tha Tâm Thông: ý chỉ đi xuyên qua ý thức của người khác, đi vào bộ não. Mình dịch thế kia cho hay.:">

Bất quá anh cũng kịp trấn tĩnh lại ngay, điểm ấy đã làm Ân Tư ngạc nhiên tán thưởng, Ân Kiên đã vượt qua sự xốc nổi năm nào giờ kiên nghị, có khi sẽ cảm thấy quá mức lạnh lùng, đối với mọi chuyện đều không quan tâm. Đúng là kiểu nam nhi vững chãi như núi, mới có thể sau khi bị hắn đánh đến hồn phi phách tán, còn không lo lắng mà đem chính linh hồn mình từng chút từng chút một quay trở về.

"Ngươi muốn gì?" Đến phiên Ân Kiên nhếch tuấn mi. Anh tin đối phương không tốt như vậy nên đặc biệt

tiến vào quan tâm, mà cũng làm gì có chuyện mất công vào đây chỉ để cười nhạo anh.

"Đến trợ giúp ngươi cũng là trợ giúp chính mình." Ân Tư trưng ra bộ mặt thành khẩn tươi cười, hắn tin tưởng Ân Kiên đủ thông minh, có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Từ khi Ân Kiên thành công đoạt lại thân thể, cả tám phần linh lực Ân Tư mất bao công sức tu luyện cũng bị Ân Kiên lấy hết luôn, đáng tiếc người kia còn không biết sử dụng, thậm chí còn khiến cho cơ thể và nguồn linh lực đối nghịch nhau, làm Ân Kiên lúc nào cũng thèm khát linh hồn.

Ngay từ đầu, Ân Tư còn cảm thấy đây là chuyện tốt, xem như cho Ân Kiên một bài học vì dám đả thương hắn và cố luân Hòa Tĩnh công chúa làm cả hai đều không có kết cục tốt đẹp. Hắn muốn Ân Kiên bởi vì khát cầu linh hồn mà chậm rãi tự bức điên bản thân. Thế nhưng dần dần phát hiện có điểm không thích hợp, tuy rằng Ân Tư vẫn có tuyệt đại đa số kinh nghiệm, trí tuệ nhưng mất đi linh lực hậu thuẫn, hắn không thể cướp ngọc khí đến trị liệu cho cố luân Hòa Tĩnh công chúa, chứ đừng có nói đến việc làm cho nữ thần sáng thế hồi sinh để cho bọn họ tiến đến Tây phương cực lạc tìm kiếm sự bất tử.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, ta nghe đây." Ân Kiên quả nhiên giống như những gì Ân Tư đã nghĩ – rất thông minh, không ngại liên kết với kẻ địch để gia tăng sức mạnh đánh với một kẻ địch khác mạnh hơn đạt được thắng lợi.

"Đầu tiên, ngươi muốn biết những thứ ở trong hầm tối đến tột cùng là cái gì phải không? Ta cùng Ngô Tiến nghiên cứu qua, đoán chúng nó có thể là «Huất»*, một loại sinh vật ưa tối. Nhưng trong Sơn Hải Kinh không có dẫn chứng, chúng ta chỉ có thể dựa theo tập tính của chúng nó suy luận." Ân Tư nghiêm túc giảng giải, trong nháy mắt, hắn thật sự rất giống một vị tổ tiên nhà họ Ân đang ân cần dạy dỗ con cháu, mà Ân Kiên tuy rằng vẫn bày ra một vẻ đề phòng, mặt không tin tưởng nhưng anh vẫn găm từng câu từng chữ vào tai.

*Huất: : Tối om om, tối đen.

"Các ngươi kỳ thật đã bị kẹt trong đây gần hai tuần rồi. Trong hai tuần đó, cả thành phố dường như sụp đổ, chúng ta đang lui về những huyện nhỏ gần đó." Ân Tư trầm giọng nói nhanh. Từ vẻ mặt đến giọng nói mơ hồ toát ra giận dữ, điều này làm cho Ân Kiên không khỏi có chút ngạc nhiên, thấy thế nào đối phương cũng không giống như là người có tính cách thiện lương, anh không tin Ân Tư sẽ bởi vì quỷ gì «Huất » chiếm đóng thành phố, giết sạch mọi người mà trở nên đau khổ.

"Không cần dùng ánh mắt nghi ngờ ấy mà nhìn ta, ta sở dĩ nguyện ý cùng Ân Lâm hợp tác cứu ngươi, chủ yếu là bởi vì bức tượng sáng thế nữ thần còn ở đó, mà hiện tại ta chỉ còn sót lại một ít năng lực, không có cách an toàn đem nàng vận chuyển đi. Mặt khác, ngọc hồ lô còn ở trên cổ ngươi, nếu không lấy trở về, cho dù có mấy viên ngọc kia cùng tượng nữ thần, ta cũng chẳng có cách mang cố luân Hòa Tĩnh công chúa đến Tây phương cực lạc." Ân Tư thành thực trả lời, trong lời nói không có chút nào che dấu.

Hắn sở dĩ lựa chọn trợ giúp Ân Kiên, cũng chỉ vì bản thân cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa mà thôi. Cho dù hiện giờ trợ giúp Ân Kiên, cũng không có nghĩa tương lai sẽ không phản bội. Đơn giản – Sáng tỏ – Trực tiếp, bởi vì đối mặt chính là Ân Kiên, hắn tin rằng không cần hao tâm tổn trí nghĩ cách để nói, dù thế nào chăng nữa đối phương cũng sẽ không tin tưởng.

"Ừ! Lý do này thì ta tiếp nhận." Quả nhiên không như những gì Ân Tư đoán. Ân Kiên chỉ nhún nhún vai, gật đầu, hoàn toàn không thèm quan tâm ý nghĩa sâu xa trong lời của đối phương.

"Nói chuyện như ngươi thật dễ khiến cho người ta thấy vui vẻ." Ân Tư nở nụ cười, dung mạo bình thường nhưng trong ánh mắt tỏa ra sự thông tuệ. Tuy rằng không chung mục đích, nhưng hắn thích lai vãng gặp gỡ hai cô cháu nhà họ Ân này hơn. So với nhóm những người có tư tưởng cũ, hai cô cháu nhà này có cá tính đột biến, như vậy những đạo thuật bất hủ của hắn may ra được lưu truyền lại về sau.

"Ngươi biết không? Ta vẫn luôn rất thích ngươi, ngươi đã lấy đi của ta hơn một nửa linh lực, không bằng liền trực tiếp bái ta làm thầy, ta đem toàn bộ đạo thuật Ân gia sở hữu truyền thụ cho ngươi, cả những thứ không hề được lưu trong sách cổ, ngươi nghĩ sao?" Ân Tư đề nghị. Cho dù lập trường bất đồng, nhưng trong thâm tâm hắn vẫn luôn có ý nghĩ truyền thụ lại những chú nghĩ mà hắn tạo ra, đáng tiếc Ân Kiên chỉ hừ lạnh hai tiếng tỏ ý không muốn.

"Vậy còn chờ gì mà không đưa ta ra ngoài!"

"Muốn làm thế với ta quá đơn giản, ta nếu có thể sử dụng thuật Xuyên Tâm để tìm được ngươi, đương nhiên là có thể suy tính đem ngươi ra ngoài, vấn đề là làm sao tìm một người khác nữa…" Ân Tư nhăn lại mi, sau đó vươn tay chọc chọc Ân Kiên.

"Tìm người khác nữa?" Ân Kiên nhăn mặt theo, anh đương nhiên biết một người khác từ miệng đối phương là ai, chính là anh không tin Ân Tư sẽ có lòng tốt như vậy, nhận cứu một người rồi thuận tiện cứu nốt Hà Bật Học.

"Đương nhiên không phải vì ta đột nhiên tốt bụng, chẳng qua là mua cái bảo hiểm thôi, ngươi cũng chẳng phải thiện nam tín nữ*, sau khi đem ngươi cứu ra, trời biết ngươi sẽ lấy oán trả ơn hay không, nhỡ đâu đem ngũ lôi oanh đỉnh đánh ta đến hồn phi phách tán – hồn vía lên mây thì biết làm sao." Ân Tư vừa nói vừa cười, cho dù Ân Kiên thật sự làm như vậy, hắn cũng không lo lắng, dựa vào thực lực của đứa con nít đó còn không đủ uy hiếp mình.

*Thiện nam tín nữ: : Tín đồ Phật giáo nói chung (trong truyện ý chỉ Ân Kiên cũng không có hiền lành gì)

"Đừng quên, ta không chỉ có ngũ lôi oanh đỉnh." Ân Kiên lạnh lùng nhắc nhở, là ai đem cố luân Hòa Tĩnh công chúa cháy sạch giống như khói đen? Ân Tư không phải là cái loại già vừa chết đã quên đau người như thế nào đi?

"Đúng thế, nên ta mới muốn mua bảo hiểm cho mình a~." Ân Tư như biết trước sẽ nắm phần thắng. mặt lộ ra tiếu ý. Ân Kiên tuy rằng đạo thuật không giỏi, nhưng bản thân chính là có tài năng, hơn nữa được gần tám phần linh lực, nếu chẳng may coi thường, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Học là bảo hiểm của ngươi?" Ân Kiên hừ hừ hai tiếng. Anh đương nhiên biết đối phương có chủ ý gì, cách khống chế Ân Kiên tốt nhất chính là Hà Bật Học, anh không quan tâm an nguy của chính mình, dù sao anh cũng không chết nhưng không thể không kiêng dè chuyện sống chết của Hà Bật Học. Nếu Ân Tư

lấy Hà Bật Học làm lá chắn, Ân Kiên sẽ không thể dùng chiêu thiên lôi mà đánh xuống.

"Không nghĩ tới ngươi vô sỉ như vậy! Ngươi mới được gọi là âm hiểm…" Ân Kiên cười lạnh, Ân Tư dương dương mi cũng không ngại bị kích.

"Ngươi nên thắp hương bái Phật phù hộ ta mau chóng tìm được Hà Bật Học, ngươi sẽ không chết, còn hắn lại không có khả năng sống lâu trăm tuổi a~!"

Không giống mấy lần trước thuận lợi vượt qua ký ức, lúc này đây Hà Bật Học bị lạc ở trong một không gian trắng xóa, cậu theo bản năng không muốn nhớ lại bất luận cái gì có liên quan đến Ân Tư, kẻ kia liên quan đến cái chết của Hà Sĩ Vĩ và khiến Ân Kiên hồn phi phách tán.

Trắng xoá một mảnh, Hà Bật Học vươn tay lên trước mắt mình hoảng loạn, miễn cưỡng nhìn rõ năm ngón tay của mình rồi lại đi đến phía trước một vài bước, tựa như chìm đắm trong vật thể dày đặc màu trắng nhũ, thậm chí còn có xúc cảm lạnh lẽo, Hà Bật Học phân không rõ lắm đây là cảm nhận thật hay chỉ là cậu đơn phương ảo giác.

Dùng sức chớp mắt thật mạnh, hình ảnh càng thêm mơ hồ, thật giống như nguyên bản mọi thứ màu trắng nhũ vừa đó cách một đoạn, rầm một tiếng tất cả đều vọt tới ngươi trước mắt, ánh mắt cậu mở to hết cỡ.

Hà Bật Học kinh hãi, há mồm muốn gọi, những thứ màu trắng nhũ bốn phương tám hướng vọt tới, bao phủ miệng mũi của cậu, mùi hôi thối xốc lên khiến cậu như muốn bứt đứt hết dây thần kinh khứu giác, bản năng muốn tránh, lại thấy mấy vật kia cách xa một đoạn, không ngừng chớp mắt, Hà Bật Học trong lòng nhảy loạn, cậu có chút tỉnh táo. Có cảm giác hai thế giới thật ảo đang hiện hữu, chẳng qua không biết vì sao hai thế giới này lại trùng lên nhau.

"Ân Kiên ——!" Không rõ hiện tại trong lòng thấy thế nào, chỉ theo bản năng mở miệng thét chói tai, Hà Bật Học chỉ nhớ đến người mà mình tin tưởng nhất để cầu cứu.

"A Học!!!!!!!!!" Bởi vì Ân Kiên đột nhiên dao động cảm xúc, tách cà phê phía trước Ân Tư tự nhiên nứt ra, hắn nhíu mày, ngoài ý muốn nhìn lại Ân Kiên.

"Ngươi có thể sử dụng thuật Xuyên Tâm tìm được A Học không? Ta lo lắng cậu ấy đã xảy ra chuyện!" Ân Kiên ở mặt ngoài lãnh tĩnh, nhưng trong giọng nói có thể mơ hồ thấy được sự lo lắng.

"Vấn đề này phải hỏi chính ngươi, nếu ngươi có thể cảm nhận được hắn đã xảy ra chuyện, vì cái gì ngươi không thể dùng Xuyên Tâm mà tiếp cận ý thức của hắn? Ân Kiên, tập trung tinh thần!" Ân Tư gằn giọng, Ân Kiên quả nhiên tĩnh tâm, nếu mấy lần trước anh có thể tìm được Hà Bật Học, không lý nào lần này lại thất bại.

Lúc này cái gọi là «Định luật Murphy »* lại ứng nghiệm, cứ nghĩ mọi việc chuyển biến xấu là y như rằng mọi thứ chuyển biến xấu đi thật. Ân Kiên còn đang không hiểu cái gì gọi là thuật Xuyên Tâm, đã cắm đầu theo bản năng sử dụng, muốn mượn phương thức này liên kết vào trong ý thức của Hà Bật Học, hai người

không sóng không gió dắt tay nhau vượt qua từng đoạn ký ức, mà hiện tại anh với người kia lại không ở cạnh nhau, càng không kết nối được với Hà Bật Học, anh lắc loạn cả đầu, trong tâm rối tinh rối mù.

*Định luật Murphyhay còn gọi làđịnh luật bánh bơ là một cách ngôn hoặc trào phúng được phát biểu: "Nếu một việc có thể diễn tiến xấu, nó sẽ diễn tiến đúng như thế" (tiếng Anh:Anything that can go wrong, will go wrong.) Một nghiên cứu về định luật này đã nhận giải Ig Nobel vào năm 2003.

"Lo lắng quá đến bối rối, ngươi nếu rất muốn Hà Bật Học chết, thì cứ tiếp tục như vậy đi." Ân Tư ở một bên thấy việc không liên quan đến mình nói mát nói mẻ, Ân Kiên lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn. Trong nháy mắt lập tức định thần, lông mi dài khẽ rung, đầu khẽ nghiêng tự hồ như muốn nghe cái gì, người kia thì có thâm ý cười cười, thanh niên trẻ tuổi đúng là không chịu nổi đả kích nha~!

———-

Hết Chương 2 Quyển 4

19. Quyển 4 - Chương 3

Những thứ kỳ lạ màu trắng nhũ, mùi tanh hôi, Hà Bật Học hiện thực và ảo giác chập lại cùng một chỗ, thật giống như ác mộng tỉnh lại vẫn là ác mộng, muốn tránh thoát lại không thể nào tránh thoát, thân thể, tinh thần đồng thời suy sụp. Hà Bật Học chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn chính mình đứng đây bất lực.

Lại một đợt sóng màu trắng nhũ vọt tới, Hà Bật Học tùy ý để bị nó bao phủ, vài lần trước còn bối rối, lúc này đây lại có cảm giác an tâm vững vàng thay thế, bên trong tựa hồ có một cỗ lực lượng dẫn đường cho cậu nhanh rời khỏi nơi này, Hà Bật Học tĩnh tâm nhắm mắt lại. Lần thứ hai mở cặp mắt to, bốn phía cậu cảnh vật đã thay đổi…

Đám Trương Chính Kiệt tò mò nhìn chăm chú Hà Bật Học, trong phòng họp Thái Bình Dương đèn đóm sáng trưng, những hạt bụi xoay xoay trong không khí khiến người ta cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

"Ta… Ta đến ký ức kế tiếp sao?" Hà Bật Học nghi hoặc hỏi, quan trọng là, cậu tìm không thấy Ân Kiên, đáy lòng kêu vang, lo lắng đối phương có phải hay không đã gặp chuyện gì?

"Học trưởng, anh đang nói cái gì a? Bọn em với anh phải chịu đựng suốt đêm đó! Còn nói không thể đi ngủ, kết quả chính anh lại gặp Chu công, đến lúc xuất hiện quái vật, em xem anh như thế nào thu thập?" Trương Chính Kiệt tức giận.

Hà Bật Học vẫn mờ mịt nhìn hắn. Trong ấn tượng của cậu, Trương Chính Kiệt chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện với cậu, có lẽ trong tiềm thức cậu đã hy vọng thằng em kia sẽ hứng lên mà phản bác ý kiến của mình, như vậy chắc sẽ không xảy ra nhiều bất hạnh đến thế. Thế nhưng, vật thường họp theo loài, bản thân Trương Chính Kiệt cũng không phải người thích an phận, dù có bất luận suy nghĩ ngông cuồng

nào, bình thường vẫn sẽ nghiêm túc chấp hành.

"Đúng vậy… Không nên suy nghĩ miên man, sẽ phát sinh ra nhiều chuyện không tốt…" Hà Bật Học thì thào tự nói. Ảo giác cùng chân thật cách nhau đường chỉ mỏng manh. Châm biếm nhất chính là, trong ảo giác hết thảy thoạt nhìn cứ như là chân thật, trong chân thật lại như là ảo giác.

"Học trưởng, anh đừng lo nữa? Khí sắc rất kém a!" Tùng Vân khẽ cười, quan tâm hỏi, Hà Bật Học sầu não nhìn nàng một cái, rất nhớ vị bán hồ ly này, hy vọng nàng tu hành thuận lợi, chỉ là thế giới của cậu càng lúc càng xa xôi, sợ rằng cũng sẽ không thể gặp lại.

"Ta không sao…" Hà Bật Học cười khổ, tuy rằng đây là ký ức, hết thảy chính là ảo giác, lẽ ra cậu hẳn phải an toàn mới đúng, nhưng lại rõ ràng toàn thân mình đang run rẩy, kiểu này là thấy rét từ bên trong tuyệt đối không phải một câu không có việc gì mà có thể qua loa tắc trách, chẳng qua đối mặt với ký ức là nhóm bạn tốt. Oán giận, kêu khổ cũng không giải quyết được gì.

"Ai nha… Chúng ta phải ở trong này bao lâu? Lại tán gẫu để giết thời gian cho đến lúc có việc đi." Trương Chính Kiệt ha hả cười, người này lại còn ngồi kể mấy cái thiên tình sử rắm thối của bản thân, Hà Bật Học nguýt hắn một cái, mặc kệ vẫn là ảo giác, tên trứng ung Trương Chính Kiệt vẫn không thay đổi bản tính háo sắc.

"Anh Kiên chắc tới nhanh chứ? Hàng yêu trừ ma là nghề chính của anh ta mà!" Hà Bật Học nhàn nhã hỏi một câu. Tại đoạn này trong trí nhớ có sự thay đổi lớn nhất đó là không hề sợ đến nỗi tưởng tượng lung tung tới mức gà bay chó sủa, Hà Bật Học trải qua quá nhiều chuyện, trước đây bởi vì không biết mà cảm thấy sợ hãi, cậu hiện tại phi thường xứng đáng với chức chế tác tiết mục thân quái, trời có sập xuống dưới thì có khi cậu vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

"Wase! Học trưởng… Anh có thần giao cách cảm à?" Những người khác đều trầm trồ ngạc nhiên, Ân Kiên cùng Ân Tư hai người đẩy cửa phòng họp tiến vào.

Hà Bật Học không thể tin được mở to mắt, sau đó không nói nhiều mà kéo Ân Kiên sang một bên, đứng phía trước anh để bảo vệ, hai người thân hình không sai biệt lắm. Thật ra mà nói, cậu không thể che hết tầm mắt của Ân Tư.

"Tại sao anh với gã kia lại ở cùng một chỗ?" Hà Bật Học đè thấp âm lượng chất vấn, đoạn này trong trí nhớ không nên có Ân Tư đi? Gặp phải cái lão già này – Như thế nào mà âm hồn vẫn chưa tiêu tan?

"Ân Tư tới hỗ trợ, hắn có thể tìm được thân thể của chúng ta đang ở nơi nào, nếu tỉnh lại được thì tốt rồi." Ân Kiên cũng đè thấp âm lượng trả lời. Nếu như thường ngày, đám nhiều chuyện của tổ chế tác khẳng định sẽ kéo dài lỗ tai vây ở một bên nghe lén. Nhưng trong này, mọi người thấy họ thân thân mật mật nói chuyện lại như không để ý đến, quả nhiên hiện thực cùng ảo giác có khác biệt rất lớn.

"Anh bị bại não à? Hắn nếu tìm được thân thể chúng ta ở nơi nào, còn không trực tiếp đập chết sao? Đừng quên anh đem bạn gái của hắn cháy sạch như hòn than nhé." Hà Bật Học hung ác trừng Ân Kiên, người này bị đứt dây thần kinh suy nghĩ à? Dám để mình cùng kẻ thù ở chung một chỗ.

“Hắn tạm thời còn cần sự trợ giúp của anh, trừ bỏ ngọc hồ lô ở ngoài, hắn không thể vận chuyển tượng nữ thần sáng thế ra ngoài, cho nên còn giấu ở một nơi trong góc phòng, nếu không đem mấy thứ này tụ lại, hắn không có biện pháp mang cố luân Hòa Tĩnh công chúa đến Tây phương cực lạc.” Ân Kiên tự tin trả lời, hắn đương nhiên biết Ân Tư không tốt bụng, chính là bản thân anh cũng đâu có hơn ai, muốn tái thế làm người không chỉ có mỗi cố luân Hòa Tĩnh công chúa, nếu như anh có cơ hội…

Nghe đến đó, mắt Ân Kiên không khỏi sáng lên, Hà Bật Học liếm liếm môi, trong óc mọi suy nghĩ cứ giằng co. Cùng lúc cảm thấy việc tranh cướp là không hay, tuy rằng thỉnh thoảng cậu cũng có những suy nghĩ không tốt nhưng kỳ thực cậu không có cái lá gan thật sự đi phạm pháp. Về phương diện khác lại cảm thấy, Ân Tư cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa vốn dĩ không phải người tốt. Vậy đem mấy viên ngọc, đá trường sinh và còn tượng nữ thần sáng thế đoạt lấy. Cứ coi như thay trời hành đạo cũng được mà phải không?

Dò xét biểu tình của Hà Bật Học, Ân Kiên lập tức liền đoán rằng trong đầu cậu lại nảy ra cái chủ ý quái quỷ gì rồi, tức giận vươn tay gõ một cái, ngay cả bị vây ở trong ảo giác cậu cũng có thể để tâm trạng mơ mộng, thật không hổ là Hà Bật Học.

“Mọi việc cứ để anh xử lý, em chớ có nhiều chuyện!” Ân Kiên kiên quyết, việc cấp bách hiện tại anh muốn làm là an toàn mang Hà Bật Học rời khỏi vòng ảo giác.

“Anh mới không cần nhiều chuyện! Em nhất định sẽ không để cho anh hồn phi phách tán lần nữa đâu…”

“Nếu đã tìm được tiểu Học, ngươi có biện pháp nào có thể làm cho chúng ta tỉnh lại không?” Ân Kiên đem mọi người mời ra ngoài phòng họp, dù sao cũng không phải là thật, không cần băn khoăn đến những suy nghĩ của người ta.

“Trên thực tế… Hà Bật Học ngươi đã từng tỉnh táo lại, đúng không? Mới đây thôi?” Ân Tư nghi hoặc nhìn Hà Bật Học, không có khả năng hắn ta nhầm, nhưng trong nháy mắt, hắn nhận thấy được Hà Bật Học suy nghĩ dao động đến bất thường. Lập tức, hắn liền có thể rõ ràng miêu tả thân thể Hà Bật Học đang nằm ở nơi nào.

Chỉ là tên địa phương hắn không rõ, Ân Kiên linh lực vốn cao hơn Hà Bật Học, hơn nữa hấp thu của hắn gần tám phần linh lực, khả năng trong thế gian sẽ không có người lợi hại hơn, vậy mà Ân Kiên còn không thể dùng lực lượng của mình để khiến bản thân tỉnh lại, dựa vào cái gì Hà Bật Học có thể chứ?

“Ngươi đến tột cùng là ai?” Ân Tư nhìn chăm chú Hà Bật Học, hắn bắt đầu hoài nghi đối phương lai lịch không hề tầm thường, ngược lại giải thích vì sao cậu ta lại xuất hiện bên người Ân Kiên, mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, ngay từ lúc đầu dường như đã được an bài sẵn, dù là ai cũng không thoát được vòng xoay của vận mệnh.

“Cậu ta chỉ là người bình thường, cùng lắm được gọi biệt danh là Ra đa dò quỷ.” Ân Kiên kéo Hà Bật Học ra phía người mình. Trời mới biết cái lão quỷ Ân Tư kia sẽ làm ra chuyện gì, không nghĩ đến ngay cả bị nhốt trong ảo giác đều phải đối phó với Ân Tư.

“Chính là Rađa sao? Cậu ta là vệ tinh gián điệp à?” Ân Tư biểu tình biến đổi, lại như không có việc gì nở

nụ cười, hắn quả thật đối với Hà Bật Học vẫn còn hoài nghi, nhưng bây giờ không phải thời điểm để kiểm chứng.

"Vệ tinh gián điệp? À… Ngươi dùng từ thật chuẩn xác." Ân Kiên ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại, anh cũng đâu có khờ dại tin tưởng lão gia hỏa kia sẽ giúp anh quay lại, nhìn chung mọi người cứ đi một bước, tính một bước.

"Uy! Tôi là người! Tôi đứng ở chỗ này, hai người các ngươi đấu khẩu thì cũng đừng coi tôi như không tồn tại chứ!"

Đang lúc Hà Bật Học còn muốn tranh cãi vài câu, Ân Tư đột nhiên hư không biến mất, người kia đầu tiên là kinh ngạc, sau đó có chút hiểu ra nhìn Ân Kiên, đối phương khẳng định gật gật đầu, Ân Tư nhất định là phát hiện ra nơi có thân thể của họ, hiện tại đang nghĩ biện pháp cứu tỉnh bọn họ.

"Này… Ân Tư nói em đã từng tỉnh lại một chút, bên ngoài thế giới ra sao rồi? Ân Tư nói chúng ta bị kẹt ở đây gần hai tuần rồi…" Phát hiện Hà Bật Học sắc mặt quá mức tái nhợt, Ân Kiên lo lắng chắc bởi vì Ân Tư mạnh mẽ dùng thuật Xuyên Tâm xâm nhập vào ý thức của Hà Bật Học gây phản ứng phụ hoặc là do Hà Bật Học đơn thuần chán ghét Ân Tư, mặc kệ như thế nào, anh phải khiến cho cậu dời lực chú ý về Ân Tư đi.

"Em không thấy được bên ngoài thế giới….Chỉ thấy….. Trắng xoá một mảnh…" Lại hồi tưởng đến cái nơi đầy những thứ màu trắng nhũ và tanh hôi, Hà Bật Học không khỏi rùng mình một cái.

"Làm sao vậy?"

"Ưm… Lạnh quá… Trong lòng… Trái tim đau quá… Ân Kiên!"

Còn có cái gì so với việc này khiến cho người ta sợ hãi hơn? Hà Bật Học hít một hơi lạnh, trái tim mãnh liệt co rút đau đớn trong nháy mắt mọi thứ trở nên mơ hồ.

Ân Kiên đứng ở bên cạnh, cũng bị cậu làm cho sợ hãi không thôi, tuy rằng biết rõ bị nhốt trong ảo giác đã lâu cũng không phải chuyện tốt, nhưng tình huống chuyển biến xấu đến tận giờ thật sự là vượt ngoài ý liệu của anh, anh có lý do tin rằng, thế giới bên ngoài khẳng định có sự thay đổi rất lớn, mà sự thay đổi này nguy hiểm đến Hà Bật Học.

"Đáng chết…" Ân Kiên lo lắng đỡ lấy Hà Bật Học. Anh biết Ân Tư đã rời khỏi ảo giác và đang nghĩ biện pháp cứu tỉnh bọn họ, nhưng hiện tại, nhỡ đâu thân thể anh cùng Hà Bật Học không cùng một chỗ, Ân Tư mỗi lần chỉ có thể tìm thấy một người, nếu tìm được Hà Bật Học, vậy anh còn yên tâm chút, nhưng vạn nhất rời khỏi ảo giác trước chính là mình, thì Hà Bật Học phải làm sao? Anh dù thế nào cũng không thể để Hà Bật Học cô đơn ở nơi này.

"Ah~… Em không sao…" Hà Bật Học miễn cưỡng cười so với khóc còn thê thảm hơn, gương mặt tái nhợt chứng tỏ hiện tại thể trạng của cậu vô cùng kém. Ân Kiên khẽ cắn môi, anh biết Hà Bật Học không phải

người lúc nào cũng muốn người ta bảo vệ, thậm chí, nếu bị quản thúc nhiều quá, cậu hẳn sẽ mất hứng, nhưng với tình huống hiện giờ, Ân Kiên rất khó không để ý tới đối phương, tại thời điểm này, tự anh toàn thân còn khó bảo toàn, liền cảm thấy mình bất lực.

"A Học à ~…"Lúc này đến phiên Ân Kiên hít sâu một hơi lạnh, Hà Bật Học giật mình lo lắng nhìn anh, nếu ngay cả Ân Kiên cũng gặp phải nguy hiểm, kỳ thật là ông trời không có mắt mà.

Lẽ dĩ nhiên, tình huống không có kinh khủng tới mức ấy, Ân Kiên chưa kịp nói thêm cái gì, vèo một cái bóng người liền biến mất không thấy. Hà Bật Học đầu tiên là sửng sốt, sau đó hơi thở dài, nhìn tình hình chắc Ân Tư đã tìm được người, mà còn thuận lợi đem Ân Kiên ra khỏi ảo giác.

"Chỉ còn lại mình ta…" Hà Bật Học ôm ngực, tim vẫn còn đang co rút đau đớn, mờ mịt nhìn bốn phía, nhẹ nhàng cười khổ một tiếng.

Ào ào!!!!!!! tiếng nước tràn ngập, Ân Kiên đột nhiên mở to mắt, những vật màu trắng nhũ từ bốn phương tám hướng vọt tới, mùi hôi thối nồng nặc như muốn thấm sâu vào từng lỗ chân lông trên người.

"Ân Kiên!" có tiếng nói trầm ổn trấn định truyền đến, một cánh tay phá tan vật thể màu trắng nhũ tiến vào, chặt chẽ bắt lấy tay Ân Kiên, một lát sau không ngừng đem người kéo ra ngoài.

Tuy rằng căn bản không cần hô hấp, nhưng Ân Kiên theo phản xạ ngáp ngáp vài hớp ho lên, một người đàn ông trẻ tuổi cao ráo ở cạnh thì vỗ vỗ lưng anh, giúp anh đứng lên, có như vậy trong nháy mắt, Ân Kiên cảm thấy mọi thứ biến chuyển, không hiểu được là do thoát được ảo giác, hay còn bởi vì trước mắt là cái người đàn ông kia – vừa xa lạ lại quen thuộc.

"Thế nào? Không nhận ra ta à?" Ân Tư nở nụ cười, dùng bộ mặt tràn ngập ánh mặt trời của Hà Sĩ Vĩ trưng ra, một gương mặt tràn đầy sự phấn khởi khiến người ta cảm thấy ấm áp.

"Nơi này là chỗ nào?" Sau khi mở mắt nhìn Ân Tư một cái, hiện tại không phải thời điểm cùng hắn tranh chấp, Ân Kiên sắc mặt có chút xanh nhìn bốn phía. Chứng kiến trước mắt tất cả đều là bọc màu trắng ngà, cách mặt đất tầm mươi centimet, trong đó một cái bọc đã bị hư, từ trong chảy ra đầy những vật màu trắng nhũ, ở giữa còn có một con lúc nhúc như giòi nhưng con vật đó to hơn nhiều lần. Mặc dù đã chiến đấu với đủ thể loại, trời sập không sợ hãi, nhưng nhìn cái thứ giòi vượt quá tỉ lệ kia, Ân Kiên cũng không khỏi cảm thấy ghê tởm, rùng cả mình.

"Nơi này đối diện tòa nhà đài truyền hình, những bọc kia là lớp bảo vệ bên ngoài của ấu trùng «Huất», ngươi không phải thấy tận mắt chúng rồi ư? Không khó tưởng tượng hình hài chúng nó khi còn bé đi?" Ân Tư ngoài cười nhưng trong không cười, nghe một chút cũng không hài hước.

"Ta không nghĩ cuộc đời của ta sẽ phong phú như vậy, không ngờ rằng lũ sâu bọ phóng đại gấp mấy trăm lần có thể biến thành yêu quái! Không phải biến dị chứ?… Cho nên mới nói, ta cực ghét phim khoa học viễn tưởng!" gương mặt tuấn tú của Ân Kiên tràn đầy căng thẳng, chân dài hung hăng đá một cái phốc! Lại một con giòi nhày nhụa lúc nhúc, bị anh đạp vào, một chất lỏng màu xanh nhạt chảy ra, khiến cho càng ghê tởm.

Trái tim mỗi lần nhảy lên lại co rút đau đớn, Hà Bật Học nép trong góc tường há mồm thở dốc, cậu không rõ thân thể mình đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu biết, thật sự nếu không nhanh tỉnh lại, có khả năng cậu sẽ vĩnh viễn bị kẹt ở chỗ này.

Đôi mắt mở to, trong một khắc, lượng lớn những thứ màu trắng nhũ vọt tới, Hà Bật Học kinh ngạc hít mạnh một hơi, tuy rằng mùi kia thực ghê tởm, nhưng màu trắng nhũ chứng tỏ đó là thế giới thực, Hà Bật Học không khỏi hưng phấn.

"Come on, Come on… Đừng lo lắng! Ngươi có thể tự thoát khỏi nơi này, Ah ~… Nếu ngươi có thể tự thoát, đến lúc đó sẽ cười vào mặt Ân Kiên…" Hà Bật Học lần thứ hai lâm vào thói quen tự nói một mình, bây giờ cậu cần thật sự bình tĩnh, sau khi hít sâu mấy hơi, nhắm mắt lại lắng đọng suy nghĩ, cậu có một cảm giác không tài nào mà giải thích được. Khi lần thứ hai mở to mắt, cậu nhất định phải rời nơi này, nhất định lần thứ hai trở lại hiện thực.

Lông mi dài khẽ động, thong thả mở to mắt, màu trắng nhũ bốn phương tám hướng bao lấy cậu, mùi hôi thối không lưu tình chút nào mạnh mẽ như thấm sâu vào thân thể. Hà Bật Học năm ngón tay nắm chặt, dùng sức, tự trấn định đối mặt với một mảnh trắng xóa, cậu đã trải qua một lần, giờ nhìn thấy chả lẽ lại bắt trước mấy thằng quỷ nhỏ ở đây khóc rống lên, tuy rằng vẫn không thể rõ được vì cái gì hiện thực đã biến thành như vậy, nhưng Hà Bật Học không hề sợ hãi giống như trước.

Sự yên tĩnh chưa được hai giây, một con giòi màu trắng cực to rất nhanh di chuyển, nhìn không biết đâu là đầu đâu là đuôi như khối thịt, vèo một tiếng lao vào ngực Hà Bật Học, đau đớn kịch liệt từ trái tim truyền đến, Hà Bật Học kêu một tiếng, sức lực không còn nhiều bị chèn ép.

Mắt thấy nó bò rất nhanh, bộ phận không biết là đầu hay đuôi đang đong đưa, Hà Bật Học biết nó nhất định sẽ quay lại đây, không bao lâu nó sẽ tiến vào trong thân thể cậu, không thể ức chế sợ hãi, Hà Bật Học liều mình giãy dụa, cậu không muốn chết ở chỗ này, nhất là kiểu chết như vậy.

Tứ chi như đụng phải nhau, Hà Bật Học cảm giác sợ hãi lần thứ hai tràn đến, cậu đang bị bao bọc lại trong một không gian rất nhỏ? Cậu cùng cái thứ ghê tởm kia bị bọc lại cùng với nhau?

"Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!" Hà Bật Học liều chết giãy dụa, huy động hai tay muốn đẩy con giòi ra xa một chút, bi thảm chính là, loại hành động này tựa hồ càng thêm chọc giận đối phương, con giòi kia tàn ác lao đến Hà Bật Học.

Mắt trông thấy nó dường như muốn đánh vỡ lồng ngực mình, đột nhiên nghĩ chỉ có xé rách cái thứ màu trắng nhũ kinh tởm kia may ra, sau đó có cảm giác như tay ai đang lao đến. Trong nháy mắt, Hà Bật Học nghe thấy có tiếng thét chói tai xa xăm, không kịp phản ứng, cánh tay kia lần thứ hai với vào giữ chặt Hà Bật Học, cuối cùng đem cậu kề cận cái chết kéo trở về…

Có tiếng kêu mỏng manh, ánh sáng lờ mờ như nhảy múa, không khó tưởng tượng khi gần đến ranh giới sống chết, con người sẽ vì sinh tồn mà chiến đấu hết sức.

Hà Bật Học hít thở điên cuồng, mỗi một lần tim đập khiến cậu đau đớn vạn phần, ôm ngực cố hết sức đi

lên. Mờ mịt trừng mắt nhìn, có chút phân không rõ ràng lắm hiện thực hay ảo giác trước người nữ nhân kia, trang phục Mãn Thanh thủ công tinh tế hoa lệ, trước ngực một chuỗi dài một trăm lẻ tám khối trân châu, còn có khối đá xanh biếc chói mắt, Hà Bật Học hít một hơi, cậu nhận ra trang phục này, chính là cậu không thể nhìn rõ nữ nhân kia, nàng… Cứ coi như nữ nhân đi?

Mặc dù là — thân hoa lệ đại thanh công chúa, trên chân cũng đang cố hết sức đi hài, nhưng nữ nhân này toàn thân bao bởi băng gạc, cô đơn lộ ra cặp mắt không hề sinh khí, đọc không ra nàng hỉ nộ ái ố, cứng ngắc, lạnh như băng giống như một cái xác.

Lanh lảnh móng tay xuyên thấu băng gạc, thật sâu găm vào thân con giòi kia, con giòi giãy dụa vặn vẹo kêu lên tê tê, từ nơi móng tay đâm vào chảy ra một chất lỏng màu xanh lá, cuối cùng để cho nàng ta dựt đứt đôi thân thể, từ bụng đám chất lỏng nhớt xanh văng đầy băng gạc bọc ở trên người kia.

"Ngươi…" Hà Bật Học định mở miệng, mới phát hiện mình cổ họng tắc nghen, nồng đậm mùi hôi thối tràn ngập, cảnh sắc có chút không giống, nhưng cậu vẫn có thể nhận ra nơi này là đại sảnh đài truyền hình, nhưng hiện ở trong này treo đầy mấy cái bọc trăng trắng, mỏng manh. Chẳng biết tại sao, cậu biết trong từng cái túi đều có một người, còn có cả một con giòi cỡ đại.

Nữ nhân kia lạnh lùng quét mắt nhìn cậu một cái, không nói một lời xoay người liền đi, Hà Bật Học ngã khuỵu xuống, nàng ta tuyệt đối là người mà ngay cả bị đốt thành khói đen cũng còn chưa thể tiêu diệt —— cố luân Hòa Tĩnh công chúa.

Duỗi thân, duỗi tứ chi, Ân Kiên hơi nhăn lại tuấn mi, anh có thể rõ ràng thấy được trạng thái thân thể mình không tốt, cơ bắp không hiểu sao đau nhức, thật giống như thân thể bị buộc chặt ở một trạng thái rất lâu.

"Ngươi nói chúng ta đã mất tích hai tuần?" Ân Kiên hồ nghi nhìn Ân Tư, cái loại cảm giác này không dễ chịu tẹo nào. Hà Sĩ Vĩ bộ dáng rất chính trực, khờ dại, trong khi kia là Ân Tư cáo già, với cái kiểu trong ngoài không khớp thế này thì tương lai còn nhiều sóng gió a~.

"Cái bọc kia không chỉ có thể bảo vệ ấu trùng «Huất», về phương diện khác cũng có thể lưu trữ trạng thái của đồ ăn. Thực phẩm sẽ luôn ở trạng thái tươi ngon!" Ân Tư thấp giọng cười, vươn tay chỉ chỉ bốn phía túi giáp, một vài cái to bất thường, nhìn tình hình người ở bên trong đã bị ăn đến một miếng vụn cũng không còn, trong kia chính là một con Huất đã trưởng thành, chờ đợi thời cơ phá bọc mà ra.

"Đáng chết…" Ân Kiên cáu tiết. Khi anh đối mặt với thất bại, EQ kỳ thật có chút thấp, những lúc đó trông anh vô cùng dữ dằn, lúc này đây cũng không ngoại lệ.

"Ngươi đừng vội phát hỏa, thân thể, tay, chân không có việc gì, có thể là bởi vì ngươi có mùi vị không tươi ngon như người sống nên ấu Huất không có hứng thú ăn ngươi, Hà Bật Học mệnh lại không tốt như vậy, thân thể ngọt ngào căng tràn nhựa sống rất ngon a~…" Ân Tư nói còn chưa hết thì có ánh lửa bùng lên, đại bàng lửa của Ân Kiên bay lên trời, thẳng đến hướng đài truyền hình.

"Ê này! Bà công chúa quỷ." Đi theo phía sau cố luân Hòa Tĩnh công chúa, Hà Bật Học chân cà nhắc cà

nhắc, không vội vàng không từ tốn bảo trì khoảng cách nhất định. Trời mới biết nàng ta mà điên lên sẽ làm những gì?

Cố luân Hòa Tĩnh công chúa con mắt hung hăng liếc một cái, bước chân vẫn không ngừng nghỉ tiếp tục đi phía trước, trước khi trời tối, bọn họ phải nhanh rời khỏi nơi này.

"Qủy công chúa..." Bĩu môi, nhảy nhảy nhanh đuổi theo, Hà Bật Học chính là kẻ không bao giờ chịu ngồi yên, cho dù không có cảm tình với nhau, nhưng bị người kia làm lơ vẫn là khó chịu.

Bất thình lình có tiếng rít xé tan không gian tĩnh mịch, xung quanh tỏa hào quang, đại bàng lửa lao tới phía cố luân Hòa Tĩnh công chúa, người kia toàn thân bao bọc băng gạc, hai tay bắt chéo giơ lên như muốn bảo vệ bản thân, thế nhưng có thể thấy sắc mặt nàng biến đổi, móng tay dài nhọn hoắt cào xuống, một đường đem đại bàng lửa đang hùng hục khí thế đánh xuống.

"Ân Kiên!!!!!!!!!!!!!" Hà Bật Học nhận ra đại bàng lửa kia, vui sướng hướng phía nó chạy theo, quả nhiên, thân ảnh tuấn lãng quen thuộc liền xuất hiện ở cửa lớn.

"Hòa Tĩnh!!!!!!!!!!!!!" Cùng lúc, Ân Tư ném ra lá bùa, làn khói đen cuốn lấy đại bàng đem nó thôn tính rồi tiêu diệt, quan tâm chạy nhanh tới bên người cố luân Hòa Tĩnh công chúa.

Trong chớp mắt mọi thứ như ngưng đọng, Hà Bật Học cứng họng mở to mắt nhìn Ân Tư, hơi thở quen thuộc, khuôn mặt luôn tỏ vẻ quan tâm quen thuộc. Tuy nhiên ánh mắt ôn hòa hiền từ trước kia, hiện giờ tràn ngập cơ trí lẫn trong đó là cảm xúc khó tả, chặt chẽ lưu luyến cố luân Hòa Tĩnh công chúa.

"Anh ơi ~!!..." Hà Bật Học ấp úng mở miệng kêu to. Ân Tư đầu tiên là sửng sốt, theo đó mỉm cười.

"Thực đáng tiếc, ta không phải! À, đúng rồi, đã lâu không gặp!" Ân Tư nhìn sắc trời ảm đạm, mặt trời đang mau xuống núi, bọn họ tiêu tốn rất nhiều thời gian tìm kiếm Ân Kiên cùng Hà Bật Học, điểm ấy vượt qua tính toán ban đầu của hắn.

"Hai người các ngươi đều đã tỉnh lại rồi, chúng ta mau nhanh đi khỏi đây! Đừng để trời tối, cho dù thần tiên tài giỏi cách mấy cũng có chạy đằng trời."

"Ừ, thế các ngươi để xe chỗ nào?" Ân Kiên gật gật đầu đồng ý. Anh tin tưởng lời nói của Ân Tư, toàn bộ thành phố đều bị vây hãm, từ lúc bọn họ chạy tới đây, cả con đường tĩnh lặng, xe pháo rải rác trên đường không có người điều khiển, đất đầy rác rưởi, giấy tờ. Có thể tưởng tượng lúc trước khi người dân được sơ tán có bao nhiêu khẩn trương.

Tiếng móng tay sắc lẹm phát ra, đó chính là tiếng cố luân Hòa Tĩnh công chúa trả lời. Từ lúc bị Ân Kiên đánh trọng thương, nàng ta không chỉ mất đi mỹ mạo, giọng nói cũng trầm đục như bò rống rất đáng sợ, nói nàng không hận người thanh niên trước mắt này là gạt người nhưng Ân Tư dịu dàng khuyên bảo nàng. Nếu muốn khôi phục mỹ mạo, tiếng nói, thậm chí còn muốn tái thế làm người, thì không thể thiếu Ân Kiên. Bọn họ cần ngọc hồ lô đang ở trên cổ người kia để lấy lại linh lực.

"Chúng ta cứ thế này rời đi? Vậy những người kia sẽ như thế nào?" Hà Bật Học tập tễnh đi bên cạnh Ân Kiên, cố gắng tránh đi tầm mắt Ân Tư, cậu không đủ dũng cảm đối mặt với diện mạo của Hà Sĩ Vĩ mà trong đó đang chứa đựng một Ân Tư âm hiểm, giả dối. Nhiều lần nhìn hắn một giây, Hà Bật Học tức giận khôn cùng, cậu sợ chính mình sẽ nhịn không được xông lên phía trước bóp chết lão quỷ già Ân Tư.

Ân Kiên dừng bước, khẽ cắn môi nhìn bốn phía những túi bọc trắng xóa, anh hiện tại tự thân khó bảo toàn, huống hồ còn phải chăm sóc Hà Bật Học. Thế nhưng gia quy nhà họ Ân cũng mệnh lệnh rõ ràng không thể thấy chết mà không cứu được, những người này là do Huất bắt để tính toán làm đồ ăn cho ấu Huất. Bọn họ bây giờ còn chưa chết, còn có một cơ hội sống, nếu giờ bọn anh cứ như vậy rời đi, những người kia sẽ đối mặt với thần chết.

"Ân Kiên!!!! Cứu những người này, họ sẽ là gánh nặng cho chúng ta!" Ân Tư biến sắc, hắn hiểu rất rõ Ân gia dạy dỗ con cháu như thế nào, bọn họ trước nên nghĩ tới việc thoát khỏi nơi này sau mới quay lại cứu người như vậy mới là thượng sách.

"Chờ quay trở về mới cứu, thì họ chết sạch rồi! Lúc đó mấy con ấu Huất sẽ trưởng thành, quá nguy hiểm!" Ân Kiên vừa nói vừa hành động, cùng Hà Bật Học đi đến mấy cái bọc gần đó. Mấy túi giáp bắt đầu động đậy, Ân Kiên dùng dao nhíp mang theo rạch xuống, Hà Bật Học lập tức đem người bị hại kéo ra, tiếp đó chân dài một bước đem ấu Huất dẫm bẹp, hành văn liền mạch lưu loát.

Trong đại sảnh đài truyền hình treo hơn trăm cái túi giáp ấu Huất, Ân Kiên cùng Hà Bật Học cà nhắc, yên lặng sóng vai hợp tác, chậm rãi đem từng người một tha ra, đáng tiếc chính là, phần lớn mọi người đều không may mắn như hai người họ.

"Trời sắp tối rồi! Các ngươi còn muốn lãng phí bao nhiêu thời gian ở trong này?" Ân Tư một phen kéo lấy cánh tay Ân Kiên. Nhiệm vụ hàng đầu của hắn là đem hai tên điên yêu nhau đến phát rồ này cứu ra, sau khi tập hợp lại rồi, sẽ nghĩ biện pháp thu hồi tượng nữ thần sáng thế, thế mà hai tên kia nửa điểm tự giác cũng không có, còn vọng tưởng phải cứu hết mọi người, nhất là cái tên Hà Bật Học, bản thân chân tay oặt ẹo, còn muốn sính làm anh hùng?

"Chẳng lẽ ngươi muốn trơ mắt ếch nhìn người vô tội toi mạng?" Ân Kiên vùng thoát khỏi hắn. Anh vô pháp hòa nhập với thế giới này, có lẽ, nếu như trước anh sẽ giống như một kẻ lạc loài bị vứt bỏ bên lề giữa những con người bình thường khác, nhưng điều đó không có nghĩa anh không biết yêu thương quý trọng thế giới này bằng cách riêng của mình.

Anh vốn là kẻ không thể chết, cho nên đối với sinh mệnh không thực sự quý trọng. Tuy nhiên từ khi quen biết Hà Bật Học, cậu ta mặc dù lúc nào cũng bay bổng mơ mộng nhưng cậu vẫn luôn vô cùng yêu thương sinh mệnh, chính cậu đã dạy cho Ân Kiên hiểu, có lẽ người thường vì sinh mệnh ngắn ngủi, mới tạo ra được những điều tốt đẹp.

"Bởi vì chúng ta là người tốt, các ngươi là người xấu, mà người xấu cho dù sống lâu trăm tuổi cũng sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái!" Hà Bật Học đôi mắt to sáng ngời nhìn thẳng Ân Tư, không sợ hãi!

Lần đầu tiên, một Ân Tư trí tuệ vô tận, lại không tìm ra bất luận lý lẽ nào để phản bác Hà Bật Học, hắn chính xác chẳng thấy sung sướng gì, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đồng dạng cũng không sung sướng, vì tìm

kiếm cách trường sinh bất tử bọn họ đã mất đi rất nhiều. Cái tột cùng nhất là sự hiểu nhau, tương trợ lẫn nhau. Mặc dù tín nhiệm lẫn nhau, quý trọng nhau nhưng sự lạc quan vui vẻ sớm đã biến mất không còn thấy nữa rồi.

Thế nên Ân Tư mới cố gắng muốn mang cố luân Hòa Tĩnh công chúa đến Tây phương cực lạc, đúng là hắn muốn tìm khoảnh khắc ban đầu hai người gặp nhau, đã từng có một công chúa đại thanh thiện lương, chính điều này làm hắn toàn tâm toàn ý yêu sâu sắc công chúa. Cũng vì hắn muốn làm cho nàng trường sinh bất lão để ở bên cạnh hắn mãi mãi mà tự tay bóp chết nàng, đến khi trở lại thì đã không còn là Hòa Tĩnh ngày xưa……

"Tiểu Học, em cùng Ân Tư rời khỏi đây trước." Lại lôi ra một nửa thi thể đã bị gặm mất, Ân Kiên hận dẫm bẹp ấu Huất, quay đầu ra lệnh cho Hà Bật Học, người sau mắt to nhíu lại, lộ ra vẻ đe dọa.

"Anh từ lúc nào có ba đầu sáu tay đấy hở?" Hà Bật Học cao giọng. Cậu còn không hiểu Ân Kiên đang nghĩ gì sao? Ý của anh ta là «Địa cầu quá nguy hiểm, em mau trở lại Hoả tinh đi» chứ gì? Tuy rằng cậu ở đây không thể bằng ba người kia thiên phú dị bẩm, nhưng nhìn Ân Kiên đang dọn dọn nâng nâng, chả lẽ cậu là người bình thường không thể hỗ trợ? Thật chẳng có đạo lý, càng nhanh càng tốt đem những người khác cứu ra, thì có phải bọn họ càng sớm ra khỏi đây không?

"A Học! Anh biết em muốn mau chóng đem những người khác cứu ra, nhưng mà… căn cứ khẳng định không chỉ có một cái, anh cùng Ân Tư không phải đã từ một tòa nhà khác chạy tới đây sao? Nếu em thật sự muốn đem mọi người cứu ra, em vẫn nên cùng Ân Tư rời khỏi nơi này trước, đi tìm cô Lâm rồi nghĩ biện pháp tụ tập mọi người lại để hỗ trợ, sau nghĩ cách khôi phục điện lực nơi này!" Suy nghĩ dần dần khôi phục, Ân Kiên nhanh chóng ra chỉ thị.

Hà Bật Học nhìn anh cắn cắn môi, đây là lý do không thể phản bác, cậu tuy rằng lo lắng Ân Kiên một mình ở tại chỗ này cứu người nhưng còn có ai so với anh thích hợp hơn? Ngay cả Huất cũng không muốn chạm vào? Hà Bật Học đột nhiên ánh mắt sáng ngời nhìn về phía cố luân Hòa Tĩnh công chúa, Ân Tư vừa lúc đứng trước người của nàng ngăn trở tầm mắt của cậu, ai cũng đều sẽ bảo vệ người mà mình yêu thương.

"Anh Kiên ~…" Hà Bật Học muốn nói lại thôi, Ân Kiên nhìn hắn một cái sau hiểu được dường như gật gật đầu, giữa bọn họ đã không còn cần những ngôn từ dài dòng mới có thể hiểu hết ý nghĩ của nhau.

"Anh sẽ tìm được đám Trương Chính Kiệt, em đừng lo lắng, những tên kia cao số, nhất định không có việc gì!" Ân Kiên khẽ cười, Hà Bật Học khẽ gật đầu. Từ thời còn đi học đều cùng Hà Bật Học ở chung một chỗ, gặp phải đủ kiểu nguy hiểm trên đời, Trương Chính Kiệt sống đến giờ so với Hà Bật Học còn khỏe mạnh hơn, không thể không thừa nhận tên đó với quái miêu chín mạng còn muốn khó chết hơn.

"Không còn kịp nữa rồi." Tiếng nói lạnh lùng của Ân Tư truyền đến, cố luân Hòa Tĩnh công chúa từ cạnh cửa lui trở về, trời chiều đỏ như máu chiếu lên người nàng tạo thành một bức họa đẹp đến tàn nhẫn.

"Chết tiệt!!!" Ân Kiên cùng Hà Bật Học đồng thanh, nhìn nhau rồi một trước một sau đi ra khỏi đài truyền hình. Bọn họ không có khả năng trong bóng đêm bình an rời khỏi cái thành phố này, duy nhất có thể làm bây giờ đó là tìm một chỗ trốn đi, chờ đợi ngày kế tiếp khi mặt trời ló dạng.

"Hiện tại muốn chạy đi đâu?" Đánh tay lái, Ân Tư linh hoạt né tránh chướng ngại vật trên đường, tùy ý lái xe, sắc trời càng lúc càng tối, mỗi một nơi u ám đều có khả năng che dấu Huất, bọn họ ở ngoài sáng, đối phương ở trong tối, hiện tại đối với bọn họ thật sự rất bất lợi.

"Quẹo trái, nơi đó có Shopping Mall, có Cinema. Trốn ở nơi nào ít nhất không lo ăn, không lo nóng, còn có pin, đèn pin có thể dùng! Nếu may mắn, có khi còn có cả máy phát điện!" Ghế sau Hà Bật Học đề nghị.

Còn lại ba người ánh mắt thâm ý sâu sắc nhìn cậu một cái, quả nhiên chế tác tiết mục thần quái chuyên nghiệp luôn được trang bị đầy đủ kiến thức, khi gặp nguy hiểm cậu còn có thể phát huy tối đa công dụng.

"Ngươi sẽ không trong lòng nở hoa đi?" Ân Tư nguýt cậu một cái, giọng nói cũng không phải châm chọc mà giống như người quen thân thường đùa cợt nhau. Sau đó bỗng rùng mình, hắn quả nhiên bắt đầu bởi vì mối quan hệ giữa Hà Sĩ Vĩ và Hà Bật Học mà theo thói quen, người anh họ kia đối với cậu em bé nhỏ của mình vô cùng chiều chuộng a~.

"Tiểu Học chắc là đang như vậy đấy!" Ân Kiên đầu tiên là hùa theo đùa giỡn Hà Bật Học, sau rồi thâm ý nhìn Ân Tư liếc mắt một cái. Hà Bật Học khả năng không phát hiện, nhưng Ân Kiên lại rõ ràng cảm nhận được Ân Tư đối với cậu đặc biệt. Đoạt thân thể người khác không phải chuyện tốt, khi linh hồn của hắn ta nhập vào một thân thể đầy đủ, kỳ thật rất yếu ớt, đối với tình cảm mạnh liệt còn tồn tại trong cơ thể ấy thì vô lực kháng cự, Ân Tư chỉ có thể để như vậy, dần dần bị tình cảm của chủ thể kia chi phối.

"Hà Sĩ Vĩ rất yêu thương Nghiêm Lệ." Ân Kiên sắc mặt khôi phục tuấn lãng, nghiêm túc, không đầu không đuôi đột nhiên nói ra một câu. Xe đang đi đột nhiên dừng khựng lại, Hà Bật Học mắt to hết nhìn Ân Tư lại quay qua nhìn cố luân Hòa Tĩnh công chúa.

Móng tay nhọn hoắt găm sâu vào ghế đệm, có thể thấy rằng cố luân Hòa Tĩnh công chúa trong lòng phẫn hận. Nàng là duy nhất, cao cao tại thượng công chúa Đại Thanh, Ân Tư chỉ có thể được yêu duy nhất một mình nàng, giờ lại ở đâu ra cái tên Nghiêm Lệ! Bởi vì tình yêu mà Hà Sĩ Vĩ dành cho Nghiêm Lệ nhiều hơn nên Ân Tư đối với cô gái ấy quả thật rất quý trọng. Đây là định mệnh của cố luân Hòa Tĩnh công chúa và Nghiêm Lệ. Huyết mạch hoàng tộc cùng Ảnh tử hoàng tộc* chiến tranh, là thế thân nhưng lại không muốn làm tốt đen hy sinh, cuối cùng hắn lựa chọn phản bội.

*Ảnh Tử võ sĩ (Kagemusha –): Xuất hiện tại Nhật Bản thời chiến quốc, đây là một tổ chức, mà võ sĩ được thuê sẽ ăn mặc giống như người đã bỏ tiền thuê họ – Được gọi là "Ảnh"- nhằm mục đích đánh lạc hướng kẻ địch và làm vệ sĩ. Những người thuê Ảnh Tử võ sĩ thường có chức vụ lớn, có tầm quan trọng như: Vua chúa, các vị quan tướng…….

Sắc trời giờ chỉ còn một màu đen kịt, cả con đường giờ chỉ có chiếc xe của bọn họ đang di chuyển. Trên đường cái la liệt xe cộ, giấy vụn, rác rưởi, hỗn độn vô cùng hoang tàn.

"Rẽ trái đi, chính nơi đó!" Hà Bật Học chỉ tay, tiến đến trước tòa nhà có kiến trúc hình bán nguyệt. Cậu đến giờ này vẫn không rõ, xây cả tòa nhà thành cái hình này đối với phong thuỷ có cái gì đặc biệt? Chỉ thấy lãng phí không gian!

"Đừng xuống tầng hầm ngầm! Bên phải kia có bãi đỗ xe ngoài trời!" Gà mẹ Hà Bật Học lại quang quác lần thứ hai ra chỉ thị, Ân Tư cùng Ân Kiên nhìn nhau, không nghĩ tới vị chế tác nổi tiếng kia không chỉ biết ngồi đấy mà ghi ghi chép chép tiết mục, cư nhiên còn có thời gian chú ý mấy cái việc vặt.

Bất thình lình, một bàn tay lạnh lẽo với móng nhọn sắc lẻm đặt lên bả vai Hà Bật Học khiến cậu sợ tới mức giật mình đầu đập đến cốp một cái vào cửa kính xe, cố luân Hòa Tĩnh công chúa lạnh lùng xem xét cậu, rồi dùng ngón cái chỉ chỉ ra sau vai ý bảo nhìn đằng sau cửa xe. Trong bóng đêm tối đen tựa như có một thứ gì đó lén lút theo dõi.

"Tiểu Học!" Ân Kiên ném đèn pin ra ghế ngồi phía sau, Hà Bật Học không nói nhiều bật lên chiếu thẳng cửa kính đằng sau, tức khắc có tiếng tê tê vang lớn, con Huất chói mắt vội vàng né tránh, tiếng cánh vè vè, vây quanh chiếc xe.

"Ngồi vững vàng!" Ân Tư nói lớn, giẫm chân ga, xe tốc độ cao lướt về phía trước, đoạn đỗ xe ở bãi đỗ ngoài trời, tiếng tê tê như hình với bóng bám sát theo.

"Mau! Mau vào bên trong đi!" Ân Kiên kéo khuỷu tay Hà Bật Học, tập trung tinh thần tay làm động tác miệng đọc chú ngữ, cửa điện tử lập tức mở ra. Người sau kinh ngạc nhìn anh, trước kia Ân Kiên chỉ có thể khiến cho cửa mở, nhưng phải mất thời gian niệm cửu tự quyết, hiện tại anh lợi hại đến nỗi chỉ dùng ánh mắt là có thể mở cửa ư? Cũng không biết nên cảm thấy cái này là tốt hay xấu?

"Ân Kiên chỉ biết càng ngày càng mạnh, nhìn nó như vậy không biết có tự kiểm soát được không." Đi theo phía sau, Ân Tư bình tĩnh giải thích. Hà Bật Học lại thực kinh ngạc nhìn hắn, cái kiểu nói bình thản kia thật sự rất không giống một người linh lực bị đoạt đi hơn phân nửa nên có, cậu rất khó mà không nghi ngờ có phải sau lưng Ân Tư đang âm mưu gì hay không.

Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đi hài chạy vài bước, đột nhiên quay phắt người lại, bàn tay đánh một đòn, tiếng tê tê thê lương vang lên, một con Huất to gấp hai lần công chúa quỷ nặng nề rơi xuống, chỉ thấy đôi mắt vô hồn của nàng nhìn chằm chằm nó, năm ngón tay cắm xuống, sau đó ruột gan của Huất cứ như vậy bị nàng lôi ra từng đoạn, mặc kệ chất lỏng xanh kia đang dần chảy thấm vào người nàng, lạnh lùng nhìn con Huất kia run rẩy thẳng đến khi mất đi sinh mệnh.

"Anh biết gì không? Em bắt đầu cảm thấy nàng vô cùng thích thú với những thứ kia đấy." Hà Bật Học nuốt một ngụm nước bọt, theo lý lẽ cậu hẳn là rất sợ hãi những con Huất đang trốn trong bóng đêm, hình dáng to hơn họ gấp mấy lần, lại tấn công một cách dã man. Cơ mà nhìn cảnh tượng trước mắt, cậu lại không thể không thương cảm với sinh vật đó, đối mặt thế nào đều không thể tiêu diệt công chúa quỷ, thật giống như côn đồ gặp phải lưu manh, thực lực kém xa a~~~!

Tiếng cánh vỗ càng lúc càng nhiều, ba người đàn ông quay ra nhìn nhau, Ân Tư một cái bước đem cố luân Hòa Tĩnh công chúa kéo lại, Ân Kiên cùng Hà Bật Học thì hợp lực đóng cửa, hết khả năng đem mọi thứ xung quanh chèn kín.

"Ngươi xác định nơi này an toàn?" Ân Tư giữ cố luân Hòa Tĩnh công chúa bước nhanh tới. Tuy rằng bọn họ đều là kẻ không chết, nhưng Ân Kiên ở đây, nếu đối địch với nhau cuối cùng bọn hắn vẫn là kẻ chịu thiệt, huống hồ hiện tại hắn dùng thân thể Hà Sĩ Vĩ, không có may mắn giống Ân Kiên – ngay cả Huất

cũng chẳng muốn ăn.

"Huất không phải sợ sáng sao? Em nhớ rõ lầu một khu điện gia dụng có rất nhiều đèn đóm, đèn pin, chống đỡ một buổi tối không thành vấn đề đi?" Hà Bật Học nhảy tưng tưng về phía trước, Ân Kiên không nghĩ ngợi đem người kéo vào trong lòng giữ chặt. Người này là khủng long à? Đi đường cà tưng cà tưng vậy mà không kêu lên đau đớn? Trời mới biết chân của cậu ta thành bộ dáng như thế nào nữa?

"Em không sao, những thứ màu trắng đó đại khái có tác dụng giảm đau hay sao ấy? Không thừa dịp thời điểm này không đau mà chạy nhanh, lúc sau nó đau lên thì anh sẽ phải cõng em đó nha!" Hà Bật Học đe dọa, Ân Kiên nhếch mi, giữa bọn họ thật sự đã đến cảnh giới chỉ cần nhìn nhau là đã hiểu hết.

"Kia đi nhanh đi!" Ân Tư đồng ý gật gật đầu, hắn cho tới bây giờ cũng sẽ không xem thường bản năng sinh tồn của người phàm, hơn nữa mạng của con gián Hà Bật Học càng quan trọng.

"Xem kìa! Cái này là đèn chuyên dùng cho dã ngoại chạy bằng gas, không cần điện, độ sáng lại mạnh, có thể chống đỡ rất lâu!" Hà Bật Học một bên lấy đồ, một bên dùng giọng điệu nhân viên bán hàng chuyên nghiệp đẩy mạnh tiêu thụ giới thiệu sản phẩm. Ân Kiên thì đứng ở bên bó chân, hai ngón tay di di mí mắt nghĩ thế nào cũng chỉ là loại đèn đóm tầm thường nên không tình nguyện hỗ trợ Hà Bật Học thu thập.

"Anh không biết như thế này rất tuyệt sao? Shopping Mall lớn như vậy tùy ý lấy, không cần trả tiền a~!!!!!!!!" Hà Bật Học cười đến cực độ sáng lạn đẩy nhanh xe đẩy. Nếu không bởi vì lười đun nước, có khi cậu cũng ra dãy thực phẩm lùa cả đống mỳ ăn liền đủ loại, đủ vị cho xem.

"A Học!!!!! Em còn ở đó nhăn nhở?" Ân Kiên tức giận. Câu này kỳ thật là hỏi thừa, cùng cậu ta ở chung lâu như vậy. Vị trí người ngu ngốc nhất quả đất không ai dám tranh giành với cậu ta a~. Trong này thì đầy nguy hiểm, mọi thứ vô cùng đáng sợ, vậy mà dây thần kinh của người kia cứ như bị đứt hết ráo, nhảy múa ca hát tung giời. Chẳng may diệt vong, nếu kiên cường sống sót có thể là mình cùng con gián Hà Bật Học, thì nhỡ đâu sau này biến dị đi còn sống với nhau vô cùng vui vẻ nữa kia.

"Khư khư khư ~.. anh Kiên a~, anh trông rất nghiêm túc." Hà Bật Học cười nham hiểm, rồi quay đầu lại ôm hôn Ân Kiên vô cùng nồng nàn. Người kia sợ tới mức mắt trợn trắng, vươn tay kéo cổ áo đối phương tách ra, anh không hề bài xích cái diễm phúc tự nhiên bay tới nhưng làm ơn phải chọn đúng thời điểm chứ.

"Tiểu Học! Em uống nhầm thuốc à?" Ân Kiên rất muốn đẩy hai tay cậu ra, đột nhiên ý thức được có gì đó không thích hợp, đem người kéo trở lại dí trán của mình vào trán người kia, kinh ngạc thấy đối phương vô cùng nóng, vì sao phát sốt lại không nói với anh?

"A Học! Em sao rồi?" Ân Kiên đỡ lấy Hà Bật Học, để cậu ngồi xuống một vị trí thoải mái, tùy tay lấy hai cái đệm dựa, lấy chăn lông bọc lại người trong lòng.

"Em thấy ổn mà!" Hà Bật Học ngây ngô cười, khuôn mặt tuấn tú của Ân Kiên tái dại. Nói như thế chính là một trăm phần trăm không ổn. Đem cả người ôm sát, với tình huống hiện tại, anh thật sự nghĩ không ra có biện pháp nào để chữa trị cho Hà Bật Học, giờ cũng chỉ có thể cầu nguyện bình minh mau đến, hy vọng đêm nay sẽ không phát sinh thêm chuyện gì.

Ánh sáng đèn pin cực mạnh bắn thẳng về phía trước, Ân Tư cảnh giác lắng nghe, mặt không đổi sắc nhẹ nhàng đi đến trước người Ân Kiên cùng Hà Bật Học, tức khắc kinh ngạc không biết nên khóc hay cười. Ân Kiên dùng tấm chăn lông bảo bọc gắt gao ôm lấy Hà Bật Học. Hai người dựa sát vào nhau, cho nhau hơi ấm. À... Ừm..... có lẽ không thể gọi là sưởi ấm được nhỉ? Nhưng cảnh tượng này khiến người ta khó có thể không thốt lên rằng nó rất đáng yêu. Ân Tư nghĩ nếu hắn trẻ lại mấy trăm tuổi, chắc nụ cười nhanh chóng sẽ hiện trên môi đi?.

———-

Hết Chương 3 Quyển 4

20. Quyển 4 - Chương 4

Chen chân vào đá đá "chàng" thiên sư ngủ đến quên trời quên đất, Ân Tư không thể tin được trông như thế kia mà cảnh giác kém một cách kinh hoàng, dưới tình huống thế này cũng có thể ngủ được..... chắc là mới vừa thoát khỏi túi giáp của bọn Huất nên trạng thái vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Nếu đó là nguyên nhân, tình huống hiện giờ thật đúng là rất không ổn, hắn ban đầu còn muốn lợi dụng Ân Kiên đi thay hắn thu hồi tượng nữ thần sáng thế, với tình hình này, kế hoạch của hắn khả năng phải sắp xếp lại.

"Ta không có ngủ." Ân Kiên mở mắt ra, đúng như lời anh nói, ánh mắt trong trẻo không giống người vừa mới tỉnh ngủ.

"Tỉnh táo là tốt nhất, hiện tại không phải thời điểm để nơi lỏng, Shopping Mall này không phải hoàn toàn bị bịt kín, ta lo lắng Huất có thể từ địa phương khác xông tới." Ân Tư giải thích. Trên thực tế hắn đã tuần tra qua một hồi, mơ hồ có thể cảm giác được chỗ tối tựa hồ có cái gì đó đang rình mò.

"Tư, ta đi theo ngươi kiểm tra một lần nữa." Ân Kiên đồng ý, tiện tay sờ trán Hà Bật Học kiểm tra, nhiệt độ hạ một ít, nhưng tình trạng vẫn chưa ổn lắm.

"Ưm...anh.....anh Kiên~..." Hà Bật Học dụi mắt, tuy rằng còn có chút không thoải mái, nhưng đầu của cậu đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

"Ngủ thêm một chút nữa đi, trời còn chưa sáng." Ân Kiên xoa xoa đầu đối phương, dùng loại giọng dịu dàng, nhẹ nhàng khiến Ân Tư kinh hoảng. Vừa nãy còn lớn giọng theo kiểu trào phúng châm biếm, đột nhiên xoay 180 độ, làm hắn ta không kịp thích ứng.

"Anh định đi đâu?" Hà Bật Học cầm lấy đèn pin bên cạnh, có ý muốn đi theo. Ân Kiên cắn cắn môi đấu tranh tư tưởng. Thật ra là, nếu đem Hà Bật Học đi theo thì không tiện, thứ nhất, cậu không giúp được gì, thứ hai, chân bị thương muốn chạy trốn là vấn đề nan giải. Cơ mà để cậu một mình cùng cái mụ công chúa biến thái kia một chỗ,...aizz~ khả năng này so với việc đối mặt Huất còn khủng bố hơn.

"Mang ngươi theo làm gánh nặng à?" Ân Tư nhếch mày, Hà Bật Học bất mãn hừ hừ hai tiếng kháng nghị.

"Để tiểu Học ở trong này với mụ công chúa biến thái của ngươi ta càng không yên lòng." Ân Kiên lạnh lùng trả lời. Bọn họ đều chứng kiến qua việc cố luân Hòa Tĩnh công chúa trở mặt thủ đoạn vô tình. Đến ngay cả Lục – tâm phúc của Ân Tư, ả ta đều giết, nhỡ đâu điên lên, Hà Bật Học còn có cửa sống a~? Lời này ngay cả Ân Tư cũng vô pháp phản bác.

"Mấy người đem theo mụ ta đi cùng thì càng tốt, tôi có thể tự chăm sóc chính mình." Hà Bật Học lần thứ hai dụi mắt. Cậu hiện khổ muốn chết, không chỉ có mệt, cậu còn rất đói bụng. Chẳng qua cũng lười, thuận tiện hờn dỗi, đòi hỏi Ân Kiên nếu có đi thì lúc về nhớ mang theo đồ ăn trở về.

Như là muốn chứng minh mình thật sự có thể bảo vệ bản thân, Hà Bật Học xách mấy cái đèn, mang luôn mấy cái chăn lông cuộn trong góc phòng. Nếu Huất sợ sáng, vậy cậu liền ở lại nơi nhiều ánh sáng nhất thì an toàn rồi? Mọi thứ đơn giản ấy mà, cậu có kinh nghiệm nhiều năm theo dõi mấy sự việc kỳ quái. Tìm cái góc nào đó, đem đèn chạy khí đốt, đèn pin tất cả đều chiếu về mình, như vậy sẽ hình thành một không gian ánh sáng nho nhỏ, chỉ cần pin, khí gas chống đỡ đủ lâu, cậu hẳn là có thể bình an đợi đến hừng đông.

"Cậu bé này thật sự khá thông minh đấy!" Nhìn Hà Bật Học lui đến trong góc phòng tiếp tục ngủ, Ân Tư không khỏi nở nụ cười.

"Đừng coi thường bản lĩnh của người khát cầu sự sống!" Ân Kiên một tay mở đèn pin, xác định Hà Bật Học cả người nằm trong vùng ánh sáng, tay kia lấy một cây đèn khác, rời đi không quay đầu lại.

Đại sảnh trống trải truyền đến tiếng cười, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đi hài bước từng bước một, con mắt mơ hồ đang làm quen với bóng tối, nàng có thể cảm nhận được sự khác biệt từ các phía, nàng không thèm quan tâm ánh sáng có thể đem đến cho nàng bất kỳ cái gì bảo vệ hay trợ giúp. Có lẽ, nàng so với Huất càng thích thú với bóng đêm hơn.

"Ngươi cứ như vậy yêu nữ nhân kia? Yêu đến không tiếc hy sinh thế giới này? Ngươi sẽ không không biết một khi mấy viên ngọc cùng đá trường sinh tụ lại, việc nữ thần sáng thế cần làm đầu tiên là hủy diệt thế giới loài người, ngươi đã từng là phàm nhân, chẳng lẽ không cảm thấy…" Cùng Ân Tư sóng vai đi, Ân Kiên nhịn không được tìm lời khuyên can.

Anh cũng không muốn cùng Ân Tư là kẻ thù, cho dù trước đây có nhiều chuyện xảy ra, anh tin bản chất Ân Tư không xấu, thậm chí còn có sự nể phục trí tuệ, bản lĩnh của hắn. Một người đàn ông không tầm thường như vậy, không nên vì kiểu người như cố luân Hòa Tĩnh công chúa mà tự mình nhảy xuống vực sâu.

"Ta sẽ không! Ngươi nói nhiều quá rồi đấy, dù thế nào cũng không thể làm ta dao động việc muốn giúp Hòa Tĩnh tái thế làm người, chẳng lẽ ngươi không nghĩ nếu chúng ta bắt tay nhau, không có chuyện gì là chúng ta làm không được sao!" Ân Tư liếc nhìn Ân Kiên, dùng ánh mắt quá độ trong suốt của Hà Sĩ Vĩ thôi miên.

Ân Tư biết, tận đáy lòng Ân Kiên cũng có nguyện vọng nhỏ nhoi, Ân Kiên hy vọng là một người bình thường – sẽ sinh lão bệnh tử, có thể yêu Hà Bật Học đầu bạc đến già. Ở trong lòng anh, sự sợ hãi lớn nhất là khi mình không thể chết rồi đến khi chứng kiến sinh mệnh những người quen thuộc và người anh yêu sâu

sắc lần lượt chết đi, trong thế gian này chỉ còn lại mình anh cô độc.

"Với lại, Hòa Tĩnh ngay từ đầu không như thế này, nàng sau khi chết mới trở nên… Tóm lại, ta muốn nàng hồi phục thành nguyên bản vị công chúa thiện lương, ngọt ngào." Ân Tư nhìn bóng dáng cố luân Hòa Tĩnh công chúa thì thào nói nhanh, Ân Kiên liếc hắn một cái, anh tin bản thân hắn cũng hiểu được, hết thảy đều chính là tự lừa mình dối người, tính cách cố luân Hòa Tĩnh công chúa vốn dĩ là như thế, không có gì cái gọi là sau khi chết mới trở nên đổi bại, ác quỷ khi còn sống tuyệt đối không thể là một người lương thiện.

"Thế mới nói, chờ chúng ta sau khi tiêu diệt Huất sẽ trở lại là kẻ thù." Ân Tư lắc đầu cười cười. Hắn phải thừa nhận, cùng hậu duệ Ân Kiên nói chuyện phiếm rất vui vẻ a~, ít nhất không giống những nhóm lão nhân tự cho mình là đúng, tại trước đây không biết, nên mới phủ nhận hết thảy.

"Không, chúng ta vẫn luôn là kẻ thù." Ân Kiên lạnh lùng nhìn hắn, Ân Tư đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ha hả. Đi một ngày đàng – Học một sàng khôn a~, cái tên thiên sư nửa vời này càng lúc càng hợp khẩu vị của hắn.

Hư một tiếng, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đột nhiên dừng bước lại, bàn tay ngọn hoắt giơ lên. Ân Tư, Ân Kiên cùng nhau nhìn nàng ta, xem ra bọn họ gặp được khách không mời mà đến.

"Bên trái hay bên phải?" Ân Tư nhẹ kéo lá bùa ở trong tay, ngữ khí thoải mái hỏi.

"Nam tả nữ hữu, ta chọn bên trái!" Ân Kiên nhún nhún vai, cố luân cùng tĩnh công chúa nhìn hắn một cái, ba người ngay tại chỗ tách ra.

Cùng thời điểm khi Ân Kiên, Hà Bật Học còn bị vây ở trung tâm thương mại, đám Ân Lâm đã sớm chạy được ra bên ngoài thật xa. Hiện nay ở tạm tại biệt thự của Ngô Tiến nằm ở vùng ngoại thành. Nếu như bình thường, Ân Lâm đương nhiên rất thích ở nới này có người hầu kẻ hạ cho việc sinh hoạt của Ngô phu nhân a~. Cơ mà bởi vì cô không biết được tên sinh vật chiếm cứ khu trung tâm thương mại. Giờ cháu ruột, bạn bè tất cả đều sinh tử chưa biết, cô càng lúc càng không vui, ngực nghẹn lấy một cỗ ác khí.

"Tiểu Lâm…" Nhìn bạn gái mình cắn móng tay lo lắng, Ngô Tiến thở dài. Anh rất thích hoa văn sơn thủy Trung Quốc vẽ trên móng tay Ân Lâm, tuy rằng đôi lúc vẫn không rõ được cô ấy đến tột cùng là làm như thế nào mà vẽ được lên nhưng anh không chỉ là đơn thuần thưởng thức. Anh cũng biết Ân Lâm cũng vừa lòng mười ngón tay đầy nghệ thuật kia, nếu không phải từ đáy lòng áp lực quá lớn, cô khẳng định sẽ không như vậy vô ý phá hư nó.

"Sao anh còn ở đây? Không phải em bảo anh ra nước ngoài tránh đi một thời gian sao?" Ân Lâm bất mãn cau lại đôi mi thanh tú, quỷ khí dày đặc phủ ngoài khuôn mặt xinh đẹp không hề che dấu đi sự quan tâm của cô.

Huất trong khoảng thời gian ngắn số lượng tăng mạnh, không ngừng phá hư hệ thống điện, tấn công người dân. Tìm không ra đối sách, lực lượng quân chủng huy động phản công nếu không chết thì cũng bị thương, thảm hại hơn chính là mất tích, hoàn toàn không có đối thủ. Dưới tình huống bất đắc dĩ, chính phủ chỉ có thể sơ tán người dân, cuối cùng trơ mắt nhìn toàn bộ thành phố bị vây hãm.

Cắn móng tay, Ân Lâm lo lắng nhìn xuống la bàn, vị trí kết giới ở đài truyền hình đã bị tiêu diệt, không chỉ như thế, mà ngay kết giới tận lực thiết lập bốn phía trung tâm thương mại cũng bị phá, có thể phỏng đoán những sinh vật kia đã lan ra ngoài mở rộng hoạt động.

Đó cũng là lý do Ân Lâm thúc giục Ngô Tiến mau rời khỏi nơi này, cô là một thiên sư, ngay cả cô cũng không chắc có đối phó được những sinh vật kia hay không, huống chi là học giả tay trói gà không chặt? Cô không muốn đến lúc bất lực rồi mới hối hận, ấn tượng của cô trong mắt những người khác không quá đứng đắn, thậm chí có chút điên, nhưng cô mới là người rõ nhất, cô yêu Ngô Tiến vô cùng và sẽ tuyệt đối không để cho anh xảy ra bất cứ chuyện gì.

"Anh sẽ không bỏ lại em một mình." Ngô Tiến như trước ôn hòa cười, nhưng trong ánh mắt vạn phần kiên định. Anh là một học giả, không giống Ân Lâm có pháp lực cao cương, điều này cũng không ảnh hưởng đến việc anh muốn bảo vệ người anh yêu nhất. Một thằng đàn ông nếu ngay cả điểm ấy đều làm không được, còn có xứng làm đàn ông hay không?

"Anh ở lại đây làm cái gì?" Ân Lâm giận dữ. Phục ma hàng yêu là thiên chức của cô, từ lúc sinh ra tới giờ không thể thay đổi vận mệnh, cô tiếp nhận nó, bởi vì cô họ Ân. Không giống như Ngô Tiến, anh không cần theo cô mạo hiểm, thiên chức của anh là truyền lại trí tuệ, dựa vào ngòi bút của anh. Nếu anh ở lại theo cô mà phát sinh bất hạnh, Ân Lâm sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, cho dù xuống địa ngục cũng sẽ không tha thứ.

"Anh chỉ muốn ở bên em đến giây phút cuối cùng, nếu thật sự tránh không khỏi cái chết định mệnh, anh cũng muốn cùng em ở chung một chỗ." Ngô Tiến cười cười nắm chặt tay Ân Lâm. Đôi tay kia quen nắm kiếm gỗ đào, tiền tài kiếm, không thon nhỏ mịn màng tinh tế, đường chỉ tay chằng chịt đôi chỗ có vết chai. Dù vậy, Ngô Tiến vẫn nâng niu trân trọng, nguyện ý cả đời nắm chặt đôi tay ấy.

"… Nếu thật sự vô pháp ngăn cản, chúng ta cùng đi." Ân Lâm nhẹ giọng trả lời, hốc mắt ửng đỏ.

"Em cùng Ân Tư không phải có hiệp ước sao? Em xác định hắn có thể tìm tới đám Ân Kiên không?" Ngô Tiến trầm giọng nghi vấn.

Ngày đó, khi Ân Tư dắt theo cố luân Hòa Tĩnh công chúa bước vào biệt thự của anh, Ngô Tiến vĩnh viễn không thể quên cảnh tượng kia. Hà Sĩ Vĩ thâm tình nhìn một người con gái mặc trang phục Mãn Thanh. Mặt trời lặn, tia sáng mong manh chiếu đá trường sinh lóng lánh màu xanh yêu dị, dáng người rất quen thuộc, nhưng lại khiến anh cảm thấy xa lạ, ánh mắt kia của Hà Sĩ Vĩ không chỉ nên dành cho một mình Nghiêm Lệ sao?

"Nếu trên đời này còn có ai có thể xông vào vùng cấm tìm được đứa cháu nhỏ của chúng ta, người kia đích thị là Ân Tư. Tuy rằng nói hắn mất đi phần lớn linh lực, nhưng em tin hắn khẳng định có cớ giấu diếm, lấy kinh nghiệm, trí tuệ của hắn, cho dù không cần linh lực, đều có bản lĩnh tìm được Ân Kiên, đừng xem thường đạo thuật thần kỳ nhà họ Ân! Càng đừng đánh giá thấp lão già mấy trăm tuổi kia!" Ân Lâm lãnh tĩnh trả lời.

"Thư đáo dụng thời phương hận thiểu" (Lúc cần dùng mở sách vở ra mới ân hận trí tuệ mình còn thiếu), cô gần đây mới khắc sâu ý nghĩa của câu nói này, từng cho là mình hiểu biết sách cổ đạo thuật nhà họ Ân.

Nhưng hiện tại mới phát hiện, nguyên lai cô với con sâu lười Ân Kiên không có gì khác biệt. Lúc cấp bách, mới giật mình không ra được một câu thần chú.

"Nhưng mà anh lo lắm…" Ngô Tiến ôm ôm Ân Lâm. Mặc dù là dung mạo Hà Sĩ Vĩ, nhưng theo bản năng Ngô Tiến rất đề phòng nam nhân kia, không thể nào giải thích vì sao anh sợ hãi.

"Lo lắng hắn đối với em bất lợi? Hắn còn cần sự trợ giúp của em, tượng nữ thần sáng thế không thể vận chuyển ra ngoài, hơn nữa, em nghĩ bọn họ trước cướp được ngọc nhất định xảy ra ở nơi đó, đấy cũng là nguyên nhân những sinh vật kia trở nên nhiều như vậy, mạnh như vậy. Hắn nếu muốn bình an đem tượng nữ thần lấy lại, thì không thể không nhờ Ân gia hỗ trợ!"

Cảm giác ngủ đẫy giấc, Hà Bật Học thấy tinh thần mình tốt lên rất nhiều, dễ dàng đem lực chú ý đặt tới những thứ khác xung quanh. Cậu bây giờ là vì đói nên mới tỉnh a~.

"Anh Kiên?" Hà Bật Học duỗi duỗi người, ngoài ý muốn đạp đổ cây đèn đốt nhiên liệu đang sắp tắt.

Nội thất xung quang đã mờ mờ nhìn ra, Hà Bật Học đoán rằng trời chắc là sắp sáng, đang muốn đứng dậy, trên đùi một trận đau nhức, miệng rên rỉ ra tiếng.

Hết nhìn đông tới nhìn tây, không tìm được bóng dáng Ân Kiên, cũng không biết được bọn họ đi tuần tra sau khi mình mê man bao lâu. Hà Bật Học bám vào xe đẩy chống đỡ chính mình, trượt trượt đi tìm chút đồ ăn. Ây yo~~~ may mắn có socola – thứ này không chỉ ăn ngon mà còn đỡ đói, mặt khác tìm thấy mấy băng vải cuốn, Hà Bật Học phát hiện những gì phim điện ảnh dạy về cương thi quả nhiên chính xác a~ Rơi vào tình cảnh này mới biết nó thực sự tồn tại.

"Hello, anh có đó không? Anh Kiên ——" Hà Bật Học vừa nhai socola vừa kêu to, thuận tay đem một cây búa để trong xe đẩy làm vũ khí phòng thân. Vừa tìm người vừa đi dạo, trừ bỏ đồ ăn vặt ở ngoài, Hà Bật Học còn ở trên kệ càn quét không ít đồ hộp và nước ngọt, cậu nghĩ Ân Kiên, Ân Tư cùng công chúa quỷ chắc cũng nhồi vào bụng một đống rồi đi?

Khi đi đến sảnh lớn, Hà Bật Học nhìn bên ngoài thoáng thấy ánh mặt trời chiếu khắp, trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, những con Huất rất sợ sáng, cho nên chờ khi mặt trời lặn với chúng mới an toàn, kể cả không phải thế! Chỉ cần nhìn cố luân Hòa Tĩnh công chúa tối hôm qua hung tàn đối phó chúng, dù có sợ hãi Huất đến đâu cũng đã bị hình ảnh công chúa quỷ thế chỗ.

Nhìn bên ngoài mặt trời chói chang, Hà Bật Học khẽ cắn môi, chắc cậu nên chờ Ân Kiên trở về, cố gắng hơn nữa cứu vài người ra…

Đi theo tiếng tê tê yếu ớt, Ân Kiên nhăn tuấn mi, xách đèn pin từng bước một nhẹ nhàng xuống lầu, nếu quả thật như anh đoán, cái Shopping Mall này bên trong cũng có giấu những con Huất, vậy nên anh tuyệt đối không để chúng phát hiện ra Hà Bật Học. Phải tiêu diệt mầm mống nguy cơ trước tiên.

Càng ngày càng xuống tầng thấp, Ân Kiên chán ghét nhìn bốn phía, anh ghét những nơi tràn ngập mùi

sơn, mùi rỉ sắt, một người như anh đứng ở nơi này rất không phù hợp. Tiếng tê tê đứt quãng, Ân Kiên nhếch chân mày, tò mò không biết đằng sau cửa sắt kia là cái gì, đèn pin lúc sáng lúc tối, nhịn không được thấp giọng chửi một câu, đều là cái lý luận chết tiệt của Hà Bật Học « Khi ở tại thời điểm quan trọng nhất, đèn pin sẽ thường hết, pin! »

"Shit…" Cuối cùng một tia ánh sáng mỏng manh lịm dần, Ân Kiên tức giận ném đèn pin qua một bên, nín thở trợn mắt nhìn cánh cửa sắt rỉ sét, khóa kêu rắc một tiếng rồi từ từ mở ra.

Bên trong tối đen khẳng định đang có một thứ gì đó khác đang tồn tại, Ân Kiên tính lôi lá bùa Ân Tư đưa cho anh, thế nhưng anh nghĩ lại, ngón trỏ liền bắn ra, lập tức đại bàng lửa bay xung quanh anh để hộ vệ.

Dựa vào ánh lửa trên người đại bàng, Ân Kiên thấy rõ cảnh tượng bên trong, không khỏi hít một hơi lạnh. Nơi này rõ ràng là phòng máy móc thiết bị, thế nhưng hiện tại những máy phát điện, nồi hơi toàn bộ bị hủy hoại, thay vào đó là trứng Huất, trông không giống mấy túi giáp trước nhìn thấy, trứng này là size nhỏ, Ân Kiên đoán rằng đây là trạng thái nguyên thủy của Huất.

Đại bàng rít lên một tiếng rồi phóng về phía trước, Ân Kiên mơ hồ có thể thấy ấu trùng trong trứng tránh né nơi phát sáng. Ngoài ra, lực chú ý của anh bị hấp dẫn đến nơi góc phòng tối tăm, trong bóng đêm có mấy con Huất trưởng thành tụ lại như đang bảo vệ thứ gì đó. Định thần lại, Ân Kiên suýt chút nữa cho là mình thêm một lần hồn phi phách tán – hồn vía lên mây luôn…

Ai mà tưởng tượng ra nổi mấy cái trứng Huất kia lại ký sinh trên một nữ nhân nhìn qua thấy ghê tởm đến như thế kia chứ!

"Cút ngay! Đem đám chim kia đuổi ra ngoài!" Nữ nhân kia thét chói tai, tần số âm thanh cao vút khiến màng tai Ân Kiên đau xót.

"Ngươi là người hay quỷ?" Ân Kiên cau tuấn mi. Anh tin rằng thế gian chúng sinh đều có cơ duyên thành tinh biến trở thành người, giống như Tiểu Vân, Quản Đồng. Bọn họ tu hành hơn trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm, đừng nói có thể có hình người, muốn thành tiên cũng có thể. Chính là anh không tin mấy con Huất có thể trong một thời gian ngắn ngủi tu thành hình người, trừ bỏ giết chóc ở ngoài, chúng nó cũng không có cái gì đặc biệt xuất sắc, không lẽ nào lại có thể tiến hóa nhanh như vậy.

"Cút ngay! Biến ——!" Nữ nhân kia tiếp tục thét chói tai, khuôn mặt vặn vẹo cho thấy cô ta thừa nhận mình đang vô cùng thống khổ, một thứ mầu trắng ngà, mơ hồ thấy ra đó là trứng, từ bụng cô ta nứt ra một khe hở và trứng Huất từ đó rơi ra.

Khuôn mặt Ân Kiên xanh lét, dịch dạ dày không báo động trước cuồn cuộn trào lên, anh cảm thấy nếu mình nhìn cảnh tượng này nhiều thêm giây nào nữa, tám phần sẽ nhịn không được mà ói mửa.

Tiếng tê tê vang lớn, vốn dĩ đám Huất đang bảo vệ nữ nhân kia giờ hướng Ân Kiên vây lại, tựa hồ muốn sau khi giải quyết anh xong sẽ tiếp tục công tác bảo vệ, đại bàng lửa rít lên hai tiếng cuốn xung quanh Ân Kiên hộ vệ, Huất sợ hãi lui về một chút.

"Không muốn chết cũng phải cút xéo!" Nữ nhân kia lần thứ hai thét chói tai, tiếng nói trộn lẫn với tiếng tê tê, những con Huất như tiếp thu mệnh lệnh lần thứ hai tiến lên. Lúc này mặc kệ đại bàng có xuất ra ánh lửa như thế nào, Huất cũng không lui nữa. Ân Kiên nhếch chân mày, xem ra nữ nhân này địa vị hẳn rất cao, kỳ thật cũng không khó đoán, nếu Huất ngoại hình giống trùng, vậy chúng nó có khả năng cũng giống sâu – là một kết cấu xa hội theo kiểu mẫu hệ, còn nữ nhân kia phụ trách sinh sản – Huất chúa.

Lui về mấy bước, nhìn số lượng cũng biết mình không có phần thắng, Ân Kiên cũng không phải cái loại chỉ có nhiệt huyết không có đầu óc, anh tương đối tò mò vì điều gì nữ nhân kia lo lắng muốn đuổi anh đi, trừ việc mình không hợp khẩu vị bọn chúng, hẳn là còn có nguyên nhân quan trọng nào khác.

Định thần thăm dò kỹ bốn phía, đôi môi mỏng gợi nét cười khinh miệt lạnh lẽo, xem ra ra-đa dò quỷ Hà Bật Học lần thứ hai thể hiện thần uy. Nữ thần sáng thế mà Ân Tư mong nhớ ngày đêm đang ở trong này. Nữ nhân kia nửa giống Huất nửa giống người, là do bức tượng nữ thần kia chiếm cứ tại đây, khó trách nàng có thể nhanh như vậy biến hóa thành hình người. Chỉ cần một thanh ngọc như ý có thể để yêu ma hóa thân trở thành người đẹp, huống chi là có được cả ngọc bài, ngọc hoàn lẫn ngọc như ý cùng tượng sáng thế nữ thần.

"Không hỏi mà lấy thì chính là kẻ trộm… Cho dù người trộm chính là lão già vô lương tâm Ân Tư, thì hắn ta vẫn vô cùng đáng chết!"

Tiếng vỗ cánh vang lớn, cố luân Hòa Tĩnh công chúa móng tay bén nhọn nhuộm đầy chất lỏng màu xanh. Ở bên trái của tầng hầm, Huất cùng nhóm Ân Tư chiến đấu ngoan cường, cuối cùng toàn quân Huất bị tiêu diệt, thế nhưng Ân Tư cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa cũng không tốt hơn là bao, hai người cũng đầy rẫy thương tích, bất quá một kẻ là công chúa quỷ chết đã mấy trăm năm, kẻ kia đổi thân thể như thay quần áo cũng đồng dạng, kể cả không tìm được phương pháp có thể hoàn toàn giết sạch đám kia, Ân Tư cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa vĩnh viễn cũng sẽ không bị tiêu diệt.

"Xem ra… ở lại Shopping Mall này cũng không an toàn." Ân Tư vươn tay đem sợi tóc vương trên má cố luân Hòa Tĩnh công chúa vén ra sau tai, sau khi trải qua một hồi giết chóc, nàng thậm chí vương chút máu tươi, đẹp đến mê hồn.

"Ra-đa dò quỷ Hà Bật Học vô cùng tốt, bất cứ nơi nào có quỷ đều có thể sử dụng, tuy nhiên không dùng để « xu cát tị hung » (đem lại may mắn và tránh đen đủi), xin vui lòng đọc kỹ hướng dẫn trước khi sử dụng." Ân Kiên tiếng cười trầm thấp truyền đến, trên gương mặt cũng dính một chút chất lỏng màu xanh, nhìn ra anh cũng đã trải qua một hồi đại chiến.

"Ở bên phải tầng hầm cũng có à?" Ân Tư nhíu mày, hắn hiện tại ngoài ý muốn có hưng phấn thử cảm giác xông vào đại bản doanh của quân địch.

"Không chỉ có, số lượng còn hùng hậu, nếu ta không lôi ra lá bùa ngươi đưa ta, thì chắc giờ ta trông như miếng rẻ rách." Ân Kiên nhún nhún vai. Thái độ, giọng điệu thoải mái tuyệt đối không giống bộ dáng của một bậc con cháu. Tình huống này đúng là dùng chiến đấu để nuôi dưỡng sức chiến đấu. Trong khoảng thời gian ngắn gặp phải nhiều trận chiến, Ân Kiên đã tôi luyện thuần thục đạo thuật, thật sự thuận buồm xuôi gió đi lên, thần chú đã sử dụng lưu loát, tự tin của anh cũng tăng lên.

Vẫn luôn im lặng đứng ở một bên, cố luân Hòa Tĩnh công chúa nhăn mặt, nghiêng đầu chăm chú nhìn hướng Ân Kiên đang đi tới, con đường tối đen sâu hun hút không nhìn thấy điểm cuối, giống như là ở chỗ sâu thăm thẳm đó có cái gì hấp dẫn nàng.

"Đúng rồi, ngươi muốn tìm nữ thần sáng thế chính là ở chỗ này." Ân Kiên bình tĩnh trả lời. Không khí lập tức đóng băng, ba người nhìn nhau vài lần, đầu đầu những kế hoạch nham hiểm.

"Ngươi cùng Hà Bật Học mau rời khỏi nơi này đi!" Ân Tư mặt biến sắc nhưng cũng nhanh lấy lại cân bằng, lập tức như không có việc gì đề nghị. Hắn đương nhiên vạn phần muốn lấy lại tượng nữ thần sáng thế, nhưng hắn cũng chưa nắm bắt được trận chiến như thế nào để chuẩn bị chiến đấu, nhất nhất vẫn là rời khỏi nơi này, triệu tập đầy đủ những người tài giỏi nhà họ Ân gia, rồi quay lại đánh một trận.

"Tiểu Học?… A Học?" Trở lại nơi Hà Bật Học đêm qua nằm ngủ, Ân Kiên mặt mũi căng thẳng nhìn tất cả các loại đèn đã tắt ngấm, đèn khí đốt thì bị đá ngã lăn. Tuy rằng không thể dùng « vườn không nhà trống » để hình dung, thế nhưng tìm mãi không thấy bóng dáng Hà Bật Học.

"Bị tấn công sao?" Ân Tư cảnh giác nhìn bốn phía, không thể loại trừ khả năng này. Nếu nơi này là đại bản doanh của Huất, thì một người tay trói gà không chặt như Hà Bật Học lỡ chẳng may bất hạnh gặp gỡ chúng nó, sẽ bị ăn sống nuốt tươi ngay cả mảnh vụn cũng không dư ra.

"Không giống." Ân Kiên bình tĩnh trả lời, ngoài ý muốn chính là cố luân Hòa Tĩnh công chúa đồng ý dường như gật gật đầu. Vị này bị bao xung quanh toàn là băng gạc, chỉ lộ ra một đôi mắt thợ săn âm ngoan, nàng không ngửi thấy mùi máu tươi, phỏng đoán rằng Hà Bật Học là chính mình rời đi.

"Phân công nhau tìm xem! Ta nghĩ tên ngốc này chắc đã đói bụng, đi ra ngoài kiếm ăn!" Ân Kiên vừa nói vừa lắc đầu hướng dãy mỳ ăn liền đi đến. Ba người bọn họ ở Shopping Maill này bị Huất công kích, không có nghĩa là Hà Bật Học cũng biết nơi này ẩn chứa nguy hiểm, cậu khả năng cho rằng nơi này thực an toàn hơn nữa trời đã sáng nên đi dạo, tính ham món lợi nhỏ phát tác, người kia khả năng sẽ đẩy xe đẩy ở trong này điên cuồng thu dọn vật phẩm! Trên cơ bản… Đây là hành vi phạm tội? (Anh Kiên ơi, xao anh như thám tử Conan thế =)))

Ân Kiên đi dạo bốn phía, cẩn thận tìm tòi ở mọi nơi, càng về sau càng nhanh, bởi vì vẫn chưa phát hiện thấy bóng dáng Hà Bật Học. Cũng kỳ quái, cho dù tìm không thấy đối phương, anh vẫn không thấy lo lắng, thật giống như trên người từng tế bào vô cùng bình tĩnh, từ đáy lòng liền rõ ràng biết Hà Bật Học đang rất an toàn, từ lúc nào thì anh cùng Hà Bật Học đã đạt đến cảnh giới « hiểu nhau đến từng nhịp đập con tim »? Ân Kiên lắc đầu cười nhẹ.

"Tìm được người rồi à?" Ân Tư dắt tay cố luân Hòa Tĩnh công chúa từ một đầu khác chậm rãi đi tới.

Kia một đôi, trong mắt Ân Kiên cũng là một tổ hợp kỳ diệu, anh vĩnh viễn không hiểu bọn họ đến tột cùng vì sao lại yêu nhau. Xét về diện mạo, quỷ công chúa tuy rằng tuyệt đối được gọi là xinh đẹp, mê người, nhưng so với nàng ta những cô gái xinh đẹp hơn còn đầy rẫy, không có khả năng Ân Tư lịch lãm chưa từng nhìn thấy họ; Xét về nhân phẩm, công chua quỷ thích máu tanh lại dễ giết người, căn bản nàng ta không có nhân phẩm đáng nói, chứ đừng có đến mức kêu công chúa khờ dại thiện lương, với tiêu chuẩn của Ân Tư, hắn như thế nào nhẫn chịu được một nữ nhân so với hắn còn biến thái hơn thế nhỉ? Chỉ có thể nói

Tình yêu là thứ không có gì có thể giải thích được - những lời này ghép cho cặp của bọn họ vô cùng hợp lý.

"Không có, tên ngốc kia chắc là rời đi trước rồi." Ân Kiên không hề gì nhún nhún vai.

"Bỏ ngươi ở lại mà chạy ư? Bị tình nhân phản bội ngươi còn cười được?" Ân Tư hừ hừ cáu gắt, cố luân Hòa Tĩnh công chúa có thâm ý nhìn hắn một cái.

"Vì sao lại không chứ? Tiểu Học nếu chạy trốn mới không liên lụy ta, sao ta phải buồn?" Ân Kiên đồng dạng cũng hừ lạnh hai tiếng đáp lễ, anh cùng Hà Bật Học yêu nhau tình cảm vững như bàn thạch, cái cặp đôi biến thái trước mặt so sánh một góc cũng không bằng.

Thế mới nói, Ân Tư hắn mặc dù thật sự không đánh giá cao Hà Bật Học, nhưng cũng không xem nhẹ tình cảm của họ trân quý hơn vàng.

Ba người tập hợp nhau lại, bàn về kế hoạch như thế nào tiêu diệt Huất nhanh đoạt lại tượng nữ thần sáng thế. Ý Ân Tư là rời khỏi nơi này trước, rồi sau triệu tập người ngựa để phản công, Ân Kiên lại muốn tốc chiến tốc thắng.

Cả hai người đều ẩn giấu âm mưu nham hiểm riêng của mình, Ân Tư muốn lợi dụng con cháu Ân gia hỗ trợ, mà Ân Kiên thì hy vọng thừa dịp hiện tại đem vật sở hữu nắng tay trên. Anh đã gặp qua bức tượng kia thành hình Huất, xem ra, năng lực của nàng tựa hồ vẫn hãn hữu. Mặt khác linh lực của anh cao hơn Ân Tư, thừa dịp hỗn loạn mà ra tay chắc chắn đoạt được bức tượng, bốn viên ngọc cùng đá trường sinh. Chỉ cần có mấy thứ đó, anh liền có cơ hội tái thế làm người, anh cũng chẳng phải thiện nam tín nữ, ý chí khát cầu được sống mãnh liệt cũng là đương nhiên.

Ngay ở kia, hai nam nhân còn thảo luận đến túi bụi. Phía này, cố luân Hòa Tĩnh công chúa tựa hồ nghe thấy âm thanh gì đó, nàng chạy theo cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, Ân Kiên cùng Ân Tư nhìn nhau rồi vội vàng đuổi theo, vị công chúa quỷ này giác quan cao hơn người thường, Ân Kiên tin rằng nàng ta khẳng định nhận thấy được chuyện gì.

Trước cửa đại sảnh Shopping Mall dừng hai chiếc xe, có vài khuôn mặt tái nhợt, thần sắc tiều tụy nâng đỡ nhau đi xuống, Ân Kiên hơi nhíu tuấn mi, tốt nhất là không phải mấy việc anh đang nghĩ.

"Anh Kiên! Mau tới hỗ trợ!" Hà Bật Học đứng ở ngoài cửa hô to, bị nhắc tên người kia rất muốn xông đến mà bịt cái miệng của cậu, có cần nhất định phải lớn tiếng ồn ào như vậy rồi đem Huất dẫn lại đây mới thỏa lòng không?

"Ngươi lại làm cái gì thế này?" Còn chưa kịp phản ứng, Ân Tư một tiếng nổi giận xông lên phía trước, Ân Kiên nhanh hơn hắn một bước ngăn ở trước người Hà Bật Học. Bây giờ là muốn như thế nào? Cãi nhau, đánh nhau ngoài này à?

"Một mình chạy đi như thế? Ngươi thấy mệnh dài sống lâu chán quá phải không? Vạn nhất bị tấn công thì làm sao? Còn cứu từng này người mang trở về, ngươi cảm thấy chúng ta không đủ phiền toái à?" Miệng

một thôi một hồi, Ân Tư cuồng nộ nhưng ngữ khí lại tràn đầy quan tâm, Hà Bật Học giật mình trợn mắt, sau rồi lại nhìn Ân Kiên, hai người ánh mắt giao lưu một hồi hiện ra ý cười.

"Ngươi dang quan tâm ta/ tiểu Học? Xong đời ngươi rồi, Ân Tư…" Ân Kiên cùng Hà Bật Học hai người đồng thanh một lời nở nụ cười, bộ dáng vừa hài hước vừa chói mắt.

Hà Bật Học cùng Ân Kiên thật cẩn thận nửa ôm nửa nâng Tiểu Tứ, vốn là thanh niên tráng kiện khỏe mạnh giờ sắc mặt trắng bệch, cả người là vết thương trông vô cùng te tua, duy nhất may mắn là cái mạng nhỏ của hắn còn giữ được.

"Em cứu được những người này?" Ân Kiên có chút bội phục Hà Bật Học. Rõ ràng cậu chỉ là người bình thường, lại không dũng cảm, càng hơn nữa, phải công nhận vận mệnh cậu ta cực kỳ may mắn. Vừa chọn nơi trú chân, thì chọn được ngay đại bản doanh của quân địch, lại bình an ngủ qua suốt một đêm.

Không chỉ có như thế, trong nháy mắt cậu còn có thể tùy tiện cứu ra một đống người, Ân Tư muốn tìm được hai người bọn họ mất không ít công phu, ra-đa dò quỷ Hà Bật Học lại giống ăn cơm uống nước đơn giản mà tìm ra.

"Không chỉ có em đâu, thằng em khùng điên kia giúp không ít nha!" Hà Bật Học mặt hớn hở nở nụ cười. Còn có cái gì so với việc cùng chiến hữu kề vai sát cánh chiến đấu mọi thứ giải quyết nhanh hơn?

"Hey! Anh Kiên!… Wase! Anh như thế nào ngay cả khi vất vả chật vật cũng đẹp trai lai láng thế kia a~?" Trương Chính Kiệt lắc đầu tặc lưỡi, mặc dù không hiểu nhiều được đến tột cùng đã xảy ra những chuyện gì, bất quá cùng hai người kia ở chung một chỗ cũng rất an tâm, tin tưởng lúc này đây nhất định cũng có thể gặp dữ hóa lành.

"Khỏi cần vuốt mông ngựa! Nếu bị thương nhiều như vậy, chúng ta nên lập kế hoạch chạy trốn."

"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, nhanh chân nhanh tay hỗ trợ thu thập đồ ăn cùng những đồ giữ ấm lại đây, đặc biệt nhất là đèn pin và những đồ vật có thể chiếu sáng! Ngươi, ngươi, ngươi, người già phụ nữ và trẻ em liền giao cho các ngươi chăm sóc! Có ai đã từng là bác sĩ hay y tá không? Nơi này có người bị thương yêu cầu hỗ trợ! Thân thể cường tráng, theo ta đi cứu những người khác!" Hà Bật Học kéo chiếc ghế đứng lên trên, một tay làm thành loa, một tay múa may loạn xạ ra chỉ thị. Đi theo cậu trốn ở chỗ này, tất cả đều lẳng lặng nghe cậu chỉ huy, cậu theo thói quen ra mệnh lệnh từ lúc còn là chế tác thần quái, hiện tại sắp xếp mọi thứ thấy rất quen thuộc.

"Không nghĩ Hà Bật Học còn rất có uy nha." Ân Tư thấp giọng cười cười, nếu để những người đó biết nơi này kỳ thật là đại bản doanh của Huất, trốn ở chỗ này một chút đều không an toàn, khả năng Hà Bật Học sẽ bị ăn sống nuốt tươi.

Ân Kiên lạnh lùng trừng hắn một cái, đừng tưởng rằng anh không hiểu được Ân Tư đang có cái suy nghĩ quỷ quái gì, giờ nếu để tình huống trở nên hỗn loạn thì đối với bọn họ một chút giúp ích đều không có, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Ân Tư tốt nhất nên an phận.

"Cứu người? Ngươi có biết chúng ta đang đối mặt với cái gì không? Chúng ta dựa vào cái gì đi cứu người?" Một người đàn ông trung niên tây trang phẳng phiu hét lên như bị thần kinh. Bọn họ tất cả đều chưa kịp phản ứng xem là chuyện gì, đã bị Huất bắt nhét vào trong túi giáp chờ chết, nếu không phải phúc lớn mạng lớn để Hà Bật Học tìm được, khả năng sinh mệnh cứ như vậy biến mất.

"Biết! Những sinh vật gọi là Huất, ngoại hình giống con chuồn chuồn phóng to!... Thể lực mạnh, tốc độ nhanh chúng ta không bằng chúng nó, nhưng không có nghĩa là chúng nó vô địch, nhược điểm lớn nhất của chúng nó là sợ sáng, khả năng không phải sẽ mãi mãi sợ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, ánh sáng mạnh đủ để bức lui chúng nó..." Hà Bật Học ngữ khí nhu hòa nhưng kiên định giải thích. Cũng thực kỳ diệu, chẳng hiểu mị lực ở đâu mà cậu có thể đem cái chuyện đáng sợ này nói như kiểu chuyện thường tình thế thôi. Giống như chẳng qua là gặp phải con gián, dù có chút ghê tởm, nhưng giết chết nó coi như xong, không có gì sợ hãi.

Vốn dĩ cảm xúc rối bời nhưng sau lại bình tĩnh, Ân Tư cảm thấy thú vị. Ở một phương diện nào đó, Hà Bật Học so với Ân Kiên giống cái người lãnh đạo hơn, ít nhất, Ân Kiên tuyệt đối không bao giờ có kiểu giải thích tận tình cho người ta hiểu.

Hết Chương 4 Quyển 4

21. Quyển 4 - Chương 5

Một phía khác, đám Ân Kiên, Trương Chính Kiệt cũng không trách móc hay ngó ngàng tới, Hà Bật Học lại càng không thuyết phục những người khác theo cậu đi ra ngoài chịu chết. Nếu không phải vì cậu có trách nhiệm như vậy tổ chế tác đã không tồn tại lâu đến thế, hơn nữa thành viên gia nhập càng ngày càng tăng.

"Học trưởng..." Tiểu Tứ ho lên hai tiếng, lui vào bên trong. Hà Bật Học tập tễnh đến bên cạnh hắn, khuôn mặt cười như ánh hào quang cứu khổ cứu nạn, cậu từ đáy lòng đã luôn tin tưởng những đồng nghiệp của mình tất cả sẽ bình an, hơn nữa bọn họ nhất định có thể còn sống rời đi.

"Không cần lo lắng, có anh Kiên ở đây, trời sập xuống dưới anh ấy cũng sẽ đem nó đánh xuyên qua!"

Tiếng hài lách cách lách cách vang lên, cố luân Hòa Tĩnh công chúa ngoại hình quá mức đáng sợ đi tới bên cạnh Ân Kiên. Tuy rằng nàng đã quen việc mình là trung tâm của sự chú ý vì dù sao tôn quý như nàng từ nhỏ được sủng ái, nhưng hiện tại không phải triều đại của nàng, nhìn chăm chằm vào người nàng là bất nhã.

Cho dù Hà Bật Học tiếp tục hướng ra cứu người không thèm để ý tới cái vị nghiện Cosplay biến thái – Cố luân Hòa Tĩnh công chúa kia. Cậu vẫn nghi ngờ liệu nàng dễ dàng tha thứ cho đám người "cấp thấp", "hèn mạt" đang trú ẩn cùng trong tòa nhà này hay không?

Ở bên cạnh nàng đương nhiên còn có Ân Tư, cơ mà cái lão này hiện tại cảm thấy rất hứng thú nhìn Ân Kiên, thân hình tuyệt mỹ, tay niết lá bùa, xung quanh tỏa ánh sáng, còn nữa……đang chăm chú nhìn phương xa, song song đó phảng phất sự đe dọa hiếm thấy. Ân Tư lắc đầu nở nụ cười, vẻ mặt kiểu như trưởng bối nhìn thấy hậu sinh thành tài mà thỏa mãn.

"Không nghĩ tới tiểu tử này so với ta tưởng tượng còn muốn lợi hại hơn a~." Ân Tư thấp giọng cười khẽ. Đầu linh quang, phải biết được suy từ một mà ra ba mới là thông minh, Ân Kiên không chỉ có học được thuật xuyên tâm, còn nghĩ ra cách dùng thuật này ở đẳng cấp cao hơn, sử dụng nó như một đôi mắt thứ hai quan sát động tĩnh của địch, Ân Kiên quả nhiên là tên đạo tặc rất thông minh.

"Tình huống thế nào?" Ân Tư cũng không ôm bất cứ hy vọng nào, đơn thuần chỉ là thuận miệng hỏi, Ân Kiên đồng dạng cũng không phải muốn trả lời, bọn họ đều hiểu được, Huất thế lực mở rộng quá nhanh. Nếu chỉ có hai người bọn họ thì còn khó mà giải quyết, huống chi giờ thêm cả một đám người đèo bòng.

Bịch một tiếng, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đưa chân đá ngã lăn thùng nước không biết từ khi nào mà ở đấy, nước bên trong cứ như vậy mà tràn ra, Ân Tư cùng nàng nhìn nhau. Ý này vô cùng dễ hiểu, nàng muốn lợi dụng Huyền quang thuật của Ân Kiên cùng toàn bộ con cháu nhà họ Ân ở bên ngoài. Đạo thuật nhà họ Ân nàng cũng rất quen thuộc, nếu ngay cả chiêu thức ấy mà cũng không dùng được, Ân Kiên kia rõ ràng là muốn tự đi tìm cái chết.

Quét một tia lạnh lùng về phía hai người kia, Ân Kiên khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh lẽo khinh thường, hai tay ở trên hư không vẽ một vòng trong, trong miệng lẩm bẩm, ở giữa xuất hiện một đợt sóng gợn, tiếp đó biến thành một mặt gương.

"Ngươi thật sự làm ta vô cùng ngạc nhiên, ta không nghĩ ngươi có thể nhanh như vậy học được Huyền quang thuật, đồng lứa con cháu Ân gia, ta nghĩ không ai có thể lĩnh ngộ đến cảnh giới này." Ân Tư thật lòng tán dương.

Trong lúc nhất thời Ân Kiên không biết nên phản ứng như thế nào, nếu là trước kia, anh khẳng định mình không thể đạt được đến cảnh giới này, chính là từ sau khi có được linh lực của Ân Tư, chỉ cần ngẫu nhiên mà thần chú hiện ra, thế là cứ như vậy có thể thuận buồm xuôi gió. Được Ân Tư ca ngợi, đối với Ân Kiên mà nói nghe quái quái giống kiểu có rất nhiều ánh sáng vàng chiếu rọi vào mặt lung linh lung linh.

Thần thánh bẩm sinh – Ân Lâm đang cắn móng tay chuyên chú nhìn la bàn, Ân gia con cháu toàn bộ đã hành động, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời ngăn cản tốc độ khuếch tán của Huất, chứ vẫn chưa tìm ra phương pháp trị tận gốc.

Cô ơi… tiếng gọi trầm thấp quen thuộc, Ân Lâm tỉnh táo nhìn trước ngó sau, đây không phải do cô tưởng tượng, kia nhất định là tiếng của Ân Kiên.

"Thằng cháu nhỏ?… Ân Kiên!" Ân Lâm mắt ngấn lệ nhìn quanh phòng khách, xác định tên kia có phải hay không để linh hồn xuất ra đến đây cầu cứu, không biết đối phương đến tột cùng ở đâu? Ân Lâm có bị đánh chết cũng không chấp nhận mình bị chứng hoang tưởng.

Cô ơi… tiếng Ân Kiên lần thứ hai xuất hiện. Ân Lâm khẳng định nhìn chằm chằm tấm gương to phía trước, lại có chút hồ nghi chớp chớp mấy cái, theo đó cắn ngón trỏ, từng giọt máu nhỏ bắn ra lên mặt gương.

"Ha! Ân Kiên!" Nhìn trong gương bóng người quen thuộc, Ân Lâm không khỏi ngoác miệng cười toe toét.

"Thật sự là không nghĩ tới thằng cháu nhỏ đến cả Huyền quang thuật cũng biết nha." Nhìn thấy Ân Kiên hoàn hảo như lúc ban đầu, Ân Lâm vui sướng tự nhiên nói đùa, bất quá nhà họ Ân từ trước nay vẫn là miệng lưỡi chua ngoa, mỉa mai, nghe không quen sẽ không có thiện cảm.

"Cô à, chúng cháu tìm được tượng nữ thần ở đâu rồi." Ân Kiên không biết được Huyền quang thuật của mình có thể chống đỡ bao lâu, tận lực nói ngắn gọn, huống hồ anh tin tưởng Ân Lâm có thể hiểu được hàm ý mà anh muốn nói, tìm được tượng nữ thần sáng chế có nghĩa chiến tranh bắt đầu, nói cái gì cũng không thể để đám Ân Tư động thủ trước, nếu không thế giới này chắc chắn bị hủy diệt.

"Tìm được? Thật sự là gặp quỷ mà…" Ân lâm le lưỡi.

Vốn dĩ cô tính toán lợi dụng lực lượng Ân Tư tới cứu Ân Kiên, rồi mới nghĩ biện pháp kéo dài, xem có thể hay không ngăn cản âm mưu của hắn, thế nhưng cái phần đáng sợ nhất lại được tìm ra một cách dễ như vậy? Ân Lâm còn lường trước việc, cho dù động viên con cháu họ Ân, không đến mười ngày nửa tháng trị bọn Huất thì còn lâu mới tìm thấy tượng, ấy thế mà kết quả lại ra như vậy? Cuối cùng nguyên do cũng là vì tên siêu cấp ra-đa Hà Bật Học kia.

"Ân Lâm, nói ngắn gọn, có tượng nữ thần sáng thế, lấy linh lực của Ân Kiên, chúng ta có thể tiêu diệt Huất." Ân Tư tiếp theo giải thích, cuối cùng có thâm ý nhìn Ân Kiên một cái, hắn tin tưởng tiểu tử này có trách nhiệm tiêu diệt Huất, nhưng tiểu tử này có nguyện ý hay không tin tưởng hắn, cùng hắn hợp tác còn là một vấn đề.

"Như thế nào tiêu diệt? Muốn ta làm cái gì?" Ân Lâm nhếch chân mày, nàng quả thật không tin Ân Tư lại có tâm làm người, chính là không thể phủ nhận dù là lão quỷ đáng ghét thì đối với Ân gia đạo thuật hắn là người hiểu rõ nhất. Thậm chí, phải nói so với người cao nhất trong họ hiện giờ còn lợi hại hơn, dù sao đi nữa những cấm chú chính là do hắn viết xuống, nếu không nhờ Ân Tư, cái thai chết lưu Ân Kiên căn bản không có cơ hội trở thành như hiện giờ.

"Thần chú « Đại nhật Như Lai kim luân », ta sẽ dạy Ân Kiên cách sử dụng. Việc ngươi cần làm là triệu tập đầy đủ con cháu Ân gia, sau đó niệm chú toàn lực ngăn cản Huất, không thể để cho bọn chúng chạy ra khỏi phạm vi này. Thần chú này có thể đốt sạch, xóa hết thảy tội ác trên thế gian, duy trì được bao lâu thì còn xem khả năng của ngươi đã." Ân Tư vỗ vỗ lưng Ân Kiên, người kia theo bản năng né tránh, lạnh lùng nhìn hắn.

"Đốt hết thảy tội ác? Ngươi không sợ ta niệm xong, người thứ nhất bị tiêu diệt chính là ngươi cùng công chúa quỷ kia hả?" Ân Kiên nhướng nhướng mày, khiêu khích cười cười.

"Thực đáng tiếc, ta là người, Hòa Tĩnh thì có đá trường sinh hộ thân." Ân Tư đắc ý cười.

Tách một tiếng, Hà Bật Học mở một lon nước đào đưa Tiểu Tứ, người kia sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ, tuy rằng tạm thời không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng Hà Bật Học vẫn dùng hết khả năng tìm vài thứ để hắn giữ ấm và đỡ đói.

"Học trưởng, anh cũng nghỉ ngơi một chút đi! Chân anh bị thương." Tiểu Tứ cảm động từng ngụm từng ngụm uống nước trái cây. Hắn thích theo Hà Bật Học lên núi xuống biển mạo hiểm, nhưng hắn chưa từng lường trước sẽ gặp phải chuyện bi thảm này, ngay cả như vậy, hắn vẫn không hối hận khi đi theo một người thủ trưởng như thế.

"Chân đau nhưng sẽ không chết, Chính Kiệt! Ngươi chăm sóc Tiểu Tứ, ta lo lắng anh Kiên một mình đối phó với lão già quỷ Ân Tư." Hà Bật Học cắn một miếng socola lớn, rồi đem một ít pin, nước khoáng bỏ vào trong balo, mặc kệ Ân Kiên có đồng ý hay không, anh ta nghĩ có thể bỏ lại cậu sao.

"Học trưởng…" Trương Chính Kiệt muốn nói gì đó, nhưng thấy người kia nhẹ nhàng khoát tay, lưng đeo balo tập tễnh rời đi, hắn đột nhiên có ảo giác càng ngày cách Hà Bật Học càng xa. Có lẽ, bọn họ ngay từ đầu đã không phải cùng một kiểu người, ngoại trừ Ân Kiên, không ai có thể ở bên cạnh Hà Bật Học tiếp tục phiêu lưu mạo hiểm.

"Động tác chậm quá… Em thực sự trụ được chứ, mang theo balo lớn như vậy là chuẩn bị đi dạo chơi ngoại thành sao?" Ân Kiên nửa người dựa tường, nhàn nhã chờ ở cạnh cửa, Hà Bật Học bị dọa nhảy dựng, vốn định lén lút theo dõi, nhưng Ân Kiên mặc dù bận vẫn ung dung để cậu chui đầu vô lưới.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, vẻ mặt Ân Kiên là anh biết thể nào em cũng trộm mò tới mà , Hà Bật Học thì đáp lễ biết mà còn nhìn em kiểu đó à , tiếp theo hai người nhịn không được lắc đầu cười, tình cảm này đem đến cảm giác cho nhau tín nhiệm, cho nhau đồng cảm, giống kiểu người này là một nửa của người kia, thật may mắn bọn họ đã tìm được chính xác đối phương.

"Ngươi xác định muốn dẫn theo của nợ này hả?" Ân Tư liếc xéo Hà Bật Học, đối với việc cậu ta là chiếc ra-đa rất nhạy thì đáng khen, nhưng với tình huống hiện tại, dù chỉ một chút cậu cũng chẳng giúp được gì.

"Xin lỗi nhé! Của nợ này cũng có nhân quyền nhé! Anh Kiên không giống ngươi, trong lòng anh Kiên nhất định đang suy nghĩ lo lắng Hà Bật Học kia ngu ngốc nếu để lại sẽ gây ra họa, chi bằng đem em ấy theo trông giữ thì sẽ GIẢM, BỚT, PHIỀN, PHỨC!!!!!." Hà Bật Học bắt chước Ân Kiên nói theo kiểu châm chọc khiêu khích, ngay cả mấy tiếng hừ lạnh cũng không buông tha, nhại đến mức Ân Kiên tức giận vẫn buồn cười.

"Ách, bé Học, không nghĩ em cũng có thuật xuyên tâm nha~!" Ân Kiên chấp nhận câu ngu ngốc kia, nói mấy cái kiểu chua ngoa xấu tính thì đó là sở trường của anh a~.

Bên này, hai người hoàn toàn không để ý không khí xung quanh khẩn trương mà vui đùa ầm ĩ; bên kia, Ân Tư cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa nhìn nhau, âm mưu quỷ kế rất nhanh xoay vần trong đầu. Để Hà Bật Học đi theo đối với bọn họ chỉ có lợi chứ không có hại. Sau khi liên thủ tiêu diệt Huất, bọn họ và Ân Kiên sẽ trở lại thành địch nhân, muốn tái thế làm người cũng không chỉ có cố luân Hòa Tĩnh công chúa. Muốn cướp đoạt tượng nữ thần sáng thế, chỉ có thể dựa vào bản thân, tình hình bây giờ là linh lực Ân Kiên cao hơn Ân Tư, vô tình….nhược điểm của Ân Kiên lại chính là Hà Bật Học.

"Ngươi không cần lấy ta để uy hiếp Ân Kiên!" Hà Bật Học đột nhiên cao giọng, lạnh lùng cứng cỏi, mắt to sáng quắc rất có khí thế.

Nhếch chân mày, Ân Tư bất động thanh sắc nhìn Hà Bật Học. Tuy rằng bị ký ức trong thân thể chi phối, hắn đối với khuôn mặt phấn nộn, mắt to kia khắc sâu tình cảm ràng buộc, nhưng tuyệt không mãnh liệt giống như lúc trước cướp đoạt thân thể Ân Kiên. Cho nên hắn có thể khẳng định, thừa cơ phải giết chết tên kia, hắn biết mình có thể, hắn biết Ân Kiên biết hắn có thể, hắn thậm chí biết ngay cả Hà Bật Học cũng biết hắn có thể. Hắn rất ngạc nhiên, cái tên kia lá gan từ lúc nào bành trướng đến vậy.

"Ngươi dám động vào tiểu Học, ta liền xử lý mụ công chúa biến thái của ngươi, mặc dù hiện tại ta chưa nghĩ ra được còn có cái gì so với việc hủy dung nhan ả ta tàn nhẫn hơn…" Ân Kiên hừ lạnh, Hà Bật Học thậm chí có chút thích thú cười đắc ý, cố luân Hòa Tĩnh công chúa thân thể cứng đờ, Ân Tư sắc mặt xanh mét, bốn người quan hệ rối rắm nan giải.

"Đừng lãng phí thời gian nữa! Càng sớm tiêu diệt Huất, càng sớm về nhà! Anh muốn tắm nước nóng… tiểu Học, đừng tưởng một thân bẩn nằm trên giường là có thể ngủ say!"

Đoàn người lại trở về Shopping Mall, Ân Kiên bật đèn pin, dù rằng bên ngoài còn có ánh mặt trời, nhưng càng đến gần phòng máy móc, bốn phía càng mờ mờ, thật không biết làm sao.

"Anh Kiên, anh xác định thần chú quỷ quái mà Ân Tư dạy anh là chính xác sao?" Hà Bật Học đi theo Ân Kiên phía sau hỏi. Dọc theo đường đi, Ân Kiên cùng cậu giải thích kế hoạch của bọn họ, nếu dựa theo cách của Ân Tư, thần chú « Đại nhật Như Lai kim luân » cùng với tượng nữ thần sáng thế, đủ để chế tạo ra bom hạt nhân bùng nổ ánh sáng, mà độ sáng này tuyệt đối có thể đem Huất hoàn toàn bốc hơi.

Kế hoạch thì đang dần hoàn mỹ, nhưng Hà Bật Học đối với lời nói của Ân Tư không có tín nhiệm, hắn ta không phải người tốt, làm cái gì nhất định đều khiến người ta bất an, cậu thậm chí cực kỳ nghi ngờ mấy câu thần chú kia là giả.

"Anh nghĩ là thật, trong ký ức quả thật có thần chú này." Ân Kiên gật gật đầu, đầu của anh giờ nhét vô cùng nhiều trí tuệ và kinh nghiệm không phù hợp với anh, nếu không phải Ân Tư nhắc nhở, anh khả năng vĩnh viễn sẽ không nghĩ ra thần chú này.

"Hắn nói thần chú này không gây thương tổn mọi người nhưng anh hy vọng em nên cẩn thận một chút." Ân Kiên dịu dàng nhắc nhở, Hà Bật Học nhìn anh một cái sau rồi gật gật đầu. Đây là một kiểu ăn ý, trong một vấn đề nào đó, Hà Bật Học đầu tiên là chú ý an nguy của bản thân, đây là điều duy nhất Ân Kiên mong mỏi mà nhất định cậu phải làm.

"Đến!." Hà Bật Học đột nhiên như có cảm ứng nhìn vào cánh cửa sắt của phòng máy móc, cố luân Hòa Tĩnh công chúa cũng theo đó cảnh giác. Ân Kiên trên cổ đeo ngọc hồ lô, cố luân Hòa Tĩnh công chúa trước ngực có đá trường sinh nở rộ ánh sáng mỏng manh kỳ dị, đoàn người không khỏi khẩn trương hẳn lên, đây là lần đầu tiên: Đá trường sinh, bốn viên ngọc cùng nữ thần sáng thế tiếp cận.

Tiếng tê tê bỗng dưng vang lên, Hà Bật Học nhanh chóng rụt lui thân thể, nắm chặt trong tay đèn pin siêu

sáng, bên trong cánh cửa sắt tượng nữ thần sáng thế như có phản ứng, cậu thậm chí có thể nhìn thấy khe cửa lộ ra ánh sáng màu xanh.

"Không… Không có vấn đề gì chứ?" Hà Bật Học giữ chặt ống tay áo Ân Kiên, hỏi nhỏ, cậu lo lắng một khi mở cửa đi vào, kết quả ngoài ý muốn tất cả đá cùng ngọc hợp lại thì đoàng một tiếng – Trái Đất hủy diệt.

"Yên tâm, đi đến Tây phương cực lạc không dễ dàng như vậy." Như là nhìn thấu lo lắng của Hà Bật Học, Ân Tư trầm giọng cười, vươn tay nắm chặt tay cửa.

"Theo sát!" Ân Kiên thở sâu, nắm chặt tay dắt Hà Bật Học, kẹt!!!~ một tiếng cửa sắt đẩy ra.

Trong nháy mắt, Hà Bật Học hoài nghi mình đã đánh mất năng lực thị giác, phòng máy như bị nhuộm bởi một màu xanh đậm. Lỗ tai chỉ nghe thấy tiếng tê tê, mũi chỉ ngửi thấy mùi ghê tởm, trước mặt là hình ảnh vô cùng xấu xí… Huất cùng mấy con giòi cỡ bự đang lúc nhúc, dù hoàn cảnh như thế, Hà Bật Học lại tuyệt nhiên không sợ hãi, bởi vì Ân Kiên đang kiên định nắm chặt tay dắt cậu đi.

"Cút mau! Cút mau!" Vẫn như trước một nữ nhân đầu đầy Huất nhưng thân là người kêu lớn, Hà Bật Học trợn mắt nhìn chăm chăm nàng. Mặt mũi nàng xinh đẹp, cái đáng sợ đánh vào thị giác cậu là, cho dù kiến thức của cậu rộng rãi tới đâu cũng không nghĩ tới một nữ nhân xinh đẹp thế kia lại để Huất ký sinh trên thân thể, làm cậu có cảm giác buồn nôn.

"Thành tinh tốc độ so với ta tưởng tượng còn nhanh hơn, chúng nó khả năng sẽ không sợ tiệt nòi." Ân Tư nhăn trán. Nữ nhân kia tuy rằng thống khổ đến vặn vẹo, vẫn không tha mà tiếp tục sinh sản rất nhiều Huất, tập trung nhiều loại gien, loại Huất mới nhất có thể thích ứng thế giới này. Cái gọi là thành tinh biến thành người, không phải là trong khoảng thời gian ngắn không ngừng tiến hóa đạt tới mục đích. Phàm nhân – mục đích cuối là thành chúa tể. Xét cho cùng chỉ là hình thái cuối cùng mà thôi.

"Kế tiếp là dựa vào ngươi đó." Ân Tư vỗ vỗ lưng Ân Kiên, sau đó cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa liếc mắt một cái, đại chiến hết sức căng thẳng.

Linh lực Ân Kiên có thể chống đỡ bao lâu, thần chú « Đại nhật Như Lai kim luân » có thể duy trì liên tục bao lâu, nhiệm vụ duy nhất của Ân Tư cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa phải làm đó là, trong lúc này không được để bất kỳ cái gì tấn công Ân Kiên.

Hà Bật Học tỉnh táo vọt đến trong góc phòng mở lớn đèn chiếu sáng, bọn Huất đang bảo vệ nữ nhân kia bởi vì ánh sáng không khỏi một trận xôn xao, Ân Kiên tay làm dấu, trong miệng niệm chú ngữ…

Một trận ánh sáng màu hồng từ trong tim Ân Kiên sáng lên, anh không ngừng lẩm nhẩm làm dấu tay, ánh sáng càng ngày càng lớn, đám Huất ở bên nữ nhân kia kêu vang, ánh sáng hồng sáng đến tận cùng rồi bất ngờ chìm vào một mảnh hắc ám, mà ngay cả đèn pin trong tay Hà Bật Học cũng tắt ngấm, mọi người không kịp phản ứng, tiếng vỗ cánh vang lớn, tiếp theo, chính là một quả cầu bảy sắc từ trong thân thể Ân Kiên tản ra, tựa như một mặt trời nhỏ bắt đầu bành trướng…

Sau đó……, nổ mạnh!!!!!!!!!!!!

Trước mắt trắng xoá một mảnh, Hà Bật Học dùng sức nháy mắt vài cái. Cậu nghĩ, cậu vẫn còn có thể điều khiển được mắt, nhưng cậu không thể nào nhận ra. Không giống như cảm giác sợ hãi khi bị nhốt vào túi giáp của Huất, lúc này trong lòng cậu rất bình tĩnh, trước mắt tràn ngập một màu trắng, không khí ấm áp, đắm chìm ở trong này, thật giống như trở lại bên trong bụng mẹ.

"A Học… A Học?" Có tiếng gọi lớn, Hà Bật Học lần thứ hai dùng sức chớp chớp đôi mắt, lúc này những mảnh trắng xóa dần dần thối lui, mơ hồ nhìn thấy bóng người quen thuộc, Ân Kiên thân thiết dịu dàng nhìn cậu.

"Anh Kiên!… Đã xảy ra chuyện gì?" Hà Bật Học nhảy dựng lên, trong phòng máy ngoại trừ bốn người bọn cậu ra thì không có bất cứ thứ gì khác, chẳng qua trong không khí vẫn lưu trữ nhiệt độ nóng ấm, toàn thân có loại sung sướng không nói nên lời, giống như thân thể được phơi giữa một vầng thái dương ấm áp.

"Như vậy là… Thành công?" Ân Kiên nhún nhún vai, anh lần đầu tiên sử dụng thần chú « Đại nhật Như Lai kim luân ». Thật ra mà nói, anh cũng không biết được chính mình có thành công hay không, duy nhất có thể xác định chính là anh tiêu hao đi không ít linh lực, hiện tại đầu đau đến lợi hại.

"Dùng Huyền quang thuật, liên hệ với Ân Lâm, hỏi cô ta tình hình bên ngoài thế nào rồi, tuyệt đối không thể buông tha bất kỳ một con Huất nào, nếu không chúng ta kiếm củi ba năm thiêu một giờ." Ân Tư thật cẩn thận đỡ cố luân Hòa Tĩnh công chúa, người kia đi lại không xong lung lay sắp đổ, nếu không phải nàng có đá trường sinh hộ thể, hắn lo lắng thần chú kia cũng sẽ thiêu chết nữ nhân duy nhất mà mấy trăm năm qua hắn thương yêu.

Trước mắt mọi thứ quay cuồng, Ân Kiên theo bản năng lắc đầu, Hà Bật Học vội vàng vươn tay đỡ lấy anh, sau hồ nghi lườm Ân Tư. Tuy rằng hắn ta nói hợp tình hợp lý, cơ mà chẳng biết tại sao, cậu lại không thể tin đối phương.

"Ngươi không thể tự dùng Huyền quang thuật kia sao?" Hà Bật Học ánh mắt nheo lại đầy đe dọa, ôm lấy Ân Kiên cảm giác anh hiện tại hơi run lên, thật giống như mỗi một lần anh mất đi lượng lớn linh lực là chuẩn bị té xỉu. Xem ra cái « Đại nhật Như Lai kim luân » thật không phải là đạo thuật mà Ân Kiên có thể đối phó được, cho dù trên cổ đeo ngọc hồ lô anh cũng không chịu nổi…

Ngọc hồ lô? Hà Bật Học khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, nếu Ân Tư cùng cái mụ công chúa biến thái kia hiện tại muốn động thủ cướp lấy, cậu bảo đảm sẽ không thể bảo vệ được Ân Kiên?

"Ta tuyệt đại đa số linh lực đều đã để Ân Kiên cướp đi rồi!" Ân Tư khóe miệng khẽ nhếch, tuy rằng không phát ra tiếng cười, thế nhưng lại làm cho Hà Bật Học cùng Ân Kiên lưng nổi lên một trận lạnh toát.

Không ai biết đến tột cùng là ai động thủ trước, Ân Tư tay vừa bổ xuống, trong hư không mở ra một cái khe, sau đó lao về phía Hà Bật Học tấn công, Ân Kiên nhanh tay lẹ mắt bắn ra lá bùa, thuận thế đẩy Hà Bật Học ra, đại bàng lửa lao vào Ân Tư nhưng chưa kịp thì thân ảnh đã không còn, Ân Kiên linh lực không còn lại bao nhiêu.

"Đã quá muộn!" Ân Tư được đúng ý dường như cười lạnh, mắt lộ ra hung quang, con dao lần thứ hai chém xuống, nếu không phải Ân Kiên lui đến đúng lúc, chỉ sợ đầu bị hắn ta bổ làm đôi, vài sợi tóc theo ngọc hồ lô rơi xuống đất.

"Ân Kiên!!!!!!!!!!!!" Hà Bật Học kêu lên sợ hãi, muốn vọt tới bên người Ân Kiên, nhưng trong đầu lóe lên quay ra nhìn đến phái cố luân Hòa Tĩnh công chúa đang tính toán đem tượng nữ thần sáng thế đẩy mạnh vào cái khe trong hư không. Nếu những thứ kia đều ở trong tay bọn họ, vậy thật sự vạn kiếp bất phục*, dưới tình thế cấp bách, Hà Bật Học vươn tay nghĩ cách đem người kéo lại.

*Vạn kiếp bất phục: nguyên văn câu này là "Nhất thất nhơn thân – Vạn kiếp bất phục": Có nghĩa một khi thân thể này mất đi dù có bao nhiêu kiếp cũng không lấy lại được – Trong truyện ý chỉ, nếu như để mất cơ hội này, A Học sẽ muôn đời hối hận.

"A Học đừng ——!!!!" Ân Kiên hít một hơi lạnh, mắt mở trừng trừng nhìn Hà Bật Học xả thân lao đến đá trường sinh trước ngực cố luân Hòa Tĩnh công chúa…

Đẩy kính mắt, Ngô Tiến thở dài, bên trong xe không khí vô cùng trầm thấp, tình huống tồi tệ nhất cũng không đến nỗi như thế này. Ai mà lường trước được, cứ mỗi một lần giao đấu với Ân Tư, sẽ lại một lần bị bại trận, nhìn qua cứ tưởng toàn thắng, cuối cùng bọn họ so ra bị mất nhiều hơn…

"Thằng cháu nhỏ, hạ cửa xe xuống chút đi, buồn bực quá!" Ân Lâm nhắm mắt dưỡng thần, tà tà tựa vào bên cạnh Ngô Tiến, nàng thậm chí không cần mở mắt, có thể rõ ràng nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của Ân Kiên. Tóc dài vén ở sau tai, bàn tay nắm chặt khiến nó trở nên trắng bệch, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng căm tức nhìn xa xăm, so với lúc bị hồn phi phách tán còn bi thảm hơn.

"Ân Kiên, cậu nên nghỉ ngơi một chút, để tôi lái xe cho." Ngô Tiến cười khổ. Anh cũng chẳng phải kiểu đàn ông tinh tế mẫn cảm gì cho cam, nên không thể bảo anh đồng cảm với Ân Kiên, đơn thuần chỉ là cảm thấy Ân Kiên hiện tại cảm xúc bất định thật sự không thích hợp để lái xe mà thôi.

"Không cần, tôi không sao." Ân Kiên cứng rắn trả lời, giẫm chân ga, xe tiếp tục tại đường núi chạy như bay.

Thời gian đã trôi qua được một tuần. Ân Lâm lúc đó không biết đã dùng cách gì để liên lạc với Ân Kiên, Ngô Tiến thì sử dụng phương pháp liên lạc của người bình thường —— « Di động », đối với con cháu nhà họ Ân thì có một cách khác để liên lạc. Ân Lâm chỉ cần đốt một lá bùa với ký hiệu kỳ quái một phát, là nhà Ngô Tiến chuông cửa sẽ không ngừng vang lên, sau đó một đám các thanh niên trẻ tuổi sẽ lố nhố xông ra, nguyên lai trừ bỏ hai cô cháu nhà họ Ân mà chúng ta vẫn biết, số lượng con cháu Ân gia thật sự rất kinh người.

Tiếp theo, có một số điều mà Ngô Tiến không thể nào lý giải, anh vĩnh viễn không thể hiểu nổi ánh sáng trong vụ nổ hạt nhân kia đại biểu cho cái gì, trong trung tâm thương mại tự nhiên xuất hiện một mặt trời nhỏ? Tiếp đó, một đám con cháu nhà họ Ân vừa đến báo danh đột nhiên biến mất hết ráo, rồi chả hiểu dùng cách gì mà báo lại được tin tức cho Ân Lâm, nói bọn họ gặp nhau ở đâu, chạy trốn Huất như thế nào, bất quá có điều đáng giá là mọi thứ đều đã được giải quyết hết.

Ngô Tiến giống những người ngoài đứng xem, lẳng lặng nhìn. Trong đầu vị học giả không ngừng liên kết tất cả các thông tin, thử đưa ra kết luận, bọn họ đã an toàn sao? Những sinh vật đáng sợ đã chiếm lĩnh toàn thành phố đều bị tiêu diệt hết rồi sao? Đáp án có lẽ khẳng định là đúng đi?

Chẳng quá, không phải mỗi câu chuyện đều có cái kết tốt đẹp. Ít nhất, cái kết hiện giờ họ đang phải trải qua không, giống, như, vậy!

Chờ Ân Lâm liên lạc được với Ân Kiên, mới biết được cậu ta bị thương, hơn nữa tình huống tựa hồ thực thảm, Ngô Tiến lúc này mới có may mắn diện kiến Huyền quang thuật, nó giống như nói chuyện qua TV, hoặc LCD internet, Ân Kiên lui ở trong góc run rẩy, khóe miệng tựa hồ có máu, thực sự khiến Ngô Tiến lo lắng chính là cậu ta không ở bên Hà Bật Học. Không phải hai người giống như trụ cột của nhau sao, sóng to gió lớn đều là hai người liên thủ đương đầu, vì cái gì không thấy Hà Bật Học?

"Ân Kiên! A Học đâu? Cậu ta không phải với ngươi cùng một chỗ? Lão già Ân Tư kia đâu? Không phải cùng nhau đi đối phó Huất ư? Vì sao lại bị thương thế này?" Nghe Ân Lâm đặt câu hỏi như bắn liên thanh, Ngô Tiến có thể hiểu cô đang rất lo lắng. Dù sao, đó là cháu ruột của cô, theo bản năng sẽ muốn bảo vệ cậu, mà hiện tại, nhìn cảnh Ân Kiên lui trong góc run lẩy bẩy, thiên tính làm mẹ trong lòng bắt đầu trỗi dậy.

"Ân Tư…… Nói dối…. hắn linh lực cũng không có biến mất…. Hắn… Hắn đoạt đi tượng nữ thần sáng thế… cùng……cùng ngọc hồ lô…" Ân Kiên cúi đầu, giọng nói run rẩy đứt quãng, Ân Lâm trong lòng gợn lên, cô chưa từng thấy qua Ân Kiên yếu ớt như thế —— phải rồi! Đã từng nhìn thấy qua! Đó là ác mộng của cậu, ác mộng vĩnh viễn bị đóng đinh trong quan tài. Ân Lâm không dám tưởng tượng đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra, có thể làm cho Ân Kiên sợ hãi đến nỗi nói không nên lời.

"Đứa cháu nhỏ của ta, A Học đâu rồi? Cậu ta…" Ân Lâm hít một hơi lạnh, không loại trừ khả năng Hà Bật Học đã gặp phải chuyện bất hạnh, cô thật sự không thể tưởng được còn có chuyện gì hơn thế có thể làm cho Ân Kiên mất kiểm soát đến như vậy, cô cùng Ngô Tiến hoảng sợ nhìn nhau, hy vọng mọi thứ đều không phải sự thật.

"… Cô Lâm~…Ta không sao……"

Có tiếng Hà Bật Học mỏng manh truyền đến, Ân Lâm giật mình kinh hãi, đáng tiếc Huyền quang thuật cũng không thể chuyển hướng, cho nên cô chỉ có thể nghe thấy thanh âm của Hà Bật Học, nhưng không nhìn thấy đối phương có bình an hay không.

"A Học! Xảy ra chuyện gì? thằng cháu của ta làm sao vậy?" Ân Lâm thét chói tai chất vấn, dùng ánh mắt ý bảo Ngô Tiến đi chuẩn bị xe, hiện tại cho dù thiên hoàng lão tử đích thân tới cũng không thể ngăn cản cô đem hai người kia trở về.

"Ân… Ân Kiên rớt ngọc hồ lô, cả người… Cả người trở nên là lạ, anh ấy, anh ấy nói ta không được tới gần, ta, ta, ta…" Hà Bật Học ấp a ấp úng.

"Ngươi làm sao vậy? Ngươi bị thương sao? Ta nhìn không thấy ngươi, thương thế của ngươi nghiêm trọng

như thế nào?" Ân Lâm lo lắng hỏi, mấy năm nay ở chung, cô đã sớm đem cái người mặt bầu bĩnh, mắt to tròn kia như là người thân, quan tâm cậu ta tới mức ngang với Ân Kiên.

"Cái tên ngu ngốc kia dám cướp đá trường sinh!" Ân Kiên hai mắt đỏ ngầu hét to một tiếng.

Lại một lần nữa thở dài, Ngô Tiến nhìn phía Ân Kiên đang lái xe, mọi chuyện là như vậy đấy, liên tiếp ngoài ý muốn khiến cho không khí càng trầm hơn, lại nhìn ghế phó lái Hà Bật Học, đồng dạng cũng đang căng thẳng pha chút hờn dỗi trẻ con, mắt to chăm chăm nhìn ngoài cửa sổ xe, không nghĩ tới lúc cậu giận lên trông cũng rất dọa người, cùng Ân Kiên hai người đều dỗi một tuần, hiện tại hai người vẫn còn chiến tranh lạnh.

"Ây ây! Thỉnh hai cái con người phía trước « ngây thơ cực kỳ » kia mở cửa sổ, thật sự rất bí bách, còn nữa, đến đoạn kia quẹo trái, trên bản đồ không có Bạch Vĩ thôn, đừng có đi tùy tiện như thế!" Ân Lâm vẫn nhắm mắt, cô hoàn toàn không lo lắng hai tên ngu ngốc chỉ số thông minh thấp kia cãi nhau, hiện tại trọng điểm là như thế nào thuyết phục nhóm yêu quái theo phe phàm nhân, kể từ lúc Quản Đồng kia thoát được một kiếp đến gặp cô, Ân Lâm đã tâm niệm muốn lợi dụng lực lượng của bọn họ đến ngăn cản nữ thần sáng thế hủy diệt nhân gian.

"Quẹo trái… Quẹo trái! Quẹo trái ——!… Ân Kiên! Anh bị mù đường à…" Hà Bật Học hung hăng liếc mắt một cái, rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe thì thào tự nói, Ân Kiên đối với cậu nổi giận, cậu đối với Ân Kiên bất mãn, hai người khiến không khí tụt xuống mức thê thảm.

Giẫm phanh một cái, Ân Kiên hung tợn trừng mắt nhìn Hà Bật Học, người kia không chịu thua đáp lễ, hai người động tác cùng lúc đá văng cửa xe đi ra ngoài, Ngô Tiến lo lắng cũng muốn cùng xuống xe, Ân Lâm dù bận vẫn ung dung ngăn anh lại.

"Thanh quan khó đoạn việc nhà*, hai vợ chồng người ta cãi nhau, anh khống muốn tự mình làm mất mặt chứ!"

*Thanh quan khó đoạn việc nhà ( ): Ý chỉ người làm quan trên công đường có thanh liêm giải quyết mọi việc tốt đến đâu, nhưng khi có dính dáng đến chuyện nhà đều vô cùng khó xử.

"Bây giờ là muốn như thế nào đây?" Ân Kiên quát lên một tiếng, đôi mắt đỏ lên trông thực dọa người, không chỉ có hai con mắt sắc màu thay đổi, nếu nhìn kỹ, hai cái răng nanh còn quá mức bén nhọn. Chính là dù trông rất khủng bố nhưng vẫn đẹp trai nên Hà Bật Học không bị ảnh hưởng gì, mắt to chẳng sợ vẫn trợn lên nhìn anh.

"Muốn thế nào à? Những lời này tự mà hỏi bản thân đi? À vâng, tôi ngu, không lưỡng lự đến ngăn cản con mụ quỷ kia kết quả cướp được đá trường sinh là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, anh hiểu không? Đây không phải là việc có thể kiểm soát hay không! OK, để tôi giải thích! Đó là ngoài ý muốn, tôi không cố ý, huống hồ… Tôi lại không chết, sao anh phải điên lên?" Hà Bật Học nói một tràng giang đại hải, cậu cùng Ân Kiên hai người gặp phải xui xẻo, xui đến thấu đỉnh, bị đám Ân Tư quay cho một vòng, kết quả hai người từ trên cao rơi xuống người ngợm ê ẩm coi như xong đi, ngay cả tóc cũng như bị ma làm, tự nhiên dài ra trông không ra cái thể thống gì cả.

"Phát điên cái gì à? Phát điên cái gì à?" Ân Kiên trừng Hà Bật Học cười lạnh. Hai người này ước chừng là khí nóng bốc ra ngoài đầu luôn rồi, thế nhưng đem xe dừng ở giữa đường núi, làm cho đám Ân Tiển đi theo cũng phải dừng xe, mọi người không kiên nhẫn chờ hai người này lại một lần nữa giải quyết.

"Cái kia là đá trường sinh!!!! Sờ qua nó ai cũng đều chết hết! Thế mà ngươi còn lao vào cướp? Quản Đồng chửi ngươi là trẻ con đần độn ta còn giúp ngươi phản bác, kết quả giờ ngươi làm cái gì đây?"

"Đã nói là ngoài ý, anh còn muốn tôi như thế nào? Tôi làm sao biết sẽ như vậy vừa vặn cướp được đá trường sinh? Con mẹ nó từ trước đến nay còn chưa thấy vui như vậy!... Tôi không bị chết!!!"

"Đó là tại ngươi mạng lớn!"

Hai người không ai nhường ai nhìn chằm chằm đối phương, trong óc xoay quanh nghi vấn giống nhau, vì cái gì Hà Bật Học không chết? Này thật sự không thể dùng ngoài ý muốn mấy chữ cho qua được. Nếu chỉ có huyết mạch hoàng gia mới có tư cách đụng vào đá trường sinh, Hà Bật Học chắc hẳn phải là công chúa mất đầu kia chuyển kiếp mới có thể sờ nó? Gặp quỷ ư... cho dù không phải vị công chúa kia chuyển thế, vậy cậu phải là ai trong hoàng cung mới được chứ?

"Không cần mắng chửi tôi! Anh thì sao? Tôi chỉ là thằng ngu, ngoài ý muốn cướp được đá trường sinh, kết quả anh thì sao? Con mẹ nó, khi không lại muốn bị hồn phi phách tán lần nữa? Ân Kiên anh thật sự cũng là quá ngây thơ đi!"

Hết Chương 5 Quyển 4

22. Quyển 4 - Chương 6

Đơn phương bị ăn mắng tất nhiên trong lòng khó chịu, Hà Bật Học tức giận nên cũng nhân cơ hội quở trách tội của Ân Kiên. So với Hà Bật Học lại là một sự tích kinh người , Ân Tiển thấy Ân Kiên phạm phải lỗi gì mà có thể để một tên người thường mắt to ngây thơ như thế kia nổi trận lôi đình mắng cho te tua cũng cảm thấy vô cùng hứng thú. Gõ cửa kính xe Ân Lâm, tò mò hỏi Ngô Tiến đang nhấp nha nhấp nhổm như kiến hơ chảo nóng.

"Ân Kiên... Ân Kiên đang gặp phiền toái, ngươi có biết, cậu ta làm mất ngọc hồ lô, hiện tại trở nên... Trở nên rất quái lạ, mà ngay cả tiểu Lâm đưa bao nhiêu thuốc cũng không dừng được... Cậu ta thậm chí... Thậm chí suýt chút nữa đang ngủ giết Hà Bật Học."

"Ách! Nguy hiểm thế á."

"Đúng vậy! Cảm xúc của cậu ta trở nên hỗn loạn, ngày đó còn viết cái thần chú gì đưa cho Ân Lâm, hình như là cái gì hồn phi phách tán – hồn vía lên mây ấy? Kết quả Hà Bật Học nửa đường lao tới đem lá bùa nhét vào mồm ăn…"

"Ây yo~ Cậu ta là dê sao?"

"Tiểu Lâm cũng nói y như vậy, bất quá tiểu Lâm cũng vì Ân Kiên nên chịu đựng đến phát bực, cô ấy còn bảo, Ân Kiên dám bức cô niệm thần chú kia, cô ấy sẽ biến Hà Bật Học thành dê thật!"

"Cô Lâm đến bây giờ vẫn cứ buồn cười như thế. Nói ngắn gọn, Ân Kiên có thể đem thần chú cho ta a! Dựa vào tình huynh đệ thắm thiết, ta tuyệt đối sẽ không để hắn thất vọng, chỉ một lần khiến cho Ân Kiên vĩnh viễn không siêu sinh."

Nghe giọng Ân Tiển bình thản, Ngô Tiến chỉ có thể nói, con cháu Ân gia thật sự chẳng biết nói đùa, dùng loại giọng điệu này, loại vẻ mặt này nói chuyện, nếu không biết quan hệ của bọn họ, anh sẽ cho rằng hai người này có thâm cừu đại hận!

"Ân Kiên và Hà Bật Học hai người cũng đoán ra, ngươi đại khái mừng rỡ thưởng thức Ân Kiên bị đóng đinh trong quan tài cả đời, cho nên liền không mong muốn ngươi giúp đỡ chuyện đó." Ngô Tiến cười. Anh đoán mình với đám Ân Kiên tuổi tác chênh lệch, cho nên không thể hiểu hết những câu nói đùa của mấy thanh niên trẻ tuổi.

"Không nghĩ ta dễ dàng như vậy bị nhìn thấu." Ân Tiển cũng không phủ nhận mà lắc đầu, Ngô Tiến sợ hãi trừng mắt, anh thật sự không hiểu mối quan hệ của bọn họ là như thế nào.

Đầu đường bên kia, Ân Kiên cùng Hà Bật Học còn ở một chỗ nháo nhào cả lên, kỳ thật bọn họ đơn thuần là bởi vì rất quan tâm đối phương, cho nên cảm xúc mới dễ bị kích động.

Đối với Ân Kiên mà nói, ngoài ý muốn cướp được đá trường sinh, chuyện này hoàn toàn vượt quá giới hạn của anh, anh dùng toàn lực tưởng bảo vệ được đối phương, kết quả tên ngu ngốc kia thiếu chút nữa chính mình đi tìm cái chết; đồng thời, Ân Kiên bởi vì mất ngọc hồ lô, đối với sự khao khát linh hồn đến mức độ nguy hiểm khi ở cùng Hà Bật Học. Anh bề ngoài tuy rằng kiên cường, nhưng trên thực tế đã khó có thể kiểm soát cảm xúc, cho nên điều đầu tiên anh nghĩ là tự hủy hoại mình để bảo vệ đối phương.

Điều này không nghi ngờ đã châm ngòi cho Hà Bật Học phát hỏa, cậu cá tính cố chấp, không chịu thua so với Ân Kiên hơn rất nhiều, đến nỗi ngay cả âm phủ cũng tìm được mà đem người kéo trở về, đương nhiên không để cho Ân Kiên nhanh như vậy vứt bỏ hy vọng. Lúc này chiến tranh lạnh, vừa vặn lẫn nhau dẫm nát sức chịu đựng của đối phương.

"Ngươi có biết ngươi thiếu chút nữa đã bị ta hại chết hay không? Nếu như……. Nếu như không đúng lúc ấy ta thanh tỉnh, ngươi sẽ như thế nào? Ta không muốn vừa tỉnh dậy phát hiện chính tay mình giết ngươi, nếu như vậy ta sống làm sao hả!" Ân Kiên càng nói càng kích động, theo bản năng kéo đứt sợi dây có đồng tiền vàng trên cổ.

Đánh mất ngọc hồ lô, mặc kệ dùng bao nhiêu thuốc Ân Lâm đưa cho, Ân Kiên không thể điều khiển chính mình, lục tìm sách cổ, cuối cùng Ân Lâm nghĩ ra phương pháp tạm thời, dùng Đồng tiền cổ luyện một trăm ngày đeo cho Ân Kiên để tạm thời ổn định, cái này người bình thường có thể chống đỡ được hơn trăm ngày, nhưng với Ân có thể duy trì bao lâu thì không biết được.

"Dừng tay! Đừng làm thế!" Hà Bật Học kêu sợ hãi, Ân Kiên dọa cậu nhảy dựng, nhanh chóng đẩy tay anh ra, thật cẩn thận đem sợi dây đeo lại.

"Cái này không thể trị tận gốc, chỉ tạm thời trấn trụ nhưng như thế sẽ chỉ làm tình huống càng chuyển biến xấu đi thôi, chờ một trăm ngày, đến lúc đó ta sợ ta cho dù giết sạch sinh linh trên thế gian cũng không thể triệt tiêu cơn khát này…" Ân Kiên cười khổ, đôi con ngươi đỏ lừ, răng nanh bén nhọn, vô tình anh đã trở thành con ác quỷ mà Ân Tiển vẫn luôn hy vọng được trừng phạt? Vì cái gì ông trời không công bằng như thế? Anh chuyện gì đều không có làm, vì cái gì bị trừng phạt? Vì cái gì?

"Cho nên chúng ta mới cần đi đến thôn Bạch Vĩ cùng nói chuyện với nhóm yêu quái, nhất định phải thuyết phục bọn họ hỗ trợ, chỉ cần đoạt lại tượng nữ thần sáng thế, anh liền có thể tái thế làm người không phải sao?" Hà Bật Học dịu dàng ôm Ân Kiên an ủi.

"A Học à ~… Chúng ta không thể cùng nhau……"

"Em mặc kệ, em nhất định sẽ không để cho anh gặp chuyện không may, tuyệt đối sẽ không!""

Xe tiếp tục chạy như bay trên đường núi, địa phương này trên bản đồ không có, GPS tìm không thấy, nếu người lái không hết sức chăm chú, rất nhanh sẽ chạy xuống tận sơn cốc.

"Đợi lát nữa khi nhìn thấy thác nước, nhớ rõ quẹo trái… Quẹo trái a! Trái phải chẳng phân biệt được đúng là mù đường…" Ân Lâm như cũ ở ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, nàng vì luyện đồng tiền trăm ngày kia hao đi không ít linh lực, hiện tại không có dư thừa tâm tư đi để ý tới hai tên ngốc ngày ba ngày bốn lại cãi nhau kia.

"Địa danh gì mà kì lạ… Làm sao mà chui rúc ở trong này?" Lật lật bút ký trong tay, Hà Bật Học đối chiếu mấy chữ như gà bới dường như bên trong có ẩn bản đồ nhíu mày. Cứ tưởng núi lớn, núi nhỏ cậu đều chinh chiến vô số, như thế nào chưa từng nghe qua có thôn Bạch Vĩ.

"Chẳng phải, đó chính là địa phương nơi bọn họ tụ tập sao?" Ân Kiên liếc mắt nhìn cậu thấp giọng cười. Hai vị này đúng thật là có tố chất điên bẩm sinh, cảm xúc quá mức thất thường đi, vừa mới một trận tưng bừng khói lửa, sau đấy lại giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra cười cười nói nói, lại bắt đầu quấn lấy nhau, sóng to gió lớn xông thẳng về phía trước.

"Thôn Bạch Vĩ phong thủy kỳ lạ, là nơi địa linh nhân kiệt, rất nhiều cao nhân đều đã từng ở trong này, cha của Ân Kiên cũng là anh của ta đã tới nơi này xem xét qua, ta nghĩ, Ngô Tiến nhà này nhất định cũng sẽ vào đó náo loạn cho xem. Nơi này phong thuỷ thập phần đáng giá nghiên cứu, rất nhiều nhóm yêu quái từng ở nơi này tu luyện, bất quá hiện tại Bạch Vĩ thôn vận khí xoay vần đang ở vị thế thấp, ta nghĩ bọn họ sẽ ở trong này, đại khái là muốn vận khí xoay ngược lại, chiếm được nơi có phong thuỷ hoàn hảo." Ân

Lâm cuối cùng mở hai mắt, hai mắt thâm quầng khiến ánh nhìn càng thêm u tối, Ngô Tiến đau lòng cầm tay cô, Ân Lâm ngược lại rất trấn định, dù nguy cấp cô vẫn giữ vững khí thế của một trưởng bối.

"Wowwww… Cái này quá tuyệt đi…" Hà Bật Học chặc lưỡi.

"Chỉ mang theo những thứ cần thiết, phía trước không có đường, chúng ta phải đi bộ vào." Ân Kiên phanh lại, đoàn người nhìn giữa đường chặn toàn đá lớn há hốc mồm.

"Trời ạ ~… Tại sao lại đến cái nơi này chứ? Cho dù muốn tìm nơi nào họp hành bí mật một tị, cũng không cần chọn cái nơi đến cả đường đều không có, tận thâm sơn cùng cốc đi?" Lưng đeo balo, Hà Bật Học một bên cân bằng chính mình để tránh trở mình lăn xuống vách núi, một bên thì thào oán giận, vốn dĩ tâm tình đang hưng phấn giờ đường núi gập ghềnh leo leo bò bò hơn mười phút đã vô cùng bất mãn.

"Nơi này thực ra có đường, nhưng bị động đất, vừa lúc đá từ phía trên lăn xuống làm hỏng đường, tiếp tục phía trước đi thôi! Bây giờ trở về đã quá muộn." Ân Kiên vươn tay kéo khuỷu tay Hà Bật Học, anh nghĩ con đường này cũng không ảnh hưởng gì tới ý chí của mọi người, cho dù là tây trang, giày da, vẫn cứ bước đi phăm phăm như bay.

"Thôn Bạch Vĩ phong thuỷ thực đặc biệt, cực kỳ tốt đến dị thường, nhưng vì vận thế suy sụp, nên tất nhiên có chút sa sút." Ân Lâm thở gấp trả lời, buồn bực đạp đạp giày cao gót của mình.

"Nhìn mạch núi, Bạch Vĩ thôn vận thế có thể đã trở lại, hơn nữa đúng là mấy ngày nay, ta nghĩ mãi là vì sao mấy nhóm yêu quái muốn đến nơi này họp, ai cũng đều hy vọng tại nơi này sẽ có ưu thế trợ giúp mình tu hành." Ân Kiên chỉ chỉ vách núi đối diện, đơn giản sáng tỏ bổ sung.

"Nhớ rõ này, A Học, nhất là ngươi đấy, Bạch Vĩ thôn vận thế thay đổi không như lúc trước, ngàn vạn không thể tùy ý chạy loạn, nơi này từ trường hỗn loạn dị thường, hơn nữa là nơi đất độc, nếu không muốn phát sinh điều gì nguy hiểm hãy an phận một chút!" Ân Lâm cảnh cáo cả Ngô Tiến lẫn Hà Bật Học, thậm chí uy hiếp trừng mắt nhìn cả đám, nếu không phải Ngô Tiến cuồng đồ cổ đối với việc nghiên cứu đá trường sinh cùng mấy viên ngọc đều quen thuộc rành rọt còn Hà Bật Học ngoài ý muốn trở thành người nắm giữ đá trường sinh, cô xác định còn lâu mới dắt theo hai người này đi để thêm phiền phức.

"Em nói như vậy… Có phải là… Đã từng xảy ra chuyện gì không hay không?" Ngô Tiến nuốt nuốt nước miếng, anh mặc dù cảm thấy có thể tham dự thực vinh hạnh và hưng phấn, nhưng dù sao anh cũng không bằng Hà Bật Học kiến thức rộng rãi, càng tiếp cận gần thôn Bạch Vĩ, tim của anh càng ngày càng đập nhanh hơn.

"Ừm, không hiểu sao lại xảy ra một trận đại dịch, toàn thôn đều chết sạch, anh thấy chuyện như vậy có được tính là không hay không?" Ân Lâm hừ lạnh một tiếng, nảy sinh cáu gắt mà đá bay đôi giày cao gót. Còn lại ba người đàn ông nhìn nhau, Ân Kiên cùng Hà Bật Học ăn ý mười phần dời tầm mắt ra chỗ khác, Ngô Tiến đành cười khổ vài tiếng, lập tức cam tâm tình nguyện cõng Ân Lâm.

"Chết sạch? Đều chết sạch bách thì ai là người đồn ra chuyện này?" Hà Bật Học ánh mắt sáng ngời, bản tính « lòng hiếu kỳ giết chết mèo » lại nổi lên, Ân Kiên tuấn mi nhíu lại, nổi giận trừng mắt nhìn cậu.

“Làm sao mà ta biết được? Không phải nghi ngờ ta!” Ân Lâm nguýt cậu một cái.

Gian nan hướng sơn cốc đi đến, nhìn trời bắt đầu trở nên u ám, mưa phùn lất phất, bốn phía nhiệt độ không khí bất chợt giảm xuống, Hà Bật Học không hiểu sao thấy rất khẩn trương, có lẽ, bọn họ đã tiến vào địa phương kỳ lạ – Thôn Bạch Vĩ.

Đoàn người đi vào một thôn làng đổ nát, cổng thôn có mô đất cắm một bia đá mờ nhạt khắc ba chữ – Thôn Bạch Vĩ. Hà Bật Học le lưỡi, có cần thiết trông u ám như vậy không? Đây cũng không phải đang đóng phim…

“Cô à, cô có biết bọn họ ánh chừng đang ở nơi nào không?” Ân Kiên nhìn xung quanh, thôn Bạch Vĩ như bị bao phủ giữa một bóng ma ngẩng đầu lên nhìn không thấy trời, mưa phùn bốn phía lạnh lẽo khôn cùng.

“Ân Kiên!” Ân Tiển thủ thế, hắn phát hiện ra yêu khí. Phải nói là, toàn bộ thôn Bạch Vĩ bao trùm cỗ yêu khí dày đặc, lúc này hắn không thể nào tập trung được lực chú ý.

“Tất cả tự bảo vệ!” Ân Kiên gật gật đầu, anh cũng cảm nhận được, xem ra cảnh báo của Ân Lâm là quá nhẹ, nơi này không chỉ có phong thuỷ không tốt mà thôi, bọn họ dường như chỉ một bước là lạc sang một thế giới hoàn toàn khác.

“Anh Kiên, trong này!” Hà Bật Học ngắm đến một hướng, mạnh mẽ gọi Ân Kiên, mọi người nhìn nhau xong ăn ý đi theo. Với kinh nghiệm tích lũy được, khi cần thiết, nhất định phải tin tưởng cái Ra-đa lợi hại kia.

Rẽ đằng Đông, chạy đằng Tây, Hà Bật Học như rất quen thuộc xuyên qua cái thôn hoang tàn này. Tuy rằng không đến nỗi cỏ dại mọc thành bụi, nhưng vì không có người lại có mưa phùn, thôn Bạch Vĩ thoạt nhìn dị thường hoang vắng.

“Anh Kiên…” Hà Bật Học đứng ở một nơi giống như nhà trọ có hai tầng lầu, cảm giác quỷ dị không thốt nên lời, trên bản đồ làm gì có thôn Bạch Vĩ, thế nên khi cậu nhìn thấy nhà trọ thì rất bất ngờ.

“Làm sao thế?” Ân Kiên chạy đến cạnh Hà Bật Học kéo cậu ôm sát bên người, đồng thời cũng nhìn đánh giá khu nhà trọ, không giống như nhà ma, nhưng mơ hồ cảm thấy bên trong có thứ gì đó.

“Em… Em có cảm giác đã từng tới nơi này…”

“Đã tới nơi này?” Ân Kiên nghi hoặc nhìn cậu, một bên hướng Ân Lâm, Ân Tiển làm dấu, muốn bọn họ tách ra bắt đầu kiểm tra, cái thôn hoang tàn này bắt đầu lộ ra những điều quỷ quái rồi.

“Thôn Bạch Vĩ này có khi trước lúc em sinh ra đã bỏ hoang rồi.” Ân Kiên nhắc nhở, giọng điệu là dịu dàng nhắc nhở chứ không hề phản bác, Hà Bật Học trải qua rất nhiều chuyện, cậu nếu thật sự gặp quỷ có cảm giác như đã tới nơi này, Ân Kiên cũng sẽ chỉ thấy giống như trong cuốn « Sự tích mấy chuyện quỷ dị của

Hà Bật Học » mà tích thêm một truyện thôi.

"Em cũng không biết… Chỉ là… Em… Em thật sự đã tới nơi này, hình như khi còn bé?" Hà Bật Học đẩy cửa lớn nhà trọ, cửa gỗ bị mọt ăn rỗng tuếch nên vừa động vào đã rơi rụng ra.

"Khi còn bé?" Ân Kiên hồ nghi, não bộ Hà Bật Học cấu tạo rất đặc biệt, tư duy nhảy nhót mà trí nhớ lại có tính phân loại, có một số chuyện thì nhớ như in, có một số mơ mơ màng màng, cậu nói khi còn bé đã tới, Ân Kiên hoài nghi cậu có thực sự nhớ khi còn bé ấy của mình hay không.

"Thật sự… Em nhớ rõ ở tầng lầu này, em cùng mẹ đùa nhau, thế là sau đó em chạy lên lầu trốn đi… Rồi trốn vào trong tủ quần áo một phòng trọ…" Hà Bật Học sờ tay vịn, cẩn thận sải bước trên bậc thang mối đã ăn đến mục ruỗng, Ân Kiên nhếch chân mày đuổi theo, hình như Hà Bật Học kể lại rất đúng về căn phòng ấy.

"Anh xem này! Chính cái tủ quần áo này! Em khi đó liền trốn ở bên trong." Hà Bật Học có chút hưng phấn, có chút đắc ý chỉ một cái tủ quần áo, Ân Kiên tức giận lườm cậu một cái, cho dù cậu thật sự đã tới đây, cho dù ký ức cậu không sai, một thằng bé con trốn trong tủ quần áo dọa mẹ thì có gì mà kiêu ngạo đắc ý cơ chứ?

Lời vừa mới dứt, Hà Bật Học như lạc vào trong ký ức sắc mặt dần dần tái đi, hô hấp dồn dập, cảm xúc bất an giống như có thể lây được liền truyền sang Ân Kiên, hại anh cũng theo đó mà lo lắng.

"Làm sao thế?" Ân Kiên xoa xoa lưng Hà Bật Học, ổn định tâm tình của câu, người kia nhìn anh mỉm cười, má lúm đồng tiền đáng yêu đã từ bao lâu rồi chưa xuất hiện, Ân Kiên chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày anh lại ngu ngơ mê đắm đôi má lúm đồng tiền trên khuôn mặt tươi cười của Hà Bật Học.

"Không sao đâu, chỉ là nhớ tới một việc đáng sợ,… Em nhớ rõ khi đó… Em trốn trong tủ quần áo thật lâu, kết quả em liền ngủ quên, sau đó… Sau đó cửa tủ quần áo đột nhiên mở ra, có… Có con yêu quái mắt đỏ như máu nhìn em, rồi còn cười trêu chọc lộ ra răng rất dài…" Hà Bật Học cảm thấy có chút hoang đường cười khổ, rồi mới thuận tay mở cánh của tủ quần áo kể cho Ân Kiên nghe, chỉ biết sau đó cậu trợn mắt lùi ra mấy bước, Hà Bật Học bị dọa nhảy dựng, theo đó một giọng cao quãng tám thét chói tai.

"Mẹ ——!!!!" Một cậu bé cao chưa tới một mét xuyên qua Hà Bật Học hướng phía ngoài chạy tới, Hà Bật Học cùng Ân Kiên hai người kinh hồn, không biết vừa mới nhìn thấy gì?

"K.k..kk..kia…. Đ…đ. đó… là cái gì?" Ân Kiên thế mà lại nói lắp, ở địa phương này mà gặp yêu quái thì cũng bình thường thôi, chính là tại trong này gặp gỡ một đứa bé chưa tới hai tuổi chạy ra mới gọi là đáng sợ a!

"Trẻ…. Trẻ con ư?" Hà Bật Học nuốt nuốt nước miếng, tim chưa đập xong nửa nhịp lại có tiếng phụ nữ đáp lại đứa bé kia, hơn thế, suýt chút nữa cậu cũng mở miệng đáp lại tiếng nói ấy…

Tiểu Học…!!!!!!!!!!!!!!!

Ân Kiên cùng Hà Bật Học hai người một trước một sau chạy xuống lầu, ánh sáng trong nhà trọ nhìn qua trông không chân thật là mấy, kiểu như bọn họ vốn đang ở một nơi u ám, lại không biết từ nơi nào tỏa ra ánh đèn, phòng trọ đầu kia tỏa ánh sáng vàng ấm áp.

"À à à ~… tiểu Học ngoan làm sao thế?" Một người phụ nữ trẻ mặt bầu bĩnh, tóc xoăn dài, dịu dàng ôm chặt đứa bé, đau lòng khẽ lay lay đứa trẻ trong ngực, xoay người che trở để gió không lùa vào.

"Mẹ, mẹ." Đứa bé kia vùi mặt vào ngực người phụ nữ. Cánh tay bé bé, ngắn ngủn chỉ hướng Ân Kiên và Hà Bật Học, người phụ nữ kia theo đó nhìn về phía bọn họ. Trong nháy mắt, Hà Bật Học tim đập điên cuồng, mà Ân Kiên lại cứ đứng yên nhìn kỹ người phụ nữ ấy rồi lại xoay qua nhìn người bên cạnh.

"Nơi đó làm gì có gì! Tiểu Học không sợ, không sợ." Người phụ nữ kia nhẹ nhàng nói, xong dắt đứa nhỏ đi vào phòng ăn, cách tường có thể mơ hồ nghe thấy giọng của cô ta, mang búp bê dỗ dành đứa bé.

"Kia… Là?" Ân Kiên tâm tình còn chưa kịp bình phục cứng họng.

"Là…" Hà Bật Học cũng cũng không khá hơn chút nào ngơ ngác đáp lại.

"Ê! Hai người ở trong này làm gì?" Quản Đồng từ cửa lớn thăm dò tiến vào, vẻ mặt cười cười đến bên người Ân Kiên cọ cọ, sở trường của hắn là phá đám chuyện tốt của người khác a~!

Ân Kiên cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, nhà trọ lại khôi phục vẻ ám muôi, tự nhiên tìm không thấy người phụ nữ dịu dàng cùng đứa bé đâu. Nếu anh đoán không lầm, vừa rồi bọn họ đã trải qua sự thay đổi về không gian thời gian, giống như hồi họ bị lạc trong nhà ma, nhưng lúc này đây có phần đặc biệt…

Tỷ như giờ cho anh một trăm cái đầu, thì cũng không thể tưởng tượng ra được bằng cái đầu « trùm sò » Hà Bật Học.

"Các người gặp được Hà Bật Học khi còn bé á?" Một lần nữa đoàn người tụ lại trong nhà trọ kêu lên sợ hãi. Đem ánh mắt đồng loạt dừng tại trên người nhân vật chính, Hà Bật Học xấu hổ cúi gằm mặt nhìn chính đôi giày mình đang đi.

"Ê ê? Có đáng yêu không?" Ân Lâm bình tĩnh nhất còn có thể hỏi mội câu chả liên quan gì đến vấn đề. Ân Kiên đầu tiên sửng sốt, sau đó nhìn Hà Bật Học dùng sức gật đầu lia lịa, anh đối với tình yêu phiên bản nhỏ của mình thật sự rất thích a~!

Riêng về phần « trùm sò » Hà Bật học mà nói đây đúng là tử huyệt.

"Tốt lắm! Tâm nguyện đã hoàn thành, ngươi có thể nhắm mắt xuôi tay! Hiện tại còn có việc quan trọng hơn, mong ngươi không tùy tiện phân tâm, OK?" Ân Lâm tức giận. Sớm nói nơi này từ trường hỗn loạn, khi không tiến vào chỗ thời gian không gian biến chuyển lại còn gặp cả quỷ phòng trọ. Tóm lại, đây không phải là vấn đề trọng điểm mà họ cần quan tâm.

"Hiểu rồi. Tại sao chỉ có mình cậu ở trong này?" Ân Kiên bản lĩnh thu hồi cảm xúc cùng Hà Bật Học. Vẻ mặt, ngữ khí biến đổi, đứng đắn hỏi Quản Đồng.

Tên này phúc lớn mạng lớn may mắn tránh được một kiếp hồ ly tinh, chạy đến chỗ Ân Lâm mật báo nói Ân Kiên bị Huất bắt đi xong lập tức quay lại trong núi sâu, cùng nhóm yêu quái họp bàn, cuối cùng thuyết phục xà tộc, quyết định một lần nữa tin tưởng phàm nhân.

Còn chưa kịp cùng người trong mộng Ân Kiên buôn chuyện một tí thì ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau. Ân Kiên cùng Quản Đồng nhìn nhau rồi sóng bước đi ra, trong lúc đi Quản Đồng có ý tứ liếc trộm Ân Kiên vài lần. Hình như sau khi trải qua chiến dịch Huất, năng lực của Ân Kiên đang tăng lên, từ ánh mắt toát ra tự tin cùng trí tuệ, không giống như thiên sư nửa vời hai mươi lăm tuổi.

Ngoài phòng, Ân Tiển cùng con cháu Ân gia đang chiến đấu với hai cô gái trẻ tuổi một màu xanh một màu trắng. Ở thời đại này, nhìn một đám ăn mặc thời thượng cầm kiếm quyết đấu cả trai lẫn gái, nói thật, nhìn mà không nhịn được cười. Quả nhiên, đã có người không kiềm nổi phù một tiếng bật cười ha hả, mà người kia tất nhiên không ai khác chính là Hà Bật Học.

"Ê này này ~… Mấy người đang làm cái gì đấy hả?" Quản Đồng ngón tay bắn ra, một tia sáng chiếu lên trên đầu đám kia, sau đó nở bung ra thành một đóa hoa lấp lánh, đem những người kia tách ra, không một ai bị thương dù chỉ một sợi tóc.

"Chính là hắn! Chính là hắn phản bội chị ta! Đồ phụ bạc, đi chết đi!" Cô gái mặc đồ xanh hét lên, mắt đen trừng trừng theo dõi chặt chẽ Ân Tiển, mũi kiếm nhắm ngay cổ họng của hắn, tựa như tùy thời chuẩn bị chọc thủng, hoặc là cắt đứt khí quản.

"Phụ bạc ư?" Hà Bật Học tò mò cứng rắn tách Quản Đồng ra để đứng ở bên cạnh Ân Kiên. Mấy từ này thật quá tàn nhẫn, Ân Tiển đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng hắn so với Ân Kiên ngu hơn nhiều, có thể dùng bất luận cái gì khó nghe để chửi hắn, nhưng dùng tới phụ bạc thì hơi quá. Cái tên Ân Tiển này vô tâm, không tim không cảm xúc thì làm gì có ai thèm thương hắn, chứ nói gì đến cơ hội phụ bạc? Không mua xổ số thì làm sao biết mình trúng xổ số cơ chứ?

"Thanh… Bỏ đi, hắn không nhớ đâu…" Cô gái mặc đồ trắng thở dài, Hà Bật Học chỉ có thể đứng lặng nhìn. Không có lời nào để tả dung mạo cô ta, tựa như là rất đẹp, nhưng trong đầu hiện lên chữ trân quý cùng trang nghiêm , cô gái mặc đồ trắng làm cậu nhớ tới hồ tiên Tiểu Vân, nhưng Tiểu Vân tràn ngập luồng không khí kỳ ảo linh hoạt, còn cô gái này, là kiểu trầm mặc tĩnh lặng.

"Cô ấy là ai? Không phải là…?" Hà Bật Học tiến đến bên tai Ân Kiên thì thào hỏi. Hiện tại với cậu mà nói, gặp được yêu tinh quỷ quái đã không còn ngạc nhiên, nhưng nếu gặp được yêu quái trong truyền thuyết vẫn sẽ làm a-đrê-na-lin của cậu tăng vọt.

"Đúng, chính là cô ấy đấy." Ân Kiên gật đầu, đồng dạng cũng thì thào trả lời. Cô gái này không giống Tiểu Vân, lúc trước phát sinh qua một đoạn vui buồn lẫn lộn, cô ấy đối với ái tình khát cầu cùng cố chấp, không như Tiểu Vân chỉ mờ nhạt phảng phất, nếu Ân Tiển từ miệng các cô gái ấy là kẻ phụ bạc, vậy anh cảm thấy có ẩn ý gì đó, khóe miệng không khỏi nhếch một cái, ý đồ muốn ở một bên xem kịch hay.

"A? Là nàng!... Kia Ân Tiển không phải là...?" Hà Bật Học ôm miệng. Hoàn toàn vô tư đem Ân Tiển cùng người kia liên tưởng tại một khối, nhìn thế nào cái tên âm hiểm này cũng không giống cái loại thư sinh nho nhã chuyên tán tỉnh đàn bà con gái đi!

"Chính là hắn đấy!" Quản Đồng gật gật đầu phụ họa, bất quá nội tâm đồng ý với suy nghĩ của Hà Bật Học, Ân Tiển thật sự cùng người kia hoàn toàn không giống a!

Bên này ba người chuyện không liên quan mình xem cuộc vui, đầu kia một đám người lần thứ hai ác đấu, nhất là cái cô gái quần áo màu xanh, mỗi đường kiếm đều muốn lấy mạng Ân Tiển.

"Bạch tiểu thư! Đây không phải mục đích cô tới đây?" Ân Lâm trầm giọng đột nhiên xông ra, đang hỗn chiến đám người kia tất cả đều ngừng lại, Ân gia con cháu không hẹn mà cùng thối lui đến bên cạnh Ân Kiên, phân rõ ranh giới.

"Nếu không bởi vì hắn, chị sẽ không bị đánh trở về nguyên hình; nếu không bởi vì hắn, chị ta không phải trốn trong tháp đợi mấy trăm năm, đều là bởi vì hắn!" Cô gái mặc đồ màu xanh dùng kiếm chỉ vào Ân Tiển, đôi mắt đỏ đậm tính toán tiến tới. Cô gái mặc đồ trắng kịp thời ngăn lại thở dài.

"Bạch tiểu thư sẽ không bị Ân Tiển đánh hồi nguyên hình đâu? Tuy rằng Ân Tiển thực sự là tên âm hiểm kiêm máu lạnh, nhưng trong câu truyện kia có điểm không phù hợp nha!" Hà Bật Học ha hả nở nụ cười, cô gái mặc đồ màu xanh lửa giận tăng vọt trực tiếp đem ánh mắt trừng cậu đến mức như muốn xuyên thủng. Ân Kiên, Quản Đồng mỗi người một bên xốc nách đem tên ngu ngốc này giấu ở phía sau, biết thời điểm này không nên nói chuyện cậu liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Chuyện quá khứ liền không nhắc nữa, cứ để mọi chuyện duy trì như thế đi..." Nhợt nhạt cười, cô gái mặc đồ trắng sâu kín thở rồi khẽ nhìn Ân Tiển.

"Nếu đại sự lần này hoàn thành, tên Ân Tiển này cô muốn chém giết gì cứ tự nhiên!" Ân Lâm đẩy cô gái đến bên cạnh Ân Tiển, tên kia kinh hách trừng mắt nhìn, thật không ngờ Ân Lâm vì lợi ích đem hắn giao dịch? Mà cư nhiên còn có mặt mũi bày ra cái kiểu lấy đại sự làm trọng, vì nhân gian hy sinh một ít là thiết yếu .

"Ân gia sẽ không nhúng tay vào chứ?" Một xanh một trắng hai người nữ tử đồng thanh, vị màu trắng kia thì lo lắng, vị màu xanh kia thì thích thú, Ân Tiển không thể tin được Ân Lâm trông như thế mà lại gật đầu?

Nhìn Ân Tiển kẹt ở giữa biểu tình phong phú, Hà Bật Học dùng sức cắn môi dưới kiềm chế chính mình không cười lớn, tên kia mặt mũi vặn vẹo thật là quá tuyệt, bình thường kiêu ngạo đến vô sỉ Ân Tiển cũng có ngày hôm nay.

"Như vậy được không đó?" Ngô Tiến quan tâm nghi vấn, anh ước chừng vừa muốn đồng tình cũng vừa e dè nhìn một người. Bởi vì ở đây không có nửa người quan tâm đến an nguy của Ân Tiển, từ ánh mắt đầu tiên của người tự xưng là Bạch tiểu thư kia nhìn hắn ta, là lưu luyến triền miên, cô ấy sẽ không giết hắn, cô ấy luyến tiếc, sợ làm thương tổn hắn.

“Thật sự là không thể tin được, Ân Tiển cùng Bạch tiểu thư…” Ngô Tiến lấy giấy bút sao sao chép chép viết.

Quét tước nhà trọ cũ một chút là thoải mái ngay, cũng khá xa hoa. Đám con cháu Ân gia cùng bọn họ đi thương lượng, thân là người bình thường Hà Bật Học cùng Ngô Tiến không được mời chỉ có thể bất đắc dĩ ở lại, may mắn Hà Bật Học hiện nay là người nắm giữ đá trường sinh, trong thiên hạ khả năng không có bùa hộ mệnh thứ hai so với đá trường sinh có tính tấn công mạnh hơn.

“Bạch tiểu thư ôn nhu xinh đẹp như thế, Ân Tiển dù có là tên đầu gỗ tốt nhất, thì vẫn cứ chỉ là đầu gỗ thôi, thật khó tưởng tượng hắn sẽ phản bội Bạch tiểu thư.” Hà Bật Học không hiểu lắc đầu, cậu tuy rằng chán ghét Ân Tiển, nhưng không thể phủ nhận, người này coi như chính trực, xấu tính không có nghĩa là hắn sẽ bán đứng bạn gái của mình, huống hồ đối phương là xà tinh tu luyện hơn ngàn năm a! Bị bán đứng? Bị ăn nghe còn tương đối có sức thuyết phục.

“Hắn ngay từ đầu không phải như thế.” Cô gái mặc đồ xanh tên Thanh kia đột nhiên xông ra. Hà Bật Học, Ngô Tiến sợ tới mức hai người thiếu chút nữa đang ngồi ghế tựa ngã ngửa ra đằng sau, nhìn thấy cô nàng xinh đẹp lả lướt ngồi ở chiếc ghế chỗ quầy bar cũ, sóng mắt lưu chuyển mê người.

“Thanh tiểu thư.” Ngô Tiến nuốt nuốt nước miếng, đối mặt với người xinh đẹp, anh thường sẽ không hiểu sao tim đập rất nhanh. Tuy rằng trong lòng khuyên bảo chính mình, yêu nhất là Ân Lâm. Nhưng chỉ muốn liếc mắt nhìn cô nàng một cái, vô thức mà miệng khô lưỡi khô.

“Có người họ Thanh sao?” cô gái mặc đồ xanh cười khanh khách, Hà Bật Học kinh ngạc phát hiện cô ta như thế nhưng vô cùng gợi cảm.

Ở quầy bar cũ nát, hai nam nhân cảnh giác đột nhiên lắc đầu, xem ra hồ ly tinh giỏi về dụ dỗ gặp được đối thủ, cô gái mặc đồ xanh chớp mắt mấy cái, từ diễm lệ dần chuyển qua bướng bỉnh.

“Kỳ thật… Hắn ngay từ đầu rất tốt, tốt lắm, ta chưa thấy qua nam nhân nào có thể như thế ngồi trong lòng mà tâm vẫn không loạn, mặc dù có khi khiến người ta cảm thấy buồn chút, nhưng chị ta liền thương hắn chính trực, nghiêm túc.” Thanh đắm chìm nhớ lại ký ức, trong miệng chậm rãi kể về tình cảnh năm đó, có cây cầu, có mưa phùn, có chiếc dù làm bằng giấy trúc.

“Sẽ không bởi vì một cái dù mà chung tình đi?” Hà Bật Học đảo cặp mắt trắng dã, cho dù là cậu và CK cũng chưa từng lãng mạn như vậy.

“Thực là buồn cười quá đi? Một xà tinh tu luyện hơn ngàn năm cứ như vậy thua trong tay một tên ranh mới hai mươi tuổi đầu, chị ta là bị ma quỷ ám ảnh mới có thể thương hắn như vậy.” Thanh khẽ thở dài, cô ở bên cạnh chị tu luyện năm trăm năm, cô ở bên cạnh chị trải qua những mưa gió, nhưng ở trong lòng chị cô, địa vị của cô không thể nào hơn hắn ta.

“Có khi là do thời gian, làm sao mà biết được?” Ngô Tiến đẩy kính mắt, vị này chứng cuồng khảo cổ bắt đầu phát tác, Thanh gật đầu, cười cười, nàng cũng uất ức mấy trăm năm, khó có cơ hội được phát tiết.

"Hắn cùng chị ta tình cảm tốt lắm, tuy rằng không có oanh liệt, nhưng cái chị ta cầu mong chính là sự bình thản. Vốn là — mọi thứ đều rất tốt… Thẳng đến… Thẳng đến khi hắn chết đi rồi sống lại…" Thanh thần bí kể ra.

"Chết rồi mà sống lại?" Hà Bật Học cùng Ngô Tiến sửng sờ, như thế là như thế nào? Chết mà sống lại dễ dàng vậy sao?

"Không phải kiểu chết thật rồi sống lại đâu. Hắn ta bệnh nặng một hồi, giống như… giống như kiểu ba hồn bảy vía mà rớt mất phân nửa. Không ăn, không uống, không nói, chị ta lo đến độ bạc cả tóc, đang muốn lên Côn Lôn trộm lấy thuốc tiên cứu chữa, hắn ta lại đột nhiên… chính là… Tỉnh táo lại… Người cũng thay đổi…" Thanh thở dài, trong ánh mắt đau đớn giống lại một lần trở lại năm đó.

"Sau khi hắn tỉnh lại, tính cách biến đổi?" Hà Bật Học hồ nghi xong cùng Ngô Tiến liếc mắt một cái, cậu cũng biến một người sau khi hôn mê tỉnh dậy liền biến thành một người khác, từ đáy lòng dấy lên một ít phỏng đoán không hay.

"Đúng vậy, ta không biết hắn dùng phương pháp gì mê hoặc chị, làm hại chị thật sự vì hắn đi trộm thuốc tiên, đắc tội tiên ở núi Côn Lôn, hắn cướp thuốc tiên của chị, đánh chị ta rồi bỏ lại chị mình đầy thương tích chờ chết, cuối cùng phải trốn trong tháp một lần nữa tu luyện." Thanh lắc đầu, bảo sao cô hận Ân Tiển, cô vô cùng đau lòng chị cô quá si tâm, si tình.

Nghe xong câu chuyện tự thuật, Hà Bật Học và Ngô Tiến không khó tưởng tượng cảnh tượng năm đó, giống như câu chuyện ân ái vợ chồng, bởi vì một hồi bệnh nặng suýt chết, lúc tỉnh lại thì xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ.

"Tôi hiện tại bắt đầu lo lắng, các người khả năng là oán sai, hận lầm người rồi." Ngô Tiến nghiêm túc nói, Hà Bật Học không thể không đồng ý gật đầu lia lịa. Ân Tiển kia khả năng từ lúc bệnh nặng một hồi đã bị hại chết, mà tỉnh lại thì còn ai trồng khoai đất này, trăm phần trăm là tên trời đánh Ân Tư, thật không nghĩ lão quỷ này từ lúc Tống triều đã là cái tên bại hoại.

"Trước tiên tạm dừng một chút, tôi còn muốn nghe! Làm người có ba cái vội!" Hà Bật Học nhấc tay ngừng đề tài, theo thói quen nhảy lên, lao xuống tìm WC.

Hết Chương 6 Quyển 4

23. Quyển 4 - Chương 7

Cẩn thận đẩy cửa gỗ ra, Hà Bật Học thăm dò đi vào trong WC, chẳng hiểu được là ai quy định, WC cứ vĩnh viễn phải được xây trong góc phòng tối tăm âm u. Rõ ràng ban ngày lúc đi thì nắng ơi là nắng, hiện

tại bên ngoài lại mưa phùn, làm bên trong càng trở nên rùng rợn.

"Hưư ~~~~~…" Cuối cùng cũng giải quyết được nỗi buồn, Hà Bật Học thở ra một hơi thỏa mãn. Trong WC cũ cũ bẩn bẩn tràn ngập đủ thứ mùi nồng đậm, không khỏi làm người ta tò mò nơi này đến tột cùng đã hoang phế bao lâu.

"A~? Vẫn còn có nước ư?" Mở khóa vòi nước, đầu tiên là một trận nước đục đến kinh người, chảy được một hồi cuối cùng xuất hiện nước trong, điều này cũng làm cho Hà Bật Học cảm thấy ngạc nhiên, phỏng đoán nơi này là nguồn nước được dẫn đến từ suối trong núi mới có thể bỏ hoang nhiều năm như vậy, mà nguồn nước vẫn được duy trì.

Vẩy vẩy hai bàn tay cho khô, ở trong không gian kiểu này sẽ trở nên đặc biệt mẫn cảm. Hà Bật Học dừng một chút, nghếch lỗ tai cẩn thận nghe ngóng, thường thường thời điểm này mà ngẩng đầu lên, sẽ luôn từ gương nhìn thấy mấy hình ảnh kinh dị đứng phía sau người, hít thở sâu vài cái, không ngừng nhắc nhở chính mình, ở địa phương này gặp ma rất là bình thường, ngàn vạn lần không cần hoảng sợ…

Đếm ngược ba, hai, một, Hà Bật Học ngẩng phắt đầu lên, kinh hách lui một bước, trời ạ chỗ này làm gì có gương, chính vì thế mà cậu mới giật mình, thật sự là mất mặt mà, may mắn bên cạnh không có ai.

"Đem gương bỏ đi cũng không báo một tiếng, hại ta không kịp chuẩn bị tâm lý." Quan sát lớp bụi phủ xung quanh, Hà Bật Học oán giận thì thào tự nói.

Nước, gương hoặc thủy tinh là những vật có thể phản xạ hình ảnh, đều có thể liên kết với một không gian, thời gian khác. Hà Bật Học đã từng trải qua, đối với dòng từ trường hỗn loạn ở thôn Bạch Vĩ, Ân Kiên rất cẩn thận trong quá trình xử lý mọi việc, để tránh phát sinh những chuyện ngoài ý muốn, anh đã bỏ đi toàn bộ gương trong nhà trọ này, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, ra-đa Hà Bật Học luôn lợi hại vượt qua sức tưởng tượng của Ân Kiên.

Kỳ thật, bản thân Hà Bật Học cũng thấy mình thật quá mức tưởng tượng, tựa hồ mọi thứ vượt qua tất cả giới tuyến để tiếp cận cậu. Như cậu hiện tại, đứng ở một cái WC hoang tàn, vòi nước rỉ rách nước suối trong suốt, mà trước mắt không có gương, ánh sáng lập lờ không nhất định, chắc chắn chỉ có một mình cậu ở trong đây thế mà lại nghe thấy ở phía sau WC có hơi thở, tiếng lạch cạch.

"Con chuột… Nhất định là chuột…" Hà Bật Học nuốt nuốt nước miếng, tiếng kia như là tiếng va vào bồn cầu sứ lạch cạch, nhất định là chuột đi? Đừng có là gián, gián rất đáng sợ, chắc phải nhiều hơn một con?

"Không cần tự dọa bản thân…" Trợn mắt theo dõi chặt chẽ hướng nơi bồn cầu kêu thành tiếng, trong lòng không ngừng mặc niệm người bởi vì không biết mới cảm thấy sợ hãi , rồi mới nhìn vào ngăn WC, một thứ trắng thon dài xuất hiện ở bồn cầu, nếu cậu không hoa mắt thì thứ trắng trắng ấy hình như nó được gọi là – ngón tay.

Một ngón, hai ngón, ba ngón,….. vừa vặn năm ngón tay, tất cả đều bò lên thành bồn cầu, Hà Bật Học có thể khẳng định mình chính mắt xem một thước phim kinh dị kinh điển, một bàn tay thò lên từ dưới bồn cầu, cậu lúc này trong đầu nhảy nhót cảm thấy may mắn vì mình không ngồi ở phía trên, nếu không tình

huống sẽ rất xấu hổ.

"A Học, cậu không sao chứ?" Ngô Tiến gọi vọng từ ngoài cửa, ước chừng cậu đã đi rất lâu nên có chút không yên lòng hỏi.

"Ách... Không có việc gì, hết thảy bình thường..." Hà Bật Học nhìn chăm chú thứ kia đã vươn lên được một cánh tay, nén cười, men theo vách tường chậm rãi từng bước một nhanh thoát ra ngoài.

Không kiên nhẫn gõ lên mặt bàn, Ân Kiên vài lần liếc qua nhóm yêu quái, thiên hạ quả nhiên không có ăn thì không mò đến. Nếu như không có ích lợi gì, bọn họ sẽ chẳng thèm tranh chấp cái nơi xơ xác này, tuy vậy Ân Kiên vẫn hoài nghi, nhân gian nếu bị hủy, chẳng lẽ bọn họ không chút nào bị ảnh hưởng? Nữ Oa muốn tiêu diệt thế gian, lại còn chọn cả đối tượng để giết?

"Đây là phàm nhân chính mình tạo nghiệt, bọn nó đi mà gánh vác, làm mưa làm gió lâu như vậy, nhân gian cũng nên thay đổi người làm chủ chứ." Không biết yêu quái nào hừ lạnh mấy tiếng, khiêu khích dường như nhắm tới Ân Kiên liếc mắt một cái, thậm chí không biết sống chết le lưỡi ra liếm môi thèm thuồng kiểu như đối phương trong mắt hắn chính là một khối thơm ngon, ngon miệng mỹ thực.

Từ khi mất đi ngọc hồ lô, Ân Kiên trở nên cực dễ dàng nôn nóng bất an, dù chỉ là khiêu khích rất nhỏ cũng đủ để cho anh nổi giận. Như hiện giờ, tên kia lè lưỡi còn chưa kịp thu vào, Ân Kiên vèo một cái đã đứng trước mặt hắn túm lấy kéo ra, hai mắt đỏ rực, răng nanh bén nhọn kèm theo cười lạnh, anh so với đám yêu quái ở đây thì giống Đại ma vương hơn.

"Muốn hay không... Là ngươi ăn ta hay là ta ăn ngươi?"" Giọng nói trầm thấp đầy nguy hiểm đe dọa nhưng không kém phần hấp dẫn. Đồng tiền Ân Lâm đưa anh đeo chỉ có thể kiềm chế được một phần nhỏ, chứ không có nghĩa anh sẽ không thèm khát linh hồn.

"Ân Kiên, ngồi xuống! Không được ăn bậy ăn bạ, mất vệ sinh!" Ân Lâm hừ lạnh. Đầu tiên Ân Kiên cơ hồ trong nháy mắt rất nhanh hoảng sợ, sau đó lập tức khôi phục trấn định, Ân Lâm không lạnh lùng không được, Ân Kiên càng ngày càng thể hiện là một người siêu việt, cô lại càng có trách nhiệm đem người kiềm lại, cô không thể phụ lòng tin của anh mình.

"Ngươi đã nói nơi này là nhân gian , đương nhiên là người làm chủ! Nữ Oa nếu muốn tiêu diệt, ngươi cho là quỷ linh tinh quái có thể tránh thoát à? Ngu dốt như vậy, khó trách ngươi vẫn luôn tu không thành chính quả..." Ân Lâm nở nụ cười, điều này làm cho Quản Đồng đang cố gắng thúc đẩy hội nghị trợn mắt, có người đàm phán như vậy sao? Ân gia không tốt có phải là do di truyền hay không? Từ bé đến lớn đều một giọng điệu giống nhau y đúc.

"Trừ phi, bốn viên ngọc kia giao lại cho chúng ta bảo quản, đối với phàm nhân mà nói, mấy viên ngọc nhiều nhất chỉ là cái bùa hộ mệnh, nhưng đối chúng ta, ngọc khí sẽ trợ giúp tu hành." Lại không biết là ai đề nghị, tức khắc được đại đa số yêu quái gật đầu hưởng ứng. Đám Ân Kiên đều hiểu bốn viên ngọc đối với yêu quái có tác dụng, ngắn ngủn mấy chục năm có thể để ma núi thành tinh biến thành người. Đây là cơ hội ngàn năm có một, sẽ đề xuất cái này cũng là chuyện đương nhiên, nhưng theo lập trường vững vàng của nhóm Ân Kiên, mấy viên ngọc tốt nhất là hủy hết, nguy cơ tiêu diệt thế giới mới không tiếp diễn.

"À này! Cái tên mắt to cao cao trên người cũng dấu một khối đấy? Gọi hắn đem đồ vật giao ra đây!" đám yêu quái ồn ào kêu gào không thôi, Ân Kiên cùng Ân Lâm nhìn nhau, mắt to cao cao ư? Chẳng phải là Hà Bật Học sao? Trên người cậu ta không phải ngọc khí nha?

"Nếu ngươi không sợ chết, có thể đi đoạt lấy, nơi này không có ai ngăn cản ngươi đâu." Ân Kiên đẹp trai nhún nhún vai, đá trường sinh bọn họ đã quá quen thuộc, chỉ cần Hà Bật Học mang nó nhiều thêm một ngày, cậu liền trở thành thiên hạ vô địch nhiều thêm một ngày.

Trước sự thay đổi quá nhanh, Ân Kiên bộ dáng hời hợt như việc không liên quan mình, để những yêu quái kia không khỏi hồ nghi, sôi nổi bàn tán lo lắng anh dấu diếm quỷ kế hoặc là chính là đang phô trương thanh thế. Phía kia, Ân Lâm nghiêm túc tính toán, nếu cuối cùng thật sự muốn liên thủ, hà tất phải đoạt lại mấy viên ngọc bây giờ làm gì, sau khi ngăn cản Nữ Oa diệt thế, yêu quái khẳng định trở mặt cướp đoạt ngọc, bọn họ nên tùy thời xử lý để tránh việc gây ra một chiến tranh khác?

"Các ngươi cứ từ từ lo lắng đi! Ta chỉ muốn nhắc nhở các ngươi, Nữ Oa diệt thế lúc đó muốn trốn không được đâu." Ân Kiên cuối cùng không muốn dông dài, anh không biết những người khác có cảm giác hay không, nhưng thông Bạch Vĩ tử khí đại thịnh, anh không muốn mặc kệ Hà Bật Học một mình bên ngoài đi loạn, nơi này cũng không phải chỉ là ngoại thành bình thường.

Đứng ngóng từ xa hướng có làn khói đen mờ ảo, mênh mông mưa phùn khiến bộ đồ trên người dính sát vào da, có vẻ như cô gái cảm thấy rất hứng khởi. Phía sau có tiếng bước chân tiếp cận, cô không cần quay đầu lại cũng có thể biết ai đang đi tới, cô đợi hắn bao nhiêu năm, liền oán hắn bấy nhiêu năm, nhưng oán hắn nhiều năm như vậy mà khi gặp lại, cô phát hiện mình trước nay chỉ luôn mong nhớ hắn.

"Bạch tiểu thư, cô không tham gia hội nghị sao?" Ân Tiển đem dù đến phía sau. Trong nháy mắt cảnh tượng mưa phùn, cây cầu tự nhiên ẩn hiện khiến hắn hoa mắt, Ân Tiển không hiểu được đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, ngay cả bản thân hắn cũng thấy mơ hồ, hắn nhận ra nữ nhân trước mắt, chặt chẽ khắc tận trong tâm, ngay từ ánh mắt đầu tiên.

"Không." Lắc đầu cười khổ. Hội nghị trước, cô đã thề sẽ không giúp phàm nhân, bởi vì cô không muốn hắn phản bội, bán đứng mình lần nữa. Nhưng sau khi gặp lại, cô liền không nhịn được muốn nghiêng về bên hắn, vẫn là người kia quan tâm săn sóc, vẫn là người kia chất phác không hiểu tình thú, vẫn là người kia ánh mắt thâm tình, thật giống như trở lại năm ấy gặp nhau trên chiếc cầu giữa cơn mưa phùn, tình yêu của họ vút mắt đã mấy trăm năm, đâu thể một câu buông là có thể buông.

"Tố…" Ân Tiển tiến đến gần hơn, hắn cũng không biết vì sao mình lại gọi cô ta như thế. Chính là, vừa mới kêu một tiếng đã làm cho cô cả người như sống lại tỏa sáng, hắn biết chính biểu hiện này, đã khiến hắn từ ánh mắt đầu tiên không thể tự kềm chế yêu thương cô sâu sắc, thực sự là mối tình kéo dài mấy trăm năm.

"Tôi không nhớ rõ kiếp trước đã làm cái gì để cho cô hận tôi như vậy, tôi thậm chí không thể xác định kiếp trước có phải đã có chuyện gì liên quan đến cô hay không." Ân Tiển cười khổ, thời điểm này, hắn cuối cùng hiểu được chính mình cũng không có gì đặc biệt, hắn cũng là người bình thường, bỏ Ân gia đạo thuật ở ngoài, hắn cùng Hà Bật Học chẳng khác gì nhau.

"Ta biết đó chính là anh……. Hận hay không hận, đã không còn quan trọng nữa." Tố tựa vào bên cạnh Ân

Tiển, đầu nghiêng trên bả vai hắn, ai có thể biết được, sau mấy trăm năm luân hồi chuyển kiếp, bọn họ lại gặp nhau giữa bầu trời lất phất mưa bay.

Mới gặp mặt chưa đến một ngày, tự nhiên có nữ nhân thân mật dựa vào bên cạnh, nếu bình thường, Ân Tiển khẳng định sẽ lạnh nhạt cự tuyệt. Chính là lúc này không giống như thế, cảm giác quen thuộc khiến hắn có chút tưởng niệm, có lẽ đây là lý do vì sao Ân Kiên thích thú khi ở bên cạnh Hà Bật Học, có thứ cảm xúc gọi là an tâm.

Đám khói đen càng lúc càng đến gần bọn họ, Tố biến sắc: "Tình huống có điểm gì là lạ! Anh nhanh đi thông báo những người khác mau chóng rời đi!" Mạnh mẽ đẩy Ân Tiển lui vào phòng. Trong nháy mắt, làn khói toả ra vô số cánh tay hướng phía Tố lao đến, Ân Tiển bắn một lá bùa, hỏa long nhằm phía đám khói, thừa dịp đem Tố kéo vào trong, cửa lớn vừa mới đóng, tiếng cầu hồn như từ ngoài cửa vang lên.

"Chuyện gì xảy ra?" Nghe thấy dưới lầu ồn ào, Ân Lâm đi giày cao gót bước nhanh xuống, dù sao hội nghị tạm thời thảo luận không ra kết quả, còn không bằng học Ân Kiên bỏ ra ngoài cho đầu óc thoải mái.

"Không rõ lắm, bên ngoài có một trận khói đen muốn tấn công chúng ta." Tố liếc mắt nhìn Ân Tiển, thấy hắn không có bất luận phản đối gì, tâm tình không khỏi vui vẻ, có lẽ hắn thật sự không phản bội cô, hết thảy đều chỉ là hiểu lầm.

"Chúng ta?"" Ân Lâm nhíu nhíu mi, ánh mắt cười cười nhìn Tố cùng Ân Tiển, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cái người so với Ân Kiên còn khó gần hơn đỏ mặt nha~~~~.

"Cái gì đen cơ?" Rời cuộc họp sớm hơn Ân Lâm một chút – Ân Kiên đang từ phòng bếp bước tới, anh học tập tính cách Hà Bật Học, trăm phần trăm là núp trong bếp nghĩ cách đun nước làm mỳ ăn liền, kết quả thế mà bên trong chẳng có gì làm anh rất khó chịu!

Ân Tiển cùng Tố nhìn nhau xong lắc đầu, bọn họ cũng chưa trải qua tình cảnh này, mà Ân Kiên cùng Ân Lâm thì nhớ ra khi thân thể bị đoạt lại, Ân Tư hắn cũng biến thành một đoàn khói đến, tràn đầy oán niệm cùng hận thù.

"Từ trong khói tỏa ra nhiều cánh tay, thoạt nhìn giống như có vô số người bị chôn ở trong đó, ta nghi thôn này từng xảy ra chuyện gì chết chóc ghê lắm?" Tố hơi nhíu đôi mi thanh tú, không khỏi lo lắng an nguy của Ân Tiển, xem ra nàng thật sự thiếu người nam nhân này mấy đời tình duyên, rốt cuộc không có biện pháp trả hết nợ.

"Toàn bộ thôn này đều chết sạch bách, cô nói xem có nghiêm trọng không?" Ân Lâm lấy ra la bàn, quả nhiên kim chuyển động đến không có ý kiến gì, nơi này từ trường hỗn loạn tới cực điểm.

"Ta nghĩ, mấy người vẫn nên rời khỏi nơi này trước đi, mặc dù thôn Bạch Vĩ vận thế sắp nghịch chuyển, nhưng vì đây là thời điểm mấu chốt, oán niệm sẽ lợi hại hơn." Tố nói nhanh, Ân Lâm đồng ý gật gật đầu. Lúc trước cô cũng đâu muốn đến nơi này, nếu không phải vì cái lũ yêu quái cứ già mồm nói nơi này sắp chuyển thành địa linh nhân kiệt thì có đánh chết cô cũng không thèm đi.

"Kiên, ngươi đi tìm A Học và Ngô Tiến, chúng ta trước tránh một chút, những thứ kia không phải người… Ác! Ta không phải nói ngươi đâu ta là nói đám yêu quái thì cứ kệ chúng nó!"

Mặt không đổi sắc Hà Bật Học cứng rắn kéo Ngô Tiến bước nhanh xuống lầu, cậu bắt đầu cảm thấy có chút ghê tởm, buồn nôn, nhìn thấy mấy chuyện vừa xảy ra gặp phản ứng này cũng bình thường thôi.

"A Học, làm sao vậy?" Bị tha đi Ngô Tiến tò mò hỏi, theo bọn họ phía sau là Thanh liên tục quay đầu lại nhìn, xem ra cô nàng cũng nhận thấy không khí có gì kỳ lạ, thản nhiên, oán khí nhợt nhạt, chậm rãi từ WC tỏa ra.

"Tiểu Học!" Ân Kiên đến tìm người, tức giận hô một câu, ngoài tiên liệu của anh chính là, đối phương — đem anh đẩy dựa vào tường, sau đó là một nụ hôn cuồng nhiệt, ác! Được rồi! Kia căn bản không tính là hôn, Ân Kiên tham lam hút linh hồn lệ quỷ ở trong đó.

"Hô… Thoải mái quá đi~~~~!" Hà Bật Học làm xong nở nụ cười, thậm chí còn liếm liếm khóe miệng, không rõ cậu vừa lòng vì thoát khỏi ác linh kia hay nhớ nụ hôn nóng bỏng.

"Anh là cái thùng rác sao?" Ân Kiên nhếch cao chân mày. Ngay từ đầu Hà Bật Học còn muốn mình trở thành cơm phiếu nuôi sống Ân Kiên, nhưng dần dà, người này thế mà lại lợi dụng Ân Kiên để thoát khỏi những linh hồn nhập vào mình, đây đối với công việc của cậu giúp ích rất lớn nha!

"Đừng dễ nổi giận như vậy mà! Đây là song long xuất trận a~ Trăm trận trăm thắng a~!" Hà Bật Học cười đến cực vui vẻ, má lúm đồng tiền sâu hoắm nháy mắt lại nhiều thêm vài phần đáng yêu, túm túm áo người kia. Ân Kiên giơ hai tay giả vờ đầu hàng, anh đối với con thú nhỏ này chỉ thèm ăn không thèm đánh.

"Em chạy đi đâu thế? Không phải anh đã dặn không được đi lung tung sao?" Kéo khuỷu tay ôm Hà Bật Học trong lòng, Ân Kiên nhanh chóng mang cậu rời đi. Hà Bật Học cho dù có đá trường sinh hộ thân, nhưng cậu vẫn chỉ là người bình thường. Nói gần nói xa, Ngô Tiến còn bình thường hơn, thực không hiểu Ân Lâm dẫn anh ta đến để làm gì?

"Ối Ối… chạy mau, chạy mau!" Hà Bật Học phản ứng ngoài dự đoán mọi người, cậu so với Ân Kiên còn tích cực mong rời đi hơn. Cũng không phải bởi vì cậu sợ, nói thật, người như cậu cái gì sóng to gió lớn chưa thấy qua, một bàn tay từ bồn cầu vươn ra không thể dọa cậu sợ, ngược lại còn có chút xấu hổ, bất quá nếu không phải tới đây để quay một số tư liệu làm tiết mục, hơn nữa trọng điểm là muốn thuyết phục yêu quái đứng về phía người phàm, liên hợp lực lượng để đối phó Ân Tư, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng răng vẫn cứ va lập cập. Ân Kiên, Hà Bật Học hai người một trước một sau chạy xuống thang lầu, cảnh tượng trước mắt lại biến đổi…

Ánh đèn vàng ấm áp lần thứ hai xuất hiện phủ xuống nhà trọ, bé con má lúm đồng tiền cũng ở đó, mở to mắt nhìn về phía cầu thang, chăm chú quan sát Ân Kiên cùng Hà Bật Học.

"Tiểu Học à… Con sao thế? Nơi đó có cái gì sao?" giọng phụ nữ dịu dàng, đi lướt qua vị trí Ân Kiên đang đứng, đau lòng muốn dỗ dành đứa nhỏ.

"Yêu quái~ ~~…" Đứa bé mếu máo, mặt bánh bao phụng phịu, nước mắt tích tụ cứ như vậy ào ạt rớt xuống dưới. Ân Kiên bị đả kích trừng mắt nhìn Hà Bật Học, người kia vô tội nhún nhún vai. Cậu cảm thấy cho dù hiện giờ mắt anh màu đỏ, răng nanh nhọn hoắt thì Ân Kiên vẫn rất đẹp trai, nhưng đối với cậu bạn nhỏ kia mà nói thực sự đáng sợ đi!

"Tiểu Học, không được nói bậy! Trên thế giới này không có yêu quái!" Người phụ nữ xinh đẹp kia vẫn dịu dàng nhưng trong giọng nói có phần nghiêm khắc nhắc nhở, đứa bé khóc càng to hơn, ai mà nghĩ cái tên trùm sò Hà Bật Học khi khóc sẽ lợi hại kinh người đến thế chứ, đứa bé khóc tới mức nấc lên liên hồi, thở khò khè.

"Đứa nhỏ không sai, trên thế giới này có rất nhiều việc không phải nhìn không thấy là không tồn tại." Đột nhiên có giọng nói nam nhân già nua từ đâu tiến vào, Hà Bật Học hoàn toàn nhớ không rõ, nhưng Ân Kiên vừa thấy được bộ dáng người nọ, sắc mặt liền biến đổi.

Anh biết ông ta à? Hà Bật Học dùng khẩu hình miệng để hỏi, Ân Kiên gật gật đầu.

Ông của Ngô Tiến, đệ nhất thần số học – Ngô Di. Ân Kiên đồng dạng cũng dùng khẩu hình không phát ra tiếng trả lời. Mặc dù anh biết đây là một vùng không gian khác, nhưng không biết tại sao mình lại bắt chước theo Hà Bật Học làm cái động tác ngu xuẩn này.

Ông của Ngô Tiến? Đến đây làm gì? Hà Bật Học kinh ngạc. Mặc dù Ân Lâm có nói giỡn Ngô gia sẽ có người đến đây quậy phá tưng bừng, nhưng thật sự vẫn rất kinh ngạc.

"Ông… Ông là người đã gọi điện nói rằng sẽ có thể giúp được tiểu Học?" Vị nữ nhân dịu dàng kia ôm chặt con trai của mình, thần sắc đề phòng nhìn phía trước một lão nhân xa lạ.

"Đúng vậy! Cô có thể tìm được nơi này, thật sự không đơn giản." Ngô Di từ ái khẽ cười. Trên đời này dũng cảm, vĩ đại nhất chỉ có thể là MẸ .Tuy rằng ngoài miệng nói không tin có yêu quái quỷ linh, nhưng vì tương lai của đứa con, cố gắng thay con mình tìm cách sống sót, không có người mẹ nào có thể trơ mắt nhìn chính con mình mang nặng đẻ đau vì tinh thần hao tổn mà sợ hãi đến mức sinh bệnh.

"… Thật ra… Là tiểu Học tìm ra nơi này…" Khe khẽ thở dài, người phụ nữ kia ôm con trai dỗ dành, biết con mình đặc biệt, biết con mình không giống người thường. Một mặt cảm thấy tự hào, mặt khác, thấy đứa con nửa đêm khóc lớn vì nhìn thấy những thứ đáng sợ, thân là mẹ nàng lại bó tay không có cách nào giải quyết, nguyện vọng duy nhất là chỉ muốn cho con trai của mình bình an, sống thoải mái mà lớn lên.

"Ta nghĩ cũng là vì, thôn này từ trường rất lạ, con trai cô thể chất đặc biệt nhất định sẽ bị hấp dẫn, ta cũng thử vận dụng kiến thức một phen mới tính ra được các người đang ở trong này. Đừng lo lắng, con cô mặc dù là mục tiêu của nhiều thế lực, nhưng tuyệt đối không có trở ngại gì." Ngô Di xoa đầu đứa bé, ánh mắt thông tuệ lại bắn thẳng đến hướng Ân Kiên và Hà Bật Học, hai người cả kinh lui một bước, vị này là đệ nhất thần số, nên sẽ vẫn nhận ra bọn họ dù không gian thời gian đan chéo nhau. Công lực đáng nể nha…

"Ông nói có biện pháp giúp được tiểu Học? Ông có biết vấn đề của nó không…"

“Ta biết, giống như ta đã nói trong điện thoại, những chuyện trong nhân gian không thể thoát khỏi bàn tính của Ngô gia, mệnh của đứa nhỏ là như thế, mặc kệ cô có tin hay không việc đứa nhỏ thấy được những thứ kỳ lạ, đó vẫn sẽ là định mệnh không thể thoát.”

“Tôi tin tưởng nhân định thắng thiên (con người nếu cố gắng sẽ thay đổi số mệnh), không có gì không thể thay đổi!” Người phụ nữ dáng vẻ nhỏ bé yếu ớt, nhưng khí phách kiên định hơn người. Ân Kiên nhìn nhìn nàng, lại nhìn Hà Bật Học đứng bên cạnh, cậu ta quả thực được giáo dưỡng rất khá. Sự lạc quan, kiên trì, tín niệm cho dù là Ân Kiên cũng cảm thấy không thể bằng…Hắc! Nếu như Hà Bật Học bị hồn phi phách tán, anh hoài nghi liệu mình có quyết tâm cùng dũng khí đi xuống âm phủ đem người kéo trở về hay không!

“Đúng, ta tin cô kiên cường như vậy, cô có một đứa con vô cùng đặc biệt.” Ngô Di lại vươn tay xoa đầu đứa bé, trầm ngâm một lúc lâu, quyết định từ trong túi áo lấy ra một khối ngọc giống như hồ lô.

Ân Kiên cùng Hà Bật Học hai người thất thanh thét chói tai, ngọc hồ lô ở trong này?… Ác, đây chính là quá khứ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“Con của cô thực đặc biệt, từ nhỏ đã không giống người thường, chỉ có thể nói, cô được gả cho một nam nhân cũng không hề tầm thường.” Ngô Di thấp giọng cười, người phụ nữ kia mở to mắt, không trả lời nhưng trong lòng dường như mang theo kiêu ngạo khẽ cười.

Nàng có lẽ không rõ ý tứ của Ngô Di, nhưng Ân Kiên cùng Hà Bật Học thì vô cùng khiếp sợ, điều này khả năng chính là lý do Hà Bật Học có thể chạm vào đá trường sinh, cha của cậu thật sự có huyết thống hoàng tộc, hơn nữa kiếp trước có thể không phải cậu là vị công chúa mất đầu kia, trời ạ, cậu chưa bao giờ là người bình thường, cậu sinh ra đã là một cái ra-đa dò quỷ, phụ trách thu thập mấy viên ngọc cùng đá trường sinh.

“Cái này là bùa hộ mệnh có thể khiến đứa nhỏ không bị vài thứ kia quấy nhiễu, ta không biết cô có tin hay không, cứ cho là duyên phận đi! Ngọc hồ lô này coi như là lễ ra mắt.” Ngô Di từ ái cười cười, đem ngọc hồ lô nhét lòng bàn tay bé nhỏ của đứa bé, người phụ nữ kia vội vàng muốn lùi lại nhưng Ngô Di đã khoát tay rời đi.

Ông không biết tiểu hài tử kia có lấy ngọc hồ lô đeo lên hay không. Thuật tính của Ngô gia không thể tính ra những việc như thế, chỉ có thể nêu phương án đeo hay không đeo rồi từ đó đưa ra kết quả. Nếu đeo lên, viên ngọc sẽ giúp đứa bé ngăn cách lực hấp dẫn với thế giới linh hồn, như vậy sẽ không có cơ hội tụ lại với những viên ngọc khác, đây là Ngô Di muốn ngăn trở việc thế gian xảy ra chuyện xấu, cho dù cơ hội thành công rất nhỏ bé, ông vẫn không thể không thử làm, ông muốn vì thế gian này mà hy sinh cái mạng của mình.

Đây là lý do vì sao ngọc hồ lô ở trên người em từ trước tới nay?… Nếu không phải bởi vì CK trộm ngọc hồ lô, em căn bản sẽ không gặp quỷ, sẽ không quen anh… Sẽ không gặp những gia tộc khác người, lại càng không dính đến Ân Tư, gián tiếp thay hắn thu hồi mấy viên ngọc?

Phải rồi… Là em hại nhân gian hủy diệt…

Ngu ngốc! Chẳng liên quan cái rắm gì? Cái này gọi là người tính không bằng trời tính, Ngô Di dù lợi hại như thế nào, vẫn là tính sai CK, là họa tránh không khỏi, nhân gian diệt vong định sẵn rồi, thời gian sớm muộn gì mà thôi.

Chúng ta phải làm sao bây giờ? Hà Bật Học dùng ánh mắt hỏi.

Hai mẹ con nắm tay nhau lên lầu, đứa bé kia như còn điều gì đang suy nghĩ quay đầu nhìn họ một cái, quả nhiên trước khi đeo ngọc hồ lô, cậu vẫn luôn nhìn thấy những thứ mà cậu không muốn nhìn.

Ân Kiên còn chưa kịp trả lời, Hà Bật Học đột nhiên sắc mặt trắng bệch quỳ xuống, toàn thân năng lượng như bị rút đi không phát ra được thanh âm nào.

Hết Chương 7 Quyển 4

24. Quyển 4 - Chương 8

"Tiểu Học!"

Ở phía bên kia, người phụ nữ hét lên, Ân Kiên theo ánh mắt nàng nhìn qua. Lập tức hít vào luồng không khí lạnh lẽo, một đôi tay trắng bệch vươn ra, gắt gao siết lấy cổ đứa bé nhấc lên.

Kiên… anh Kiên… Hà Bật Học hai tay ôm cổ không thể hô hấp nổi, Ân Kiên nhìn cậu, rồi lại nhìn đứa bé kia, quả nhiên cũng là do mình xem thường, gồng mình nuốt xuống đau lòng.

Lâm – Binh – Đấu – Giả – Giai – Trần – Liệt – Tại – Tiền phá!!!! Ân Kiên đỡ lấy Hà Bật Học đang ngã xuống quát lên, vốn đây chỉ là câu chú để mở cửa, thế nhưng giờ uy lực dũng mãnh đến nỗi trong không trung nổ tung ra như pháo hoa, cánh tay siết cổ đứa nhỏ một khắc cháy đen biến mất.

"Tiểu Học!" Người phụ nữ lao đến bổ nhào vào bên cạnh con mình, đột nhiên có một người thanh niên mặc bộ vest đi lướt qua, vẻ mặt lãnh đạm nhặt ngọc hồ lô trên mặt đất lên, sau đó cẩn thận đeo lại lên cổ của đứa bé.

"Đừng sợ, không phải tất cả yêu quái đều là kẻ xấu, mang cái này vào, nó sẽ bảo vệ em không bị xâm nhập, em sẽ không còn nhìn thấy yêu ma quỷ quái đáng sợ nữa…" Ân Kiên xoa xoa mái tóc mềm mượt của đứa nhỏ, thấp giọng, dịu dàng an ủi, đứa bé đôi mắt to tròn bên trong lóng lánh nước nhìn anh, Ân Kiên muốn gắt gao ôm đứa bé ấy vào lòng, một khát vọng tràn ngập muốn bảo vệ đứa bé. Sau khi ngẫm lại, trông bên ngoài đáng yêu vậy thôi bên trong cũng ghê gớm lắm, không phải cậu ta lúc nào cũng ở bên cạnh mình sao? Thật đúng là nghiệt duyên a!

Lui một bước, Ân Kiên trở lại bên người Hà Bật Học, cảnh tượng trước mắt lại biến đổi, trở lại căn phòng u ám bụi bặm trước kia, xem ra cứ mỗi lần thời gian không gian thay đổi lại quay về nguyên trạng.

"Làm sao vậy?" Nhìn Hà Bật Học sắc mặt vẫn tái nhợt, Ân Kiên không khỏi lo lắng, cầu mong không phải bởi vì anh vừa nhúng tay vào, nên vô tình làm thay đổi một chút diễn biến đi?

"Không phải tất cả yêu quái đều là kẻ xấu, mang cái này vào, nó sẽ bảo hộ em không bị xâm nhập, em sẽ không còn nhìn thấy yêu ma quỷ quái đáng sợ nữa…" Hà Bật Học nhìn chăm chú Ân Kiên thì thào nói ra một tràng dài, người kia không hiểu nhìn lại cậu. Không phải chính anh vừa nói những lời này sao, sau đó hiểu ra toàn thân phát lạnh. Đối với anh mà nói mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra, còn với Hà Bật Học, đây chính là sự việc cậu gặp phải hồi nhỏ.

"Này, đây chính là vì sao… Vì lý do gì mà em muốn có chuyến đi này, em lên núi xuống biển đi tìm quỷ, bởi vì em muốn tìm yêu quái ca ca có đôi mắt đỏ, có anh ấy bên cạnh em sẽ không sợ hãi…" Hà Bật Học nhìn Ân Kiên kích động đến độ nói lắp. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy kiện, tha lôi nhau đi hết một vòng, cuối cùng mình lại là người mà cậu ta đang tìm, lúc ban đầu mục đích là tìm lại đối tượng kia. Bởi vì chính là Ân Kiên, nên cậu mới có dũng cảm tín nhiệm như vậy.

"Trời ơi ~… Em không biết điều này có ý nghĩa gì sao?" Đáng tiếc mình không có tim đập, nếu không Ân Kiên có thể khẳng định, hiện tại trái tim anh tuyệt đối sẽ nhảy ra từ miệng mình.

"Ý nghĩa gì?" Hà Bật Học vẫn đang vô cùng bối rối, hoàn toàn không hiểu được nên làm như thế nào tự nhiên khai ra toàn bộ mọi chuyện, cậu từ lúc còn nhỏ đã gặp gỡ Ân Kiên. Giờ cậu nên xử sự thế nào với người mình yêu đây?

"Ha ha! Em vì một câu nói của anh mà quyết tâm tìm vị yêu quái ca ca mắt đỏ chỉ để nói cho anh biết em không còn sợ hãi nữa à? Điều này có ý nghĩa là trước khi quen biết CK em đã yêu anh rồi! Đúng là cái đồ trùm sò háo sắc." Ân Kiên bắt đầu trêu chọc, Hà Bật Học tức giận lườm anh một cái, bất quá cũng bởi vì một câu nói kia mà tâm tình hồi phục, mối quan hệ của bọn họ dựa vào điều này mà càng chặt chẽ, không có bất kỳ điều gì thay đổi.

"Ê! Hai người các ngươi ở trong này tính làm gì? Muốn thành hai cái cột nhà à?" Ân Lâm lạnh lùng nói đưa bọn họ trở về hiện thực.

"Mau! Mau rời đi!" Tố với Thanh đang đứng chờ ở cạnh cửa kia kìa, đám khói đen lúc tụ lúc tán, nhằm đúng thời cơ liền tấn công bọn họ, đã có không ít yêu quái bị mấy cánh tay trong đám khói đó kéo vào trong rồi, trừ bỏ gào thét khản cả giọng sau đó kêu lên một tiếng thì cái gì cũng không còn

"Tố! Cô không đi cùng chúng tôi sao?" Thời điểm quan trọng, Ân Tiển thế nhưng lại lo lắng cho người kia.

"Ta muốn cứu bọn họ, mấy người đi mau đi!" Tố đem Ân Tiển đẩy lên xe, cùng Thanh nhìn nhau sau đó cười, hai người lại một lần nữa vì người nam nhân này kề vai chiến đấu.

"Thôn Bạch Vĩ… Vận thế nghịch chuyển…" Ngô Tiến trân trân nhìn lên trời, mưa đã ngưng rồi.

Mây đen bao phủ quanh thôn Bạch Vĩ dần tan đi, trong không khí nguyên bản lúc trước tràn ngập mùi hoang phế giờ bị một luồng không khí vui sướng thay thế vào. Cả đoàn người cùng chăm chú nhìn cảnh tượng chuyển biến trước mắt, nơi thôn trang nhỏ u ám, mờ mờ ảo ảo dần trở nên rõ ràng, trên mặt đất cỏ úa, cây khô mọc ra chồi non.

"Thật là tuyệt! Lần này vận thế xoay chuyển, nơi này sẽ là nơi tu luyện tốt nhất." Thanh nở nụ cười nói, cô biết đây là thời điểm để từ biệt, Tố không hề yêu cầu cô làm bạn mình, mà từ trước tới giờ người Tố muốn làm bạn cũng không phải cô.

"Thanh…" Nhận thấy được Thanh muốn rời đi, Tố vươn tay giữ chặt cô.

"Chị à, chị sẽ luôn được hạnh phúc!" Thanh ôm Tố, hướng những người khác vẫy tay, cuối cùng còn không quên trừng mắt nhìn Ân Tiển. Cô sẽ ở trong núi sâu của thôn Bạch Vĩ tu luyện, cô cũng có con đường riêng của cô.

"Bây giờ nên làm gì? Em thấy những người muốn ở lại tu luyện như Thanh sẽ rất nhiều, bọn họ không muốn trợ giúp chúng ta chống lại Ân Tư à?" Hà Bật Học nói thầm, đám khói đen tích tụ bởi những linh hồn oan khuất kia vì vận thế nơi đây xoay chuyển nên bị đánh tan thật sao? Trong ấn tượng của cậu mỗi lần cô Lâm chuẩn bị siêu độ oan hồn đều rất thận trọng sau đó còn làm mấy lượt rất lâu mới thành công.

"Đừng loạn động, em với Ngô Tiến cứ đi về trước, dù sao chuyện nơi đây hai người cũng không giúp được gì." Xem ra, Ân Kiên cũng cảm thấy mọi thứ không ổn, anh vẫn hy vọng Hà Bật Học có thể rời đi trước, vì hình như sắp có điều gì xấu chuẩn bị xảy đến, muốn nói nhưng lại không tài nào thốt lên lời. Vận thế đã nghịch chuyển, theo lý mà nói thông Bạch Vĩ sẽ trở lại thành nơi địa linh nhân kiệt, vì sao anh vẫn cảm thấy bất an?

"Chờ một chút…" Tố đột nhiên vẻ mặt biến đổi, xà tinh đối với sự thay đổi đặc biệt mẫn cảm, không chỉ có cô, Quản Đồng theo trực giác nhăn mặt, mọi thứ….rung chuyển.

"……. Động đất!" Ngay cả Ngô Tiến sắc mặt cũng trắng bệch vội gọi, một vài người tùy cơ ứng biến, bám vào đâu đó để giữ vững chính mình.

Toàn bộ như rung lên cực điểm, giống như sơn cốc muốn lộn ngược lại, nguyên bản đang từ mùi chồi non tỏa hương nháy mắt biến thành mùi máu tươi, một trận hắc ám bao phủ, bên tai lộ tiếng cả trai lẫn gái kêu gào thê lương thảm thiết, Hà Bật Học ôm đầu của mình bảo vệ, trong bóng đêm có vô số cánh tay lôi kéo cậu, giống như muốn đem cậu đang sống sờ sờ xé tan ra, Hà Bật Học nhịn không được thét chói tai.

"A Học!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Mạnh mẽ kéo cậu vào ôm trong ngực, tiếng Ân Kiên trầm thấp khiến Hà Bật Học trấn định rất nhiều.

"Cháu! Đây mới là oán niệm phản công!" Ở giữa nơi hỗn loạn tràn ngập tiếng thê lương, mơ hồ nghe thấy Ân Lâm hò hét. Mặc dù có chút lo lắng, nhưng nghe thấy giọng cô không chút sợ hãi, có thể đoán rằng Ngô Tiến hẳn cũng bình an, nếu không cô sẽ không bình tĩnh đến thế.

"Cô! Dùng Ân gia đạo thuật phá tan đám khói đen này đi, nếu không oan hồn vĩnh viễn không được siêu sinh đâu!" Quản Đồng kêu, lúc này có chút bực cội, nếu hắn giống hồ tiên Tiểu Vân pháp lực cao cường, có thể chính mình ra tay rồi.

"Kiên!!!!!!!!!!" Ân Lâm cao giọng gọi, pháp lực của cô không đủ đánh tan trận khói này, nhưng Ân Kiên học được « Đại nhật Như Lai kim luân » lại có thể làm được.

"Nhắm mắt, ôm chặt lấy anh!" Ân Kiên ra lệnh, Hà Bật Học không chút nghĩ ngợi ôm cứng lấy anh, hai tay vòng qua thắt lưng. Mặc dù không nghe thấy tim anh đập, nhưng nghe giọng anh niệm chú, đối với Hà Bật Học mà nói giống như nghe tiếng Trời.

Đầu tiên xuất hiện vài vầng sáng, tiếp theo một khối cầu nhỏ như mặt trời từ trung tâm đám khói đen bất ngờ nổ tung, ánh sáng lan tỏa cuốn đi tất cả những oán niệm, đoàn người mờ mịt nhìn lẫn nhau, nếu không phải mọi người đều bị thương, chật vật đứng lên, sẽ rất khó tưởng tượng vừa mới rồi toàn bộ thôn bị bao phủ bởi đám khói đen tạo ra từ oán niệm.

"Giải quyết xong rồi?" Hà Bật Học thở hắt ra, còn chưa kịp chờ Ân Kiên đáp lại, sắc mặt của cậu chợt biến đổi, hoảng sợ nhìn Ân Kiên.

"Tiểu Học……" Thấy biểu hiện bất thường của Hà Bật Học, Ân Kiên sắc mặt cũng xanh mét, một thân người cuốn đầy băng gạc trắng toát siết lấy cổ Hà Bật Học, trong hư không xuất hiện vết rạch lớn.

"Con mụ quỷ công chúa!" Ân Lâm phản ứng so với câu nói còn nhanh hơn, Tiền Tài kiếm liền hướng cánh tay của ả kia bổ xuống, cố luân Hòa Tĩnh công chúa né tránh cực nhanh, kéo lấy đá trường sinh trên cổ Hà Bật Học tiến vào cái khe, biến mất trong không khí.

Xong đời , mọi người trong đầu hiện lên cùng một chữ, nữ thần sáng thế sắp ra tay rồi…

Ân Kiên rút điếu thuốc, châm lửa, phả ra làn khói trắng, thở dài.

Những điếu thuốc này đối với anh mà nói giờ đây đã chẳng còn tác dụng gì, chẳng qua mỗi lần hút, Ân Kiên có cảm giác an toàn. Giờ chỉ có dựa vào thói quen này, động tác đơn giản, dùng tài năng của mình để suy nghĩ và trấn an bản thân.

Bốn viên ngọc, đá trường sinh cùng tượng nữ thần đã quy tụ, Nữ Oa chuẩn bị diệt thế, mà anh thì bó tay không nghĩ ra biện pháp…

"Ưmmmmm… Đói quá đi…" Hà Bật Học lười nhác nằm trên giường lăn lộn, bên trong phòng nồng đậm mùi

tình thú, hai má phiếm hồng, những sợi tóc bám trên mặt, cậu đang hoàn toàn tự thể nghiệm cuộc sống vô cùng thác loạn về đêm.

"Đói thì tự dậy nấu mỳ ăn a ~! Cứ ở trên giường oằn èo như vậy thì no được chắc?" Ân Kiên chuyển động tứ chi, xoay cổ, các đốt ngón tay bẻ kêu tạch tạch, nguyên lai dựa vào linh hồn quỷ cùng yêu quái sống qua ngày cũng có giới hạn, thiếu chút nữa để mình thành cái xác khô.

"Không muốn hoạt động…" Hà Bật Học thở ra một hơi thật dài, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ thể hiện sự thoải mái.

"Vậy em cứ nằm đó đến khi chết vì đói đi nhé!" Ân Kiên ngoảnh mặt sang bên cạnh nhìn quyết định sẽ mặc kệ.

"Aiz… Thế gian này cuối cùng rồi cũng sụp đổ, mọi người rồi cũng chết, em chọn cách làm chuyện ấy sung sướng mà chết ~! Như vậy tương đối hạnh phúc!" Hà Bật Học cười khanh khách, Ân Kiên tức giận lắc đầu, nếu thật có thể cùng nhau làm cho đến chết thì đúng quả là có thỏa mãn!

Kỳ thật, sau khi bọn anh để mất đá trường sinh ở thôn Bạch Vĩ, mọi người đều có một ý niệm thế gian này cuối cùng cũng bị diệt vong, bọn họ chẳng có cách nào ngăn cản nên quyết định nhân cơ hội này thổ lộ với người mình thương thầm nhớ trộm rồi cùng nhau ở chung.

Bốn chữ Cùng nhau ở chung , mỗi người một định nghĩa không giống nhau. Ân Tiển với Tố một người một xà tinh, cứ như ma nhập tự nhiên độ lãng mạn tăng đột biến, không hiểu bỏ trốn đi nơi nào; Quản Đồng giữa tình yêu và người thân, ngoài dự đoán của mọi người, hắn lựa chọn người thân, chạy về trong núi sâu ở cùng hồ tiên Tiểu Vân; Ân Lâm với Ngô Tiến – cặp này mới gọi là bất hủ, trước khi chết vẫn muốn khám phá mộ cổ Tần vương?

Hai người mua vé máy bay một chiều liền phi đến không thấy bóng dáng, Ân Kiên cũng không kịp nói với Ân Lâm, sau khi chết tự mình đi gặp cái lão Tần vương kia hỏi là được rồi. Cùng lắm anh đoán vị mỹ nữ quỷ khí dày đặc kia sẽ trả lời rằng cô sẽ lên thiên đường, còn anh mới phải xuống địa ngục, nếu dưới đó nhìn thấy Tần Thủy Hoàng, nhớ thay cô hỏi thăm một tiếng.

Còn Ân Kiên và Hà Bật Học, bọn họ lựa chọn phương án trần tục nhất, trực tiếp biểu đạt tình cảm, cùng nhau hoan ái cho tới khi tận thế, nhân gian hủy diệt, như vậy rất tuyệt không phải sao?

Ngày đầu tiên, cuộc sống của mọi người đều hoàn hảo, nhân gian như trước đầy đủ khoẻ mạnh; Ngày hôm sau, mọi người vẫn là sống đến vô cùng tốt, nhân gian một khuyết điểm nhỏ đều không có; ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm… Mỗi một ngày đều trở thành ngày cuối cùng tuyệt vời như vậy tích cực, dốc sức , rồi mới phát hiện ra còn có vô số ngày cuối cùng nữa… Hà Bật Học cùng Ân Kiên ý thức được. Trước khi nhân gian bị hủy diệt, bọn họ có khả năng sẽ miệt mài hoan ái quá độ mà chết.

"Cô Lâm có tin tức gì không anh? Em thật bội phục Ngô Tiến, giờ còn mơ mộng đi đào mộ người khác mà không biết chính mình cũng sắp bị chôn…" Hà Bật Học cuối cùng không cản lại được cơn đói, hậm hực bò dậy làm mỳ ăn liền, không nghĩ tới đến cái lúc đếm ngược thời gian cho sinh mệnh của mình, mỳ ăn liền

vẫn cứ là thứ đáng giá đến thế.

"Anh ta đang sung sướng lắm! Đột nhiên phát khùng lên nói trước khi tận thế phải nhanh nhanh chóng chóng cưới bà cô kia, điều này nghe còn đáng sợ hơn đúng không?… Nghe cô nói, hai người bọn họ còn tập hợp được công nhân đi vào trong phần mộ, hình như sắp có bước đột phá trọng đại." Ân Kiên sắp xếp xong hộp thuốc, lấy bia lạnh mở ra cho mình cùng Hà Bật Học.

Cũng thật kỳ diệu đi? Bốn viên ngọc cùng đá trường sinh tụ lại một nơi, trong thiên địa có đầy những hiện tượng lạ, giờ đây ở mọi nơi đều có thể quay được những thước phim kỳ quái, thế mà tiết mục của Hà Bật Học lại bị ngưng hoạt động?

Có lẽ đến ngay cả người bình thường cũng nhận thấy có gì đó không thích hợp. Cả thế giới lâm vào trạng thái lo lắng hoảng sợ khi nhiệt độ không ngừng hạ, thiên tai, tai vạ từ đâu đổ xuống, yêu nghiệt tràn ngập. Bởi vậy phải kêu gọi thanh niên ưu tú gia nhập quân đội, tăng cường giáo dục đạo đức. Tiết mục thần quái của Hà Bật Học bị ra lệnh đình chỉ, chế độ xã hội thay đổi, giờ đây người ta đang tuyên truyền khích lệ mọi người hướng về phía trước. Ân Kiên chỉ có thể nói rằng những gì cần đến sẽ phải đến, thật giống như xem những chuyện đã xảy ra trong bộ phim hoạt hình Mộ đom đóm[1] , quay về thời kỳ chiến tranh.

"Bất quá cô Lâm có nói, Ân Tiển vẫn thường liên lạc, hắn cùng Bạch tiểu thư hai người đang thuyết phục nhóm yêu quái hiệp trợ cùng phàm nhân ngăn cản Nữ Oa diệt thế. Mặc dù chưa trả lời rõ ràng, nhưng xem ra bọn chúng phần lớn cũng đồng ý, giờ xem xem có thể trước một bước tìm được lũ người Ân Tư hay không." Ân Kiên đi ra ban công sát đất tầng một, không trung là một mảnh xanh thẫm quỷ dị, nhìn bầu trời kiểu này khi mưa khi giông đều không rõ ràng, đến đầu heo cũng biết là sắp tận thế đến nơi.

"Anh thử nghĩ coi, vì sao sau khi cướp được đầy đủ những thứ kia lại chưa hề có động tĩnh gì? Hắn mất nhiều công sức như vậy, không chỉ là muốn nữ thần sáng thế tái xuất, làm cho hắn có cơ hội mang con mụ quỷ công chúa kia đến Tây phương cực lạc sao? Vậy rốt cục là chuyện gì mà khiến cho hắn phải cẩn thận không dám khinh suất như vậy? Đừng nói là đột nhiên lương tâm hắn cắn rứt nhé…" Hà Bật Học dùng sức hút một hơi mì ăn liền, cái tiếng xì xoạp một hơi hút hết nửa bát mỳ của cậu vẫn khiến Ân Kiên thực sự không chấp nhận nổi, hơn nữa cái tiếng đó nghe như heo ăn. Bởi vì yêu nhau ở chung nên đành chấp nhận chứ chẳng lẽ chỉ vì bát mỳ mà cãi nhau.

"Anh làm sao mà biết cái lão quỷ biến thái kia đang suy nghĩ gì?" Ân Kiên hừ lạnh, Hà Bật Học mở to mắt nhìn anh, đáng yêu tràn đầy tính trẻ con, trên mặt hiện rõ câu anh thực ngu ngốc thần thái vô cùng buồn cười, kích thích Ân Kiên muốn giựt đứt đồng tiền đeo trên cổ mà lao đến hút hết tinh lực của người kia cho xong chuyện.

"Không phải trong đầu anh có ký ức của Ân Tư sao? Thử tập trung nghĩ một chút xem… theo chiều hướng xấu xa ý ~ Yo?" Hà Bật Học lắc đầu, vì lý do gì ngày thường Ân Kiên thực khôn khéo, nhưng có đôi khi lại ngốc đến tột đỉnh thế này, hay là kỳ thật anh vẫn luôn ngu như thế, nhưng chính vì tính cách không giống người thường khiến người ta nghĩ lầm anh thông minh? Bất quá Hà Bật Học không có gan đem vấn đề này ra hỏi.

Được Hà Bật Học nhắc nhở, Ân Kiên nghiêm túc tự hỏi, đường nét trên khuôn mặt góc cạnh sắc nét, khẽ cúi trầm tư. Đứng ở bên ngoài thưởng thức, thật sự thấy anh tựa như một tác phẩm nghệ thuật,…..một pho tượng vô cùng hấp dẫn.

"Không thể nào…" Cứ như bị điện giật, khuôn mặt tuấn tú của Ân Kiên tràn ngập vẻ không thể tin được.

"Làm sao?" Ân Kiên khiến Hà Bật Học giật mình khẩn trương theo, nhân gian đều nhanh hủy diệt, làm ơn đừng sinh thêm chuyện được không.

"Vốn dĩ muốn để Nữ Oa tái xuất nhân gian yêu cầu một lượng linh lực cực lớn để đánh thức nàng. Cái này còn chưa quan trọng, sau khi nữ thần sáng thế tỉnh lại sẽ đánh ra một lực phản công vô cùng mạnh, trừ phi Ân Tư có đủ sức chống đỡ được lực đánh đó, nếu không… xác định là hắn sẽ chết theo huống chi còn vọng tưởng đi Tây phương cực lạc?" Ân Kiên cười ha ha đứng lên, đây mới thật là người tính không bằng trời tính. Ân Tư nếu không âm mưu đoạt thân thể anh, thì không thể bảo tồn linh lực của chính mình. Thế nhưng chính vì sau khi cướp được thân thể Ân Kiên, lại khiến phần lớn linh lực bị lưu trong thân thể đó, như vậy Ân Tư trăm phương ngàn kế thu thập đầy đủ bốn viên ngọc, muốn có được vé vào cửa Tây phương cực lạc, kết quả lại chỉ có thể đứng ngoài nhìn, không thể dùng, còn có thứ gì trên đời so với điều này châm chọc hơn?

"Hắn ta không thể, nhưng anh có thể, đúng không?" Cũng không có giọng điệu trêu trọc hay kiểu nói để đấy, Hà Bật Học bình tĩnh hỏi, trước mặt Ân Kiên…… giờ là một Hà Bật Học không hề quen thuộc mà ẩn trong đó có sự mưu tính sâu xa.

"Ý em là gì?" Ân Kiên sắc mặt trầm xuống. Anh tuy rằng không cam lòng vận mệnh của mình, thậm chí một lần anh chấp nhận từ bỏ, nhưng anh chưa từng nghĩ qua muốn lợi dụng bốn viên ngọc cùng đá trường sinh để tái thế làm người, Hà Bật Học luôn vô tư nói ra, anh cũng cho rằng cậu chỉ hơi ồn ào mà thôi, không nghĩ tới việc cậu ta thật sự có ý định này.

"Không có…" Hà Bật Học rầu rĩ trả lời, lui đến trong góc phòng tiếp tục ăn mì. Hai người ở chung lâu như vậy, bất luận biểu tình nào dù là nhỏ nhất của cậu anh đều hiểu ý nghĩa sâu xa phía sau. Mất ngọc hồ lô, Ân Kiên cũng mất đi sự bình tĩnh của mình, anh hiện tại chỉ cần một chút kích thích sẽ nổ mạnh.

"Tiểu Học, anh biết em muốn tốt cho anh, nhưng là…" Ân Kiên lời nói gần mạnh. Có lẽ nhà họ Ân cũng chưa hề thật tâm thừa nhận sự tồn tại của anh, nhưng anh từ đáy lòng vẫn rất tự hào mình thuộc dòng họ ấy, dùng đạo thuật giữ gìn chính nghĩa trong thế gian, cho nên anh tuyệt đối không thể đi ngược lại truyền thống gia tộc.

"Em biết… Em chỉ muốn… Em chỉ không muốn từ bỏ hy vọng này, vạn nhất nếu mọi chuyện khả thi, chúng ta có thể…"

"Không thể!"

"Ân Kiên!"

"Không bàn cãi gì nữa, chỉ vì anh mà khiến nhân gian hủy diệt? Em muốn trở thành tội nhân sao?"

Không khí ngưng trệ, hai người nhìn nhau không nói gì, Hà Bật Học hiểu Ân Kiên, Ân Kiên cũng hiểu Hà

Bật Học, đều hy vọng đối phương được an bình, nhưng sự thật cứ cố tình éo le như vậy. Hiện nay có biện pháp giải quyết vấn đề của Ân Kiên, chính là hai người một lòng ngăn cản sự việc sắp diễn ra.

"Anh có thể đồng ý với em sẽ không từ bỏ hy vọng, nhưng chúng ta nhất định có thể tìm đến những cách khác để anh trở lại làm người, tuyệt đối không được để nữ thần sáng thế tỉnh lại, Nữ Oa nếu hủy diệt thế giới, em cũng sẽ không sống được…. Thế em muốn để anh sống trong một thế giới đơn độc không có em bên cạnh ư?" Ân Kiên lấy hai tay ôm mặt Hà Bật Học dịu dàng hỏi.

"Em hiểu rồi… Kỳ thật ngay từ đầu em chỉ muốn lấy lại ngọc hồ lô, có cái đó anh sẽ không bị đói, nhưng nó cũng chỉ giải quyết được phần ngọn chứ không trị hết tận gốc…" Hà Bật Học nhai mì ăn liền than thở.

"Trị phần ngọn không trị được gốc? Chúng ta cũng sống quen như vậy rồi còn gì! Anh tình nguyện ngăn cản Nữ Oa diệt thế, cho dù cuối cùng không tránh khỏi việc bị phong ấn trong quan tài, anh vẫn sẽ có hy vọng được nhìn thấy em, khi đó có lẽ em đã luân hồi chuyển kiếp rồi…" Ân Kiên thấp giọng cười. Mặc dù giống như đang tự an ủi bản thân, nhưng cùng Hà Bật Học ở chung, anh cũng bắt đầu đối với bất cứ chuyện gì đều giữ vững thái độ lạc quan, ai nói sẽ không phát sinh kỳ tích?

"Luân hồi? Đầu thai? Sau đó sẽ chẳng thể nhớ lại bất kỳ điều gì, vậy khi gặp lại còn có thể làm gì?… A? Từ từ, nói không chừng rất khả thi đó! Em quen biết Mạnh Bà a~! Không cần uống canh cùa nàng là đến nơi! Ây yo ~ Ây yo~! Phương pháp này khả thi nha!" Hà Bật Học ánh mắt sáng lên, hưng phấn thiếu chút nữa đánh đổ bát mỳ. Cá tính của cậu so với Ân Kiên còn lạc quan hơn, một khi nhận thức còn có hy vọng, thậm chí còn là phương án rất khả thi, cả người cậu không hiểu tại sao như muốn bay lên cung trăng.

"Đúng vậy đúng vậy, ngay cả đến âm phủ em còn có thể kết bạn được, coi như em giỏi." Ân Kiên cũng bị cuốn theo nở nụ cười, răng nanh bén nhọn như ẩn như hiện, Hà Bật Học mắt to ngây thơ nhìn anh, sau đó vươn ra liếm liếm trêu chọc đôi môi đối phương, một chút cảm nhận sâu sắc ngoài ý muốn đánh thức sự hưng phấn cùng dục vọng bên trong mỗi người.

"Hừm…a~…. Dù sao nhàn rỗi vẫn cứ là nhàn rỗi nha ~…"

Ở một nơi khác, Ân Lâm cùng Ngô Tiến hai người toàn lực tập trung chuyên án truy tìm dấu tích lăng mộ Tần vương. Hồi trước nếu không phải vội vàng chạy đến thôn Bạch Vĩ gặp quỷ… Mà đúng thật là tham dự một cuộc hội đàm với cả một đám yêu quái, thì bọn họ hẳn đã muốn đào cái phần mộ kia lên rồi. Cứ như vậy kéo dài, khó khăn hơn rất nhiều, may mắn cả Ngô Tiến lẫn Ân Lâm đều không phải loại người dễ dàng bỏ cuộc, không ngủ không nghỉ, cuối cùng họ cũng vượt qua cửa ải khó khăn tiến được vào bên trong mộ.

"Nghe nói, vị giám sát công trình này còn phụ trách thiết kế các cơ quan bên trong, hy vọng chúng ta có thể tìm được dấu vết để lại, để có thể phỏng đoán mộ chính của Tần Vương ở chỗ nào?" Ngô Tiến dắt tay Ân Lâm, cẩn thận, từng bước một tiến vào trong.

So với việc bọn họ đã từng gặp công chúa không đầu, công chúa quỷ biến thái, mộ phần này có thể xem như đơn sơ. Duy nhất đặc biệt là trận đồ bát quái, phương vị bên trong; Trong mắt Ân Lâm, người làm ra ngôi mộ này đúng là cao thủ, có thể nằm ở huyệt vị này ngủ từng ấy năm tuyệt đối không thể là người bình thường.

"Anh xác định chính ông ta là người xây mộ?" Ân Lâm sờ sờ vách tường, quả nhiên như cô phỏng đoán. Nhìn vào la bàn, nơi này phải gọi là Lưu Tinh cản Nguyệt , huyệt vị này trùng hợp với nền đất trên sông Phương, khiến cô không thể hiểu nổi chính là, nếu nói như vậy, loại huyệt vị này không thích hợp để xây mộ, nhìn lại bài trí của nơi này cùng với người được an táng, còn không bằng nói cả mộ phần này tồn tại được là bởi vì một ai đó muốn nó là thứ che giấu sự thật được ẩn bên trong.

"Đúng vậy! Anh nghiên cứu không có sai, theo sử sách ghi lại, vị xây lên ngôi mộ này sở hữu bản phác thảo lăng mộ Tần Vương, ông ta thậm chí bởi vì có mối quan hệ bất chính nên bị buộc tội khiến cả gia tộc bị giết, đó là nguyên nhân ngay cả người đời sau cũng tìm không ra mộ Tần Vương thật." Ngô Tiến trong balô lục lọi, hy vọng tìm chút văn kiện làm bằng chứng lời nói của mình, Ân Lâm khoát tay ngăn cản, cô không phải không tin Ngô Tiến, cô chỉ không tin những gì được ghi lại, nếu hoàng đế thật sự không muốn có người tìm được lăng mộ của mình, như thế nào lại giao sơ đồ phác thảo cho một người chỉ là phụ trách giám sát công trình?

"Ngô tiên sinh, đằng trước chính là quan tài đá, xin cẩn thận." Một bên công nhân đang đào thông báo, Ngô Tiến gật đầu, dắt Ân Lâm tiếp tục đi xuống dưới, trong lòng không khỏi đánh trống reo hò bất an, có lẽ bí ẩn lăng mộ Tần Thủy Hoàng sẽ được vạch trần trong tay anh.

"Bên kia cẩn thận! Dây thừng buộc lại, cẩn thận!" Bên trong mộ là một không gian tăm tối nhưng mọi thứ đều được sắp xếp rất gọn ghẽ, ở giữa là quan tài đá, hai bên là vật bồi táng không quan trọng. Đám công nhân vội vội vã vã chuẩn bị mở quan tài. Mặc dù không thực sự hiểu được vì cái gì muốn đào lên ngôi mộ vô danh này, nhưng lão Đại vốn là học giả, nên không ai nghi ngờ chỉ thị của Ngô Tiến.

"Chuẩn bị mở quan tài, em có cần tạm tránh ra chỗ khác hay không?" Ngô Tiến quan tâm nhìn Ân Lâm, anh biết cô cùng những người xung quanh đều không hiểu những điều cấm kỵ, dù như thế anh vẫn rất tôn trọng Ân Lâm.

"Không cần, bên trong quan tài là trống không." Ân Lâm híp mắt, bình tĩnh trả lời. Trong nháy mắt trong mộ một số người sửng sốt, Ngô Tiến thì kinh ngạc, số còn lạilà hồ nghi, Ân Lâm là người tiếp xúc với ngôi mộ này muộn nhất, dựa vào cái gì mà dám khẳng định quan tài trống không?

"Đã có người tới trước sao?" Ngô Tiến cơ hồ như muốn khóc. Anh đã từng chủ trì qua vài lần thăm dò mộ cổ, bất quá nhiều lần đều gặp trộm mộ một bước cướp sạch, anh không thèm để ý báu vật bị mất, dù có điểm tiếc nuối rằng không thể tự tay thưởng thức nhưng không ảnh hưởng gì đến việc nghiên cứu. Điều duy nhất khiến anh đau lòng là kẻ trộm thủ đoạn tàn nhẫn, làm cho mộ cổ bị phá hư, không có gì làm Ngô Tiến khổ bằng mắt mở trừng trừng nhìn lịch sử bị bóp chết.

Nắp quan tài bằng đá binh một cái bật ra, nhóm công nhân, Ngô Tiến toàn bộ biến sắc, người thì sợ hãi người thì tái mặt, sau đó tất cả đều liếc về phía Ân Lâm, hoài nghi cùng sợ hãi hỗn tạp.

"Làm sao em biết quan tài trống không?" Trong nháy mắt, Ngô Tiến không khỏi muốn nghi ngờ có phải Ân Lâm nhanh hơn bọn họ một bước trộm mộ hay không, rồi lập tức tự tát mình hai cái, Ân Lâm là thân phận gì, địa vị như vậy tại sao phải làm chuyện đó?

"Bởi vì nơi này căn bản không phải huyệt, em không – cảm nhận được có bất luận linh hồn nào còn sót lại

của người chết trong này cả, điều đó đủ để chứng minh ngay từ đầu không có ai bị chôn ở đây." Ân Lâm hung ác trừng mắt nhìn anh, tám phần đoán được ngay từ đầu anh dám cả gan nghi ngờ cô.

"Không có khả năng! Anh đã phải nghiên cứu rất lâu, xác định cái này là huyệt mới đào lên, không thể sai được!" Ngô Tiến bị tổn thương phản bác. Thăm dò cổ mộ thường hay bị tìm nhầm phần mộ, thời cổ mấy ông vua thường lợi dụng phương pháp này để tránh việc bị đám trộm mộ đào xới. Bọn họ vẫn luôn cho rằng nguyên lai lăng mộ Tần Thủy Hoàng hiện cũng chỉ có tượng binh mã thôi, mà nếu chỉ có thế sao phải huy động một lực lượng người vô cùng lớn để xây một nơi chỉ có từng ấy diện tích?

"Em tin anh không tính sai, em sợ rằng tư liệu anh đang nghiên cứu đã ghi sai, nơi này tuyệt đối chưa từng chôn người, Lưu Tinh cản Nguyệt không phải một huyệt vị tốt để làm phần mộ, dưới nền đất có nước chảy sẽ mang đi tài vận, ai chôn ở chỗ này, con cháu hắn sẽ mấy đời nghèo khổ." Ân Lâm nhìn nhìn bốn phía sờ soạng, dương khí rất thịnh, một cái huyệt sơ sài, có chút giấu đầu hở đuôi, thật giống như tận lực không cho người ta biết đươc niên đại của nó, bảo đây là mộ cổ ư? Đánh chết cô cũng không tin.

" Lưu Tinh cản Nguyệt ? Nghe tên không xấu a!" Ngô Tiến theo thói quen tính tính toán toán, nhiều lúc, trong huyệt sẽ có tranh vẽ hoặc là văn tự, điều này có thể giúp anh hiểu biết nhiều hơn về thân phận chủ nhân của mộ. Chỉ tiếc rằng, nơi này giống như cố ý không cho người ta phát hiện chân tướng, đến hiện tại anh còn chẳng thu thập được bất kỳ thông tin gì hữu ích.

"Theo phong thuỷ mà nói là rất tốt, Lưu Tinh cản Nguyệt dưới có mạch nước chảy, thể hiện nơi này tràn ngập sinh khí, nhưng sinh khí cùng huyệt mộ căn bản không tương xứng, nếu thật muốn em trả lời, thì nơi này giống như là để đám Tiểu Vân tu hành, có được đại lượng linh khí cung cấp nuôi dưỡng bọn họ." Ân Lâm đi cùng Ngô Tiến nhìn ngó quanh quất, cô càng tin tưởng vững chắc với suy nghĩ của mình hơn, nơi này cũng không phải huyệt mộ của vị nào hết, không có ai lãng phí như vậy xây một cái huyệt phong thủy chôn một người giám sát công trình bình thường.

"Tiểu Lâm, em lại đây nhìn một chút!" Ngô Tiến cả người dán trên tường mò mẫm cọ xát, Ân Lâm bực bội đến gần, trên mặt tường có vết lõm, cỡ như hình đồng xu, Ân Lâm biến sắc đẩy Ngô Tiến ra, anh chưa kịp nói nơi này có cơ quan.

"Làm sao vậy?" Ngô Tiến không hiểu hỏi lại, tư trong ba lô lấy ra bàn chải nhỏ, tính toán đem tường đánh sạch sẽ.

"Anh đừng lộn xộn! Tất cả mọi người đừng làm bất kỳ cái gì hết!" Ân Lâm trừng mắt, đám công nhân lập tức ngừng tay, cảm thấy hứng thú nhìn vị mỹ nữ đầy bí ẩn này chuẩn bị biểu diễn.

"Tiểu Lâm, làm sao vậy?" Ngô Tiến trong lòng khẩn trương, Ân Lâm không phải kiểu người đùa giỡn không đúng lúc.

"Anh đã kêu người tiến vào kiểm tra hết toàn bộ rồi chứ?" Ân Lâm sờ sờ cơ quan trên tường, nhìn qua giống như đã từng được khởi động và cũng bị phá hủy. Đây chính là lý do vì sao khi bọn họ lỗ mãng xông vào lại không bị bất kỳ cái gì chặn lại mà vẫn cứ sống nhăn răng?

"Là đem vài thứ đi giám định niên đại, bất quá báo cáo còn chưa tìm ra, có vấn đề gì sao?" Ngô Tiến xoa tay, anh vẫn tưởng rằng đều là đồ vật thời Tần, cho nên cũng không thúc giục việc báo cáo, nhưng nhìn thần sắc Ân Lâm hiện giờ, tình huống có chút không phù hợp.

"Mang thứ nào đi giám định?" Ân Lâm hỏi, Ngô Tiến lật lật danh sách, chính là quần áo, tiền linh tinh thường thấy trong huyệt mộ, nơi này dương khí đại thịnh, đơn giản, vì chẳng có đồ vật gì đáng giá.

"Em nghi ngờ có người đã tiến vào trong này trước?" Ngô Tiến thì thầm, trong công tác khảo cổ lo lắng nhất chuyện này, bao nhiêu cố gắng sẽ đổ hết xuống sông xuống biển.

"Đúng! Bởi những thứ kia chính là cơ quan, thế nhưng bị phá hủy hết rồi." Ân Lâm men theo tường đi một vòng, một bên công nhân cũng học theo nàng kiểm tra, một cái, hai cái…sau đó bị dọa sợ chết khiếp, bọn họ thật sự quá sơ ý, nếu không phải cơ quan sớm bị phá hư, bọn họ đã sớm chết hết rồi.

"Ông trời ơi!!!!!!!!!… Kia… Tên trộm mộ kia, khẳng định đã sớm đến được lăng mộ Tần Thủy Hoàng rồi…" Ngô Tiến ủ rũ ngồi trên nắp quan tài đá, có thể thấy nội tâm của anh chịu bao nhiêu đả kích, đặt mông ngồi lên cả thứ văn vật mà từ trước tới giờ anh luôn thể hiện sự thương yêu.

"Ngu ngốc, nếu đến được lăng mộ Tần Thủy Hoàng, làm gì tận hôm nay vẫn chưa thông báo với báo chí? Trộm mộ có lẽ chỉ trộm bảo vật nơi này mà thôi, anh muốn tìm sơ đồ phác thảo có lẽ vẫn còn ở đây đấy!" Ân Lâm mỉm cười, nhẹ xoa đầu Ngô Tiến. Nếu theo phỏng đoán của cô, nơi này giấu những bảo vật có tính chất cực kỳ nguy hiểm, đương nhiên cũng có khả năng lưu giữ sơ đồ phác thảo mộ Tần Vương. Hiện tại chỉ hy vọng kẻ trộm chỉ mang theo mấy thứ đồ cổ, còn sơ đồ phác thảo vẫn ở tại chỗ này, nếu không, Ngô Tiến sẽ rất đáng thương.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Mau tìm, mau tìm đi!" Ngô Tiến đứng phắt dậy, chỉ huy công nhân hỗ trợ, nhưng gian huyệt này thật sự quá nhỏ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, nếu đứng ở tiêu chuẩn của một người đang sống, cơ hồ dùng hình tượng một căn phòng có bốn bức tường sẽ dễ hình dung, trừ bỏ quan tài đá phía ngoài, nhìn đoán không ra còn có chỗ nào để giấu đồ vật.

Thăm dò nhìn quan tài, tơ lụa trải ra thật dày một tầng, thiếu sự cẩn thận mà các nhà khảo cổ nên có, Ân Lâm không chút nghĩ ngợi vươn tay kéo xuống.

"Tiểu Lâm!" Ngô Tiến kêu lên thảm thiết, cô ấy có biết hay không tơ lụa kia cũng là cổ văn vật a~?

"Ngô Tiến, đừng vội đau lòng, lại đây nhìn một chút!" Ân Lâm cả người nhòm vào bên trong,…có bản đồ…. ở giữa trung tâm đáy quan tài có khắc hình bán nguyệt, bốn góc quan tài nhìn ra được bốn hình thù quen thuộc, tim Ân Lâm đập càng ngày càng nhanh.

"Này… Này… Này thoạt nhìn giống ngọc hoàn, ngọc hồ lô, ngọc bài cùng ngọc như ý nha!" Ngô Tiến hít một hơi không khí lạnh lẽo.

"Anh đào được cái gì thế này?" Ân Lâm âm trầm hỏi một câu, này xác định vững chắc không phải huyệt

mộ, hình vẽ bốn viên ngọc sẽ không vô duyên cớ vô cớ xuất hiện ở trong này.

"Trời ơi... Sẽ không, không phải là..." Ngô Tiến nuốt nuốt nước miếng, nhìn nắp quan tài khi nãy đặt mông ngồi lên, đột nhiên sợ hãi không biết từ đâu xuất hiện, giống như kiểu mình đang coi thường thần thánh.

"Mặc kệ có phải hay không, phải gọi thằng cháu đến đây hỗ trợ mới được!"

Hết Chương 8 Quyển 4

25. Quyển 4 - Chương 9

Cúp điện thoại, Ân Kiên nhăn chặt tuấn mi ghi ghi chép chép, cô của anh nghi ngờ cái mộ mà Ngô Tiến đào được ban đầu dùng để cất giấu tượng nữ thần sáng thế. Hơn nữa cái mộ này còn liên quan đến lăng mộ của Tần Thủy Hoàng. Ân Kiên dù không hiểu gì vẫn phải thốt lên một câu: điều này quá ư ly kỳ đi?

"Ai gọi thế?" Vừa tắm xong, Hà Bật Học mặc vào chiếc quần bò cạp trễ đầu tóc rối tung. Nếu tiết mục thần quái bị dừng hoàn toàn, cậu tính sẽ đến đài truyền hình mang mấy thứ đồ của mình về, sau đó tính toán một chút cho tương lai, trước khi tận thế vẫn cần phải có cơm ăn mà!

"Là cô Lâm, cô nói Ngô Tiến đã đào được một ngôi mộ vốn là của nữ thần sáng thế, cô muốn anh qua xem! Em đi đặt vé máy bay, bay vào ban đêm chắc vẫn còn chỗ ngồi đi?" Ân Kiên đem ghi chép đưa cho Hà Bật Học, nhìn qua tên địa điểm đã thấy hoang vắng, xem ra bọn họ còn phải chuẩn bị chu đáo một phen.

"Mộ của nữ thần sáng thế? Không phải bọn họ đi tìm mộ của cái ông gì gì giám sát công trình xây lăng Tần hay sao?" Hà Bật Học gãi gãi đầu.

"Chuyện này có gì đó kỳ quái? Ai sẽ vì một người làm công bình thường mà xây cổ mộ chứ? Đương nhiên là dùng để che mắt thiên hạ! Em quả nhiên là đệ nhất ngốc ngếch!" Ân Kiên cười hắc hắc, Hà Bật Học trừng mắt một cái.

"Trừng mắt gì chứ? Đi đặt vé đi cưng!" Ân Kiên gõ đầu Hà Bật Học.

"Đặt vé? Dựa vào anh không phải nhanh hơn sao?" Hà Bật Học làm tư thế giơ tay chém xuống.

"Đúng là tiểu quỷ keo kiệt mà, đi đặt chỗ mau!" Ân Kiên tức giận lườm cậu. Trải qua dịch Huất, Ân Kiên đã biết cái được gọi là [Ba ngàn thế giới] đích thực tồn tại, nếu còn tạo ra nhiều cái khe như vậy trong không gian, trời mới biết sẽ còn có thứ đáng sợ gì lợi dụng những cái khe đó đến đây nữa?

"Được rồi… em đến đài truyền hình lấy chút đồ, anh ở nhà đóng gói hành lý nhé – Ân đại thiếu gia. Đến cái nơi khỉ ho cò gáy kia, anh nhớ phải mang theo túi ngủ đấy!" Hà Bật Học cầm chìa khóa xe, vừa quay lại dặn dò vừa đi ra khỏi nhà.

Cái này ăn ngon,…được.., mặc dù rất yêu tiền nhưng Ân Kiên cũng là người tiêu sài phung phí, đối với kiểu sinh hoạt dã ngoại này anh tương đối phản cảm. Đơn giản có thể thấy, cứ cho anh vài ngày không tắm rửa, nằm ngủ qua đêm trong lều trại, người quen ai cũng biết Ân Kiên có tính khiết phích tới cái mức đại biến thái. Chạm vào cái gì mà anh thấy bẩn bẩn tởm tởm, giả như anh có thể chết thì thà lấy dao giết anh đi còn hơn…

"Mình ghét ngủ ở trên nền đất, có sâu bọ…" Ân Kiên thì thì thầm thầm oán giận.

"Trên nền đất làm sao cơ?" Binh một tiếng khói trắng tỏa ra, Quản Đồng từ không trung xoay một vòng tiêu sái chân chạm xuống đất.

"Quản Đồng!" Đây có lẽ là lần chào đón nhiệt tình nhất của anh từ khi sinh ra đến giờ đối với Quản Đồng, người kia tận dụng mọi cơ hội tiến lên ôm chặt Ân Kiên, khiến Ân Kiên một chưởng tung ra đại bàng lửa, mạnh mẽ tấn công tên hồ ly giảo hoạt chuyên đánh lén này.

"Chị bảo tôi đến hỗ trợ, không những thế còn có Lôi Lôi cũng tới hỗ trợ!" Quản Đồng đắc ý nhìn đôi môi của Ân Kiên điên cuồng thèm thuồng, Ân Kiên càng lúc càng yêu ma hóa, thật sự là đáng yêu đến chết lên được.

"Lôi Lôi?" Ân Kiên tò mò hỏi, anh đã lâu chưa nghe nói gì về vị mỹ nhân tộc Hổ tinh này, mọi người vì ưu phiền vụ Nữ Oa nên không quan tâm đến nàng ta.

"Chị Lôi Lôi siêu cấp lợi hại nhé, tôi nghĩ chị ấy chắc đã tu thành chính quả rồi? Bắt đầu làm chút siêu độ oan hồn, việc thiện tích đức, lúc trước cũng hỗ trợ thuyết phục đám yêu quái còn lại tương trợ, chút nữa chị ấy sẽ đến nơi đây hội hợp." Quản Đồng mỉm cười, khuôn mặt đẹp trai như tỏa ánh hào quang, hắn cũng đã trưởng thành lên rất nhiều, không giống như trước kia chỉ là tiểu hồ ly thờ ơ với mọi thứ.

"Ngay cả đến yêu quái đều bắt đầu siêu độ oan hồn, thế mấy thiên sư như tôi lấy cơm đâu mà ăn bây giờ? Thế giới thật sự là thay đổi…"

Ánh mắt lóe lên một tia yêu dị, không ngừng lưu luyến ngắm nhìn thân thể Ân Kiên, Quản Đồng nằm dựa ở sô pha, chân dài thoải mái đặt trên bàn trà. Gian phòng nhỏ này tràn ngập hương vị quen thuộc của Ân Kiên, Quản Đồng chưa từng nói mình có bao nhiêu tưởng tượng. Cho dù hắn nhiệt tình như thế nào, thuộc dòng tộc « Không Hồ », thiên tính vốn dĩ là vô cùng lạnh nhạt, nhưng dù vậy Quản Đồng vẫn tham lam thèm khát muốn hít thật sâu hương vị này.

"Vì sao thu dọn đồ đạc vội vã quá vậy, chuẩn bị đi xa sao?" Tiện tay với lấy đồ ăn vặt trên bàn, Quản Đồng tò mò hỏi, có điều hắn không hiểu, với năng lực hiện tại của Ân Kiên, còn cần thu dọn đồ đạc đi xa nhà sao? Có chỗ nào trên Trái Đất này mà anh ta không thể đến?

"Ừm! Cô Lâm nói bọn họ đào được manh mối mộ cổ Tần Vương, tựa hồ còn cùng tượng nữ thần sáng thế có liên quan, cho nên muốn tôi đến xem." Sau khi Ân Kiên thu thập xong quần áo, thuận tay đem mấy công cụ làm phép nhét cùng vào vali.

"Mộ Tần Vương? Mấy người phàm các anh thật đúng là chưa từ bỏ ý định…" Quản Đồng nở nụ cười, Ân Kiên như có điều gì đang suy nghĩ nhìn hắn.

"Trong lời nói của cậu có ý gì vậy?" Ân Kiên nhếch chân mày, Quản Đồng cười bướng bỉnh pha thêm một chút giảo hoạt, quả nhiên chỉ có thể là hồ ly.

"Anh xem, mộ Tần vương bên trong có bao nhiêu bảo vật, không phải chỉ có phàm nhân mơ ước, chúng tôi cũng rất động tâm a! Chính là tôi có thể nói cho anh biết, mấy trăm năm nay xuống trần gian, bao nhiêu yêu quái thần thông quảng đại đều tay không trở về, anh nói điều này có ý nghĩa gì? Nếu không phải mộ Tần Vương căn bản không tồn tại, còn khả năng khác…"

"Mộ Tần vương không ở nhân gian?"

Vừa hỏi xong, Ân Kiên thật sự sửng sốt, tuy rằng anh sớm có kinh nghiệm mấy lần vượt qua không gian, theo lý mà nói anh hẳn phải quen rồi, thế mà khi nghĩ mộ Tần vương kỳ thật không ở nhân gian, vẫn khiến anh khiếp sợ.

"Này… Ân Kiên, anh không phải muốn đi xa nhà sao? Cho tôi đi theo với!" Quản Đồng cười kèm theo ánh mắt ma mị, cho dù là phụng mệnh đến trợ giúp phàm nhân, hắn vẫn muốn đi du hí để thư thái một chút, Ân Kiên lẳng lặng nhìn hắn, cuối cùng gật đầu, trước ngày tận thế, còn có bằng hữu giúp kề vai chiến đấu, dù cuối cùng kết quả không như ý cũng đáng.

Hát ngâm nga, một bước, một bước đi lên lầu, từ trước tới nay trong thang máy hay xảy ra nhiều chuyện lạ nên hiện tại Hà Bật Học đã luyện thành thói quen đi cầu thang bộ. Còn chưa tới gần phòng họp Thái Bình Dương, mùi thuốc lá nồng đậm từ khe cửa đã thoát ra ngoài. Hà Bật Học lắc đầu cười, tổ chế tác mỗi lần hội họp là lại bật điều hòa đóng kín cửa.

Lại nói tiếp, một phần cũng là do cậu lôi kéo mọi người, một khi muốn vận dụng bộ não làm việc, liền yêu cầu nào thuốc lá, nào rượu để kích thích. Đâu có nghĩ tới sau khi gặp gỡ Ân Kiên, mấy đứa trong tổ kia lại càng nghiện thuốc lá nặng hơn, giờ đám kia vẫn đang ở trong này lãng phí sinh mạng.

"Uy… Ngoài cửa có thể ngửi được mùi của các ngươi a~!" Hà Bật Học mỉm cười đẩy cửa ra, chủ trì cuộc họp Trương Chính Kiệt đầu tiên sửng sốt, sau đó tiến đến chụp hai bả vai cậu cứng ngắc, người chủ cuối cùng đã trở lại, đại gia đình của bọn họ cuối cùng được viên mãn rồi.

"Học trưởng —— em nhất nhớ anh a ——!" Tiểu Tứ chụp lấy nạng đỡ cũng muốn tiến lại gần, một bên Trương Anh Nam vội vàng đem người ấn lại chỗ ngồi, người trẻ tuổi có một điểm rất đáng ca ngợi, bị thương nặng đến như thế, tĩnh dưỡng một chút về sau lại sinh long hoạt hổ, lúc nào cũng không chịu ngồi yên.

“Học trưởng, anh trở về là tốt rồi, tiết mục mới vẫn đang chờ anh đó!” Trương Chính Kiệt dùng sức gật đầu một cái, theo đó chủ trì cuộc họp giao lại cho Hà Bật Học, tiết mục mới mang tên Tìm kiếm cõi âm , người kia nhíu mày, ai lại lấy cái tên quỷ gì kỳ cục? Trình độ thưởng thức kém đến kinh hồn!

“Ta thấy rồi! Ta xem ngươi đã ra dáng cai quản mấy đứa này rồi đó. Tiết mục này để cho ngươi làm chủ trì là tốt nhất!” Hà Bật Học thấp giọng cười, Trương Chính Kiệt biến sắc, vội vàng xua tay cự tuyệt, rất sợ Hà Bật Học hiểu lầm hắn muốn cướp vị chí người chế tác. Phải nói là, ai dám to gan như thế, trừ bỏ Hà Bật Học tài ba tuyệt thế, còn có ai có thể dám ngồi vào vị trí đó?

“Ngươi sợ hãi cái gì? Ta chỉ là muốn cùng anh Kiên cùng nhau đi xa nhà một thời gian, ngươi cho là ta muốn làm gì chứ? Giao lại hậu sự? Sinh ly tử biệt à?” Hà Bật Học cười khanh khách, Trương Chính Kiệt tức giận lườm cậu một cái.

“Sợ cái *beep* ý… Nhìn mấy cặp dị tính luyến ôm ấp hôn hít, còn không chướng mắt bằng mỗi lần nhìn cái cặp đồng tính ngọt ngào mặn nồng, suốt ngày trước mặt người khác là nổi hứng muốn ân ân ái ái, thực chướng mắt a~! Ngay cả tuần trăng mật cũng đã lên kế hoạch rồi….Được lắm!… Tiểu Tứ, không bằng chúng ta cũng đi với nhau đi!”Trương Chính Kiệt hét một tiếng, đối với việc Hà Bật Học tốt duyên đều được nam nữ chú ý đến khiến Trương Chính Kiệt vô cùng cáu tiết, bất quá là hắn muốn Hà Bật Học truyền cho hắn một ít sự thu hút! Yêu cầu như thế liệu có quá khó khăn không?

“Không đâu, tôi có bạn gái rồi mà~!” Tiểu Tứ không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, Trương Chính Kiệt vẻ mặt bị tổn thương đến cùng cực, một bên Hà Bật Học không bỏ qua thất thanh cười lớn.

Loại tình cảnh này vô cùng quen thuộc, giống như trước cậu cùng Trương Chính Kiệt hai anh em trêu nhau ầm ỹ, giễu cợt. Hiện tại đổi thành Trương Chính Kiệt cùng Tiểu Tứ, nhìn qua những người khác trong phòng họp, nơi này tựa như ngôi nhà thứ hai của cậu, mấy nhân viên trong tổ tựa như người nhà của cậu, Hà Bật Học tin rằng nếu thiếu cậu, bọn họ cũng sẽ giúp đỡ lẫn nhau, không cần vì bọn họ mà lo lắng.

“Có chuyện gì vui thế?” Trần Tương Từ thăm dò tiến vào, đầu tiên là bị mùi thuốc lá làm cho nhăn mặt, sau đó phát hiện Hà Bật Học cũng ở trong, hưng phấn mở lớn mắt, không chút nghĩ ngợi lao đến ôm chầm lấy cậu.

“Anh Học —— em rất nhớ anh a!” Trần Tương Từ cười ngọt, lộ niềng răng lóng lánh lóng lánh. Không thể tin là hai người này không cùng chung huyết thống. Cái gì cũng giống nhau, mà ngay cả gặp chuyện khủng bố vẫn cứ sống nhăn răng cũng giống nhau luôn.

“Anh trở về lấy DV, còn cô? Anh nghe học tỷ nói, cô được điều sang tổ bên kia rồi đúng không?” Hà Bật Học vui vẻ cũng không ngại mà ôm ấp đứa em gái này, nam nhân bình thường mà nhận ai làm em gái thì bụng dạ khó lường lắm. Nhưng cậu mà nhận Trần Tương Từ làm em gái, thật đúng là bởi vì hai người cứ y như nhau từ vẻ ngoài đến tính cách nên chẳng ai nghĩ ngợi gì, vị này nữ trung hào kiệt tương lai khẳng định không thua thành tích huy hoàng của Hà Bật Học.

“Miss Siêu Nghiêm Khắc…” Trần Tương Từ thè lưỡi.

"Học tỷ rất lợi hại, cô đi theo chị ấy sẽ được học hỏi nhiều!" Dù ý tưởng không hợp, Hà Bật Học vẫn là thực sự kính nể vị học tỷ lúc nào cũng cầu tiến kia.

"Em biết… Đúng rồi! Em phải trốn đến đây là vì xuất hiện một sự việc kỳ lạ!" Trần Tương Từ đột nhiên đè thấp âm lượng, rõ ràng trong phòng họp Thái Bình Dương đều là người một nhà, cô cố ý muốn khiến cho thần thần bí bí.

"Chuẩn tấu!" Hà Bật Học đùa giỡn đưa một tay ra như diễn tuồng cổ, Trương Chính Kiệt rất không thức thời cười phì một tiếng.

"Tập đoàn Nghiêm Thị đang trong thời kỳ bất động sản đóng băng lại ra tay mua lại một cổ mộ."

Hà Bật Học hơi sửng sốt, Nghiêm Lệ? Ân Tư? Cổ mộ? Cậu đột nhiên có cảm giác xấu…

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Không phải quyền điều hành toàn bộ đều do tôi sao? Ai cơ? Nghiêm Lệ? Là nghiêm Lệ muốn cạnh tranh? Được.. được.. được… Để tôi nói chuyện với cô ta!"

Vừa nói điện thoại vừa bước đi bên trong huyệt mộ, Ngô Tiến trong đầu rối bời. Đã biết cái mộ này cùng nữ thần sáng thế có liên quan, Ngô Tiến là một tên cuồng khảo cổ, làm sao có thể không nghiên cứu, vốn cho rằng đây chỉ là ngôi mộ cổ của một nhân vật bình thường. Ở mặt ngoài không có gì giá trị, không cần lo lắng sẽ có người trong giới đến cạnh tranh, ai mà biết Nghiêm tiểu thư trên thương trường hô phong hoán vũ sẽ đụng tay vào cơ chứ.

Lập tức bấm số Nghiêm Lệ, nghe thấy người kia đã lâu không gặp sang sảng tiếng cười, Ngô Tiến phủ đầu là một trận chỉ trích, điện thoại đầu kia Nghiêm Lệ cười giải thích, nếu chỉ là huyệt mộ bình thường, vậy không cần đại sư Ngô đẳng cấp phải ra tay, nếu Ngô Tiến coi trọng cái huyệt như vậy, thì cô tất nhiên cũng ngửi thấy mùi tiền, mặc kệ bên trong giấu cái gì, nó đều phải là một thứ đáng giá.

Cúp điện thoại, Ngô Tiến lắc đầu thở dài, đối mặt với vị nữ đế vương trên thương trường này, anh cũng không có cách nào, cô ta không cần quan tâm bất kỳ lời giải thích nào từ anh, vẫn quyết định sách lược tuyệt không thay đổi.

Hai ba bước quay trở lại trong huyệt mộ, Ngô Tiến bị Ân Lâm đang nằm trong quan tài dọa cho lông tóc dựng đứng. Cho dù nàng không kiêng kỵ, cũng nên chú ý một chút có bệnh khuẩn nào có thể bám lên người không chứ.

"Tiểu Lâm! Em làm càn quá rồi!" Ngô Tiến vội vàng đem người kéo lên.

Anh là người chủ trì khai mở không biết bao nhiêu mộ cổ, đã từng gặp qua không ít cái gọi là lời nguyền , tuyệt đại đa số người chết vì lời nguyền toàn đến từ việc con người tự mê tín chính mình mà không biết, trong huyệt thường tồn tại những vi khuẩn từ thời kỳ trước, người hiện đại có khả năng không miễn dịch với mấy con vi khuẩn này, kết quả những công nhân đào mộ tiếp xúc qua mới dễ bị sinh bệnh hoặc tử vong, cho nên anh mới lo lắng Ân Lâm, dặn dò cô thật kỹ khi vào phải cẩn trọng.

"Em chỉ muốn thể nghiệm một chút, Nữ Oa nằm ở trong này sẽ có cảm giác như thế nào? Quả thực không quá thoải mái, khó trách sau khi nàng thanh tỉnh chuyện đầu tiên cần làm là diệt thế, chất lượng giấc ngủ quá kém dẫn đến cảm xúc bạo phát nha!" Ân Lâm cười khanh khách, Ngô Tiến liếc nàng một cái. Ở nơi này cũng dám nói giỡn, lá gan Ân Lâm quá lớn và thần kinh rất thô.

Biết nơi này khả năng cùng nữ thần sáng thế có liên quan, vẻ mặt Ngô Tiến trở nên nghiêm túc vạn phần, vội vàng làm bản dập những hình được khắc trong quan tài kia, hy vọng có thể nghiên cứu, có lẽ bọn họ còn có cơ hội ngăn cản Nữ Oa diệt thế; Phía kia, Ân Lâm ngước mắt quan sát, đối với cô mà nói, cái bản đồ kia chẳng có ý nghĩa gì, lúc cô đến xem, hình bán nguyệt cong cong kia tựa như bàn tay, từ góc độ, đến kích thước lớn nhỏ, vừa vặn phù hợp một bàn tay người, động tác làm theo hình bán nguyệt.

"Tiểu Lâm, em lại muốn làm gì đấy?" Từ khóe mắt thấy Ân Lâm đang vươn nửa người vào quan tài, Ngô Tiến lo lắng bu lại. Ân Lâm vươn tay sờ cái hình nổi lên trong bản đồ, Ngô Tiến lo lắng cô gặp nguy hiểm, cũng lo lắng cô phá hủy cổ văn vật, ôm lấy chiếc eo thon nhỏ của cô tính kéo trở về, không nghĩ bởi vậy mà thuận thế kéo động cái hình nổi kia.

"Trời đất… Đây là cái gì?" Ngô Tiến vội vàng đem Ân Lâm hướng phía sau, rụt lưỡi trừng mắt nhìn quan tài bị đẩy lên.

"Mật đạo…" Ân Lâm lãnh tĩnh trả lời, thuận tay lục lọi balo Ngô Tiến, lấy một cái đèn pin mở lên, không chút nghĩ ngợi đi vào.

"Tiểu Lâm!" Ngô tiến thấy tình thế cấp bách đem người cô kéo trở về, khẽ cắn môi do dự không thôi. Vì an toàn để…, để anh là người có kinh nghiệm tiến vào thăm dò, nếu đây là cơ hội ngàn năm có một, nhỡ đâu mật đạo này đi thông đến lăng mộ Tần vương thì sao? Anh phải là người đầu tiên bước vào, nếu không anh nhất định sẽ hối tiếc cả đời.

"Làm sao vậy? Anh không muốn đi vào sao?" Ân Lâm không hiểu, cô biết Ngô Tiến là người đưa ra ý kiến đầu tiên muốn thăm dò mộ cổ, đây cũng là tâm nguyện lớn nhất đời anh, cô cũng toàn lực trợ giúp, trước khi Nữ Oa diệt thế, cởi bỏ mọi bí ẩn của thế kỷ, thế nên cô mới không hiểu vì cái gì đến cuối cùng anh lại rút lui.

"Anh nghĩ… Chính là… Anh lo em sẽ gặp nguy hiểm, dưới này khả năng có cơ quan, nhỡ đâu có bệnh độc không biết tên, anh không muốn em mạo hiểm." Ngô Tiến cầm đôi tay có chút lạnh của Ân Lâm, cô vẫn cứ luôn kiên cường như vậy, trong mắt anh, cô là một người phụ nữ tinh tế.

"Ha~… Thế giới đều sẽ bị hủy diệt, còn có cái gì đáng lo chứ?" Ân Lâm dịu dàng hiếm thấy.

Hai bàn tay đan vào nhau, Ngô Tiến cùng Ân Lâm hai trái tim chặt chẽ tương liên, mở đèn pin, một trước, một sau chui vào trong mật đạo.

Cua một đường để xe vào hầm, Hà Bật Học nhảy xuống, chạy một mạch lên lầu, nếu tin tức cậu có được là thật, Nghiêm Lệ tham gia vào cái mộ kia vừa vặn lúc cô của bọn họ đang nghiên cứu, tình huống thật sự là cực kỳ không ổn.

"Anh Kiên!!!!!!!!!!!!!" Đá cửa một phát, Hà Bật Học xông vào trong nhà, hoàn toàn không nhìn thấy Quản Đồng đang ngồi ở phòng khách, trực tiếp vọt vào phòng ngủ đem Ân Kiên kéo ra, còn thuận tiện mang theo cả hành lý.

"Yo~! Nhóc đần!" Quản Đồng thân mật lên tiếng gọi. Dám bỏ hắn ra ngoài mắt a~? Được lắm…

"A~Hồ ly đực? Đúng lúc lắm, nhanh lên, nhanh lên, vé máy bay đã đặt xong hết rồi, chạy nhanh xuất phát!" Hà Bật Học đẩy Ân Kiên rời đi, người kia tức giận ngăn lại, chẳng đầu chẳng đuôi không hiểu được cậu vội vã cái gì.

"Tiểu Học! Em làm cái gì vậy?" Ân Kiên nhăn nhó, vươn tay đánh một chưởng lên vai Hà Bật Học, người kia sửng sốt, sau đó nhụt chí ngã ngồi trên ghế sô-pha. Ân Kiên lăng lăng nhìn tay phải của mình, anh không nhớ rõ làm sao mình lại có hành động này, tám phần lại là do ký ức Ân Tư lưu lại, như vậy cũng không sao, ít nhất có thể làm cho Hà Bật Học bình tĩnh hơn một chút.

"Nghiêm Lệ… Tập đoàn của Nghiêm Lệ đã mua lại quyền kiểm soát thăm dò ngôi mộ cổ, em lo lắng đám người cô Lâm đang ở đó, anh có biết điều này có ý nghĩa gì không?" Hà Bật Học lắc lắc đầu, thật đáng sợ, bả vai bị đánh, kết quả đầu trống rỗng? Rất đáng sợ……

"Em lo rằng Ân Tư xúi giục Nghiêm Lệ nhúng tay?" Ân Kiên trầm ngâm trong chốc lát. Điều này cũng không phải là không có khả năng, Ân Tư thừa dịp loạn đoạt đi tượng nữ thần. Cứ tưởng rằng hắn sẽ lập tức làm Nữ Oa tỉnh lại, cho dù hắn hiện nay linh lực không đủ, cũng có thể tìm đến gây phiền toái cho Ân Kiên, nghĩ biện pháp đem linh lực đoạt lại, vậy thì làm sao có thể biến mất lâu như vậy không có động tĩnh? Có khả năng, nhất định là hắn lại âm mưu kế hoạch chuyện gì.

"Không phải không có khả năng! Nếu quả thật là như vậy, chỉ sợ Ân Lâm sẽ gặp nguy hiểm." Quản Đồng đột nhiên nghiêm túc.

"Vấn đề đó trước mắt không đáng lo, đồng tiền cổ trăm ngày này là do cô Lâm làm phép, thế nên giữa hai cô cháu có mối liên hệ, tôi biết hiện tại cô đang rất an toàn."

Ân Kiên có thể diễn biến nhưng lại không thể đoán ra kết cục. Ngô Tiến, Ân Lâm bọn họ có thể không gặp nguy hiểm đến từ Ân Tư, nhưng lại đụng phải vấn đề khác phức tạp hơn bắt nguồn từ cái gọi là « Lòng tham ».

Đi đến cuối mật đạo cũng là một gian mật thất ngăn nắp, giữa trung tâm là một vết lõm kỳ lạ, bốn phía đầy ắp ngọc ngà châu báu, bảo vật, bốn cây cột trụ nạm dạ minh châu, trong này kín bưng, chỉ có một chút ánh sáng từ đèn pin làm cho mọi thứ càng trở nên ảo diệu.

"Ôi ông Trời ~ đức mẹ Maria ~ Thánh thần ơi… Này… Cái kia… Giá trị bao nhiêu tiền?" Ngô Tiến nuốt nuốt nước miếng. Anh vẫn cho rằng châu báu có chút trần tục, mãi đến giờ này, trong gian mật thất chất đống kia, tất cả đều giản dị mang theo tôn quý, cao nhã, mơ mơ hồ hồ, cảm giác đúng như là vật phẩm trang sức chỉ thần thánh mới có thể sử dụng.

"Giá trị là hai cái mạng người." Ân Lâm lạnh lùng trả lời, ánh mắt sắc bén thẳng nhìn chằm chằm cửa vào mật đạo.

Hơi hơi sửng sốt, Ngô Tiến sắc mặt biến đổi theo, anh nghe thấy được tiếng bước chân, sau đó thấy mấy công nhân đào mộ đang tiến vào, nhìn vào ánh mắt thèm khát của họ có thể thấy đươc họ đang động tâm.

Thường trong mộ cổ phần lớn chiếm diện tích là đồ bồi táng, có một hai kiện đặc biệt đáng giá, chân chính thuộc xa hoa bảo vật, như thế cũng đủ để cho phàm nhân tâm sinh tham lam, huống chi trong mật thất này chồng chất như toà núi nhỏ châu báu. Vương miện, vòng cổ, vòng tay, xem qua thấy những công nhân hô hấp đều dồn dập.

"Ngô tiên sinh… Cái này… Đây là lý do anh khăng khăng đòi đào huyệt mộ này lên dù chẳng biết nó là của ai sao? Anh thực sự nhìn xa trông rộng…" Công nhân đi đầu ánh mắt như bị đống châu báu hút lấy, số lượng tòa núi nhỏ này có thể nuôi sống bao nhiêu người? Hắn c ó khi cả đời này không phải làm việc.

"Ta đi gọi người xuống dưới hỗ trợ!" Một người công nhân khác xoay người muốn chạy, không hiểu được là ai đem hắn ngăn lại, ném vào góc phòng.

"Ngươi điên sao? Gọi người xuống dưới thì chia như thế nào?" Giọng nói sắc lẹm, đẩy người trong mắt hắn ta tràn đầy sự tham lam hung dữ khiến không ai muốn nhìn vào đó.

"Những thứ này là cổ văn vật…" Ngô Tiến muốn giải thích, lại bị những công nhân kia ép lùi lại.

"Ngô…., Ngô tiên sinh, đừng hành động thiếu suy nghĩ, ta không nghĩ muốn làm ngươi bị thương đâu…" Khi một người nói như vậy, có nghĩa là hắn chuẩn bị làm hại ngươi. Ngô Tiến nhanh chóng đem Ân Lâm ra đằng sau lưng bảo vệ, nhưng thế nào cũng không ngờ được, thế giới còn chưa bị hủy diệt, anh cũng bởi vì vàng bạc châu báu hiến tế cho Nữ Oa mà chết. Điều buồn cười là, đây đúng là nguyên nhân Nữ Oa chuẩn bị cho việc diệt thế, phàm nhân tham lam luôn tự giết chết lẫn nhau.

Gia tộc họ Ngô từ xưa tới nay, mặc dù không giàu có không ai địch nổi như gia tộc Nghiêm Lệ, nhưng cũng có anh độc nhất đáng tự hào cùng kiêu ngạo, nên anh có thể rất dễ dàng buông mấy thứ châu báu kia, ngược lại đem chúng nó coi là cổ văn vật, nhưng đối với những công nhân vất vả lao động kiếm miếng ăn này mà nói, đây chính là lễ vật từ trên trời rơi xuống.

Lễ vật từ trên trời rơi xuống, thường phải trả giá bằng tính mạng.

Những công nhân đào mộ từng bước một đem Ngô Tiến, Ân Lâm bức lui trong góc phòng, mọi người đều hiểu, chỉ cần giải quyết hai người này, liền không có những người khác phát hiện bí mật, mà chết tại cổ mộ còn có thể tuyên truyền là vì lời nguyền, nhất cử lưỡng tiện, quả thực trong cái nơi tối tăm này an bài như thế là tốt nhất, cùng lúc đó một viên đá xanh biếc từ bàn đá lăn xuống…

"Đây là cái gì?" Trong đó một người công nhân bị màu xanh biếc của viên đá hấp dẫn vươn tay đi nhặt, Ân Lâm hít mộ hơi lạnh muốn ngăn lại, nhưng gã công nhân kia lại tưởng nàng định cướp đoạt, động tác

nhanh hơn cầm lên lòng bàn tay.

"Ha ha!… Sao, cái gì?" Vốn là muốn hướng đến phía những người khác đắc ý khoe khối đá quý huyền diệu này, ai ngờ nó như mọc rể chặt chẽ hấp thụ tại lòng bàn tay của hắn, sau đó tên kia giống như bị điện giật, không khỏi điên cuồng nhảy dựng, trên người khớp xương gãy vụn răng rác, kêu thảm thiết, tiếng kêu sợ hãi không ngừng, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn xương cốt, máu, dịch bị hút sạch chỉ còn một bộ da người rơi xuống đất, viên đá xanh biếc lăn đến tên công nhân thứ hai.

"Đừng đụng vào đá trường sinh!" Ân Lâm kinh hoảng giương giọng ngăn lại, đáng tiếc đã muộn một bước, tên thứ hai như bị ma làm cũng vươn tay đi cầm, đồng dạng tránh không khỏi vận mệnh biến thành một bộ da.

Đá trường sinh lăn xuống đất, tuy rằng hình dạng ngay ngắn, nhưng giống như có sinh mệnh lăn giữa gian mật thất có chỗ lõm…

"Đó là thứ gì vậy?" Gã đứng đầu đám công nhân cổ họng tắc nghẹn cố hỏi, nếu Ân Lâm biết khối đá xanh kia sẽ giết người, nhất định là cô ta đang giở trò quỷ.

"Ngươi chẳng là cái thá gì, cũng không có tư cách được đụng vào cái gì ở đây…" Trầm ổn tiếng nói truyền đến, Ân Tư dắt cố luân Hòa Tĩnh công chúa từng bước, từng bước một đi vào mật thất.

"Sao thế anh?" Kiểm tra balo, xác định mang đủ hộ chiếu, vé máy bay, Hà Bật Học quay sang hỏi Ân Kiên đang lái xe. Từ lúc bắt đầu đi đến giờ đều thấp thỏm không yên, làm ơn……. Đang lái xe nha ~!

"Anh không biết… Chỉ cảm thấy không ổn." Ân Kiên theo bản năng chạm vào đồng tiền cổ mình đang đeo, trong lòng phập phồng bất an, anh lo lắng Ân Lâm gặp nguy hiểm.

"Đừng chạm vào! Buông tay ra!" Hà Bật Học cùng Quản Đồng đồng thanh, Ân Kiên cần đồng tiền này để duy trì nhân tính, ai cũng rất sợ anh không cẩn thận làm đứt bảo bối Ân Lâm mất bao công thi triển pháp thuật tạo nên.

"Anh sợ cô đã xảy ra chuyện rồi…" Ân Kiên trong đầu rối bời. Nếu bình thường, anh cũng mặc kệ Ân Lâm, vì dù sao cô cũng là người có đạo thuật cao thâm, mấy loại người vớ vẩn hoặc yêu quái quỷ linh căn bản không phải đối thủ của cô. Chẳng qua lúc này địch nhân là Ân Tư, cái lão quỷ này gian xảo quỷ kế vô cùng khó chơi lại hiểu biết nhiều, vài lần giao đấu, bọn họ chưa từng nắm phần hơn.

"Làm cái gì mà muốn đi máy bay vừa quấy rầy vừa nguy hiểm, anh có đại tuyệt chiêu mà!" Quản Đồng làm động tác giơ tay chém xuống, có thể tùy ý xuyên qua không gian, vì cái gì muốn chọn đi máy bay chi cho mệt?

"Lần trước Huất chính là từ khe không gian bị hở chạy tới, cậu còn muốn gặp thêm loại quái vật gì?" Ân Kiên tức giận lườm hắn một cái.

"Lạy ngài ~, đều sắp tận thế, chết hết rồi thì ai để ý đến quái vật làm cái của khỉ gì?" Quản Đồng ngoạc mồm hô to gọi nhỏ, lúc này ngay cả Hà Bật Học đều không khỏi đồng ý gật đầu, vào lúc cần thiết thủ đoạn tự nhiên trở nên hữu dụng. Bọn họ có thể giải quyết Huất, nhất định cũng có thể giải quyết quái vật khác, trước cứu Ân Lâm quan trọng hơn.

"Cho dù có nghĩ, tôi cũng phải biết cô Lâm ở nơi nào, chiêu đó không đơn giản như vậy, không cẩn thận sẽ rơi đến một không gian khác, nếu là ở nhân gian thì hoàn hảo, vạn nhất không phải thì chẳng thảm hại hơn sao?" Ân Kiên lắc đầu, rốt cuộc là bản thân anh không nắm chắc, không có đầu óc chú ngữ cùng trí tuệ, lại không có cơ hội đi luyện tập.

"Có Ra-đa ở trong này a! Anh có thể lợi dụng cậu ta định vị , rồi mới đi xuyên qua!" Quản Đồng nở nụ cười, tinh thần thoải mái, nói cứ như là đi đến nhà bên cạnh ngồi một chút, nói chuyện phiếm, đánh rắm xong đứng lên, đơn giản đi về.

"Em có thể giúp đỡ gì không?" Hà Bật Học hai mắt sáng lên xoa tay, đây là lần đầu tiên được tham gia thực hành, nói không hưng phấn là gạt người.

Đề phòng né tránh trong góc, Ân Lâm đem Ngô Tiến giữ ở phía sau, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú trứ Ân Tư và cố luân Hòa Tĩnh công chúa.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ không làm hại ngươi! Thật không nghĩ tới, còn có một ngày trở lại đây…" Ân Tư dùng giọng điệu trưởng bối, nhẹ nhàng cảnh cáo Ân Lâm, cuối cùng nhớ ra nhìn xung quanh mật thất. Ân Lâm cùng Ngô Tiến thoáng nhìn nhau, thật là muốn chết, sẽ không phải tên trộm mộ trước là lão già Ân Tư đi?

"Có phải là ngươi? Phá hủy cơ quan nơi này, đánh cắp tượng nữ thần sáng thế?" Ngô Tiến kinh hô, Ân Tư lắc đầu, làm bộ mặt đầu óc ngươi như thế nào mà đến hiện tại mới nghĩ ra , không chỉ là cái mộ này, với năng lực của hắn, còn có chỗ nào vào không được? Nếu không cố luân Hòa Tĩnh làm sao mà sống lại và làm sao trong tay họ có đầy đủ mấy viên ngọc chứ.

"Người phàm đúng là càng sống càng ngu, dù có nhiều công cụ hiện đại thì sao? Nhớ năm đó, ta có thể tay không ở trong này tự do đi lại." Ân Tư thấp giọng cười, dịu dàng nhìn cố luân Hòa Tĩnh công chúa. Ân Lâm cảnh giác nhìn hắn, cái lão già quỷ quái này đúng là không rõ lai lịch, thực không hiểu được nên dùng phương pháp gì, tài năng gì để hoàn toàn thoát khỏi hắn.

"Là ngươi xui khiến Nghiêm Lệ tham gia? Cô ấy là người như thế nào? Tại sao ngươi lại đối xử với cô ấy như thế?" Ngô Tiến phẫn nộ. Tùng Vân, Nghiêm Lệ đều là thanh mai trúc mã, là bạn tốt của anh. Tùng Vân bởi vì cơ duyên nên đã đến núi sâu tu hành, anh tự nhiên lo lắng chẳng biết Nghiêm Lệ có bình an hay không.

"Cô ấy đang cực kỳ tốt, hiện tại đang ở Thụy Sĩ an thai." Ân Tư mỉm cười, Ngô Tiến cùng Ân Lâm liếc nhau, ai cũng đọc được nỗi khiếp sợ trong mắt đối phương. Nghiêm Lệ mang thai? Đừng nói đó là con của Ân Tư nha! Nhìn lại cố luân Hòa Tĩnh công chúa, trong nháy mắt thấy rõ sát khí, cha mẹ ơi~… Đúng là con của Ân Tư ư!…

"Không biết xấu hổ…" Ân Lâm lạnh lùng xì một tiếng khinh miệt, ngoài ý muốn, cố luân Hòa Tĩnh công chúa tán thành đầu gật gật.

"Cô ấy thấy bản thân vô cùng hạnh phúc, ta cũng nguyện ý làm cho cô ấy mãi mãi hạnh phúc như thế, ngươi tính phá mộng đẹp của Nghiêm Lệ sao?" Ân Tư như cũ thỏa mãn trưng ra khuôn mặt tươi cười, khiến người người đoán không ra nội tâm của hắn ta thật ra đang như thế nào.

Lại là tiếng bước chân, Ân Lâm nhăn lại mi nhìn chằm chằm Ân Tư, một người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn1 màu đen nâng một rương gỗ tiến vào, thật cẩn thận đem rương gỗ đặt tại chỗ trũng giữa mật thất.

"Cái kia… Cái kia chính là tượng sáng thế nữ thần?" Ngô Tiến nuốt nước miếng. Lý trí nói cho anh biết, tượng nữ thần bị vận chuyển đến nơi đây không phải là chuyện tốt, nhưng cảm xúc khiến anh vô pháp kiềm chế sự tò mò của chính mình. Ngọc khí, đá trường sinh đều là cổ văn vật không rõ niên đại, bao gồm tượng nữ thần, anh đều có hứng thú nghiên cứu.

Ân Tư mỉm cười không đáp, chỉ thị người kia mở cái rương ra, lấy viên dạ minh châu đang tỏa ra ánh sáng u ám, Ngô Tiến cùng Ân Lâm không tự chủ được ngừng thở, tượng nữ thần tỏa ra ánh sáng mờ ảo, khiến mật thất sáng lên.

"Bức tượng này để đặt vào chỗ trống kia, ngươi nhìn thấy không, đáy bức tượng hoàn toàn khớp." Ân Tư không phiền hướng phía Ngô Tiến giải thích, người kia xấu hổ nhìn hắn, lại quay ra nhìn Ân Lâm. Anh rất vui vẻ có cơ hội học tập, nhưng thời điểm tựa hồ rất không phù hợp…

"Đưa bức tượng vào ngươi nhất định phải chết!" Ân Lâm lạnh lùng cảnh cáo. Chợt nghe giống như cô tính toán làm gì đó để uy hiếp Ân Tư, có một điều hai người trong lòng đều hiểu rõ, nếu muốn Nữ Oa tỉnh lại, yêu cầu tổn thất lượng linh lực cực lớn, cô đánh cuộc Ân Tư hiện giờ Lo liệu, Không, Kịp!

"Đây là tượng nữ thần a~! Nữ thần thật không phải đang theo dõi thế nhân sao?" Ân Tư cất tiếng cười to, khoát tay chỉ thị nâng tượng từ trong rương ra, rồi sau đó đặt vào chỗ trũng ở giữa mật thất.

Mười ngón tay đan chéo nhau, Ân Lâm cùng Ngô Tiến lui về phía góc. Một khi sáng thế nữ thần sống dậy sẽ không có cách nào kiểm soát nổi. Từ xưa tới nay chưa thấy một bức tượng nào sống động đến như vậy, Nữ Oa rũ xuống hai mắt thể hiện từ ái, nâng lên tay phải nắm ngọc như ý, trước búi tóc cài ngọc bài, trên cổ tay trái đang làm động tác Lan Hoa Chỉ đeo ngọc hoàn, còn có trên lưng rủ xuống ngọc hồ lô, bốn viên ngọc ở trên người nàng đoàn tụ, vầng sáng thần bí không ngừng từ trên người nàng nở rộ.

Những người mặc đồ đen thật cẩn thận đem tượng đặt vào chỗ trũng, trong nháy mắt mọi người cảm thấy mặt đất hơi chấn động, thừa dịp những người kia chưa buông tay, Ân Tư ánh mắt biến đổi, trong miệng lẩm bẩm, Ân Lâm đột nhiên cảm thấy có gì đó gian tà.

"Mau buông tay!" Ân Lâm thét chói tai, những người kia không kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, không chỉ có sức lực mà là cả sinh mệnh, không có tiếng thét chói tai, không có phản kháng, mấy người đó mềm nhũn ngã xuống đất. Toàn bộ tắt thở, trên trán bức tượng chiếu ra ánh sáng, trong mật thất bị chiếu rọi sáng như ban ngày.

"Sức sáng tạo của ngươi không đủ, ta có thể viết thuật phản hồn, đương nhiên có thể khống chế linh hồn người khác…" Ân Tư lần thứ hai lộ ra cái kiểu trưởng bối giáo huấn hậu duệ.

"Đáng tiếc chính là… Từng đấy người bình thường quả nhiên vẫn không đủ linh lực, bất quá đừng lo, ta còn có ngươi…" Ân mỉm cười nhìn chăm chú Ân Lâm, thợ săn cùng con mồi gườm nhau…

Hít sâu mấy hơi, Hà Bật Học cố gắng tập trung tinh thần. Bọn họ quyết định chọn dùng biện pháp vượt qua không gian để đến chỗ Ân Lâm nhanh hơn, chẳng qua hiện nay bản lĩnh Ân Kiên còn chưa đủ, không có cách đi đến một nơi chính xác, lúc này mượn Hà Bật Học làm ra-đa dò đường… Sai! Một cái vệ tinh định vị những nơi có linh khí, cơ mà Hà Bật Học người này so với Ân Kiên càng không đáng tin cậy

"Không được… Đầu loạn thành một đống, không nghĩ ra được." Hà Bật Học nhụt chí lẩm bẩm.

"Này nhóc đần, cậu có thể! Ngọc hồ lô vốn là của cậu, hơn nữa lại không thuộc đồ vật hữu cơ, tìm được nó có cái gì khó? Huống hồ, Ân Tư hiện tại nhất định đem mấy vật kia làm Nữ Oa tỉnh lại, cho nên hắn nhất định sẽ không làm kết giới phong ấn, cậu còn có cái chướng ngại gì?"

"Chướng ngại chính là tôi không có pháp lực! Loại việc này cũng không phải anh nói được là làm được, nếu đơn giản như vậy, anh mất công tu luyện sáu trăm năm làm cái chó gì? Súc sinh thì có thể cười nhạo người trí tuệ kém sao?"

"Chúng ta có rất nhiều thời gian à?" Ân Kiên lạnh lùng nói một câu, hung tợn trừng mắt nhìn Hà Bật Học cùng Quản Đồng. Nhóc đần cùng súc sinh người tám lạng kẻ nửa cân, hoàn toàn không thể dựa vào.

Tức giận lại lườm Quản Đồng một cái, Hà Bật Học hít sâu vài hơi. Chậm rãi lắng đọng lại mạnh mẽ, dần dần có cảm giác đặc biệt chảy trong thân thể, cậu biết đây chỉ là thủ đoạn nhỏ của Quản Đồng, để cậu có thể thoải mái vận động chính cảm giác của mình.

Nếu mục tiêu là Ân Lâm thì còn khó, nhưng nếu là tìm ngọc hồ lô ở trong tay Ân Tư thì tương đối dễ dàng, đến lúc đó lặng lẽ cướp lại ngọc hồ lô giải quyết vấn đề của Ân Kiên trước, quả thực là một mũi tên bắn hai con chim.

Hết Chương 9 Quyển 4

26. Quyển 4 - Chương 10

Cố gắng hồi tưởng trước kia hồ tiên Tiểu Vân như thế nào vận dụng Cách không thủ vật1 , đột nhiên trong đầu xẹt qua tia sáng, Hà Bật Học hít sâu một hơn, trợn mắt nhìn Ân Kiên.

"A Học?" Không rõ nghiên cứu ra được điều gì, Ân Kiên mờ mịt nhìn lại Hà Bật Học.

"Tìm được địa điểm! Ân Kiên, mau ra tay!" Quản Đồng đẩy Ân Kiên.

Chém tay xuống, trong hư không toát ra một cái khe, ba người Ân Kiên nhìn nhau, ai cũng không thể chắc có phải hay không là nơi đó, khẽ cắn môi, đánh cược một phen.

"Quản Đồng!" Ân Kiên thấp giọng nhắc nhở, nếu đến nơi lập tức đánh Ân Tư. Bọn họ còn Quản Đồng hiệp trợ, người kia làm mặt quỷ, dẫn đầu kích động tiến vào bên trong.

……

……..

"Thực xin lỗi, Ân Lâm. Muốn cho Nữ Oa hạ xuống nhân gian, phải trả giá cả một thế hệ…" Ân Tư từng bước một tiến đến. Ân Lâm sắc mặt xanh mét, nắm chặt tay Ngô Tiến, cô tin sẽ có kỳ tích, nhân gian sẽ không như vậy bị hủy diệt, bọn họ cũng sẽ không chết ở chỗ này…

Ân Tư trong miệng lẩm bẩm, tính toán lợi dụng thần chú đem linh hồn Ân Lâm, Ngô Tiến đẩy vào bên trong bức tượng. Ân Lâm trong lòng kinh hoàng, Ngô Tiến có lẽ vẫn chưa biết hết tính nghiêm trọng. Nhưng cô thì biết, một khi Ân Tư niệm xong thần chú, bọn họ nhất định không còn sự sống, giờ đây cô không thể nghĩ được bất kỳ cái gì để ngăn cản thần chú, hết đường xoay sở.

Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, cố luân Hòa Tĩnh công chúa đắc ý nhìn Ân Lâm, chính là nữ nhân kia làm hại ả mất đi mỹ mạo, mất đi tiếng nói ngọt ngào, rất nhanh Ân Tư sẽ thay ả báo thù, hơn nữa sau khi Nữ Oa tỉnh lại, ả còn có cơ hội được tái thế làm người, đến lúc đó sẽ đem khôi phục nguyên bản dung mạo, tưởng tượng đến tận đây, đôi mắt đẹp nhưng âm ngoan hung tàn theo dõi chặt chẽ Ân Lâm, ả ta muốn chính mắt thưởng thức nữ nhân kia mất đi tánh mạng một cách thê thảm.

Đang lúc Ân Tư đọc nốt những câu cuối cùng, trong hư không đột nhiên có tiếng bịch bịch bịch vang lên. Ân Kiên, Hà Bật Học cùng Quản Đồng ba người chật vật từ cái khe xuất hiện. Thiên sư nửa vời Ân Kiên chính là không đáng tin như vậy, chế tạo cái khe mà lại ở giữa không trung, lần này không ngã chết bọn họ thật sự là phúc phần từ kiếp trước, Phật tổ phù hộ.

"Thằng cháu nhỏ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!" Ân Lâm kinh hỉ thét chói tai, không nghĩ tới kỳ tích thật sự xuất hiện.

"Hòa Tĩnh!" Ân Tư kinh hãi la lên, Hà Bật Học cùng Quản Đồng hai người thanh niên trai tráng thân cao toàn trên một mét tám đang ngồi trên người cố luân Hòa Tĩnh công chúa. Đang trong lúc bất ngờ không lường trước, Hà Bật Học tinh quái đương nhiên thừa dịp giựt lấy đá trường sinh trên người quỷ công chúa.

"Đem đồ vật giao ra đây!" Ân Tư rống giận, bắn ra lá bùa, một con hỏa long thẳng hướng Hà Bật Học lao tới, Ân Kiên tuấn mi nhếch lên, hừ lạnh một tiếng, đại bàng lửa hộ thân của anh không cam tâm yếu thế

vỗ cánh lao vút lên mổ hỏa long.

Cố luân Hòa Tĩnh công chúa đánh mất đá trường sinh, ánh mắt lạnh lùng, móng tay nhọn hoắt chụp lấy Hà Bật Học. Nếu không phải Quản Đồng phản ứng cực nhanh, túm áo cậu kéo ra ra đằng sau, thì dưới cơn thịnh nộ của cố luân Hòa Tĩnh công chúa đánh xuống một đường, chỉ sợ rách bụng lòi ruột khỏi cứu được luôn.

"Hà Bật Học, mau hủy đá trường sinh!" Bị dồn ở trong góc Ân Lâm một tay lôi ra Tiền Tài kiếm một bước nhảy vào cuộc chiến, một tay kéo Ngô Tiến muốn nghĩ cách phải tống anh ra khỏi mật thất.

"Hủy? Như thế nào hủy?" Hà Bật Học nắm chặt đá trường sinh trốn đông trốn tây. Cậu cũng biết lúc này đừng nên đứng trong mật thất, chính là mỗi lần định tới cầu thang, luôn sẽ thấy Ân Tư hoặc cố luân Hòa Tĩnh công chúa bức lui lại, nháo đến nỗi cậu cùng Ngô Tiến hai người bình thường vừa giúp không được gì cũng trốn không thoát, trong mật thất một trận gà bay chó sủa.

Thu thập đầy đủ bốn viên ngọc, tượng sáng thế nữ thần vẫn luôn nở rộ ánh sáng kỳ ảo. Không chỉ có như thế, mỗi lần Hà Bật Học bị ép phải tiến lại gần một ít thì tia sáng mờ sẽ trở nên càng mạnh mẽ. Tất cả mọi người chú ý tới biến hóa này, hai phe chiến đấu điên cuồng, Ân Tư hy vọng đoạt lại đá trường sinh, mà đám Ân Kiên thì hy vọng trước một bước phá huỷ nó, nói thế nào cũng không thể để trường sinh thạch đánh thức Nữ Oa.

Duy nhất có nỗi khổ khó nói chính là Hà Bật Học, cậu cảm thấy bị một lực hấp dẫn tiến đến, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt muốn cho đá trường sinh về đúng vị trí của nó trên ngực bức tượng. Nhiều lần cậu thiếu chút nữa cầm lòng không được, một điều khó xử khác là, mặc kệ cậu dùng sức gõ như thế nào, đá trường sinh quái dị chẳng biết làm từ đồ vật gì, ngay cả vết nứt nhỏ bé cũng không xuất hiện.

"A Học, cẩn thận!" Càng đấu càng quyết liệt, Ân Kiên khóe mắt nhìn thấy Quản Đồng hiện đang tấn công cố luân Hòa Tĩnh công chúa, ả kia không có động tĩnh càng ngày càng lui gần phía Hà Bật Học, năm ngón tay siết lấy cổ Hà Bật Học.

Đang lúc cố luân Hòa Tĩnh công chúa dùng hết sức, đột nhiên một thứ như đám lông nhung cuốn lấy cổ tay ả ta, sau đó mạnh mẽ giựt lấy ném cả người vào tường, cố luân Hòa Tĩnh công chúa nhẹ xoay người rơi xuống đất. Công chúa Đại Thanh cũng không phải loại mèo con nhốt trong tủ kính, ả ta biết cưỡi ngựa, kiếm pháp thậm chí còn có thể cầm binh đánh giặc, trừ bỏ việc đã từng là cái xác chết, võ nghệ quá mức cao minh vẫn luôn khiến đám Ân Kiên cảm thấy nhức đầu.

Giận dữ trừng Quản Đồng, cố luân Hòa Tĩnh công chúa gỡ xuống chiếc vòng cổ có một trăm lẻ tám khối trân châu thường xuyên đeo, dùng sức giựt đứt, trân châu rơi rụng, nhưng ở trong tay lại là Côn thép chín khúc2, hung hăng lao về phía Quản Đồng.

"Wow!!!" Đuôi hồ ly dài mềm mại phe phẩy, Quản Đồng nhanh chóng lui vài bước, đã làm cho ả nảy sinh ác độc tránh sao khỏi trầy da tróc thịt chứ?

"Ngươi ngươi ngươi… Cái đuôi?" Hà Bật Học hắt hơi một cái, đá trường sinh suýt chút nữa bay ra khỏi tay,

lực hấp dẫn kia càng lúc càng lớn, cậu phải mau nghĩ biện pháp xa cách nơi này mới được.

"Rất kỳ quái sao? Tôi mới chỉ có một cái thôi nha ~! Cậu hẳn là nghe nói đến có hồ ly chín đuôi rồi nhỉ! (Quản Đồng mới tu 600 thôi nên vẫn chỉ có 1 đuôi)" Quản Đồng cười vài tiếng sau đó vội vàng đẩy Hà Bật Học ra, thiếu chút nữa bị côn chín khúc của cố luân Hòa Tĩnh công chúa tấn công, hai người bọn họ lướt qua, Ân Kiên suýt là người bị hại, may mắn có đại bàng lửa xả thân bảo vệ.

"Kiên! Mau dẫn Hà Bật Học rời đi!" Ân Lâm một kiếm áp bức cố luân Hòa Tĩnh công chúa, người kia đối với Tiền Tài kiếm dường như kiêng kị. Ân Kiên đương nhiên muốn nghe lời, cái chính là mỗi lần nhìn đúng thời cơ để đến bên cạnh Hà Bật Học thì Ân Tư hoặc cố luân Hòa Tĩnh công chúa sẽ xuất hiện ở giữa ngăn trở, trong mật thất vẫn như trước gà bay chó sủa một trận loạn nháo.

Côn chín khúc rẹt một tiếng quét trúng Ân Kiên, anh nhíu mày kêu lên một tiếng đau đớn, Quản Đồng nóng vội vọt đến bên cạnh anh, vừa lúc đỡ gọn lúc Ân Kiên ngã xuống.

"Mặc kệ tôi, mau bảo vệ tiểu Học!" Ân Kiên đẩy Quản Đồng ra.

Giờ đây trong mật thất, có Hà Bật Học và Ngô Tiến là người bình thường, không ai đem lực chú ý đặt tại tên người Ngô Tiến nhưng cố luân Hòa Tĩnh công chúa ngược lại muốn mạng nhỏ của Hà Bật Học, thiên tính của huyết mạch hoàng gia, tự giết hại lẫn nhau.

Hừ lạnh một tiếng, cố luân Hòa Tĩnh công chúa vung côn, cuốn quanh cổ Hà Bật Học, dùng sức kéo, đối phương không giữ được trọng tâm ngã xấp về phía trước, bị công chúa quỷ dùng hài hung hăng đạp lên ngực, Hà Bật Học kêu lên một tiếng đau đớn, với lực đạo này xương sườn nếu không đứt thành mấy khúc mới lạ.

"A Học!!!!!!!!"" Ân Kiên hét lên, đáng tiếc đối phương đã bị một cước kia ép cho bao nhiêu hơi sức đều bay theo gió mây, phát không ra tiếng trả lời anh.

"Mau dùng đá trường sinh đối phó ả ta đi!" Quản Đồng cũng gấp đến độ nhảy dựng, Hà Bật Học chỉ có thể tức giận trở mình, đối với bọn họ toàn người phi thường, khả năng rất đơn giản có thể sử dụng đá trường sinh, quan trọng là họ có nhớ rõ cậu kỳ thật chỉ là người bình thường không? Trên cơ bản trừ ăn uống nhảy múa ở ngoài, thì cái gì cũng sẽ không làm được.

"Ngươi quá coi thường đá trường sinh." Ân Tư đắc ý cười lạnh hai tiếng, cố luân Hòa Tĩnh công chúa cong người tính toán đoạt lại đá trường sinh, Hà Bật Học theo bản năng phản kháng cùng ả ta giằng co lôi kéo tranh đoạt.

"À vâng?" Dương dương mi, Ân Kiên đồng dạng cũng cười lạnh đáp lại. Đúng vậy, muốn Hà Bật Học giống cố luân Hòa Tĩnh công chúa dùng đá trường sinh tấn công người khác khả năng rất khó, nhưng chiêu thức đó không phải chỉ có một mình công chúa quỷ biết mà thôi…

Không hiểu ý của Ân Kiên, Ân Tư hồ nghi trừng anh. Lúc này, Hà Bật Học nhắm chặt hai mắt, chặt chẽ

nắm chắc đá trường sinh, trong miệng lẩm bẩm, theo sau chính là một đạo ánh sáng hồng mãnh liệt yêu dị, cố luân Hòa Tĩnh công chúa bị đánh bay thật xa.

"Hòa Tĩnh!!!!!!!!!" Ân Tư vội vàng chạy tới bên người cố luân Hòa Tĩnh công chúa, giận đỏ hai mắt quay lại trừng Ân Kiên cùng Hà Bật Học. Vừa nãy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, không có ai biết được, chỉ biết là Hà Bật Học tựa hồ học được cách « Gậy ông đập lưng ông », dùng kỹ năng mà cố luân Hòa Tĩnh công chúa quen dùng để đánh chính ả.

"Hà Bật Học… Ngươi đã làm gì?" Ân Lâm đề phòng lui về bên cạnh bọn họ, đồng thời cũng hồ nghi nhìn Hà Bật Học. Cậu cho dù là huyết mạch hoàng gia, cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như vậy học được cách vận dụng cỗ lực lượng này. Trên thực tế, cô tuyệt đối không hy vọng Hà Bật Học học được, cậu bé ngốc nghếch nên vĩnh viễn duy trì sự đơn thuần trong sáng, cứ ngốc như cũ là tốt rồi.

"Cháu, cháu không biết… Là anh Kiên muốn cháu làm thế mà…" Hà Bật Học lắc đầu, cậu so với mấy người kia còn hoang mang hơn, không khỏi nhìn về phía Ân Kiên. Người kia trưng ra bộ mặt vừa đắc ý vừa tinh vi cười cười giơ tay tự chỉ vào đầu mình, đừng quên, anh có được ký ức của Ân Tư, cố luân Hòa Tĩnh công chúa làm thế nào sử dụng được đá trường sinh, anh làm sao có thể không đoán ra? Không lợi dụng, chẳng phải là thực phí phạm việc Ân Tư mất trăm phương ngàn kế cướp lấy thân thể của anh ư?

"Giao ra đây… Đem đá trường sinh giao ra đây!" Ôm lấy cố luân Hòa Tĩnh công chúa, Ân Tư quát lớn, thức tỉnh một đôi phu-phu đáng ghét kia còn đang mắt qua mày lại.

"Ân Tư tỉnh lại được rồi đấy! Nhìn xem bốn phía, trừ bỏ ả quỷ công chúa kia thì ngươi còn dư ra cái gì?" Ân Kiên lắc đầu, vì cái gì gã này là người thông minh, tài trí đệ nhất Ân gia tiền bối, không ai có thể nhìn ra được chân tướng, giờ lại không có khả năng tới Tây phương cực lạc, đây không phải là tội nghiệt mà từ trước tới nay hắn phải nhận sao.

"Ta chẳng còn gì để mất!" Ân Tư âm lãnh cười rộ lên, Ân Kiên rùng mình, kẻ kia đã liều mạng đến vậy, cho dù không mang được cố luân Hòa Tĩnh công chúa đến Tây phương cực lạc đúng như tâm nguyện. Hắn cũng muốn kéo theo Ân Kiên và mọi người cùng xuống vực sâu.

"Kiên! Mau tránh ra!" Ân Lâm nhìn thấy trong tay cố luân Hòa Tĩnh công chúa móng tay toàn bộ bắn ra, không kịp cảnh giác, liền nhìn thấy chiếc vòng đồng tiền cổ trăm ngày Ân Kiên đeo bị đứt đoạn.

Mọi thứ cứ như một thước phim quay chậm, Hà Bật Học tiến lên mong ngăn cản sợi dây bị đứt, đáng tiếc chậm một bước, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn nó rơi trên mặt đất, một đường lăn đến chân Ân Lâm.

"Cô!!!!!!!!!!!!!!!!…" Không biết là Ân Kiên hay là Hà Bật Học, hay chính là hai người bọn họ đồng thanh.

Ân Lâm trợn mắt, chậm rãi cúi xuống nhặt lên đồng tiền trăm ngày, nắm trong lòng bàn tay, có chút đau đớn. Ngô Tiến vội vàng chạy tới bên cạnh cô, ôm chặt Ân Lâm lung lay như muốn đổ gục.

Trong mật thất còn sót lại tiếng thở dốc, duy nhất Ân Kiên không có tiếng, sắc mặt càng ngày càng xanh

mét, có ánh hoàng kim trên người anh tản ra. Mọi người có thể thấy rõ ràng ánh sáng như những mũi tên chậm rãi thoát ra bên ngoài.

"Ân Kiên…" Hà Bật Học muốn chạy lại gần, Quản Đồng nhanh một bước đem cậu kéo ra. Ngay lúc vừa kịp đem cậu đẩy xa, ánh hoàng kim trên người Ân Kiên bắn thẳng về vị trí Hà Bật Học định lao tới.

"Đừng tới gần!" Ân Kiên gầm gừ, những người khác có lẽ không hiểu, nhưng bản thân anh vô cùng rõ ràng, những ánh hoàng kim kia mà bắn vào Hà Bật Học, khẳng định sẽ cắn nuốt linh hồn cậu, anh không thể khống chế những tia sáng đó càng ngày càng lan ra mạnh mẽ, anh đói khát hoàn toàn vô pháp ức chế giờ như bùng nổ.

"Cháu ơi~!" Ân Lâm đau lòng kêu to, ngăn cản không được…. Rốt cuộc vẫn là ngăn cản không được Ân Kiên, một khi chính mình bị áp lực dẫn đến bùng nổ, trước khi thế giới bị Nữ Oa hủy diệt thì có khi sinh linh trên trái đất đã bị Ân Kiên cắn nuốt đến không còn một mống.

"Ngươi xem ngươi làm cái quái gì này!" Quản Đồng tức giận hét vào mặt Ân Tư, gã kia âm lãnh nở nụ cười, hắn cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa cũng không thuộc tam giới ngũ hành trong vòng sinh linh, Ân Kiên không thể làm gì tổn hại đến bọn chúng.

"Đi! Đi mau! Đi hết đi!" Ân Kiên ôm đầu của mình thét chói tai, anh bắt đầu ngăn cản không được ánh hoàng kim đang khuếch tán, lực hấp dẫn linh hồn từ từ bức điên anh, lý trí dần dần….dần dần lui đi.

Thừa dịp mọi người bị trạng thái của Ân Kiên hấp dẫn, cố luân Hòa Tĩnh công chúa tính toán đoạt lại đá trường sinh, mười ngón như chớp đánh về phía Hà Bật Học. Chỉ cần đoạt lại đá trường sinh, chỉ cần đưa nó lên bức tượng kia, hết thảy liền viên mãn.

"Tiểu Học, nguy hiểm!" Ân Kiên sức quan sát không khống chế được vụt tăng, nhìn về phía Hà Bật Học có thể phát hiện cậu gặp nguy hiểm.

Trừ bỏ không có pháp lực, võ nghệ, Hà Bật Học coi như thông minh, Ân Kiên lên tiếng cảnh báo, người kia liền tránh sang một bên, trùng hợp né được đòn tấn công của cố luân Hòa Tĩnh công chúa. Chính là lúc này, Hà Bật Học trọng tâm không vững té ngã ngay chân bức tượng, đá trường sinh đã bị cường lực hấp dẫn, từ trong tay Hà Bật Học thoát ra.

"Đá trường sinh!!!!!!!!!!!!!!!!" Hà Bật Học lao lên định túm trở về, cố luân Hòa Tĩnh công chúa nhanh hơn một bước xông tới cướp lấy, cười lạnh liếc cậu, tính toán cho cậu một đòn kết thúc.

"Hòa Tĩnh!!!!!!!" Ân Tư kinh hô, cố luân Hòa Tĩnh công chúa mờ mịt xoay người, Ân Kiên trên người tràn ánh hoàng kim lao vút về phía ả.

Ánh hoàng kim bắn xuyên qua ngực cố luân Hòa Tĩnh công chúa, ả ta hoảng sợ nhìn nhìn chính mình lại quay ra nhìn phía Ân Tư, tên kia lo lắng. Tuy nói hắn nhận định mình cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa không thuộc tam giới ngũ hành trong vòng sinh linh, cho nên không cần e ngại Ân Kiên, nhưng biểu tình

đó của công chúa quỷ để hắn vạn phần khẩn trương, không khỏi lo lắng phán đoán của hắn sai lầm.

Cứng còng thân thể lạnh run mà chiến đấu, cố luân Hòa Tĩnh công chúa trong lòng kinh hoảng, ánh hoàng kim cuồn cuộn không dứt hấp thụ lực lượng của ả ta, từ chỗ ánh sáng xuyên qua một chút, một chút chậm rãi ra lan tỏa ra bên ngoài hóa thành đá, tiếp theo, nứt vỡ…….

"Ân Tư ——!" Cố luân Hòa Tĩnh công chúa thê lương kêu thảm thiết, một công chúa hô mưa gọi gió khát máu ngày nào giờ đây trước mắt mọi người hoàn toàn hóa đá, rồi……nát vụn.

"Hòa Tĩnh…" Ân Tư lăng lăng nhìn phía trước là một đám bụi mù mịt, không tin cuối cùng lại thành ra thế này.

"Anh Kiên…" Hà Bật Học nằm bên chân bức tượng, liều mạng đè lại đá trường sinh vẫn không ngừng di chuyển hướng về phía bức tượng, cậu không biết nên như thế nào an ủi Ân Kiên, cho dù cố luân Hòa Tĩnh công chúa không phải người tốt, cho dù trước đây đã từng nguyền rủa ả công chúa ấy mấy trăm ngàn lần, nhưng thấy tận mắt cố luân Hòa Tĩnh công chúa bởi vì Ân Kiên vô pháp khống chế lực lượng mà thành bụi bay khói tan, đáy lòng vẫn có cảm giác không thốt nên lời.

"Vì sao… Vì sao lại như thế?" Ân Tư trừng Ân Kiên thì thào tự nói, hắn cố chấp cả đời mục tiêu đã gần như đạt được, hắn chung thủy yêu nữ nhân ngay trước mắt kia trở thành khói bụi, hết thảy đều là vô nghĩa.

"Ân Tư…" Ân Kiên cũng phát run, không phải sợ hãi, không phải kinh hoàng, mà là giờ anh không khống chế nổi chính mình. Sau khi hấp thu lực lượng của cố luân Hòa Tĩnh công chúa, ánh hoàng kim có thể đạt được phạm vi bành trướng gấp đôi, anh hiện tại tựa như một nguồn sáng, chói mắt vô cùng, trong mật thất sáng trưng.

Ân Tư hướng Ân Kiên cười lạnh một cái, hắn cho dù có chết, cũng muốn kéo thêm mọi người đệm lưng, cùng về vu tẫn, lao mạnh về phía Ân Kiên, ánh hào quang tránh không được xuyên thẳng qua thân thể hắn. Ân Tư hóa đá, dập nát, đại lượng linh lực tràn vào cơ thể Ân Kiên, ánh hoàng kim đạt đến cực đại lần thứ hai dường như muốn nổ mạnh.

"Chạy mau, chạy mau đi ——!" Ân Kiên gầm gừ, anh rốt cuộc cản không được lực lượng trong cơ thể.

Nghiến răng, Quản Đồng trước hết khiếp sợ sau liền tỉnh táo, kéo theo Ân Lâm, Ngô Tiến nhanh chóng thoát ra khỏi mật thất. Trước đem hai người đẩy lên thang đá, rồi lập tức quay đầu lại tìm kiếm Hà Bật Học.

"Chạy mau! A Học!" Ân Kiên không dám tùy ý lộn xộn, tận khả năng ngăn cản ánh hoàng kim tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài, nhưng anh không biết mình có thể duy trì bao lâu, một khi kim tuyến xuyên ra khỏi gian mật thất này, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Liều mạng đè lại đá trường sinh, mười ngón tay Hà Bật Học di lên sàn nhà vết máu loang lổ. Bây giờ cũng đành để mình bị thương, chỉ biết không thể để đá trường sinh trở lại trên người bức tượng kia, nếu không

Nữ Oa sẽ trở lại nhân gian, đến lúc đó ai có thể ngăn cản vị nữ thần diệt thế này? Ai có thể làm cho nàng một lần nữa ngủ say?

"Ân Kiên…" Quản Đồng nhanh lùi một bước, vừa mới trong nháy mắt, phạm vi ánh hoàng kim lại khuếch tán, hoàn cản trở hắn và Hà Bật Học.

"Quản Đồng! Chạy mau đi! Đừng lo cho tôi!" Hà Bật Học hướng ra sau bức tượng, ánh hoàng kim nguy hiểm chiếu qua, muốn Quản Đồng rời đi, cậu không thể để cho đối phương vì cậu mà toi mạng.

Nghiến răng, lui thêm một bước, Quản Đồng nhìn Ân Kiên cùng Hà Bật Học, bất đắc dĩ đi lên thang đá…

"Nhanh! Nhanh ra khỏi mộ rồi phong ấn lại!" Ân Lâm ra khỏi mật thất. Chuyện đầu tiên chính là lao đi gọi đám công nhân. Tuy rằng biết điều này đối với Ân Kiên và Hà Bật Học không công bằng nhưng ngay cả Ân Tư cùng cố luân Hòa Tĩnh công chúa đều khó thoát khỏi cái chết, cô không thể mặc kệ Ân Kiên là mối nguy hiểm cho nhân gian.

"Tiểu Lâm, như vậy… Bọn họ… Bọn họ thì sao?" Ngô Tiến thở hổn hển liên tục.

"Quản Đồng! Quản Đồng, người đâu?" Nhìn thấy Quản Đồng đi một mình chui ra sau bọn họ, Ân Lâm thét chói tai hỏi, cô kỳ thật vẫn đang có một tia hy vọng, một giây cuối cùng Quản Đồng có thể đem Hà Bật Học cứu ra, đáng tiếc, sự thật không như nàng mong muốn.

Sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, Quản Đồng đi lên thêm mấy bước. Đột nhiên ngực chợt lạnh, toàn thân lực lượng bị hút ngã khuỵu. Ân Lâm, Ngô Tiến hai người lập tức quay đầu lại chạy về phía hắn, muốn mang người cách xa cửa mật thất. Vừa mới chạy hai bước liền thấy tim như muồn ngừng đập, mắt mở trừng trừng nhìn vạn ánh hoàng kim thoát ra ngoài mật thất.

"A Học! Mau tránh ra!" Ân Kiên hô lớn. Hà Bật Học nằm úp sấp trên mặt đất hướng trong góc phòng rụt lui, cười khổ nhìn lại Ân Kiên. Cậu hết cơ hội để chạy trốn rồi, nếu không phải Ân Kiên kiệt sức khống chế được chính mình, những ánh hoàng kim sáng lạn kia sớm đã bao trùm lấy cậu, nào còn có nơi nào để trốn.

"Anh Kiên…" Có lẽ đã đến thời điểm, Hà Bật Học men theo bờ tường đứng lên, cậu chỉ muốn được nhìn Ân Kiên nhiều hơn một chút, người kia đau lòng nhìn lại cậu, kết cục không nên như vậy, kết cục như thế nào lại thành ra thế này!

"Đừng ——….!" Ân Kiên thê lương kêu rên, mắt mở trừng trừng nhìn từ trên người mình bắn ra bốn phía hoàng kim như muốn vây lấy toàn thân Hà Bật Học. Trong nháy mắt năng lượng bị hút đi, Hà Bật Học rốt cuộc cầm không nổi đá trường sinh nữa, năm ngón tay buông ra…

Ánh hoàng kim không lưu tình cứ lan tỏa, trong đêm đen phảng phất như ánh sáng từ dưới địa ngục dâng lên, Ân Lâm nắm chặt tay Ngô Tiến. Bọn họ không tránh khỏi, ánh sáng cứ vô tư chiếu khắp lên thân thể mọi người, từng cỗ lực lượng thoát ly khỏi cơ thể, tứ chi cứ dần dần tê cứng.

Nhưng vào lúc này, một ánh sáng ấm áp mờ ảo khác từ đâu tiến đến, ánh hoàng kim đột nhiên biến mất, mọi người không khỏi hít sâu, giống như linh hồn đã đi đến quỷ môn quan lại bị gọi về triệu tập lại cơ thể của mình.

"Tiểu Lâm?" Ngô Tiến hai chân vẫn còn run rẩy, trải qua trận vừa nãy anh cứ tưởng mình sẽ không thể quay về, anh cơ hồ thấy Cầu Nại Hà xuất hiện trước mắt.

"Quản Đồng?" Ân Lâm sợ hãi kêu, khi nãy Quản Đồng té trở về mật thất, bên trong khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó, mới ngăn trở Ân Kiên cắn nuốt linh hồn nhân gian.

Quản Đồng chưa kịp tiến vào mật thất đã thấy Ân Kiên, Hà Bật Học hai người đẩy bụi đất đi ra, ánh sáng đáng sợ trên người Ân Kiên biến mất. Vốn định tiến lên hỏi, kết quả hai người kia khoát tay, mệt mỏi ngã trên mặt đất, hỏi cái gì cũng không chịu động đậy.

Quản Đồng đề cao cảnh giác kích động tiến hẳn vào trong, tượng Nữ Oa hoàn hảo như lúc ban đầu ở trong quan tài, trên người bốn viên ngọc, đá trường sinh đều bị lột sạch, ánh sáng mờ ảo trước cũng không thấy đâu. Trong mật thất khôi phục thành một mảnh tĩnh mịch.

"Như thế nào… Làm sao có thể như vậy?" Quản Đồng rốt cục lấy lại tinh thần, thật dài xả giận, tiết mục Nữ Oa trọng lâm nhân gian, như thế nào tạch một cái chấm dứt chả hiểu gì? Đang muốn hỏi một chút thì lúc ấy tại hiện trường, Ân Kiên cùng Hà Bật Học hai người này cứ như vậy ngồi phịch trên mặt đất vù vù ngủ. Mọi người không nói gì nhìn nhau.

Tiếng tay gõ lên bàn phím máy tính cành cạch, Ngô Tiến bổn phận phải viết mọi chuyện vào cuốn Ký lục. Đã trải qua nguy cơ Nữ Oa trọng lâm nhân gian, Ân Kiên cùng Hà Bật Học rời khỏi nơi này đã gần ba tháng. Anh không biết mình có thể giúp đỡ những gì, chỉ biết dốc sức ghi chép mọi việc vào cuốn Ký lục, hết thảy đem khả năng, hiểu biết để áp dụng vào. Ngày đó, bên trong mật thất là hung hiểm, cũng là cơ duyên, nếu ở nơi đó không phải là Ân Kiên và Hà Bật Học, có lẽ hết thảy cũng sẽ không viên mãn như thế, nhân gian cũng đã bị hủy diệt rồi.

Bốn viên ngọc, đá trường sinh cùng bức tượng quy tụ đầy đủ, Nữ Oa cuối cùng mở cặp mắt rủ xuống quan sát nhân gian, sáng mờ vạn trượng.

"Ân Kiên!" Ánh sáng mờ ấm áp ngược lại bức lui ánh hoàng kim phóng ra từ trên người Ân Kiên. Hà Bật Học tìm được đường sống thở hổn hển. Ngay lập tức lại vì an nguy của đối phương khẩn trương vào cuộc. Đôi mắt đẹp thưởng thiện phạt ác của Nữ Oa bình tĩnh nhìn chăm chú Ân Kiên, hơi nâng lên hai tay tỏa ra ánh sáng dịu dàng, nhưng trong đó ẩn chứa lực lượng cường đại khiến hai người bọn họ liên tục lùi về phía sau.

"Không thể để cho nàng thanh tỉnh, càng không thể để cho nàng rời khỏi nơi này!" Ân Kiên cản lại Hà Bật Học. Theo lý thuyết, đối mặt với Nữ Oa sau khi tỉnh lại với một lực lượng mạnh như thế, anh hẳn là phải cảm thấy khó chịu, cơ mà thể chất của anh hiện giờ hoàn toàn tương phản, đối với việc khát cầu sinh linh, anh cùng Nữ Oa có mối liên hệ giống như giữa cực âm và cực dương, cỗ lực lượng như được cân bằng.

"Hôn nàng! Mau hôn nàng a!" Hà Bật Học đẩy anh. Hiển nhiên, đầu óc thông minh, mưu ma chước quỷ Hà Bật Học phản ứng so với Ân Kiên nhanh hơn, lúc này còn chờ cái gì? Còn không ăn nàng a~?

"Cái này không hay đâu?" Nói để mà biết, Ân Kiên trong chuyện tình yêu thì đần độn, ngốc nghếch. Đi cua một nữ nhân còn chẳng có kinh nghiệm, huống chi đây còn là một nữ thần?

"Từ lúc nào mà anh ở ngay cái thời điểm quan trọng này giả bộ thanh thuần? Anh đâu có phải là xử nam? Không phải lần nào cũng thượng người ta sao!" Hà Bật Học hùng hồn đẩy Ân Kiên, kết quả lại bị cỗ lực lượng của Nữ Oa quét trở về.

"Cái đồ ngốc này…" Đem người kéo ra đằng sau, Ân Kiên sải bước về phía trước. Sau đó là một cái hôn thật sâu, thật không nghĩ tới anh cũng có ngày này, đối phương không chỉ là nữ thần, một giây trước nàng vẫn còn là một bức tượng ngọc.

Quả nhiên, linh lực cuồn cuộn không dứt tràn vào trong thân thể Ân Kiên, ở đằng sau anh Hà Bật Học thì phân không ra lo âu hay là ăn giấm chua quan sát. Chờ đến lúc cảm giác tình huống có chút không ổn, Ân Kiên lại bắt đầu run nhè nhẹ. Anh nhanh trí vươn tay giựt đứt đá trường sinh trước ngực Nữ Oa. Trong nháy mắt, mọi thứ như ngừng lại, Nữ Oa chậm rãi khôi phục thành bức tượng ngọc lạnh băng băng, mà Ân Kiên khí lực như no đủ đi xuống, sau đó kéo Hà Bật Học, hai người tựa vai nhau ngồi dưới đất thở dốc.

"Giải… Giải quyết xong rồi?" Hà Bật Học lòng còn sợ hãi hỏi một câu, không thế nào yên tâm liếc mắt ngắm lại nàng một cái, xác định nàng vẫn là một bức tượng ngọc mới dám thở ra một hơi.

"Hẳn là thế…" Ân Kiên ôm lấy ngực mình, cảm giác khát cầu linh hồn biến mất, ngực lại có cảm giác là lạ, có loại khoái cảm không thể nói ra. Từ từ, còn có thứ gì đó không thích hợp…

"Làm sao vậy?" Phát hiện Ân Kiên sắc mặt không ổn, Hà Bật Học khẩn trương ghé sát vào, mang theo ánh mắt mở to lo lắng.

"T…t. t….tim…Tim đập…?"

"Cái này có được tính là trong họa có phúc không?" Viết xong một đoạn vào Ký lục, Ngô Tiến đóng laptop, cười hỏi Ân Lâm người yêu anh đang nhàn nhã ngồi uống trà. Một ngày bình thường, trừ bỏ chuyện Ân Tiển bỏ trốn cùng Bạch tiểu thư nháo đến nhà họ Ân bảo thủ loạn đến gà bay chó sủa thì hết thảy được coi là tốt đẹp.

"Trời biết? Thằng cháu nhỏ mới chỉ có tim đập, sẽ hô hấp mà thôi, cách cái gọi là người bình thường còn xa xôi lắm." Ân Lâm việc không liên quan mình, thoải mái trả lời.

"Cùng Hà Bật Học ở chung một chỗ, làm người bình thường, chỉ sợ rất khó!" Ngô Tiến lắc đầu cười.

"Cứ coi như thế đi, bọn họ mạng lớn! Đừng tưởng rằng nguy hiểm của nhân gian đã được giải trừ, [Ba ngàn

thế giới] có bao nhiêu thần linh ở trên đầu, cần làm nhiều việc tốt tích đức a~!"

"Em cảm thấy bọn họ hiện tại ở đâu?"

"Trời biết, muốn đem tượng Nữ Oa, bốn viên ngọc cùng đá trường sinh giấu đi, đại khái muốn tới một không gian khác?"

"Một không gian khác? Em… Em chấp nhận sao?"

"Có gì đâu? Anh cảm thấy không được à?"

Hết Chương 10 Quyển 4

27. Quyển 4 - Chương 11

"Tiểu Lâm?" Ngô Tiến hai chân vẫn còn run rẩy, trải qua trận vừa nãy anh cứ tưởng mình sẽ không thể quay về, anh cơ hồ thấy Cầu Nại Hà xuất hiện trước mắt.

"Quản Đồng?" Ân Lâm sợ hãi kêu, khi nãy Quản Đồng té trở về mật thất, bên trong khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó, mới ngăn trở Ân Kiên cắn nuốt linh hồn nhân gian.

Còn chưa kịp đi vào mật thất, đột nhiên có cỗ lực lượng thần thánh, cường đại trào ra, Quản Đồng khó thở lùi lại một hai bước. Một cánh tay tinh tế, trắng nõn lộ ra vầng sáng của ngọc hoàn thong thả vươn ra, nhẹ nhàng đặt lên trên tường, nguyên bản tường đất khô hạn thế nhưng thoát ra rất nhiều cỏ dại đâm chồi, sinh khí dạt dào.

"Đó là…" Đi theo phía sau Quản Đồng lần thứ hai hít vào luồng không khí lạnh lẽo.

Nữ nhân kia trên người đeo bốn viên ngọc, trước ngực gắn đá trường sinh tỏa ánh màu xanh. Váy áo mỏng màu trắng, mái tóc dài bay bay, đôi mắt đẹp lưu chuyển tỏa ra ánh sáng mờ dịu dàng. Không thể nào miêu tả được dung mạo đẹp thoát tục đến vậy. Mặc kệ trải qua bao nhiêu năm, bao nhiêu thế hệ, nàng tuyệt đối được xưng bằng một cái tên tôn quý – sáng thế nữ thần, Nữ Oa.

Nữ Oa nhìn Ân Lâm mỉm cười, từng bước, từng bước một tiến lên phía trước.

Bên ngoài mộ huyệt mọi người dạt sang hai bên, không ai dám ngăn lại trước mặt nàng, thậm chí, không ai

dám ở tại trước mặt nàng thốt ra dù chỉ một lời. Đám Ân Lâm, Quản Đồng cảm thấy hai chân như nhũn ra không thể nhúc nhích, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Nữ Oa nhẹ bước, chân không chạm đất rời đi. Đây là năng lượng của thần, nàng sáng thế, nàng diệt thế, không ai có thể ngăn cản.

"Như thế nào… Làm sao có thể như vậy?" Quản Đồng rốt cục lấy lại tinh thần, thật dài tức giận, Nữ Oa trọng lâm nhân gian, trong mật thất trống không chẳng có gì, Ân Kiên cùng Hà Bật Học không thấy bóng dáng, còn sống hay đã chết? hay….còn một câu trả lời khác.

Tiếng tay gõ lên bàn phím máy tính cành cạch, Ngô Tiến bổn phận phải viết mọi chuyện vào cuốn Ký lục.

Từ lúc Nữ Oa trọng lâm nhân gian, Ân Kiên cùng Hà Bật Học mất tích đã gần ba tháng, anh không biết mình có thể làm những gì, chỉ có thể trước khi nhân gian hủy diệt, đem hết khả năng, hiểu biết mà ghi vào cuốn Ký lục.

Anh biết nhóm Quản Đồng, Lôi Lôi đang rất lỗ lực, toàn bộ con cháu họ Ân cũng ra tay. Bắt đầu một kế hoạch bí mật Truy giết nữ thần (Liệp sát nữ thần), ý đồ ngăn cản Nữ Oa diệt thế.

Anh cũng không biết bọn họ có thể thành công hay không, nhưng Ngô Tiến hiểu, đã qua gần ba tháng, nhân gian vẫn nhất dạng phồn hoa, bận rộn. Anh tin rằng, bọn họ có thể chứng minh để Nữ Oa nhìn thấy phàm nhân không phải hoàn toàn đều là kẻ phá hoại, bọn họ cũng có người xuất sắc, tốt đẹp. Nhân gian không đáng bị hủy diệt.

Mặt khác, anh biết Ân Lâm vẫn không từ bỏ hy vọng tiếp tục tìm kiếm Ân Kiên cùng Hà Bật Học. Hai người kì quái kia gặp được nhau, lúc này đây khẳng định cũng không ngoại lệ ở nơi nào đó sống với nhau hạnh phúc, nói không chừng đang tìm cách có thể khiến Ân Kiên tái thế làm người. Cô sẽ không từ bỏ, Ngô Tiến sẽ cùng cô đi tìm đến cùng trời cuối đất.

Nắm trong tay đồng tiền trăm ngày, đây là thứ duy nhất của Ân Kiên còn sót lại.

Ân Lâm thật cẩn thận xâu qua một sợi dây màu đỏ đem cất vào một chiếc túi nhỏ, sau nhét thêm một lá bùa ghi rõ ngày sinh tháng đẻ của Ân Kiên rồi cột vào hình nhân bằng rơm.

Một túi khác thì nhét vào lá bùa viết ngày sinh tháng đẻ của Hà Bật Học cũng đem cột vào hình nhân, sau đó đem tơ hồng buộc hai hình nhân vào cùng một chỗ. Hai người bọn họ luôn cùng tiến cùng lui, không ai có thể tách ra.

Lật lật Ân gia sách cổ, Ân Lâm tìm được thần chú mà mình mong muốn – Tìm kiếm linh hồn . Thượng cùng bích lạc – hạ hoàng tuyền, chỉ cần hai người bọn họ còn tồn tại trong cái gọi là [Ba ngàn thế giới], cho dù không ở trong không gian này, cô cũng nhất định có thể đem người tìm ra.

Tĩnh tâm, trong miệng niệm chú, có chút thất vọng nhìn chằm chằm hình nhân không có động tĩnh, có lẽ là giờ không hợp, có lẽ là đạo hạnh không đủ, nhưng mặc kệ như thế nào, cô sẽ tiếp tục tìm kiếm, tuyệt không buông tay.

“Tiểu Lâm, Ân Tiển cùng Bạch tiểu thư tới tìm em…” Tiếng Ngô Tiến từ dưới lầu truyền đến, Ân Lâm cáu kỉnh đẩy cửa phòng ra.

Đột nhiên, tim đập rộn ràng, Ân Lâm quay đầu lại nhìn, hình nhân có đồng tiền cổ trăm ngày bỗng dưng động một cái, sau đó dắt một hình nhân khác đứng lên. Trong phòng ánh nến cùng đèn nháy mắt tắt ngấm, hai hình nhân kia trong bóng tối u ám khiến người người sợ hãi, không an phận mà cử động nhiều hơn, Ân Lâm quỷ khí dày đặc nở nụ cười, nhẹ nhàng đóng cửa.

Những câu chuyện phiêu lưu của Ân Kiên cùng Hà Bật Học không có kết thúc! Bất quá tất cả cũng sẽ chỉ là điểm khởi đầu…

[Lời của tác giả]

Hai cái kết cục đọc qua, cái nào mới là cái các bạn muốn?

Thật ra thì nó cũng chẳng giống kết cục lắm ~ Nói cho mà biết nhá: Kỳ thực chẳng có kết cục đâu!

Bởi vì câu chuyện của Ân Kiên và Hà Bật Học vẫn sẽ còn tiếp tục

Cho nên SS1 tới đây coi như tạm dừng

Muốn tiếp tục đuổi theo chuyến phiêu lưu mạo hiểm của Ân Kiên cùng Hà Bật Học, mời các bạn cùng đón xem SS2 – [Truy giết nữ thần] (Liệp sát nữ thần)

…Nữ Oa tỉnh giấc, ngày tận thế sắp đến. Hà Bật Học và Ân Kiên bốc hơi khỏi nhân gian. Nếu không có Ra-đa dò quỷ cùng Thiên sư nửa vời kia. Ân Lâm sẽ đối phó với sáng thế nữ thần ra sao????….

Hết Chương 11 Quyển 4

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/a-kim-da-na-ly-huu-quya-wow-dem-nay-noi-nao-co-ma